DOMINIQUE LAPIERRE
LARRY COLLINS

AL CINCILEA CAVALER

Coperta de ADRIAN IONESCU

I.S.B.N. — 973-9054-07-2
I.S.B.N. — R.A.I. 973-95710-6-9

Tiparul executat sub comanda nr. 20711
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI, București

DOMINIQUE LAPIERRE
LARRY COLLINS

AL CINCILEA CAVALER

Roman

În românește de GHEORGHE C. CONSTANTIN

1993
Editura GRAFOART & Editura RAI

NOTĂ

Recomandăm cititorului să examineze, în timpul lecturii, hărţile oraşului New York şi Bazinului oriental al Mării Mediterane, prezentate le sfîrşitul volumului.

Dominique Lapierre et Larry Collins
LE CINQUIÈME CAVALIER
1980, Editions Robert Lafont S.A. 1980,
pour l'édition en langue française

PARTEA ÎNTÎI

„ASTA VA SCHIMBA LUMEA"

MOTTO

„Şi cînd a deschis pecetea a patra, am auzit glasul fiinţei a patra zicînd : Vino !

Şi m-am uitat şi iată un cal galben-vinăt, şi numele celui ce călărea pe el era Moartea ; şi Iadul se ţinea după el ; şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pămîntului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte şi cu fiarele de pe pămînt".

Apocalipsul Sf. Ioan Teologul, VI, 7, 8

Vameşul privea ploaia ce lovea cu înverşunare geamurile, descriind arabescuri cu degetele ei umede. Fu străbătut de un fior. Nu era vremea cea mai potrivită să te afli pe mare. În noapte, ochii săi înroşiţi distingeau peisajul familiar al portului New York, luminile strălucitoare ale docurilor reflectîndu-se în apele Hudsonului, centrul zonei Governors Island, iar în depărtare ghirlanda de lumini a Podului Verrazano.

Un telex cîrîia răguşit în spatele lui. Îşi privi ceasul. Trecuse de miezul nopţii. Primul vas ce va acosta în această vineri de 4 decembrie tocmai trecuse prin faţa farului plutitor din punctul Ambrose, depăşind astfel frontiera maritimă americană. Bărbatul îşi reluă locul obişnuit din spatele unui şi mai obişnuit birou. Din acest observator cuibărit la etajul şase al imobilului „WORD TRADE CENTRE", aproape în inima Insulei Manhattan, el avea obligaţia să supravegheze spaţiul vamal al celui mai mare port al lumii pînă la ora opt a dimineţii. Deschise registrul la pagina încă albă a zilei ce tocmai începuse. Rupse mesajul venit pe telex şi apoi, cu acribia unui scrib din Evul Mediu ce copia un psalm, consemnă în registru informaţiile uzuale privitoare la cea de-a 7422-a navă ce pătrundea în port de la începutul anului.

NUME : „DIONYSOS"

PAVILION : PANAMEZ

DESTINAŢIE : CHEIUL NR. 3 al „BROOKLYN OCEAN TERMINAL"
AGENT MARITIM : „HELLIAS STEVEDORE COMPANY"

Odată îndeplinită această formalitate, introduse numele vaporului pe claviatura terminalului calculatorului instalat pe o consolă alăturată. Terminalul era legat de C.N.I.C., Centrul Naţional de Informaţii Criminaliste. În cîteva secunde urma să apară cazierul judiciar al navei „DIONYSOS". Cea mai neînsemnată infracţiune descoperită de-a lungul întregii sale cariere, fie că ar fi fost vorba de descoperirea unui pliculeţ cu heroină în spatele unui planşeu fals în cală sau de scandalul provocat de un marinar beat, ar fi apărut imediat pe ecran. Vameşul urmărea jocul vesel al micilor bastonaşe verzi care compuseră în final trei cuvinte : „Nimic de semnalat". Satisfăcut, scrise în registru „N.D.S." în căsuţa corespunzătoare a registrului său, confirmînd în felul acesta că vameşii americani nu aveau de ce să se neliniştească de sosirea bătrînei carapace ce se prezentase la intrarea în şenalul Ambrose.

„DIONYSOS" era unul din ultimele „LIBERTY SHIPS", acele camioane ale oceanului din timpul celui de-al doilea război mondial, ce mai pluteau încă, ba chiar şi navigau. Timp de aproape patruzeci de ani, de la debarcarea din Normandia pînă în acea noapte de decembrie transportase în toate colţurile lumii mărfuri din cele mai diverse, chiar dacă de contrabandă, sub vreo şase pavilioane diferite. Compania care-l exploata în prezent, „TRANSOCEAN SHIPPERS", fusese constituită cu şase luni mai devreme printr-un act înregistrat sub numărul 5671 la Ministerul Comerţului din oraşul Panama. Adresa indicată pe certificatul de înregistrare era aceea a unui obscur cabinet de avocatură instalat în Calle Mercado, în Panama. Cum se întîmpla adesea în afacerile de transport maritim, fie că era vorba de petroliere gigantice sau de insignifiante ambarcaţiuni de pescuit, toate urmele adevăraţilor proprietari ai lui „DIONYSOS" se evaporaseră în anonimatul unei cutii poştale din oraşul Lucerna, în Elveţia, adresa sediului companiei.

Părăsind hula Atlanticului, vaporul urca pe calea regală ce ducea în inima New Yorkului. Trecu pe sub dantela metalică a Podului Verrazano. Brusc, în lumina lăptoasă a zorilor ce se iveau, în fața provei sale uzate apăru minunatul spectacol ce înfiorase de bucurie și de speranță inimile atîtor milioane de oameni, silueta drapată în verde a Statuii Libertății, apoi zgîrîie-norii iluminați din inima Manhattanului ce străpungeau valul de ceață, trunchiuri incandescente ale unei păduri de oțel și sticlă ce se ridica asaltînd cerul.

Nepăsător la ploaia ce continua să cadă, unicul pasager al cargoului contempla panorama de la înălțimea pasarelei superioare. Uscățiv și musculos, de talie mijlocie, palestinianul Kamal Dajani părea a avea vreo treizeci de ani. Purta un jeans mulat pe corp și un bluzon din piele cu gulerul ridicat. O caschetă în carouri îi acoperea fruntea, pînă în dreptul ochilor. Se îmbarcase în timpul escalei de la Pireu.

Pretextînd un rău de mare de nevindecat, petrecuse cele șaisprezece zile ale traversării închis în cabina sa, cu un morman de romane polițiste la capătul cușetei. Cu toate astea, în zorii fiecărei zile se strecura, îmbrăcat în trening, pe puntea superioară a vasului. Timp de douăzeci de minute, indiferent de starea vremii și a mării, simula atacuri de judo și îndoia suprastructura vasului cu lovituri de carate, exerciții destinate întreținerii măiestriei în artele marțiale.

Țipatul răgușit al unei sirene străpunse ceața umedă. Îndepărtîndu-se de zgîrie-norii Manhattanului, „DIONYSOS“ viră spre tribord, luînd direcția cheiurilor joase ale Brooklynului. Defilă pe lîngă antrepozitele unde caizii Mafiei edificaseră unul din fabuloasele lor imperii, trecuse de cheiul abandonat din State Street, prin care gangsterul Johny Lio introdusese în America munți de heroină, ajungînd în dreptul a trei bătrîne pontoane pe piloni din lemn acoperiți de alge și cochilii.

De pe aceste platforme jegoase ale bătrînului depozit militar din Brooklyn, plecaseră două generații de G.I. [1], la început spre tranșeele din Argonne și apoi spre plajele Normandiei. Rebotezate astăzi *Brooklyn Ocean Terminal*, ele mai simbolizau astăzi și altceva. Erau printre

[1] G.I. = GENERAL INFANTRY — infanteriști, soldați ai armatei de uscat (n. t.).

rarele cheiuri ale New Yorkului care mai mînuiau încă mărfuri în vrac bidoane cu ulei de măsline din Grecia, saci cu nuci de cajov din India, mirodenii yemenite, cafea columbiană ; relicve din vremurile în care docherii din „*De pe chei*" se adunau în fața oamenilor Mafiei pentru a implora o zi de angajament. Pe ziduri mai supraviețuiau vestigiile marii cruciade ce începuse și se sfîrșise aici : cuvintele de bun venit adresate milioanelor de soldați ce se întorceau din Europa. Vopsite pe atunci într-un bleu luminos ca fericirea reîntoarcerii, erau acum de un cenușiu la fel de murdar și de trist ca tot șirul de docuri ale Brooklynului.

WELCOME HOME", putu citi solitarul pasager, în timp ce *Dionysos* vira spre locul său de amaraj.

Un inspector al vămilor americane și un ofițer al Serviciului de Imigrare se prezentară imediat după acostare la bordul vasului. Comandantul, un grec bîlbîit, îi conduse în careul echipajului pentru a le prezenta la control sesam-ul întregului comerț maritim : actul ce justifica marfa transportată.

Datorită mențiunii „Nimic de semnalat", înregistrată în noaptea precedentă, inspecția vamală s-a limitat la lectura acestui document.

La rîndul lui nostromul strînsese echipajul. Fiecare marinar prezenta livretul de bord ofițerului de la Imigrări și primea un permis model I-95 care-l autoriza să debarce și să circule liber pe durata escalei. Înainte de a semna rolul echipajului, ofițerul îi puse comandantului întrebarea rituală :

„Nici un pasager ?"

Grecul izbucni în rîs și arătă spre *pin-up-urile* prăfuite și decolorate ce tapetau mizerabilul careu ce puțea a ulei rînced.

„Hopa ! Da'ce, credeți că coaja asta de nucă e cumva „QUEEN ELISABETH" ?"

Ascuns în spatele hubloului cabinei sale, Kamal Dajani pîndea plecarea celor doi funcționari. Cînd îi văzu coborînd pasarela, își scoase centura-portofel și deschise închizătoarea *Eclair* a buzunarului interior umflat de mai multe teancuri de bilete de o sută de dolari. Alese cinci dintre ele și le strecură în mijlocul unei reviste „Playboy" ce zăcea pe podea. Văzîndu-l pe austerul Benjamin

Franklin odihnindu-se între sînii voluptuoşi ai unei vampe, fu cuprins de un rîs nebun. Puse revista la vedere pe pat, descuie uşa cabinei şi se încuie în baie.

Cîteva clipe mai tîrziu, cineva bătu la uşă.

„Cine-i acolo ?" strigă el în engleză.

„Vă aduc un plic din partea Leilei", îi răspunse o voce.

„Puneţi-l în „Playboyul" de pe pat. Vedeţi că e ceva pentru dumneavoastră în interior. Luaţi-i şi plecaţi !"

Un flăcău zdravăn, bărbos, cam la vreo douăzeci de ani, cu o cicatrice urîtă la tîmpla stîngă, luă banii, puse plicul în locul lor şi dispăru.

Kamal Dajani aşteptă mai multe minute înainte de a ieşi de sub duş pentru a desface plicul. Desfăcîndu-l, găsi înăuntru un permis de circulaţie de tipul I-35, precum şi o foaie de hîrtie pe care erau notate o adresă şi un număr de telefon. Deasupra lor, un cuvînt : „WELCOME". Surîse : de data asta cuvîntul îşi avea întregul său sens.

Seara, pasagerul de pe *„Dionysos"* părăsi docurile împreună cu marinarii plecaţi în hoinăreală. Nimeni nu le controlă identitatea. Kamal Dajani se pierdu în noaptea Brooklynului.

*

Nouă zile mai tîrziu, într-o dimineaţă geroasă de decembrie. Datorită viscolului ce lovise estul Statelor Unite joia trecută, nămeţi de zăpadă îngheţată îngustau străzile Washingtonului. Temperatura polară ţinuse în casă cea mai mare parte a celor peste 2 300 000 de locuitori ai capitalei americane. Ca mulţi alţii, familia care ocupa celebra reşedinţă de la nr. 1600, Pennsylvania Avenue, se pregătea să dejuneze în intimitate. Accentele solemne ale poemului simfonic „FINLANDIA", de Sibelius, umpleau apartamentele particulare ale Casei Albe, concert ce amintea de gustul preşedintelui Statelor Unite pentru muzica simfonică. Butucii de mesteacăn ce ardeau molcom în cămin răspîndeau o căldură plăcută în sufragerie. Ridicînd cu cîteva grade temperatura pe care termostatul prezidenţial, dînd un bun exemplu de economie de energie, o limitase la 17° C. La ora şapte fix, preşedintele şi soţia sa luară loc la masa de mahon lăcuit. Unul dintre băieţii lor, cel mai mic, împreună cu soţia precum şi ultima născută, o fetiţă blondă de doisprezece ani, se aflau împreună cu ei, în jurul mesei, în

acea duminică de decembrie. Simbolizau perfect tradiţionala familie americană. Preşedintele era în blue-jeans şi avea o cămaşă din lînă în carouri, soţia sa era în pantaloni din velur şi pulover.

Ca în fiecare duminică, prima doamnă a Statelor Unite dăduse liber servitorilor şi prepara singură sobrul dejun duminical, care-i plăcea atît de mult soţului ei : o supă de fasole roşie, cîteva felii de jambon de Virginia fierte înăbuşit şi o cremă caramel. Singura băutură admisă la masă, laptele. Înainte de a se aşeza, preşedintele îşi invită nora să spună rugăciunea, şi cei cinci convivi se ţinură de mînă şi cerură binecuvîntarea Celui de Sus pentru hrana lor. Această oraţie era una din numeroasele rugăciuni pe care le pronunţa zilnic acest bărbat pios care conducea Statele Unite. Numai serviciul religios de la prima biserică baptistă din Washington îl făcuse să iasă din casă în acea zi geroasă. Înveşmîntat în tunica scurtă de diacon, citise celor 1400 de credincioşi din parohia sa psalmii din cea de-a treia duminică de Advent şi comentase cu fervoare mesajul de iubire şi împăcare pe care-l aducea oamenilor apropiata sosire a lui Mesia.

Preşedintele surîse soţiei sale şi începu să mănînce supa. De cînd locuia în această reşedinţă, o mulţime de riduri îi apăruseră în jurul ochilor săi de un albastru clar, părul blond şi buclat albise, iar alura sa tinerească dispăruse încetul cu încetul. După ce vor trece cei patru ani ai mandatului său, bărbatul de cincizeci şi patru de ani va rămîne o enigmă pentru cea mai mare parte a compatrioţilor săi, unul dintre şefii de stat cel mai puţin iubit şi mai puţin înţeles al acestui secol. Şi dacă destinul vroise ca mandatul său să fie marcat de unele din acele mari crize care unesc temporar o naţiune în jurul şefului ei, totuşi mandatul său va excela printr-o avalanşă de probleme sumbre : inflaţia, prăbuşirea dolarului, scăderea prestigiului american în străinătate.

Neputînd galvaniza patriotismul concetăţenilor săi pentru cucerirea unor noi frontiere sau pentru un nou *new deal* [1] el trebuise să se resemneze în a le oferi ama-

[1] Sub numele de „NEW DEAL" a fost cunoscut programul economic şi social cu care a venit la conducerea Statelor Unite preşedintele Roosevelt după marea criză economică din anii 1929—1933 (n.t.)

rele realităţi ale reducerilor bugetare, economiilor de energie şi cele ale unei lumi care nu mai mergea în cadenţa tobelor americane. Cruciadele sale confuze în favoarea drepturilor omului, restricţiile în privinţa cheltuielilor statului, reformele fiscale şi sociale, ciocnirile sale nefericite cu Congresul, ezitările, gafele şi revenirile politicii sale externe dăduseră Americii şi lumii imaginea unui lider care mai mult tatona decît guverna, mai mult dominat decît stăpîn pe evenimente.

Naţiunea pe care o conducea nu era, totuşi, în aceste condiţii, alta decît cea cunoscută : cea mai puternică, cea mai bogată, cea mai risipitoare, cea mai dorită şi cea mai imitată de pe planetă. Produsul său naţional brut era de trei ori mai mare decît al Uniunii Sovietice, şi superior celui al Franţei, Germaniei de Vest, Marii Britanii şi al Japoniei la un loc. Era primul producător mondial de cărbune, de oţel, de uraniu şi de gaze naturale. Agricultura sa rămînea un miracol de productivitate, capabilă să hrănească şi populaţia sa, şi pe cea a URSS. Nouă zecimi din calculatoarele lumii, aproape toate microprocesoarele, trei sferturi din avioanele civile, o treime din automobile ieşeau pe porţile uzinelor sale.

Această capacitate industrială era însoţită de o putere militară reprezentînd — în ciuda acordurilor „SALT" de dezarmare — o putere de distrugere unică în istoria umanităţii. Timp de treizeci de ani, Statele Unite cheltuiseră o medie anuală de 130 de milioane de dolari pentru a edifica această forţă şi pentru a se dota cu un arsenal termonuclear de o eficacitate atît de înspăimîntătoare încît preşedintele, în calitatea sa de suprem şef militar, putea şterge de o sută de ori de pe faţa pămîntului Uniunea Sovietică, făcînd să dispară viaţa de pe Pămînt, în timp ce integritatea teritoriului american era garantată de sistemul de veghe electronic şi de alertă prin sateliţi, cea mai sofisticată tehnică pe care o pot produce actualele tehnologii. Şapte reţele de detecţie supravegheau spaţiul înconjurător cu o precizie capabilă să detecteze la sute de mile de coastele S.U.A. simpla trecere a unei raţe migratoare.

Protejaţi de valoarea de descurajare a potenţialului lor nuclear americanii se puteau considera o castă privilegiată. Dintre toţi locuitorii pămîntului, ei erau cei care

riscau cel mai puțin să fie victima unei exterminări atomice.

Șeful statului tocmai își terminase supa, cînd soneria telefonului răsună în camera vecină. Soneria aceea se auzea rar în apartamentele private ale Casei Albe. Contrar obișnuințelor predecesorilor săi, președintele prefera lectura unui raport convorbirilor telefonice, și colaboratorii lui aveau ordin să limiteze folosirea liniei telefonice private la cazurile de extremă urgență. Soția sa se duse să răspundă și reveni îngrijorată :

„Era Jack Eastman. Vrea să te vadă imediat".

Jack Eastman era consilierul președintelui pentru afacerile privind securitatea națională. Generalul de aviație de cincizeci și șase de ani, cu părul grizonat, tuns perie, îl înlocuise pe Zbigniew Brzezinski în biroul din colțul aripii de vest a Casei Albe, ce devenise celebru prin ocuparea lui de Henry Kissinger.

Președintele se scuză și ieși. Două minute mai tîrziu pătrundea în biroul apartamentului particular. De la prima privire aruncată colaboratorului său înțelese gravitatea vizitei acestuia. La fel de econom cu vorbele, ca și cu gesturile, Eastman îi întinse imediat un plic cartonat.

„Domnule președinte, cred că trebuie să luați cunoștință de conținutul acestui dosar. Este traducerea unei casete înregistrate în arabă care a fost depusă pentru dumneavoastră la postul de gardă principal în jurul orei 15".

Președintele deschise plicul și citi cele două foi subțiri de hîrtie dactilografiate :

Consiliul Național de Securitate

Ref. : 412471—13628

ULTRA SECRET

Descriere : Remisă, astăzi, duminică 13 decembrie la 15 h 31', de către o femeie neidentificată, într-un plic lipit, ofițerului de gardă la poarta Madison a Casei Albe. Plicul conținea :

1. Un plan, executat conform normelor de reprezentare în industria construcțiilor de mașini, al unei instalații de natură necunoscută.

2. Un dosar conținînd patru pagini de calcule matematice și fizice.

3. O casetă de treizeci de minute : înregistrarea unei voci bărbătești vorbind în limba arabă.

Traducerea casetei : realizată de E.F. SHEEHAN, de la Departamentul de Stat :

„A şasea zi a lunii *Iumad al Awal* a celui de-al 1401-lea an la al *Hegirei.*

„Te salut, Preşedinte al Republicii Statelor Unite ale Americii. Fie ca mesajul acesta să te găsească bucurîndu-te, prin graţia lui Allah, de binecuvîntările unei sănătăţi fericite".

„Mă adresez ţie pentru că eşti un bărbat milos, sensibil la suferinţele popoarelor nefericite şi la cele ale martirilor".

„Tu afirmi că vrei să restabileşti pacea în Orientul Apropiat şi mă rog ca Allah să te binecuvînteze pentru aceste eforturi, căci şi eu sînt un om al păcii. Dar nu poate exista pace fără dreptate, şi nu va fi dreptate pentru fraţii mei arabi din Palestina atîta timp cît sioniştii, avînd binecuvîntarea ţării tale, vor continua să fure pămîntul fraţilor mei pentru a-şi instala acolo coloniile lor ilegale".

„Nu va fi dreptate pentru fraţii mei arabi din Palestina atîta vreme cît sioniştii le vor refuza, cu binecuvîntarea ţării tale, dreptul de a reveni în ţara părinţilor lor".

„Nu va fi dreptate pentru fraţii mei din Palestina atîta timp cît sioniştii vor ocupa locul moscheii noastre sfinte din Ierusalim".

„Prin mila lui Allah, sînt astăzi în posesia armei de distrugere absolută. Prin acest mesaj îţi trimit dovada ştiinţifică a acestei afirmaţii. Cu inima grea, dar cu conştiinţa clară a responsabilităţilor ce le am faţă de fraţii mei din Palestina şi faţă de toate popoarele arabe, am fost obligat să decid transportul acestei arme în inima oraşului New York, unde se găseşte în aceste clipe. Voi fi obligat s-o fac să explodeze într-un interval de treizeci şi şase de ore, începînd de la miezul nopţii de duminică spre luni — adică poimîine, marţi, 15 decembrie, ora douăsprezece, ora New Yorkului — dacă, în acest timp, nu-ţi vei obliga aliatul sionist să facă următoarele :

1. Să-şi evacueze coloniile ilegal instalate pe teritoriile furate naţiunii arabe în cursul războiului de agresiune din 1967.

2. Să-şi evacueze resortisanţii ce locuiesc în zona de est a Ierusalimului şi în sectorul sfintei noastre moschei.

3. Să anunţe lumii intenţia de a permite tuturor fraţilor mei palestinieni ce doresc să revină imediat în ţara

lor şi să se bucure aici de toate drepturile lor de popor suveran".

„Sînt obligat, printre altele, să te avertizez că, în cazul în care vei face public acest mesaj sau vei începe, prin orice mijloace, să evacuezi populaţia oraşului New York, voi fi obligat să procedez la explozia imediată a armei de distrugere în masă plasată în inima oraşului".

„Mă rog lui Allah să pogoare asupra ta, în aceste momente atît de grave, milostivenia şi înţelepciunea sa".

Moamer el Geddafi,
Preşedinte al Marii Jamahirii Arabe Libiene Populare Socialiste.

Stupefiat, preşedintele îşi întrebă colaboratorul:

„Jack, asta e o glumă ?"

„Să sperăm. N-am putut încă să verificăm dacă mesajul vine din partea lui Geddafi sau e o glumă sinistră. Cu toate astea, ceea ce ne îngrijorează e faptul că Serviciul de urgenţă nucleară al Departamentului Energiei declară că schema anexată casetei reprezintă un document extrem de elaborat. Drept pentru care a fost trimis laboratoarelor din Los Alamos pentru o expertiză aprofundată. Acum aşteptăm rezultatul. Pentru orice eventualitate, am convocat Comitetul de criză pentru orele 20. De aceea doream să vă informez despre toate astea".

Preşedintele clătină din cap, consternat. Era primul şef de stat al unei mari puteri din era atomică care poseda solide cunoştinţe privind misterele fizicii nucleare. Şi nici o regiune din lume nu-i inspirase atîtea griji, atîta compasiune ca Orientul Apropiat. Pacea cu Orientul Apropiat fusese obsesia sa cvasipermanentă, din ziua în care se instalase la Casa Albă. Asta pentru că, într-un mod ciudat, într-un fel simbolic, el cunoştea, iubea djebelurile şi cîmpiile stîncoase ale acelui ţinut atît de asemănător cu colinele cretoase ale Georgiei sale natale. În fiecare zi se transporta cu gîndul în acele ţinuturi, citind Biblia.

„Jack, mi se pare de neconceput ca o astfel de ameninţare să vină din partea lui Geddafi, zise el frecîndu-şi fruntea cu degetele. E un act mult prea iraţional. Nici un şef al unei naţiuni suverane nu ar îndrăzni să ne şantajeze cu o bombă atomică în inima New Yorkului. Chiar

dacă va reuși să ucidă treizeci de mii de oameni, nu va putea ignora faptul că nu vom ezita, ca măsură de represalii, să-l ștergem de pe fața pămîntului, pe el și poporul lui. Ar trebui să fie total nebun ca să facă un act atît de demențial".

„Asta e și părerea mea. Personal, sînt tentat să cred că e vorba de o mistificare ordinară sau, mai rău, de o mascaradă organizată de un grup terorist ce se ascunde în spatele lui Geddafi".

Eastman privea luminile pomului de crăciun instalat pe peluza Casei Albe, buchet de steluțe multicolore sclipind în întunericul nopții de decembrie. Soneria telefonului îl smulse din contemplație.

„Trebuie să fie pentru mine, se scuză el, l-am anunțat pe operator că sînt la dumneavoastră".

În timp ce consilierul se ducea să ridice receptorul, președintele se apropie de fereastră și privi melancolic farurile rarelor mașini ce urcau *Pennsylvania Avenue*. Nu era primul președinte al Statelor Unite ce trebuia să facă față unui șantaj nuclear terorist împotriva unui oraș american. Gerald Ford avusese deja acest trist privilegiu și tot din cauza conflictului din Orientul Apropiat. Palestinienii îl amenințaseră că vor face să explodeze o bombă atomică în plin centrul orașului Boston dacă unsprezece dintre camarazii lor nu erau eliberați din închisorile israeliene. Ca cea mai mare parte a celor peste cincizeci de afaceri similare ce-i urmaseră, se dovedise a fi o mistificare. Dar, timp de mai multe ore, Gerald Ford fusese de părere — și se pregătise — să evacueze capitala statului Massachusetts. Locuitorii Bostonului n-au aflat nimic, niciodată.

„Domnule președinte ? — Șeful Executivului se întoarse și-și văzu consilierul ce se albise la față —. Au sunat de la laboratoarele din Los Alamos. După o primă analiză, schema reprezintă într-adevăr o armă nucleară !"

•

O tînără femeie foarte elegantă, îmbrăcată într-un mantou din piele de lup, intra în același timp într-o cabină de toaletă din gara centrală a Washingtonului, își scoase peruca blondă pe care și-o pusese pentru a depune plicul lui Geddafi la poarta Casei Albe și-și pieptănă cu aten-

ție pletele negre prinse într-un coc. Ascunse peruca în fundul genții și ieși în grabă în rotonda imensă înconjurată de alcovuri copiate de pe cele ale băilor romane ale lui Dioclețian.

Leila Dajani era sora pasagerului de pe vasul „*DIONYSOS*". O luă la stînga și se îndreptă spre o galerie unde găsi ceea ce căuta, cutiile metalice ale casei de bagaje automate. Deschise una la întîmplare, depuse înăuntru un plic, introduse două monede de douăzeci și cinci de cenți într-o fantă și scoase cheia. Retraversă holul, intră într-o cabină telefonică și formă un număr. Cînd cel de la celălalt capăt al firului ridică receptorul, ea murmură numai ceea ce scria pe cheia ce-o avea în mînă : „K — 602".

Trei minute mai tîrziu, ajungea alergînd pe peronul numărul șase și urca în ultimul tren Metroliner în direcția New York.

•

Apelul tinerei palestiniene fusese recepționat într-o cabină telefonică aflată la intersecția Străzii 42 cu bulevardul Broadway, la New York. După ce-și notase referința de pe cheie, ocupantul cabinei introduse patru monede de douăzeci și cinci de cenți în aparat și formase prefixul 202, apoi numărul 456.14.14. Era numărul Casei Albe. Vorbi cîteva secunde cu centralistul, închise, își potrivi căciula de astrahan și ieși, pierzîndu-se în mulțimea de noctambuli din Times Square.

Un bărbat corpolent, la vreo patruzeci de ani, cu un aer serios de intelectual pe o față de păpușă, o mustață fină, neagră, și ochelari cu rame grele, Whalid Dajani era al treilea membru al acestui trio familial palestinian pe care circumstanțele îl puseseră în slujba lui Geddafi pentru a-și duce la îndeplinire amenințarea împotriva New Yorkului.

Dajani savura cu încîntare spectacolul de pe Broadway. Nici urmă de criză de energie pe *the great white way*, grandioasa cale de lumini, gîndea el contemplînd vitrinele orbitoare, tapiseriile colorate ale giganticelor panouri publicitare luminoase, montate pe ziduri, la mare înălțime. Spectacolul trotuarelor era încă și mai surprinzător. În colțul Străzii 43 coriștii din Armata Salvării înghețau zdravăn în uniformele lor subțiri, bleumarine, ceea ce nu-i împiedica să cînte cu multă hotărîre „Ve-

niți la mine, copii ai Domnului", la cîțiva metri de un grup de prostituate care-și expuneau farmecele în ațîțătoare desuuri cu paiete. Găseai o extraordinară diversitate de tipologii umane. Turiști gură-cască, noctambuli distinși, în smoking și rochii de seară, ce mergeau la teatru sau la cabaret, proxeneți în haine de piele și cizme cu tocul inalt, adolescenți din bidonvilurile periferiei veniți să viseze în orgia de lumini, vagabonzi cu șapca întinsă, polițiști pîntecoși patrulînd cu bastoanele în mînă, hoți de buzunare căutîndu-și prada, soldați și marinari cîntînd refrene deocheate. În colțul Străzii 46, un bărbat în redingotă neagră predica mulțimii de trecători, proferînd amenințări: „Focul Gheenei și blestemul vă așteaptă, locuitori ai Sodomei și Gomorei!". Puțin mai sus pe Broadway un Moș Crăciun, atît de pipernicit încît nici măcar vatelina de sub costum nu reușea să-i dea înfățișarea necesară slujbei, agita de zor un clopoțel în fața unui blid în care se aruncau pomenile. În spatele lui, doi poponari, travestiți, cu peruci de un blond oxigenat își racolau clienții în ambrazura unei porți, vocile în falset nelăsînd nici o urmă de îndoială asupra sexului lor. O mulțime colcăitoare, captivantă, diversă, ce curgea printr-un canion de lumină, mozaic breughelian căruia palestinianul îi percepea la fiece pas patetica lipsă de măsură. Traversînd bulevardul, Whalid Dajani simți brusc ceva ca o lovitură de pumn în stomac. Ulcerul! Se grăbi să intre în primul milk-bar și-și comandă un pahar cu lapte. Îl bău cu aviditatea cu care bețivul bea primul whisky al zilei. Apoi își reluă plimbarea de-a lungul Broadwayului.

Curînd, timbrul vocii lui Frank Sinatra, cîntînd un vechi succes al anilor '50, îi indică amplasamentul magazinului pe care-l căuta. Intră într-un magazin de electronice și de discuri violent luminat, trecu prin fața lungilor rafturi pline de albume cu coperte lucioase și cu casete înregistrate și se opri în fața unui etalaj cu casete neînregistrate. Căută pînă găsi o casetă B.A.S.F. cu durata de 30 de minute.

„Ascultă, amice, îl interpelă vînzătorul, avem o vînzare de promovare de la firma „SONY". Trei casete pentru numai 4 dolari și 99 de cenți".

„Mulțumesc, dar eu le prefer pe cele de la B.A.S.F.", îi răspunse Whalid Dajani.

Ieşind, privirea îi fu atrasă de pendula din giganticul panou publicitar al fumătorului de ţigarete „WINSTON", ce-şi lansa rotocoalele de fum. Mai erau de pierdut circa două ore pînă la întîlnirea ce-o avea. Îşi urmă plimbarea pe legendarul bulevard care era acum invadat de o cohortă de sex-shopuri, saloane de masaj şi săli de cinema porno. Alese un film pentru că titlul său promiţător, „Îngerii lui Satan", îl făcuse să surîdă.

•

La cîteva blocuri de Times Square, Fiicele Milosteniei aparţinînd ordinului „Saint Vincent de Paul" şi funcţionînd pe lîngă Centrul Kennedy pentru copiii neadaptaţi, se pregăteau să prezinte un spectacol total diferite ca gen. Cu blîndeţe şi tandreţe, ele conduceau un grup de copii spre un pom de crăciun ce se înălţa în mijlocul sălii de spectacole a aşezămîntului ca o flacără a speranţei.

Mersul sacadat, privirile piezişe, gurile deformate erau tot atîtea semne ale nefericirii ce-i lovise. Erau cu toţii mongoloizi.

Maica superioară îşi aşeză protejaţii în semicerc în jurul pomului. La vederea ghirlandelor de becuri ce-l iluminau, bucuria copiilor încîntaţi izbucni într-un bîlbîit patetic şi discordant. Maica superioară se adresă atunci părinţilor.

„Maria Rocchia e cea care va deschide serbarea noastră, cîntîndu-ne „S-a născut dumnezeiescul prunc".

Se duse şi luă de mînă o fetiţă de vreo zece ani cu codiţe lungi, brune, legate cu fundiţe roz. Paralizat de frică, copilul rămăsese încremenit. Scoase în cele din urmă un sunet ce era un fel de muget răguşit. Cuprins de un tremurat violent, începuse să bată din picioare. Tot corpul său micuţ era scuturat ca sub efectul şocurilor electrice.

Aşezat în primul rînd, un bărbat, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un auster costum gri, îşi ştergea fruntea. Fiecare convulsie a fetiţei, fiecare sunet incoerent ce-i zbura de pe buze îl loveau dureros. Era unicul său copil. De cînd mama ei murise de leucemie, în urmă cu trei ani, fetiţa trăia la călugăriţe.

Angelo Rocchia îşi privea fetiţa cu o dragoste nemărginită. Furtuna ce scutura plăpînda fiinţă din faţa sa în-

cepuse să se domolească. Un prim cuvînt ezitant, apoi un altul şi un altul se făcură, în sfîrşit, auzite. Vocea rămînea în continuare răguşită, dar melodia era corect interpretată :

S-a născut dumnezeiescul prunc,
Să-i slăvim cu toţii înscăunarea !

Angelo îşi şterse sudoarea de pe tîmplele grizonate şi-şi deschise vestonul, suspinînd a uşurare. Unul din atributele meseriei sale apăru de sub subsioara dreaptă. Era un „SMITHE & WESSOW" de serviciu, calibrul 38. Tatăl fetiţei care se lupta cu strofele colindului de crăciun era inspector principal în brigada criminalistă a poliţiei newyorkeze.

•

Într-un P.C.[1] subteran din împrejurimile localităţii Germantown, Maryland, la patruzeci de kilometri de Casa Albă un bărbat ridica receptorul telefonului. Jim Davis era în acea duminică seară ofiţer de gardă la postul de comandă al Centrului de urgenţe nucleare din Departamentul Energiei, unul din numeroasele blochausuri secrete din care America putea fi condusă în caz de război nuclear.

La ordinul pe care Jack Eastman, consilier al preşedintelui Statelor Unite pentru securitatea naţională, îl dăduse cîteva minute mai tîrziu după primirea raportului preliminar al laboratorului din Los Alamos privind natura bombei lui Geddafi, Davis urma să pună în mişcare procesul cel mai eficace inventat de guvernul american pentru a face faţă unei ameninţări teroriste nucleare. Telefonul pe care-l avea îi permitea un acces direct la sistemul protejat de comunicaţii militare „AUTODIN-AUTOVON", o reţea în care numerele din cinci cifre erau înscrise într-un volum verde de şaptezeci şi patru de pagini ce reprezenta, probabil, anuarul cel mai secret din lume.

„Centrul comandamentului militar naţional, comandant Evans", anunţă o voce care-i răspundea dintr-un alt P.C. subteran, adăpostit de data asta în subteranele PENTAGONULUI.

[1] P. C. — punct de comandă, în general militar (n.t.)

„Vorbesc de la Centrul de operaţiuni de urgenţă al Departamentului Energiei. Avem o urgenţă nucleară. Clasificată prioritar *Săgeata frîntă*".

Îşi stăpîni cu greu un tremur la pronunţarea acestui nume de cod ce avea ca semnificaţie cea mai înaltă prioritate atribuită de guvernul american unei crize nucleare în timp de pace.

„Locul urgenţei, continuă el : oraşul New York. Cerem mijloacele de transport aerian necesare aducerii întregului nostru personal specializat şi a totalităţii echipamentului din dotare".

Această cerere arunca în luptă una din organizaţiile cele mai secrete ale statului american, un areopag de savanţi şi tehnicieni ţinuţi în alertă zi şi noapte la sediul Departamentului Energiei, ca şi în mai multe laboratoare nucleare de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Era cunoscută oficial sub iniţialele NEST, de la „Nuclear Explosives Search Teams", adică echipele de căutare a explozibililor nucleari. Cu detectoarele lor de neutroni şi raze gama de o extremă sensibilitate, practic cele mai sensibile construite vreodată, şi dispunînd de tehnici de căutare dintre cele mai elaborate, aceste echipe NEST ofereau singura posibilitate ştiinţifică de a face să eşueze ameninţarea adresată în acea după-amiază preşedintelui Statelor Unite.

În P.C. său de la Pentagon, comandantul Evans compuse imediat o serie de formule codate pe tastatura unui terminal de calculator. Peste o secundă apăru pe ecranul monitorului lista operaţiilor ce trebuiau executate pentru a-şi duce la bun sfîrşit misiunea ce-i revenea. Trebuia să asigure aducerea, pe calea aerului, a celor două sute de oameni şi a echipamentelor aferente misiunii acestora ce plecau de la bazele Kirkland (New Mexico) şi Travis (California). Pentru aceasta, comandantul transportului aerian de la baza Scott (Illinois) ţinea în alertă permanentă patru avioane de tipul „STALIFTER C-141". Calculatorul mai preciza că întreg personalul — şi echipamentul aferent misiunii — trebuia să fie debarcat în secret la baza McGuire din statul New Jersey. Era baza cea mai apropiată de New York capabilă să primească avioanele „STARLIFTER C-141". Se găsea numai la o oră de mers cu maşina de Manhattan.

Evans tastă pe claviatură un nou cod şi pe ecran apărură noi indicaţii.

„Primul aparat al operaţiunii va ateriza la Kirkland la 18.30, ora locală", putuse el să-i precizeze cîteva secunde mai tîrziu unui ofiţer din Departamentul Energiei, care-l sunase la telefon.

Pe cerul Kansasului, un „STARLIFTER C-141", care transporta motoare de schimb destinate unei baze aeriene din Texas, îşi schimbase brusc capul de zbor pentru a se îndrepta spre sud-vest, de unde trebuiau să se îmbarce în New Mexico primele elemente ale brigăzii NEST. Aplecat asupra hărţilor în penumbra cabinei de pilotaj, navigatorul îşi pregătea deja planul de zbor spre New York.

•

La orele douăzeci fix, preşedintele Statelor Unite îşi făcu apariţia în sala de conferinţe a Consiliului naţional pentru securitate, situată în subsolul aripii de vest a Casei Albe. Toţi cei prezenţi se ridicară. Apariţia familiară suscita întotdeauna o vie curiozitate. Chiar şi pentru miniştrii săi cei mai blazaţi, un soi de aură învăluia persoana şefului statului. Greutatea răspunderilor sale, mărimea puterilor, puterea pe care o încarna făceau din el o fiinţă aparte, ce nu mai era întru totul omenească. Ca în timpul fiecărei crize, şi în seara aceasta se adăugau, la obişnuitul sentiment, povara neliniştii şi elanul unei tăcute speranţe ce nu se putea îndrepta decît spre el.

„Vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră aici, domnilor, şi vă cer să vă rugaţi împreună cu mine ca afacerea ce ne-a adunat în seara asta aici să nu fie decît o glumă de prost gust".

Cu o banală masă ovală şi cu scaunele tapisate în scai roşu, sala Consiliului naţional pentru securitate semăna cu sala de şedinţe a unei obscure bănci de provincie. Cu toate astea, între aceşti pereţi de un verde pal John Kennedy avusese în vedere declanşarea celui de-al treilea război mondial în timpul crizei rachetelor din Cuba ; tot de acolo Johnson ordonase trimiterea unei jumătăţi de milion de soldaţi americani în Vietnam, Nixon proiectase

căderea guvernului Salvador Allende şi hotărîse recunoaşterea Chinei. Chiar şi preşedintele dezbătuse, în aceeaşi sală, consecinţele înlăturării şahului Iranului şi răspunsul Statelor Unite la sfidările lansate de succesorul său.

Aparenta banalitate a sălii era înşelătoare. O serie de butoane comanda derularea unor ecrane uriaşe pentru proiecţia oricărui tip de imagine şi oricărei hărţi disponibile. În faţa fiecărui scaun, un sertar ascundea un aparat telefonic prevăzut cu un sistem de bruiaj automat. Şi, mai ales pentru faptul că îndeplinea şi funcţia de centru de telecomunicaţii al Preşedinţiei Statelor Unite ale Americii, camera era legată, prin cîteva rînduri de pupitre de transmisie echipate cu ecrane video, cu toate organele de comandament ale Statelor Unite : Pentagonul, C.I.A., Departamentul de stat, Agenţia naţională de securitate, Comandamentul forţelor aeriene strategice. Instrucţiunile elaborate în această sală puteau fi astfel transmise tuturor instalaţiilor americane răspîndite peste tot în lume, la fel de bine ofiţerului cu tirul de pe portavionul „KITTY HAWK", ancorat în strîmtoarea Ormuz, în faţa instalaţiilor petroliere iraniene, cît şi tuturor unităţilor lui U.S. AIR FORCE în zbor pretutindeni în lume. Într-un colţ se găsea faimosul „telefon roşu" ce lega Casa Albă de Kremlin şi care, de altfel, nu era un telefon, ci un telex ceva mai sofisticat.

Şeful statului făcu semn colaboratorilor săi să ia loc în jurul mesei. Curios, semănau cu toţii mai mult unor jucători de golf la terminarea unei partide decît cu statul major de criză al guvernului Statelor Unite. Secretarii de stat la Apărare şi la Energie, directorii C.I.A. şi F.B.I. ; preşedintele Comitetului şefilor de stat major, secretarul de stat adjunct erau îmbrăcaţi în ţinută lejeră de duminică în care fuseseră surprinşi de apelul generalului Eastman : blugi, cămăşi de cow-boy, veste de sport şi chiar treninguri.

Preşedintele trecu în revistă cu privirea întreaga asistenţă şi se opri la Eastman.

„Jack, de ce n-a venit şi James ?"

În momentele grele, orice om simte nevoia să aibă pe cineva lîngă el, fie el bărbat sau femeie, atît de apropiat încît să se poată pune cu adevărat în locul lui şi să-l sfătuiască prietenește în momentul critic al deciziilor. Cu

toate că se ştia înconjurat de cele mai bune creiere ale naţiunii, preşedintele nu era la adăpost de această nevoie. Iată de ce adusese din Georgia natală un mic grup de fideli, de complici, de „băieţi", pe care-i instalase la Casa Albă. James Mills, treizeci şi patru de ani, un fost student la ştiinţe politice, era unul dintre ei.

De fiecare dată cînd era confruntat cu o problemă, preşedintele începea prin a-i analiza principalele elemente. Modul acesta de a acţiona, puţin mai lent, dar metodic, venea din formaţia sa militară. Îl rugă pe generalul Eastman să dea citire scrisorii primite în acea după-amiază din partea colonelului Geddafi, apoi luă cuvîntul.

„Cred, domnilor, că înainte de a ne gîndi să întreprindem ceva, trebuie să răspundem mai întîi la o primă întrebare : ameninţarea aceasta este realmente serioasă ?"

Un şuşotit aprobator întîmpină sugestia sa, cînd o voce izbucni din difuzorul încastrat în centrul mesei de conferinţe.

Comunicarea venea din partea lui Harold Wood, directorul laboratoarelor din Los Alamos, New Mexico. El era corespondentul de la celălalt capăt al acelui circuit ultraprotejat.

Cu bogatele sale plete blonde înspicate cu şuviţe albe şi cu înfăţişarea atletică, bărbatul ce se pregătea să vorbească preşedintelui ţării sale semăna mai degrabă cu un măcelar suedez decît cu un şoarece de laborator, o variantă mai împlinită a şoarecelui de bibliotecă. Harold Wood era totuşi unul dintre ultimii supravieţuitori ai prestigioasei echipe de savanţi care, într-o seară de iarnă a anului 1942, făcuse ca lumea să intre în era atomică. Foştii săi colegi — EINSTEIN, OPPENHEIMER, BOHR, FERMI... — dispăruseră, dar portretele lor erau acolo, pe pereţii biroului lui, omagiu fidel pionierilor epopeii nucleare. Centrul de la Los Alamos, pe care-l conducea, era templul ştiinţei atomice americane. Acolo, în mijlocul marelui deşert stîncos din New Mexico, la picioarele ameninţătoarelor falii ale platoului Pajarito, Wood şi tovarăşii săi construiseră în 1945 prima bombă atomică.

Treizeci şi şase de ani mai tîrziu, în acelaşi loc, avea să ia cunoştinţă că cercetările sale, puse în slujba binelui

Americii, riscau să se întoarcă împotriva ei. Înconjurat de întreaga sa echipă, examinase cu cea mai mare atenție, cu „lupa", documentele tehnice anexate casetei colonelului Geddafi, verificînd coloanele de cifre și formule matematice, densitățile neutronice, factorii calorici, curbura lentilelor. Pe măsură ce calculatoarele își scuipau nepăsătoare rezultatele realitatea își scotea, inexorabil, colții. Acum, cu stomacul făcut ghem de neliniște, Harold Wood urma să comunice instanței supreme a țării rezultatele studiului său. Pe fereastra biroului se vedeau luminile orășelului Los Alamos, frumoasele sale vile în stil mexican, bisericuța cu turlă, școlile ascunse printre flori, toată cochetăria unui oraș a cărui rațiune de a exista era fabricarea armelor ciumei nucleare.

Foarte puțin deformată de distanță, vocea fizicianului umplea sala de conferințe a Casei Albe. Chipurile erau grave, atente. Ca în toate momentele solemne, președintele își încrucișase mîinile pe masă. Asculta, concentrat, încordat.

„Domnule președinte, schema și indicațiile ce figurează în documentele ce ne-au fost trimise nu corespund unei bombe atomice..., — Un oftat general de ușurare acoperi ușor vocea celui ce vorbea —. Schema este, de fapt, cea a unei bombe cu hidrogen... Savantul se sufoca. — O bombă H de trei megatone. De cincizeci de ori mai mare decît cea de la Hiroșima".

•

Kamal Dajani, pasagerul ce debarcase clandestin de pe „Dionysos" la New York, cu trei zile mai devreme, scruta cu atenție imobilele din jur. Nici o fereastră nu era luminată. Liniștit, se ghemui și merse în patru labe pe acoperișul înghețat. Tîra după el un sac de golf conținînd elementele unei antene de televizor și ale unei antene de radio de o sensibilitate ieșită din comun datorită faptului că erau confecționate dintr-un aliaj de bronz fosforos. Cînd ajunse la coșul dezafectat pe care-l reperase în timpul după-amiezii, fixă de el cele două antene cu un azimut de 180° S.-S.-E. Persoana care alesese acel bătrîn antrepozit din cartierul sărac al Manhattanului îi respectase cu scrupulozitate instrucțiunile. Nici un obstacol nu risca să umbrească recepția semnalului.

Palestinianul controlă cu grijă legăturile antenei ; o scurtă aprindere a lanternei îl liniști. Totul era în ordine.

Tot în patru labe se întoarse, urmînd același drum de la venire, derulînd după el cablul pe care-l cuplase la baza antenei. Brusc, pe strada ce trecea prin fața antrepozitului izbucniră hohote de rîs. Un grup de cheflii ieșea dintr-un bar din apropiere. Kamal se lipi de acoperiș ținîndu-și respirația, pînă cînd ultimul hohot de rîs se pierdu în aerul înghețat al nopții de decembrie.

*

Cîteva străzi mai departe, redactorul șef al ziarului „NEW YORK TIMES" contempla pachetul groscior de pagini tipo de pe biroul său. Cu toate că actualitatea acelei zile de duminică era mai degrabă sărmană, „NEW YORK TIMES" rămînea fidel tradiției și devizei sale. Numărul de a doua zi, pe nu mai puțin de 124 pagini, va avea tipărite „toate știrile care merită a fi publicate", adică mai multe informații decît oricare alt ziar din lume, statistici, sfaturi, cele mai multe telegrame din cele mai multe comentarii, interviuri, reportaje, rezultate, neașteptate colțuri ale universului, de pe culoarele Casei Albe și de la granița sovietico-chineză, din culisele Wall Streetului sau din palatele emirilor petrolului, din vestiarele lui Yankee Stadium sau din anticamerele Kremlinului. Cotidianul ce se năștea în fiecare seară la al paisprezecelea etaj al venerabilei clădiri aflate la intersecția bulevardului Broadway cu Strada 43 era o instituție unică. Era conștiința Americii, o oglindă a istoriei umanității atît de universală, încît „dacă un eveniment nu figurează în „NEW YORK TIMES", spun gurile rele, e ca și cînd nu s-ar fi întîmplat".

Fost redactor sportiv, Myron Pick conducea redacția newyorkeză, o echipă de circa șapte sute de ziariști instalați într-o sală la fel de mare ca nava unei catedrale. Silueta sa deșirată și subțire domnea asupra lor de la înălțimea unei dunete, dominînd o mulțime de birouri metalice acoperite de un talmeș-balmeș de mașini de scris, telefoane, faxuri, dosare și coșuri din plasă de sîrmă pline ochi de plicuri și hîrtii dactilografiate. Atmosfera era, în mic, atmosfera întregului oraș New York : confuză, ardentă, suprapopulată. Paravane din sticlă împărțeau uriașa sală într-o mulțime de feude cu

nume ca : „INFORMAŢII GENERALE“, „ECONOMIC“, „SOCIAL“, „MOBILIAR“, „TIMP LIBER“, „ŞTIINŢE“, „SPORT“, „ARTE ŞI SPECTACOLE“, „NECROLOGIE“... Pick avusese nevoie de mulţi ani pentru a le afla ocupanţii — reporteri sportivi cu apariţii fugitive, critici teatrali cu program de păsări de noapte, cronicari de şah ceremonioşi ca nişte notari, vechi colportori de ştiri despre cîini călcaţi de maşini, redactori de necrologie, stenodactilografe de presă ce mai cîştigau un ban cinstit din bugetul generos al C.I.A., tinerii lupi înfometaţi ai ştirilor senzaţionale, editorialişti, anchetatori, curieri, stilişti, cîţiva ambuscaţi ascunşi în dosul stîlpilor sau aşezaţi departe încît predecesorii lui Pick îi urmăreau, cu ani în urmă, folosindu-se de puternice binocluri de cîmp ale armatei americane. O lume disparată, şi ea o imagine a oraşului New York, cu amestecul său de genii, de artişti, de extravaganţi şi de stupizi.

Ca întotdeauna, o vie agitaţie preceda închiderea ediţiei. Du-te vino-ul ziariştilor, soneriile telefoanelor, bîzîitul continuu al maşinilor de scris electrice se amplificau. Pick şi asistenţii săi parcurgeau coridoarele dintre birouri pentru a-i iuţi pe întîrziaţi şi pentru a controla fotocompoziţia ultimelor articole. În următoarele cîteva minute rotativele urmau să înceapă tipărirea ziarului. Această agitaţie va continua întreaga noapte, căci ediţiile se vor succeda una după alta pînă în zori, într-o derulare fără sfîrşit de hîrtie ce înghiţea în fiecare an mai mult de cinci milioane de suluri.

„Grace Knowland la domnul Pick !“

Difuzorul ce făcuse să tremure atîtea generaţii de ziarişti funcţiona şi acum. O femeie înaltă, îmbrăcată cu un pantalon şi o vestă din tweed răspunse chemării. Grace Knowland, treizeci şi cinci de ani, era reporter la secţia newyorkeză a ziarului „TIMES“. Urcase una cîte una treptele severei ierarhii care obligau pe noii veniţi să se aşeze la început în fundul încăperii, pentru a primi cîteva firimituri de la masa actualităţii newyorkeze : ruperea unei canalizări în Brooklyn, naşterea unui panda în grădina zoologică din Bronx sau sărbătoarea naţională ucraineană. Un an la „diverse“ în comisariatul Manhattan-Sud trebuia să-i completeze imediat experienţa, făcînd-o să mai urce cîteva trepte. Asasinarea unei tinere pe trotuarul unui cartier liniştit din East Side fusese

șansa ei. În cursul anchetei descoperise că treizeci și opt de persoane auziseră țipetele de ajutor ale victimei. Nici una nu făcuse nimic. Articolul ei mișcase profund pe cititorii ziarului și-o propulsase pe Grace pe locul trei în ierarhia secției. Această femeie înaltă, cu tupeu, ce-și vîra nasul, curioasă, peste tot, dar serioasă și eficace, era exact genul de reporter de care avea nevoie Myron Pick pentru a-și realiza ideile ce colcăiau în mintea sa inventivă. Îi plăcea să o trimită în explorarea realităților new-yorkeze : poluarea, transporturile, spitalele, sistemul de educație publică, conflictele rasiale, activitatea brookmakerilor, corupția municipală. Articolul său din numărul de alaltăieri al ziarului, ce denunța incapacitatea municipalității de a degaja străzile orașului după ultimul viscol, provocase o avalanșă de scrisori și de apeluri telefonice ce-i aprobau criticile.

Myron Pick avea un mod aproape hipnotic de a-și comunica dorințele ziariștilor săi. Își puse brațul în jurul umerilor tinerei femei și o conduse pe un coridor, pentru a-i vorbi la ureche. Acest ton confidențial dădea întotdeauna o importanță deosebită spuselor sale.

„S-ar părea că articolul tău a stîrnit panică la primărie. Primarul tocmai a anunțat o conferință de presă pentru mîine dimineață la ora nouă, pentru a-și spăla subordonații de noroiul acuzațiilor tale. Trebuie să ne reprezinți acolo, scumpa mea. — Devenise din ce în ce mai confidențial —. Cred că știi că, nu-i așa, tocmai astfel dé povestioare plac drăguților de cititori".

•

La Casa Albă o liniște angoasantă se lăsase peste membrii Comitetului de Criză. Erau cu toții sub șocul concluziilor celor de la laboratorul nuclear de la Los Alamos. Bomba cu hidrogen reprezenta supremul rafinament descoperit de om în cursa sa cu sufletul la gură spre inexorabilul sfîrșit. Contrar unei bombe atomice ordinare, care este rezultatul unei teorii științifice universal recunoscute, construcția unei bombe H depinde de un secret, secretul cel mai îngrozitor dezvăluit vreodată de om de cînd troglodiții preistoriei au aflat secretul focului, domesticindu-l. Era secretul cel mai bine păzit, cu ferocitate, dacă se poate spune așa, de pe albastra noastră

planetă. Zeci de mii de fizicieni cunoșteau principiul bombei atomice. Numai trei sute, dacă nu cumva chiar mai puțini, posedau formula magică a bombei cu hidrogen.

Vocea metalică a lui Harold Wood umplu din nou sala.

„E vorba de un ansamblu asemănător cu „Mike", prima noastră bombă H experimentată pe atolul Eniwetok în anul 1952. A fost concepută să ocupe volumul unui cilindru de talia unui butoi de benzină. Estimăm că ar trebui să cîntărească în jur de o tonă. Un conector receptacol, fixat la partea superioară a ansamblului, permite cuplarea la un dispozitiv de comandă a focului. Acest dispozitiv, independent, funcționează, după toate aparențele, sub acțiunea unui impuls radio-electric".

O surpriză din ce în ce mai mare se citea în privirile celor așezați în jurul mesei. Numai președintele rămînea neclintit pe locul său. Profitînd de o pauză, întrebă :

„Domnule Wood, puteți să ne spuneți ce fel de bombă nucleară face să explodeze această armă cu hidrogen ?"

Întrebarea demonstra experiența sa în materie de armament nuclear.

„O bombă cu plutoniu 239, domnule președinte. Dintre cele mai clasice și mai puțin complicate. Două emisfere de plutoniu în greutate totală de 2,4736 kg. Mai mult decît suficient pentru a ajunge la vesela masă critică !"

„Și explozibilul pentru detonarea bombei A ?"

„ȚVERDLOV 6". Un excelent produs rusesc".

„Și lentilele ?"

Președintele se referea la minusculele sisteme optice destinate să focalizeze numeroasele unde de șoc provocate de explozia „ȚVERDLOVULUI 6" în fascicole perfect simetrice capabile să spargă dintr-o singură lovitură plutoniul din mijlocul bombei A.

„Sînt o variantă a bătrînelor lentile „GREENGLASS". Rudimentare, dar eficace".

Fiecare răspuns produce o scurtă grimasă pe chipul președintelui. Fixînd difuzorul cu o intensitate dureroasă, continuă interogatoriul :

„Și materialul pentru bomba H, domnule Wood ? Se poate imagina cum a reușit să și-l procure colonelul Geddafi ?"

„Cel mai uşor lucru din lume ! A trebuit să înceapă prin a folosi clorura de litiu. Se găseşte în comerţ. E folosită la anumite timpuri de acumulatoare electrice. Costă sub doi dolari kilogramul. I-a mai trebuit şi ceva apă grea, nu cine ştie cîtă. Orice motiv de ordin ştiinţific sau medical i-a permis s-o cumpere fără să bată la ochi".

Tonul fizicianului deveni brusc foarte grav.

„Drama, domnule preşedinte, începe din acest moment. Odată cunoscută formula bombei H, nu e mare lucru s-o construieşti. E suficient să ai o bombă atomică şi cîteva banale chimicale".

Aceste cuvinte plutiră îndelung în aerul supraîncărcat al sălii de conferinţe. Făcînd un efort să pară calm şi detaşat, şeful statului puse atunci întrebarea fundamentală, ce sta pe buzele tuturor :

„În ipoteza în care mecanismul pe care l-aţi descris există cu adevărat, şi in ipoteza că el ar fi ascuns în inima New Yorkului şi că ar exploda acolo, care va fi efectul exploziei ?"

Difuzorul rămase mut pentru cîteva clipe, ce păreau fără sfîrşit. Apoi, ca şi cînd ar fi venit din altă lume, vocea brusc descărnată a lui Harold Wood umplu din nou camera :

„New Yorkul va fi ras de pe hartă".

Inspectorul Rocchia observa cu mîndrie încetele răsuciri de cap : bărbaţii întorceau întotdeauna privirea după femeia înaltă, îmbrăcată în pantalon şi veston de tweed, cu pletele blonde şi eşarfa din mohair fluturîndu-i pe umeri, ce se strecura, cu un mers felin, cu un aer decis, printre mesele bistroului. O privire veselă, un ten strălucitor şi un năsuc obraznic ca în portretele lui Reynolds făceau uitat amănuntul că Grace Knowland avea treizeci şi cinci de ani, un băiat de doisprezece ani şi un trecut un pic cam năbădăios !

„Bună, îngeraş !" zise ea, depunînd un sărut fulger pe fruntea inspectorului ce se ridică.

Se strecură alături de el pe bancheta de catifea, chiar sub pictura care înfăţişa Golful Neapolelui şi Vezuviul. În timp ce ea îşi aprindea o ţigară, Angelo chemă chelnerul.

Chiar şi duminica seara, restaurantul Forlini era plin-ochi. După cum spunea poliţistul, era genul de local „în care lucrurile transpiră". Situat în imediata apropiere a palatului de justiţie devenise locul de întîlnire favorit al poliţiştilor, avocaţilor, ziariştilor şi al unui oarecare număr de mici mafioţi cu perspective.

Angelo îi oferi prietenei sale un campari-soda şi ridică spre ea, în semn de salut, paharul său cu „Civas" sec. Nu era un băutor, bea rar şi puţin, dar aprecia un whisky vechi şi chiantaiul de pe dealurile Toscanei.

„Cheers !" zise el.

„Cheers ! Ce face Maria ? Sper că n-a fost prea penibil spectacolul".

„E mereu acelaşi lucru, cum prea bine ştii. Crezi că eşti oţelit, şi cînd colo... Decoji o alună şi întoarse capul —. Cel mai greu e să admiţi faptul că nu mai e nici o speranţă".

„Comandă ceva, că sînt moartă de foame !" îi zise Grace, forţîndu-se să suridă.

„Bună seara, inspectore. Vă sfătuiesc să luaţi *piccate* cu *marsala*. Absolut delicioase !"

Angelo îşi înălţă privirea. Recunoscuse vocea unuia dintre informatorii săi activi, un sicilian masiv îmbrăcat într-un costum gri-petrol şi avînd o cravată de mătase albă. Îl privi cu condescendenţă.

„Cum îţi merg afacerile, Salvatore ? Ai o clipă liberă zilele astea ?"

Uscăciunea tonului o nelinişti pe însoţitoarea sa. Era mereu surprinsă de faptul că îi funcţionau atît de repede reflexele de poliţist. Cu toate că se întîlniseră din motive strict profesionale. O anchetă asupra criminalităţii îi pusese faţă în faţă, făcînd-o să intre într-un birou al „HOMICIDE SQUAD" din Manhattan. Cu profilul său de împărat roman, cu părul grizonat şi odulat, cu mustăcioara à la Vittorio de Sica, cu tendinţa de a graseia precum tenorii de la „METROPOLITAN OPERA", inspectorul care o primise o făcuse să se gîndească mai degrabă la un senior din mafie, decît la un ofiţer de poliţie. Remarcase bumbişorul negru de la reverul hainei şi modul nervos în care decojea alunele. „Încerc să mă las de fumat", explicase el, ridicînd din umeri.

O invitase la un dejun. Contacte prietenești cu un polițist din vîrful ierarhiei nestricînd niciodată unui ziarist, acceptase. Circumstanțe deosebite nu întîrziaseră să dea o notă mult mai personală relațiilor lor. Rocchia tocmai rămăsese văduvă, iar el abia terminase divorțul. Începuseră să se vadă tot mai des. Apoi, într-o seară toridă de august se duseseră să mănînce într-un restaurant pescăresc, vestit pentru crustaceele sale, din Shipshead Bay. Grace purta o rochie din bumbac imprimat, cu un decolteu foarte larg. Tenul său strălucitor făcea inutil orice fel de machiaj. Numai o umbră de turcoaz pe pleoape și puțin ruj pentru a sublinia curbura buzelor.

Angelo o privise în seara aceea cu mai multă tandrețe. Briza mării, dulcea euforie a unui vin de Lacanina foarte rece, dulceața acelei nopți de vară duseseră la cristalizarea relațiilor lor. Grace îl luase de braț și se lipise de el. Era perioada vacanței și băiatul ei era plecat la bunici ; avea toate motivele să se simtă liber pentru prima oară de la terminarea divorțului. Se întorseseră cu mașina, mergînd foarte încet pe șoseaua ce urma țărmul. Angelo locuia foarte aproape, pe colina Coney Island, chiar în fața oceanului, într-o clădire masivă de pe Atlantic Avenue. Ascultaseră cîteva discuri de muzică clasică, băuseră un whisky sau două în plus și, foarte natural, terminaseră seara făcînd dragoste.

Reușita acelei nopți nu aprinsese o pasiune devorantă în sufletele celor doi, ce purtau urmele unor răni prea recente. Dar fericirea liniștită și deplină pe care o încercau de fiecare dată cînd se întîlneau era modul lor de a se iubi.

Grace scoase un ușor țipăt de bucurie la vederea porțiilor de *piccate* pe care le aducea chelnerul. Maniera sa exuberantă de a-și manifesta plăcerea îl încînta pe Angelo. Inhală praful *marsalei*, acel vin dulce și parfumat atît de specific Siciliei.

„Iată ceva ce-mi va da forțe să-l înfrunt pe satrapul acela de primar. Știi vestea ? A convocat o conferință de presă pentru a răspunde campaniei de critici împotriva serviciilor municipalității. La patru zile de la viscolul de joi mai sînt încă străzi blocate de nămeți și oameni ce nu-și pot scoate mașina din garaj. La cel mai mic incident, acest oraș devine o capcană uriașă !"

Amîndoi îşi iubeau la fel de mult oraşul. Ştiau să-i ia pulsul, să-i respire mirosurile, să-i asculte cu înţelegere zgomotele, să-i iscodească sufletul. New Yorkul curgea prin venele lor aşa cum Gangele sfînt curge prin venele preoţilor locului sacru Benares.

Chelnerul le adusese cafeaua. Era tîrziu. Vorbiseră foarte mult. Grace băuse puţin cam mult şi se simţea uşor ameţită. Îşi stinse ţigara cu un gest hotărît.

„N-o să putem mînca împreună marţi", îl anunţă ea.

„De ce ? Un nou reportaj ?"

Ea îl privi drăgăstos, cu faţa prinsă între mîini, cu lungile-i gene umbrindu-i obrajii.

„Nu, zise ea, trebuie să fac o mică operaţie. Nu-i nimic grav".

Părea uşor încurcată. Aerul surprins şi îngrijorat al lui Angelo o învioră.

„La vîrsta mea e de-a dreptul stupid. Nu trebuia să se întîmple. — Rămase cîteva clipe tăcută —. Sînt însărcinată".

•

Preşedintele ridică mîna, cerîndu-le tăcere colaboratorilor săi, ce-şi reveniseră din uluială. Orice discuţie n-ar fi făcut altceva decît să complice lucrurile, gîndea el. Stăpînindu-şi emoţia, declară :

„Domnilor, trebuie să trecem imediat la a doua întrebare : mesajul parvine într-adevăr de la Geddafi ; el e cel ce se află în spatele şantajului cu bomba H ?"

Răspunsul era de resortul a trei organizaţii cu mijloace cvasinelimitate ce făceau, cel puţin în teorie, din America naţiunea cea mai bine informată. Preşedintele se întoarse spre colegul său de la Şcoala navală, pe care-l numise în funtea C.I.A. De cînd cu criza iraniană, deficienţele Agenţiei constituiseră una din preocupările sale constante. Amiralul Tap Bennington, cincizeci şi şapte de ani, se arăta foarte încurcat :

„N-am putut determina cu certitudine dacă vocea de pe casetă e, într-adevăr, cea a lui Geddafi. Înregistrările vocii lui, pe care le avem noi la dispoziţie, au fost făcute în condiţii mult diferite pentru ca un test comparativ să fie edificator".

„Trebuie să se găsească la Washington un diplomat libian capabil să-l autentifice, să ne spună dacă e sau nu vocea șefului său", se enervă președintele.

Fostul procuror, care conducea F.B.I., interveni cu accentul său tărăgănat de Louisiana :

„Cu regret trebuie să vă informez, domnule președinte, că n-am reușit să punem mîna pe niciunul dintre ei, nici aici, nici la New York. Parcă au intrat cu toții în pămînt".

Președintele mormăi o înjurătură auzită numai de cei de lîngă el.

„Cu toate astea avem motive să credem că documentele ce ne-au fost adresate nu au fost pregătite în Statele Unite. Laboratoarele noastre au stabilit că mașina de scris utilizată la redactarea calculelor matematice provine din Elveția. Un „OLYMPIC". Modelul fabricat între 1965 și 1970, care nu a fost niciodată vîndut în S.U.A., după cîte știm noi. Hîrtia pe care a fost desenat ansamblul bombei este de origine franceză. Și se vinde, după cît se pare, numai acolo. Caseta e de proveniență germană. Un B.A.S.F., model dintre cele mai răspîndite ale firmei. Disponibil în America, în majoritatea magazinelor de specialitate. Absența zgomotelor de fond și a paraziților indică faptul că înregistrarea a fost făcută într-un studiou. Din nefericire nu s-a putut ridica nici cea mai mică amprentă digitală".

„Asta-i tot ?"

„Pentru moment, da".

Președintele luă un creion de pe masă și făcu semn reprezentantul Departamentului de stat.

„Și oamenii noștri de la Tripoli ce zic ?"

Iluminarea cu neon accentua morocăneala obișnuită de pe chipul secretarului de stat adjunct, Larry Middleburger, care-și înlocuia ministrul aflat în vizită oficială în America de Sud. De pe urma celor douăzeci și cinci de ani de carieră în Orientul Apropiat, acest diplomat se alesese cu un ulcer și cu o neîncredere tenace în arabi.

„Bineînțeles că l-am alertat pe însărcinatul nostru cu afaceri din chiar momentul cînd am aflat vestea. El a sunat imediat la ministerul libian al afacerilor externe, precum și la secretariatul președenției, dar nu a putut da de nici o persoană cu funcție de conducere. E miezul nopții la Tripoli, și nimeni nu pare a ști ceva. S-a dus

chiar și la cazarma Bab Azziza unde locuiește de obicei colonelul Geddafi și cea mai mare parte a miniștrilor săi. Gărzile au refuzat să-l lase să intre. A fost rugat să revină a doua zi. Oricum, el confirmă un lucru : în noaptea asta în Tripoli este un calm perfect, totul pare a fi normal".

„Cînd l-a văzut pe Geddafi în public ultima oară ?"

„Joia asta pe marea esplanadă a Castelului, în Tripoli, cu ocazia unei manifestări în favoarea dezvoltării rurale. Părea să se afle într-o formă excelentă".

„Nici un semn de nervozitate, de tensiune ?"

„Din contră. După spusele însărcinatului cu afaceri, părea extraordinar de destins și bine dispus".

„Aveți vreo dovadă că se mai găsește încă la Tripoli ?"

„Încă nu, domnule președinte".

•

Imprevizibilul șef de stat libian sfîrșise prin a obișnui lumea cu dispariţiile sale. Deplasările sale erau acoperite cu un astfel de văl de mister încît nimeni nu le cunoștea, în general, nici motivele și nici destinația. Președintele S.U.A. și colaboratorii săi ar fi fost foarte surprinși să afle că misteriosul personaj se găsea în acea noapte de 13 decembrie la patru sute de kilometri sud-est de Tripoli, adăpostit de un simplu cort din păr de capră, instalat pe nisipurile deșertului din Marea Syrte.

Cu toate că era șeful unei țări petroliere ale cărei venituri se cifrau anual la miliarde de dolari, nici un accesoriu ce ținea de tehnologia secolului XX nu-i pătrunsese în adăpostul său spartan. Nici urmă de telexuri ciripitoare, pupitre cu ecrane video, emiţătoare-receptoare radio, telefoane. Nici măcar cel mai simplu receptor cu tranzistori. Nimic din ceea ce-ar fi putut tulbura liniștea deșertului nu-l lega în acea noapte pe Moamer el Geddafi de capitala sa și cu atît mai puţin de restul lumii.

O lungă dîră cenușie era pe cale să sfîșie tenebrele nopţii deasupra orizontului. Zorile urmau să se instaleze asupra imensităţii goale a deșertului. Acea clipă ce preceda apariţia discului solar era numită, de discipolii Profetului „El. Fedji", prima auroră. Nu dura decît cîteva minute, tocmai timpul necesar recitării primelor cinci sûrate, rugăciunile zilnice prescrise de Coran.

Colonelul libian ieşi din cort. Purta mantia ciobanilor, făcută din lînă groasă cu dungi brune şi albe şi cu un *keffieh* alb, fixat în jurul frunţii cu o cordeluţă neagră. Făcu cîţiva paşi şi întinse pe nisip un covor de rugăciune. Se întoarse spre soare-răsare, invocînd numele lui Allah, stăpînul lumii, cel mai milostiv şi mai compătimitor, stăpînul suprem al Judecăţii de Apoi.

„Pe Tine Te adorăm, Tu eşti cel căruia îi cerem ajutor, psalmodia el, condu-ne pe noi pe drumul adevărului". Colonelul îngenunche şi se prosternă de trei ori, atingînd uşor de fiecare dată pămîntul cu fruntea, glorificînd numele lui Allah şi al profetului său. Odată terminată rugăciunea, se ghemui pe covoraş şi privi soarele ce urca pe bolta cerului, luminînd deşertul lui. Acest spectacol îi permitea să reintre în contact cu adevăratele valori ale existenţei. În austeritatea acestui infinit pustiu se regăsea faţă în faţă cu sine însuşi. Era un fiu al deşertului.

Se născuse cu patruzeci şi doi de ani în urmă, într-un cort din piele de capră, ca cel sub care îşi petrecuse noaptea. Naşterea sa fusese salutată de duelurile de artilerie între trupele celebrului Afrika Korps al lui Rommel şi trupele Armatei a VIII-a, a nu mai puţin celebrului Montgomery. Îşi petrecuse copilăria rătăcind prin deşert cu tribul său, crescînd în ritmul rafalelor fierbinţi ale gueblîului, al ploilor binefăcătoare ale iernii, al înverzirii păşunilor. De pe ţărmurile Golfului Syrta pînă la palmierii oazei Fezzan nici un tufiş de scaieţi, nici un smoc de iarbă, nici o băltoacă pierdută în deşert nu scăpaseră privirii lui de şoim în căutarea hranei pentru turma sa. Corpul, colţuros şi uscăţiv, fusese hrănit cu lapte de cămilă şi cu curmale, spiritul, cu legendele de vitejie ale tribului şi cu o ură viscerală pentru străinii care, timp de trei milenii, siluiau puritatea deşertului său cu vacarmul armelor.

Aspra existenţă de beduin îi dăduse acestui arab ceea ce se cunoştea sub numele de *sabr*, o tenacitate de neîmblînzit necesară pentru a purta triumful în lupta cu o natură ostilă, o voinţă sălbatică pentru a supravieţui sub un cer şi într-un mediu în care totul, cu excepţia oamenilor din rasa sa, se stinge şi moare. Dar mai ales aici, în inumana pustietate a deşertului, el l-a găsit pe Allah.

Meditînd la învăţămintele Coranului în acel univers în care omul se estompează în faţa infinitului, el crezuse

că aude vocea lui Allah. Precum marabuții ce traversaseră în alte vremuri deșertul de la Golful Persic la Oceanul Atlantic pentru a-i chema pe toți musulmanii să trăiască conform religiei ei voiau să plece în cruciadă pentru a regenera Islamul decadent, să ridice din noroi drapelul Profetului, să reînvie unitatea fraților săi arabi, să-i repună în drepturile lor și să le redea vechea demnitate. Tînărul beduin, devenit un șef atotputernic, dorea să-i răpească aijatolahului din Qom sabia cavalerului lui Allah. Punînd fabuloasele resurse ale țării în serviciul ambițiilor lui de vizionar, i-a obligat pe occidentali să-i furnizeze armele cele mai moderne și tehnologiile cele mai secrete în schimbul prețiosului său petrol, fără de care națiunile din Vest n-ar fi putut supraviețui.

Se ridică și scrută cu intensitate orizontul ce începea să se înroșească. Acest gest instinctiv, moștenit din copilărie, era gestul tuturor nomazilor ce pîndeau semnul precursor al sosirii eternului dușman al beduinilor, *guelbi*, vîntul uscat ce venea din străfundurile Saharei. Cînd sufla guelbi, aripile morții se întindeau asupra deșertului, oameni și animale se strîngeau unii în alții ca să se apere de tornadele de nisip ce puteau înghiți triburi întregi. Dar cerul acelei dimineți de 14 decembrie era de un albastru strălucitor.

Liniștit, își plimba privirea pe imensitatea plană pînă la infinit. De cîteva ori nu se minunase, în timpul stagiului său de tînăr ofițer în Anglia, cum pot avea europenii idei clare cu atîția nori deasupra capului, și cu arborii și colinele ce le ascund vederii orizonturile îndepărtate.

Privirea sa ageră de șoim se îndreptă spre sud, spre marea de nisip din care izvora briza. Acolo, în spatele orizontului, la patru sau cinci sute de kilometri distanță se găsea probabil puterea sa, forța inepuizabilă spre care se îndreptase neclintit de cînd Allah îi poruncise să sfarme lanțurile oprimaților săi frați.

Un servitor, atent să nu tulbure meditația stăpînului său, depuse lîngă el o tavă pe care era un bol din aramă bătută plin cu iaurt din lapte de capră și o cupă plină de curmale, micul dejun tradițional al beduinilor. Dar tînărul colonel nu se atinse de ea.

Fixînd imensitatea, Moamer el Geddafi aștepta.

„Să presupunem că Geddafi ar fi cu adevărat autorul acestui șantaj, spuse președintele Statelor Unite,

asta nu înseamnă neapărat că şi e capabil să-şi pună în aplicare ameninţarea, nu-i aşa ? Ultima întrebare pe care trebuie să ne-o punem este deci aceasta : avem fie şi cea mai mică dovadă că Geddafi ar putea fi în posesia armei nucleare ?"

Aceasta era, de fapt, întrebarea cheie, de care depindea tot restul.

„Nu posedăm nici o certitudine formală, răspunse amiralul Bennington, şeful C.I.A. Ştim numai că colonelul Geddafi conta de multă vreme să intre în clubul puterilor nucleare. Iată, de altminteri, un document ce vă va edifica asupra acestei probleme, domnule preşedinte".

Şi îi întinse şefului statului un memoriu de patru pagini. Preşedintele îşi caută ochelarii, se aşeză bine în fotoliu şi începu să-l citească.

AGENŢIA CENTRALĂ DE INVESTIGAŢII

Clasificarea : SECRET

Obiect : Sinteza eforturilor întreprinse de preşedintele Republicii arabe libiene pentru a dota LIBIA cu o industrie nucleară.

VARA 1972 — Negocieri cu *WESTINGHOUSE* pentru cumpărarea unui reactor cu apă uşoară de 600 MW. VETO al Guvernului american.

ÎNCEPUTUL LUI 1973 — Tentative de cumpărare a unui reactor experimental „TRIGA" de la firma *GULF GENERAL ATOMIC* din San Diego. VETO al Departamentului de Stat.

SFÎRŞITUL LUI 1973 — Începutul construcţiei unui Oraş al Ştiinţelor la sud de Tripoli. Recrutarea unui inginer tunisian ce lucra la laboratorul atomic de la Saclay, Franţa, pentru a conduce programul nuclear libian cunoscut sub numele *„Seif al Islam"* — „Spada Islamului".

1974 — Anexarea unui teritoriu de la graniţa Ciadului ce conţinea zăcăminte de uraniu. Permis de cercetare geologică, acordat prospectorilor argentinieni. Construcţia unei uzine de tratare a minereului de uraniu.

1975 — Acord secret cu Pakistan în vederea achiziţionării de plutoniu.

1976 (februarie) — Cumpără din Franţa un reactor cu apă uşoară de 600 MW.

1976 (aprilie) — Tentativa de angajare a cinci fizicieni, specialişti în fizica nucleară, europeni, recunoscuţi pe plan mondial.

1976 (decembrie) — Cumpărarea a 10% din capitalul firmei „FIAT".

1978 — Negocieri cu U.R.S.S. pentru cumpărarea unui reactor de 400 MW.

1979 (ianuarie) — Intrarea în funcţiune, sub control A.I.E.A. *, a reactorului francez.

Cei şapte bărbaţi aşezaţi în jurul mesei aveau ochii aţintiţi asupra şefului statului, absorbit de lectura documentului. Ajunsese la concluzia documentului. O citi o dată, apoi încă o dată, apoi şi a treia oară. Concluzia suna astfel :

„În ciuda eforturilor obstinate ale colonelului GEDDAFI pentru a implanta o industrie nucleară în LIBIA, nimic nu permite în clipa de faţă să afirmăm prezenţa în această ţară a materialelor fisionabile în scopuri militare.

În consecinţă, C.I.A. estimează că Libia nu va putea dispune de arma nucleară înainte de trei pînă la cinci ani".

Preşedintele puse dosarul în faţa sa, pe masă, scoase ochelarii şi privi feţele celor din jurul său. Lectura dăduse strălucire ochilor săi albaştri. Îşi mușca buzele. Părea uşurat.

„Să sperăm, scumpul meu Tap, că informaţiile şi concluziile voastre sînt exacte".

Brusc, chipul său se înăspri. Îşi puse ochelarii şi examină din nou textul.

„Cel mai bine informaţi asupra stării actuale a programului nuclear libian trebuie să fie francezii, nu-i aşa ? Că doar ei i-au vîndut reactorul lui Geddafi, nu noi. Mai mult ca sigur mai au oameni care lucrează acolo".

Se întoarse spre şeful C.I.A.

„Tap, aţi luat legătura cu Parisul ?"

Cu părul prea lung, cu tricoul sport boţit, cu blugii mototoliţi şi bascheţii pe jumătate tociţi, personajul ce pătrundea în sala de consiliu a Casei Albe semăna mai mult cu un student cîrcotaş decît cu un înalt funcţionar

* A.I.E.A. — Agenţia Internaţională pentru Energia Nucleară, organism O.N.U. cu sediul la Viena, însărcinat cu inspecţia şi controlul instalaţiilor nucleare (n. t.).

al statului major personal al şefului statului. Aroganţa secretarului general al Casei Albe, dispreţul său pentru etablismentul washingtonian, vulgaritatea şi dezinvoltura sa îi făcuseră mulţi duşmani georgianului de treizeci şi patru de ani, James Mills. Sub acest nonconformism agresiv se ascundea totuşi un muncitor îndîrjit, meticulos, devotat pînă la fanatism stăpînului său, un fel de Mazarin omniprezent şi omnipotent.

Intrînd în sală, Mills simţi o atmosferă de criză plutind în aer ca un miros urît. Cuvintele fizicianului de la Los Alamos paralizaseră parcă voinţa bărbaţilor ce-l înconjurau pe preşedinte. Chipurile erau încordate, neliniştite. Regulile jocului se schimbaseră. Pacea lumii se bazase pînă atunci pe echilibrul terorii dintre cei doi mari, America şi Rusia. „Eu te distrug, tu mă distrugi", principiul vechii comedii ruseşti în care toată lumea moare împiedica orice înfruntare devastatoare.

Criza declanşată în 1979, cînd în luna noiembrie Khomeini făcuse apel la războiul sfînt, nu era decît o glumă duioasă comparativ cu ameninţarea de acum a lui Geddafi, care spulbera în mod tragic această strategie a echilibrului. Ea însemna fiascoul politicii de neproliferare, apărată cu atîta ardoare de preşedinte şi de majoritatea şefilor de stat. Această ameninţare ridica la nivel de politică de stat recurgerea la terorism ca armă de cucerire, încoronînd violenţa politică cu o supremă aureolă. Dacă această bombă exista cu adevărat, gîndea cu amărăciune preşedintele, iată că o ţară mică, cel puţin din punct de vedere numeric, care înainte cu o generaţie mai trăia încă în corturile nomazilor, avea acum mijlocul şi chiar puterea de a face să dispară oraşul cel mai mare al Statelor Unite, zona urbană cea mai densă din lume şi de a masacra de trei ori mai mulţi oameni decît număra populaţia propriei sale ţări. Cel mai formidabil act de terorism al istoriei : zece milioane de oameni luaţi ostateci. Şi drept răscumpărare — cerinţele extravagante ale unui fanatic. Se întoarse spre generalul Eastman.

„Jack, ce plan am putea pune noi la punct pentru a face faţă unei astfel de situaţii ?"

Eastman se aştepta la această întrebare. O cameră blindată în aripa de vest a Casei Albe conţine un adevărat munte de dosare cu copertele îmbrăcate în piele artificială, cu litere groase, aurii, pe coperte şi cotoare. Ele adăposteau

planurile de acțiune elaborate de guvernul american plecînd de la scenariile tuturor crizelor imaginabile, începînd cu un război între Rusia și China și terminînd cu luarea de ostateci într-o ambasadă americană din spațiul arab. Totul era prevăzut acolo. Jack Eastman clătină din cap :

„Nu avem nici un plan care să trateze o criză asemănătoare !", mărturisi el cu regret.

Un concert de suspine însoți aceste cuvinte. Ochii albaștri ai președintelui bătură spre gri. Îl văzură atunci pe James Mills ridicîndu-se brusc în picioare.

„Domnule președinte, exclamă el, această bombă nu există ! E un bluf. Un enorm bluf. — Luă pe cei de față de martori. — Haideți, domnilor, cum puteți crede că un arab precum Geddafi poate să posede tehnologia, creierele, sau chiar măcar cunoștințele teoretice pentru a concepe și construi o astfel de bombă ?"

„Și ce ne facem cu documentele pe care ni le-a trimis ?" obiectă Herbert Green, solidul newyorkez de cincizeci și patru de ani, care ocupa postul de secretar la Apărare. Green era și el doctor în fizică nucleară.

„Ar fi cazul să știți, profesore Green, că între teorie și practică e un abis, replică brutal Mills. Cît le-a trebuit rușilor, englezilor, francezilor... chinezilor, pînă au reușit să-și facă primele lor experiențe cu bomba H ? Și trebuie să mărturisiți că pe plan industrial, U.R.S.S. sau Anglia reprezintă cu totul altceva decît Libia, nu ?"

Se întoarse din nou spre șeful statului. Vocea sa deveni incisivă, vibrantă.

„E vorba cu siguranță de o amenințare mai rafinată, mai elaborată decît precedentele. Autorii săi au beneficiat vizibil de concursul unor oameni de știință calificați, chiar complici, dar, credeți-mă, domnule președinte, niciodată un arab de nivelul lui Geddafi nu va putea construi o bombă H. Această afacere este, fără pic de îndoială, o nouă mistificare".

•

La trei sute de metri de Casa Albă, la intersecția dintre Pennsylvania Avenue și Strada 10, clădirea fortăreață a F.B.I. strălucea de lumini. La etajul șase funcționa zi și noapte un departament de urgență nucleară, format în 1974, cînd F.B.I. va acorda șantajului atomic o prioritate absolută pe care n-o împărțea decît cu alte cîteva eveni-

mente vitale, ca acela al asasinării președintelui. Serviciul avea deja experiența a circa cincizeci de afaceri de acest fel.

Cea mai mare parte a lor se dovediseră a fi numai elucubrații ale unor nebuni sau ale unor ideologi dezaxați de genul : „dacă vă atingeți de tundra din Alaska, punem o bombă H în Chicago". Dar, ca și în cazul Boston, au fost obligați să ia anumite cazuri în serios, în mod deosebit cele care erau însoțite de desene de arme nucleare, judecate apte de a funcționa de experții de la Los Alamos. F.B.I. trimisese atunci cîteva sute de agenți pe teren, însoțiți de tehnicieni. Nici una din aceste intervenții nu fusese adusă la cunoștința publicului.

Din momentul punerii sale în stare de alertă, F.B.I. trimisese deja mai mulți agenți și tehnicieni la „CARRIAGE HOUSE APARTMENTS", un imobil rezidențial de patru etaje, la intersecția dintre Strada 50 și Hampshire Avenue, clădire ce era lipită de cea a ambasadei libiene la Washington. Două familii fuseseră rugate să se instaleze la „HILTON" pe cheltuiala statului, timp în care pereții apartamentelor lor ce se învecinau cu ambasada fuseseră împănați cu microfoane. Aceeași operație se făcea și la New York în privința misiunii libiene la O.N.U. Liniile telefonice ale tuturor diplomaților libieni acreditați pe lîngă S.U.A. și O.N.U. fuseseră cuplate la masa de ascultare.

La ora douăzeci și treizeci de minute, din clipa în care fizicianul Harold Wood de la Los Alamos confirmase că planurile anexate mesajului lui Geddafi corespundeau cu cele ale unei bombe H, centrul de transmisiuni al F.B.I. pusese toate birourile sale în alertă generală. Toate echipele din teritoriul american și din teritoriile de peste mări primiseră ordinul să fie pregătite pentru „o acțiune de urgență care cere o prioritate absolută și mobilizarea întregului lor personal disponibil". Bărbați ce pescuiau pe coasta Pacificului asistau la un rodeo la frontiera mexicană sau la un meci de fotbal la Denver, intrau cu copiii lor într-un cinematograf la Chicago, spălau vasele după un dejun în familie în casa lor din New Orleans, primeau în felul acesta ordinul de a pleca imediat spre New York cu indicația formală de a înconjura plecarea lor „cu cea mai deplină discreție".

Agenții de legătură ai F.B.I. de pe lîngă Mossadul is-

raelian, D.S.T.-ul francez, M-15 britanic şi serviciile speciale vest-germane fuseseră rugaţi să-şi „smîntînească" toate fişierele şi să trimită identitatea, semnalmentele şi, eventual, amprentele digitale şi fotografiile tuturor teroriştilor arabi fişaţi în întreaga lume.

Un bărbat uriaş cu părul cărunt pieptănat cu cea mai mare grijă, îmbrăcat cu un foarte auster costum bleumarin, tocmai sosise în biroul său de la etajul şapte pentru a prelua conducerea operaţiilor. La cincizeci şi şase de ani, Quentin Dewing era director adjunct cu cercetările la F.B.I. Hotărîse să-şi concentreze acţiunea pe trei direcţii. Ceru să fie depistaţi şi urmăriţi toţi palestinienii cunoscuţi pentru ideile lor extremiste, sau bănuiţi că le-ar avea, ca şi toţi membrii organizaţiilor revoluţionare, precum FRONTUL DE ELIBERARE PORTORICAN, suspectat de simpatie faţă de *O.E.P.* La New York şi în mai multe oraşe de pe coasta de est agenţi F.B.I. se răspîndiseră în ghetourile negrilor şi în cartierele cunoscute pentru înaltul lor nivel de criminalitate, punîndu-şi la muncă indicatorii — proxeneţi, traficanţi, tîlhari, cerşetori — în scopul de a obţine informaţii privindu-i pe arabi : arabi ce caută arme, o ascunzătoare, acte, orice altceva, dar să fie legat de arabi.

Dewing declanşă în acelaşi timp o uriaşă vînătoare după bombă şi cei care o introduseseră în ţară. Douăzeci de feds cum erau numiţi în mod obişnuit agenţii F.B.I., îşi întrebau deja calculatoarele, ca şi pe cele ale serviciilor de imigrare şi naturalizare, răsfoind metodic toate fişele model I—94 ce implicau arabi intraţi în Statele Unite în ultimele şase luni. Apoi transmiteau imediat, prin fax, fişa celui mai apropiat birou F.B.I. Alţi agenţi scotoceau în arhivele societăţii *„Maritime Association"* din portul New York, în căutarea vaselor care făcuseră escală, tot în aceeaşi perioadă, la Tripoli, Benghazi, Lattaqia, Beirut, Bassora sau Aden şi care după aceea descărcaseră mărfuri pe coasta de est. Aceleaşi cercetări erau în curs la serviciile cargo ale tuturor aeroporturilor internaţionale situate pe o rază de o mie de kilometri în jurul New Yorkului.

În sfîrşit, Dewing ordonă ca toţi cetăţenii americani care deţineau, sau deţinuseră, o autorizaţie „Cosmic top secret" ce le permitea accesul la instalaţiile unde se construia bomba H să fie sistematic interogaţi. Puţin înainte de orele douăzeci şi unu, o maşină plină cu *feds* se oprea,

din acest motiv, în fața casei cu numărul 1822 de pe Old Santa Fe Trail, un vechi drum de pe vremea cuceririi Vestului, devenit acum o periferie rezidențială a capitalei New Mexico. Cutia de scrisori vopsită în argintiu și stelajul pentru ziare vopsit în galben făceau din căsuța coșcovită din mijlocul grădinii simbolul însuși al Americii mijlocii. Ocupantul său nu era, cu toate acestea, un cetățean obișnuit.

De origine poloneză, matematicianul Stanley Ulham era creierul care străpunsese secretul bombei H. Ironia făcuse ca în chiar dimineața în care făcuse fatala descoperire să se ocupe cu demonstrarea, la tablă, a imposibilității realizării unei astfel de arme. Aproape că-și terminase demonstrația cînd avu o fulgerătoare intuiție. Ar fi putut șterge totul cu buretele, dar atunci n-ar mai fi fost savantul care era. Fumînd țigară de la țigară, un pachet de „PALL MALL" dansînd nerăbdător în fața tablei și rupînd una după alta bucățile de cretă, înlăturase, în mai puțin de o oră de calcule frenetice, vălul ce acoperea teribilul secret.

Agenții F.B.I. avură nevoie de mult mai puțin timp pentru a-l absolvi pe părintele bombei H de orice complicitate în drama ce amenința New Yorkul. Privind de pe prispa casei la agenții federali ce se îndepărtau, nu se putea stăpîni să nu se gîndească la cele ce le spusese soției sale în dimineața în care făcuse îngrozitoarea sa descoperire : „ASTA VA SCHIMBA LUMEA".

*

Un marinar tînăr contempla cu gura căscată irumusețea brună ce cobora din trenul care tocmai intrase în gara New York. Leila Dajani avea obișnuința privirilor bărbătești. Cu ochii săi mari, întunecați, și gura de vampă orientală, ea atrăgea atenția încă de pe vremea cînd era un copil. Surîse amabilă admiratorului ei și grăbi pasul. Lăsase în urma ei, ascunsă sub bancheta din compartiment, peruca blondă pe care o folosise pentru a depune scrisoarea lui Geddafi la poarta Casei Albe. Luă scara rulantă, traversă holul gării și se întoarse discret pentru a vedea dacă nu e urmărită, apoi ieși. „Cadillacul" închiriat, pe care-l folosea cu regularitate de la sosirea ei la New York o aștepta parcat de-a lungul trotuarului. La volan era

instalat un negru planturos, împodobit cu o caschetă bleumarin.

„Aţi avut o călătorie plăcută, doa'nă ?"

„Excelentă, mulţumesc".

Şoferul deschise portiera şi Leila se strecură pe banchéta molicioasă ce mai mirosea încă a nou. Maşina cobora rampa spre bulevard. Tînăra femeie scoase o oglindă din poşetă şi se prefăcu că-şi aranjează coafura, verificînd în felul acesta dacă nu era obiectul unei urmăriri. Această limuzină luxoasă şi şoferul ei stilat erau rezultatul uneia din regulile de aur ale bunului terorist, apud Carlos, celebrul terorist : „un terorist deştept nu călătoreşte decît cu clasa întîia. Modul cel mai sigur de a călători peste tot în lume fără să te faci remarcat, era acela de a adopta obişnuinţele burgheziei cu dare de mînă, cea pe care vroia în mod special s-o distrugă".

Acoperirea aleasă pentru cele două şederi pe care Leila le făcuse în Statele Unite în scopul de a pregăti acolo misiunea fraţilor săi răspundea scrupulos acestor cerinţe. Se găsea la New York în călătorie de afaceri pentru „LA RIVE GAUCHE", un magazin luxos de modă de pe strada Hamra, la Beirut, care supravieţuise ca prin minune, împreună cu alte cîteva, convulsiilor războiului civil libanez. Să obţină un paşaport fals fusese un joc de copil : la Beiruit era mai greu să-ţi cumperi un timbru poştal decît un paşaport furat. Leila nu avusese nici cea mai mică problemă pentru a obţine una din cele două sute de mii de vize americane acordate în fiecare an cetăţenilor din Orientul Apropiat. Surmenat, consulul nu-şi mai luase nici măcar elementara prevedere de a-i verifica identitatea. Scrisoarea de recomandare cu en-tête-ul magazinului „LA RIVE GAUCHE" îi fusese suficientă.

În felul acesta, sub numele de Linda Nahar, o libaneză creştină din înalta societate a Beirutului, Leila Dajani devenise o figură familiară a saloanelor de modă ale lui Bill Blass, Calvin Klein şi Oscar de la Renta. Frumuseţea şi farmecul ei făcuseră foarte repede din Leila unul din „iepuraşii" *jet-setului* newyorkez. Îşi petrecea week-endurile în Long Island, dejuna la Caravelle, mergea să danseze pînă în zori în extravaganta splendoare a discotecii „STUDIO 54".

„Cadillacul" alunecă uşor de-a lungul străzii Central Park South şi se opri în dreptul marchizei hotelului „HA-

MPSHIRE HOUSE". Portarul în dolman roşu cu nasturi aurii se apropie să-i deschidă portiera. Leila îl salută, ură noapte bună şoferului, îşi luă cheia şi trei mesaje de la recepţie şi se grăbi să ia ascensorul. Două minute mai tîrziu pătrunse în simpatica dezordine a apartamentului pe care-l ocupa la etajul treizeci şi doi al clădirii. Mocheta era acoperită de accesorii ale pretinsei sale ocupaţii : eşantioane de ţesături, numele din „VOGUE", „HARPER'S BAZAAR", „GLAMOUR", WOMAN'S WEAR DAILY". Fotografia sa, într-un costum chinezesc, apărută într-un număr din „WOMAN'S WEAR DAILY", cu prilejul unei parade a modei în beneficiul lui „METROPOLITAN OPERA" o neliniştise pentru moment. Din fericire pentru ea, acest ziar nu făcea parte dintre cele pe care le purecau specialiştii în afaceri palestiniene ai C.I.A.

Îşi aruncă mantoul pe un fotoliu, îşi turnă un whisky şi făcu cîţiva paşi pînă la fereastra uriaşă ce dădea spre Central Park. Parcul dormea sub mantaua de zăpadă proaspătă, înconjurat ca într-o montură cu diamante de lanţul strălucitor al clădirilor iluminate. Subjugată, ca hipnotizată de frumuseţea spectacolului, tremura, incapabilă să-şi dezlipească privirea de la el. Bău cîteva înghiţituri de whisky şi se gîndi la Carlos. Avea mare dreptate. Unui adevărat terorist nu trebuia să-i pese niciodată de consecinţele actelor sale. Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură, trase brusc draperia în faţa ferestrei şi se grăbi spre sala de baie. Turnă cîteva picături de ulei „ROGER & GALET" pe fundul căzii şi deschise la maximum robinetele într-un gros jet de spumă ce răspîndi un miros suav.

Înainte de a intra în apă, Leila se contemplă, cu un aer satisfăcut, în oglindă. În ciuda vieţii de noctambul ce fusese obligată s-o ducă la New York, trăsăturile nu-şi pierduseră nimic din prospeţimea lor. Pipăi cu lungile-i degete conturul perfect al coapselor, feselor şi pîntecului şi mîngîie cu delicateţe pielea satinată a sînilor pietroşi. Apoi se întinse în apa plină de spumă şi se lăsă cu plăcere pătrunsă de căldură. Umplîndu-şi căuşul palmelor cu spuma parfumată îşi masă cu blîndeţe gîtul, urechile, umerii şi din nou sînii pînă cînd li se întăriră sfîrcurile. Ridică languros un picior deasupra spumei. La vederea lacului stacojiu ce-i împodobea unghiile de la picioare o umflă rîsul : cine mai văzuse o teroristă cu unghiile vopsite ? Se cufundă apoi pînă la bărbie în apa parfumată,

închise ochii şi se întinse ca o pisică, bucurîndu-se de dulcea căldură ce-o pătrundea pînă în cele mai intime fibre ale trupului său. Soneria cristalină a telefonului mural de deasupra capului o scoase din nirvana. Auzi o hărmălaie îndepărtată şi recunoscu vocea lui Michael...

„Unde eşti ?" exclamă ea, cu o voce aproape uscată.

„Tocmai am terminat de mîncat la Elaine. Acum o să plecăm cu toţii să luăm un pahar la „STUDIO 54".

„Poţi aştepta o oră ?"

„O oră, scumpo ? îţi dau toată viaţa, dacă aşa vrei tu !"

*

În ciuda puternicului sistem de aerisire, un nor gros de fum de ţigară plutea în sala de conferinţe a Casei Albe. Pahare şi farfurii din carton conţinînd resturile supei de fasole roşie şi firimiturile de la sandvişuri erau răspîndite pe masă şi pe scaunele rămase neocupate.

Trei ofiţeri din U.S. Air Force terminau de afişat pe unul din pereţi o colecţie de grafice şi de hărţi. Un tînăr colonel cu părul roşu luă apoi cuvîntul. Fusese însărcinat de Pentagon să-i prezinte preşedintelui un raport asupra mijloacelor tehnice pe care şeful Libiei, sau un grup de terorişti, le putea folosi pentru a face să explodeze, de la distanţă, o armă nucleară ascunsă în inima oraşului New York. Trebuie totdeodată să indice mijloacele disponibile pentru a contracara o acţiune de acest tip.

„Domnule preşedinte, domnilor, dacă judecăm după schema care v-a fost prezentată, arma despre care este vorba a fost concepută pentru a fi conectată la un aparat care poate, la comandă, să furnizeze o descărcare electrică de cinci volţi necesară declanşării focului. Există, grosso modo, trei procedee de a provoca acest impuls de comandă. Fără să prezinte un prea mare interes în cazul de faţă nu trebuie, à priori, neglijată şi această posibilitate. Este vorba de o acţiune de tip kamikaze, în care cineva va face pe doica pe lîngă bomba H pînă la ora convenită şi va apăsa el însuşi pe butonul de comandă a focului. Un sistem infailibil dacă individul e cu adevărat hotărît să moară".

Şeful C.I.A. îşi scutură cu zgomot pipa într-o scrumieră.

„Colonele, obiectă el, dacă Geddafi e autorul şantajului cu care avem de-a face, apoi fii sigur că ăsta ar fi ultimul mijloc pe care l-ar alege. Căci va dori să rămînă pînă la sfîrşit singurul stăpîn al acţiunii sale, să fie singurul care să poată declanşa explozia sau, după caz, s-o anuleze".

Colonelul îşi exprimă acordul cu un semn politicos din cap şi se grăbi să continue :

„Nu mai rămîn în acest caz decît două mijloace : telefonul sau radioul. Să legi mecanismul de declanşare a focului la o linie telefonică obişnuită e o joacă de copil. Cuplînd două fire, ca pentru robotul ce răspunde în lipsa stăpînului, e posibil să transmiţi un semnal codificat care să declanşeze explozia. Dacă mesajul corespunde cu cel programat în memoria sistemului, explozia are loc instantaneu. Un cod fals nu va fi acceptat. Aceasta este garanţia absolută a acestei metode. Altfel spus, pentru a face să explodeze bomba sa, Geddafi n-ar avea de făcut decît un singur lucru : să telefoneze din oricare colţ din lume şi să-şi transmită codul".

„Şi asta e aşa de simplu de făcut ?" întrebă preşedintele, vizibil tulburat.

„Da, domnule preşedinte, mă tem că da !"

„De ce fel de telecomunicaţii dispune Libia ?" îl întrebă secretarul de stat de la Apărare.

„Ca şi celelalte ţări, Libia foloseşte reţeaua „INTELSAT". Dispune de staţii terestre aici — bagheta colonelului indică un loc pe harta din spatele său — şi aici. Construite de japonezi".

„Un raid aerian le va putea şterge de pe faţa pămîntului în mai puţin de 10 secunde, remarcă preşedintele Comitetul şefilor de stat-major. Libia ar fi în felul acesta ruptă de restul lumii, nu-i aşa ?"

„Telefonic vorbind, da".

„Ne-am putea gîndi să izolăm mai degrabă New Yorkul, să oprim orice fel de comunicaţii cu exteriorul ?" îi întrebă preşedintele.

„Nu, domnule preşedinte, din punct de vedere tehnic este imposibil", răspunse categoric colonelul.

Apoi reluă :

„Cu toate acestea noi estimăm că, într-o astfel de situaţie, preşedintele libian sau oricare alt grup terorist va

prefera să apeleze la sistemele radio. Acest mijloc prezintă o mai mare suplețe și prezintă avantajul de a fi independent de orice fel de rețele de comunicații existente".

„Dacă ordinul de dare a focului trebuie să parcurgă o distanță foarte mare, semnalul va fi emis pe unde lungi, care vor fi reflectate de straturile superioare ale atmosferei înainte de a se întoarce pe pămînt. Adică frecvențe din gama joaselor frecvențe".

„De cîte frecvențe poate dispune Geddafi pentru o transmisie de genul acesta ?" întrebă președintele.

„Ținînd cont de distanța dintre Tripoli și New York, ecartul între frecvențele disponibile este de un megahertz. Un milion de cicli. Adică, la limită, un milion de frecvențe".

„Un milion ! — președintele își frecă nervos bărbia —. Le-am putea bruia pe toate ?"

„Dacă am putea-o face, ceea ce nu e cazul, am întrerupe brusc toate comunicațiile noastre : poliția, F.B.I., armata, pompierii, toate legăturile indispensabile în caz de urgență ar fi paralizate".

„Să presupunem totuși că aș da acest ordin. Ar fi realizabil ?" insistă președintele.

„Nu, domnule președinte".

„De ce ?"

„Foarte simplu : nu avem cu ce. Practic nu avem suficiente mijloace să o facem".

„Și toate instalațiile noastre din Europa ?"

„Nu ne sînt de nici un folos, fiind prea departe de locul recepției".

„Pentru ca mesajul său să fie captat la New York n-ar fi trebuit ca Geddafi să fi avut posibilitatea să instaleze acolo un echipament specializat, cel puțin o antenă direcțională ?"

Era șeful C.I.A., care, fizician fiind, nu era străin de aceste detalii.

„Bineînțeles. Dar e suficient ca antena să fie mascată într-o antenă de televizor obișnuită, avînd atașat un amplificator".

„N-ar fi posibil să baleiem toate frecvențele susceptibile de a fi folosite de Geddafi lansînd o armată de elicoptere deasupra New Yorkului ? întrebă președintele ?

Să interceptăm dispozitivul său radio şi să-i determinăm poziţia plecînd de la răspunsurile orale ? Prin triangulaţie ? Prin radiogoniometrie ?"

„Avem efectiv mijloacele de a încerca o astfel de acţiune. Dar ea n-ar fi eficace decît dacă dispozitivul radio libian este şi el conceput pentru a emite. Dacă nu e decît un receptor, nu vom obţine nici un răspuns".

„Avem un alt mod de a rezolva problema, glăsui atunci texanul Delbert Crandell, secretarul de stat la Energie. Trimitem o duzină de rachete să explodeze în atmosferă, deasupra Libiei. Vă garantez că asta va învălui întreaga ţară într-o asemenea „manta" electromagnetică, încît va întrerupe comunicaţiile prin părţile acelea pentru o perioadă zdravănă de timp !"

Ministrul îşi sublinie spusele cu un pumn zdravăn în tăblia mesei. James Mills deschise un ochi, foindu-se în fotoliul în care se odihnea.

„Domnule preşedinte, persist în credinţa că ameninţarea provine din partea lui Geddafi. Cu toate astea, în cazul foarte improbabil în care ea n-ar veni de la el, noi trebuie să luăm în consideraţie un anumit număr de ipoteze. — Tăcu un timp, apoi urmă, metodic : Prima ar fi că dacă a avut mijloacele de a realiza o astfel de lovitură, aş putea pune pariu că a avut şi imaginaţia s-o facă la modul temeinic, adică perfect. Mai mult ca sigur a găsit un mijloc infailibil de a nu se expune atît de uşor unor represalii. Imaginaţi-vă un vas în mijlocul Atlanticului, de unde ar putea el, sau cineva care lucrează pentru el, declanşa explozia în New York, în cazul în care noi executăm un atac preventiv împotriva ţării lui ?..."

Mills continua să vorbească în momentul în care un bec roşu se aprinse deasupra telefonului lui Jack Eastman. Era subofiţerul responsabil cu centrala Casei Albe. Chipul lui Eastman păli.

„Domnule preşedinte, începu el cu o voce albă, un corespondent anonim tocmai a sunat la Casa Albă. A închis înainte de a fi posibil să identificăm locul de unde chema. A anunţat că un al doilea mesaj pentru dumneavoastră a fost depus în cutia cu numărul K-602 de la mesageria automată a gării centrale din Washington.

Un cordon de poliţişti menţinea la distanţă cîteva duzini de călători întîrziaţi. Îmbrăcaţi în costume speciale,

ignifugante, cu căşti de protecţie, agenţi ai brigăzii explozibile a F.B.I. înaintau în spatele scuturilor spre mesageria automată. Priveau cu prudenţă lungul şir de uşiţe metalice, explorîndu-le cu contoare „Geiger". Negăsind nici urmă de radioactivitate, aduseră trei cîini poliţişti dresaţi să simtă substanţe explozibile. În cele din urmă, cu precauţia unor chirurgi care operează pe cord deschis, doi artificieri, înarmaţi cu un material de spărgători, demontară uşa căsuţei cu numărul K-602.

Spre marea lor uşurare, nu descoperiră decît un plic aruncat în fundul cutiei. Identitatea destinatarului era scrisă la maşină : „ÎN ATENŢIA PREŞEDINTELUI STATELOR UNITE ALE AMERICII".

Mesajul era foarte scurt. Anunţa că la miezul nopţii, ora Washingtonului — ora şapte dimineaţa, ora Libiei — într-un loc situat la 249 kilometri est de intersecţia paralelei 25 cu meridianul ce trece prin centrul oraşului Tripoli, la extremitatea sud a mării de nisip Awbari, în sub-vestul Libiei, Moamer el Geddafi va furniza proba de netăgăduit a capacităţii de a pune în practică ameninţarea enunţată în mesajul expediat cu puţin timp înainte.

Pentru a uşura observaţia demonstraţiei sale, şeful statului libian propune un culoar aerian delimitat cu grijă, ce începe de la Marea Mediterană pînă la locul indicat, pe care avioanele americane de recunoaştere l-ar putea folosi fără teamă.

Portarul în dolman roşu de la hotelul „HAMPSHIRE HOUSE" opri primul taxi care trecea pe Central Park South.

„STUDIO 54", spuse el şoferului, deschizînd portiera.

Îmbrăcată într-un fastuos ansamblu din lamé negru şi auriu de la Yves Saint-Laurent, cu o jupă strîmtă şi despicată pînă foarte sus şi o etolă franjurată din pene, Leila Dajani se strecură în maşină. Şoferul aruncă o privire în retrovizor.

„Păi, doamnă, nu s-ar zice că n-o să aveţi succes !" spuse el, cu un fluierat admirativ.

Tînăra femeie mulţumi schiţînd un surîs.

Cînd taxiul se apropia de faimoasa discotecă, Leila se aplecă şi-i spuse :

„M-am răzgîndit. Mai bine lasă-mă la intersecţia Străzii 32 cu Park Avnue".

Cîteva clipe mai tîrziu, taxiul se oprea în intersecţia indicată. Plăti cursa şi ură noapte bună şoferului. Cînd farurile taxiului dispărură în noapte, făcu semn unui alt taxi care se îndrepta spre Park Avenue şi-l rugă pe şofer s-o conducă la adevărata sa destinaţie.

*

Cei doi fraţi Dajani şi sora lor Leila se reîntîlniseră pentru a se sfătui. Slaba lucire gălbuie a singurului bec, murdar de petele lăsate de muşte, lăsa în întuneric cea mai mare parte a garajului. La capătul clădirii o platformă de ciment făcea legătura cu un depozit abandonat, de unde venea un zgomot bizar.

„Şobolani !" strigă, terorizată, Leila.

Fratele său Kamal, pasagerul clandestin de pe „Dionysos", era aşezat pe un pat de campanie instalat lîngă un motostivuitor, în mijlocul platformei. În jurul lui erau mai multe cartoane cu urme de pizza, sticle goale de Coca-Cola şi de bere, pungi încă pline cu cartofi prăjiţi sleiţi, resturi de hamburgheri. Ţinea într-o mînă un pistol cu aer comprimat şi în cealaltă o lanternă. Lipiţi de zid, odihneau cu lăbuţele în sus ultimele sale două victime, doi şobolani aproape la fel de mari ca pisicile.

Frînt în două de durere, cu un aer suferind, cel mai vîrstnic dintre fraţii Dajani măsura cu paşi mari platforma, ţinîndu-se de stomac. Fruntea îi era scăldată de transpiraţie.

„Whalid, ia din caşetele pe care ţi le-am adus", îl sfătui Leila.

„Am luat deja cinci, gemu el. Nu se poate depăşi doza, iar cinci e maximum ce se pot lua într-o zi".

Whalid se opri. Enormul butoi de 1,60 m înălţime şi 0,80 m în diametru se ridica în faţa lui, negru şi ameninţător, legat de paleta pe care fusese transportat. Numele şi adresa firmei care-l importase formau un fel de colier de litere albe la mijlocul butoiului. Contemplînd obiectul din faţa sa, palestinianul se întreba cum atîta oroare şi putere devastatoare, moartea potenţială a milioane de oameni se puteau ascunde în nenorocitul acela de butoi. Îşi şterse fruntea cu batista. La Tripoli fusese supus unui antrenament dur pe tema asta : „Nu te gîndi

la nimic. La nimic altceva în afara misiunii tale". Dar cum să nu te gîndeşti ? Cum să-ţi alungi din minte chipurile newyorkezilor cu care se încrucişase în ultimele două zile, o mare de chipuri, tinere sau bătrîne, sărace sau bogate, chipuri triste, indiferente, fericite, chipuri îndrăgostite sau singuratice. Chipul fetiţelor dîndu-se cu sania pe zăpada din Central Park, chipul poliţistului negru ce ajuta o bătrînică să traverseze Bulevardul 5, sau vînzătorul gras de ziare din Times Square ce striga „GOOD MORNING !" cu ţigara în colţul gurii. Cum le-ar putea uita ? Cum ar putea uita tot ceea ce văzuse în ultimele două zile ?

Whalid auzi scîrţîitul patului de campanie.

„Mi-e sete", spuse Whalid, ridicîndu-se.

Kamal căută printre cutiile care-l înconjurau şi scoase o sticlă pe jumătate plină cu whisky „BALLANTINE'S" pe care o întinse fratelui său :

„Poate că ăsta e medicamentul care-ţi trebuie ! Făceai nişte cure pe vremuri !"

„S-a terminat de cînd cu blestematul ăsta de ulcer !" mormăi Whalid.

Leila începu să-şi piardă răbdarea. Paietele costumului său disco străluceau în penumbră precum licuricii. Şi ea era fascinată de butoi, dar, spre deosebire de fratele ei mai mare, nu-şi putea imagina cu precizie infernul pe care-l putea declanşa.

„Cît timp mai avem de aşteptat ?"

„Treizeci de minute", răspunse Kamal, aplecîndu-se să ia o cutie din carton în care se afla o bucată de pizza.

Leila remarcă pe ambalaj sigiliul unui restaurant.

„Eşti sigur că nimeni nu te va putea identifica atunci cînd te duci după provizii ?" se nelinişti ea.

Kamal îi aruncă o privire dojenitoare ; mereu acelaşi lucru, trebuia să se amestece ea peste tot ! Îşi privi fratele mai mare cîteva clipe. E nervos, îşi zise. E normal. Orice s-ar zice, e arma lui. Şi dacă ratează, nu-i mai rămîne decît un singur lucru de făcut : să-şi tragă un glonţ în cap.

Tînăra palestiniană îşi consultă ceasul.

„Hai, Whalid, porneşte aparatul. Tripoli va emite semnalul de control în circa douăzeci de minute".

Semnalul în discuţie era impulsul codificat destinat să provoace explozia bombei. Pentru a fi sigur că semnalul va ajunge cum trebuie în momentul în care va hotărî explozia, Geddafi organizase o repetiţie cu cei trei trimişi ai săi la New York.

Whalid se îndreptă spre un fel de valiză metalică gri, de mărimea unei genţi-diplomat mai mare, acoperită cu etichete T.W.A. „LUFTHANSA", marile hoteluri europene. Nimic nu părea mai anodin, mai inocent ca bagajul acesta.

La sosirea sa, joia trecută, pe aeroportul „Kennedy", Whalid prezentase un paşaport libanez pe numele Ibrahim Khalid, inginer electronist. Indicînd cufăraşul, vameşul îl rugase să-l deschidă.

„E un tester de microprocesoare, explicase palestinianul. Foloseşte la depanarea calculatoarelor".

„Prea complicat pentru mine", glumise vameşul pe un ton admirativ, lăsîndu-l să treacă nestingherit.

Vameşul acela nu şi-ar fi putut imagina vreodată cît de complicat era, de fapt, aparatul pe care tocmai îl văzuse. La origine, valiza era, într-adevăr, un simplu tester de microprocesoare, un „TESLINE ADIT 1000", de fabricaţie americană. Cu şapte luni mai devreme, un înalt funcţionar din Ministerul libian al Telecomunicaţiilor îl convocase în biroul său de la Tripoli pe inginerul Hidé Kamaguchi, reprezentantul firmei japoneze „ORIENTAL ELECTRIC", cea care instalase noua reţea numerică de telecomunicaţii în domeniul V.H.F. El îi explicase că guvernul său dorea să cumpere un aparat care să permită declanşarea la distanţă a unui impuls electric cu anumite caracteristici, folosind frecvenţe radio. Sistemul trebuia să fie în acelaşi timp absolut sigur şi absolut inviolabil. Şase săptămîni mai tîrziu, Kamaguchi îi adusese libianului valiza şi factura pentru modesta sumă de 165.000 de dolari.

Numai geniul japonezilor pentru miniaturizare putuse concepe arsenalul de sisteme care punea aparatul la adăpost de orice tentativă de neutralizare. Un ecran interior proteja mecanismele de orice fel de interferenţe electromagnetice, pentru ca nimeni să nu poată „arde" informaţiile programate în microprocesoarele sale. Dacă se încerca distrugerea memoriilor cu ajutorul unor magneţi puternici, un detector de cîmp magnetic acţiona automat

circuitul de comandă a focului. Filtre speciale protejau receptorul radio împotriva bruiajului. În sfîrşit, trei mici captatori de presiune ultrasensibili la variaţiile de presiune făceau imposibilă distrugerea sa cu proiectile sau explozibili. Odată branşate circuitele, simpla vibraţie provocată de căderea unei cutii de chibrituri pe aparat era suficientă pentru a declanşa impulsul fatal.

Whalid formă un cod de trei cifre şi deschise închizătorile. Desfăcînd capacul, dădu la iveală un panou de culoare bleu-pal, avînd alături de el un mic ecran catodic şi o claviatură de 16 taste ce erau cu cifre, litere şi simbolurile diferitelor operaţii „PORNIRE", „INTRODUCERE DATE", „AUTO", „SFÎRŞIT", „CONTROL". În centrul panoului se afla un cititor de casete care era singurul capabil ca, la un ordin codat introdus prin intermediul claviaturii, să înceapă procedura de comandă a focului. În interiorul cititorului se afla o casetă B.A.S.F. de 30 de minute ce conţinea instrucţiunile codificate la Tripoli şi destinate micro-ordinatorului asociat dispozitivului de comandă şi control. Două cabluri electrice erau fixate într-un locaş special din capacul cutiei. Unul era destinat racordării cutiei la bombă, celălalt se cupla la antena pe care Kamal o fixase pe acoperiş. Orice încercare de debranşare a cablurilor după iniţierea procedurilor de comandă a focului acţionau automat sistemul de declanşare a acestuia. Ascunse în inima valizei se aflau : un receptor radio, un micro-calculator, un micro-procesor şi o serie de acumulatori foarte puternici, cu o durată de viaţă foarte mare, pe bază de litiu.

Whalid scoase din căptuşeala hainei o foaie de hîrtie foarte subţire şi îngrijit împăturită, check-listul ce conţinea cele 16 operaţii codificate. ce trebuiau executate pentru a controla buna funcţionare a valizei şi punerea în funcţiune a sistemului de comandă a focului în aşteptarea ordinului final pe care-l va da Geddafi. Apăsă pe tasta „PORNIRE" şi pe ecranul catodic apăru cuvîntul „IDENTIFICARE". Cu degetele umede de emoţie, palestinianul compuse pe tastatură codul 01C2 Pe ecran apăru mesajul „CORECT". Dacă Whalid ar fi compus un cod greşit, pe ecran ar fi apărut cuvîntul „INCORECT" şi palestinianul n-ar fi avut decît 30 de secunde pentru a-şi îndrepta greşeala, timp după care valiza s-ar fi autodistrus.

Pe ecran apăru apoi mesajul „INTRODUCERE DATE". Whalid controlă check-listul şi formă codul F 19 A pe tastatură. Prin fereastra cititorului de casete văzu curgerea benzii magnetice. Citirea dură ceva mai mult de un minut, trimiţînd memoriei micro-calculatorului programul înregistrat. Pe ecran apăru mesajul : „INTRODUCERE DATE : OK". Asta înseamna că citirea programului se făcuse corect.

Calculatorul încorporat era creierul electronic al valizei. Acum, după programare, urma să controleze circuitele, dispozitivele de protecţie, încărcarea acumulatorilor şi comanda autodistrugerii aparatului în caz de nevoie. Dar, mai ales, el urma să „citească" mesajul radio aşteptat de la Tripoli, să-l autentifice şi să decidă, la ora H, cînd valiza va fi realmente legată de bombă, explozia bombei.

„În regulă ! anunţă Whalid, ştergîndu-şi nervos fruntea. Totul funcţionează corect. Nu mai rămîne de verificat decît aprinderea manuală".

Căci, chiar dacă dispozitivul fusese conceput pentru a comanda explozia, prin intermediul unui semnal radio, el avea şi un circuit de avarie pe care Whalid il putea folosi în caz de accident.

Whalid tastă cu grijă cele patru simboluri ale codului, 0636, pe claviatură. Acest număr fusese ales drept cod pentru comanda manuală a exploziei pentru că nici unul dintre cei trei palestinieni nu l-ar fi putut uita vreodată. Era data bătăliei de la Yarmouk în care războinicii lui Omar, succesorul Profetului, învinseseră pe bizantini în bătălia de lîngă Lacul Tiberiadei şi-şi întinseseră dominaţia asupra ţării acum pierdute. Cînd degetul lui Whalid apăsase pe ultima cifră lumina verde dispăruse şi fondul ecranului se colorase în roşu pentru două secunde. Apoi pe ecran apăru mesajul „COMANDA MANUALĂ A FOCULUI : OK".

„E în regulă ! — Whalid îşi privi ceasul —. Mai avem şaptesprezece minute pînă cînd vom fi chemaţi de Tripoli".

Undeva în nemărginirea spaţiului rătăcea o bilă de metal, o slabă lucire pe bolta cerească. „OSCAR" e o pasăre abandonată, un amărît de satelit uitat, pierdut în mijlocul turmei de pachiderme formată din marii sateliţi de telecomunicaţii, de observaţii meteo, de supraveghere militară, de navigaţie, precum şi pentru alte apli-

cații, și care se înghesuiau pe toate orbitele propice scopurilor lor în jurul Pămîntului. Fusese lansat de N.A.S.A. în anul 1961 la cererea unui grup de radio-amatori. Nefiind supus nici celui mai mic control internațional, fusese iute uitat. Și fusese atît de bine uitat, încît numele său nu figura în inventarul ultrasecret al sateliților pe care guvernul american îl ținea cu mare grijă la zi.

Pentru a distruge New Yorkul, Geddafi nu avea decît să-și transmită semnalul la acest satelit uitat ce-l va purta prin spațiu pînă la antena montată pe acoperișul garajului. Nimic mai simplu decît asta.

Numai ronțăitul șobolanilor mai tulbura liniștea garajului. Ghemuiți pe platforma de ciment umed, cei trei Dajani așteptau în tăcere, fiecare cu gîndurile sale. „Visez sau am un coșmar ?" se întreba Leila.

Whalid supraveghea valiza, în timp ce minutarul ceasului se tîra spre cifra trei ce indica faptul că se apropia ora douăzeci și două și cincisprezece minute. În șoaptă, număra ultimele secunde. „Trei... doi... unu...". Nu mai avu timp să pronunțe „zero", cînd un semnal sonor în cod morse se auzi într-un minuscul difuzor al valizei, în timp ce lumina verzuie a ecranului de control se stingea, fiind instantaneu înlocuită de o alta, ca răspuns la semnalul sosit de la celălalt capăt al lumii. Era o lumină roșie identică celei apărute cu un sfert de oră mai devreme.

Leila privea, cu răsuflarea tăiată. Whalid se apleacă asupra aparatului, ușurat și îngrozit în același timp. Numai Kamal rămăsese impasibil. Lucirea roșie se stinse și cuvintele „CONTROL GLOBAL RADIO : OK" apărură pe ecran. Dispărură și ele, lăsînd loc cuvîntului „BRANȘARE". Se putea spune că, toate testele fiind efectuate cu succes, valiza gri putea prelua conducerea operațiilor, eliminînd în felul acesta acțiunea nesigură a elementului uman.

După apariția mesajului „BRANȘARE", Whalid cuplă conectorul cu cincizeci și patru de pini de pe cablul valizei la perechea sa receptacol, cu autosiguranțare, ce era prinsă pe învelișul bombei. Următorul prilej, cînd ecranul se va ilumina cu acea strălucire roșie, o descărcare electrică produsă de acumulatorii cu litiu va trece prin contacte pentru a comanda explozia armei termonucleare plasată pe acea platformă.

Whalid contempla impunătoarea masă neagră. Se gîndea la miile de ore petrecuté pentru a o concepe, a o proiecta, apoi pentru a o asambla. El îi era tatăl. Îi aparţinea. Numai lui. Şi nu lui Geddafi, sau fratelui său, sau sorei sale, sau celorlalţi fizicieni din Oraşul Ştiinţific de lîngă Tripoli. Dacă un impuls electric va comanda vreodată explozia ei, el, şi numai el, va fi responsabil de dezastrul ce va fi provocat. „Doamne, Dumnezeul meu, de ce mi-ai dat atît de mult din puterea Ta ?"

„Ce-i cu tine ?" mormăi Kamal.

Whalid tresări ca un şcolar prins de profesorul său că se uită pe fereastră, în loc să fie atent la tablă. Avea încă în mînă ceasul.

„Lumina roşie n-a stat aprinsă timp de două secunde complete, bîigui el. Eşti sigur că ai conectat bine antena pe acoperiş ?"

„Bineînţeles !"

„Cred că ar trebui totuşi să mai verifici. — Whalid îşi aprinse lanterna —. Vreau să urc cu tine şi am să te ajut să controlezi branşamentul".

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre scară. Brusc, Whalid îşi duse mîinile spre stomac, gemînd de durere.

„Blestemat ulcer ! Urcă în locul meu, Leila !", zise el, întinzîndu-i lanterna surorii sale.

Cînd Kamal şi Leila coborîră de pe acoperiş, constatară că criza lui Whalid se potolise deja. Fratele lor părea subit liniştit.

„Totul este în regulă sus", anunţă Kamal.

Whalid putu atunci să apese pe tasta „SFÎRŞIT" de pe claviatura valizei. Sistemul era în prezent conectat.

„Whalid, ar fi mai bine să dormi în noaptea asta cu mine, sugeră Kamal. Ar fi mai sigur...".

„Nu, nu, mă simt bine acum".

„Şi tu, Leila ?"

„Nu-ţi fă griji din partea mea ! Nimănui nu-i va trece prin minte să mă caute acolo unde mă duc".

*

Pentru a se deplasa în cel mai mare secret, preşedintele şi colaboratorii săi merseră prin tunelul ce lega Casa Albă de Departamentul Finanţelor, pentru a ajunge la cele două „Forduri" banalizate ce urmau să-i conducă la Pen-

tagon. Fapt rarisim, Serviciul de protecţie al preşedintelui fusese redus la cerere la numai două persoane.

Era ora douăzeci şi trei şi treizeci de minute cînd maşinile traversară Potomacul şi pătrunseră în incinta Pentagonului. Vizitatorii trecură pe sub ferestrele Comitetului şefilor de stat major şi se prezentară în faţa unei banale uşi vopsite în alb, ce purta numărul 2 B 890. Două sentinele înarmate şi o baterie de camere video le controlară identitatea şi uşa se deschise, comandată automat. Şeful statului şi colaboratorii săi se înghesuiră într-un ascensor ce-i conduse la cincizeci de metri sub pămînt.

Centrul naţional militar de comandament este unul din cele două P.C. operaţionale ale preşedintelui S.U.A. în caz de alertă majoră. Veritabilă peşteră a lui Ali Baba al erei electronice, el adăposteşte o colecţie ultra-secretă de sisteme de comunicaţie care permit preşedintelui să vadă şi să asculte întreaga lume din fotoliu, să urmărească în direct oricare eveniment, graţie unei reţele de sateliţi „KH-11", să transmită ordine tuturor instanţelor puterii americane răspîndite în cele patru colţuri ale lumii. Imaginile transmise de sateliţi celor şase ecrane ce ocupau pereţii încăperii sînt de o asemenea fidelitate încît preşedintele poate literalmente să distingă o vacă de Jersey de o vacă de Guernesey pe o pajişte din Sussex, să determine culoarea şi marca unui automobil ce pătrunde pe porţile Kremlinului, să urmărească traiectoria rachetei trase de pilotul unui avion „F-15" deasupra Bosforului. Graţie sistemelor de ascultare ale C.I.A., putea asculta dialogul între un pilot rus de „MIG 23" şi controlorul de zbor de la Sevastopol ; zgomotul paşilor conducătorilor comunişti pe culoarele ministerelor lor de la Moscova, Berlinul de Est sau Praga ; conversaţiile lor cele mai intime, ciocnitul paharelor cu vodcă. În sfîrşit, din fotoliul său, preşedintele putea fi în acelaşi timp spectator şi actor al tragediei finale. Putea comanda tirul unei rachete nucleare „MINUTEMAN" dintr-un siloz din Dakota de Sud şi, ca orice spectator dintr-o sală de cinema, să privească apoi spectacolul ororii termonucleare distrugînd oamenii, străzile, casele oricărui oraş sovietic.

La extremitatea mesei de conferinţe se găseau trei pupitre ocupate de ofiţeri de transmisiuni. În spatele lor se afla un al patrulea, puţin mai înalt decît celelalte, la care se afla comandantul centrului, un amiral într-o

ţinută albă impecabilă, de parcă se pregătea să mearga la un spectacol de gală.

Luminile din cameră au fost stinse şi amiralul a proiectat pe cele şase ecrane o serie de hărţi schematic ce prezentau dispozitivul forţelor sovietice, aşa cum erau ele desfăşurate în momentul acela : submarinele nucleare în misiune, fiecare dintre ele reprezentat printr-un semnal roşu clipitor pe o planisferă ; locul de desfăşurare a rachetelor intercontinentale filmate cu o astfel de rezoluţie încît se vedeau santinelele patrulînd în jurul silozurilor ; parcurile de blindate, bombardierele strategice „BACKFIRE" în adăposturile lor amplasate pe teritoriul bazelor aeriene din Germania de Est sau de pe ţărmul Mării Negre, precum şi bateriile de rachete antiaeriene „SAM" dispuse de-a lungul Oderului.

Imaginile dispărură şi luminîle se reaprinseră.

„Domnule preşedinte, din cele prezentate nu există nici cel mai mic semn care să ducă la concluzia că forţele armate sovietice s-ar afla în stare de alarmă", indică amiralul.

Se aplecă asupra pupitrului său, pentru a acţiona alte butoane şi manete. Luminile se stinseră din nou. Pe un ecran apăru o porţiune roşietică de deşert, în lumina răsăritului de soare. În centru, abia vizibil, se ridica un fel de turn metalic.

„Iată locul indicat în mesajul depus la gara din Washington".

Pe un al doilea ecran apăru o vedere mărită a turnului metalic. Părea o turlă veche de foraj petrolier. În vîrf se puteau vedea contururile unui recipient cilindric destul de mare ce semăna cu „butoiul" de benzină ce figura pe schema ce însoţea caseta trimisă de colonelul Geddafi.

Amiralul explică asistenţei că nu avea nici un satelit poziţionat deasupra Libiei în momentul în care se primise scrisoarea la Casa Albă. Orbitele lor fiind fixate o dată pe lună de Consiliul naţional de securitate, aproape toţi sateliţii erau folosiţi pentru supravegherea Uniunii Sovietice şi a ţărilor din Est. De cînd se primise alarma, orbita a trei sateliţi „KH-11" fusese modificată şi sateliţii poziţionaţi deasupra Libiei. Imaginile de la un al doilea satelit apărură pe un alt ecran. Ele prezentau un grup

de clădiri la periferia orașului Tripoli, mai precis cazarma BAB AZZIZA, cea în care nu putuse pătrunde cu cîteva ore mai devreme însărcinatul cu afaceri american. În fața porților de la intrare se puteau distinge siluete într-un du-te-vino ce reprezentau, fără îndoială, santinelele care-l interceptaseră pe diplomat. Amiralul mișcă un cerc alb peste aglomerarea de acoperișuri și se opri pe un mic dreptunghi.

„Iată reședința colonelului Geddafi. N-am descoperit aici nici un semn că s-ar desfășura vreo activitate deosebită, ba am putea spune că pare a fi în aceste momente nelocuită".

„Ce vă face să afirmați că aceasta e reședința colonelului ?" întrebă oarecum mirat președintele.

Amiralul deplasă ușor imaginea. În fața casei apăru atunci o curte interioară, destul de mică, în centrul căreia era instalat un cort de nomad. Alături de cort se distingea umbra unui dromader.

„După informațiile noastre, acest cort servește de salon particular colonelului, iar animalul îi furnizează laptele care-i place atît de mult".

Pe un al treilea ecran apăru conturul coastei libiene. O mică lumină roșie clipea în mijlocul Golfului Bidra, între Tripoli și Benghazi. Amiralul explică faptul că astfel era indicată poziția distrugătorului „U.S. ALLAN", un vas de supraveghere electronică asemănător celui pe care israelienii îl torpilaseră în anul 1967 în largul ținutului Gaza pentru că le spiona comunicațiile radio. Era împănat cu un echipament ultrasofisticat capabil să intercepteze, să decodifice și să trateze toate transmisiile radio libiene, ca și să asculte conversațiile oricărui abonat din rețeaua de radio-telefonie codificată libiană. Pentagonul trimisese deja specimenele vocii lui Geddafi și ale altor cinci principali responsabili libieni celor de pe vas. Mii de convorbiri interceptate erau comparate de calculator cu acele specimene și toate convorbirile conducătorilor libieni erau instantaneu izolate.

Coasta mediteraneană dispăru, lăsînd loc unei vederi generale a teritoriului libian. Pe porțiunea sud-vestică a imaginii erau supraimprimate două linii roșii paralele, delimitînd culoarul aerian propus de Geddafi în al doilea mesaj al său. Un punct roșu luminos se deplasa spre sud în axa coridorului.

„Am cerut unul „BLACKBIRD" de la baza ADANA să ne furnizeze un supliment de informații", comentă amiralul.

„BLACKBIRD SR-71", produs de firma „LOCKHEED", era succesorul bătrînului avion de spionaj „U-2". Putea să zboare la 30.000 m înălțime, cu de trei ori viteza sunetului. Erau echipate cu aparate de detectare a radiațiilor și a temperaturilor de o mare sensibilitate, destinate supravegherii experiențelor nucleare franceze și chineze, precum și cu camere multispectrale și multidimensionale, capabile să facă un decupaj complet al unui teritoriu.

Președintele își îndreptă atenția asupra celor două ecrane ce indicau locul presupus al experienței. În jurul turlei se vedeau acum clar urmele mai multor mașini, imprimate pe nisip.

„Care-i părerea voastră, Green ?"

„Seamănă al dracului de bine cu bătrînul colțișor botezat „TRINITY". Simplu și eficace", veni scurt răspunsul secretarului de la Apărare.

„TRINITY" este numele de cod al primei experiențe atomice realizate în deșertul din New Mexico, în iulie 1945.

Secretarul de la Apărare examină cu atenție ecranul, cu sprîncenele ridicate, ca un profesor căutînd o greșeală în tema de casă a unui elev.

„Ar trebui să se găsească pe undeva urma unui post de comandă oarecare", se neliniști el.

„Am „măturat" toată zona, dar n-am găsit nimic", interveni amiralul.

„Natural ! explodă atunci James Mills. Pentru că nu-i nimic de găsit ! Vă tot repet că totul nu-i decît un uriaș bluf !"

„Să te audă Dumnezeu, James, murmură președintele puțin agasat, dar dacă te înșeli, lumea întreagă riscă s-o afle alături de noi".

„Nu-i obligatoriu, obiectă Green. Acest deșert este, realmente, la capătul lumii. Prima aglomerație probabil că se află la cîteva sute de kilometri de acel loc...".

„Mai precis la trei sute paisprezece kilometri de acolo, precizează amiralul. Oaza Sidi Walfi".

Președintele dădu din cap.

„În afară de cîțiva nomazi, explozia, dacă va avea loc,

nu va avea, să sperăm, prea mulţi martori. Dar căderile radioactive ?"

Peste două secunde pe unul din ecrane apăru o hartă a Africii de Nord-Est. Şi prin supraimprimare, un arc în formă de sprînceană ce pleca din sudul Libiei, atingea deşertul ciadian şi se curba spre est în direcţia Sudanului şi spre ieşindul Arabiei Saudite.

„Iată axa probabilă a căderilor radioactive calculată conform vînturilor dominante ce suflă în dimineaţa aceasta deasupra punctului indicat", explică amiralul.

Secretarul de stat la Apărare schiţă un surîs.

„Perfect. Nu există aparate de măsurat radiaţii în zonele acelea. Seismografele din Europa şi Orientul Apropiat vor înregistra un cutremur — patru sau cinci grade pe scara Richter. Un cutremur puternic, dar nu sperii lumea cu aşa ceva".

Mai erau patru minute pînă la miezul nopţii. Acum nu le mai rămînea altceva de făcut decît să aştepte ; cifrele luminoase ale secundelor clipeau pe cele şase ceasuri din fundul camerei. Privirea preşedintelui se fixase pe imaginea reşedinţei lui Geddafi, încercuită cu alb, cu curtea sa, cu cortul de nomazi, cu palmierii şi dromaderul său. „Era posibil ca un om care trăia într-o casă atît de simplă, un om profund credincios, un tată de familie, să poată imagina o crimă atît de abominabilă ? se întreba el. Cum putea ura, pofta de putere, dorinţa de răzbunare a nenorocirilor de care, totuşi, nici el, nici poporul său nu au suferit, să-l împingă la a face un act atît de iresponsabil ? Dacă într-adevăr a pus bomba în mijlocul New Yorkului, cum ar putea oare discuta cu un astfel de fanatic ?"

23 h. 59'. Cursa inexorabilă a pendulelor ritma surdul tors al aparatelor de climatizare. Nici un alt zgomot nu tulbura liniştea apăsătoare. În spatele pupitrelor lor, deşi obişnuiţi cu tot felul de crize, ofiţerii abia îndrăzneau să respire. Nimeni nu văzu cele patru zerouri ce apărură la miezul nopţii pe afişajul din fundul încăperii. Toate privirile erau aţintite spre turnul metalic ce se înălţa din nisipul deşertului, ca un vestigiu al unei păduri împietrite.

Cinci secunde, zece secunde. Nimic. Treizeci de secunde după miezul nopţii : nimic. Primul scîrţîit timid al unui fotoliu începu să destindă atmosfera. Patruzeci şi cinci de

secunde după miezul nopţii : turnul metalic era tot acolo, o flamură timidă a unei speranţe ce începea să renască.

Un minut după miezul nopţii. Începură să se audă suspine, zgomot de picioare, mici accese de tuse. Un fel de uşurare psihică reanima puţin cîte puţin asistenţa. Accentul tărăgănat exprimă o dată în plus ceea ce gîndeau cei mai mulţi. Georgianul era stacojiu la faţă. Exulta :

„Cum vedeţi, l-am ghicit ! Bastardul ăsta de libian nu-i decît un blufeur mizerabil. Tot ce merită e..."

„O lecţie severă, tranşă şeful C.I.A. Vă sugerez, domnule preşedinte, să studiem de urgenţă modalităţile unei acţiuni militare împotriva Libiei".

„Hei, hei, n-o luaţi aşa repede la vale ! le-o tăie scurt Middleburger, secretarul de stat adjunct. Nu avem nici o probă sau confirmare oficială că acest Geddafi se ascunde cu adevărat în spatele întregii afaceri".

În culmea furiei, Mills explodă :

„N-o să-l lăsăm pe cîinele ăsta turbat să iasă basma curată numai pentru că n-a fost în stare să facă explozie".

Nu-şi termină fraza. Un val de lumină albă izbucni din ecranele camerei 2 B 890. Străfulgerarea era de o asemenea intensitate, strălucirea atît de puternică şi orbitoare, încît fiecare fu nevoit să-şi apere ochii cu palmele. La altitudinea de 150 de kilometri, camerele video ale satelitului captară imaginea bilei de foc care ardea deasupra deşertului libian şi o proiectară pe ecranele Pentagonului, ciupercă de gaz în fuziune ce se învîrtea într-un ciclu multicolor de lumină şi foc.

Viziunea de coşmar a cavalerilor din Apocalipsul sfîntului Ioan, vestind sfîrşitul lumii, trecu în acele clipe prin faţa ochilor îngroziţi ai preşedintelui. Un al cincilea cavaler galopa de data asta în fruntea lor : Moamer el Geddafi, ţîşnit din măruntaiele iadului, pentru a distruge lumea.

Îngroziţi, şeful statului şi însoţitorii săi priviră îndelung incredibilul spectru. Primul zgomot care veni să tulbure liniştea totală provenea de la avionul „SR-71 BLACKBIRD" ce zbura la treizeci şi două de mii de metri. Indiferent la ciuperca morţii ce se mărea sub aripile sale, pilotul transmitea indicaţiile instrumentelor sale de bord : numărul de particule gama şi beta detectate, intensitatea neutronilor, efectul termic al razelor X. Aceste informaţii

nu mai aveau nici un fel de importanță pentru spectatorii din camera 2 B 890. Ceea ce era cel mai important era viziunea îngrozitoare de pe ecran : acea bulă imensă de foc ce creștea din nisipul deșertului.

Președintele era foarte palid. Degetele sale se crispară pe umărul secretarului de stat al Apărării.

„Dumnezeule, exclamă el, cum a reușit să fabrice această bombă ?"

Făcu un efort pentru a se ridica. Fiecare dintre ei remarcase chipul descompus al președintelui, care le spuse cu o voce albă :

„Mi-ar plăcea ca cei ce simt nevoia, să mi se alăture pentru a-l implora pe Cel de Sus să ne ajute și să ne lumineze în această nenorocire care s-a abătut asupra noastră".

Spunînd acestea, președintele Statelor Unite ale Americii căzu în genunchi și începu să se roage.

PARTEA A DOUA

„VOM FACE, ÎN SFÎRȘIT, CA DREPTATEA SĂ TRIUMFE !"

Răspunsul la neliniștitoarea întrebare pe care președintele Statelor Unite o pusése ministrului său era un roman de aventuri ce începuse într-o dimineață de ianuarie, cu aproape trei ani în urmă, pe una din pasarelele futuriste ale aeroportului „CHARLES DE GAULLE", din apropierea Parisului. Kamal Dajani, pasagerul clandestin al Vasului „Dionysos", cobora în acea zi din avionul zborului 783 al companiei AIR FRANCE ce venea de la Viena. Tenul său mat de oriental putea trece ca fiind rezultatul unei șederi mai lungi pe pistele de ski din Tyrol.

Prezentă polițistului din divizia C.R.S., ce se ocupa cu controlul, un pașaport austriac pe numele unui oarecare Fredi Mueller, reprezentant al unei firme de mașini agricole cu sediul în Linz, traversă liniștit culoarul de sosire și se îndreptă spre toaletele cele mai apropiate. Ezită o clipă înainte de a intra în ultima cabină, zăvorî ușa și lăsă sacul de voiaj pe pardoseală. Aproape imediat o mînă trase sacul în cabinetul vecin și-i puse în loc un sac identic. Kamal îl deschise și-i verifică conținutul : un pistolet automatic „WALTHER P 38", trei încărcătoare, două grenade americane cu fragmentație, un cuțit cu arc, o hartă a Parisului și, în sfîrșit, un plic plin cu acte de identitate ce-i acordau naționalitatea algeriană și care-l identificau a fi student la universitatea „PARIS X". Sacul mai conținea două mii de franci francezi în bilete și monede diverse.

Patruzeci de minute mai tîrziu cobora dintr-un taxi în fața unui imobil din strada d'Assas, situat în cel de-al șaselea arondisment și bătu la ușa apartamentului de la primul etaj.

„Eu sînt. Kamal", murmură el în arabă.

Ușa se deschise și o tînără femeie brună își făcu apariția în cadrul ușii. Înăbușindu-și un țipăt de fericire, Leila se aruncă în brațele fratelui său. Însoțitoare de bord la compania de aviație libaneză „MIDDLE EAST AIRLINES", Leila Dajani locuia la Paris de trei ani de zile, unde servea ca punct fix de contact și cutie de scrisori agenților palestinieni din Europa.

„Doi ani ! exclamă ea. De ce atît de mult timp ?"

„Nu s-a putut altfel", îi răspunse el.

Leila îi făcu loc să treacă. Înainte de a închide ușa, aruncă o privire pe scări pentru a fi sigură că fratele său n-a fost urmărit, apoi încuie ușa de două ori.

„Arată-mi ce ți-au făcut", îi ceru ea, conducîndu-l în salon.

Kamal își dezbrăcă bluzonul de piele și își scoase cămașa. O cicatrice, care începea în spatele urechii, cobora de-a lungul gîtului pînă la umăr, o dîră urîtă de carne moartă, asemănătoare unei urme de gheară de tigru.

Leila era la curent cu periculoasa „carieră" a fratelui ei mai mic și cu acțiunile întreprinse imediat după „războiul de șase zile", începînd cu durul antrenament dintr-un lagăr de antrenament al comandourilor palestiniene aparținînd „FRONTULUI REFUZULUI", pe un platou pustiu de pe înălțimile ce domină Damascul.

„Mi s-a spus că ai murit", zise ea emoționată.

„Așa au crezut tovarășii mei cînd m-au lăsat pe cîmpul de bătaie".

Kamal Dajani își condusese de cinci ori comandoul în interiorul Israelului, atacînd cu rachete kibuțurile din Galileea, minînd drumurile, organizînd ambuscade. A șaptea oară, în cursul unei tentative eșuate de atac asupra rafinăriilor din Haifa, folosind rachete „KATIUȘA" grupul său fusese confruntat cu o patrulă israeliană. O grenadă reactivă bine țintită îl rănise grav și dispersase grupul său.

„Ai avut noroc că israelienii nu ți-au dat lovitura de grație cînd te-au găsit", suspină Leila.

„Nu e vorba de nici o șansă. Nu m-au terminat pentru simplul motiv că nu poți interoga un fedain mort".

Trei luni mai tîrziu, înșelînd vigilența chirurgilor israelieni care-i salvaseră viața, evadase într-un transport de portocale de Iaffa cu destinația Amman, și-și reîntîlnise camarazii din comandourile de fedaini.

„Bem un ceai ?" o întrebă Kamal.

Prea emoționată pentru a mai vorbi, Leila se duse în bucătărie și aprinse focul.

„Am venit să te văd pentru că am nevoie de ajutorul tău", o anunță el.

„Am fost întotdeauna în serviciul cauzei", zise ea cu mîndrie.

„Știu. Dar de data asta e vorba de o misiune capitală. Și probabil dificilă — Kamal făcu o pauză —. Am venit să te văd și să te rog să-l convingi pe Whalid să ne ajute într-o operație decisivă".

„Whalid ? se miră ea. De ce să-l conving eu ? De ce nu te duci chiar tu ? Ți-e la fel de frate și ție, ca și mie, nu crezi ?"

„Știi prea bine că Whalid nu mai vorbește cu mine ; iar de cîte ori ne vedem, ne certăm. Or, ce mă interesează în clipa de față e să obțin ajutorul lui, nu să mai adaug o ceartă pe răboj, care și așa e destul de bogat !"

Kamal se ridică și se îndreptă spre fereastră. Urmărindu-l cu privirea, Leila remarcă mișcarea sa de felină. „În toți acești ani, fratele meu devenise oare un fel de animal al junglei ?" se întreba ea.

După evadarea din Israel, dispăruse pentru șase luni. Apoi, într-o zi, Leila aflase că ar fi fost la Tripoli unde lucra împreună cu un mic nucleu de palestinieni selecționați de teroristul venezuelean Carlos. De atunci nu mai avusese nici o veste despre el.

„Whalid nu va fi în stare să înțeleagă ce fac. — Kamal privea pe fereastră, melancolic —. Pentru mine, tu știi bine că scopul scuză mijloacele. Nu și pentru el. Pentru el nu contează decît blestematele alea de laboratoare în care totul e abstracție. Dacă dau ochii cu el mă va trata ca pe un asasin. Eu îl voi trata ca pe un laș. După cinci minute nu vom mai avea nimic să ne spunem".

„Voi n-ați avut niciodată prea multe să vă spuneți, observă Leila. Cu mult înainte ca el să apuce calea laboratoarelor iar tu să devii un...".

Se opri, căutînd un cuvînt potrivit. Kamal o ajută :

„... un terorist. Sau un patriot. Nuanța între cele două e uneori greu de deosebit".

Ochii lui se întunecară. Erau atît de albaștri încît se glumea întotdeauna în familie că asta trebuie să fie rezul-

tatul strengăriilor vreunui cruciat cu vreuna dintre rudele de parte femeiască ale clanului Dajani.

„Parcă ziceai că faci un ceai", îi aminti el surorii sale.

Kamal nu avea volubilitatea obişnuită a arabilor. Reveni imediat la tema iniţială a discuţiei.

„Trebuie să-l convingă cineva să ne ajute. Tu eşti cea care-l poate convinge mai uşor. Nu eu".

Leila puse ceainicul pe aragaz şi se întoarse în salon, aşezîndu-se în faţa lui :

„Ştii, Whalid s-a schimbat foarte mult. A devenit mai francez ca francezii. Palestina... exilul... părinţii noştri... Toate astea se pare că s-au topit în amintirea lui. Ca şi cînd ar fi vorba de o viaţă pe care n-a trăit-o. E la fel ca toţi ceilalţi. Slujba, soţia, copiii, maşina, casa. Un om fericit, nu ţi se pare ?"

„N-o să-i cerem să renunţe la toate astea. — Vocea lui Kamal era liniştită, aproape senină —. Dar el nu e ca toată lumea. În tot cazul, nu şi pentru noi".

Leila îşi privi fratele cu nelinişte. Aceste cuvinte confirmau ceea ce ea bănuise din clipa în care Kamal îi vorbise de fratele lor mai mare.

„De fapt, munca lui vă interesează, nu-i aşa ?"

Kamal încuviinţă, dînd din cap.

„Are acces la multe lucruri care sînt de primă importanţă pentru noi. Trebuie să ne dea anumite informaţii. Şi nu există nici o altă persoană în care să avem încredere şi care să fie în stare s-o facă".

Se auzi şuieratul ceainicului. Leila se ridică. Gînditoare, se îndreptă încet spre bucătărie. Deci asta era, gîndea ea. După atîţia ani pierduţi, după atîtea discuţii, după atîtea promisiuni deşarte, se părea că arabii vor trece într-adevăr la acţiune.

Puse ceştile pe o măsuţă, în apropierea fotoliului fratelui său. O rază de soare hibernal făcea să lucească părul ei negru, strîns într-un coc bogat deasupra capului. Copleşită de greutatea misiunii care o aştepta, nu putu să-şi stăpînească o uşoară neliniştе.

„Dumnezeule ! Cum voi putea să-l conving pe Whalid ?"

După ce-l anunţase de sosirea sa printr-o telegramă, Leila Dajani debarcă a doua zi dimineaţa pe aeroportul „MARSEILLE-MARIGNANE" ; zărind silueta familiară

ce se strecura prin mulțime, grăbi pasul. Whalid avea dintotdeauna silueta și mersul unui urs bine hrănit. În cele șase luni, de cînd nu-l mai văzuse, se vede treaba că mai pusese pe el cîteva kilograme.

„În curînd o să ajungi se semeni cu Faruk !" exclamă ea, îmbrățișîndu-l.

„Totul e posibil", îi răspunse el, conducînd-o spre mașină, un „RENAULT 18" parcat în zona rezervată a aeroportului, chiar în fața holului de la sosiri.

Datora acest privilegiu fluturașului galben cu verde lipit pe colțul din stînga al parbrizului. Era un permis de intrare ce-i permitea accesul la Centrul de studii nucleare de la Cadarache, unul din principalele temple ale cercetărilor atomice franceze. Căci Whalid Dajani era, de fapt, fizician atomist. Specialitatea sa privea unul din elementele cele mai prețioase și mai periculoase existente pe pămînt, plutoniul. Doctor în fizică nucleară al Universității Berkley din California, a fost considerat a fi unul dintre tinerii savanți cei mai străluciți ai generației sale. O comunicare făcută la un congres la Paris, în noiembrie 1973, îi determinase pe cei de la Comisariatul pentru energie nucleară al Franței să-i ofere funcții importante în dezvoltarea ultrageneratoarelor de tip „SUPER-PHENIX". Fizicianul palestinian acceptase. De atunci lucra la Cadarache.

Whalid Dajani intră pe autostrada ce ducea la Aix-en-Provence și, după cîțiva kilometri, apucă pe drumul național ce ducea spre Meyrargues. După bucuria revederii, o tăcere stînjenitoare se instalase între cei doi frați.

„În telegramă aminteai că ai să-mi spui ceva foarte urgent", zise el, în cele din urmă.

Un autoturism în mers nu e locul cel mai potrivit pentru o corvorbire serioasă, gîndea Leila. Trebuie să-i vorbească privindu-l drept în față, ochi în ochi.

„Ce loc încîntător ! exclamă ea plină de entuziasm. Ce-ar fi să ne oprim să bem ceva ?"

Fratele parcă mașina și se așezară la o masă, pe terasa unei cafenele. Whalid comandă un *pastis*. Leila ezita.

„O citronadă", zise ea, căutînd în poșetă pachetul de „WINSTON".

Își aprinse o țigară.

„Ei bine, ce-i ? o întrebă Whalid. Ți-a cerut Kamal să vii să mă vezi ? Știi bine că noi doi nu...".

„Nu, i-o tăie Leila, n-am venit să-ţi vorbesc despre Kamal. Subiectul discuţiei, Whalid, este altul : tu !"

„Eu ?"

„Eu. FRAŢII au nevoie de ajutorul tău".

Cu stomacul brusc contractat, Whalid rămase un lung moment tăcut înainte de a-i răspunde.

„FRAŢII ? — Tăie aerul cu palma —. Leila, toate astea aparţin trecutului. — Vorbea cu blîndeţe, fără animozitate —. Eu am viaţa mea aici, o carieră, precum bine ştii. Nu mi-a fost uşor să ajung la astea. Astăzi am o familie, o soţie, copii, prieteni. Dacă stau bine să mă gîndesc, chiar o ţară. Am o muncă absolut pasionantă. Aşa încît nu vreau să sacrific totul. Nici pentru FRAŢI, nici pentru altcineva..."

Leila îşi bea încet citronada. Privea la bătrînii ce-şi încălzeau oasele la soare, aşezaţi pe băncile de lemn din piaţa sătucului.

„Oricît de mari ar fi eforturile tale pentru a-ţi face o nouă viaţă, pentru a-ţi făuri o nouă familie, nu vei putea scăpa niciodată de trecutul tău, Whalid. Adevărata ta ţară e PALESTINA ; adevărata ta casă, IERUSALIMUL".

Whalid nu-i răspundea. Fratele şi sora rămaseră aşezaţi unul lîngă celălalt, pentru un lung moment uniţi în tăcere de suferinţele pe care le împărţiseră altădată. Nici unul, nici celălalt nu cunoscuseră ororile lagărelor de refugiaţi, dar exilul nu era o încercare mai puţin crudă. Ei reprezentau un aspect al dramei palestiniene pe care o lume sensibilă numai la mizeriile lagărelor avusese rar ocazia s-o întrevadă : drama acestei PALESTINE care altă dată produsese elita lumii arabe, o elită de eruditi, de medici, de savanţi, de diplomaţi. Înrădăcinaţi de patruzeci şi cinci de generaţii pe colinele IERUSALIMULUI, cei din clanul DAJANI dăduseră o succesiune neîntreruptă de şefi şi de gînditori sfintei cetăţi. Dar de două ori, în 1947 şi apoi în 1968, fuseseră alungaţi din casa lor. În 1968 buldozerele evreieşti prefăcuseră casa lor strămoşească într-un morman de moloz, pentru a face loc unui imobil locuit de evrei.

Whalid luă mîna surorii sale şi-o mîngîie cu blîndeţe.

„Inima mea sîngerează mereu la amintirea a tot ceea ce ni s-a întîmplat, la fel ca şi ţie. Dar dacă Palestina este singura cauză care contează, în prezent, pentru Kamal şi pentru tine, nu e cazul şi pentru mine".

Leila păstră tăcerea, meditînd la spusele fratelui său.

„Whalid, îl întrebă ea după ce bău o nouă înghiţitură de citronadă, îţi mai aminteşti de ultima zi cînd am fost cu toţii împreună la Beirut ?"

Whalid încuviinţă din cap.

„În seara aceea ai spus ceva ce eu n-am să uit niciodată. Kamal pleca la Damasc pentru a-i întîlni pe FRAŢI ; pleca să lupte şi să răzbune poporul nostru. Vroia să pleci cu el şi tu l-ai refuzat. Dacă israelienii sînt aşa de puternici, i-ai explicat tu, e pentru că ei înţeleg importanţa învăţăturii. Tocmai fuseseşi admis la concursul de intrare la universitatea din California. Tu ne-ai spus că la Berkley va fi DAMASCUL tău, că a obţine cea mai bună formaţie ştiinţifică din lume urma să fie modul tău de a ajuta poporul şi cauza noastră".

„Îmi aduc aminte. Şi ce-i cu asta ?"

Leila arătă spre piaţeta din faţa lor, spre jucătorii de bile, spre femeile îmbrăcate în negru ce flecăreau în faţa magazinului „PRISUNIC", cu sacoşele în mînă.

„Unde e cauza, sau poporul tău în toate astea ?"

„Aici, îi replică dur Whalid, lovindu-se cu palma pe piept, în inima mea, acolo unde au fost întotdeauna".

„Te implor, nu te supăra, încercă ea să-l potolească, cu blîndeţe. Vroiam numai să spun că în seara aceea aveai dreptate. Fiecare dintre noi trebuie să-şi servească ţara şi cauza aşa cum ştie şi poate mai bine. Poate că jocul de-a cutia de scrisori sau de-a curierul între Paris şi Beirut, cu mesaje ascunse în sutien nu reprezintă decît o slabă contribuţie. Dar atît pot face eu. Kamal se bate. Asta ştie să facă el. Tu eşti deosebit, Whalid. Sînt mii, sute de mii chiar, de oameni dintre ai noştri care pot ţine în mînă o armă automată „KALAŞNIKOV". Dar poate că nu există în întreaga lume un singur palestinian care poate face ceea ce poţi face tu, Whalid".

Whalid tremura imperceptibil. Din clipa în care primise telegrama, bănuia motivul acestei vizite urgente. Goli dintr-o sorbitură paharul cu pastis şi aţinti asupra surorii sale o privire glacială.

„Şi care e lucrul acela atît de deosebit pe care FRAŢII îl aşteaptă de la mine ?"

„Să-i ajuţi să-şi procure plutoniu. Pentru MARELE FRATE de la Tripoli".

Whalid puse cu atenţie paharul pe masă. Cu toate că Leila îi vorbise în arabă, privi cu atenţie în jurul lor, pentru a se asigura că nici o ureche nu-i auzise cuvintele nesăbuite. Numeroasele zvonuri care circulau în sînul comunităţii ştiinţifice îl puseseră la curent cu eforturile nucleare ale lui Geddafi. Îşi trecu palma peste frunte.

„Presupun că FRAŢII îşi închipuie că mă duc, pur şi simplu, într-o duminică după-amiază şi iau din laborator cîteva kilograme de plutoniu pe care le îndes sub bancheta maşinii ?“ zise el sarcastic.

Leila surîse crispat.

„Whalid, scumpule, FRAŢII nu-s nebuni. S-au gîndit deja şi au studiat întreaga operaţie pînă în cel mai mic amănunt. Ceea ce vor FRAŢII de la tine sînt informaţiile de care au nevoie. De exemplu unde e stocat plutoniul de la Cadarache. Felul în care e protejat... Numărul de persoane însărcinate cu paza... Cum ar putea să-l scoată din Centru ?...“.

Whalid bătea uşor cu palma în tăblia mesei.

„Ce vrea să facă cu el Geddafi ? Nu cu o bombă atomică se rezolvă problema arabă !“

„Explozia unei singure bombe arabe în deşert va arăta poporului nostru că există o alternativă tîrguielilor lui Saadat şi ale americanilor, că putem scăpa de sclavajul impus de evrei poporului nostru. Ea le va dovedi că există un şef arab capabil să se bată pentru ca, în sfîrşit, justiţia să triumfe“.

Deschise poşeta şi scoase un plic alb, gros.

„Ai aici tot ceea ce vor FRAŢII să ştie de la tine. Şi sînt autorizată să-ţi promit un lucru : niciodată, nimeni nu va cunoaşte sursa informaţiilor tale“.

„Şi dacă refuz ?“

„N-ai s-o faci !“

Prin tonul lor agresiv şi fără drept de apel, aceste din urmă cuvinte îl înfuriară pe Whalid.

„N-am s-o fac ? Ba bine că nu, şi încă cum ! îi ţipă el. Şi imediat ! Şi am să-ţi spun şi de ce. — Luă pachetul de ţigări de pe masă —. Eu cred în ceea ce fac, Leila. Cred în ceea ce fac la fel de tare cum am crezut în PALESTINA. — Se opri şi trase cu sete din ţigară. Tonul său devenise grav, măsurat —. Florence Nightingale zicea : „Primul lucru pe care un spital NU trebuie să-l facă e să răs-

pîndească microbii". Ei bine, primul lucru pe care un fizician atomist NU trebuie să-l facă e să răspîndească teribilele cunoştinţe pe care le posedă, să se teamă de faptul că oamenii, în loc să se servească de ele pentru a-şi face viaţa mai uşoară, se vor folosi de ele pentru a se omorî unii pe alţii".

De data asta fu rîndul surorii sale să explodeze :

„O lume mai bună ! ricană ea. De ce crezi tu că vrea GEDDAFI bomba ? Pentru că jidanii o au ! Şi tu ştii prea bine că o au ! Şi crezi că ei au făcut-o pentru a construi o lume mai bună, nu ? Asta s-o crezi tu ! Au făcut-o să ne-o arunce în cap cînd or avea ei chef s-o facă !"

Whalid Dajani rămăsese impasibil.

„Ştiu că o au".

„Ştii că jidanii au bomba şi stai liniştit pe scaunul ăla, spunîndu-mi că refuzi să-ţi ajuţi propriul popor s-o obţină, un popor ce a fost chinuit cum n-a fost vreodată altul în lume ?"

„Perfect liniştit. Şi ştii de ce ? Pentru că acum mă simt legat de ceva mult mai important decît PALESTINA... Sau decît CAUZA".

„Mai important decît propriul neam, decît propriul sînge ? Mai important decît morţii tăi ? Mai important decît toţi ai tăi pe care jidanii vor să-i lichideze ? Whalid ! Geddafi nu va folosi în mod obligatoriu bomba. Dar noi sîntem slabi. Şi nu există dreptate pentru cei slabi. Dreptatea e un lux pe care şi-l pot permite numai cei puternici. Fără bombă, nici un lider arab nu va fi vreodată atît de puternic încît să poată ţine piept israelienilor. Şi vom continua să fim ceea ce sîntem de atîţia amar de ani, victime, eternele victime în faţa călăilor".

Cei doi fumară, în tăcere, cîteva minute bune.

„Leila, înţelege, răspunsul meu este nu".

Un sentiment de adîncă disperare o cuprinse atunci pe tînăra femeie. O groaznică senzaţie de greaţă îi crispă stomacul. O, bunule Dumnezeu, fă să găsesc cuvintele potrivite ! Trebuie să-l conving ! Trebuie !

Puse uşor palma pe încheietura mîinii stîngi a lui Whalid :

„Şi asta ?" întrebă ea, arătînd şarpele şi inima străpunsă de un pumnal ce erau tatuate pe încheietură.

Whalid își smulse furios mîna. Acel tatuaj reprezenta unul din momentele cele mai dureroase ale vieții sale, moartea tatălui după exilul din Ierusalim, în vara lui 1968. În ziua funeraliilor, Kamal și el se duseseră în bazarul din Beirut. Un saudit ce făcea tatuaje gravase pe pielea celor doi frați : o inimă străpunsă pentru tatăl dispărut, un șarpe pentru ura datorată celor răspunzători de moartea sa și un pumnal pentru răzbunarea pe care juraseră s-o ducă la bun sfîrșit. Făcuseră amîndoi jurămîntul să ducă la îndeplinire porunca din capitolul VI al CORANULUI și să-și consacre întreaga viață răzbunării morții tatălui lor sub pedeapsa de a-și pierde propria viață dacă vor uita de acest jurămînt.

Leila văzu chipul fratelui ei înăsprindu-se. Cel puțin, gîndea ea, i-am dat o temă de meditație, prezentîndu-i cauza pentru care am pledat cu atît de puțin succes, se pare.

„Nu te poți sustrage de la asta, Whalid, zise ea. — Îi vorbea cu blîndețe, fără să-i lase impresia că ar fi un reproș —. Datorită noii tale vieți s-a întîmplat că ai uitat toate aceste lucruri, mai ales că acum ai o familie. Dar cei care nu pot uita ? Vor rămîne pe veci un popor fără țară ? Fără adresă ? Tatăl nostru nu se va putea odihni niciodată în pace în pămîntul țării sale ?“

„Ce vrei să faci din mine, Leila ? — Vocea lui Whalid era un țipăt exasperat —. Trebuie să accept, împotriva convingerilor mele, împotriva tuturor lucrurilor în care cred, pur și simplu pentru faptul că m-am născut acum treizeci și opt de ani, într-un loc ce se numește PALESTINA ?“

Leila rămase îndelung tăcută și gînditoare.

„Da, da, Whalid. Ești dator s-o faci. Și eu la fel. Noi toți trebuie s-o facem“.

După dejun, cei doi se întoarseră în tăcere la aeroport. Leila se duse la biroul de înregistrare pentru a-și confirma biletul de întoarcere la Paris. După care traversă tot holul aeroportului pînă la chioșcul de ziare unde o aștepta Whalid, care-și omora timpul citind titlurile cotidienelor de seară. Ochii săi întunecați și melancolici priveau ca și cînd ar fi fost îndreptați spre imaginile unei lumi înțeri-

oare. A înţeles, gîndea Leila. E chinuit de îndoieli, dar ştie că nu are de ales. Îl luă de braţ cu blîndeţe.

„Am să le spun că totul e în regulă, că o să faci tot ce ţi-au cerut".

Whalid răsfoia nervos paginile unei reviste ilustrate, întîrziind cît de mult se putea un răspuns.

„Nu, Leila, răspunse el într-un tîrziu. Spune-le că răspunsul meu e nu".

Leila simţi că i se înmoaie picioarele. Era pe punctul de a leşina.

„Whalid, îl imploră ea, trebuie s-o faci ! Trebuie !".

Acesta dădu din cap a negaţie. Apoi spuse :

„Am spus NU, Leila. E un nu fără drept de apel".

Era palidă. N-a înţeles, se gîndea ea, cu durere. Ori, dacă a înţeles, realmente nu-i pasă de nimic. E inutil să insist. Am dat greş.

Deschise din nou poşeta şi scoase un al doilea plic, mult mai mic şi mai subţire decît primul.

„M-au rugat să ţi-l dau în cazul în care ai să refuzi".

Îi întinse plicul fratelui său. Whalid vru să-l deschidă imediat, dar sora sa îl opri.

„Aşteaptă să plec".

Îl sărută uşor pe un obraz. „Ma salameh", murmură ea. Şi se pierdu în mulţime.

De la înălţimea terasei aeroportului, Whalid îşi privea sora mergînd spre avion. Ea nici măcar nu întoarse capul. Cînd o văzu intrînd în interiorul „BOEINGULUI 727", al companiei „AIR INTER", rupse plicul.

Cînd văzu scurtul mesaj, tresări ca lovit de ceva nevăzut. Recunoscuse pe loc, în caligrafie arabă, rîndurile versetului din capitolul VI al CORANULUI, o poruncă scurtă :

„Şi dacă nu-şi vor ţine jurămîntul, lepădaţi-vă de ei şi ucideţi-i, oriunde s-ar afla!"

*

Patru săptămîni mai tîrziu, duminică, 3 martie 1977, Whalid Dajani îi explică soţiei sale că trebuia să se ducă la Paris din motive profesionale, motiv pentru care luă expresul „MISTRAL". În fundul valizei, între pijama şi trusa de toaletă se găsea un plic conţinînd o serie de fotografii şi un raport de douăsprezece pagini.

Informaţiile culese de fizicianul palestinian răspundeau la toate întrebările puse de FRAŢI. Iar cele ce dezvăluiau ele puneau grav în cauză responsabilii cu protecţia instalaţiilor atomice franceze. În afara clădirilor destinate cercetării ştiinţifice, se mai aflau halele uzinelor de construcţie a reactorilor nucleari, fabrica de motoare nucleare pentru submarinele atomice ale forţei de lovire franceze, precum şi cel mai mare depozit de plutoniu din Europa şi, fără îndoială, unul dintre cele mai mari din lume. Or, amplasamentul depozitului era ostentativ indicat de o pancardă ce se putea citi de la mare distanţă şi de o săgeată la fel de bătătoare la ochi. Nici o santinelă nu păzea trecerea spre depozit. Ajutorul a numai doi tehnicieni era suficient pentru a se opera deschiderea telecomandată a porţii blindate ce proteja adăpostul în care se afla depozitat plutoniul. Unul dintre aceşti tehnicieni, tată a şase copii, mai avea un an pînă la pensie. Odată deschisă poarta blindată şi cele două camere Tv de supraveghere neutralizate, încărcarea cîtorva containere din cele două sute şi ceva de containere aflate în stoc era o simplă operaţie de salahorie. În toţi acei recipienţi era suficient plutoniu pentru a rade de pe faţa pămîntului toate oraşele americane cu peste o sută de mii de locuitori.

Raportul palestinianului mai arăta că a intra şi a ieşi din centrul de la Cadarache era aproape un joc de copii. În fiecare zi, zeci de camioane ale firmelor particulare pătrundeau în centru şi ieşeau fără a fi controlate cu prea multă tragere de inimă. Anumite vehicule ce aparţineau Centrului, precum semiremorcile laboratorului de protecţie împotriva radiaţiilor, nu se opreau nici măcar la postul principal de control de la intrare. Era suficient să fie folosit un camion identic şi puteai fi sigur că nu vei fi deranjat la ieşire. De acolo, numeroasele drumeaguri de ţară, pustii aproape întotdeauna, permiteau o transbordare liniştită a încărcăturii în camionete mai rapide. În mai puţin de trei ore plutoniul putea fi la adăpost în Italia. Ca un fel de supliment de noroc, alerta nu va fi dată decît cu întîrziere : unica linie telefonică cu jandarmeria din Peyrolles — ce avea numai şapte jandarmi —, însărcinată cu protecţia centrului nuclear de la Cadarache intra în clădire printr-un gemuleţ de la subsol. Un copil de cinci ani o putea tăia fără să fie obligat nici măcar să se ridice pe vîrfuri.

Puțin înainte de miezul nopții de 3 spre 4 martie 1977, Françoise Dajani, soția lui Whalid, era arestată în apartamentul lor din Meyrargues din apropiere de Aix-en-Provence. O oră mai tîrziu, era introdusă în biroul directorului general regional al D.S.T. (Direcția de Supraveghere a Teritoriului), situat la etajul al II-lea al unei clădiri moderne ce domină vechiul port al Marsiliei. Tînăra femeie părea atît de fragilă încît în adolescență fusese obligată să stea de mai multe ori într-un sanatoriu de boli nervoase. Dar după căsătoria cu Whalid părea a se fi vindecat. Trecuseră mulți ani de cînd Françoise Dajani nu mai avusese nici o stare depresivă.

„Cine vă dă dreptul să smulgeți în felul acesta oamenii din pat în mijlocul nopții !" striga ea, indignată.

Avea încă întipărită în minte imaginea odioasă a apartamentului în care trăiau, după percheziția fără menajamente a poliției, cu sertarele trase și golite în mijlocul casei, cu hîrtiile soțului ei împrăștiate peste tot.

Absorbit de lectura mormanului de telexuri adunate pe biroul său, directorul nu dădu nici o atenție protestelor femeii. Cînd termină ceea ce avea de citit, ridică privirea, își scoase ochelarii și ridică mîna, întrerupînd-o :

„Vă rog, doamnă, calmați-vă ! În seara asta l-am arestat pe soțul dumneavoastră. Că și pe fratele și sora lui".

Françoise tresări.

„L-ați arestat pe soțul meu ? Pentru care motiv ?"

„Se pregătea să fure plutoniul stocat în instalațiile nucleare de la Cadarache în folosul Organizației pentru Eliberarea Palestinei".

Frumosul chip al soției lui Whalid Dajani se crispă. Lupta din greu să nu izbucnească în plîns.

„E imposibil !"

„Credeți sau nu credeți, asta n-are nici o importanță. Faptul este că fratele soțului dumneavoastră a fost recunoscut în dimineața asta de un agent israelian la aeroportul „CHARLES DE GAULLES" și urmărit pînă la apartamentul cumnatei voastre. Acolo a venit și soțul dumneavoastră. Au mărturisit toți trei. Documentele pe care le-am găsit nu lasă nici o îndoială asupra operațiunii pe care o pregăteau. Singura mea preocupare este să aflu dacă sînteți sau nu amestecată în această afacere. Cu alte cuvinte, dacă le-ați fost complice..."

Nu era nici simpatie, nici agresivitate în cuvintele poliţistului, ci numai o voinţă rece, profesională, de a surprinde o clipire de pleoape, o imperceptibilă schimbare de voce susceptibile de a o acuza pe cea din faţa lui.

„Unde se află deţinut soţul meu ?"

Directorul aruncă o privire spre ceasul pe care-l purta, curios, la încheietura mîinii drepte.

„Soţul dumneavoastră nu e deţinut nicăieri. Va ateriza la Beirut peste circa două ore. Nu se va mai întoarce în Franţa — niciodată. A fost declarat persona non grata de autorităţile franceze. Date fiind circumstanţele arestării sale, a avut mare noroc. Decizia a fost luată la cel mai înalt nivel".

Dacă ar fi ştiut cît de înalt era nivelul la care se luase decizia, directorul diviziei Marsilia al D.T.S. ar fi rămas cu gura căscată. Dezvoltarea supergeneratorilor ce se experimentau în Cadarache în vederea exportului era unul din pilonii programului de exporturi franceze pentru deceniul 1980—1990 şi chiar pînă la nivelul anului 2000. Dezvăluirea publică a faptului că un grup de palestinieni era gata să fure plutoniul de la Cadarache putea să pună capăt cu brutalitate acestor ambiţii într-o Europă hipersensibilizată de valul de campanii antinucleare. Decît să-şi asume un astfel de risc, ministrul de interne, acţionînd la ordinul preşedintelui Franţei, ordonase secret absolut asupra întîmplării şi expulzarea celor trei Dajani.

Poliţistul luă o foaie de hîrtie de pe biroul său.

Françoise se ghemuise în fotoliul în care stătea. Instinctiv, duse mîna la medalionul aurit ce-i atîrna în jurul gîtului. Era o replică a peştelui ce simboliza, pe pereţii catacombelor Romei antice, prezenţa primilor creştini. Era născută în zodia Peştilor, şi tatăl ei îi oferise acel medalion în ajunul căsătoriei. Îşi adora tatăl. Iar drama ce se produsese va vedea, obligatoriu, lumina zilei. Colegii lui Whalid, vecinii, prietenii le vor pune un munte de întrebări. Tot felul de zvonuri se vor răspîndi în oraşelul Meyrargues, al cărui primar era chiar tatăl său. Adversarii politici şi ziarele vor răspîndi cele mai îngrozitoare calomnii. Va izbucni imediat un scandal, scandal atît de ruşinos ce va dezonora întreaga familie şi-l va ucide pe tatăl său la fel de sigur, şi la fel de crud ca un cancer. Degetele căutau febril în geantă tubul de valium, tranchilizantul pe care-l lua în momentele de nelinişte.

„Vă rog să mă scuzați, gemu ea, dar nu mă simt bine. Puteți să-mi dați un pahar cu apă ?"

Polițistul o privi cu un aer îngrijorat, se ridică și ieși.

Prin geamurile mari ale încăperii, Françoise îmbrățișa cu privirea panorama vechiului port, luminile clipitoare ale balizelor și reclamelor ce se reflectau în apa întunecată a mării. Asculta geamătul mistralului, muzică familiară încă din copilărie, și se revăzu fetiță, ținîndu-și tatăl de mînă, privind bărcile pescărești ce se întorceau pline de pește.

Se ridică brusc. Cu ochii scăldați în lacrimi, traversă încăperea, cuprinse cu privirea dulapurile metalice, masa încărcată de dosare, portretul președintelui Franței. Se simțea rău. Strivită de rușine și de disperare, se apropie suspinînd de fereastră.

*

Cu coatele sprijinite de balustrada balconului, cu capul prins între palme, Kamal Dajani rătăcea cu privirea spre mare și de-a lungul bulevardului ce ducea de la aeroportul „AL MAZA" pînă la Beirut. Tînărul palestinian suporta greu eșecul, iar eșecul de la Cadarache fusese unul complet și usturător. Avea cel puțin o consolare : Whalid, Leila și el reușiseră să ascundă francezilor legăturile lor libiene. D.S.T. se grăbise să accepte ideea că lucrează pentru O.E.P. Nu-i mai rămînea decît să încerce să salveze ceea ce se mai putea salva. Dacă n-a putut să-i procure lui Geddafi plutoniul de care avea nevoie, poate că îi va putea procura ceva care se va dovedi, în cele din urmă, a fi cu mult mai prețios : geniul științific al fratelui său.

„La masă !"

Kamal se întoarse repede și se supuse imediat chemării mamei sale.

Sulafa Dajani era o personalitate impozantă, antiteza cea mai sugestivă la portretul stereotip al femeii arabe. Nu purtase în viața ei voal. Silueta sa zveltă era mulată într-un taior negru tăiat de casa „GIVENCHY". Purta în jurul gîtului, fin și grațios, un superb șirag de perle. Avea părul lung și negru, străbătut de cîteva șuvițe argintii, pe care-l purta într-un coc bogat. Expulzarea din Franța a celor trei copii ai săi era un bun prilej de a-i reîntîlni. Nu vroia să știe care erau acuzațiile ce li se aduceau. Fuse-

seră expulzați pentru că făceau ceva pentru CAUZĂ, și asta îi era suficient.

Întinsă pe masa din salon se oferea privirii o *mezze* arabă, o tavă imensă plină cu o mulțime de gustări. Turnă în paharul fiecăruia dintre copiii săi *arak*, lichior de anason la fel de transparent ca și cristalul, și ridică propriul pahar pentru un toast.

„În memoria tatălui vostru, pentru libertatea poporului nostru, pentru eliberarea țării noastre", spuse ea înainte de a goli dintr-o înghițitură alcoolul arzător din pahar.

Poruncile Islamului nu prea erau pe placul Sulafei Dajani ; în timp ce Leila și Kamal luau loc la masă, ea îi întindea lui Whalid un *sambusac*, un fel de clătită umplută cu carne.

„Trebuie să mănînci", insistă ea.

Lui Whalid nu-i era foame. Era complet năucit de evenimentele care-i răvășiseră viața.

„Și ce ai de gînd să faci acum ?" îl întrebă îngrijorată mama sa.

Whalid ridică din umeri.

„Nu știu. Depinde de ce va spune Françoise, cînd va sosi... Dacă va vrea să vină... Asta în cazul în care poate să mă ierte pentru ceea ce i-am făcut...".

„O să vină ! declară categoric mama sa. E de datoria ei s-o facă".

„Whalid ! îl strigă atunci Kamal din capătul mesei, de ce nu vii cu mine în Libia ?"

„Să-mi irosesc viața în pustiul ăla de nisip ?"

„Acel „pustiu" riscă să te surprindă. Se petrec pe acolo atîtea lucruri, ce nici măcar nu ți le poți imagina. Ca și cea mai mare parte a oamenilor, de altfel. — Kamal își privi fratele cu severitate —. Whalid, un savant ca tine n-ar trebui să aibă idei fixe. Vino să faci un tur prin Libia. Ai să vezi cu ochii tăi despre ce-i vorba. Și ai să hotărăști după aceea".

Soneria telefonului răsună în camera vecină. Sulafa Dajani se ridică și se duse să răspundă. Nici unul dintre copii nu remarcă strălucirea ciudată a ochilor săi, la întoarcerea în salon. Se așeză lîngă fiul ei cel mare. Îi luă cu blîndețe mîna în a sa și i-o mîngîie ușor.

„Fiule, au sunat de la ambasada Franței. E ceva îngrozitor : Françoise a murit".

„A murit ?" rosti, cuprins de disperare, Whalid.

Sulafa Dajani îi mîngîie chipul devenit livid.

„S-a aruncat pe fereastra biroului de poliție unde era interogată în legătură cu activitatea ta".

Whalid se prăbuși în brațele mamei sale.

„Françoise, Françoise !", repeta el printre hohotele de plîns.

Kamal se ridică și își aprinse o țigară. Își privi fratele cu duritate.

„Totul e din cauza mea, gemea Whalid, eu am omorît-o". Kamal ocoli fotoliul în care era așezat fratele său și-i puse palmele pe umeri. Dacă în gestul său era cea mai mică urmă de milă, aceasta era mai puțin pentru nenorocirea fratelui său și mai mult pentru stupiditatea sa. Acum însă era momentul prielnic pentru a-și atinge țelul.

„Whalid, nu tu ai ucis-o. Ei au făcut-o".

Acesta îi aruncă o privire uluită.

„Doar nu vei fi crezînd că a sărit singură pe fereastră ?"

O expresie de oroare inundă chipul celui mai mare dintre frații Dajani.

„Poliția franceză n-ar îndrăzni niciodată"... bîigui el.

„Sărman imbecil ! — ei au aruncat-o pe fereastră ! Acești francezi pe care-i iubești atîta ! Față de care tu voiai să fii mai mult decît loial. Ce crezi că i s-a întîmplat ? — Kamal arunca literalmente cuvintele în scurte rafale —. Și numai Dumnezeu mai știe ce i-au făcut înainte de a o arunca pe fereastră !"

Whalid se întoarse spre mama sa, căutînd sprijin și alinare, o confirmare că cele spuse de fratele lui erau o minciună oribilă. Sulafa ridică din umeri.

„Așa acționează toți dușmanii noștri. — Îl sărută pe fiul său cel mai mare, pe frunte —. Du-te în Libia cu fratele tău. Acum locul tău e acolo. *B'ish Allah !* E voința lui Dumnezeu !"

*

Treisprezece luni după plecarea lui Whalid Dajani la Tripoli, în ziua de 14 aprilie 1978, la orele două ale după-amiezii, fizicianul francez Alain Prévost, cincizeci și doi de ani, șeful departamentului de fuziune nucleară din cadrul Comisariatului pentru energie atomică, scotea din seiful montat în perete un dosar gros, pe care îl punea pe masa biroului din fortul Châtillon. Coperta roșie purta

clasificarea oficială „STRICT SECRET". În interior, exprimat în numere ce măsurau densități de neutroni, durate de miliardimi de secunde, puteri de kilojouli, se găsea descoperirea la care toți savanții din țările industrializate tindeau de peste douăzeci și cinci de ani, descoperire ce finaliza un vis imposibil ce urma să permită umanității să domesticească o nouă energie fantastică : energia născută din fuziunea nucleară.

Experiența decisivă care permisese acest succes se produsese cu zece zile mai devreme într-un tunel construit pe platoul Fontenay-aux-Roses, de la periferia de sud-est a Parisului. Clădirea care adăpostea aparatura, la fel de mare cît un teren de fotbal, era legată de tunelul ce adăpostea o instalație de tip „TOKAMAK" pentru studiul fuziunii termonucleare, instalație ce dispunea de unul dintre cei mai puternici laseri din lume. Botezat „NEBUNIA", acest complex de instalații costase contribuabilul francez cocheta sumă de două miliarde de franci noi. Acolo, pentru o miliardime de secundă, o undă electromagnetică de o energie de cincizeci de ori mai mare decît puterea tuturor centralelor electrice franceze luate la un loc se descărcase într-un tun laser cu dioxid de carbon. Cu o viteză ce i-ar fi putut permite atingerea planetei Marte în cîteva secunde, jetul de lumină parcurse o întreagă rețea de tuburi în care magneți supraconductori îi amplificară efectul și bombardă cu o formidabilă precizie o bulă de gaz de mărimea, în secțiune, a unui fir de păr. Acea experiență le dăduse cheia enigmei pe care savanții se străduiau s-o rezolve de ani de zile.

În acea după amiază de aprilie, fizicianul Prévost era invitat la Palatul Elysée pentru a-i înmîna președintelui republicii documentul care rezuma acea descoperire și de a-i prezenta consecințele și direcțiile de dezvoltare.

Ieși din biroul său, purtînd în valiza-diplomat documentul cel mai important pe care oamenii de știință visau să-l posede : secretul care permitea să se convertească apa oceanelor în combustibil și de a rezolva pentru vecie nevoile de energie ale umanității.

*

Punctual ca de obicei, președintele Valéry Giscard d'Estaing intră la orele șaisprezece fix în sala de consiliu restrîns de la parterul Palatului Elysée. Dădu un ocol camerei tapisate în mătase albastră pentru a strînge mîna

cîtorva miniștri și înalți funcționari invitați la acea reuniune secretă. Cînd ajunse în dreptul lui Pierre Foucault, înalt comisar la energia atomică, un surîs amical îi înflori pe buze.

„Bravo !“ îi zise el colegului său de promoție de la Școala Politehnică.

Președintele făcu semn celor convocați să se așeze. Un ușor freamăt al nărilor trăda iritarea sa la vederea unui scaun rămas gol : fizicianul Alain Prévost era în întîrziere.

„Începem așa cum era prevăzut“, spuse el, sec.

Apoi, vorbind în acea manieră lentă și puțin profesorală ce o rezerva ocaziilor solemne, anunță :

„Domnilor, v-am rugat să veniți astăzi pentru a participa la un eveniment ce va influența într-o manieră cert decisivă destinul țării noastre. O echipă de savanți ce lucrau la Fontenay-aux-Roses a reușit, în cursul săptămînii trecute, să surmonteze una dintre cel mai mari sfidări științifice din istoria umanității. Fructul muncii lor va permite Franței, de fapt întregii lumi, de a găsi într-un viitor apropiat o soluție problemei celei mai grave căreia noi toți am fost obligați să-i facem față, criza mondială de energie“.

Președintele aruncă o privire iritată spre ușa de intrare în sala de conferințe.

„Cel care este responsabil de acest succes, fizicianul Alain Prévost, urmează să sosească din clipă în clipă. Dar așteptînd — și se întoarse spre vechiul său coleg Pierre Foucault — puteți, domnule înalt comisar, să ne prezentați explicațiile acestei descoperiri ?“

Foucault luă paharul cu apă din fața lui și îl ridică, parcă dorind să închine un toast.

„Domnule președinte, domnilor, semnificația acestei descoperiri ar putea fi sintetizată astfel : cantitatea de apă conținută în acest pahar va putea furniza suficientă energie pentru a satisface nevoile Parisului timp de două zile“.

O expresie de uimire și surpriză apăru pe chipurile tuturor.

„Da, pentru că apa conține unul dintre atomii cei mai simpli și mai abundenți ai materiei, deuteriul sau hidrogenul greu. Or, ciocnind doi atomi de deuteriu cu o forță suficientă ca ei să se unească — procedeu cunoscut sub numele de fuziune — se obține o cantitate enormă

de energie comparabilă cu cea degajată de stele sau de soare, și inepuizabilă, căci și apa e practic inepuizabilă. De fapt, descoperirea noastră demonstrează pentru prima oară științific posibilitatea de a stăpîni principiul fuziunii. Dar atenție ! — Foucault ridicase degetul pentru a atrage atenția asistenței —. Aplicarea practică a unei astfel de descoperiri va necesita ani de eforturi. Beneficiile industriale pe care avansul nostru le poate aduce sînt incalculabile. Cu o condiție ! — Se opri pentru a sublinia importanța vorbelor sale —. Cu condiția să păstrăm un secret absolut asupra descoperirii noastre".

Spusele sale captivaseră într-atît auditoriul încît nimeni nu remarcase ușierul care adusese un plic ministrului de interne.

„Domnule președinte, spuse acesta după ce luă cunoștință de conținutul comunicării, brigada criminalistă mă informează că tocmai a descoperit un corp în interiorul unui „PEUGEOT 504" abandonat pe aleea Longchamp, în Bois de Boulogne. Victima a fost provizoriu identificată datorită legitimației de intrare la reuniunea de acum. E vorba de fizicianul pe care îl așteptăm... — aruncă o privire pe hîrtia din fața sa — Dl. Alain Prévost.

*

Trei microbuze bleu ale poliției cu girofarurile în funcțiune marcau locul dramei. Un cordon de jandarmi ținea la distanță un grup de curioși format din trecători și prostituatele ce-și aveau terenul de vînătoare în Bois de Boulogne. Corpul victimei era întins în iarbă, alături de mașină, și acoperit cu o pătură.

Indiferent la salutul agenților, ministrul de interne, urmat de înaltul comisar la energia atomică, se strecură prin cordonul de jandarmi și se îndreptă grăbit spre Maurice Lemuel, șeful brigăzii criminaliste.

„Ce-i ?" întrebă el scurt.

Lemuel arătă un dreptunghi din plastic aruncat pe iarbă. Lîngă corp se mai afla un portmoneu și o riglă de calcul îngălbenită de timp și de uzură.

„Asta-i tot ? se neliniști ministrul. Nici urmă de documente ?"

„Da, domnule ministru, răspunse Lemuel. Cele două obiecte pe care le vedeți și legitimația de intrare la palat, datorită căreia am putut identifica victima".

Ministrul se întoarse spre Pierre Foucault.

„E inadmisibil ! strigă el, stăpînindu-şi cu greu furia. Lăsaţi personalităţi ştiinţifice de cea mai mare importanţă să se plimbe prin Paris cu documente ultra-secrete fără paza necesară, ca şi cînd şi-ar duce rufele murdare la spălat !"

„Domnule ministru, oamenii ăştia sînt savanţi. Nu se gîndesc la operaţii de asigurare ale securităţii".

„Dacă nu se gîndesc ei, trebuie s-o faceţi voi în locul lor ! Sînteţi personal responsabil de securitatea organizaţiei pe care o conduceţi. În cazul de faţă rezultatele sînt tragice !"

Se întoarse spre Lemuel :

—„Care sînt primele constatări pe care le-aţi făcut ?"

„N-am aflat cine ştie ce. Numai autopsia va putea determina cu precizie cauza decesului. După expresia chipului victimei, aş putea spune că a fost sugrumată — sau că traheea i-a fost sfărîmată cu o lovitură violentă de karate, de exemplu".

*

Furtul documentelor fizicianului Prévost provocase stupoare şi nelinişte la Elysée şi în înaltele sfere guvernamentale franceze. Sigur, crima nu putea priva Franţa de descoperirea sa excepţională. Dar beneficiile colosale pe care căuta să le obţină datorită avansului său tehnic riscau să se evapore dacă hîrtiile nu erau găsite imediat. De fapt era vorba de cel mai important furt de secrete tehnologice din istorie. De cum se întorsese în sediul din piaţa Beauvau, ministrul de interne reuni, în prezenţa lui Foucault, principalii responsabili ai poliţiei şi serviciilor secrete. Ministrul înfăţişă un tablou sumar al situaţiei şi se adresă lui Foucault :

„Domnule înalt comisar, care sînt ţările care ar avea interes să fure aceste documente ?" îl întrebă el nervos.

„Anglia, Germania, China, poate Japonia, mai mult ca sigur U.R.S.S. şi natural — Foucault întinse plictisit mîna în direcţia bulevardului Gabriel — amicii noştri de la Ambasada STATELOR UNITE ALE AMERICII !"

„Care-i părerea voastră, Villeprieux ?"

În calitatea sa de şef al D.S.T., prefectul Paul Robert de Villeprieux era comandantul securităţii interioare a teritoriului francez şi al operaţiunilor de contra-spionaj.

„Eliminați-i din start pe chinezi, ca și pe japonezi, declară el : nu sînt operaționali la noi pentru astfel de acțiuni. Rămîn englezii, nemții, rușii și, natural, americanii. Își freca nervos bărbia. Eu aș zice că e mîna K.G.B. sau C.I.A.".

Printre cele peste zece mii de nume de spioni, sau de persoane bănuite de a se îndeletnici cu această biblică meserie, conținute în fișierul electronic al celor de la D.S.T., se găseau și cei treisprezece diplomați ai ambasadei sovietice și aproape o sută de francezi, agenți ai K.G.B. În ceea ce-o privește, C.I.A. număra în jur de două sute de „onorabili corespondenți" pe teritoriul francez, din care o treime aparținea personalului diplomatic al ambasadei sau al organizațiilor oficiale americane reprezentate în Franța. Ceilalți erau răspîndiți prin Franța sub diverse acoperiri.

„Puneți imediat maximum de efective disponibile pe urmele rușilor și americanilor, ordonă ministrul, și deie Domnul ca ei să fie cei care au dat lovitura".

Cîteva minute mai tîrziu, un roi de automobile banalizate, pline cu inspectori ai D.S.T., ieșeau din garajul de pe strada Saussaies. Mai multe camionete de livrat mărfuri la domiciliu ce ieșiseră discret dintr-un depozit aflat în capătul străzii se amestecară și ele în trafic. Pictate cu firmele unor măcelari, reparatori de instalații sanitare sau patiseri ce existau doar în imaginația celor de la D.S.T. sau pictate cu însemnele unor societăți bine cunoscute, precum „DARTY" sau „LOCATEL", aceste vehicule erau veritabile laboratoare electronice pe roți, capabile de a capta conversațiile ce se derulau în interiorul unei clădiri, de la distanță de pînă la o sută de metri.

O singură persoană era impasibilă în mijlocul nemaipomenitei agitații din biroul ministrului de interne. Cu ochii întredeschiși meditînd parcă la nemurirea sufletului, cu o „GITANE papier maïs" perfect nemișcată în colțul buzelor, generalul Henri Bertrand, cincizeci și șase de ani, director al S.D.E.C.E. (Serviciul de documentare și contraspionaj), serviciul de informații francez, nu intervenise în discuție pînă în acel moment. Lungimea scrumului de la capătul țigării trăda totala sa nepăsare. Primele cuvinte făcură să-i cadă scrumul pe veston.

„Domnule ministru, dați-mi voie să vă atrag respectuos atenția asupra faptului că aceste urmăriri au puține șanse să dea rezultate. — Aruncă o privire plictisită spre pendula aurită de pe cămin —. Au trecut mai mult de două ore de cînd nefericitul acela de fizician a fost asasinat, și puteți fi sigur că rușii sau americanii, dacă ei sînt autorii, au pus de multă vreme la adăpost documentele. Acum sînt departe. — Se opri să-și aprindă mucul de țigară ce-i atîrna în colțul buzelor —. Cu toate acestea, oricît de neplăcute ar fi uneori manierele amicilor noștri de la C.I.A., nu e mîna lor în toată această afacere. Și cu atît mai puțin a „colegilor" de la K.G.B. Nici unii, nici ceilalți, fiți sigur de asta, n-ar fi făcut tîmpenia să lase o legitimație oficială lîngă cadavru, precum și portofelul".

„Atunci care sînt preferații dumitale ?" se enervă ministrul.

Generalul își scutură cu meticulozitate scrumul de pe veston.

„Dacă documentele domnului Prévost sînt atît de valoroase precum susține domnul înalt comisar la energia atomică, de ce am exclude ipoteza că au fost pur și simplu furate pentru a fi vîndute sau răscumpărate cu o sumă foarte importantă ?"

Ministrul părea sceptic.

„Cine putea monta o astfel de afacere ?"

„Ce-au făcut rușii cînd au avut nevoie de planurile avionului „CONCORDE" ? S-au dus la Marsilia și au bătut la ușa „MEDIULUI" — denumirea franceză a crimei organizate „MILIEU" —, nu-i așa ? Fără îndoială că amicii noștri corsicani și alții au învățat repede lecția importanței secretelor industriale".

Ministrul părea și mai sceptic.

„Ar trebui să aibă pentru asta cunoștințe foarte solide în domeniul științific. Și o idee foarte precisă despre lucrările pe care le executa domnul Prévost. Cunoașteți mulți tîlhari care pot fi încadrați în aceste criterii ?"

Generalul Bertrand admira picioarele din bronz frumos cizelat care sprijineau biroul ministrului, cadou personal al lui Napoleon I, făcut unuia dintre îndepărtații săi predecesori. Fără să ridice privirea, recunoscu :

„Nu, nu prea mulți; ca să fiu cinstit. Iată de ce cred că nu e vorba, probabil, de o operație a „MEDIULUI".

„Atunci cine ?"

Bertrand simțea toate privirile ațintite asupra lui.

„Două posibilități. Există rețele specializate în furtul de secrete industriale. Una din ele putea foarte bine să dea lovitura. Dar nu numai „MEDIUL" are nevoie de bani. Cred că nu trebuie să excludem și o altă eventualitate".

„Care ?" îl presă ministrul.

„O organizație teroristă".

A doua zi dimineața, puțin înainte de ora patru și jumătate, soneria telefonului îl trezi pe ministrul de interne în apartamentul său din piața Beauvau. Recunoscu vocea înaltului comisar la Energia atomică.

„Au sunat asasinii lui Prévost, îl anunță Foucault. Ne-au propus să ne restituie valiza cu documente în schimbul sumei de un milion de franci".

„Și ce garanție avem că nu au făcut fotocopii de pe documente ?"

„Din nefericire, nici una", admise Foucault.

Consultat imediat, președintele Franței dăduse aprobarea de plată și ordonase poliției să se abțină de la orice acțiune împotriva răpitorilor pentru a nu se împiedica recuperarea documentelor. Chiar în acea seară, îndeplinind riguros ordinele primite din cabine telefonice publice situate în puncte diferite ale teritoriului francez, un comisar din D.S.T. depunea răscumpărarea, în bilete uzate de o sută de franci, într-o pubelă de pe strada Belles-Ecurues, în cartierul Panier, la Marsilia. Cîteva clipe mai tîrziu, valiza-diplomat cu documentele era regăsită, cum se convenise, lîngă tejgheaua unui bar de pe strada Monte-Cristo, în același cartier.

La Elysée, ca și în înaltele sfere ale poliției franceze, vestea venise ca o mare ușurare. Modalitățile de restituire păreau să dovedească faptul că era într-adevăr o afacere de extorcare de fonduri pusă la cale de cei din „MEDIU".

Numai directorul S.D.E.C.E. rămînea în continuare foarte nedumerit. Îl obseda în mod deosebit următoarea întrebare : dacă documentele erau atît de valoroase, de

ce hoţii nu ceruseră o răscumpărare mai mare ? Cu timpul, neliniştile sale sfîrşiră prin a se estompa.

Şi în felul acesta asasinarea fizicianului Alain Prévost, care debutase ca o afacere de stat, sfîrşise ca un banal şi trist fapt divers.

*

La două zile după aceste evenimente, farurile unui „WOLKSWAGEN" albastru apărură brusc la orizontul Deşertului Mării Syrta, la patru sute de kilometri sud-est de Tripoli. În genunchi, în faţa cortului său, pe un covoraş de rugăciune, Moamer el Geddafi urmări cu privirea cele două dîre de lumină ce străpungeau întunericul lăptos al zorilor, apoi se prosternă pentru a recita primele surate din CORAN.

Maşina se opri în faţa unui mic bivuac militar instalat la circa cinci sute de metri de cortul lui Geddafi. Cele trei santinele cu berete roşii făcură semn şoferului să prezinte actele, îl rugară să coboare pentru controlul cu un detector de obiecte metalice. După terminarea formalităţilor fu escortat de un soldat pînă la cortul lui Geddafi.

„SALAM ALAIKUM !" exclamă Geddafi, cînd vizitatorul fu la cîţiva metri de cort.

„ALAIKUM SALAM !" răspunse Whalid Dajani, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte, sudoare datorată călătoriei sale prin deşert.

Colonelul se apropie de el, îl strînse la piept şi-l sărută pe amîndoi obrajii.

„Fii binevenit, frate", îl salută el cu un surîs ce-i dezveli dinţii de lup tînăr.

„Am...", bîigui Dajani, roşu de emoţie.

Geddafi ridică mîna, întrerupîndu-l :

„Frate, să bem mai întîi cafeaua. După care, INCH' ALLAH, vom vorbi".

Îl prinse de braţ pe Whalid şi-l conduse în cortul său. Luînd un ibric din alamă ce fierbea pe un fel de tavă plină cu jar, turnă cafeaua vîscoasă tipică triburilor de beduini, în două mici cești fără coadă, semănînd cu niște degetare mai mari, oferind una din cești invitatului său. Apoi Geddafi se ghemui pe covorul oriental ce acoperea

nisipul în cort. O umbră de surîs trecu pe chipul său frumos.

„Acum, frate, sînt gata să ascult toate veştile".

„Kamal a adus coletul de la Paris ieri seară".

Dajani inspiră profund, apoi lăsă să-i scape un oftat ce răspîndi în jur mirosul bomboanelor de mentă pe care le supsese tot drumul pentru a acoperi mirosul whiskyului pe care-l băuse în timpul nopţii. Alcoolul era total prohibit în ţara colonelului Geddafi.

„Nici acum nu-mi vine să cred, mărturisi el. E tot ce trebuie în hîrtiile aduse. Am verificat".

Clătină din cap. Revedea toate coloanele de cifre care traduceau o realitate asupra căreia puţini avuseseră privilegiul să arunce o privire. Dar emoţia sa nu era provocată de viziunea unor noi şi inepuizabile surse de energie ce înfierbîntaseră imaginaţia savantului francez Alain Prévost. Arabul descifrase în calculele sale o realitate cu totul diferită, teribilă faţă ascunsă a visului fuziunii, termenii unui pact faustic subscris de Prévost şi de colegii săi cu zeii fantastici ai ştiinţei pentru a-şi atinge ţelul. Căci, oferind omului pentru eternitate perspectiva unei energii fără limite, ei puseseră în evidenţă secretele unei forţe ce putea distruge viaţa de pe pămînt. În rezultatul experienţelor de la Fontenay-aux-Roses se găsea ceea ce căuta de fapt Whalid Dajani : secretul bombei H.

„Carlos şi Kamal au lucrat extraordinar de bine, remarcă Geddafi. Tu eşti sigur că nu există nici un risc să ajungă cu cercetările pînă aici ? Este esenţial să păstrăm cele mai bune relaţii cu francezii".

Dajani îl asigură cu un semn afirmativ din cap :

„Au fotocopiat imediat hîrtiile şi le-au pus la locul lor în valiză. Au restituit apoi valiza contra unei sume mari drept răscumpărare, făcînd să pară că e vorba de o bandă de gangsteri".

„Şi francezii au înghiţit toată povestea asta ?"

„Judecînd după aparenţe, da".

Geddafi se ridică şi scormoni jarul ce strălucea în tăviţă.

„Frate, zise el apoi, cînd am pus la punct această operaţie, tu ne-ai spus că francezii lucrează la descoperirea unei noi surse de energie. — Whalid încuviinţă din cap —.

Cum ai putut obține secretul bombei cu hidrogen plecînd de la aceste lucrări ?"

„Ceea ce au încercat să realizeze la Paris, explică Dajani, este tocmai mini-explozia unei bombe H în laborator. O explozie controlată în scopul de a putea utiliza energia pe care o degajează. Savanții din lumea întreagă încearcă de peste douăzeci și cinci de ani să ajungă aici, de cînd americanii au testat prima lor bombă cu hidrogen".

Făcu o pauză, apoi ridică mîna spre creștetul capului și smulse un fir de păr. Îl trecu prin fața ochilor mirați ai lui Geddafi.

„Ceea ce doreau ei era să poată provoca explozia unei bule de gaz nu mai mare decît grosimea acestui fir de păr. Pentru a o face, au fost obligați să-l comprime la de peste o mie de ori densitatea sa cu o rază de laser de o durată atît de scurtă încît practic nu se poate concepe de o minte obișnuită. — Scormoni cu privirea interiorul cortului, pînă ce se opri asupra ibricului ce fierbea în jar —. Un timp atît de scurt încît imensa putere degajată de rază n-ar ridica temperatura cafelei din ibric cu mai mult de un grad Celsius".

Geddafi făcu ochii mari.

„Și totuși, cum ai aflat secretul bombei H din acea experiență ?" insistă el.

„Pentru că francezii au reușit în cele din urmă să provoace explozia controlată a unei bombe H. Pentru o infimă perioadă de timp, milionimea de secundă ce a precedat explozia bulei lor, s-a realizat configurația unei bombe H. Documentele pe care le-am găsit în valiza savantului francez sînt datele numerice relative la această experiență. Ele dezvăluie relația exactă ce trebuie să existe între fiecare component pentru a obține explozia. Acest secret este secretul bombei H".

Geddafi se apropie în tăcere de intrarea în cort. Rămase nemișcat privind orizontul înroșit de răsăritul de soare. Căuta să vadă vreunul din semnele prevestitoare ale teribilului guelbi, dar albastrul violent al cerului îl liniști. Contemplînd imensitatea deșertului, gîndea că lumea

aceasta e o lume crudă și nemiloasă. Dar e, de asemenea, o lume simplă în care opțiunea și consecințele sale sînt clare. O lume în care mergi drept spre fîntînă. Găsești fîntîna, supraviețuiești. N-o găsești, mori. Simplu.

Cu vestea pe care i-o adusese vizitatorul său, poate că găsise fîntîna pe care o căuta de atîția ani. Se ghemui cîteva secunde în lumina zorilor și își aminti povestea Kettatei, ghicitoarea rătăcitoare ce avea toată pielea corpului tatuată și care apăruse în sălașul lor atunci cînd mama sa era cuprinsă de primele dureri ale facerii, la nașterea lui. Se dusese în cortul în care bărbații tribului său beau ceai, în așteptarea nașterii, și-și etalase pe un covor instrumentele rituale ale îndeletnicirilor sale : o veche monedă fără valoare, un ciob de sticlă, un sîmbure de curmală și o bucată de copită de la o cămilă. Prevestise atunci venirea pe lume a unui băiat. Acesta va fi binecuvîntat de Dumnezeu, proorocise ea, devenind bărbatul destinat de soartă să ducă la bun sfîrșit voința divină în slujba poporului său. Nici nu terminase bine ceea ce avea de spus, că prima parte a profeției se și realizase. Strigătul moașei răsunase din cortul femeilor, pronunțînd fraza rituală care saluta sosirea pe lume a unui băiat : „ALLAH AKBAR !" — Dumnezeu e mare !

Geddafi se ridică și reveni în cort. Luă dintr-un coș de nuiele un castronaș cu *leben,* iaurtul gros din lapte de capră, precum și o farfurie cu curmale. Le puse pe covor și-și invită oaspetele să se servească.

Înmuindu-și curmalele în iaurt, Geddafi se gîndea la profeția bătrînei ghicitoare și la cît de mult îl favorizase Allah în toți acești ani. Allah îi dăduse o misiune, aceea de a-și readuce poporul pe calea Sa, de a deștepta națiunea arabă și a o conduce spre adevăratul său destin, de a răzbuna nedreptățile făcute împotriva fraților săi. Vizita lui Whalid Dajani îi aducea speranța de a dispune foarte repede de un mijloc decisiv pentru a-și realiza planul și de a îndeplini profeția, adică perspectiva puterii absolute pe pămînt.

„Deci, frate, îi zise el lui Whalid, vom putea construi o bombă cu hidrogen plecînd de la documentele ce ți-au fost aduse ieri seară".

„Nu-i prea sigur. Va fi un drum lung şi dificil semănat cu multe, multe capcane. În primul rînd trebuie să terminăm programul atomic în curs. Apoi, mă întreb cum vom putea fabrica o astfel de bombă fără a proceda la încercări. Or, la prima experienţă, evreii ne vor ataca folosind propriile lor arme nucleare".

Geddafi clătină din cap, gînditor, cu privirea îndreptată spre orizont.

„Frate, nu există niciodată măreţie fără pericole. N-au fost obţinute niciodată mari victorii fără să fie învinse mari pericole. Trebuie să acţionăm fără greşeală. Să avem un plan perfect. Noi ceilalţi arabi am intrat în drepturile noastre acum treizeci de ani, dar nici războiul şi nici acţiunea politică nu ne-au permis pînă acum să ne atingem obiectivele. Astăzi, graţie ţie, noi vom permite, în sfîrşit, justiţiei să triumfe".

Se ridică, indicînd prin asta faptul că audienţa se terminase.

„Ai făcut o treabă bună, frate, de cînd Allah te-a trimis aici să ne ajuţi", conchise el cu o voce caldă de recunoştinţă.

De data aceasta, Geddafi îl însoţi pe oaspetele său pe poteca de nisip pînă la maşină. Îl luase prietenește de braţ pe palestinian. Un mic surîs ironic îi înflorise pe buze.

„Frate, îi şopti el, poate că n-ar trebui să sugi atîtea bomboane cu mentă. Prea multe dulciuri fac rău sănătăţii pe care bunul Allah ţi-a lăsat-o".

*

Furtul documentelor franceze ce conţineau secretul bombei H era ultimul act al unei acţiuni pe care dictatorul libian o ducea la îndeplinire cu încrîncenare încă de la preluarea puterii : să echipeze Libia cu armament nuclear. Puterea era o noţiune pe care o înţelegea din instinct. Or, cum ar fi putut să se impună cu mai multă siguranţă în fruntea mişcării de resurecţie a naţiunii arabe altfel decît devenind primul şef de stat care-şi dota ţara cu arma absolută ?

Contrar Israelului, Indiei şi Africii de Sud, care-şi concepuseră şi desfăşuraseră programele lor nucleare într-un secret total, Geddafi nu încercase niciodată să-şi ascundă acţiunile în direcţia aceasta. De cîte ori nu afirmase public, în cursul acestor ultimi zece ani, hotărîrea sa de a

echipa Libia cu arma nucleară ? Proclamaţii care sistematic fuseseră luate în zeflemea de o lume mult prea dornică de a-l prezenta pe autorul lor ca pe un aventurier donquichottesc, incapabil să reunească mijloacele unei asemenea ambiţii.

Primul pas pe lungul drum ce condusese la asasinarea fizicianului Alain Prévost, Moamer el Geddafi îl făcuse în lunile următoare luării puterii, cînd îl trimisese pe prim-ministrul său Abdul Salim Jalloud la Beijing pentru a negocia cumpărarea de bombe atomice chineze. Refuzat net, Geddafi se orientase atunci spre Occident.

În anul 1972 încercase să cumpere o centrală electronucleară de 600 Mw de la societatea americană „WESTINGHOUSE", cel mai mare constructor mondial de centrale nucleare civile. Ar fi trebuit să fie plasată pe coasta de est a ţării, într-o zonă aridă, fără suficientă populaţie şi fără nici un obiectiv industrial ce ar fi putut consuma curentul livrat de centrală. Motivaţia oficială era că urma să sosească o mare instalaţie de desalinizare a apei de mare ce ar fi permis irigarea deşertului din regiune. Dar cum nimeni n-a găsit încă o metodă rentabilă de a desaliniza apa de mare cu ajutorul energiei atomice, rezulta clar că Libia avea în vedere cu totul alte obiective. În felul acesta, veto-ul brutal al guvernului american asupra tuturor vînzărilor de instalaţii nucleare Libiei pusese capăt speranţelor lui Geddafi şi-l determinase să pună în ţară bazele unei véritabile industrii nucleare. Alesese şi numele de cod al programului care ar fi trebuit să-i doteze ţara cu arma nucleară : „SEIF AL ISLAM", „Sabia Islamului". Operaţiunea fusese pusă sub controlul direct al prim-ministrului Jalloud. Mai multe principii stăteau la baza acestui program. Construcţia bombei trebuia să se deruleze sub acoperirea unui program nuclear paşnic. Geddafi ceruse, pe de altă parte, ca totul să fie conceput astfel încît să se rezerve un cît mai mare număr de posturi inginerilor şi oamenilor de ştiinţă arabi, care erau fie specialişti din laboratoare specializate din străinătate, fie tineri trimişi pe cheltuiala Libiei în cele mai bune universităţi din lume. Din 1972, zeci de studenţi arabi invadaseră cursurile catedrelor de studii nucleare ale universităţilor franceze, engleze, germane şi, mai ales, americane. În 1977, o cincime din totalul studenţilor arabi înscrişi în universi-

tăţile americane se pregătea pentru o diplomă de inginer în domeniul nuclear.

Dictatorul libian ordonase construirea — la patruzeci şi cinci de kilometri sud de Tripoli — Oraşului Ştiinţelor, pe care-l echipase progresiv cu laboratoarele şi echipamentele cele mai moderne din lume, cumpărate prin intermediul a tot felul de societăţi fantomă sau de complezenţă. Se ocupa personal de negocierea cumpărării din Europa de instalaţii susceptibile să furnizeze inginerilor săi infrastructura tehnologică necesară.

În anul 1973, cu ocazia unei vizite oficiale la Paris, făcuse presiuni asupra guvernului francez de a-i vinde anumite materiale strategice indispensabile realizării programului său. Cererea venea prea devreme. Răspunsul fusese „nu". Vertiginoasa creştere a preţurilor petrolului, prezisă de Geddafi, nu aruncase încă pe drumuri un milion şi jumătate de francezi, constrînşi la şomaj. Cîteva luni mai tîrziu, neobositul colonel revendica o fîşie de pămînt din teritoriul Ciadului, de-a lungul frontierei. Această zonă conţinea uriaşe rezerve de uraniu pe care le prospectase cu ajutorul tehnicienilor argentinieni.

Lovitura de trăsnet a exploziei nucleare indiene în Deşertul Rajasthan, la 18 mai 1975, urma să aducă un ajutor neaşteptat proiectelor libiene. Primul ministru al Pakistanului, Zulficar Ali Bhutto, îşi asigura poporul că va avea, precum indienii, bomba atomică, chiar de-ar fi „să mănînce iarbă" pentru asta. Reuşita acestei întreprinderi depindea de un fabulos contract de un miliard de dolari semnat de Franţa pentru cumpărarea unei uzine de retratare a plutoniului şi pentru mai multe reactoare nucleare.

În timpul iernii anului 1976, un emisar pakistanez sosea în secret la Tripoli. Bhutto şi Geddafi se întîlniseră în februarie 1974 la Lahore, cu ocazia CONFERINŢEI ISLAMICE şi se simpatizaseră. Emisarul aducea acum o propunere ademenitoare din partea prim-ministrului pakistanez : dacă Libia accepta să plătească majoritatea facturii contractului cu Franţa, Pakistanul îi va furniza plutoniul şi ajutorul tehnic de care va avea nevoie. Acordul colonelului Geddafi va permite pakistanezilor semnarea contractului cu Parisul.

Dar proiectele nucleare pakistaneze se înscriau într-o perspectivă mult prea îndepărtată, și depindeau de prea multe probleme politice pentru a satisface poftele „atomice" mult prea presante ale stăpînului de la Tripoli. În mai 1975, în schimbul unui contract de armament de un miliard de dolari și cedarea unor facilități navale în porturile Benghazi și Elbeida, Geddafi reușise să smulgă sovieticilor un reactor experimental de 10 Mw, ce-i va permite să întrevadă într-un viitor apropiat posibilitatea de a realiza prima reacție în lanț pe pămînt arab.

Brusc, în februarie 1976, țara care, cu trei ani în urmă, îi refuzase lui Geddafi concursul în obținerea tehnologiilor nucleare și datelor științifice aferente accepta să-i vîndă ceea ce căuta cu febrilitate de ani de zile. În cursul unei vizite oficiale în Libia, primul ministru francez Jacques Chirac promite să-i vîndă lui Geddafi faimosul reactor de 600 Mw pe care pretindea că vrea să-l folosească la desalinizarea apei de mare.

Cea mai dramatică înfruntare, care ilustrase lungul șir de demersuri ale șefului de stat libian pentru a-și dota țara cu arma atomică, avea loc în decorul cel mai contrastant și mai îndepărtat de cel al unui cort din piele de capră : salonul lambrisat cu aur al palatului țarilor, Kremlinul. Interlocutorul colonelului Geddafi nu era, în acea zi de decembrie 1976, Leonid Brejnev, ci unul dintre cei mai dinamici căpitani ai industriei, aparținînd țării care într-un trecut foarte apropiat o colonizase pe a sa. Cine putea simboliza mai bine universul confortabil și rafinat, amenințat astăzi de austerul vizionar al deșertului, decît strălucitul aristocrat Gianni Agnelli, moștenitorul grupului „FIAT", unul dintre imperiile industriale celé mai puternice din lume ?

Astăzi, solicitantul era italianul. Venise în secret la Moscova călătorind incognito cu pașaportul unuia dintre colaboratorii săi. Agnelli avea nevoie de bani. Geddafi deținea deja 10% din capitalul grupului „FIAT", plătind cîteva luni mai devreme 415 milioane de dolari, de trei ori mai mult decît valoarea de bursă a acțiunilor. Spre stupefacția industriașului, Geddafi îi propuse să-și mărească participarea și să-i acorde credite mai mult decît generoase

dacă Agnelli accepta să transforme, cu ajutor sovietic, o parte a imperiului său industrial într-o industrie de armament ultramodernă, cu o divizie importantă consacrată cercetării și construcției armelor nucleare.

Italianul ceru un timp de reflecție. Dar șeful statului libian știa că acum timpul lucra pentru el.

Nu prezisese el, în octombrie 1973, după izbucnirea războiului de Kippour, că va veni o zi cînd Occidentul va fi gata să vîndă totul — să-și vîndă chiar și sufletul ?

PARTEA A TREIA

„GENERALE DORIT, NIMICIȚI LIBIA !"

„AMIN !" pronunță cu fervoare președintele Statelor Unite ale Americii, terminîndu-și rugăciunea.

Obsedat de viziunea ciupercii atomice țîșnind din deșertul libian, se ridică și luă loc la masa de conferințe. Rămase nemișcat, cu privirea fixă, cu chipul liniștit, gîndindu-se îndelung la dilema cea mai îngrozitoare căreia trebuia să-i facă față un președinte american. Ca și libianul care îi era acum dușman, era și el un solitar. Cu toate că avea grijă să ia întotdeauna avizul colaboratorilor săi, el, și numai el, decidea de unul singur.

„Primul lucru pe care vreau să vi-l spun, declară în cele din urmă, este că noi NU TREBUIE să cedăm șantajului. Acceptîndu-l, distrugem înseși bazele ordinii internaționale".

Cu toții remarcaseră cu ușurare fermitatea acestei atitudini, ce rupea cu climatul de incertitudine care precedase experiența atomică libiană. Președintele fusese adesea critical pentru nehotărîrea sa în caz de criză. De data aceasta, lucrurile stăteau altfel : președintele era foarte ferm !

„Trebuie să luăm în considerare faptul că, într-adevăr, o bombă H se găsește în inima New Yorkului, continuă el, grav. Și va trebui, printre altele, să-l luăm în serios pe Geddafi cînd spune că o va face să explodeze dacă noi vom anunța populația. Dar probabil că e un dar providențial pe care ni-l face în felul acesta. Căci dacă americanii ar afla că locuitorii New Yorkului sînt amenințați din cauza cîtorva mii de coloni evrei, opinia publică s-ar dezlănțui. Și atunci n-am avea altă ieșire decît să-i constrîngem pe israelieni să accepte condițiile lui Geddafi". În timp ce

vorbea, chipul său se înăsprise. Aruncă o privire în jurul mesei şi apoi spre pupitrele la care se găseau militari. „Nu cred că mai e nevoie să amintesc obligaţiile morale de neevitat pe care această situaţie le creează pentru toţi cei care se găsesc aici. Mulţi dintre dumneavoastră, cei care vă aflaţi aici, au, fără îndoială, fiinţe dragi pe care această dramă le implică direct. În ciuda acestor lucruri, trebuie să vă atrag atenţia că viaţa a milioane de compatrioţi ai noştri depinde de felul cum vom şti să păstrăm secretul. În ceea ce mă priveşte am de gînd să mă sfătuiesc cu soţia asupra acestei tragedii. Aşa cum ştiţi, am cel mai mare respect pentru judecata sa. Las această libertate acelora dintre dumneavoastră ce împărtăşesc aceleaşi sentimente în ceea ce le priveşte pe soţiile lor. Dar vă reamintesc că trebuie păstrat acelaşi secret absolut".

Preşedintele se întoarse spre consilierul său :

„Jack, aveţi de făcut recomandări speciale privind securitatea ?"

„Fără îndoială că primul lucru ce trebuie făcut e să utilizaţi telefoanele speciale, protejate". Se ştia la Washington că ruşii interceptează convorbirile Casei Albe, cum şi americanii o fac cu cele ale Kremlinului. Şi fără secretare — adăugă Eastman. Dacă aveţi ceva de scris, faceţi-o cu propria mînă. Fără ciorne sau indigouri".

James Mills, secretarul general al Casei Albe, interveni în discuţie cu accentul său tărăgănat din sud :

„Ce să facem să nu permitem presei să-şi vîre nasul în afacerea asta ?"

Era o problemă vitală. În această ţară ce ridicase la nivelul unui principiu sacru dreptul la informare, nimic nu putea scăpa curiozităţii presei celei mai puternice şi mai bine organizate din lume. Două mii de ziarişti aveau acreditare la Casa Albă. Patruzeci sau cincizeci dintre ei făceau de gardă zi şi noapte la centrul de presă. Cea mai mare parte a ziariştilor se trezea în fiecare dimineaţă cu convingerea fermă că guvernul îi va minţi cel puţin o dată pînă la sfîrşitul zilei. Recoltarea indiscreţiilor era un sport favorit la Washington unde „secretele" guvernamentale furnizau principalele subiecte de discuţie la cocteiluri, dineuri diplomatice sau mese „amicale" în restaurantul franţuzesc la modă ce se numea, ce coincidenţă !, chiar „Casa Albă".

„Trebuie să-l anunţăm de urgenţă pe John", insistă Mills.

John Goold ocupa unul dintre posturile cele mai delicate din anturajul prezidenţial. Era purtătorul de cuvînt al Casei Albe. De două ori pe zi, la ora unsprezece şi la ora şaisprezece, cobora în arena sălii de presă pentru a-i informa pe corespondenţi, a răspunde la întrebările lor şi de a primi înţepăturile lor.

„Trebuie să pună la punct un zid de minciuni capabil să reziste la toate asalturile", recomandă Eastman.

„Şi să ne semnaleze imediat ziariştii care ar avea aerul că bănuiesc ceva", adăugă directorul F.B.I.

„Nu-ţi fă sînge rău, scumpul meu, i-o trînti Mills, sîcîit, dacă vreunul miroase ceva, vom auzi vorbindu-se despre asta în clipa următoare".

„Cu toate astea, n-ar fi mai bine dacă i-am informa pe preşedinţii consiliilor de conducere de la „WASHINGTON POST" şi de la „NEW YORK TIMES" şi le-am cere să colaboreze cu noi ?" întrebă preşedintele.

„Cîndesc că nu, replică Eastman. Cu cît sînt mai puţin implicaţi, cu atît mai bine. Cel mai bun mod de a păstra secretul este de a acţiona aşa cum a făcut-o preşedintele Kennedy în timpul crizei din Cuba : nu vă modificaţi obiceiurile. Vă sfătuiesc să nu vă schimbaţi nici măcar cu o iotă programul săptămînii. Nimic nu va fi mai eficace, în a dezarma neîncrederea ziariştilor, decît alergarea zilnică în parc şi participarea la inaugurarea pomului de crăciun al personalului Casei Albe".

Preşedintele încuviinţă. Apoi se întoarse spre amiralul care conducea Centrul de comandă şi, regăsindu-şi vechile reflexe de ofiţer, îl rugă să prezinte un raport asupra situaţiei strategice şi să enumere opţiunile ce se ofereau forţelor armate americane.

Amiralul se urcă pe estrada din faţa ecranelor. Eastman nu putu să-şi stăpînească un zîmbet la vederea ofiţerului ţeapăn ca un par, ce vorbea precum un ghid bun de gură al unei agenţii turistice, plimbîndu-şi indicatorul luminos pe imaginile ce prezentau desfăşurarea forţelor sovietice în lume. Toate informaţiile disponibile arătau că nimic nu se modificase de la explozia din deşertul libian. Herbert Green, secretarul de stat la Apărare, interveni :

„Vă sugerez, domnule preşedinte, să-i alertăm imediat pe ruşi. Oricît de nesemnificative ar fi raporturile

lor politice cu Geddafi, experienţa nucleară libiană poate fi o ameninţare chiar şi pentru ei. Trebuie să le solicităm colaborarea. Printre altele găsesc că e oportun să-i asigurăm că nici una din măsurile pe care vom fi constrînşi să le luăm nu e dirijată împotriva lor.

Preşedintele îşi exprimă acordul dînd un ordin lui Eastman :

„Jack, anunţaţi Moscova că aş vrea să vorbesc cu PRIMUL SECRETAR".

Atunci chipul trist al lui Middleburger, reprezentantul departamentului de stat, se învioră vizibil :

„Mi se pare la fel de necesar, domnule preşedinte, să-i prevenim şi pe aliaţii noştri, la cel mai înalt nivel, în scopul declarat de a coordona cu ei toate acţiunile pe care vom fi obligaţi să le hotărîm aici. Vă solicit autorizaţia să adresez un mesaj din partea dumneaevoastră, cu titlu strict confidenţial, doamnei Thatcher, cancelarului Helmuth Schmidt şi, mai ales, preşedintelui Giscard d'Estaing. Să nu uităm că, probabil, reactorul vîndut de Franţa libienilor a fost sursa de plutoniu a lui Geddafi. Cum chiar dumneavoastră înşivă aţi subliniat mai devreme, domnule preşedinte, francezii ar trebui să ne furnizeze informaţii capitale pentru ancheta F.B.I. în privinţa oamenilor care lucrează la Tripoli pentru Geddafi".

Preşedintele încuviinţă şi făcu semn amiralului să-şi continue expunerea. De data asta, pe ecranul foarte întunecat se aprinseră nişte lumini roşii ce indicau poziţia tuturor vaselor Flotei a VI-a americane. Cea mai mare parte a lor se găsea în largul Insulei Creta, angajate într-un exerciţiu de luptă anti-submarină. Amiralul indica principalele unităţi : două super-portavioane, trei submarine nucleare, un purtător de rachete. Această forţă navală americană era cea mai apropiată de Tripoli şi putea să ia imediat direcţia coastelor libiene.

Amiralul Harry Fuller, preşedintele Comitetului şefilor de stat major, interveni în discuţie :

„Domnule preşedinte, permiteţi-mi să clarific fără întîrziere un punct esenţial : NU există soluţie militară satisfăcătoare la această criză. E mai mult decît evident că putem distruge Libia. Pe loc. Dar aceasta nu...".

„NU există soluţie militară ? i-o tăie indignat texanul Delbert Crandell, titularul de la Energie. Cred că glumiţi, amirale ! Libia înseamnă cu totul două oraşe : TRIPOLI şi

BENGHAZI. Trei sferturi din populația sa e concentrată aici. Două sau trei bombițe deasupra lor și paf ! Libia nu mai există !"

„Evident că putem distruge Libia. admise amiralul. Instantaneu. Dar ce garanție avem că în acest caz blestemata aia de bombă H, dacă chiar există, nu va explod și în această situație ?"

„Domnule Middleburger, întrebă șeful statului, care este populația Libiei ?"

„Două milioane, domnule președinte. Cu eroare de două mii în plus sau în minus. Recensămintele nu sînt cine știe ce exacte pe acolo".

Șeful statului se întoarse spre președintele Comitetului șefilor de stat-major.

„Harry, cîte victime ar face explozia unei bombe de trei megatone într-un oraș ca New Yorkul ?"

Amiralul își freca bărbia.

„Greu de spus...".

„Măcar la ordinul de mărime...".

„La prima vedere, să zicem... cam... patru sau cinci milioane de locuitori".

Președintele îl fixă cu gravitate pe titularul de la Energie :

„Din nefericire, vai, acesta este răspunsul ! Nu există soluție militară la acest șantaj, domnule ministru".

Și, adresîndu-se amiralului, adăugă :

„Harry, ce propui în loc ?"

„Să inițiem o operațiune spectaculoasă de intimidare ! răspunse Fuller cu vigoare. Trebuie să-i demonstrăm colonelului Geddafi riscurile ce și le ia cu odiosul său șantaj ! Trebuie ca în fiecare clipă să-i reamintim că putem să-l „termonuclearizăm" într-o clipită. Să trăiască, să respire, să mănînce știind asta, și atunci mai vedem noi !"

Amiralul întinse mîna spre ecranul pe care clipeau luminițele roșii.

„Sugerez ca Flota a VI-a să ia cap spre Libia cu toată viteza. Odată ajunse în fața coastelor, vasele să aplice procedurile de război radioelectronic, saturînd cu ținte false ecranele radarelor libiene. Portavioanele să-și lanseze aparatele de zbor în valuri deasupra coastei, iar piloților să li se ordone să vorbească în clar, astfel încît Geddafi să înțeleagă că avioanele transportă atîtea rachete cu cap termonuclear încît blestemata lui de țară va fi transformată

într-o mare de sticlă. — Un surîs glacial trecu pe fața amiralului. — Această demonstrație de forță ar trebui să modifice modul în care inamicul percepe consecințele gestului său. Poate că așa îl vom convinge".

În timp ce președintele aprobă această propunere, la telefonul din fața directorului C.I.A. se aprinse o lumină. Acesta ridică receptorul, ascultă cîteva clipe și închise telefonul.

„Domnule președinte, s-ar părea că mai avem o belea pe cap, îl anunță Tap Bennington. Israelienii au înregistrat explozia pe seismografele lor. Bănuiesc că ar fi vorba de o experiență nucleară. Ne cer să le spunem ce știm despre asta".

Chipul președintelui se întunecă. Era de așteptat ca israelienii să înregistreze unda de șoc. Dar atîta timp cît nu vor descoperi căderile radioactive, nu vor avea nici o dovadă. Și, din fericire, prognoza meteorologică nu prevedea curenți de aer în direcția lor. Ceea ce le trebuia americanilor în acele momente, era să cîștige timp, cît mai mult timp pentru a putea acționa.

„Spune-le că pentru moment nu avem nici un fel de informație, dar că vom verifica".

Șirul de orologii digitale de deasupra ecranelor indicau că era ora 0,30 — adică 7,30 la Ierusalim și la Tripoli. Mai rămîneau treizeci și cinci de ore și jumătate pînă la expirarea ultimatumului lui Geddafi.

Președintele se adresă asistenței :

„Vreau să definim în ordinea importanței problemele cărora va trebui să le facem față. În primul rînd e New Yorkul și locuitorii săi. Urmează bomba : cum s-o găsim și cum s-o neutralizăm ? În al treilea rînd, Geddafi, cum să negociem cu el ? În sfîrșit, mai rămîne o ultimă problemă : ISRAELIENII. Cum să facem să nu ajungem la o confruntare cu ei ?"

Își întoarse fotoliul pentru a se adresa secretarului de stat la Apărare. Protecția civilă era plasată sub umbrela tentaculară a departamentului.

„Doctore Green, există vreun plan pentru evacuarea de urgență a populației din New York ?

„Domnule președinte, răspunse ministrul, președintele Kennedy a pus această întrebare în privința orașului Miami, a doua zi după criza rachetelor din Cuba. Atunci

au fost necesare două ore pentru a obține răspunsul: „NU". De data asta vă pot răspunde în două secunde. Și, din nefericire, răspunsul e același : NU !"

„Amintiți-vă, interveni Eastman, că Geddafi ne-a prevenit : va comanda explozia la cel mai mic semn de evacuare. Iată deci motivul pentru care a cerut ca afacerea să rămînă secretă. Îi consideră pe newyorkezi ca pe ostatecii săi. Or, dacă aceștia vor afla riscul ce-i paște, o vor lua la fugă".

„Și chiar credeți în acest șantaj suplimentar ?" mormăi James Mills.

„Mă tem că va trebui s-o crezi și tu", constată oftînd președintele.

„Chiar și dacă asta pune în pericol de moarte cinci milioane de persoane ?"

„Cele cinci milioane de persoane ar fi și mai periclitate, dacă vom face prostia să credem că e un bluf !"

Președintele aruncă o privire disperată spre ecranul pe care încremenise imaginea care, într-un cer alb, prezenta în continuare modestul bungalow al dușmanului său invizibil. Putea oare să-l lase pe fanaticul ce trăia în el să-i dicteze regulile îngrozitoarei sale sfidări, împiedicîndu-l să-și protejeze compatrioții ?"

Vocea sa nu mai era decît un murmur cînd reluă :

„Oricare vor fi dramele cu care ne vom confrunta, nu avem dreptul să uităm că prima noastră responsabilitate privește pe locuitorii New Yorkului. Înainte de orice alte considerații. — Se întoarse spre titularul Departamentului de stat al Apărării —. Doctor Green, mobilizați-vă specialiștii și pregătiți cel mai bun plan de evacuare posibil. La nevoie, vom goli New Yorkul".

* * *

Liniștea perfectă a deșertului, atît de dragă lui Moamer el Geddafi nu era tulburată de zgomot de telexuri, aparate de radio sau mașini de scris sau de decodat. Se auzea numai scîncetul îndepărtat al vîntului. Luase hotărîrea să aștepte aici, în mijlocul deșertului, rezultatul experienței sale nucleare, aici unde se făurise și se călise voința sa și unde se născuseră visele sale. Postului obișnuit de comandă, el îi preferase cortul său de beduin.

simbol al acestei rase amenințate, căreia el vroia să-i redea plenitudinea destinului său. Nici o manifestare a acestei tehnologii pe care hotărîse s-o stăpînească nu apărea în acel loc monahal. Nici ecrane speciale pentru a trece în revistă întreaga lume, nici colaboratori în uniforme impecabile care să-i prezinte situația strategică și opțiunile posibile, nici panouri clipitoare care să-i prezinte desfășurarea propriilor sale forțe. Geddafi era singur cu armonia deșertului și pacea sufletului său.

Știa că nu era timpul și nici locul pentru a complica lucrurile. Cum lumina ce se naște alungă tenebrele nopții, pustiul acelor locuri reducea la esențial nevoile vieții. Aici, totul era subordonat inexorabilei lupte pentru supraviețuire.

Din vremurile imemorabile, amețitoarea singurătate a orizonturilor infinite făcuseră din deșert incubatorul prin excelență al unei spiritualități care împingea omul să aspire la ABSOLUT : MOISE, în Deșertul SINAIULUI, ISUS pe Muntele CARANTANIEI, MAHOMED în HEGIRA sa oferiseră umanității viziunile născute din solitudinea existenței lor în deșert. Un întreg șir de mistici și de iluminiști, de fanatici și de vizionari apăruse din aceste imensități pentru a se opune obișnuinței cu plăcerile și cu liberul arbitru al contemporanilor săi.

În atmosfera familiară, liniștitoare, a deșertului său, acest nou campion solitar al absolutismului aștepta cu calm rezultatul experienței nucleare. Știa prea bine că reușita risca de a declanșa o ripostă imediată a Americii. Dar dacă asta era voința lui ALLAH, era gata să piară în locurile în care își călise voința. Dacă, din contră, experiența eșua, nu avea decît să condamne „complotul" ce se născuse pe pămîntul țării sale, pentru a-și salva prestigiul. Ar fi ordonat arestarea cîtorva palestinieni și ar fi organizat o mascaradă de proces pentru a mai potoli indignarea Americii și lumii.

Urechea sa sensibilă desluși zgomotul sacadat al unui elicopter. Îl văzu apărînd dintr-un colț al cerului, dînd ocol cortului și aterizînd la două sute de metri de el. Un bărbat sări grăbit din elicopter :

„YA SIDI", exclamă el, a funcționat !"

Geddafi derulă un covoraș în fața cortului. Ca și președintele Statelor Unite, prima sa reacție fu să se arunce

în genunchi. Dar rugăciunea sa era o mulţumire pentru puterea pe care experienţa reuşită i-o punea la îndemînă. Ţesută în fondul multicolor al covorului de rugăciune, se distinge silueta sanctuarului islamic pe care acum avea puterea să-l recupereze, în numele credinţei sale şi a poporului său. Moscheea lui OMAR de la IERUSALIM !

Elicopterul ce-l aducea pe Moamer el Geddafi din Deşertul Mării Syrta ateriză la orele 7,35 pe o platformă camuflată într-o pădurice de pini maritimi la treizeci de kilometri la sud-est de Tripoli. Şeful statului libian sări la volanul unui „VOLKSWAGEN" de culoare verde-smarald şi demară în trombă. Patru minute mai tîrziu depăşi un şir dublu de garduri din sîrmă ghimpată electrificată şi se angajă pe o lungă alee mărginită de chiparoşi, urmat de un „JEEP" plin cu însoţitori din corpul de elită al beretelor roşii. Aleea ducea la un P.C. riguros păzit şi ţinut secret, a cărui siguranţă era garantată de două batalioane din forţele de gardă. Nici un diplomat străin, nici un vizitator de marcă, nici un şef de stat arab frătesc nu urcase treptele personalului elegantei reşedinţe ce se înălţa în capătul aleii, construită într-un crîng de eucalipţi pe malul Mediteranei.

Cu balustradele sculptate cu fineţe şi cu coloanele sale dorice Vila Pietri evoca o spendidă reşedinţă a nobilimii italiene construită din greşeală la porţile continentului african.

Vila fusese într-adevăr construită de un roman aparţinînd aristocraţiei comerţului cu stofe şi care-i dăduse numele său. După moartea proprietarului a servit de reşedinţă guvernatorului general fascist al Libiei mussoliniene, de reşedinţă fratelui regelui Idris al Libiei şi, mai tîrziu, comandamentului bazei aeriene americane de la Wheelus, din apropiere de Tripoli. Vila Pietri adăpostea acum cartierul general al operaţiilor speciale ale colonelului.

Acolo a fost organizat sîngerosul atentat împotriva atleţilor israelieni în timpul Jocurilor Olimpice de la München, ca şi operaţiunea de pe aeroportul din Roma, din decembrie 1973, destinată asasinării lui Kissinger ; răpirea miniştrilor petrolului din O.P.E.P., atacul cu rachete împotriva unui avion „EL AL" pe pista aeroportului fran-

cez „Orly" ; deturnarea Airbus-ului de la Entebee. Eucalipții din parc ascundeau antenele care transmiteau ordinele lui Geddafi insurgenților din I.R.A. irlandeză, teroriștilor germani din banda „Baader", celor din Brigăzile roșii italiene, sinucigașilor japonezi ai armatei roșii japoneze și chiar fanaticilor musulmani infiltrați pînă în Taşkent și în Turkestanul sovietic. Pivnițele, care înainte adăpostiseră cele mai fine vinuri de pe dealurile Toscanei, fuseseră transformate într-un ultramodern centru de transmisiuni, legat în mod deosebit de instalațiile radar libiene. Machete ale cabinelor de pilotaj ale avioanelor „BOEING 747" și „AIRBUS" fuseseră construite într-un salon pentru a-i instrui pe autorii deturnărilor de avioane să dejoace tentativele piloților de a para acțiunea lor. Pe pereți erau hărți care indicau cu linii roșii itinerariile urmate de cea mai mare parte a companiilor aeriene, în timp ce vrafuri de dosare cuprindeau toate informațiile importante privind fiecare zbor. Geddafi însuși dăduse banii necesari echipării Vilei Pietri și găzduirii locatarilor ei : „Tot ce înfige un ghimpe veninos în piciorul dușmanilor noștri e bun".

Înainte de a-și părăsi deșertul, Geddafi schimbase gaudura de beduin cu o uniformă din stofă kaki impecabil călcată, ce avea numai însemnele de colonel pe epoleți. Cearcănele de sub ochi trădau surmenajul și tensiunea nervoasă a ultimelor zile, dar chipul îi strălucea de fericire.

„Nimeni nu mă va mai obliga vreodată să stau cu brațele încrucișate în timp ce frații mei palestinieni sînt deposedați de pămîntul sacru al țării lor".

Cu o triumfătoare exuberanță își interpelase pe cei cîțiva colaboratori care-i veniseră în întîmpinare : primul ministru Abdul Salim Jalloud, unul dintre rarii participanți la lovitura de stat care mai era alături de el ; responsabilul serviciilor sale de spionaj ; comandanții armatei terestre și aviației. Șeful lor îi obișnuise cu toanele sale. I se întîmpla să explodeze în furii teribile, sau să se lanseze în interminabile monologuri pe care nimeni nu îndrăznea să le întrerupă. Cum părea a fi cazul în acea dimineață.

„Lumea întreagă i-a lăsat pe criminalii ăștia de jidani să fure pămînturile fraților noștri și să-și implanteze

acolo blestematele lor colonii fără să ridice un deget, vocifera el. Pacea lui Saadat ? O uriaşă impostură ! Ce fel de pace ? Care permite jidanilor să continue jaful împotriva fraţilor noştri palestinieni ? Vorbesc de autonomie... Geddafricană. — AUTONOMIE, da, care permite străinilor să ne fure casa ! Ah ! Saadat ! E şeful a patruzeci de milioane de bărbaţi. ALLAH i-a dat marele cal alb al CALIFULUI, şi el ce-a făcut ? S-a culcat în mijlocul drumului şi a adormit. Şi eu ce am la îndemînă ? Micuţul măgar libian cu copitele aurii ! Visam să conduc un popor care nu-şi pierde timpul dormind ; un popor care-şi petrece zilele pregătind recucerirea pămînturilor fraţilor săi palestinieni ; un popor ce va respecta legea sacră a lui Allah şi se va supune Coranului pentru că vrea să servească de exemplu şi altor popoare...

Şi ce popor am eu de condus ? Un popor care doarme ! Un popor care nu se interesează de ceea ce se întîmplă cu fraţii săi palestinienii ! Oameni care nu visează decît să-şi cumpere un „MERCEDES" şi trei televizoare color... Am antrenat elita piloţilor noştri să piloteze avioanele „MIRAGE" în luptă şi ei ce fac ? Au venit şi şi-au deschis prăvălii în bazar, unde sînt aparate japoneze de condiţionat aerul !"

Violenţa care însufleţea chipul dictatorului hipnotiza auditoriul. Izbucni într-un rîs răzbunător.

„Dar acum, ce importanţă mai are ? Graţie bombei mele, nu mai am nevoie de milioane de bărbaţi în spatele meu, ci numai de un pumn de fideli ce sînt gata să plătească preţul pe care-l cer eu ! Oare CALIFUL a cucerit lumea cu milioane de oameni ? Nu ! I-au fost suficienţi cîţiva însoţitori, pentru că erau puternici prin credinţa lor !"

Geddafi tăie aerul cu bastonul cu măciulie din argint pe care-l purta din vremea cînd era la şcoala militară din Anglia. Vocea îi devenise blîndă, aproape rugătoare.

„De altminteri, nu cer imposibilul americanilor.... Nu cer decît ceea ce e drept. Adică să ne dea Cisiordania. Şi Ierusalimul. Întreaga lume ne va sprijini să obţinem aceste drepturi".

Salim Jalloud, primul ministru, îşi pipăia nervos cusătura pantalonului. Era unicul colaborator al lui Geddafi ce se arătase ostil planurilor sale.

„Continui să susțin, SIDI — interveni el — că americanii ne vor șterge de pe fața pămîntului. Deja discută cu evreii cum să ne înșele, făcîndu-ne să credem că vor accepta cererile noastre ; și ne vor lovi cînd vom lăsa garda jos".

„Nu vom lăsa niciodată garda jos, i-o tăie Geddafi, arătînd o cutiuță neagră pusă pe masa de conferințe din punctul său de comandă. Iată îngerul nostru păzitor !"

Aparatul, o altă producție a inginerilor japonezi de la firma „ORIENTAL ELECTRIC", semăna cu telecomanda unui televizor. Cu un singur deget Geddafi putea trimite o comandă ce era recepționată în adăpostul de sub vilă. Acolo, supravegheat în permanență de trei „berete roșii", se găsea terminalul calculatorului care, răspunzînd acestui semnal, transmitea satelitului „OSCAR" ordinul codificat ce făcea să explodeze bomba ascunsă în New York.

„Americanii nu-s nebuni, continuă dictatorul libian. Credeți că vor lăsa să moară cinci milioane de compatrioți de-ai lor pentru o mînă de sioniști ? Pentru acele colonii pe care le-au condamnat întotdeauna ? Niciodată ! Vor obliga Israelul să ne dea ceea ce-i cerem. Oricum, nu avem motive să ne temem de americani. Pînă acum, au putut să ne ignore și să ajute jidanilor să calce în picioare speranța fraților noștri palestinieni de a avea o țară a lor. Erau o superputere. Și se aflau la adăpost. — Un surîs îi apăru în colțul buzelor —. Ei bine, fraților, încă mai sînt o superputere. Dar nu mai sînt la adăpost !"

*

Președintele Statelor Unite părăsise sala de comandament a Pentagonului pentru a sta de vorbă cu șeful de la Kremlin. În lipsa sa, colaboratorii se împărțiseră în grupulețe, în timp ce marinarii în ținută albă aduceau carafe mari cu cafea aburindă. Numai Jack Eastman rămăsese pe locul său. În fața lui se strînseseră o mulțime de documente, mai toate marcate „ULTRA-SECRET". Îi trebuia o voință ieșită din comun pentru a-și alunga din minte terifiantul spectacol la care asistase și a se concentra asupra sarcinii sale. Trebuia să determine amploarea exactă a crizei și să prezinte președintelui, cu toată

claritatea și conciziunea dorită, soluțiile posibile pentru a-i face față, chiar dacă ele nu păreau a fi decît o serie de măsuri apocaliptice.

Deschise primul din cele patru volume intitulate „RĂSPUNS FEDERAL LA URGENȚE NUCLEARE ÎN TIMP DE PACE". Milioane de dolari ai contribuabililor, zeci de mii de ore de muncă fuseseră înghițite de pregătirea acestor planuri. După o sumară examinare, Eastman le îndepărtă cu inima strînsă. New Yorkul putea fi transformat în cenușă cu mult înainte ca cineva să poată descifră limbajul acela birocratic ! Deasupra vrafului de dosare se găsea un memorandum ultra-secret, pregătit în anul 1975 de consilierul științific al președintelui Ford, „DISTRUGERILE ÎN MASĂ ȘI TERORISM NUCLEAR". Eastman nu se putu abține să nu sublinieze cu un mormăit ce aducea a sudalmă cinismul și ironia unei recomandări a documentului : „Obișnuiți-vă să simulați cît mai des pe calculator toate crizele imaginabile. În felul acesta, cînd va izbucni o adevărată criză, calculatorul vă va arăta calea de urmat".

„Domnilor ! PREȘEDINTELE !" anunță amiralul responsabil al Centrului de comandament.

Șeful statului se îndreptă cu pași mari spre masa de conferințe.

„Am discutat cu Primul-secretar, declară el, înainte chiar ca toți să-și fi ocupat locul în jurul mesei. M-a asigurat că Uniunea Sovietică condamnă fără rezerve șantajul lui Geddafi și m-a asigurat de totala sa colaborare. Îi va transmite ambasadorului său la Tripoli un mesaj pentru Geddafi, în care va condamna gestul său și-l va pune în gardă în privința consecințelor".

Chipul trist al reprezentantului Departamentului de stat se animă din nou :

„Domnule președinte, vă rog să-mi permiteți să recomand, ca un corolar al acestei intervenții, o acțiune diplomatică mondială avînd ca țel să-i demonstreze lui Geddafi că e singur !"

„Nu am nici o obiecție, numai că sînt foarte sceptic în privința rezultatului unor astfel de presiuni asupra unui om precum este Geddafi".

„Cred că e cazul să-i cerem secretarului de la Justiție să vină de urgență aici, sugeră Eastman. Căci o astfel de

anchetă va necesita fără întîrziere anumite autorizații excepționale".

„Și ce vom face cu CONGRESUL ?" întrebă neliniștit John Mills.

Președintele avea un aer chinuit. Relațiile sale cu baronii din CAPITOL HILL nu străluciseră niciodată prin cordialitate. Afacerea era mult prea gravă pentru a nu informa cel puțin principalii lideri.

„James, încearcă să afli care sînt reprezentanții pe care i-a prevenit John Kennedy la începutul crizei rachetelor din Cuba".

„Trebuie să luăm în considerare și aspectul constituțional, reaminti Eastman. Domnule președinte, ar trebui să-l avertizați pe guvernatorul statului New York și, mai ales că el e în prima linie, pe primarul orașului".

„Primarul ? repetă gînditor președintele. Iată un individ care riscă să ne facă greutăți".

Primarul New Yorkului era într-adevăr un personaj ascuns și bănuitor ce trebuia tratat cu multă atenție.

„Oricum ar fi, aveți dreptate. Rugați-l să vină aici și spuneți-i tot adevărul".

Toți cei din jurul mesei încuviințară hotărîrea sa. Apoi Eastman se ridică și, cu vocea aceea liniștită cu care obișnuia să rezume afacerile cele mai dramatice, făcu un bilanț al situației :

„Domnule președinte, eu cred că nu avem decît două direcții posibile de acțiune. Prima e, bineînțeles, să găsim bomba și s-o neutralizăm. Toate ordinele necesare acestei acțiuni au fost deja date celor de la F.B.I. și C.I.A., iar cercetările sînt în curs. A doua este de a intra în contact cu Geddafi și de a-l convinge că, oricare ar fi problemele sale cu ISRAELUL, șantajul nuclear asupra NEW YORKULUI e un procedeu iresponsabil pentru a fi folosit la obținerea de reparații".

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă :

„Cum ați spus-o și dumneavoastră în această seară, e vorba de un șantaj terorist cu luare de ostateci în cel mai propriu sens al cuvîntului. Ne găsim în prezența unui exaltat care ține un revolver încărcat la tîmpla a cinci milioane de persoane. Trebuie să-l convingem să lase arma și să accepte să negocieze cu noi acele elemente raționale din cererile sale, în același fel în care încercăm

să discutăm cu orice terorist care a luat ostateci. Dispunem chiar aici de numeroşi experţi în astfel de negocieri. Propun să-i chem să ne ajute în privinţa asta".

„Perfect de acord, Jack. Organizează imediat o reuniune la Casa Albă".

Şeful de stat major al armatei de uscat interveni în discuţie:

„Domnule preşedinte, mă tem că sîntem pe cale să pierdem din vedere un punct esenţial, declară el cu fermitate. Sînt de părerea amiralului Fuller şi recunosc că atîta timp cît blestemata aia de bombă H se găseşte în inima New Yorkului, nu avem nici o opţiune militară împotriva Libiei. Asta nu înseamnă că nu trebuie să ne pregătim de o intervenţie militară. Dar nu împotriva LIBIEI... Împotriva ISRAELULUI".

Preşedintele se încruntă:

„ISRAEL ?"

„ISRAEL, domnule preşedinte. Căci dacă bomba e în New York, asta înseamnă că pe un taler al balanţei aveţi viaţa a cinci milioane de americani, iar pe cealaltă expulzarea cîtorva mii de evrei care oricum n-au nici cel mai mic drept să se instaleze acolo. Cîteva mii de coloni fanatici sau oraşul New York ?"

Mare amator de teatru, generalul făcu o pauză de efect, apoi spuse în concluzie:

„Eu preconizez să punem în stare de alarmă de luptă Divizia 82 aeropurtată, trupele din Germania şi să păstram în Mediterana orientală transportoarele de trupe ale Flotei a VI-a, mai degrabă decît să le trimitem spre Libia alături de portavioane. Şi sugerez ca Departamentul de stat să ia discret legătura cu Siria. — Un surîs maliţios îi înflori pe chip — Pun pariu că vor fi mai mult decît bucuroşi să ne acorde facilităţi de aterizare la Damasc, în caz de nevoie".

Generalul culese aplauze aprobatoare din asistenţă. James Mills se făcu ecoul lui:

„Generalul are dreptate. Adevărul e că implantările de coloni în teritoriile ocupate sînt absolut ilegale. Şi noi ne-am opus întotdeauna acestor implantări. Chiar şi dumneavoastră le-aţi dezaprobat, domnule preşedinte. Şi dacă vom fi nevoiţi să alegem între coloni şi New York şi dacă Israelul refuză să-şi expulzeze colonii, trebuie să fim gata să mergem şi să-i scoatem de acolo cu forţa".

„Oricare ar fi părerea voastră despre coloniile din Cisiordania, spuse președintele cu un ton foarte sec, și o cunoașteți pe a mea, nu poate fi vorba de a obliga Israelul să le evacueze acum. Asta ar demonstra că acest fel de acțiuni aduc beneficii".

„Domnule președinte, acest punct de vedere este cu certitudine eminamente respectabil, spuse James Mills la fel de sec, dar mi-e frică de faptul că nu le va fi de nici un folos locuitorilor New Yorkului".

Jack Eastman urmărise înfruntarea fără să se amestece. Brusc, luă cuvîntul :

„În orice caz, un lucru e sigur : că această afacere e vitală pentru Israel. Ar fi mai bine să-l avertizăm pe domnul Begin cît mai repede cu putință".

Numai la pronunțarea numelui prim-ministrului israelian, chipul președintelui se posomorî. Nici un lider politic din lume nu-l făcuse să sufere ca acest evreu care-l terorizase, zile de-a rîndul, cu interminabile discursuri despre istoria ISRAELULUI, pline de eternele referințe la BIBLIA pe care el, președintele, o cunoștea mult mai bine decît Begin, și cu obiceiul acela exasperant de a discuta la infinit detaliile cele mai nesemnificative. Se gîndea cu scîrbă la penibilele amintiri pe care i le lăsase maratonul de la CAMP DAVID și la imensa răbdare de care fusese obligat să dea dovadă pentru a mai tempera intransigența prim-ministrului Israelului. Printre altele, nu-i iertase niciodată faptul că-l sfidase cu noile implantări în teritoriile ocupate și că profitase de dificultățile politice interne pentru a se adresa peste capul lui comunității evreiești din America.

În ciuda resentimentelor personale, nu avea de ales.

„Aveți dreptate, suspină el. Faceți-mi legătura cu domnul Begin".

*

Galopul unui cal răsuna pe aleea călăreților din Bois de Boulogne, care la ora aceea era de obicei pustie. În decembrie se lumina tîrziu la Paris și călărețul apărea din tenebre precum o fantomă din vechile legende. Nimic nu-i era mai plăcut persoanei șefului S.D.E.C.E., Serviciul de informații francez, decît obscuritatea ce învăluia cavalcada sa matinală.

Într-o vreme în care panourile indicatoare de pe autostrăzile americane arătau direcția sediului C.I.A., în care nume de agenți britanici erau folosite pentru a alimenta dezbaterile din Camera Comunelor, organizația pe care o conducea Henri Bertrand continua să fie obsedată de mania secretului. Era ca și cînd S.D.E.C.E. ar fi pretins că nu există. Nici o carte de telefon, nici un ghid al străzilor, nici un „Bottin" nu menționa numele și adresa cartierului său general. Nici un „Who's Who", nici un document guvernamental nu menționau numele lui Bertrand sau ale subordonaților săi. Bertrand nici măcar nu era adevăratul său patronim. Era un pseudonim pe care și-l alesese în vremea cînd era tînăr căpitan de cavalerie în războiul din Indochina și fusese numit, în anul 1954, în rîndul serviciilor secrete.

Bertrand încetini galopul calului și ajunse la pas în dreptul grajdurilor clubului „POLO de BAGATELLE". De cincisprezece ani, de cînd aparținea acestui club ultraelegant și ultraselectiv, numele său nu apăruse niciodată în repertoarul elegant cu coperte verzi, publicat în fiecare an. În apropierea portalului fu surprins să recunoască silueta zgribulită ce-l aștepta în penumbră. Numai o afacere de-o extremă urgență putea să-l scoată din casă la o oră atît de matinală pe Palmer Whitehead, șeful antenei C.I.A. la Paris.

„Salut, mon cher !" strigă voios Bertrand, sărind de pe cal.

Și înainte ca Whitehead să aibă timp să-i răspundă, îl luă de braț și-l conduse spre peluză. „Vino cu mine, vreau să-l las să se odihnească".

Timp de cîteva minute, cei doi bărbați merseră alături de cal pe iarba unde, vara, poneii baronului de Rothschild și caii crescătorilor de vite argentinieni își purtau stăpînii în entuziasmante partide de polo. Reprezentantul C.I.A. nu-i mărturisi colegului său francez amenințarea ce plutea asupra New Yorkului. Se mulțumi să-i spună că guvernul american a primit dovada incontestabilă că Geddafi a fabricat o bombă H, plecînd probabil de la plutoniul furnizat de reactorul francez, și că se pregătea s-o folosească în scopuri teroriste. Washingtonul avea cea mai urgentă nevoie să cunoască identitatea tuturor persoanelor care ar fi putut participa la programul atomic libian.

„Știi, dat fiind faptul că e vorba de implicații nucleare, sînt obligat să obțin acordul șefilor mei pentru a-mi vîrî nasul în aceste afaceri, răspunse Bertrand. Cu toate acestea, ținînd seama de cele ce mi-ai spus, sînt sigur că nu vor fi nici un fel de probleme".

Americanul clătină din cap cu gravitate :

„Am toate motivele să cred că un mesaj personal din partea președintelui nostru este pe drum spre Elysée".

Cei doi bărbați își strînseră mîna. Urcîndu-se în mașină, americanul îi spuse :

„Și, Henri, fii mai ales discret, foarte, foarte discret".

Două minute mai tîrziu, un „PEUGEOT 604" gri, condus de un șofer, părăsea Bois de Boulogne și se amesteca în circulația matinală de pe bulevardele-periferice. Transpirînd încă de pe urma cavalcadei, confortabil instalat pe bancheta din piele, cu capul sprijinit de tetieră, Bertrand avea ochii închiși. Dormita. Nu înainte de a fi dat prin radio-telefon ordinele pe care le reclama situația. În prezent — ca și Napoleon, care era modelul său —, profita de ocazie pentru a se odihni, pregătindu-se să fie în formă în vederea depășirii greutăților pe care le presimțea.

*

Primele raze de soare luminau pietrele gălbui ale zidurilor unei case ce purta numărul 3, de pe strada Balfour din Ierusalim. Briza înfiora pinii de Alep ce ascundeau de privirile curioșilor reședința primului ministru al Israelului. Erau orele opt ale acelei dimineți de 14 decembrie.

În dreptul ferestrei biroului de la parter stătea nemișcat un bărbat. Cu un aer morocănos contempla straturile de trandafiri ce împodobeau zidul grădinii. Peste zid, la circa o sută de metri se vedea clădirea impunătoare a hotelului „KING DAVID", ce se profila maiestuoasă pe fondul albastru al cerului. La vederea acelei clădiri, Menahem Begin era întotdeauna năpădit de amintiri. În anul 1947, aflîndu-se în fruntea unui comando al armatei ilegale a locuitorilor evrei, cunoscută sub numele de „IRGUN", aruncase în aer o aripă a acestui hotel, provocînd moartea a peste nouăzeci de militari englezi, distrugînd astfel un Q.G. — cartier general — al armatei britanice. Această reușită îi asigurase un loc în istoria

țării sale care, în momentul acțiunii, nici măcar nu se născuse. În spatele lui, pe una din etajerele pline de enciclopedii, o fotografie din acele timpuri eroice îl înfățișa, cu pălărie rotundă cu boruri imense, redingotă neagră, și barbă de rabin. Pe vremea cînd armata engleză pusese un premiu pe capul său, această deghizare îi permisese adesea să se strecoare pe străzile Tel Avivului, sub nasul patrulelor engleze. Ca o ironie a soartei, el ocupa acum fosta reședință a celui care fusese dușmanul său cel mai neîmpăcat, generalul Barker, comandantul armatei britanice, care se bucura de trista celebritate de a-și fi sfătuit compatrioții „să-i lovească pe evrei acolo unde-i doare mai tare, adică la buzunar".

Begin părăsi cadrul ferestrei. Era îmbrăcat ca întotdeauna cu un costum gri, impecabil călcat, o cămașă albă și o cravată de un roșu întunecat. Eleganța sa îl singulariza, într-o țară unde portul cravatei era un anacronism și dunga pantalonilor o curiozitate.

Se așeză din nou în spatele biroului. Tocmai primise comunicarea președintelui Statelor Unite. Reciti încă o dată notițele luate în timpul discuției, întrerupîndu-și lectura cu cîteva înghițituri de ceai călduț, îndulcit cu „SUCARYL", singurul mic dejun pe care-l accepta după criza cardiacă, pe care o avusese înainte cu cinci ani. Cum făcuse și președintele american cu o oră mai devreme, adresă și el o rugăciune Dumnezeului său, Dumnezeului Israelului. Nu avea nici un fel de îndoieli asupra implicațiilor pe care le vor avea datele comunicate de americani. Ele reprezentau răsturnarea cea mai radicală care se produsese în decursul vieții sale în raportul de forțe existent în Orientul Apropiat. Natural că America va reține în primul rînd oribila amenințare care apăsa asupra populației din New York. Dar datoria lui era să le evalueze în funcție de pericolul care pîndea poporul și țara sa. Or, din cîte se părea, era o amenințare de moarte.

În această încercare, Begin avea o certitudine : nu putea conta pe prietenia președintelui Statelor Unite. Dacă îi era recunoscător pentru eforturile meritorii în vederea păcii în Orientul Apropiat, el nu-i acorda, ca de altfel nici unui *goi* — străin de cultura ebraică —, decît o relativă încredere. De fapt, era neîncrezător chiar și în foarte mulți evrei. Opozanții lui politici îi reproșau o mentalitate de ghetou, un mod meschin, mărginit, de a consi-

dera situațiile, nedemn de un lider internațional, o neputință de a judeca o problemă altfel decît prin dimensiunea ei evreiască. Era în asta moștenirea firească a trecutului său : copilăria în ghetourile din Polonia, adolescența la partizani, primii săi ani de conducător, șef clandestin luptînd pentru a-i alunga pe englezi din Palestina. Ultimatumul lui Geddafi nu era pentru el decît ultimul act, deznodămîntul fatal al unei jumătăți de veac de conflicte armate între evrei și arabi. Fusese întotdeauna condus de un ideal, acela formulat de Vladimir Jabotinski, ale cărui scrieri ocupau un loc de onoare în biblioteca sa. Era idealul lui Eretz Israel, pămîntul lui Israel. Nu cel al micului stat mutilat, firimitură căzută de la masa națiunilor, pe care o acceptase adversarul său Ben Gurion, în 1947, ci pămîntul biblic al MARELUI ISRAEL.

Să asigure colonizarea pămînturilor cucerite, aducînd, în același timp, pacea poporului său, iată cele două obiective, prin esența lor inconciliabile, pe care le urmărea din momentul în care fusese ales în fruntea țării. În acea dimineață de decembrie se dovedeau, și unul și celălalt din obiective, de-a dreptul himerice. Tratatul semnat cu Egiptul se dovedea a fi doar o iluzie. Neținînd cont de problema palestiniană, tratatul lăsase o plagă purulentă în inima Orientului Apropiat. În loc să se bucure de o pace atît de mult dorită, Israelul trăia în prezent orele cele mai dificile ale istoriei sale. Inflația și impozitele cele mai împovărătoare din lume îi paralizau activitatea industrială. Aportul regulat de imigranți aproape încetase, reducîndu-se în prezent la cîțiva refugiați, cea mai mare parte a lor bătrîni sau neproductivi. Și în fiecare an tot mai mulți evrei părăseau țara. „Pămîntul Făgăduinței" părea a nu mai avea nimic de oferit.

Dar ceea ce era mai îngrijorător era faptul că, decișii să ruineze un acord de pace considerat a fi o imensă escrocherie, dușmanii Israelului își strîngeau din nou rîndurile. Irakul și Siria făceau bloc comun ; palestinienii își dublau eforturile. În spatele lor, fanatică și militantă, se înălța noua republică islamică a Iranului, cu puternicul său armament ultramodern moștenit de la Șah. Turcia, unde Israelul avea numeroși prieteni influenți, îi era în prezent deschis ostilă. Statele petroliere din Golful Persic, ele însele amenințate de mareea revoluționară ce venea

din nord, nu mai îndrăzneau să-i sfătuiască la prudență pe frații lor, arabii extremiști.

Zgomotul unei motociclete îl scoase pe Menahem Beghi din visare. Cîteva clipe mai tîrziu soția sa Aliza îi aduse, ca în fiecare dimineață, un plic marcat cu ștampila „SODI BEYOTER" — „ULTRA-CONFIDENȚIAL". Plicul era trimis de Centrul de cercetare și planificare instalat în baracamentul cu numărul 28 al Ministerului Afacerilor Externe de la periferia de vest a orașului. Era sinteza cotidiană a informațiilor culese de serviciile secrete israeliene.

Primul ministru începu imediat lectura documentelor primite : „Seismografele institutului „WEIZMANN" au înregistrat astăzi, la orele 7,01 un cutremur de gradul 5,7 pe scara Richter. Epicentrul acestui cutremur a fost localizat în marea de nisip Awbari, în sudul deșertului libian occidental, o regiune unde pînă acum nu s-au înregistrat seisme". Begin înțelese că e vorba de explozia la care fuseseră martori președintele Statelor Unite și colaboratorii săi și despre care i se vorbise. Paragraful următor îl făcu să tresară : „La ora 7,31, agentul „Mossad" la Washington a putut să stea de vorbă personal cu șeful C.I.A. Acesta din urmă l-a asigurat formal că este vorba de un cutremur de pămînt și nu de o explozie nucleară".

Chiar și în momentele cele mai proaste ale relațiilor între Washington și Ierusalim, legăturile între C.I.A. și serviciile secrete israeliene fuseseră în continuare foarte strînse și bazate pe deplina încredere a partenerilor. Își trimiseseră întotdeauna toate informațiile de care dispuneau. Or, acum, cînd era vorba de o problemă vitală pentru existența sa, americanii îi mințeau pe evrei.

Aliza Begin rămăsese în birou. Ignora drama care se consemna, dar remarcase că soțul său devenise livid la față.

„Ce se întîmplă, Menahem ?" îl întrebă ea îngrijorată.

„De data asta sîntem singuri, complet singuri".

*

Cartierul general al S.D.E.C.E., Serviciul de informații al statului francez, era instalat într-o veche cazarmă de pe bulevardul Mortier, din cel de al XX-lea arondisment al Parisului, în vecinătatea cimitirului „PÈRE-LA-CHAISE". Ansamblul de vechi clădiri cu acoperișurile

cu tablă zincată și ferestrele cu ochiuri mici, mascat de mai multe construcții moderne și de o pădure de piloni metalici, era înconjurat de un zid înalt de culoare gri înțesat de țepușe ascuțite din oțel. La fiecare cincizeci de metri, panouri mari anunțau : „ZONA MILITARĂ — INTERZIS FILMATUL ȘI FOTOGRAFIATUL". Lîngă portalul de la intrare se găsește o gheretă goală. Nici un fel de „firmă". Nici măcar un număr. S.D.E.C.E. nu are un domiciliu legal după tipicul legilor franceze. Are numai o poreclă moștenită din vecinătate cu un vechi complex de sporturi nautice. I se mai spune și „PISCINA".

Era ora opt dimineața, ora Parisului, luni 14 decembrie, cînd automobilul „PEUGEOT 604" al directorului ajunse în fața porții blindate din bulevardul Mortier. Trecuseră două ore din momentul în care se produsese explozia libiană. Doi gardieni în uniforme militare deschiseră poarta, legitimară șoferul și pasagerul, și le permiseră să treacă. Mașina pătrunse în curte, ocoli stela ridicată în onoarea foștilor membri ai serviciilor secrete franceze morți pentru Franța și se opri în fața unei vechi clădiri de trei etaje, foarte lungă.

Generalul Bertrand dispăru pe un coridor cu ziduri jegoase, traversă mai multe încăperi cu mobilier bătrînesc, desperecheat, în care plutea un miros pătrunzător de tutun negru, luă un asmatic lift hidraulic ce-l conduse pînă la un vast birou mobilat cu fotolii îmbrăcate în piele maro. Pe zid, în spatele biroului înțesat de hîrtii, era expusă o hartă uriașă a Planetei. Decreptitudinea decorului se oprea la ușa acestui birou. Într-o clădire alăturată se găseau șiruri de superordinatoare, mașini de decodat și decriptat, laboratoare de radiogoniometrie, fișiere și săli de lectură cu procese accelerate de lectură cu microprocece puneau la îndemîna serviciilor sale întreaga vrăjitorie a epocii electronicei, deși S.D.E.C.E. era cunoscut mai mult pentru îndrăzneala solitară a agenților săi decît pentru infrastructura tehnică. În timp ce pe malul celălalt al Atlanticului violente campanii de presă și o cascadă de anchete parlamentare încercaseră să mai tempereze metodele C.I.A., organizația generalului Bertrand încă mai putea recruta mercenari pentru a răsturna un dictator african, închiria serviciile traficanților de droguri, să-și instaleze biroul din Kuala-Lumpur într-un bordel. Astfel de locuri erau totuși locurile cele mai propice pentru ob-

ținerea de informații, și francezii erau prea sensibili la slăbiciunile cărnii pentru a le abandona în favoarea sistemelor informatice la fel de aseptice ca și fotografiile luate prin sateliți.

Dosarul cu documentele realizate la imprimanta care se odihnea pe biroul generalului oferea totuși un exemplu al dimensiunii moderne a serviciului său. Dosarul conținea tot ceea ce S.D.E.C.E. știa despre vînzarea către Libia, făcută de firme franceze, a reactorului pe care americanii îl bănuiau a fi sursa plutoniului utilizat de Geddafi. Bertrand cunoștea esența dosarului. Securitatea în materie de tranzacții nucleare făcea obiectul unei atenții speciale a Parisului, după acea zi de aprilie 1979, cînd un comando israelian aruncase în aer, lîngă Toulon, cuva unui reactor experimental, numai cu cîteva săptămîni înainte de livrarea în Irak. Centrala atomică pe care Franța o vînduse Libiei era facturată cu cocheta sumă de un miliard de dolari, ceea ce îndemnase cele două servicii, S.D.E.C.E. și D.S.T., să ia măsuri excepționale pentru a evita o operațiune de sabotaj asemănătoare cu cea dinaintea livrării către Irak.

Reactorul vîndut Libiei era unul dintre cele două reactoare cu apă ușoară, cu o putere electrică de 600 Mw, comandate de șahul Iranului în septembrie 1977. Ca urmare a anulării brutale a tranzacției de către ayatolahul Khomeini, francezii se treziseră cu două centrale nucleare în brațe, dintre care un reactor era terminat și neplătit, în uzina „FRAMATOME", aparținînd concernului Creusot. Cuva, inima reactorului, era o capodoperă a metalurgiei moderne. Înaltă de doisprezece metri, groasă de douăzeci de centimetri, cîntărea două sute douăzeci de tone. Asamblarea ei necesita folosirea unor aparate speciale pentru a controla toate sudurile cu ultrasunete și raze gama.

Bertrand își amintea foarte bine măsurile excepționale de tăinuire și securitate care înconjuraseră transferul, în timpul nopții, de la uzină pînă la o barjă, la Chalon-sur-Saône. Fusese obligat să mobilizeze cinci sute de jandarmi pentru a proteja echipamentul ce era instalat pe o semiremorcă cu nouăzeci și șase de roți, trasă și împinsă de cinci autotractoare „BERLIET" de 300 C.P. fiecare. Barja coborîse imediat pe cursului Ronului pînă la Fos-sur-Mer unde cuva fusese transferată pe un cargou libian

ale cărui structuri fuseseră ranforsate din cauza excepționalei compactități și greutăți pe care le prezenta încărcătura. Dosarele construcției centralei atomice livrate de Franța Libiei conțineau peste o sută de mii de planșe și documente, un total de patru milioane de pagini, toate riguros secrete și asta Bertrand o știa foarte bine. Centrala număra șaptezeci de mii de kilometri de tuburi, conducte și țevi, un milion de kilomteri de cabluri electrice, douăsprezece mii cinci sute de valve și robineți, o mie șapte sute de sonde de temperatură, presiune, nivel de radiație, verine, camere automate de luat vederi și multe alte categorii de echipamente necesare conducerii și supravegherii centralei pe durata perioadei normate de funcționare de treizeci de ani.

La terminarea asamblării instalației în Libia, Geddafi în persoană își făcuse apariția în camera de comandă și control a reactorului, un fel de cabină spațială cu pereții acoperiți de ecrane de televiziune, indicatori și martori luminoși, tablouri de comandă, leviere, butoane și claviaturi de calculatoare. Vizibil emoționat, puse mîna pe un levier cu măciulie neagră, identic cu levierul schimbătorului de viteze al unui automobil. După ce-l deblocase, ridicînd siguranțele dispuse în capătul levierului, îl împinse cu delicatețe înainte. Atunci putuse să vadă, pe tabloul de comandă din fața sa, aprinzîndu-se o serie de martori luminoși de culoare roșie. Pentru prima oară în Istorie, o mînă arabă declanșa o reacție atomică.

Nouă zile mai tîrziu reactorul ajungea la puterea proiectată, puterea nominală de 900Mw. Generalul Bertrand se întreba intrigat cum era posibil să se fure plutoniul dintr-o instalație atît de sofisticată ?

Tocmai începuse să studieze cu atenție dosarul de pe birou, cînd o voce cu timbru metalic datorat difuzorului interfonului îi anunța sosirea lui Patrick Cornedeau, tînărul politehnist atletic cu privirea blîndă, care ocupa postul de consilier științific al S.D.E.C.E.

„Ia loc, Patrick, îi zise generalul arătîndu-i unul din bătrînele fotolii îmbrăcate în piele din fața biroului. — Își aprinse o „GITANE" — papier maïs — și se învălui cu un norișor de fum albăstrui —. De data asta se pare că americanii nu s-au mai înșelat. De cîtă vreme ne-au tot scos din minți cu ideea lor fixă că Geddafi e un ilumi-

nat periculos. — Suspină —. Adu-ți aminte : după americani, chiar și „plantatorii" noștri de bombe, corsicani și bretoni, își fac „educația" în școlile lui".

„Americanii au vrut întotdeauna să ne bage „strîmbe" în relațiile cu Geddafi și cu ceilalți prieteni arabi", răspunse Patrick Cornedeau.

„Oricum ar fi, reluă Bertrand, bunul cetățean Geddafi va avea arma nucleară. Și e gata să se servească de ea. Da, nu te uita așa la mine !"

O expresie de stupoare apăruse pe chipul tînărului inginer. Bertrand îi povesti de întîlnirea cu șeful antenei C.I.A. Cornedeau își scoase pipa din buzunar.

„Dacă Geddafi avea nevoie de plutoniu nu putea găsi un mijloc mai complicat de a și-l procura".

„Poate că era singurul de care dispunea".

Cornedeau ridică din umeri. Un șef de stat precum Geddafi putea alege o duzină de căi diferite pentru a-și face cadou o bombă. De exemplu, putea organiza o nouă operațiune pentru a fura plutoniul dintr-un centru de cercetări străin. Sau putea proceda precum indienii, care au cumpărat din Canada un reactor „CANDU", cu apă grea și uraniu natural, și care au construit în cel mai desăvîrșit secret un al doilea, copie după primul pînă la ultimul șurub și ultima sudură. Dar să furi plutoniul dintr-un reactor complicat ca cel cumpărat din Franța era cea mai dificilă din toate operațiunile care-i săteau la îndemînă.

Cornedeau se ridică și prinse în pioneze, pe un perete, o foaie mare de hîrtie de desen. Timp de un minut se concentră, cu un creion gros de desen în mînă, în fața foii, ca un profesor pe punctul de a-și începe expunerea.

„Domnule general, dacă vreți să extrageți plutoniul fabricat de un reactor nuclear, trebuie să începeți cu uraniul, care-i servește de combustibil. Cînd acest uraniu începe să „ardă" în inima reactorului — și vă reamintesc că e vorba de uraniu îmbogățit numai 3% — se produce o reacție în lanț, adică un miliard de mici bombe nucleare. Această reacție produce o imensă degajare de căldură, ce se transformă în vapori care acționează turbinele ce produc energie electrică. Mă urmăriți ?"

Generalul încuviință din cap.

„Or, arzînd, mai exact fisionîndu-se, acest uraniu emite pachete de neutroni care se plimbă cam peste tot

în inima reactorului. Mulţi dintre ei se ciocnesc de porţiunea de uraniu neîmbogăţit, transformîndu-l în plutoniu.

Sînt anumite reactoare, cum este cazul celor canadiene „CANDU", în care încărcătura de uraniu natural, ce are forma unor pastile, închisă într-o teacă cilindrică de zirconiu, se schimbă aproape zilnic. Cu acest fel de reactor e foarte uşor să faci rost de plutoniu. Dar, în cazul reactorului francez, continuă el, făcînd un desen, uraniul este închis într-un container enorm, ce seamănă cu cel desenat de mine. Nu se schimbă decît o singură dată pe an. Pentru a-l schimba, trebuie stins reactorul. După care trebuie aşteptat două săptămîni să se răcească. Apoi urmează să intervină o armată de specialişti cu tot felul de utilaje grele, specializate în operaţii de intervenţie în zone puternic radioactive. Şi nu uitaţi că noi avem acolo douăzeci de specialişti. Libienilor le-ar fi fost absolut imposibil să scoată uraniul şi să-l ascundă fără ca nimeni să nu prindă de veste".

Bertrand îşi aprinse a treia „GITANE".

„Bun, şi ce se întîmplă cînd scoţi încărcătura de uraniu ?"

„În primul rînd e atît de activ, vreau să zic radioactiv, încît te transformă pe loc într-un cancer viu dacă te apropii de el. Este închis în containere din plumb şi depozitat în bazine speciale cu apă, pentru a fi răcit".

„Pentru cîtă vreme ?"

„Ani de zile. Poate pentru totdeauna. Asta e motivul principal al scandalului pe care îl avem permanent cu americanii cînd e vorba de retratarea combustibilului iradiat. Politica noastră constă în a repatria în Franţa tot uraniul centralelor pe care le vindem şi a extrage noi înşine plutoniul pentru supergeneratoarele viitoarelor instalaţii electronucleare. În felul acesta nimeni nu poate stabiliza plutoniul pentru a se folosi de el în scopuri militare. Americanii pretind că, folosind sistemul nostru, se va ajunge să se vînture plutoniul prin lume precum cărbunele sau alunele americane".

„Deci, odată arse în reactor, barele de uraniu libian vor rămîne pe fundul bazinului ce le-a fost destinat. Dar ce-l împiedică pe Geddafi să le scoată pe urmă din apă şi să-şi extragă singur plutoniul de care are nevoie ?"

„Agenţia atomică internaţională de la Viena are inspectori care au sarcina expresă să vegheze ca nimeni să nu se apropie de nenorocitul ăla de plutoniu. În mod obişnuit se fac cel puţin două inspecţii pe an. Iar în intervalul dintre inspecţii, pe fundul bazinului sînt dispuse camere automate ce iau imagini din sfert în sfert de oră".

„În principiu, asta nu i-ar lăsa lui Geddafi timpul necesar să scoată barele de uraniu ?"

„Dumnezeule, nu ! Ar trebui plasate în alte containere, enorme, tot din plumb, pentru a evita iradierea. După care trebuie folosite nişte macarele şi alte echipamente speciale pentru a le pescui. Ar dura cel puţin două-trei ore".

„Inspectorii ar putea truca fotografiile ?"

„Nu ! Nu fac ei developarea filmelor. Lucrul acesta se face într-un laborator special al agenţiei din Viena. Şi oricum, de cîte ori fac o inspecţie, introduc la fundul bazinului detectoare de raze gamma, pentru a verifica dacă barele mai sînt radioactive. În felul acesta pot fi siguri că nu s-au făcut înlocuiri".

Bertrand se lăsă pe spate, cu capul sprijinit de spătarul fotoliului său pivotant, cu ochii întredeschişi fixaţi pe crăpăturile din tavan.

„Una peste alta, dacă ar fi să rezum ce mi-ai spus, este foarte puţin probabil ca libienii să-şi fi putut procura plutoniul plecînd de la deşeurile radioactive ale reactorului nostru, mă rog, al lor".

„Da, domnule general, e un lucru neverosimil".

„Numai să nu fi avut complici în anumite faze ale operaţiilor de încărcare-descărcare a combustibilului nuclear".

„Dar unde ? Şi mai ales cum ?"

„Personal, n-am nutrit niciodată o încredere nelimitată pentru organele de control ale O.N.U."

Cornedeau dădu un ocol camerei şi se trînti într-un fotoliu. Patronul său era un gaullist de şcoală veche, şi toată lumea ştia că împărtăşeşte disprețul generalului pentru organizaţia pe care o supranumise într-o bună zi „MAŞINA".

„De acord, generale, admise Cornedeau întinzîndu-şi lungile-i picioare, recunosc că agenţia din Viena îşi are

limitele ei. Dar nu aici e problema. Problema e că nimeni nu dorește un control eficient. Societățile care vînd reactorii, precum și cea americană „WESTINGHOUSE", și chiar și amicii noștri de la „FRAMATOME" dau publicității munți de vorbe goale, zicînd că sînt pentru, dar în particular fug de control ca dracu' de tămîie. Nici un guvern nu vrea să vadă inspectorii plimbîndu-se prin curtea sa, mai ales din lumea a treia. Chiar noi, în Franța, în ciuda tuturor declarațiilor, n-am fost niciodată prea bucuroși la ideea întăririi controalelor. Sînt prea multe interese în joc".

„Păi vezi ! constată generalul, învăluindu-se într-un norișor de fum, în ziua de astăzi nu contează decît o balanță de plăți activă. Așa încît va trebui să-ți procuri imediat rapoartele de inspecție ale agenției de la Viena. Cereți, de asemenea, reprezentantului nostru de acolo să ne spună dacă n-a auzit ceva zvonuri, bîrfe, apropó de inspectori ce au primit „cadouri", sau au găsit patul cald, sau mai știu eu ce... mă rog, după cum sînt obiceiurile locului".

La amintirea ultimului său popas, de acum cîțiva ani, în capitala austriacă, ochișorii generalului începuseră să strălucească. „Superbe creaturi, vienezele astea !" murmură el. Apoi reveni la subiect.

„Și oamenii noștri în Libia. Ce știți despre ei ?"

„D.S.T. a stabilit un dosar de securitate pentru fiecare dintre ei. Și, ca de obicei, s-au înregistrat toate convorbirile telefonice între Libia și Franța".

„Du-te la Villeprieux și spune-i că vii din partea mea cu rugămintea să-ți dea dosarele tuturor persoanelor care sînt acolo, precum și transcripțiile tuturor convorbirilor telefonice din anul ce a trecut. Și fă-o cît mai repede, drăguță. S-ar părea că cei de la Washington stau ca pe jar. Apropó, cine-i șeful grupului de tehnicieni francezi din Libia ?"

„Un inginer de geniu nuclear. Un oarecare de Serre. S-a întors de circa două luni și așteaptă o nouă numire".

Bertrand privi micuța pendulă fixată în onix ce-și avea locul pe un colț de birou. Era 8, 20.

„Știm cum să dăm de el ?"

„Cred că da. Din cîte știu, stă în Paris".

„Perfect. Adu-mi adresa individului. Presimt că voi avea o mică discuție cu acest domn de Serre".

„DODGEUL" negru, împănat cu antene, al prim-ministrului Menahem Begin își făcea apariția cînd clopotul bizantin al mănăstirii „Sfintei Cruci" bătea jumătatea orei nouă. Din cele treizeci și șase de ore ale ultimatumului dat de Geddafi se scurseseră deja două ore și jumătate. Ocolind Knessetul, parlamentul israelian, mașina se opri în fața unei clădiri triste, cu aspect de bloc de locuințe, ce adăpostea Președinția Consiliului de Miniștri. Din mașina de escortă săriră patru tineri îmbrăcați în jeans și bluzoane din piele. Fiecare avea în mînă o valiză-diplomat. Ceva mai elegant îmbrăcați, ar fi putut trece drept un vesel grup de reprezentanți de firme plecați după comenzi. Dar în loc de carnete de comenzi, sculele meseriei lor erau un pistol mitralieră „UZI", calibru 5,6, un „COLT", calibrul 45, trei încărcătoare de rezervă și un aparat de emisie-recepție.

Escortat de gorilele sale, Menahem Begin pătrunse în holul invadat de o mulțime de bătrîni țărani arabi în gandura negru și keffieh alb. Căci subsolul Președinției Consiliului de Miniștri adăpostea registrele de stare civilă ce aparțineau unei Palestine demult dispărute, Palestina otomană a copilăriei lor. Begin se fofilă printre ei, salutîndu-i cu amabilitate și se îndreptă spre ușa blindată ce izola serviciile administrative de restul clădirii. Trebui să mai treacă de o serie de grilaje manevrate electric înainte de a ajunge la primul etaj, unde îl aștepta Cabinetul reunit în ședință extraordinară.

Begin nu dezvăluise nici unuia dintre miniștrii săi motivul acestei convocări de urgență. Își plimbă îndelung privirea mioapă peste chipurile membrilor Cabinetului. Apoi, încrucișîndu-și mîinile pe fața de masă verde, cu un aer grav și cu vocea mai joasă ca de obicei, alegîndu-și cu grijă cuvintele, le descrise situația. Dotat cu o memorie formidabilă, le reproduse toate detaliile convorbirii cu președintele Statelor Unite, spunîndu-le vestea alarmantă că Geddafi posedă arma termonucleară și că luase drept ostatec orașul New York, folosindu-se de o bombă H ; lăsase la urmă vestea cea mai rea. Israelul era cel care trebuia să plătească răscumpărarea !

Nici o altă dezvăluire, nici o amenințare nu putuse provoca atîta uimire. De cincisprezece ani supraviețuirea

Israelului se baza pe doi factori strategici : sprijinul Statelor Unite şi certitudinea că, în caz de criză deosebită, Israelul era singurul stat din ORIENTUL APROPIAT ce poseda arma atomică.

Fuseseră suficiente cuvinte pentru ca tot acest edificiu să se năruie.

„Astăzi New Yorkul ! Tel Avivul mîine ! Ei bine, nu putem trăi la bunul plac al unui nebun înarmat cu bomba H ! Nu avem de ales !"

Aceste cuvinte, pronunţate cu o voce de ostentor, izbucniseră ca un trăsnet în mijlocul auditoriului încremenit de vestea adusă de Begin. Bărbatul îşi punctase declaraţia cu un pumn bine simţit în tăblia mesei. Cămaşa deschisă la gît lăsa să vadă un tors puternic. Chipul său pîrlit de soare sublinia albeaţa coamei de păr des. Benny Ranan era unul din cei cinci autentici eroi ai Israelului ce făceau parte din Cabinet. General de paraşutişti în timpul războiului de KIPPOUR — războiul de şapte zile —, sărise în fruntea trupelor sale în timpul spectaculoasei operaţiuni de traversare a canalului de Suez ce trebuia să desăvîrşească încercuirea celei de-a treia armate egiptene. Ministrul al Construcţiilor sau mai exact „ministrul buldozerelor" — cum îi plăcea să i se spună — era unul dintre suporterii cei mai înfocaţi ai programului de colonizare evreiască în teritoriile arabe cucerite în anul 1967. Dădu un ocol mesei cu acei paşi lăbărţaţi pe care paraşutiştii săi se străduiau din răsputeri să-i imite. Se opri în faţa fotografiei făcute de Walter Schirra din cabina spaţială „APOLLO 7". Ea ocupa un întreg perete al sălii de consiliu. Nimic nu putea ilustra mai bine teribila vulnerabilitate a Israelului ca acea panoramă ce cuprindea o zonă a globului pămîntesc ce se întindea de la ţărmurile Mării Negre la cele ale Mării Roşii, de la Mediterana la Golful Persic. În ácea imensitate, Israelul nu era decît o minusculă insuliţă, un fragment de pămînt, precar alipit de Asia.

Ranan fixă fotografia cu un aer tragic.

„Condiţiile existenţei noastre sînt în acest moment complet răvăşite. Ca să ne şteargă de pe faţa pămîntului, e suficient ca Geddafi să lanseze o bombă aici... Arătătorul său bont se lipi de zona Tel Avivului. Şi aici... şi acolo. Trei bombe şi s-a terminat cu Israelul...".

Se întoarse spre colegii lui. Vocea sa puternică, atît de celebră pe cîmpul de bătaie, scăzu cu cîteva registre.

„Ce valoare ar mai avea viaţa noastră, zise el grav, dacă ştim că în orice moment un fanatic, care ne cere sîngele de ani de zile, ne poate dezintegra ? În ceea ce mă priveşte, eu nu aş putea trăi cu această sabie a lui Damocles deasupra capului. Şi voi ? — Făcu o pauză, conştient de impactul cuvintelor sale —. Patruzeci de veacuri de persecuţii ne-au dat cel puţin o lecţie bună, reluă el. Evreii trebuie să reziste tuturor ameninţărilor cu exterminarea. Prieteni, acum trebuie să-l lichidăm pe acest dement. Fără să mai pierdem un minut ! Înainte chiar ca soarele să ajungă la amiază".

Ranan îşi sprijini mîinile de luptător pe tăblia mesei şi se aplecă spre ei :

„Şi le vom spune americanilor după terminarea operaţiunii".

Se lăsă din nou liniştea. Cu un aer gînditor, Iacob Shamir, vicepremierul israelian, îşi aprinse pipa. Mustaţa şi chelia acestui arheolog fin şi distins erau la fel de legendare ca şi silueta lui Ranan. Shamir fusese artizanul victoriei Israelului în primul război împotriva vecinilor săi arabi în anul 1948.

„Pentru moment, Benny, remarcă el, cei care sînt ameninţaţi de Geddafi nu se află aici. Sînt la New York".

„Nu are nici un fel de importanţă. Lucrul care are importanţă acum este să-l distrugem pe Geddafi înainte de a avea timp să reacţioneze. Americanii ne vor mulţumi".

„Şi dacă totuşi bomba va exploda ? Şi în ce fel crezi că ne-ar putea mulţumi americanii pentru bucuria ce le-am face-o ?"

Ranan suspină :

„Ar fi o tragedie. O înspăimîntătoare tragedie. Dar este un risc pe care trebuie să ni-l luăm. — Se întoarse spre primul ministru — Ce tragedie ar fi mai mare ? Distrugerea New Yorkului sau a ţării noastre ?"

„Sînt trei milioane de evrei la New York, mai mulţi decît aici, în Israel", observă corpolentul rabin Yehuda Orent, şeful partidului religios care aparţinea coaliţiei la putere.

„Da, dar ţara lor e aici, reluă cu fervoare Ranan. E o miză mult prea importantă. Aici, pe acest pămînt, noi

reprezentăm expresia vocației eterne a poporului evreu. Dacă noi dispărem, poporul evreu dispare, ca popor vorbind. Ne vom condamna urmașii la două noi milenii de rătăcire prin deșert, la vieţuirea în ghetouri, la dezbinare și la ură".

„Poate, i-o întoarse rabinul, dar americanii aproape ne-au implorat să nu întreprindem nimic împotriva lui Geddafi".

„Americanii ? ricană Ranan, care se aștepta la această obiecție. Păi, americanii vor să ne lase din braţe. — Arătă cu brațul șirul de aparate radio, telefoane și telexuri puse pe o masă în fundul sălii de consiliu —. Sînt deja la telefon, să discute cu Geddafi. Sînt gata să vîndă la licitație pămîntul NOSTRU, poporul NOSTRU, și fac asta pe spinarea NOASTRĂ".

„Poate că e și altă soluție".

Aceste cuvinte liniștitoare îi făcură pe toți să-și întoarcă privirile spre un uriaș cu părul roșu, cu fața mîncată de vărsat. Generalul Yaacov Dorit, patruzeci și opt de ani, care era comandantul șef al forțelor de apărare israeliene.

„Am putea încerca să-l răpim pe Geddafi. O operație fulger împotriva cazărmii Bab Azziza. L-am urca la bordul unui elicopter și l-am duce pe o plajă pustie, de unde să-l ia o vedetă rapidă".

„Ar fi posibil ?"

„Cu condiția să acționăm prin surprindere și foarte repede", afirmă Yaacov Dorit, încrezător.

„Yaacov !"

Generarul Dorit se întoarse spre omulețul ce-l striga din capul celălalt al mesei. Colonelul Yuri Avidar conducea „SHIN-BETH", Serviciul de informații al armatei.

„Colonelul Geddafi nu e la Bab Azziza. Sursa noastră de la Tripoli ne-a informat aseară că a dispărut de patruzeci și opt de ore. N-am știi de unde să-l culegem".

„Deci, i-am pus cruce, suspină Ranan. Nu avem timp să așteptăm să scoată capul din bîrlog".

„Să presupunem că acceptăm să negociem evacuarea coloniilor, sugeră în continuare Yuri Avidar. Abandonarea lor n-ar însemna oricum sfîrșitul Israelului ! Și chiar și majoritatea oamenilor de aici se opun existenței lor".

Cuvintele acestea, în gura fostului comandant al brigăzii blindate care zdrobise Legiunea Arabă în anul 1967 şi cucerise malul occidental al Iordanului, arătau confuzia în care se găseau cei de faţă ca urmare a şantajului lui Geddafi.

„Nu coloniile sînt acum în joc, replică Ranan cu calm. Şi nici New Yorkul. Întrebarea este : ţara noastră poate trăi alături de un Moamer el Geddafi înarmat cu bomba H ? Eu zic că nu !"

„Sînteţi cu toţii nebuni ! ţipă Avidar. O dată în plus complexul „Massoda" este pe cale să ne conducă la sinucidere".

Ranan rămăsese impasibil.

„Fiecare minut pe care îl pierdem în parlamentări fără sens ne apropie de sfîrşitul nostru ca naţiune. Trebuie să acţionăm imediat, înainte de a fi împiedicaţi s-o facem. Dacă stăm cu braţele încrucişate, putem să ne luăm adio de la IUDEEA şi de la SAMARIA, şi, de asemenea, şi de la IERUSALIM. Legaţi cu mîinile la spate de americani, nu facem altceva decît să aşteptăm lovitura de graţie din partea casapului de la Tripoli".

Dorind să asculte toate opiniile, Menahem Begin urmărise discuţia fără a interveni. Se întoarse spre un ministru tînăr, cu alură sportivă. Fost pilot de vînătoare, ministrul Apărării, Ariyeh Salamon era făuritorul forţelor aeriene israeliene şi unul din principalii artizani ai victoriei din 1967.

„Ariyeh, există o altă soluţie militară, în afară de o lovitură nucleară preventivă, care l-ar putea opri pe Geddafi ?"

„Din nefericire, nu ! Nu avem mijloacele de a pune în aplicare o operaţiune de debarcare la mii de kilometri de ţărmurile noastre".

Begin medita. Toate privirile erau aţintite asupra acestui bărbat fragil care ţinea în mîinile sale destinul poporului evreu.

„Eu am trăit un holocaust, mărturisi el sobru. Nu vreau să trăiesc sub ameninţarea unui nou holocaust. Cred că nu avem de ales ; Dumnezeu să-i aibă în paza lui pe locuitorii din New York !"

„Bunule Dumnezeu, tresări colonelul Avidar, nu ne va mai rămîne nici un prieten în lumea asta !"

„Nici acum nu avem prieteni ! N-am avut niciodată. De la FARAONI la HITLER, poporul nostru a fost întotdeauna condamnat de DUMNEZEU şi de ISTORIE să trăiască singur".

Pe chipul lui Begin apăruse o mască tragică. Ceru un vot. Numărînd mîinile care se ridicau, se gîndea la acea după-amiază de mai, cu treizeci şi trei de ani în urmă, cînd şefii poporului evreu votaseră, cu o majoritate de un singur vot, formarea statului ISRAEL. Cu aceeaşi mizerabilă marjă de un vot fusese adoptată şi hotărîrea de azi. Strîngînd din dinţi, ordonă comandantului şef al armatei :

„GENERALE DORIT, NIMICIŢI LIBIA !"

Nici un popor din lume nu era mai bine echipat şi antrenat ca poporul evreu pentru a reacţiona fulgerător în caz de criză. Viteza de reacţie este un reflex de viaţă sau de moarte pentru această ţară mică ale cărei principale aglomerări urbane nu aveau decît două minute de preaviz în caz de atac aerian venind dinspre nord, şi de cinci dacă venea dinspre sud. Din această cauză Israelul se dotase cu sistemul de alertă cel mai prefecţionat din lume, cum va dovedi rapiditatea fulgerătoare cu care înaltul comandament va pune în practică operaţiunile din acea zi de luni, 14 decembrie.

Ordinul lui Begin fiind dat, generalul Dorit intră în camera vecină sălii de consiliu, unde se afla un telefon special. Acest telefon îl lega direct cu „BÎRLOGUL", Centrul comandamentului militar al Israelului, instalat la cincizeci de metri sub „pentagonul" local, din Hakyria, între străzile „Leonardo da Vinci" şi „Kalpaw", la Tel Aviv.

Yaacov Dorit îi transmite ofiţerului de gardă din „BÎRLOG" ordinul de luptă „ZIDURILE IERIHONULUI". Acest nume de cod declanşă procesul care îi lega, zi şi noapte, pe cei douăzeci şi şapte ofiţeri superiori ai forţelor de apărare de Marele lor Cartier General. Oriunde ar fi fost, pe terenurile de tenis ale hotelului „HILTON" din Tel Aviv, în inspecţie în Deşertul Neguev, sau în braţele unei fetiţe vesele, fiecare dintre aceşti douăzeci şi şapte de bărbaţi erau obligaţi să aibă lîngă ei un telefon sau un beeper pe unde ultrascurte. Fiecare dintre ei avea un

nume de flori, de fructe sau de animale. Fiecare cunoştea fiecărei luni de un calculator care-l alegea din liste cu nume de flori, de fructe sau de animale. Fiecare cunoştea pe dinafară codurile colegilor săi.

Generalul ieşi din clădirea Preşedinţiei Consiliului de Miniştri şi se urcă într-unul din cele două camioane radio riguros identice care însoţeau pretutindeni „PLYMOUTHUL" său gri. Nici nu se aşezase bine în fotoliul din faţa pupitrului de comandă că o serie de indicatori începuseră deja să clipească în faţa lui. Cei douăzeci şi şase de subordonaţi erau prezenţi la posturile lor, aşteptîndu-i ordinele. Exact trei minute trecură din clipa în care Menahem Begin îi dăduse ordinul de a distruge Libia.

În „BÎRLOG", o tînără în minijupă kaki deschise seiful din dreapta ofiţerului de gardă. În interior se găseau mai multe teancuri de plicuri de culori diferite. Fiecare teanc corespundea unui inamic potenţial al ISRAELULUI. Evreii ştiau prea bine că în cazul de criză nu ar avea timpul necesar de a pregăti planurile unei riposte. Prin urmare, printre plicurile din seif se aflau şi planurile unui atac nuclear împotriva tuturor ţărilor care ar fi putut ameninţa existenţa ISRAELULUI. Culorile plicurilor corespundeau celor două opţiuni avute în vedere. Opţiunea A concentra atacurile împotriva aglomeraţiilor civile ; opţiunea B, pe obiectivele militare.

Tînărul luă plicurile ce purtau numele de cod „CHIHLIMBAR", nume de cod sub care era cunoscută Libia, şi le puse pe pupitrul ofiţerului de gardă. Aceasta le discută rapid conţinutul cu generalul Dorit, folosind circuitele radio protejate. În aceste plicuri era consemnate tot ceea ce trebuia să ştie şeful comandamentului : frecvenţele radarelor, durata raidului cu precizie de zecimi de secundă, cu toate fazele detaliate, o descriere minuţioasă a apărării antiaeriene libiene, cele mai bune trasee pentru fiecare obiectiv, ultimele fotografii ale cercetării aeriene. Pe aeroporturile unde vegheau zi şi noapte piloţii care trebuiau să ducă la îndeplinire aceste ordine se aflau dubluri ale acestor plicuri.

Conform instrucţiunilor lui Menahem Begin, Dorit optase pentru varianta B. Lucru care risca să pună probleme spectaculoase. Pentru a mări efectul surprizei, comandantul şef vroia să atace simultan toate obiectivele. Dar,

datorită lungimii coastelor libiene, avioanele care atacau în regiunea Tripoli aveau de zburat două mii de kilometri, de două ori mai mult decît cei ce atacau în regiunea Cirenaica. Libia era în afara razei de acţiune a rachetelor israeliene „JERICO B", concepute să transporte capete nucleare la o mie de kilometri ; prin urmare atacul urma să fie făcut cu avioane „PHANTOM". O măsură de precauţie capitală consta în a proteja escadrilele împotriva detecţiei radar pînă în momentul cînd avioanele vor ajunge deasupra ţintei. Radarele libiene nu puneau probleme serioase. Dimpotrivă, cele de pe navele Flotei a VI-a americane ce se aflau la vest de insula CRETA riscau să creeze grave complicaţii. Dorit ordonă celor de pe aeroportul „BEN GURION" să pregătească „HASSIDA" pentru decolare imediată.

„HASSIDA" — „LEBĂDA" — era numele de cod al unui avion „BOEING 707" vopsit în culorile companiei aeriene „El AL". Această asemănare cu un avion de linie se oprea la vopsea. Interiorul era burdușit cu echipamente electronice. Israelul a fost prima ţară care a pus la punct tehnici active ce împiedicau radarele dușmane să urmărească zborul unui avion, şi astă grație echipamentelor cu care era dotat acest avion. Aşa au putut ateriza pe aeroportul din Nicosia, fără să fie detectate de radarele cipriote, avioanele ce transportau comandourile venite să elibereze un grup de ostateci deţinuţi de teroriști palestinieni. Acest „707" modela un fel de „tunele" electronice la adăpostul cărora avioanele „PHANTOM" își puteau ataca obiectivele fără să fie reperate.

Cînd camionul de comandament al generarului Dorit ajunsese pe Cîmpia Soreq, la jumătatea drumului spre Tel Aviv, totul era gata. În mai puţin de douăzeci de minute, gonind pe pantele acoperite de măslini ale colinelor din IUDEEA, pregătise primul atac nuclear preventiv din istorie.

Nu-i mai rămînea decît o singură sarcină : să aleagă un nume de cod pentru această operaţiune. Ofiţerul din „BÎRLOG" îi propusè unul. Dorit îl acceptă imediat. Era : Operaţiunea „MASPHA", în amintirea oraşului biblic unde trăsnetele lui Iehova provocaseră deruta filistenilor.

Imensitatea cenuşie a nisipurilor se întindea parcă fără margini. Din loc în loc, pata mai întunecoasă a unei turme

de capre, piatră albă a unui mormînt de nomad, cortul unei familii de beduini spărgeau monotonia peisajului. Caravanele antichității trecuseră și pe acolo, ca și îndureratele cohorte de triburi ale lui Israel ce reveneau din exilul lor egiptean. Acolo, în trei lungi tunele săpate sub Deșertul Neguev, fiii Israelului modern depozitau de mai mult de zece ani arme îngrozitoare, armele ultimei lor șanse, o panoplie de bombe atomice.

Cîteva clipe după ce „BÎRLOGUL" fusese pus în stare de alarmă, luminii roșii începură să clipească pe ecranele de control ale fiecărui tunel, declanșînd automat un concert de avertismente sonore. Acest apel dădu naștere unei îmbulzeli generale. Abandonîndu-și partidele de șah, scrisorile către iubite sau neveste, cititul ziarelor sau uitatul pe pereți, zeci de bărbați se repeziră în tunele. În alveole construite în pereți erau aliniate containere închise ermetic care adăposteau fiecare o mică bilă arginitie, puțin mai mare decît grepfruturile ce creșteau în livezile kibuțurilor din regiune. Era nucleul de plutoniu al ultimei generații de arme nucleare israeliene. O primă echipă le scotea din containere, în timp ce a doua aducea cărucioarele cu marile ogive metalice ce urmau să le servească drept protecție. Această originală separație era un subterfugiu. O bombă atomică nu putea să existe dacă cele două elemente nu erau reunite ; iată de ce evreii au putut susține întotdeauna în mod oficial că nu au introdus arme nucleare în Orientul Apropiat. Și portavioanele Flotei a VI-a americane se serveau de un artificiu asemănător cînd făceau escală în porturile japoneze.

Asamblarea bombelor era o operațiune delicată. Tehnicienii de aici repetau în fiecare zi aceleași gesturi, pînă le puteau face cu ochii închiși. Pînă în acea zi, bombele nu fuseseră asamblate decît cu titlu de antrenament, cu o singură excepție, zorii zilei de 9 octombrie 1973, la șapte zeci și două de ore de la declanșarea războiului de KIPPUR. În noaptea aceea, sirienii străpunseseră frontul israelian de nord. Întreaga zonă centrală a ISRAELULUI — bogatele cîmpii din Galileea se găseau fără apărare, la îndemîna dușmanilor. Într-o stare de surescitare extremă Moshe Dayan o avertizase pe Golda Meir că țara era amenințată de o catastrofă comparabilă cu distruge-

rea celui de-al doilea templu al Ierusalimului de legiunile romane dezlănțuite.

Consternată, dar hotărîtă, Golda Meir dăduse ordinul pe care spera să nu aibă niciodată prilejul să-l dea, acela de a pregăti un bombardament nuclear împotriva inamicilor Israelului. Din fericire, ofensiva siriană se oprise în mod miraculos. În felul acesta atacul fusese anulat.

În prezent, în tunelurile lor puternic iluminate, tehnicienii erau din nou pe cale să monteze bombele atomice. În sala de control a fiecărui tunel un calculator programa detonatoarele, astfel încît unele să explodeze la sol și altele la diverse înălțimi, pentru a le crește puterea de distrugere. Imediat după asamblare, fiecare bombă era plasată pe un fel de vagonet ce putea transporta patru arme odată.

Între apelul avertizoarelor sonore și momentul în care primul vagonet pătrunde în ascensorul ce le conducea spre hangarul în care se aflau în așteptare avioanele „PHANTOM" se scurseseră opt minute și patruzeci și trei de secunde.

Aceste arme reprezentau ultima etapă a unui program nuclear care avea aproape aceeași vîrstă cu statul Israel. La originea acestor eforturi se găsea primul președinte al Israelului, Chaim Weizmann, un strălucit savant sionist. Ascultîndu-i sfaturile, în ciuda numeroaselor obstrucții ale miniștrilor Cabinetului său, David Ben Gurion, neînfricatul fondator al statului evreu, angajase ISRAELUL pe calea stăpînirii puterii atomului la începutul anilor '50.

Primul sprijin în acest domeniu fusese Franța care, sfidîndu-și aliații anglo-americani, se angajase și ea într-un program nuclear independent. Neavînd acces la ordinatoarele americanilor, francezii făcuseră apel, pentru anumite calcule, la creierul Institutului Weizmann din Rehovot, la periferia Tel Avivului. Israelienii le facilitaseră accesul la tehnologiile de fabricație a apei grele. În schimb Franța le permisese să participe la testarea primei sale bombe nucleare în Sahara, favoare care scutise Israelul de a proceda la propriul său test. În fine, în anul 1957, francezii acceptaseră să le livreze un reactor experimental ce funcționa cu uraniu natural, reactor despre care savanții din cele două țări știau că e capabil

să producă, într-o bună zi, plutoniu pentru operaţiuni militare.

Chiar Ben Gurion alesese locul instalaţiilor atomice ale statului evreu, un colţ din deşertul Neguev uşor de izolat şi de protejat, la treizeci de kilometri sud de kibuţul său SDE BOKER. Locul purta numele Dimona, oraşul care se înălţa acolo în timpul nabateenilor. Cînd inginerii constructori îşi făcuseră apariţia în zonă pentru a pregăti construcţia centrului nuclear, guvernul decisese să-i ascundă adevărata destinaţie, lăsînd să se creadă că e o banală fabrică de produse textile. Cupola argintie ce ţîşnea din dunele de nisip purta poeticul nume de „Fabrica de pantaloni BEN GURION".

Revenirea la putere a lui Charles de Gaulle în Franţa, la 15 mai 1958, întrerupsese brutal cooperarea nucleară franco-israeliană. Pentru un naţionalist ca de Gaulle, programul nuclear al Franţei nu privea decît ţara respectivă. Israelul avea în acel moment cunoştinţele teoretice necesare construcţiei unei arme atomice, dar fără uraniul îmbogăţit şi plutoniul indispensabile acestor arme. Le va găsi în locul cel mai neaşteptat, o uzină cu aspect mizerabil de la periferia oraşului Apollo, statul Pennsylvania, la cincizeci de kilometri de Pittsburg, „NUCLEAR MATERIALS AND EQUIPMENT CORPORATION (N.U.M.E.C.)" — „Societatea de Materiale şi Echipament Nuclear" — era o societate înfiinţată în anul 1957 de un sionist fanatic — Salman Shapiro, care fabrica combustibil nuclear şi recupera uraniul puternic îmbogăţit prin retratarea deşeurilor provenite de la submarinele nucleare americane. Între anii 1960-1967, cantitatea inimaginabilă de 250 de kilograme de uraniu pentru operaţiuni militare dispăruse din depozitele N.U.M.E.C. Agenţia Centrală de Informaţii descoperise mai apoi că mai mult de jumătate din acest uraniu, suficient pentru un întreg arsenal, nimerise în catacombele „Fabricii de pantaloni BEN GURION" din deşertul NEGUEV[1]. În felul acesta, bazîndu-se

[1] Această deturnare se va face cu binecuvîntarea preşedintelui Johnson, şi poate chiar cu sprijinul său activ. Toate anchetele care au încercat să descopere condiţiile de dispariţie a uraniului s-au soldat cu eşecuri. Cînd directorul C.I.A. va aduce preşedintelui Johnson dovada că o parte din uraniul ce lipsea se găsea în Israel, fusese sfătuit să-şi întrerupă toate cercetările şi să nu dezvăluie descoperirea sa nimănui.

pe prima generație de arme atomice, statul evreu putuse declanșa atacul său preventiv în iunie 1967. A doua generație va putea vedea lumina zilei grație plutoniului extras din combustibil ars în reactorul de la Dimona cu ajutorul unei instalații de retratare construită în același an 1967 [1]. La sfîrșitul anului 1970 aceste eforturi făcuseră din ISRAEL a șasea putere nucleară din lume.

De fapt, bombele care ieșeau din ascunzătorile lor din subsolul deșertului făceau parte dintr-o forță de lovire nucleară de o credibilitate cel puțin egală cu cea a ANGLIEI și, fără îndoială, superioară celei a CHINEI.

„Oprește acolo, mă duc să-mi iau țigări".

YURI AVIDAR, șeful serviciului de informații al armatei israeliene, făcu semn șoferului său să oprească pe bulevardul Jaffa, la Ierusalim, și alergă să-și cumpere un pachet de țigări „EUROPA" de la tutungeria din colț.

În loc să se întoarcă imediat la mașină, merse în direcție opusă spre cabina de telefon ce se găsea la circa treizeci de metri.

Avidar știa pe dinafară numărul de telefon al corespondentului său. Înainte de a telefona, își aprinse o țigară. Mîna îi tremura. Fruntea îi era perlată de sudoare. Vru să introducă o monedă în aparat, dar se opri la jumătatea drumului. „Pentru numele lui Dumnezeu, n-aș fi vrut să ajung pînă aici !" Deschise ușor ușa cabinei și trase în piept o porție zdravănă de aer proaspăt. Îl cuprinsese o dorință irezistibilă de a pleca de acolo. Pentru a se calma, își fumă țigara cu lungi pauze. Apoi, hotărît, introduse moneda în aparat și formă numărul ambasadei americane din Tel Aviv.

Sirena îi făcu să sară ca arși din fotoliile lor confortabile pe tinerii piloți evrei care-și petrecuseră orele de alarmă privind la televizor. Trei semnale : o misiune aer-sol. Două semnale însemnau o misiune aer-aer. Își luară

[1] Pentru a-și procura minereul de uraniu care să alimenteze reactorul de la Dimona, serviciile secrete israeliene vor organiza în decembrie 1968 „dispariția" a 299 tone de pudră de uraniu ce se găsea la bordul navei „SHEERSBERG", care plutea între Anvers și Genova.

căştile cu vizieră şi vestele de salvare de culoare portocalie, alergară de-a lungul coridorului şi intrară în barca ce adăpostea comandamentul escadrilei lor. În chiar acelaşi moment primele vagoane ieşeau din ascensoarele care le urcaseră la nivelul adăposturilor unde aşteptau avioanele „PHANTOM", parcate la capătul unei piste subterane ce-şi avea celălalt capăt mascat în deşert. BRIEFINGUL nu dură decît cîteva minute, exact timpul necesar pentru comunicarea frecvenţelor radio pentru cazurile de urgenţă şi instrucţiunilor de zbor ce trebuiau respectate pentru ca atacul lor să fie bine sincronizat.

Locotenent-colonelului Giora Laskov, şeful de escadrilă, unul dintre cei mai vechi piloţi din Israel, îi reveni ca obiectiv baza aeriană gigant de la Ubaben Nafi, vechea instalaţie militară americană „WHEELUS", de la periferia capitalei, Tripoli. Coechipierii săi aveau drept ţinte alte baze libiene de la Benghazi, Tobruk, Al-Adm şi Al-Awai.

Ca mai mult de trei sferturi dintre piloţii israelieni, Laskov, treizeci şi cinci de ani, venea dintr-un kibuţ. În timpul celor şaisprezece ani de serviciu împreună cu elita forţelor armate israeliene, luase parte la două războaie şi acumulase mai mult de trei mii de ore de zbor, la început pe avioane „MIRAGE" (sau pe copia lor identică, făcută de israelieni după planurile furate din Elveţia de agenţi MOSSAD, şi cunoscută sub numele „KFIR"), iar apoi pe „PHANTOM". Antrenamentul său era atît de desăvîrşit, pregătirea în vederea a tot felul de urgenţe atît de perfectă, încît nici un muşchi de pe chipul său nu tresărise la anunţul că nu e vorba de un exerciţiu, ci de un atac real cu bombe atomice de douăzeci de kilotone asupra unor obiective reale din teritoriul inamic.

Avînd de parcurs cea mai lungă distanţă, Laskov trebuia să decoleze primul. Se repezise deja spre avionul său cînd se simţi brusc copleşit de importanţa misiunii primite. Se întoarse spre tinerii piloţi ai escadrilei pe care o comanda. Chipurile lor păreau să reflecte groaza ce-i cuprinsese brusc. Împietrit, căuta cîteva cuvinte de îmbărbătare, poate chiar de justificare. Dar îşi dădu seama că nici un cuvînt nu se putea rosti în circumstanţe atît de grave.

Se mulţumi să-şi ridice cascheta, cu un surîs trist, ca pentru a le ura tuturor noroc. Apoi, cu un pas ferm, dispăru în ascensor. Era ora 10,22. Trecuseră numai cincizeci

și patru minute din clipa în care generalul Dorit ieșise din sala de Consiliu pentru a lua contact cu „BÎRLOGUL".

Menahem Begin își scoase ochelarii, își prinse fruntea în palme și începu să-și maseze ușor zona sprîncenelor. Era în acest gest semnul profundei disperări ce-l cuprinsese pe prim-ministrul Israelului.

Cum au putut afla ? Nu înceta el să-și repete la nesfîrșit. Căci nici o altă țară din lume nu-și luase atîtea precauțiuni pentru a-și proteja forța de lovire nucleară cu o asemenea carapace de secret ! De la războiul de KIPPOUR toate procedurile ce priveau folosirea sa eventuală fuseseră analizate, controlate, trecute prin sita calculatoarelor în scopul de a fi siguri că nici un semn revelator nu putea fi decelat prin satelit, că nici o convorbire compromițătoare nu putea fi interceptată prin supraveghere electronică. În ciuda tuturor acestor proceduri, la nici o oră din momentul în care dăduse ordinul de atac împotriva Libiei, Menahem Begin primise un telefon din partea ambasadei Franței. Cu vocea strangulată de emoție, diplomatul francez îi remisese un ultimatum din partea Kremlinului, ce amenința Israelul cu represalii nucleare imediate dacă nu anula pe loc atacul împotriva Libiei.

Cum reușiseră sovieticii să reacționeze de o manieră atît de fulgerătoare ? se minuna Begin. Cunoștea inerția lor tradițională la debutul oricărei crize internaționale. Știa de la serviciile sale secrete chiar și faptul că cei de la Kremlin erau de multă vreme îngrijorați de pericolul pe care îl implica încetineala luării deciziilor în caz de urgență. În mod curios, această dictatură rigidă devenea, paradoxal, un fel de democrație în perioadele de tensiune mondială. Invers decît în Statele Unite și Franța, unde un om putea decide de unul singur declanșarea unui holocaust nuclear, cel puțin nouă din cei douăzeci și patru de membri ai Biroului Politic al C.C. al P.C.U.S. trebuiau să aprobe în scris orice fel de acțiune militară. Amenințarea de a distruge Israelul urmase probabil aceeași procedură. Cum reușiseră s-o facă atît de repede ? Nu cumva fuseseră avertizați chiar de la începutul crizei ?

Și dacă era un bluf din partea rușilor ? Dacă își zdrăngăneau numai rachetele, cum făcuse Hrușciov în criza

SUEZULUI ? Dar avea el oare dreptul de a hotărî soarta țării sale bazîndu-se pe o astfel de presupunere ?

Menahem Begin își consultă ceasul. În următoarele douăsprezece minute primele avioane „PHANTOM" își vor atinge țintele. Era prea tîrziu pentru a mai reuni Consiliul de Miniștri : trebuia să decidă de unul singur.

Se duse la fereastră. Cu umerii și mai lăsați ca de obicei, cu inima sa bolnavă bătînd să-i spargă pieptul, „gentelmanul polonez" cum i se spunea adesea, contempla turma de coline a Iudeii, monumentele Israelului modern, clădirea în formă de pagodă a Knessetului, cea a Universității ebraice, cupola albă a Muzeului Ierusalimului strălucind în soare.

Pe-o înălțime, în afara cîmpului său vizual, se înălța memorialul care era cel mai aproape de sufletul său „CORTUL AMINTIRII" unde ardea o flacără veșnică în memoria victimelor persecuțiilor naziste — printre care se găsea și cea mai mare parte a membrilor familiei sale. Begin jurase pe altarul celor șase milioane de morți că poporul său nu va mai cunoaște niciodată un nou holocaust. Trebuia acum să riște de a trăda acest jurămînt, menținînd ordinul de atac preventiv împotriva Libiei ? Cererea U.R.S.S. era tragic de simplă și de directă. Și cu toate astea Ranan avea dreptate : cum ar mai fi putut Israelul să trăiască sub amenințarea constantă de a fi nimicit de un fanatic precum Geddafi ?

Să lovească fulgerător și să se explice după aceea. Iată ce încercase să facă. În această groaznică partidă de șah, știa că numai americanii puteau avansa pionul ce i-ar fi putut opri pe sovietici, amenințîndu-i la rîndul lor cu un holocaust nuclear. Dar și-ar mai fi luat americanii un asemenea risc, cînd ar fi aflat că Begin se lansase în această aventură în ciuda implorărilor lor de a nu se amesteca, neezitînd să pună în pericol viața a zece milioane de newyorkezi pentru a-și salva preventiv propria țară !

Brusc, totul devenise clar. Sovieticii nu descoperiseră, evident, nimic. Și aici nimeni altcineva. Americanii nu avuseseră, pur și simplu, încredere în evrei. Președintele Statelor Unite înțelesese că nimic nu-i putea reține. Drept pentru care pusese mîna pe telefonul roșu și-i prevenise pe sovietici.

Brusc îmbătrînit, cu moartea în suflet, Menahem Begin puse, la rîndul lui, mîna pe un telefon.

Sub aripile „PHANTOMULUI“ ce zbura la cincizeci de mii de picioare altitudine, în splendoarea albăstruie a eterului, locotenent-colonelul Laskov distingea imensitatea strălucitoare a Mediteranei. Nu se auzea decît ţăcănitul regulatorului de oxigen al măştii. Cu pilotul automat angajat în regim de croazieră, Laskov îşi supraveghea aparatele de bord, în mod special sistemul de atac şi sistemul de comandă a armelor, pregătindu-se pentru apropierea şi intrarea în obiectiv. Pe ecranul display-ului apăruse deja conturul ţărmurilor Libiei. Mai avea trei sute de kilometri pînă la ţintă. În opt minute va fi deasupra oraşului Tripoli.

Brusc, o voce rupse tăcerea radio şi grasele în căştile sale. „SHADROCK... SHADROCK... SHADROCK...“ repeta o voce. Laskov îşi trecu regulatorul de oxigen pe „URGENŢĂ“, decuplă pilotul automat, apucă manşa şi, cu o manevră violentă, făcu un viraj glisat la 180°. Ţărmurile Africii dispărură de pe ecranul radarului său. Operaţiunea „MASPHA“ fusese anulată.

PARTEA A PATRA

„E LA FEL DE ȘIRET „CA UN VULPOI AL DEȘERTULUI"

La Washington era ora 3,05, luni 14 decembrie. Trecuseră trei ore și cinci minute de la explozia libiană din marea de nisip Awbari. Capitala Statelor Unite dormea sub o mantie de zăpadă înghețată. Nimic nu lăsa să se vadă că tocmai izbucnise o criză. Această liniște de suprafață ascundea în realitate o intensă agitație. De la miezul nopții principalele resurse tehnologice ale Statelor Unite intraseră în acțiune. De la sediul F.B.I. și de la Cartierul General al C.I.A., de cealaltă parte a POTOMACULUI plecau șuvoaie de ordine și mesaje către toți agenții din lume aparținînd celor două atotputernice oficine de spionaj, indicîndu-le să facă tot posibilul pentru a afla cum a pus mîna Geddafi pe secretul bombei H, cum a putut s-o construiască și, mai ales, cum a reușit s-o introducă în New York.

La Olney, în Maryland, cei care vegheau la Centrul național de alertă nu aveau decît să formeze numărul 33 pe tastele telefoanelor speciale pentru a declanșa o alarmă atomică generală de la un capăt la altul al țării. La cîțiva kilometri mai departe, tehnicienii „N.S.A." — „Agenția Națională de Securitate" — interceptau, înregistrau, introduceau pe calculator și exploatau, cu ajutorul unui extraordinar sistem de chei, toate comunicațiile telefonice și emisiile radio ce traversau spațiul. În acea noapte pîndeau pe toate frecvențele în speranța de a descoperi un cuvînt, o frază, un mesaj susceptibil de a pune anchetatorii pe urmele teroriștilor lui Geddafi. Nu departe de acolo, Cartierul general subteran al echipelor NEST, de căutare a explozibililor nucleari, era în plină efervescență. Era deja a șaptea oară cînd echipele sale erau chemate să

identifice eventualele bombe de pe străzile oraşelor americane. Precedentele şase operaţii se desfăşuraseră fără ca cineva să afle nici cel mai mic amănunt. În cîteva ore, cei două sute de agenţi transportaţi de avioanele „STARLIFTER C-141", mobilizaţi la începutul serii, se pregăteau să acţioneze pe străzile Manhattanului cu tot materialul lor de detecţie, la bordul unor furgonete anonime, închiriate de la firmele „HERRTZ" sau „AVIS". În cel mai desăvîrşit secret. O dată în plus nimeni nu va şti cine sînt, şi nici ce caută. Secret absolut şi viteză de execuţie erau regulile de aur ale acţiunilor echipelor NEST. Secret pentru a evita ca teroriştii, ştiindu-se căutaţi, să nu declanşeze prematur explozia armelor lor ; de asemenea secret pentru a nu stîrni panică în rîndul populaţiei. Viteză, fiindcă fiecare minut valora mii de vieţi omeneşti.

Precursoare ale uriaşelor „STARLIFTER", două aparate de zbor, un avion bireactor „BEECHCRAFT KING-AIR 100" şi un elicopter „H-500", avînd discrete înmatriculări civile, aterizează deja pe pista bazei aeriene McGUIRE, în statul New Jersey. Transportau un prim grup de circa douăzeci de tehnicieni, o instalaţie autonomă de radio pentru două sute de posturi, precum şi o duzină de detectoare de neutroni cu trifluoride.

Omul căruia îi revenea împovărătoarea responsabilitate de a conduce această vînătoare după bomba H se afla deja la bordul unei maşini banalizate, pe autostrada ce lega baza aeriană McGUIRE de New York. Cu cei doi metri ai înălţimii sale, cu chipul bronzat, cu cizme şi pălărie de cow-boy, cu cămaşa în carouri şi amuleta navajo în jurul gîtului, fizicianul atomist Bill Booth, cincizeci şi doi de ani, părea ieşit din reclamele pentru ţigările „MARLBORO". Apelul urgent îl găsise acolo unde era inevitabil să fie găsit iarna, la fiecare sfîrşit de săptămînă, adică pe pîrtiile de ski ale staţiunii Cooper Mountain, în Colorado. În prezent, grăbindu-se spre New York, se simţea cuprins de o uşoară greaţă la gîndul celor ce-l aşteptau. Acest rău îl surprindea de fiecare dată cînd apelul beeperului îl arunca pe străzi, în fruntea echipelor sale de depistare, în diverse colţuri ale Americii. Cu mulţi ani înainte ca un scriitor să-şi imagineze, într-un roman poliţist, un caz de şantaj nuclear, Booth simţise apărînd ameninţarea unui şantaj nuclear. Prima sa viziune apocaliptică a acestei posibilităţi o avusese într-unul din locurile

cele mai puțin predestinate acestui gen de spectacole, printre măslinii și culturile în terase ale unui sătuc de pescari din Spania, pe numele lui, acum celebru, Palomares. Fusese trimis acolo în 1964, împreună cu o echipă de fizicieni atomiști și specialiști în arme nucleare, pentru a încerca să recupereze bombele atomice dintr-un „B-29" care se prăbușise în zonă. Echipa dispunea de aparatele de detenție și de tehnicile de căutare cele mai moderne. Zi de zi, săptămîni de-a rîndul, căutaseră cu disperare încolo și încoace. Nu găsiseră decît cîteva pete de ulei și un pumn de pietricele ușor radioactive. Dacă nu reușiseră să găsească un morman de bombe într-o cîmpie netedă ca în palmă, lui Booth nu-i trebuise prea multă imaginație pentru a ghici că ar fi fost cu mult mai dificil, la limită aproape imposibil, să găsească o bombă nucleară ascunsă de un grup de teroriști într-un subsol sau un siloz betonat în mijlocul unui oraș.

De la întoarcerea sa la Los Alamos, unde era unul dintre responsabilii cu elaborarea armamentelor nucleare, se zbătuse pentru a pregăti America să facă față unor crize care nu vor întîrzia să apară, mai mult ca sigur, într-unul sau altul din orașele americane. Cu toate acestea, în ciuda eforturilor sale, Booth știa că echipele NEST, oricît de bine antrenate și echipate, erau inapte să-și îndeplinească sarcina care le revenea într-un oraș sau într-o pădure de zgîrie-nori de oțel și sticlă ce constituiau toi atîtea obstacole naturale, a spera să detectezi o scurgere de radiații și a te duce spre bombă ca un cîine pe urmele vînatului era o veritabilă utopie !

Sumbru și melancolic, Booth își ațintì privirea spre flăcările torțelor de siguranță ale rafinăriilor din New Jersey, care străluceau în noapte. Apoi, brusc, zări, compact și impresionant, promontoriul Manhattanului, luminînd tenebrele nopții cu o cascadă de stele. Se gîndi atunci la o frază a lui Scott Fitzgerald, pe care o învățase cînd era în liceu. Să descoperi New Yorkul de departe, așa ca în acele momente, înseamnă să ai „o nebunească imagine a misterului și a frumuseții lumii". Se înfioră. Zgîrie-norii New Yorkului nu-i ofereau privirii nici o promisiune de desfătări estetice. Știa, din contră, că acolo îl aștepta infernul, sfidarea cea mai îngrozitoare pe care oamenii și chiar el însuși trebuiseră s-o înfrunte vreodată.

*

La Washington, mai multe etaje ale aripii de vest a Casei Albe erau luminate. Retras în strîmtul său birou înţesat de hîrtii, Dick Kallsen, treizeci şi doi de ani, începuse să redacteze alocuţiunea radiotelevizată pe care şeful statului trebuia s-o pronunţe în cazul în care vreo indiscreţie ar fi dezvăluit populaţiei ameninţarea lui Geddafi.

„Nu trebuie să minţi, îi spusese Eastman, dar încearcă să înmormîntezi cît mai adînc adevărul, încît nimeni să nu se gîndească la faptul că distracţia asta poate costa viaţa a zece milioane de oameni din New York. Trebuie un discurs care să-i liniştească pe oameni, să-i îmbărbăteze, să-i reconforteze".

Cu ochii roşii de oboseală, Kallsen ridică privirea, scoase foaia scrisă din maşină şi începu să recitească rezultatul primelor sale încercări :

„Iubiţii mei compatrioţi,

Nu avem nici un motiv să credem că această bombă reprezintă un pericol imediat pentru viaţa locuitorilor din New York. De comun acord cu aliaţii noştri din lumea liberă, cu Uniunea Sovietică şi cu Republica Populară Chineză, noi...".

Un etaj mai jos, Jack Eastman privea cu un aer trist hamburgerul puţin apetisant pe care-l luase de la un automat din culoarul Casei Albe, pe post de dineu duminical. Biroul său era acoperit cu fotografii şi amintiri ce-i ilustrau cariera, tot atîtea etape în drumul ce-l condusese pe acest militar în înalta funcţie de consilier al şefului statului pentru probleme privind securitatea naţională. Putea fi văzut ca tînăr pilot pe „F 86", în timpul războiului din Coreea, apoi la primirea diplomei în management la „HARVARD BUSINESS SCHOOL". Patru farfurii de porţelan de Deft aminteau anii petrecuţi la Cartierul general al N.A.T.O. Într-un cadru din argint avea o fotografie a soţiei sale Sally şi o alta a fetei lor Cathy, în vîrstă de nouăsprezece ani, fotografiată cu doi ani în urmă cu ocazia ceremoniei de sfîrşit de studii la „CATHEDRAL SCHOOL" din Washington. Eastman vedea întotdeauna un surîs maliţios în acest portret. Privea acel surîs, incapabil să se detaşeze, incapabil să-şi mute

gîndul de la adolescenţa aceea mîndră în rochie albă. O crampă îi cuprinse brusc stomacul. Închizînd ochii în faţa imaginii fiinţei iubite, îşi prinse capul între palme, luptîndu-se să-şi controleze emoţiile şi să-şi regăsească virtuţile disciplinei care-i conduseseră toată viaţa. Unica fată a lui Jack Eastman era acum studentă în anul doi a Universităţii „COLUMBIA" din New York.

:

Taxiul galben făcu slalom printr-o turmă de „ROLLSURI" şi „CADILLACURI" ce blocau, ca în fiecare noapte, împrejurimile discotecii „STUDIO 54". Un portar galonat se repezi s-o primească pe tînăra ce cobora din taxi şi o conduse prin mijlocul mulţimii de curioşi îngrămădiţi pe trotuare, dornice să vadă unele celebrităţi care frecventau discoteca cea mai în vogă a New Yorkului. Încă tulburată de momentele trăite alături de fraţii săi în depozitul părăsit unde se ascundea bomba, Leila Dajani ezită înainte de a se scufunda în bacanală. Douăsprezece proiectoare îmbrăţişau într-un torent de lumină psihedelică o pădure de module luminoase care se învîrteau pe tavan ca nişte roţi luminoase. Sclipind în ritmul dezlănţuit al difuzoarelor, coloane de stroboscoape lansau jerbe de fulgere spre vopselele fluorescente ce acopereau pereţii. Leila făcu cîţiva paşi spre ringul de dans fosforescent unde gloriile jet-setului newyorkez şi internaţional se contorsionau într-o dezlănţuire de acrobaţii ritmice. Lansă un sărut din vîrful degetelor spre posomorîta Bianca Jaeger, ex-eminenţă cenuşie a celor de la „ROLLING STONES", care se bîţîia într-un minişort din mătase care nu mai lăsa nimic de imaginat, apoi spre Margaret Trudeau, neobosita fostă primă doamnă a Canadei, mulată într-un bustier cu paiete şi un pantalon de corsar ce cădea pe nişte cizme albe brodate. Întinsă lasciv pe o canapea roşie, în mijlocul unui grup de tineri admiratori în smoking, frumoasa actriţă Marisa Berenson părea o regină în mijlocul curţii sale, ca într-o scenă din filmul ei „Barry Lyndon". Mai departe, întotdeauna la fel de strălucitoare, Jackie Onassis, îmbrăcată cu o fustă vaporoasă de un auriu stins şi cu o bluză cazacă din mătase gri pe care cădeau în cascadă şiruri de perle din

aur şi argint, dansă cu agentul literar californian Swifty Lazar. Într-un colţ, un fel de buddha negru în pantaloni şi vestă din piele, cu mîinile legate cu lănţişoare din argint de o centură ce-i strîngea fesele, cu chipul pierdut sub efectul unui ciudat extaz interior, se legăna într-un dans solitar.

Leilei i-au trebuit mai mult de zece minute pentru a-şi face loc printre mîinile şi privirile care încercau să o atragă spre sofalele, fotoliile sau pernele pufoase ce mărgineau ringul de dans. Cînd găsi, în sfîrşit, grupul pe care-l căuta, se grăbi să se arunce la pieptul unui bărbat înalt cu o claie de păr blond ce se revărsa peste gulerul cămăşii din mătase, larg deschisă.

„Scumpul meu Michael, şopti ea, te rog să mă ierţi că am venit atît de tîrziu".

Michael Laylord o strînse în braţe. Avea un chip de înger, cu ochii albaştri, cu trăsăturile mult prea perfecte şi o gură de o delicată senzualitate.

„Iubito, ştii bine că ţi-aş ierta chiar şi moartea mea !"

O conduse cu blîndeţe spre o canapea. Printre cei aşezaţi pe canapelele din jur circula o ţigară cu marijuana. Michael o luă şi i-o întinse. Leila aspiră profund un fum, reţinîndu-l în plămîni pînă simţi că-şi pierde suflul, apoi îl expulză încet pe nări. Michael vru să treacă altcuiva ţigara, dar Leila îl prinse de mînă şi mai trase un fum din ţigară. Apoi se întinse pe spate, cu ochii închişi, lăsîndu-se cuprinsă de dulcea euforie a drogului. Cînd redeschise ochii, văzu deasupra ei chipul lui Michael, care o privea cu blîndeţe.

„Dansăm ?"

Pe ringul de dans Leila se lăsă învăluită de muzică, închizînd ochii pentru a se bucura pînă la capăt de visul său pe norii unei călătorii în afara timpului şi spaţiului.

„Negru împuţit !"

Urletul îi risipi visarea. Negrul mătăhălos pe care-l remarcase la intrare se prăbuşise pe ring, cu chipul însîngerat, cu gura schimonosită de durere. Agresorul, un tînăr în smoking din satin alb presărat cu paiete, cu ochii injectaţi de alcool ; mai avu timp să-i expedieze un şut în stomac, înainte ca doi angajaţi, cu priviri deloc duioase, să-l îndepărteze aproape pe sus.

Leila tremura. „Ce oroare !", gemu ea, repezindu-se spre nefericitul în jurul căruia se rotea mulţimea indi-

ferentă a dansatorilor. Michael o trase încetişor de mînă, conducînd-o spre masa lor. Tînăra femeie tremura de dezgust şi de revoltă.

„În lumea asta hidoasă trăim noi, Michael ?", îi şopti ea.

Ochii îi străluceau. Avea un aer respingător, ostil. Noua iarbă columbiană era prea puternică ? se întreba Michael. Îi şterse fruntea de sudoare şi-i zîmbi. Dar o simţea că era absentă.

„După cîte s-ar părea, nu e o lume pentru cei sărmani şi neajutoraţi, nu-i aşa Michael ? Ei n-au nimic de aşteptat de la o astfel de lume. Dreptate, consideraţie, egalitate ? Buf ! Lovituri de picior, asta da ! Asta dacă îndrăznesc să-şi ceară drepturile. Iar pentru a le obţine nu le rămîne decît o singură cale : violenţa".

Pronunţase acele cuvinte cu o vehemenţă care-l uimise pe Michael.

„Nu e numai violenţa, Linda. — El nu o cunoştea sub adevărata sa identitate —. Mai sînt şi alte căi".

„Nu şi pentru cei slabi şi oprimaţi ! — Întinse mîna spre cei care se agitau pe ringul de dans —. Ei nu înţeleg nimic decît atunci cînd e prea tîrziu. Nu se interesează decît de trupurile lor, de plăcerile şi de banii lor. Sărmanii, dezrădăcinaţii, spoliaţii — asta nu e treaba lor. Atîta timp cît violenţa nu izbucneşte, lumea rămîne surdă la nevoile lor !"

„Tu chiar crezi ce spui, Linda ?"

„Bineînţeles că da ! — Vocea sa era acum aproape o şoaptă —. În CORAN e un dicton, un dicton groaznic, dar care spune bine ceea ce vrea să spună : „Dacă Dumnezeu ar trebui să pedepsească pe oameni după faptele lor, n-ar mai lăsa pe pămînt nici măcar o fiinţă".

„CORANUL ? Eu credeam că eşti creştină, Linda".

„Ştii bine ce vreau să spun, bîigui ea: CORANUL e arab, nu-i aşa ?"

Cineva aprinse o altă ţigară cu marijuana şi i-o întinse lui Michael. Acesta o refuză.

„Să mergem !" îi zise el.

Leila prinse între palme chipul amantului ei şi-i mîngîie tîmplele. Rămase îndelung să-l privească.

„Da, Michael, să mergem !" zise ea în cele din urmă.

Pe cînd își croiau un drum prin mulțime, îndreptîndu-se spre ieșire, fură abordați de un omuleț îmbrăcat în niște veșminte ciudate din catifea mov.

„Linda, scumpo ! Dar ești absolut diviiină !"

Leila recunoscu chipul bucălat, puțin churchilian, al scriitorului Truman Capote.

„Vino să te prezint încîntătoarelor mele prietene. — Capote o trase după el spre areopagul de ducese italiene îngrămădite în jurul lui —. Principesa dă, mîine după amiază, un dejun în cinstea mea, spuse el cu încîntare arătînd spre o creatură într-un pancho din dantelă neagră, al cărei chip trebuie că suferise de mai multe ori intervenția miraculoasă a chirurgilor esteticieni ai celor două Americi. Trebuie să vii neapărat. — Aruncă o privire arzătoare spre Michael —. Și mai ales nu uita să-l aduci cu tine pe acest încîntător tînăr".

Capote se aplecă spre Leila.

„Toată lumea bună va fi acolo. Gianni [1] vine special pentru mine de la Torino. — Vocea sa deveni o șoaptă confidențială —. Chiar și Teddy [2] va veni la Washington. Nu-i așa că-i minunat ?"

Împărțind îmbrățișări și promisiuni, Leila reuși să se eclipseze. Acoperind zgomotul asurzitor al muzicii, distinse vocea scriitorului care-i striga :

„Nu uitați, scumpii mei ! Vom dejuna miercuri. Toată lumea va fi acolo !"

*

La douăzeci de minute după ce președintele ceruse ajutorul lor, primii trei experți în materie de psihologie antiteroristă își făceau apariția la Casa Albă. Doctorul John Turner, un uriaș slăbănog și trist, de un metru și nouăzeci și cinci de centimetri, conducea divizia de studii psihologice a C.I.A. În ceea ce-l privește pe doctorul Bernie Tamarkin, patruzeci și opt de ani, ai cărui ochi umflați de somn și aerul de heruvim obosit nu corespundeau cu imaginea unei somități a medicinei, era, totuși, unul dintre cei mai mari psihiatri ai Americii și un eminent specialist în probleme de psihologie teroristă. Cel

[1] Gianni Agnelli, președintele concernului „FIAT" (n. t.).

[2] Teddy Kennedy, senator democrat, ultimul dintre frații Kennedy (n. t.).

de-al treilea expert, o tînără femeie brunetă al cărei machiaj puţin şocant, blugii mulaţi pe picioare şi tocurile înalte îi dădeau un aer foarte disco şi total nepotrivit cu locul şi împrejurările care-i strînsese laolaltă. Responsabilă cu biroul libian al conducerii C.I.A., petrecuse trei ani în Libia la începutul anilor '70 ca al doilea consilier al ambasadei americane. Dintre toţi funcţionarii guvernamentali pe care această criză era pe cale să-i mobilizeze, ea era singura care îl întîlnise personal pe Geddafi. Colonelul libian o remarcase într-o zi la o recepţie. Făcînd dovada unui şarm la care tînăra americană nu rămăsese insensibilă, o invitase să bea împreună un pahar cu suc de portocale înainte de a-i consacra o jumătate de oră de discuţii în particular.

Generalul Eastman îşi invită oaspeţii în biroul său, în care se găseau deja expertul antiterorist al Departamentului de stat, omologul său de la C.I.A., şi alţi cîţiva responsabili din Administraţie. Îi puse pe scurt la curent cu situaţia, situaţie a cărei gravitate alungă imediat orice urmă de somn de pe faţa doctorului Tamarkin. La sfîrşitul expunerii, Lisa Dyson scoase din geanta-diplomat specială un dosar de douăzeci de pagini, cu copertele albe, marcate cu emblema bleu-pal a C.I.A. şi cu menţiunea „CONFIDENŢIAL", avînd ca titlu : „STUDIU DE PERSONALITATE ŞI DE COMPORTAMENT POLITIC — MOAMER EL GEDDAFI".

Acest studiu făcea parte dintr-un program secret întreprins de C.I.A. încă de la începutul anilor '50. Avea ca obiect aplicarea tehnicilor psihiatriei la studiul, pînă în detaliile cele mai intime, personalităţii şi caracterului unui număr de lideri internaţionali. Scopul era de a putea prevedea cu un grad de certitudine rezonabil reacţiile lor în caz de criză. CASTRO, NASSER, CHARLES DE GAULLE, HRUŞCIOV, BREJNEV, MAO ŢZEDUNG, ŞAHUL, KHOMEINI, toţi trecuseră pe sub microscopul analiştilor de la C.I.A. Anumite elemente ale comportamentelor lui Castro şi Hruşciov, puse la dispoziţia lui John Kennedy, îl ajutară în mod decisiv în negocierile cu cei doi în timpul crizei rachetelor din Cuba. Fiecare studiu era rezultatul unui efort financiar şi tehnic deosebit. Fusese studiat tot ceea ce privea subiectul : ce elemente i-au influenţat viaţa, care au fost şocurile majore pe care le suferise, cum le făcuse faţă, dacă folosise anumite meca-

nisme de apărare caracteristice. Au fost agenţi care au cutreierat întreaga lume pentru a determina cu precizie cel mai mic fapt, pentru a explora o singură faţetă a caracterului unui om. Se pornise de la găsirea vechilor colegi de şcoală militară sau de regiment pentru a afla dacă unul sau altul dintre subiecţi se masturba, bea, dacă îşi pipera alimentele, dacă mergea la biserică, cum reacţiona în caz de stres. Dacă suferea de complexul lui Oedip ? Îi plăceau adolescenţii ? femeile ? sau amîndouă la un loc ? Încercau să-i urmărească evoluţia sexuală. Să-i cunoască mărimea penisului. Dacă avea tendinţe sadice sau masochiste... Un agent al C.I.A. fusese trimis pe nepusă masă în Cuba să ia legătura cu o tîrfă cu care se culcase, pe cînd era student, Fidel Castro.

Eastman contempla pe coperta dosarului fotografia celui care ameninţa să-i masacreze copilul împreună cu alţi zece milioane de americani. Un chip supt, concentrat, febril, crispat. Nu avea nevoie de experţi pentru a şti că acel om era un fanatic. Părul negru ca smoala, dinţii de carnivor, gata să muşte, privirea neliniştitoare care te fixa îi erau suficiente. Eastman închise pentru o clipă ochii. Apoi îşi reveni la calmul său obişnuit.

„În regulă, domnişoară Dyson, vă ascultăm, îi zise el cu glas părintesc. Dar poate că ar fi mai bine dacă aţi putea începe rezumîndu-ne într-o frază conţinutul raportului dumneavoastră".

Lisa Dyson adăstă cîteva clipe, căutînd acea frază ce ar fi putut acoperi conţinutul celor douăzeci de pagini ale raportului pe care ajunsese să-l cunoască pe de rost.

„Studiul meu demonstrează că Moamer el Geddafi e la fel de şiret, ca un vulpoi al deşertului, dar de două ori mai periculos", zise ea.

*

Luminile zgîrie-norilor din New York semănau cu tot atîţia ochi strălucitori ce vegheau asupra unui oraş fantomă. Acoperită de o ceaţă lăptoasă, Times Square era pustie. Adăpostită sub porticul de la intrarea unui magazin, două prostituate, cu pulpele dezvelite, îi interpelau pe rarii trecători din intersecţia Străzii 43 cu bulevardul Broadway. La trei blocuri de acolo, peştele lor se lăfăia în căldura plăcută a cearceafurilor din satin auriu

ale alcovului luminat difuz. Era un negru înalt, de circa patruzeci de ani, cu un barbișon bine îngrijit. Purta o tocă de castor alb pe capul ras și, în ciuda luminii slabe din cameră, ochelari cu lentile negre. Îmbrăcat într-o djellaba de mătase albă, ritma cu tot corpul său musculos incantațiile Donnei Summer ce izvorau din difuzoarele lanțului stereo.

Enrico Diaz se întoarse spre fața întinsă lîngă el. Era a treia și cea mai recentă novice din parohia sa. Scoase pandantivul care-i atîrna la gît, agățat de un lănțug masiv din aur. Acea bijuterie, ce reprezenta un penis, îi servea de ascunzătoare pentru cea mai bună pudră columbiană. Era pe punctul de a oferi această bijuterie dulcineii sale, ca plată pentru îmbrățișările și pentru promisiunea de a lucra pentru el, cînd sună telefonul. Agasarea care se citea pe fața sa cînd ridicase receptorul devenise de-a dreptul iritare cînd auzise vocea care-i spunea : „Eddie la telefon. Trebuie să te văd imediat".

Un sfert de oră mai tîrziu, „LINCOLNUL" roz al negrului, veritabilă înghețată de fragi cu roți nichelate, oprea în colțul Străzii 46 cu bulevardul Broadway, exact cît să-i permită individului care-i telefonase să urce. Negrul aruncă o privire disprețuitoare spre pasagerul care-și ridicase gulerul pardesiului pentru a nu fi recunoscut. Zeci de bărbați și de femei erau interpelați în același fel prin baruri, restaurante, la colțuri de stradă, în apartamente pe întreg teritoriul orașului New York. Enrico Diaz era unul din informatorii F.B.I. Datora această cinste neșansei de a fi fost găsit, într-o bună zi, cu cîteva pliculețe cu heroină în mașină. Negrul nu se atingea de această pudră. Era un gentleman. Drogul era destinat uneia dintre femeile sale. Afacerea se soldase cu un tîrg : în schimbul a opt pînă la cincisprezece ani de detenție, în penitenciarul din Atalanta, Enrico acceptase să „pălăvrăgească" din cînd în cînd cu F.B.I.-ul. În afară de ocupația, foarte onorabilă de altminteri, de pește, Enrico — fiul unui negru și al unei portoricane — era, de asemenea, și unul dintre principalii membri ai MIȘCĂRII DE ELIBERARE din PORTO-RICO, organizație ilegală față de care F.B.I. manifesta un interes deosebit.

„E groasă, Rico", îi spuse bărbatul care se așezase lîngă el pe banchetă.

„Cu voi, cînd nu e groasă !“ mîrîi Rico, sucind furios volanul uriașei sale mașini.

„Căutăm niște arabi, Rico“.

„Nu se culcă ei cu fetele mele. Sînt prea bogați pentru ele“.

„Nu arabi din ăia, măi băiatule. Ci tipi care pun bombe, drăguță. Precum amicii tăi din F.A.L.N.“.

Rico aruncă o privire circumspectă spre polițist. Acesta reluă :

„Va trebui să-mi spui tot ce poți afla despre arabi, Rico, arabi care caută arme, hîrtii, un hogeag, orice“.

Rico dădu din cap, strîmbîndu-se.

„N-am auzit nimic, gagiule !“

„Va trebui să te interesezi, Rico“.

Negrul mormăi ceva imperceptibil. Tot inconfortul dublei sale existențe se exprima prin aceste bodrogăneli. Dar acum viața e un tîrg : vrei, dai — dai, ai. Gagiul vroia ceva, băiatul va trebui să dea.

„Și zi, copilule, rosti el cu o voce calină pe care o folosea numai în zile mari, ce facem cu fata mea care e în budă la comisariatul 18 ?“

„Da' ce-a făcut ?“

„Oh ! un tip n-a vrut să plătească, și atunci...“.

„O să încaseze cinci ani pentru tentativă de omor, nu-i așa ?“

Gura lui Rico se deschise într-o grimasă urîtă.

„Cam așa, gagiule !“

„Oprește acolo, ordonă fedul arătînd spre trotuar. Ține bine minte, Rico, e groasă, chiar foarte groasă. Dacă afli ce am nevoie despre arabi, am să-ți scot și eu parașuta din ghearele justiției“.

Rico privi polițistul ce dispărea în lungul Broadwayului. Nu putea să nu se gîndească la fata care-l aștepta întinsă pe sofaua de satin auriu, la lungile picioare musculoase, la buzele atît de dulci, la limba ei îndemînatică, pe care el era pe cale s-o deprindă cu rafinamentele noii sale vocații.

Scoase un lung suspin. Dar nu spre sofaua molicioasă din Strada 43 își îndrepta „LINCOLNUL“ bătător la ochi, ci spre cartierele „calde“ ale părții de jos a Manhattanului.

Persoanele reunite în biroul lui John Eastman descopereau cu o atenţie pasionată portretul şefului de stat care ameninţa să distrugă New Yorkul. Lisa Dyson nu ascundea nici un detaliu. Raportul său cuprindea toate faţetele vieţii lui Geddafi : copilăria singuratecă şi austeră în deşert, păzind turmele tatălui său, traumatismul brutal pe care i-l provocase alungarea din cortul familiei pentru a fi trimis la şcoală ; dispreţul manifestat faţă de el de colegii săi pentru că era un beduin ignorant, umilinţa pe care o îndurase, fiind atît de sărac încît trebuia să doarmă pe jos într-o moschee şi să meargă cîte douăzeci de kilometri în fiecare zi de vineri pînă la cortul părinţilor săi.

Cei de la C.I.A. îi regăsiră vechi colegi de cameră de la şcoala militară, unde ideile sale politice începuseră să încolţească. Descrierea pe care i-o făcuseră lui Geddafi nu avea nimic comun cu imaginea tradiţională a masculului oriental, dedat plăcerilor vieţii. Era, din contră, portretul unui puritan fanatic, care făcuse jurămîntul de castitate pînă în ziua în care îl va răsturna pe regele Idris al Libiei. Un om care respingea alcoolul şi tutunul şi care-i îndemna pe tovarăşii săi să-i urmeze exemplul. Chiar şi astăzi făcea teribile crize de furie cînd afla de aventurile prim-ministrului său cu o însoţitoare de bord libaneză de la „LYBIAN AIR“ sau cu cine ştie ce animatoare din la dolce vitta romană.

Raportul descria lovitura de stat, pregătită cu deosebită grijă, care-l adusese la putere în ziua de 1 septembrie 1969, la vîrsta de douăzeci şi şapte de ani, luînd în mînă frînele unei ţări care încasa două milioane de dolari net de pe urma vînzărilor de petrol, şi amintea de numele de cod care-l alesese atunci pentru puciul său : „EL KUDS“ — IERUSALIM“. Raportul sublinia concepţia extremistă, xenofobă, a ISLAMULUI pe care o impusese poporului său cu mulţi ani înainte de intrarea în scenă a ayatolahului de la Teheran : reîntoarcerea la *sharia* — legea coranică, ce tăia mîna hoţilor, condamna la uciderea cu pietre a femeii aduletere, condamna beţivii la biciuire, transformarea tuturor bisericilor din Libia în moschei,

decretele care interziceau învăţarea limbii engleze şi ordonau ca învăţământul şi toate documentele oficiale să fie redactate numai în limba arabă ; interzicerea caselor de toleranţă şi alcoolului. Condusese cu revolverul în mînă expediţiile poliţieneşti care închiseseră localurile de noapte din Tripoli, obligînd dansatoarele să se îmbrace şi trăgînd vesel în sticle precum copoii americani pe vremea prohibiţiei. Avusese loc revoluţia sa culturală care scosese pe străzi mulţimi de analfabeţi care au înălţat ruguri din operele ofensatoare pentru ISLAM ale unor autori occidentali precum SARTRE, BAUDELAIRE, GRAHAM GREENE, HENRY JAMES şi mulţi alţii. Se organizaseră percheziţii în locuinţele particulare în căutarea băuturilor alcoolice, acţiuni de comando în baracamentele muncitorilor străini de pe şantierele petroliere pentru a rupe de pe pereţi posterele cu femei goale apărute în „PLAYBOY". Adevărul e că, pe lîngă el, ayatolahul Khomeini făcea o figură de liberal.

Raportul analiza meandrele bizare ale obiceiurilor sale, retragerile solitare în deşert, subitele explozii de furie, cursele din sat în sat alergînd pe un armăsar arab, cu djellaba albă fluturînd în vînt. Pasajele cele mai neliniştitoare din document priveau lunga istorie a actelor de terorism al căror responsabil bănuit era, fie prin acţiune directă, fie indirect, prin bani şi sprijin logistic, masacrele de la LOD, MÜNCHEN şi ROMA, asasinarea ambasadorului american la Khartum, tentativa de torpilare a pachebotului englez „QUEEN ELIZABETH II", care transporta cinci sute optzeci şi doi de pasageri evrei spre ISRAEL, eforturile repetate de a-l lichida pe Saadat şi de a ridica triburile sandine împotriva regimului de la Ryad, introducerea a milioane de dolari în Liban pentru a întreţine războiul civil şi dolapidarea altor milioane pentru a-l ajuta pe ayatolahul Khomeini să-l răstoarne pe Şah.

„Moamer el Geddafi e, în esenţă, un om solitar, un om fără prieteni şi fără consilieri, le dezvăluî Lisa Dyson. În toate ocaziile, reacţia sa la situaţii noi a fost să se retragă în spatele principiilor unei credinţe militare. A avut prea adesea proba că intransigenţa aduce foloase şi, ca urmare, se va arăta fatalmente intransigent în caz de confruntare de pe poziţii de forţă".

Făcu o pauză, pentru a-şi potrivi o buclă de păr rebelă.

„Dar mai presus de toate, Agenţia este convinsă că în caz de criză majoră va fi gata să joace fără remuşcare rolul unui martir, lăsîndu-se îngropat sub ruinele casei sale, dacă va fi împiedicat să conducă el jocul. Îi place să pară imprevizibil, iar tactica sa favorită pare a fi lovitura dată acolo unde adversarul are punctul cel mai slab".

„Să mă ierte Dumnezeu, dar cu New Yorkul chiar a nimerit-o !" mormăi Eastman.

Închizînd dosarul, Lisa Dyson conchise :

„Acesta-i colonelul Moamer el Geddafi".

Expertul antiterorist al Departamentului de stat nu se putu abţine să nu comenteze :

„Una peste alta, un fel de ADOLF HITLER în sos de „CORAN" ! Un iluminat, un om chiar mai periculos decît KHOMEINI !"

„Vrea să ne arunce cu o mie de ani în urmă !" adăugă colegul său de la C.I.A.

„Oricum ar fi, acesta e personajul cu care avem de-a face, le tăie Eastman pofta de comentarii, şi rolul dumneavoastră e să-l sfătuiţi pe preşedintele nostru asupra manierei de a trata cu el".

Doctorul Tamarkin se ridicase şi măsura cu paşi mari biroul scărpinîndu-se cu gesturi nervoase în creştet. Fiecare aştepta cu interes diagnosticul celebrului psihiatru.

„Ne aflăm în faţa unui om extrem de periculos, spuse el grav, un om însetat de răzbunare. Răzbunarea pentru el însuşi, pentru poporul său, pentru toţi arabii. Povestea cu obligarea întregii sale familii să locuiască într-un cort pînă cînd toţi libienii vor avea o locuinţă ? O glumă de prost gust ! În felul acesta îşi pedepseşte tatăl că l-a alungat din trib şi l-a dus la şcoala aceea unde a fost umilit".

„Cred că impactul cu deşertul ne furnizează o explicaţie decisivă, interveni ferm doctorul Turner, uriaşul slăbănog care conducea direcţia de psihiatrie a C.I.A. Singurătatea deşertului a născut întotdeauna exaltaţi, pentru că, printre nisipuri, nu e nimeni, nici un suflet omenesc căruia să poţi să i te confesezi. Singurul dialog posibil în deşert e cel cu DUMNEZEU. Cheia pentru a-l înţelege pe acest om ar putea fi în cazul său : ALLAH şi CORANUL".

„Poate", făcu Tamarkin, continuîndu-şi mersul nervos prin birou.

Prestigiul său de negociator venea în mare parte din abilitatea cu care se servise, într-un anumit caz, de un specialist în problemele „CORANULUI" pentru a-i convinge pe musulmanii negri din Washington să-şi elibereze ostatecii.

„Da, poate, dar mă îndoiesc. Acest om se crede el Allah. Poftim, luaţi această poveste cu deghizarea în cerşetor şi mersul la spital pentru a cere unui medic să vină să-i consulte tatăl muribund ! Cînd medicul i-a spus să-i dea o aspirină bolnavului, şi-a aruncat zdrenţele şi l-a expulzat din ţară. Asta e OMNIPOTENŢA. Se crede ALLAH ! Sau spada răzbunării divine, ceea ce este şi mai rău".

„Cu toate astea continui să cred că religia e cea mai bună cale de a negocia cu el", insistă psihiatrul C.I.A.

Tamarkin se opri din mersul său nervos.

„Nu cred. Nu te tîrguieşti cu Dumnezeu. E îndoielnic că s-ar lăsa manipulat prin intermediul religiei. Noi vom fi, ca de obicei, un fel de elefanţi în magazinul de porţelanuri şi se va simţi ofensat".

Eastman nu încetase să fie obsedat de o întrebare, încă de la începutul crizei. În faţa grozăviei ameninţării, a o pune era într-un fel un mod de a se linişti întrucîtva. Eastman îl privi ţintă pe psihiatrul rotofei a cărui părere era socotită ca oracol printre specialiştii în terorism. Îşi formulă întrebarea cu mare grijă.

„Ar fi o nebunie să ne imaginăm că totul n-ar fi decît un bluf ?"

„Ar fi o pură nebunie !"

Eastman fu surprins de virulenţa cu care îi răspunse doctorul :

„Nu trebuie să vă îndoiţi nici o clipă că acest fanatic n-ar fi gata să-şi pună ameninţarea în aplicare ; e mai mult ca sigur cu degetul pe trăgaci. Şi va apăsa pe el, fără nici o îndoială, numai şi numai pentru a vă demonstra că e capabil s-o facă".

„Să revenim puţin la deşert, propuse psihiatrul de la C.I.A. Goliciunea, austeritatea vieţii în deşert au condiţionat întotdeauna oamenii în acelaşi fel : viaţa se reduce

la cîteva elemente simple, fundamentale. Geddafi merge drept la ţintă ca un beduin ce se îndreaptă spre o oază. Noi credem că beduinii sînt palavragii şi şireţi. GREŞIT ! Sînt nişte tipi direcţi şi trebuie să joci cu cărţile pe masă cînd tratezi cu ei".

„În legătură cu influenţa deşertului asupra omului, adăugă doctorul Tamarkin, mai e ceva, ceva ce mă îngrozeşte. Nu trebuie sperat că vom reuşi să-l înduioşăm încercînd să-i provocăm simpatie pentru New York sau pentru locuitorii săi. — Eastman fu străbătut de un fior de gheaţă —. Urăşte New Yorkul. Puţin îi pasă lui de coloniile evreieşti din CISIORDANIA. El New Yorkul vrea să-l distrugă ! SODOMA şi GOMORA, BANUL, PUTEREA, BOGĂŢIA, CORUPŢIA, MATERIALISMUL, NEW YORKUL reprezintă tot ceea ce-i provoacă greaţa. E simbolul coşmarului pe care se teme să nu-l vadă abătîndu-se asupra austerei şi asprei sale civilizaţii în care crede. În străfundurile sufletului său, războiul se duce împotriva a tot ceea ce reprezintă NEW YORKUL. EL NEW YORKUL VREA SĂ-L DISTRUGĂ !"

*

Mugetul unei sonerii de alarmă răsună brusc în sala de transmisiuni a subsolului Casei Albe. Ecranele de control se stinseră o fracţiune de secundă, lăsînd apoi să apară un semnal luminos anunţînd o nouă urgenţă. Responsabilul Centrului apăsa trei butoane roşii aflate pe pupitrul său în timp ce Jack Eastman dădea buzna în sală,

„Domnule general, distrugătorul „ALLAN" a dat de Geddafi !"

Eastman luă receptorul telefonului secret care lega sala de Centrul naţional de comandament al Pentagonului.

„Unde se află ?"

„Într-o vilă la malul mării, în împrejurimile oraşului Tripoli, îi răspunse triumfal amiralul care comanda centrul de la Pentagon. Departamentul ELINT [1] i-a identificat vocea într-o convorbire telefonică, interceptată acum o

[1] „ELINT" — ELECTRONIC INTELLIGENCE — sistem de ascultare şi de reperare radio-electronică, de cercetare radio-electronică (n. t.).

jumătate de oră. Specialiștii în goniometrie au stabilit locul de unde a vorbit. C.I.A. tocmai ne-a confirmat că e vorba de unul din cartierele generale teroriste".

„BRAVO !"

„Sînt în legătură radio permanentă cu amiralul Moore, comandantul Flotei a VI-a, continuă amiralul surescitat. Ar putea trimite o rachetă cu un corp nuclear de trei kilotone asupra vilei în următoarele treizeci de secunde".

Eastman nu avea reputația unui om care folosește un limbaj colorat, dar de data asta explodă :

„Spune-le să nu facă tîmpenii, că dau de dracu ! urlă el dezlănțuit. Președintele a interzis formal orice acțiune militară pentru moment. Faceți cum știți și avertizați imediat toată flota ! Asta ne mai trebuia acum !"

Brusc, consilierul pentru securitatea națională păru cîteva clipe perplex. Trebuia să-l trezească pe președinte ? La cererea sa insistentă, acesta se dusese să se odihnească cîteva ore. Nu, își zise Eastman, trebuie să-l las să doarmă. Mîine va avea nevoie de toate forțele.

„Spuneți-le celor de la baza „ANDREWS" să trimită imediat deasupra Libiei o „CATASTROFĂ" !". Sub acest nume șocant se ascundeau trei avioane „BOEING 747", înțesate cu material electronic de transmisiuni ultra-perfecționat. Puteau să stea în aer timp de 72 de ore și aveau o putere electrică instalată la bord de 5 Mw, fiind destinate să furnizeze președintelui un post de comandament aerian în caz de urgență, sau de război nuclear.

„Vreau să stabiliți de urgență o linie telefonică specială cu Tripoli".

Eastman făcu o pauză ; transpirase. Se întoarse spre responsabilul care se afla lîngă el :

„Spuneți celor de la Departamentul de stat să ordone însărcinatului nostru cu afaceri să se ducă imediat la vila aceea. Și să-i spună... Eastman se gîndea, alegîndu-și cu grijă cuvintele. — Transmiteți-i să-l informeze că „Președintele Statelor Unite ale Americii solicită privilegiul de a avea o convorbire cu colonelul Geddafi".

Țăcănitul sec al ușii de la intrare o trezi pe soția generalului Eastman. Țăcănitul acesta în miez de noapte punctase cei douăzeci și șapte de ani de căsnicie ai lui Sally Eastman. Îl auzise la bazele aeriene din Colorado, din

Franța, din Germania și Okinawa, cînd o urgență oarecare reclama prezența soțului ei ; îl auzise la Bruxelles în timpul detașării lui Jack la N.A.T.O. și aici la Washington, cînd soțul său lucra la Pentagon, și acum la Casa Albă.

Asculta în întuneric pașii care-și urmau traseul lor obișnuit — spre bucătărie pentru un pahar cu lapte, apoi lenta ascensiune pe scara de lemn a grațioasei lor case de la periferia selectă a Washingtonului. Sally nu aprinse lumina decît în momentul în care ușa camerei se deschise. Anii o făcuseră să capete capacitatea infailibilă de a citi pe chipul soțului ei gravitatea situațiilor care-l rețineau nopți întregi la slujbă. Văzîndu-l intrînd, clătinîndu-se de oboseală, se ridică, neliniștită.

„Cît e ora ?"

„Patru".

Eastman se prăbuși pe pat. Răspunsese, gîndindu-se că nu-i mai rămîneau nici două ore de somn.

„Ce s-a întîmplat ? Pari total răvășit !"

Vorbise cu blîndețe, fără cel mai mic reproș. Eastman se frecă la ochi și clătină de mai multe ori din cap, ca pentru a-și alunga oboseala ce-i încețoșa creierul. Văzu pe noptieră fotografia care-l înfățișa foarte mîndru, alături de soția sa, ținînd în brațe fetița care tocmai se născuse.

„E îngrozitor, Sal", zise el în șoaptă.

Se gîndea la instrucțiunile formale ale președintelui. De cîte ori, în cursul atîtor situații grele, nu purtase singur povara strivitoare a atîtor secrete de stat ? Și, o dată în plus, de data asta, chiar zdrobit de disperare la ideea morții copilului său, nu va încălca principiul fundamental al unei vieți strict disciplinate. Numai că acum președintele schimbase regulile jocului. Nu ceruse o discreție absolută colaboratorilor săi. Îi împovărase și mai mult autorizîndu-i să împartă secretul cu soțiile lor.

„Am să-ți explic, Sal. Am primit această dezlegare. Dar nici eu și nici tu nu avem dreptul să vorbim nimănui despre ce am să-ți spun".

Începu să-i povestească. Scrisoarea, Geddafi, ultimatumul, teribilul șantaj. Totul. Apoi îi prinse mîinile în ale sale, le strînse cît putu de tare și închise ochii. Cînd îi redeschise, fu șocat privindu-i chipul schimonosit de groază. O văzu ducîndu-și palmele la tîmple și o auzi scoțînd un țipăt :

„Cathy !"

Sally Eastman se ridicase în picioare, pregătindu-se să se repeadă spre telefonul de pe comodă.

„Sal, nu ai voie s-o faci !"

O opri, ţinînd-o brutal de umeri.

„Lasă-mă să-ţi explic", zise el, cuprinzînd-o în braţe. Nu-i mai vedea chipul. Vorbea în gol, cu obrazul cufundat în părul ei, cu privirea aţintită pe cadrul de argint de pe noptieră. „Sal, nu avem dreptul s-o prevenim pe Cathy. Ar fi o trădare ! Consecinţele acestei trădări ar putea fi incalculabile. Întregul New York ar putea fi ras de pe faţa pămîntului !"

Ea se desprinse din îmbrăţişare.

„Ai înnebunit, sau ce ai ? i se adresă ea, cu ochii strălucind de furie. E vorba de copilul nostru. Să-l condamnăm la moarte în numele nu ştiu cărei obligaţii de păstrare a secretului ? — Se agăţă cu mîinile de reverele vestonului lui şi-l scutură cu violenţă — : Jack, ar fi o crimă !"

Văzîndu-i chipul chinuit şi obosit, încercă, cuprinsă de milă, să-i aducă un argument care l-ar fi putut mişca :

„Ascultă, zise ea, crezi cu adevărat că dacă mucoasa aia roşcovană a preşedintelui ar fi fost la New York, scumpul tău şef n-ar fi adus-o imediat aici ?"

Jack Eastman se gîndea la fetiţa întotdeauna agăţată de pulpana tatălui său. Clătină din cap şi caută cuvinte simple pentru a încerca s-o facă să judece :

„Linişteşte-te, scumpa mea Sal. Ştii că e groaznic, e pur şi simplu sfîşietor ce se întîmplă cu mine. Cathy şi cu tine sînteţi totul pentru mine. Dar circumstanţele sînt atît de disperate încît cea mai mică indiscreţie poate declanşa o inimaginabilă catastrofă. Geddafi ne-a scris foarte clar că, la primul semn de evacuare a New Yorkului, va face să explodeze bomba".

Soţia sa ridică din umeri :

„Haide, Jack, nu plecarea unui copil va declanşa evacuarea unui oraş. Cathy e discreţia întruchipată ! N-ai de făcut decît să-i explici tu care este situaţia. Îţi jur că s-ar lăsa mai degrabă tăiată în bucăţele decît să sufle un cuvînt din ce i-ai spus !"

Eastman se simţi dezarmat de naivitatea sa.

„Sal scumpa mea, cum poţi să crezi aşa ceva ? Cathy îl va avertiza obligatoriu — sub jurămînt de a păstra se-

cretul, bineînțeles — pe prietenul ei. Sau pe cea mai bună prietenă. Sau, mai probabil, pe amîndoi. Fiecare copil din fiecare familie va face la fel. E în firea lucrurilor. Și, la sfîrșit, pentru a salva o viață, vom antrena moartea a zece milioane de oameni".

„Eu am o idee, Jack. Inventăm un pretext oarecare, și o rugăm să vină aici pentru patruzeci și opt de ore. Așa ar fi mai simplu".

Eastman se întoarse brusc. Soția sa nu putea înțelege. Dragostea de mamă o orbea. Cum ar putea accepta... Ceea ce vroia să spună era greu de formulat. Venea din străfundurile conștiinței sale, era puțin cam abstract, dar era un lucru profund.

„Sally, zise el în cele din urmă, îmi va fi foarte greu să... — ezită — ... mai trăiesc știind că fiica noastră a fost salvată... și că ceilalți sînt morți !"

Soția sa păstră un lung moment de tăcere, cu ochii plini de lacrimi ,contemplîndu-și soțul...

„Jack, cu ce fel de monstru am trăit atîția ani ? Tu condamni singurul nostru copil în numele principiilor TALE, carierei TALE, președintelui TĂU, conștiinței TALE ! Mie, conștiința MEA de mamă îmi cere doar un singur lucru : să-mi salvez copilul !"

*

De cealaltă parte a Atlanticului era în jur de ora zece dimineața, luni 14 decembrie, cînd un „PEUGEOT 304" negru se opri pe un loc rezervat în fața uneia din clădirile din cărămidă, ce semănau una cu alta ca picăturile de apă, de pe strada Van Speyck din Haga, capitala Olandei. Cîteva clipe mai tîrziu, șoferul, un omuleț spătos, de circa șaizeci de ani, căruia obrajii roșii și cărnoși îi dădeau aerul unui burgmestrer de Frans Hals, deschidea ușa biroului său. Doctorul Henrick Jagerman urma neabătut ritualul care consta din a scoate din geanta în care își purta documentele un termos cu cafea fierbinte și un măr, cu care își începea întotdeauna ziua de lucru.

Jagerman era copilul unui fost muncitor, ajuns inspector al închisorilor din Amsterdam. De cînd era foarte tînăr își va însoți tatăl în vizitele făcute deținuților și va resimți o deosebită atracție pentru problemele criminali-

tăţii. Însoţise turişti de-a lungul canalelor şi prin muzeele din oraşul natal pentru a-şi plăti studiile la facultatea de medicină, devenind psiholog specializat în criminologie. Acest olandez modest şi greu de definit era, de fapt, cea mai mare autoritate mondială în materie de psihologie teroristă, un fel de „Doctor în Terorism", unanim recunoscut de toate poliţiile din lume. El era cel care rezolvase, prin metodele sale originale şi non-violente, unele dintre cele mai delicate afaceri cu luări de ostateci din Olanda anilor '70, în special capturarea ambasadorului francez la Haga de către un comando palestinian, capturarea unui cor ce venise să cînte colinde de crăciun într-o închisoare, atacul a două trenuri de călători de către teroriştiîn Insulele Moluce. Acest palmares prestigios îl hotărîse pe preşedintele american să-i transmită, la recomandarea consilierilor săi, o invitaţie imediată psihologului olandez.

Tocmai terminase de ronţăit mărul zilnic, cînd secretara dădu buzna în birou. Cu mirare recunoscu în urma ei pe ambasadorul american în Olanda. Diplomatul părea foarte, foarte grăbit. Fără să se mai aşeze, îl puse la curent pe doctorul Jagerman cu evenimentele în curs şi îi transmise cererea preşedintelui. Îl anunţă că un avion cu reacţie din escadrila personală a reginei OLANDEI îl aştepta deja pe aeroportul din Schiphol pentru a-l conduce pe aeroportul „CHARLES DE GAULLE", la Paris, unde va avea timp să se îmbarce într-un „CONCORDE" al companiei „AIR FRANCE" cu destinaţia Washington.

„Cu puţin noroc, îi spuse ambasadorului, aruncînd o privire spre pendula de pe perete, veţi fi la Casa Albă peste patru ore".

*

Sally Eastman asculta respiraţia regulată a soţului său. Dotat cu acea capacitate de recuperare dezvoltată de-a lungul întregii sale cariere militare, Jack Eastman dormea profund. Se strecură uşor din aşternut, ieşi din cameră în vîrful picioarelor şi coborî în hol. Ridică fără zgomot receptorul telefonului. Primele trei cifre pe care le compuse pe claviatură erau 212, prefixul oraşului New York.

Leila Dajani deschise ochii. Lumina palidă a unei lămpi, care rămăsese aprinsă în camera vecină, desena umbre pe pereţii camerei lui Michael, unde plutea un miros amestecat de tămîie, de marijuana şi de sex. Privi limbile fosforescente ale unui ceas deşteptător ce strălucea pe noptieră. Era şase şi un sfert dimineaţa.

Trebuie să plec, îşi zicea ea, nehotărîtă. Simţea pe sîni mîinile lui Michael ce o ţineau înălnţuită şi-şi amintea cu plăcere de orele pline de delicii pe care le petrecuse în acel pat din care trebuia să se smulgă fără nici o plăcere. De ce nimic nu putea fi ca lumea ? Îşi aminti de un gînd al lui Sartre : „Omul nu poate duce nimic la bun sfîrşit pînă cînd nu înţelege că nu poate conta decît pe sine însuşi". Era singură în întuneric, fără ca cineva s-o oblige să se desprindă din braţele ce-o cuprindeau, să îndepărteze cearceafurile, să se ridice, să plece pe drumul pe care şi l-a ales.

Luă palma lui Michael şi o sărută cu recunoştinţă. Atingerea uşoară a buzelor îl trezi. Se lipi mai bine de trupul ei şi o strînse din nou în braţe.

„Acum trebuie să dormim, draga mea", murmură el pe jumătate adormit.

„Michael, eu trebuie să plec".

Se aplecă spre el şi-l sărută delicat pe pleoape, pe vîrful nasului, pe lobul urechilor şi pe gură.

„Chiar trebuie să pleci acum ?" gemu el, punîndu-i palma între coapse.

„Trebuie, crede-mă !"

Michael căută comutatorul veiozei de pe noptieră. Lumina crudă a becului îl orbi. Aureola clăii de păr blond şi obrajii umflaţi de somn îi dădeau un aer de îngeraş. Leila privi în tăcere, cu ochii plini de tristeţe. Chipul lui Michael i se părea şi mai frumos. Simţea o dorinţă nestăvilită să se arunce la pieptul lui, să-l înlănţuie cu braţele, să se topească în el. Îl iubesc, gîndea ea. O cascadă de imagini umbri imediat fericirea acestei descoperiri... Tatăl ei, Kamal, garajul, bomba, dreptatea. Era prizoniera lor.

„Am o întîlnire de afaceri", zise ea în cele din urmă.

Făcuse un mare efort pentru a vorbi aproape cu veselie, pentru a-şi face curaj.

„Vin cu tine !"

Leila sări din pat.

„Nici vorbă !"

Încercă s-o reţină, dar ea îi scăpă din braţe şi începu să se îmbrace.

„Bun, zise el resemnat, dar cel puţin să mîncăm împreună. Am să-mi termin fotografiile la prînz".

„Astăzi nu, dragul meu. Am un dejun de lucru cu cei de la Saint-Laurent".

„Atunci să mergem miercuri la recepţia de la Truman Capote".

Leila ezită pînă cînd găsi forţa să spună pe un ton detaşat :

„Rămînem înţeleşi, Michael, vom merge miercuri la Truman Capote".

Termină îmbrăcatul, îşi puse cerceii, se pieptănă cu grijă, strîngîndu-şi pletele negre într-un coc monumental şi se apropie încetişor de iubitul său pentru o ultimă îmbrăţişare. Se lipi de pieptul lui, rămînînd cîteva lungi clipe tăcută. Apoi îi spuse :

„Nu e nevoie să mă conduci. Ştiu drumul".

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. După cîţiva paşi se întoarse. Sprijinit într-un cot, în mijlocul patului, cu claia de păr în dezordine, Micael o privea. Duse un deget la buze şi-i trimise o sărutare.

„Adio, Michael !"

Se auzi ţăcănitul încuietorii. Plecase.

Urletul tînguitor al unei sirene de ambulanţă sfîşia liniştea zorilor de zi cu muzica sinistră ce constituia de obicei fondul sonor al străzilor New Yorkului. Leila Dajani văzu vehiculul dispărînd într-un nimb portocaliu pe Columbus Circle şi grăbi pasul spre hotelul său. Cîţiva sportivi matinali tropăiau deja în zăpada îngheţată din Central Park. Gunoierii aruncau sacii cu resturi în maşinile lor scrîşnitoare. Trecători cu chipuri buhăite de somn se grăbeau spre gurile de metrou de pe Bulevardul 8. Un portar pîntecos plimba canişii pitici, plini de fundiţe roz, ai unei locatare din imobilul său. Bulevardul se anima. Cîteva maşini orbecăiau printre norii de abur ce ieşeau din gurile de canal şi prin grătarele de protecţie a ventilatoarelor tunelelor de metrou. Era ora şapte a dimineţii de

11 decembrie, în orașul pe care vroia să-l distrugă Gheddafi.

De la tristele orașe dormitor din Queens la zgîrie-norii rezidențiali care dominau Central Park, de la cochetele vile din lemn din Staten Island la sordidele ghetouri negre și portoricane din Harlem, de la bidonvilurile din Bronx la străduțele pline de verdeață din Brooklin Heights și din Greenwich Village, cei zece milioane de ostateci din cele cinci *boroughs* ale New Yorkului se pregăteau să înceapă o nouă zi de muncă.

Supremă expresie a eternei vocații a omului de a trăi în comunități, nebunească și fabuloasa metropolă căreia îi aparțineau era unică. New Yorkul nu seamănă cu nici un oraș de pe pămînt. Este orașul, prin excelență, exemplu a tot ceea ce civilizația urbană a putut produce mai bun, dar și mai rău. Orașul pe care Leila și frații săi se pregăteau să-l șteargă de pe hartă era un minunat microcosmos, un Turn Babel unde toate rasele, toate popoarele, toate religiile din lume își aveau reprezentanții. New Yorkul număra de trei ori mai mulți negri decît Gabonul, aproape același număr de evrei ca și Israelul, mai mulți portoricani decît San Juan, de italieni decît Palermo, de irlandezi decît Cork. Aproape tot ce se născuse în universul nostru își lăsase o urmă aici : mirosuri din Shanghai, strigăte din Neapole, efluvii de bere münchenează, tamtamuri africane, cimpoaie scoțiene, mormane de ziare în idiș, arabă, croată și în alte douăzeci și două de limbi, grădini japoneze cu cireșii lor în floare. Tibetani, khmeri, basci, galițieni, kurzi, români, bulgari, ucrainieni, circasieni, grupuri ale tuturor comunităților oprimate de pe pămînt își aveau locul lor în oraș pentru a-și calma nefericirea. Cartierele sale supropopulate adăposteau 3.600 de locuri de rugăciune, din care 1.250 de sinagogi și 442 biserici catolice, ca și 1.810 temple diverse, cîte unul pentru fiecare cult, sectă și religie inventate de om în eterna sa căutare a Celui ce i-a dat viață.

Orbitoare, jegoasă, imprevizibilă, era o cetate a contrastelor și contradicțiilor, a promisiunilor și speranțelor înșelate. New Yorkul era inima vie a societății capitaliste, un simbol al bogăției de necuprins. Și, cu toate astea, finanțele sale erau la pămînt în așa hal încît nu reușea să-și plătească nici dobînzile la împrumuturi. New Yorkul era socotit orașul cu cele mai moderne echipamente medicale

din lume, dar săracii săi nu puteau profita de pe urma lor şi mureau zilnic din lipsa asistenţei medicale, iar în South Bronx mortalitatea infantilă era mai mare decît în bustees-urile din Calcutta. New Yorkul avea o universitate gratuită al cărei număr de studenţi depăşea populaţia multor oraşe mari şi, cu toate astea, un milion de locuitori ai săi nu vorbeau engleza, nemaivorbind de scris.

Ca şi faraonii Egiptului, grecii antichităţii, parizienii celui de-al Doilea Imperiu, care inventaseră stilul arhitectural al vremii lor, newyorkezii vîrstei oţelului polizat şi a sticlei fumurii marcaseră cu pecetea geniului lor constructiv panorama urbană a lumii. Dar în jurul somptuoşilor zgîrie-nori din partea de jos şi de mijloc a Manhattanului se întindeau hidoase jungle urbane în care opt sute de mii de locuitori erau în afara legilor şi regulamentelor de securitate şi salubritate. New Yorkul era incapabil să ofere un acoperiş tuturor locuitorilor. Treizeci de mii de locuinţe erau abandonate de ocupanţii lor, de comun acord cu proprietarii, devastate şi incendiate pentru că aceiaşi proprietari erau mai siguri de primele de asigurare decît de încasarea chiriilor. În felul acesta dispăruseră sute de hectare de imobile, aproape tot atîtea cît distrusese Hitler la Londra în timpul aşa zisului BLITZ.

Nici o metropolă din lume nu oferea locuitorilor săi atîtea ocazii de a se îmbogăţi, nici un mai larg evantai de oferte culturale. Muzeele sale „MODERN ART", „WHITNEY", „GUGGENHEIM" adăposteau mai multe pînze ale impresioniştilor decît „LUVRUL", mai multe creaţii ale lui Botticelli decît Florenţa, mai multe piese de Rembrandt decît Amsterdamul. New Yorkul era bancherul, cuturierul, cineastul, manechinul, fotograful Americii, îi era editorul, agentul de publicitate, romancierul, muzicianul, pictorul. Teatrele sale, sălile de concerte, baletele, operele, comediile muzicale, operele rock, sex-musicalurile, spectacolele sale experimentale erau tot atîtea incubatoare în care se formau gustul şi gîndirea unui întreg continent.

Toate bucătăriile din lume, de la cea armeană la cea coreeană, se puteau degusta în cele douăzeci de mii de restaurante ale oraşului : pui tandoori din Panjab, chich kebab din Liban, prăjituri cu soia din Vietnam, melci din Bourgogne, enchilads din Mexic, sukiyaki din Japonia, bacalaitos din Portugalia. Cele şaptezeci de mii de buticuri

și magazine ofereau spre vînzare tot ceea ce visa un om să aibă : o biblie tipărită de GUTENBERG, valorînd două milioane de dolari, la un librar pe Strada 46, cele mai frumoase pietre prețioase la bijutierii olandezi în redingotă neagră de pe Strada 47, Goya și Renoir în galeriile de pe Strada 57, toaletele de seară ale lui Jackie Onassis și pantofii Johanei Crawford, aparate cu ultrasunete împotriva șoarecilor, pepeni aduși direct de la Cavaillon, faguri cu albine vii, fripturi din carne de urs din Himalaya.

Printre atîtea bogății subzistau totuși inimaginabil de multe insule de mizerie și violență. Un milion de șomeri newyorkezi depindeau de mila publică. Sute de mii de negri și de portoricani se înghesuiau în ghetouri halucinante fără apă și electricitate, unde domneau decrepitudinea, focul, disperarea și unde nu aveau decît o șansă din douăzeci să moară de moarte naturală. Pentru acești paria ai unei societăți îmbietoare apocalipsul venise deja, cu imaginile sale suprarealiste de șomeri jucînd domino în magazine fără uși și ferestre și de copii negri dormind în carcase de mașini ruginite. Străzile „calde" ale New Yorkului găzduiau jumătate din drogații Americii. Comisariatele sale de poliție înregistrau o urgență în fiecare secundă, un furt la trei minute, o tîlhărie cu mînă armată la fiecare sfert de oră, două violuri și o crimă la fiecare cinci ore, o sinucidere și o moarte prin supradoză de drog la fiecare șapte ore.

Douăzeci de mii de prostituate, tot atîtea cîte aveau la un loc Parisul, Londra, Roma și Tokio, făceau din New-York capitala mondială a desfrîului și viciului. Bordelurile sale instalate în zgîrie-nori, precum cele nouă etaje ale „Băilor din Luxor", miile de hoteluri cu camere închiriate cu ora, saloanele de masaj, localurile cu profil sexi, sălile de spectacole obscene și de tortură ofereau o gamă completă de servicii, de la simpla exhibiție pînă la orgiile sado-masochiste cele mai extravagante.

Imensa metropolă condamnată la moarte de Geddafi avea în realitate mai multe chipuri : oazele din partea de jos și cea centrală ale Manhattanului, splendide și ametitoare temple ale capitalismului și ale arhitecturii, lume strălucind de bogății și de plăceri, de discoteci excentrice, splendide duplexuri ce dominau Central Park, dineuri la lumina lumînărilor pe terasele vitrate ale zgîrie-norilor ca niște săgeți ce domină același parc, monstruoasele limu-

zine negre cu telefon și televizor. Dar mai erau și tristele cartiere muncitorești din Queens, din Bronx, din Brooklin, inexorabil minate de cancerul bidonvilurilor negre și portoricane din vecinătate. Mai existau și necropolele din South Bronx, din Brownsvilles, din nordul Harlemului, cartiere fantomatice desfundate, bombardate, calcinate, jefuite.

Și mai exista și un al patrulea New York, un oraș nomad de trei milioane și jumătate de persoane, care veneau zilnic să se înghesuie în cei cincisprezece kilometri pătrați de zgîrie-nori de la sud de Central Park. În acea dimineață de luni, coloane interminabile de licurici străluceau deja pe rețeaua de autostrăzi și de drumuri expres ce convergeau spre Manhattan. Peste tot în jurul orașului, gările sutelor de orășele și sate din Long Island, din New Jersey, din Connecticut, din Pennsylvania colcăiau de mulțimea de gulere albe ce se duceau să lucreze în Manhattan. Financiari, bancheri, agenți de schimb, directori de canale de radio și televiziune, avocații, specialiști în probleme de publicitate, ei erau, în peșterile lor din oțel și sticlă, administratorii imperiului noii Rome americane. Fără îndoială că pentru marxiștii din lumea întreagă Wall Streetul reprezenta și acum Iadul lui Satan ; dar la fel de netăgăduit era și faptul să zeul dolar își pierduse glorioasa supremație de pînă mai ieri. Îngustul canion de zgîrie-nori nu mai era centrul financiar al planetei. Ocupanții birourilor financiare se pregăteau să discute în acea dimineață împrumuturile pentru S.N.C.F. — căile ferate franceze, Compania de Distribuire a Apei din Viena, aceea a exploatării transportului în comun din Oslo precum și pentru guvernele din Ecuador, Malaezia și Kenya. Soarta minelor de cupru din Zair, zăcămintelor de etan din Bolivia sau de fosfați din Iordania, soarta crescătorilor de oi din Noua Zeelandă, plantațiilor de orez din Thaillanda, hotelurilor din Bali și a șantierelor navale din Grecia toate acestea depindeau de deciziile ce urmau să fie luate imediat în birourile a două din cele trei cele mai mari bănci din lume, adică „FIRST NATIONAL" și „CHASE MANHATTAN". Începînd cu ora zece, palpitațiile de la „STOCK EXCHANGE" și de la bursele comerciale urmau să influențeze economia și, în multe cazuri, chiar și politica din lumea întreagă.

De la înălțimea turnurilor lor din Mid-Manhattan, cele trei mari canale naționale de televiziune concepeau programele care determinau valorile, influențau comportamentele, modificau ierarhiile sociale pînă în colțurile cele mai îndepărtate ale lumii. Simboluri ale impactului noului imperialism cultural care ieșea din aceste adevărate fabrici de iluzii, copiii din Buenos Aires, cunoscuții muchachos și puștii dn Marrakech, la fel de cunoscuții jaouled își vîrau acadelele în gură la fel cum o făcea Kojak : școlărițele japoneze se sinucideau din disperare pentru că nu puteau semăna cu eroinele din „CHARLY'S ANGELS". Nu departe de acolo se găseau citadelele profeților societății de consum, agențiile de publicitate din Madison Avenue. Ele răspîndeau în lumea întreagă binefacerile materiale și angoasele spirituale care caracterizează „AMERICAN AGE".

In sfîrșit, New Yorkul era capitala națiunilor lumii. Pe malurile lui East River se înălța magnificul paralelipiped de sticlă, drept și neted ca o oglindă, unde își găsise adăpost ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE. Cinci mii de funcționari permanenți și paisprezece mii de delegați veniți din întreaga lume urmau să continue dezbaterea problemelor mondiale, lucrînd la elaborarea noii ordini economice mondiale pe care o așteptau popoarele lor.

Cele zece milioane de newyorkezi reprezentau colectivitatea cea mai faimoasă, mai capabilă și mai influentă din lume. Ostateci de vis pentru un auster și fanatic beduin ce ardea de nerăbdare să purifice lumea prin mijloacele tehnologiilor avansate ale căror orgolioși inventatori erau și speraseră să rămînă pentru totdeauna stăpîni.

Personajul ce avea zdrobitoarea responsabilitate de a administra această populație era ascuns în fundul uriașului „CHRYSLER" negru ce-l conducea spre primărie prin vălmășagul circulației matinale de pe East River Drive. Această precauțiune era de înțeles : nici un primar al New Yorkului nu dorea să fie recunoscut de concetățenii săi după ce la patru zile de la un viscol, orașul avea în continuare paralizate serviciile publice.

Abe Stern era un omuleț ce măsura cu greu un metru șaizeci, cu capul chel, ca o bilă de biliard. O privire jucăușă, ascunsă în spatele unor ochelari enormi cu montură design, un chip căruia chirurgi esteticieni abili îi restitui-

seră o prospețime cvasi-juvenilă, înzestrat cu o zburdălnicie care-i epuiza pe cei din jurul său, toate acestea făceau uitați cei șaptezeci și doi de ani ce urma să-i sărbătorească a doua zi, marți 15 decembrie. Simțind brusc un miros de trabuc ordinar, se aplecă mai în față pentru a da un pumn în scăfîrlia gorilei sale, un colos de o sută douăzeci de kilograme, care fuma lîngă șofer, scufundat în paginile sportive ale ziarului „DAILY NEWS".

„Riky, mormăi primarul, am să-i cer prefectului de poliție să-ți mărească salariul, dar, pentru numele bunului Dumnezeu, te rog să-ți cumperi trabuce care să nu PUTĂ !"

„Oh, scuzați-mă, domnule primar, dar nu știam că vă deranjează fumul !"

Stern scoase o înjurătură și se întoarse spre purtătorul său de cuvînt care era așezat lîngă el.

„Bine, și pînă la urmă cîte gunoiere au scos pe stradă nepricopsiții ăia ?"

„3.162", răspunse Victor Ferrari.

„Ticăloșii !" explodă primarul.

În mai puțin de o oră Stern urma să țină o conferință de presă în care trebuia să explice unei haite de ziariști gata să-l sfîșie, cauzele incredibilei încetineli cu care serviciile municipale curățaseră, sau mai bine spus, nu curățaseră orașul după viscol. Se gîndea la conferința cu pricina cu entuziasmul celui care se ducea la dentist pentru a-i fi scoasă o măsea de minte.

„Nenorocitul ăsta de oraș are peste șase mii de gunoiere și ticăloșii ăia de la Salubritate nu reușesc să scoată pe străzi nici măcar jumătate din ele !" se indignă el, jucînd puțin teatru.

Era genul de statistici după care se dădeau în vînt ziariștii. Parcă și auzea sarcasmele prezentatorilor de la jurnalele de actualități, denunțînd o dată în plus ineficacitatea administrației sale.

„Știți, domnule primar, aproape toate aceste camioane are peste douăzeci de ani de funcționare !" bîigui Ferrari, căutînd o scuză.

„Au, Victore, AU ! Dumnezeule mare ! mormăi Stern, am o gorilă care vrea să mă asfixieze, un director la Salubritate incapabil să-și facă treaba și, pe deasupra, un purtător de cuvînt care nici măcar nu știe să vorbească corect".

Ferrari luă un aer plouat.

„Mai e şi altceva, domnule primar".

„Nu vreau să ştiu !"

„Friedkin, tipul de la sindicatul celor din Salubritate cere plată triplă pe ziua de ieri".

Stern fixa furios apele negre ale East Riverului şi încerca să-şi imagineze cum ar putea profita de conferinţa de presă pentru a-i bate un cui în talpă tipului de la sindicat, Friedkin, care se dovedea a fi peste măsură de lacom. Dar, în ciuda protestelor sale, nu foarte convinse, în fundul sufletului era încîntat de aceste încăierări care erau, la urma urmelor, toate conferinţele de presă la care participa cu entuziasm. „SCANDALAGIU" era calificativul care se folosea cel mai adesea pentru a-l descrie pe Abe Stern şi calificativul era al dracului de bine ales. Se născuse într-o cocioabă mizerabilă din Lower East Side, Manhattan, ca fiu al unui imigrant evreu polonez, ce cîrpăcea pantaloni la un croitor, şi al unei mame de origine rusă ce broda bluze într-un atelier-ocnă din cartierul confecţiilor. Anii copilăriei tînărului Abe fuseseră trăiţi în acest cartier fără milă cu populaţie preponderent evreiască şi cuprinzînd insuliţe de imigranţi italieni şi irlandezi, un cartier în care locul unui copil depinde de abilitatea cu care se foloseşte de pumni. Minunat sistem ! Tînărul Stern adora să se bată. Visul lui era să devină boxer profesionist, precum idolul său, campionul la categoria mijlocie Battling Levinsky. Îşi amintea şi acum cu plăcere de înăbuşitoarele seri de vară în care adormea legănat de murmurul discuţiilor celor mari, care stăteau pe palierele scărilor de incendiu, imaginîndu-şi victoriile pe care le va obţine cîndva în ring.

Un brusc handicap fizic va pune capăt speranţelor lui Abe Stern. La cincisprezece ani încetase să mai crească. Dar dacă Cel de Sus nu-i dăduse trupul de atlet la care visase în copilărie, îi făcuse în compensaţie un dar cu mult mai preţios : un cap bine mobilat. Abe îl pusese la încercare, pentru început, la colegiul municipal, iar apoi la universitatea din New York, unde studiase dreptul. În anul în care obţinuse diploma de avocat, îşi găsea şi un nou idol, un luptător total diferit de boxerul pe care-l idolatrizase în copilărie : Franklin Roosevelt, infirmul de la Casa Albă al cărui accent nobil dădea speranţe unei

națiuni înglodate în criza economică. Abe devenise politician.

Își începuse cariera ca agent electoral în campania pentru alegerile din 1934 pentru Congres. Responsabil pentru un sector din Brooklin, bătuse din ușă în ușă pentru a strînge voturi pentru candidatul său, legînd în aceste drumuri primele prietenii politice ce-l vor duce într-o bună zi la Primărie. Nimeni nu cunoștea mai bine alchimia New Yorkului decît omulețul ghemuit în fundul uriașei limuzine oficiale. Abe Stren îi pătrunsese misterele, unul cîte unul, în cursul lungii sale ascensiuni politice. Stătuse pe băncile sinagogilor, dar și pe tabureţele înalte ale barurilor, vizitase buticurile, asistase la serate de bingo, la sărbători irlandeze și festivaluri italiene și la un șir infinit de baluri cu scopuri caritabile. Participase la banchete în onoarea a mai mulți sfinți decît erau înscriși în orice calendar, fie catolic sau ortodox. Stomacul său rezistase eroic la o mulțime de feluri incendiare — pizza, gulaș, kebab, chop suey — care ar fi putut demola pentru vecie aparatul digestiv al unui întreg batalion de simpli muritori. Vocea sa răgușită de tenor cîntase Hatikvahul în sinagogile din Sheephead Bay, balade irlandeze în Queens, cantonetele siciliene în Little Haly, lieduri în Yorkville, bluesuri în Harlem. Toate acestea făcuseră din Abe Stern una dintre presonalitățile cele mai viclene, mai dinamice, mai curajoase, dar și descurajant de exasperante ale New Yorkului. De fapt, conștient sau nu, numeroși alegători îl votaseră pentru că vedeau în acel omuleț neobosit imaginea a ceea ce ar fi vrut să fie ei. Pentru mulți, „ABE STERN ERA NEW YORKUL".

Cu excepția președinției Statelor Unite, misiunea pe care trebuia să o ducă la îndeplinire era cea mai importantă și mai complicată, aceea de comandant șef al unei armate de 300.000 de funcționari, din care numai polițiști erau 32.000. Abe Stern era responsabil de bunăstarea și securitatea a zece milioane de americani, de funcționarea a 959 de școli publice și universități, frecventate de 1.250.000 de elevi și studenți, de întreținerea și supravegherea a 9.000 de kilometri de străzi și a 7.000 de vagoane care rulau pe 380 de kilometri de tunele municipale. Trebuia să asigure fondurile de subzistență a peste un milion de șomeri, să evacueze zilnic douăzeci de mii de tone de gunoaie menajere, inclusiv cele 250 de tone de „suveniruri"

lăsate zilnic de cei 1.100.000 de concetăţeni cu patru labe ai oraşului. O sarcină herculeană ce epuizase lungul şir al predecesorilor săi şi înghiţise numai în acel an bagatela de paisprezece miliarde de dolari, o şesime din bugetul Franţei.

În maşină răsună brusc soneria telefonului. Victor Ferrari, purtătorul de cuvînt, întinse mîna după receptor, dar mîna durdulie a lui Stern fu mai rapidă :

„La telefon primarul !" lătră el scurt.

Scoase mai multe mormăituri, zise : „Merci, scumpo", şi închise. Un surîs de beatitudine înflori brusc pe chipul său.

„Ce s-a întîmplat ?" îl întrebă nedumerit Ferrari.

„Ţi-ai fi putut imagina una ca asta ? Preşedintele a cerut să mă vadă imediat. A trimis un avion după mine la MARINE AIR TERMINAL".

Abe Stren se aplecă spre purtătorul său de cuvînt. Cu o voce conspirativă, îi şopti ;

„Pariez că e vorba de proiectul nostru de reconstrucţie în South Bronx. Am o presimţire că baptistul de la Casa Albă o să ne dea, în sfîrşit, cele două miliarde de care avem nevoie !"

:

Înfometată din cauza nopţii de dragoste, Leila Dajani vîra bucăţele de pîine prăjită bine unse cu unt în gălbenuşul ouălelor moi şi le ronţăia cu o deosebită plăcere. Un miros plăcut de ceai de China bine opărit plutea în apartamentul pe care îl ocupa în „HAMPSHIRE HOUSE". însorită. Şi nu uitaţi că nu mai aveţi decît zece zile pentru a vă face cumpărăturile de crăciun...".

„E ora şapte şi jumătate şi sînt —5C° în Mid-Manhattan", anunţa o voce ce ieşea din tranzistorul pus pe măsuţa cu rotile. „Domnul Meteo ne anunţă o zi geroasă, dar, însorită. Şi nu uitaţi că nu mai aveţi decît zece zile pentru a vă face cumpărăturile de crăciun.

Cu un gest brusc, Leila închise tranzistorul şi îşi luă agenda „Hermes". O deschise la litera C şi căută numărul înscris în dreptul numelui „COLOMBE". Ridică receptorul şi formă numărul, avînd însă grijă să adauge două unităţi fiecărei cifre.

Telefonul sună îndelung. În cele din urmă, cineva ridică receptorul la celălalt capăt al firului.

„SEIF", zise ea, în arabă.

„AL ISLAM", îi răspunse o voce.

„Puteți începe operația", le ordonă ea în arabă. Apoi închise.

„SEIF AL ISLAM" — „SABIA ISLAMULUI" era numele de cod al programului atomic al lui Moamer el Geddafi.

Bărbatul cu chipul ciupit de vărsat care răspunsese la apelul Leilei Dajani pătrunse în magazia unei brutării siriene, în spatele lui Atlantic Avenue, în Brooklin. Era așteptat de doi acoliți. Toți trei erau palestinieni și toți trei — voluntari. Fuseseră aleși cu un an în urmă chiar de către Kamal Dajani, dintre alți doisprezece militanți dintr-un lagăr al O.E.P., situat la periferia orașului sirian Alep. Își oferiseră toți trei viața CAUZEI. Nici unul dintre ei nu știa cine le telefonase și de unde fuseseră chemați. Li se spusese numai că trebuie să aștepte în fiecare dimineață la orele șapte și jumătate un apel telefonic prin care vor primi ordine.

Bărbatul cu obrazul ciupit de vărsat deschise cuptorul unei vechi mașini de gătit din fontă și scoase un container din plumb de mărimea unei valijoare, tăie cu grijă legăturile capacului și-l deschise. Interiorul era împărțit în două compartimente. Într-un compartiment era o grămadă de inele de mărimea unei verighete. Celălalt conținea mai multe șiruri de capsule brune de mărimea unui comprimat de aspirină efervescentă. Cei trei bărbați începură să fixeze cu grijă o capsulă de fiecare inel. Apoi deschiseră unul din cele trei panere identice puse unul peste altul într-un colț al camerei și scoaseră un porumbel. Dar nu un porumbel călător, ci un porumbel cenușiu dintre cei mai obișnuiți, care se găseau cu zecile de mii în New York. Prinseră inelul de piciorul porumbelului și repetară operația cu toți porumbeii din cele trei panere.

Cînd toate inelele au fost prinse de picioarele porumbeilor, palestinianul cu chipul ciupit de vărsat își îmbrățișă însoțitorii. Emoționat și mîndru, le spuse :

„Cu astea, jigodiile alea de polițiști au să alerge cu limba scoasă prin tot orașul. MA SALAMEH ! Pe curînd la Tripoli. INCH ALLAH !"

Luă unul din cele trei panere și se îndreptă spre o mașină garată pe stradă. Cei doi complici ai săi făcură același lucru, lăsînd un interval de un sfert de oră între ei.

*

Pe celălalt mal al East Riverului, în jurul insulei Manhattan, prefectul poliției orașului New York se bucura în acele clipe de un foarte rar moment de liniște. De la fereastra biroului său de la ultimul etaj al ultramodernului cartier general al poliției, irlandezul Michael Bannion privea primele raze de soare ce începeau să lumineze clădirile orașului care îi fusese dat în grijă. În fața sa se înălța silueta familiară a Podului Brooklin, ale cărui artere de circulație spre Manhattan erau deja blocate. Spre stînga, mult în spatele coloanelor neoclasice ale tribunalului federal, Bannion identifică acoperișul blocului de opt etaje unde se născuse acum cincizeci și cinci de ani. Chiar de-ar fi fost să-și petreacă restul vieții în atmosfera aseptică a unui birou precum al său, cu aer condiționat, tot mirosul de varză călită din bucătăriile apartamentelor, putoarea veceurilor de pe palier și mirosul cerii pe scara din lemn, care i-au însoțit copilăria, le va simți pînă în ultima clipă a vieții. Bannion fugise de toată această mizerie alegînd soluția cea mai la îndemînă tuturor copiilor de imigranți irlandezi : poliția. Cu înverșunare urcase una cîte una toate treptele ierarhiei, pînă în vîrful acestui building nou-nouț, aflat la mai puțin de doi kilometri de locul nașterii sale.

Soneria unui telefon îl smulse din reverie și-l aduse pe prefect în dreptul biroului din mahon ce simboliza funcția pe care o ocupa, birou pe care-l folosise și Theodore Roosevelt înainte de o deveni președintele Statelor Unite. Suna telefonul de pe linia sa particulară. Recunoscu imediat vocea lui Harvey Hudson, directorul biroului newyorkez al F.B.I.

„Michael, se întîmplă ceva foarte grav și foarte urgent ce ne privește pe amîndoi, îi spuse Hudson. Îmi pare rău că trebuie să te scot din birou pe frigul ăsta, dar am o mulțime de motive, pe care nu ți le pot spune la telefon, și cred că ar fi mai bine să discutăm la mine. Clădirea noastră e mai bine protejată împotriva interceptărilor. Vom avea nevoie de toți inspectorii tăi".

Bannion aruncă o privire pe fişa numeroaselor sale întîlniri, pe care secretara sa i-o punea pe birou în fiecare dimineaţă.

„Harry, e chiar atît de urgent ?"

„O ! da, Michael ! — Bannion remarcă o intonaţie în vocea sa —. Mai mult decît urgent ! Vino cît poţi de repede cu şeful inspectorilor tăi !"

Erau în New York aproape cinci sute de mii de apartamente în care în acea dimineaţă de decembrie se petrecea, cu mici variaţiuni, aceeaşi scenă. Milioane de newyorkezi priveau actualităţile dimineţii la televizoarele întoarse spre masa unde îşi luau micul dejun. Tommy Knowland, doisprezece ani, îşi golea ca un automat farfuria plină cu fulgi de porumb şi banane tăiate în felii subţiri, cu atenţia captată de emisiunea „GOOD MORNING, AMERICA".

Aşezată lîngă el, Grace, mama sa, îşi bea cafeaua, privindu-l cu duioşie. Chiar şi la ora aceea matinală, fără nici un fel de machiaj, abia spălată cu puţină apă rece pe faţă şi părul descîlcit cu cîteva treceri ale periei cu dinţii rari, avea un farmec irezistibil.

„Uah ! Mamă, tu ai văzut ce smeci are ?"

Surescitat la maximum, tînărul Tommy bătea cu linguriţa în marginea farfuriei.

„Nu, dragul mamei, dar crezi că i-am putea trimite lui Jimmy Connors factura farfuriilor sparte în timpul meciurilor sale ?".

Tommy schiţă o grimasă plictisită şi-şi aţinti din nou privirea asupra televizorului.

„Tommy, tu nu ai avut niciodată ?... Grace îşi bea cafeaua cu înghiţituri mici, părînd a fi foarte preocupată de ceva. —. Vreau să zic, că de cînd eu şi tatăl tău ne-am despărţit, n-ai suferit niciodată de singurătate, n-ai simţit nevoia unui fraţior sau surioare ?..."

Cîteva clipe i se păru că fiul ei nu auzise întrebarea. Continua să fixeze ecranul, fascinat de meciul de tenis.

„Nu, mamă. Zău că nu ! — Îşi privi ceasul —. Trebuie s-o şterg".

Înhăţă ghiozdanul şi depuse în fugă un sărut pe obrazul mamei sale.

„Nu uita că diseară am meci. Vii, nu-i așa ?"

„Bineînțeles, dragul meu".

„Să știi că am să cîștig. Sînt cel mai bun !"

„Un meci de tenis se cîștigă pe teren, nu la masa din bucătărie".

„Mulțumesc, doamnă antrenoare".

Ușa de la bucătărie se închise cu zgomot. Grace asculta pașii fiului său tropăind în hol. Peste doi-trei ani, va pleca... spre o lume a lui, va începe să-și aibă o viață diferită de a sa. Își pipăi pîntecul. Primele semne ale celeilalte vieți pe care o purta în ea ? O ! nu, nu încă ! Luă o țigară, aprinse un chibrit și privi îndelung flacăra ce pîlpîia la capătul degetelor sale. Aș face mai bine dacă m-aș lăsa de fumat, murmură ea strivind țigara în scrumieră.

Cu obrajii nerași, cu ochii încercănați și cu blugii șifonați mai rău ca de obicei, James Mills părea să fi petrecut o noapte de beție în cine știe ce bar studențesc. Adevărul era că secretarul general al Casei Albe nu-și părăsise biroul întreaga noapte. Președintele îl chemase de două ori pentru a se sfătui cu el în legătură cu măsurile ce trebuiau luate pentru ca acea criză să rămînă un secret de stat. Grea misiune ! Nici un șef de stat din lume nu ducea o existență atît de publică ca președintele Statelor Unite. Brejnev putea să dispară pentru două săptămîni fără ca nimeni să afle de plecarea sa. Președintele Republicii Franceze putea să dispară, incognito, la volanul mașinii sale personale. Șeful statului american nu putea face un singur pas fără ca haita de ziariști acreditați la Casa Albă să nu prindă de veste. În afara deplasărilor oficiale și a conferințelor de presă zilnice, își făceau cu toții veacul în sala ce le era rezervată la Casa Albă, cu antenele lor ultrasensibile mereu la pîndă, gata să prindă cea mai mică șoaptă, să descifreze cel mai mic semn neobișnuit.

„În primul rînd, nu vreau să văd picior de ziarist pe lîngă ușile birourilor voastre, își avertizează James Mills colaboratorii. Dacă vreunul dintre voi are întîlnire cu un ziarist, ia animalul și-l duce la o cafea la restaurantul de la subsol".

Luă de pe birou lista întîlnirilor oficiale ale președintelui pe ziua în curs. Ca întotdeauna, lista era împărțită în două : erau activitățile publice, care se publicau cotidian în ziarul „WASHINGTON POST", și activitățile particulare, pe care le cunoștea numai cabinetul său. Lista oficială din acea zi de luni 14 decembrie prevedea :

09h00 — Reuniunea Consiliului național pentru problemele securității.

10h00 — Comisia pentru probleme bugetare.

11h00 — Celebrarea aniversării adoptării Declarației universale privitoare la drepturile omului.

17h25 — Festivitatea iluminării pomului de crăciun în parcul din fața Casei Albe.

„În privința primei întîlniri, nu-s probleme. Pentru cea de-a doua, nu avem decît să-i cerem lui Charlie Katz să-l înlocuiască — Katz era președintele Comitetului consilierilor economici — sugeră Mills. Spuneți-i că președintelui i-ar face plăcere să afle întîi părerea sa asupra efectelor reducerilor bugetare asupra economiei".

„Trebuie să-l punem la curent cu evenimentele ?" întrebă cineva.

„Mai ales asta nu !"

„Ce facem cu drepturile omului și pomul de crăciun ?" se neliniști John Gould, purtătorul de cuvînt al Casei Albe.

„De ce nu le anulăm pur și simplu ?"

„În cazul ăsta va trebui să găsim niște explicații beton ! Toți ticăloșii ăia din sala presei au să-mi sară în cap ca un roi de lăcuste !" strigă Gould.

„Și dacă am spune că-i răcit ?" sugeră Mills.

„Au să vrea imediat să vorbească cu doctorul McIntire [1]. Și-l vor potopi cu întrebări : i-ai dat medicamente ? Ce temperatură are ? Trebuie să stea în pat ? Știi la fel de bine ca și mine că nu ne putem juca așa cum vrem cu agenda publică a președintelui fără să avem alibiuri indiscutabile. Și tu ești cel care știe cel mai bine că în orașul ăsta nu-i așa de ușor să-i faci să înghită un alibi, oricît de deștepți ne-am crede noi !"

„Comemorarea drepturilor omului nu reprezintă mari probleme, estimă Mills. Dacă ar începe brusc să ardă în timp ce-și rostește alocuțiunea, putem să-l scoatem rapid din birou fără ca nimeni să prindă de veste. Dar să

[1] Medicul personal al președintelui (n. t.).

ne ferească Dumnezeu să se întîmple ceva în timp ce e la pomul de crăciun, atunci să vezi ce şuturi în cur o să luăm. N-am reuşi să-l scoatem de acolo fără ca toţi să afle că avem o belea zdravănă pe cap !"

„James, dacă tu vrei ca tot căcatul ăsta să rămînă secret, va trebui să ne asumăm riscurile de rigoare şi să-l obligăm să-şi facă programul la secundă".

Gould se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi puse picioarele pe colţul biroului lui Mills.

„Eastman are perfectă dreptate : cel mai bun mod de a proteja un secret e să te porţi ca şi cum nu ar exista. Aşa a procedat şi Kennedy în timpul crizei din Cuba. El şi anturajul său mergeau şi mîncau în oraş, plecau în week-end, trăiau ca de obicei... Să nu-ţi schimbi obiceiurile. Trebuie să facem la fel ! — În privirea lui Gould apăru o lumină jucăuşă —. Iar tu ai să te duci astă seară la „GATSBY". O să te lipeşti de bar, o să razi un whisky mare, apoi o să-l razi şi pe al doilea. Şi o s-o faci în aşa fel încît toată lumea să te vadă că eşti pe cale să te pileşti cu sufletul împăcat !"

Mills izbucni în rîs, pentru ca aproape imediat să rămînă cu gura căscată : afară, pe aleea înzăpezită, zărise o siluetă cunoscută. Fiecare şef de stat are tehnica sa particulară pentru a se menţine în formă în momentele de criză. Preşedintele american o avea pe a sa ; într-un trening bleumarin, învăluit de aburul uşor al respiraţiei, cu părul său grizonat reţinut de o bandă elastică, se pregătea să alerge în jurul Casei Albe.

*

La vederea tuturor acelor chipuri necunoscute ce-l înconjurau pe Harvey Hudson, directorul F.B.I. al oraşului New York, prefectul de poliţie Michael Bannion înţelese că se petrecea ceva foarte grav în oraşul său. Şi această impresie îi fu întărită de auzul cuvintelor : „laboratorul atomic de la Los Alamos ne va spune..."

Hudson era un omuleţ vioi şi slut cu un cap pleşuv ca o bilă de popice, cu urechile mari şi întoarse mult în faţă, cu sprîncenele groase şi cu o imensă slăbiciune pentru ţigările de foi cubaneze pe care şi le procura violînd cu nerușinare embargoul american împotriva lui Castro. Prefec-

tul de poliție nu avu timp să pună întrebarea ce-i stătea pe buze.

„Ei bine, Michael, „chestia aia" s-a întîmplat pînă la urmă", îl anunță Hudson.

Bannion se prăbuși pe un scaun.

„Cînd asta ?"

„Ieri seară".

În mod normal, cele două cuvintele ar fi fost suficiente să-i provoace lui Bannion o explozie de furie celtică. Căci atitudinea celor de la F.B.I. i se părea imposibilă. Chiar și într-o afacere ce privea viața sau moartea a sute de mii de locuitori ai orașului său, securitatea federală nu găsise de cuviință să-i anunțe imediat pe cei din poliția newyorkeză. Dar își stăpîni furia pentru a asculta cu o oroare crescîndă explicațiile lui Hudson.

„Avem timp pînă mîine la prînz să găsim o bombă atomică. Și trebuie s-o facem fără ca nimeni să-și dea seama că noi am căuta vreuna. Ordin absolut al președintelui ; lucrul trebuie să nu fie recunoscut public".

Toate privirile se întoarseră atunci spre bărbatul cu alură de cow-boy ce reprezenta organizația secretă a echipelor de căutare a explozibililor nucleari. Bill Booth bătea nervos darabana cu degetele pe medalionul navajo ce-l purta ca talisman în jurul gîtului.

„Oamenii noștri sînt deja la muncă, declară el după ce trase cu sete un fum din țigara „MARLBORO" a cărei imagine publicitară vie era. Am echipat o sută de camionete închiriate de la „HERTZ" și „AVIS" și am început să mișunăm prin Manhattan".

„Nu pot fi oameni care să vă repereze vehiculele ?" se neliniști Bannion.

„Foarte puțin probabil. Numai minusculul element de detecție fixat pe șasiu le-ar putea atrage atenția. Dar trebuie să-l cauți cu lumînarea".

Booth își privi ceasul :

„Și elicopterele noastre ?" îl întrebă Hudson.

„Vor trebui să decoleze dintr-un moment în altul. Am mai închiriat încă trei aparate de la compania „NEW YORK AIRWAYS" și acum le echipăm cu sistemele de detecție. Vor fi gata peste circa o oră. — Booth mai trase cîteva fumuri zdravene din țigară —. Iată cum cred eu că va trebui să procedăm. Vom începe cu cheiurile. Acolo va fi cel mai eficace sprijinul elicopterelor. Vor putea peria

foarte repede locurile de ancorare și vor decela fără dificultate cea mai mică urmă de radiație prin acoperișurile subțiri ale antrepozitelor. — Făcu o grimasă —. Dar dacă bomba e ascunsă în vreun vas, va trebui s-o luăm la picior după ea. Platformele metalice ale punților ecranează emisiile de raze pe care le căutăm noi".

Prefectul de poliție făcu un gest de nerăbdare. Booth își strivi țigara în scrumieră.

„Ascultați, domnule prefect, zise el ușor enervat, nu așteptați minuni din partea noastră, că nu aveți ce aștepta. Om avea noi crema tehnologiei în domeniu, dar e total neputincioasă într-o junglă de beton și sticlă cum e blestematul ăsta de oraș. Fizicianul văzu irisul albastru al prefectului dilatîndu-se de mirare și un spasm care-i agita mărul lui Adam. Toate avantajele tactice sînt de partea adversarilor noștri. Camioanele mele n-ar putea detecta nimic mai sus de două etaje de la sol. De acolo în sus începe necunoscutul. Nu avem nici o șansă să găsim o armă termonucleară ascunsă în oraș ! Domnilor, furnizați-mi cel puțin informațiile care să-mi permită să mă concentrez într-o zonă precisă".

Cu trei etaje mai sus de sala de conferințe a sediului F.B.I., un telefon suna într-un birou al brigăzii „Informații". Un agent ridică receptorul.

„Salut, gagiule, Rico la aparat".

Agentul sări în picioare și puse în funcțiune sistemul de înregistrare a convorbirilor.

„Ce vești, iepuraș ?"

„Nu cine știe ce, gagiule. Am alergat de nebun toată noaptea, dar tot ce-am găsit e o mîță care a cerut medicamente pentru o arăboaică".

„Droguri sau medicamente, Rico ?"

„Nu, gagiule, e de-a dreptul oficial. Ceva pentru foale. Nu avea rețetă și nici nu vroia să meargă la un vraci".

„Cum arăta gagica ?"

„Mîța mea n-a văzut-o. I-a adus marfa la hotel".

„Ce hotel, Rico ?"

„HAMPSHIRE HOUSE".

*

Șeful inspectorilor poliției newyorkeze, inspectorul șef Al Feldman, cincizeci și trei de ani, un lungan roșco-

van cu vocea tunătoare, îl privea cu un ochi bănuitor pe fizicianul de la Los Alamos. Ce potop de cuvinte ! Aşa se întîmplă mereu cu savanţii ăştia ! Aşteaptă tot timpul să fie cineva în spatele lor, să le culeagă rahaţii pe care îi lasă peste tot ! Feldman îşi drese vocea.

„Căutăm, căutăm, dar se poate să ne spuneţi şi nouă cam cum arată ceea ce căutăm ?" întrebă el.

Bill Booth le împărţi copii ale schemei şi descrierea armei, pe care cei de la Los Alamos le făcuseră după planurile trimise de Geddafi.

„Are cineva idee cam pe cînd ar fi putut intra drăcovenia asta în Statele Unite ?" întrebă Bannion.

„Nu, răspunse Harvey Hudson, dar presupunem că de foarte puţină vreme. Cei de la C.I.A. cred că bomba nu poate veni decît din cinci locuri : LIBIA, LIBANUL, IRAKUL, SIRIA sau din portul ADEN. Ar fi putut fi introdusă clandestin pe la frontiera cu Canada ; nu e o mare scofală s-o faci, dovadă trabucele mele. Sau pur şi simplu printr-un port american, sub o acoperire oarecare".

Bărbatul aşezat în faţa lui Hudson rodea nervos capătul creionului. Quintin Dewing, cincizeci şi şase de ani, era şeful direct al lui Hudson. Director adjunct al diviziei „CERCETĂRI" din Centrala F.B.I., venise de la Washington în seara zilei de duminică pentru a lua conducerea anchetei. Purta un sever costum bleumarin, ornamentat cu o batistă albă ce ieşea fix un centimetru din buzunarul de la piept. „Un adevărat director de companie de asigurări", îşi zisese cu dispreţ inspectorul şef Feldman cînd îi fusese prezentat. Dewing îşi schimbase poziţia în fotoliu, pentru a-i putea privi pe toţi.

„Asta înseamnă că va trebui să luăm la purecat toate actele de navlu şi toate facturile mărfurilor ce au venit în lunile din urmă din aceste ţări. Vom începe cu ultimele sosiri şi vom urca în timp".

„Asta înainte de mîine la prînz ?!" exclamă stupefiat Bannion.

Dewing îl împunse cu privirea pe prefectul de poliţie.

„Înainte !"

Absorbit de examinarea documentelor pe care le împărţise Booth, fizicianul, Feldman nu remarcase mutra pe care o făcuse şeful său.

„Ia spuneți-mi, se adresă acesta fizicianului, ar fi posibil ca bomba să fi fost introdusă aici în piese detașate și montată în locul în care e ascunsă ?"

Booth lăsă să-i scape un rotocol de fum albăstrui.

„Aș zice că, din punct de vedere tehnic, e aproape imposibil".

„Iată, în sfîrșit, și o veste bună ! exclamă Feldman, adresîndu-se de data asta întregii asistențe. Pentru că bomba cîntărește pe puțin șapte sute cincizeci de kilograme, asta va elimina din start un munte de mărfuri. Precum va elimina și etajele superioare ale imobilelor fără ascensor. — Își întinse în față documentele de care dispunea. Și tipii care ar fi putut introduce drăcovenia asta în țară ? Avem măcar cel mai mic indiciu asupra identității lor ?"

„Nimic precis pentru moment, recunoscu Hudson, arătînd cu degetul un fed ca la vreo treizeci de ani cu un păr de un blond spălăcit, așezat în fața lui Feldman. Farrel e specialistul nostru în problemele palestiniene. Frank, fă-ne repede un scurt rezumat cu ceea ce știm".

Așezate cu grijă în fața sa se aflau foile de imprimantă pe care se găseau rezumate toate anchetele F.B.I. ce aveau o cît de mică legătură cu ORIENTUL APROPIAT. — Fișele priveau cele mai diverse afaceri cu putință : trafic cu prostituate dintre Miami și Golful Persic, exportul clandestin a patru mii de carabine semiautomate „M 30" către falangele creștine libaneze, tentativele regimului revoluționar iranian de a infiltra în Statele Unite echipe de ucigași însărcinați cu asasinarea înaltelor oficialități americane. Farrel scoase un document care cuprindea cu precizie cercetările în curs.

„Avem o listă de douăzeci și unu de americani — șaptesprezece bărbați și patru femei — care au trecut prin taberele libiene de antrenament terorist. Toți sînt de origine arabă".

Inspectorul șef Feldman îi aruncă o privire îngrozită.

„Și i-ați arestat deja ? Ce anume ați descoperit ?" exclamă el.

Junele fed tuși.

„Marea lor majoritate au stat în Libia între anii 1975 și 1977. I-am urmărit imediat după întoarcerea lor, dar nici unul nu a făcut nici cea mai mică faptă reprobabilă. Nici măcar să fure și ei un pachet cu gumă de mestecat

dintr-o băcănie ! Justiția ne-a refuzat categoric cererea de reînnoire a mandatului de urmărire".

„Și voi nu i-ați mai urmărit ?"

Junele fed scoase un mormăit afirmativ.

„Doamne Dumnezeule ! exclamă Feldman sărind în sus ca mușcat de șarpe, vreți să spuneți că dictatorul Geddafi a instalat în țara asta douăzeci și unu de agenți, cetățeni americani special antrenați, iar F.B.I. nu a ținut sub urmărire nici măcar unul ?"

„Așa spune legea, domnule inspector-șef, i-o retează scurt Hudson. Dar de ieri seară sîntem pe urmele lor. Am găsit deja patru".

Feldman era congestionat la față ca o pătlăgică roșie.

„Asta nu e lege, domnule Hudson ! E un contract sinucigaș !"

Prefectul de poliție făcu un semn inspectorului său șef să se calmeze și să-și reia locul în jurul mesei. Vorbind cu voce scăzută, și pentru a destinde atmosfera, făcu observația că cea mai mare parte a aglomerărilor preponderent arabe se găseau în apropierea cheiurilor, apoi întrebă :

„Al, în ceea ce ne privește, noi avem ceva în pușculiță privitor la activitatea tipilor din O.E.P. ?"

„Nu mare lucru, se plînse Feldman. Două sau trei brutării amărîte ținute de niște familii de arabi pe care le bănuim vag că ar servi de acoperire pentru un trafic timid de arme — și care ar putea avea, poate, legături cu O.E.P. Cînd Arafat a venit la O.N.U. gorilele lui ne-au băgat la bănuieli vizitînd unele din cîrciumioarele arabe. Or fi venit să bea și ei o cafea. Sau să pună pe roate o rețea ! — Feldman ridică din umeri. — Alegeți ce vă place".

„Măcar ați infiltrat mediile care simpatizează cu O.E.P. ?" îl întrebă pe prefect Clliford Salisbury, un responsabil cu barbișon de la C.I.A., specializat în afacerile palestiniene.

„Singura activitate de infiltrare care e permisă astăzi în mod legal poliției e legată de crima organizată, răspunse Bannion. Și apoi, adăugă el cu amărăciune, eu nu reușesc să-mi trimit mașinile de patrulare pe străzi chiar și cu un singur om la bord și voi vreți să infiltrez mediile O.E.P. ?"

Ceea ce nu le spusese era că nu avea decît patru polițiști care vorbeau araba printre cei treizeci și două de mii de bărbați și femei care compuneau efectivele poliției newyorkeze, și că nici unul dintre ei nu avea ca sarcină supravegherea activității celor peste două sute de mii de arabi ce locuiau în New York.

Quentin Dewing, directorul F.B.I. din centrala de la Washington, se ridică pe jumătate din fotoliu și bătu cu palma în masă.

„Domnilor, nu sîntem aici ca să reglăm conturile între polițiile federale și municipale. Trebuie să ne organizăm urgent cercetările în plan național și metodic. Prima întrebare : sîntem cu toții de acord — ținînd cont de cuvintele „insula New Yorkului" utilizate de Geddafi în scrisoarea sa de amenințare — să concentrăm activitatea tuturor echipelor de cercetare nucleară numai în Manhattan ?"

Se auzi un murmur aprobator.

„Din motive de asigurare a secretului, „Operațiunea NEST" se va desfășura independent, în totalitatea ei. Cei de la F.B.I. vor pune la dispoziție numai șoferi pentru mașinile de cercetare".

„De unde începem ? vru să știe Bill Booth. Wall Street sau Harlem ? Nordul sau Sudul ?"

„Eu aș zice să începeți din Wall Street. Veți fi mai aproape de cheiuri. Teroriștii ar fi avut de parcurs astfel un drum mai scurt cu bomba prin oraș. Și apoi se știe : toată lumea urăște Wall Streetul".

„Perfect, încuviință Dewing. A doua problemă : oamenii. Am sunat alarma generală la noi, la F.B.I. Vom aduce aici cinci mii de agenți. Am ordonat Direcțiilor TEZAUR, VĂMI și STUPEFIANTE să ne pună la dispoziție absolut toate forțele disponibile. — Se întoarse spre Bannion — Domnule prefect, am putea conta pe întreaga dumneavoastră brigadă de inspectori ?"

„Vă stă la dispoziție".

Harvey Hudson mușcă vîrful unei țigări de foi.

„Inspectore șef Feldman, care este, după părerea voastră, cel mai bun mod de a ne împărți forțele ?"

„Pe echipe, ca întotdeauna cînd am avut în brațe cîte o belea de genul ăsta. Un fed cu un inspector de-al nostru".

Hudson scoase din buzunar un trabuc şi-l întinse inspectorului newyorkez cu gestul ceremonios al unui şef indian care întindea pipa păcii.

„E în regulă, şefule !"

Se ridică apoi de la masă şi, trăgînd din trabuc, se proţăpi lîngă harta New Yorkului ce acoperea peretele din spatele său.

„Trebuie să ne împărţim forţele în mai multe grupuri. — Îndreptă vîrful trabucului spre cheiurile din Brooklyn —. Vom trimite unul aici, iar aici altul. — Arătase spre aeroporturi —. Un al treilea trebuie să verifice sistematic toate locurile obişnuite, hoteluri, agenţii de închiriat maşini ; trebuie strînşi cu uşa toţi informatorii, poate aflăm dacă nu cumva cineva a procurat acte false unor arabi, sau le-a asigurat fuga ; poate chiar le-au procurat arme sau altele de felul ăsta".

Feldman îşi stăpînea cu greu nerăbdarea.

„Scumpul meu Hudson, cine vă aude ar putea crede că avem la dispoziţie trei săptămîni să dăm de drăcia aia. Dacă vrem să avem o cît de mică şansă, nu trebuie să ne dispersăm. Trebuie să începem prin a ne concentra asupra celor care socotim că ar putea da o astfel de lovitură. Are cineva vreo idee cam ce fel de tipi sînt ăia care au pus la cale aşa ceva ?"

Hudson făcu semn expertului de la biroul palestinian să răspundă la întrebare.

„Vorbind la modul general, explică junele fed, teroriştii din raza asta sînt fatalmente foarte organizaţi. Au banii necesari să treacă neobservaţi. Vreau să spun că nu sînt obligaţi să-şi caute ascunzători în cocioabele din Bronx sau la cerşetorii din Bowery. Aştia au învăţat demult că, pentru a se pierde în peisaj, trebuie să aibă înfăţişarea unor burghezi înstăriţi. Printre altele, au tendinţa de a nu se încrede în alţii, rămînînd într-un cerc foarte închis. Nu au aerul că ar manifesta prea multă încredere în alte mişcări revoluţionare".

„Aş adăuga, preciză inspectorul şef, că dacă vrei să dai o lovitură ca asta, nu trimiţi decît oameni care cunosc deja ţara, care deci au mai stat pe aici. Indivizi care vin pentru prima oară riscă să lase prea multe urme".

„Inspectorul Feldman are dreptate, aprobă Salisbury, reprezentantul cu barbişon al C.I.A. Şi aş vrea să mai

adaug două lucruri : trebuie să ne gîndim serios la faptul că avem de-a face cu oameni deosebit de inteligenţi, care acţionează cu sînge rece, conştienţi că şansele lor de reuşită sînt minime şi, ca atare, că acţiunea lor trebuie să fie organizată perfect. Sînt convins că trebuie să căutăm un mic grup coerent de fanatici foarte bine motivaţi şi, cum am mai spus, deosebit de inteligenţi. În al doilea rînd, cred că tipul de profesionişti de care s-a folosit Geddafi, încredinţîndu-le o astfel de misiune, a lăsat deja oarecari urme prin fişierele serviciilor de informaţii din lumea întreagă. Sîntem în contact cu toate serviciile străine care au informaţii despre teroriştii palestinieni. Vom primi toate fotografiile şi datele disponibile. Ca metodă de lucru, propun să-i selecţionăm pe cei care au un anumit nivel de pregătire şi care au mai trecut prin Statele Unite ; ei să constituie principala noastră preocupare !"

„Şi cam cîţi indivizi credeţi că ar fi în situaţia asta ?" se nelinişti Feldman.

Salisbury părea că socoteşte.

„Sînt în jur de patru sute de palestinieni cunoscuţi şi identificaţi care mişună prin lume. Bănuiesc că vom găsi între cincizeci şi şaizeci şi cinci care să corespundă criteriilor noastre".

Inspectorul şef dădu din cap.

„Sînt mulţi. Mult prea mulţi. Într-o afacere ca asta nu trebuie să alergăm după mai mult de doi, hai trei, iepuri. Bătrîne, dacă vrei să ne ajuţi să salvăm oraşul ăsta, trebuie să ne dai una sau două feţe palide. Nu o galerie de portrete".

Unul din cei doi agenţi federali îşi prezentă insigna funcţionarului de la recepţie cu atîta discreţie încît tînărul recepţioner nu realiză cine erau vizitatorii săi înainte de a auzi cuvîntul F.B.I. Imediat, ca majoritatea persoanelor brutal şi direct confruntate cu un reprezentant al legii federale, se retrase în defensivă.

„Dacă nu vă supăraţi, aş putea vedea registrul clienţilor ?"

Recepţionerul se grăbi să-i aducă registrul cu coperte negre al hotelului „HAMPSHIRE HOUSE". Arătătorul

agentului începu să alerge de-a lungul paginilor şi se opri în dreptul unei adrese : strada Hamra din Beirut, Liban, trecută în dreptul unui nume : Linda Nahar, apartamentul 3202, notă el în carneţel, aruncînd o privire spre panoul cu chei. Cheia nu era la locul ei.

„Doamna Nahar e în cameră ?"

„O, aţi ratat-o ! le răspunse cu un aer satisfăcut recepţionerul. Doamna a părăsit hotelul, acum circa o jumătate de oră. Dar a zis că revine după o săptămînă"

„V-a spus unde pleacă ?"

„La aeroport. Pleca în California".

„A lăsat o adresă unde să-i trimiteţi corespondenţa ?"

„Nu".

Vocea primului fed deveni brusc prietenoasă.

„Sînteţi bun să ne vorbiţi puţin despre doamna Nahar ?"

Zece minute mai tîrziu, cei doi agenţi erau în maşina lor. Recepţionerul se dovedise puţin dispus să coopereze cu legea.

„Ce zici, Frank ?"

„Cred că ne pierdem timpul de pomană".

„Şi eu cred la fel. Numai dacă n-ar fi plecatul ăsta tocmai astăzi".

„De ce nu-i ceri informatorului tău să-şi mai „stoarcă" puţin sursa ?"

„Ar fi puţin peste puterile mele. Rico are de-a face, de obicei, cu tot felul de ucigaşi. — Fedul îşi privi ceasul — Hai mai bine să verificăm listele de pasageri, să vedem ce avion a luat. O vor interoga-o cei din California, la sosire".

*

„Am uitat cu toţii un lucru de o importanţă capitală, spuse prefectul de poliţie cu o voce autoritară care-i făcu pe toţi să-l privească miraţi. Consemnele de „secret" date de Casa Albă se vor aplica şi oamenilor care vor face cercetările pe teren ?"

„Nu, bineînţeles că nu, răspunse cu o voce metalică Hudson. Cum i-aş putea motiva, cum i-aş putea face să muncească aşa cum n-au făcut-o niciodată pînă acum, cum să-i fac să fie conştienţi că ţin în mîinile lor viaţa a milioane de oameni fără a le spune adevărul gol-goluţ ?"

În privirea prefectului de poliție se putea citi cea mai desăvîrșită uimire.

„Vreți să spuneți că o să le spuneți oamenilor mei că în oraș e ascunsă o bombă H, care va exploda în cîteva ore, ștergîndu-l de pe fața pămîntului ? Nu sînteți în toate mințile ! Sînt și ei oameni. Vor fi cuprinși de panică. Știți ce-și vor spune imediat ce vor afla vestea ? Hait, puștii mei sînt aici. Să o sun pe nevastă-mea. Ascultă-mă, du-te repede și-i ia pe ăia micii de la școală și șterge-o imediat la maică-ta în Massachusetts".

„S-ar părea că aveți foarte puțină încredere în oamenii voștri, domnule prefect".

Privirea lui Michael Bannion îl străpunse pe Quentin Dewing, austerul director din Centrala F.B.I. de la Washington.

„Am o totală încredere în oamenii mei, domnule Dewing. Numai că ei nu vin din Montana, din South Dakota sau din Oregon precum ai voștri. Ai mei vin din Brooklyn, din Bronx, din Queens. Au soții, copii, mame, unchi, mătuși, prieteni, amante, iubite, cîini, pisici, canari prinși în capcană în orașul ăsta blestemat. Sînt oameni. Nu supermeni ca oamenii voștri. Va trebui să inventați o poveste pentru a le ascunde adevărul. Și vă mai pot spune un lucru, domnule Dewing, va trebui ca povestea voastră să fie a dracului de bună, dacă nu, va fi o panică în orașul ăsta cum nici dumneavoastră și nici altcineva nu și-ar putea imagina !"

*

Ziarista Grace Knowland își ridică gulerul de blană pentru a se apăra de vîntul care o izbi la ieșirea din stația de metrou Chambers Street, în partea de jos a Manhattanului. Traversînd în grabă parcul din fața primăriei, plantat cu sicomori, unde GEORGE WASHINGTON pusese să se citească „Declarația de Independență" locuitorilor New Yorkului, alunecă pe zăpada înghețată și căzu. Tîmpitul ăsta de primar nu-i în stare să-și facă oamenii să curețe trotuarele nici măcar în fața primăriei ! se înfurie ea. Drept în față se ridica fațada impozantă a PRIMĂRIEI, un amestec ciudat de arhitectură LUDOVIC al XVI-lea și arhitectură clasică americană. Grace urcă cu grijă treptele acoperite de polei, care cunoscuseră pașii

atîtor suverani, prinţi, preşedinţi, militari, astronauţi şi savanţi care veneau să primească omagiul oraşului. Sucîse poliţistului de gardă şi intră în sala rezervată presei în acelaşi timp cu Victor Ferrari, purtătorul de cuvînt al primarului.

„Doamnelor şi domnilor, îi anunţă acesta din urmă, frecîndu-şi mîinile, am să vă dau o veste proastă. Excelenţa sa regretă că nu poate participa la conferinţa de presă cu dumneavoastră în această dimineaţă..."

Ferrari aştepta să se liniştească torentul de blesteme şi de huiduieli pe care-l provocase vestea amînării conferinţei de presă. Să suporţi proasta dispoziţie a presei newyorkeze era una din sarcinile cele mai uşoare pe care trebuia să le suporte funcţia de purtător de cuvînt al primarului oraşului New York.

„Primarul a fost chemat la Washington personal de preşedinte pentru a discuta anumite probleme bugetare de interes comun".

Sala făcu explozie. Maladia cronică a finanţelor newyorkeze hrănea de ani de zile o mulţime de ziarişti. „Creşterea ajutorului federal ?" „Reducerea contribuţiei guvernamentale ?" „Împrumutul bugetar ?" Întrebările începuseră să curgă precum un stol de săgeţi.

„Îmi pare rău, dar sînt în imposibilitate de a preciza obiectul exact al acestei întîlniri neprogramate", se scuză Ferrari ridicînd mîinile a neputinţă.

„Victore, cînd credeţi că se întoarce primarul ?" îl întrebă Grace.

„În cursul zilei. Vă anunţ eu".

„Cu cursa aeriană, ca de obicei ?"

„Sigur că da".

„Hei, Vic ! îl strigă un reporter de televiziune, crezi că s-ar putea să fie în legătură cu proiectul de reconstrucţie al zonei South Bronx ?"

Chipul lui Victor lăsa să se strecoare o imperceptibilă aprobare, un scurt clipit din ochi asemănător cu cel al jucătorului de poker care se trezeşte cu o chintă royală servită. Un singur ziarist o surprinsese : Grace Knowland.

„Vă repet că nu sînt încă la curent cu obiectul acestei vizite", insistă Ferrari.

Grace o şterse discret pînă la primul telefon şi chemă redacţia locală a ziarului său „NEW YORK TIMES".

„Myron, îi şopti ea redactorului şef, se mişcă ceva în afacerea cu locuinţele din South Bronx. Stern a şters-o la Washington ! Vreau să dau de el şi să încerc să ne întoarcem împreună cu avionul".

„De acord !"

Înainte de a pleca, se gîndi să dea un alt telefon. Numărul de la birou al inspectorului Rocchia suna în gol. În cele din urmă îi răspunse o voce necunoscută :

„Nu-i aici. Au plecat cu toţii la o şedinţă".

E ceva ciudat aici, gîndea Grace în timp ce închidea telefonul, Angelo mi-a zis că astăzi stă să se ocupe de hîrtoage. În timp ce se strecura spre ieşire, auzi un murmur de voci ce creştea din grupul care-l înconjurase pe purtătorul de cuvînt.

„Totul e minunat, Vic, strigă cineva, dar aşa, din pură curiozitate, putem şti şi noi cînd are de gînd municipalitatea să cureţe străzile de căcatul ăsta de zăpadă ?"

*

„Domnule preşedinte, arătaţi minunat ! Formidabil ! Încîntător !"

Aprecierile pocneau precum un şir de petarde ce explodează în noaptea de Anul Nou. Nici chiar acolo, în intimitatea biroului personal al preşedintelui Statelor Unite, o cămăruţă lipită de marele birou oval, care era cel oficial, primarul New Yorkului nu-şi putea stăpîni vechile sale obiceiuri de politician trecut prin ciur şi prin dîrmon. Traversă încăperea săltînd de parcă ar fi avut arcuri la tălpi.

„Zău, păreţi în cea mai bună formă !"

Preşedintele, livid de nesomn, îi făcu semn să se aşeze pe canapeaua de culoarea piersicii şi aşteptă ca majordomul să termine de turnat cafeaua. Se auzeau, în surdină, acordurile din „Cele patru anotimpuri" de Vivaldi. Preşedintele prefera intimitatea acestei camere decorului biroului vecin, sanctuar al autorităţii sale, al răspunderilor şi servituţilor sale. Îl decorase cu cîteva amintiri personale : o muschetă oferită de miliţiile din GEORGIA ; un portret în ulei al soţiei şi fiicei sale, pictat a doua zi după victoria sa în alegeri ; o fotografie a idolului său, amiralul Rickover, care avea ca dedicaţie o întrebare, la care me-

ditase adesea : „Why not the best ?“ — „De ce nu cel mai bun ?“. Lîngă călimară se găsea faimoasa placă ce împodobise odinioară biroul lui Harry Truman și al cărui text era întotdeauna de actualitate. „The buck stops here“ — „De aici nu se mai aruncă mingea altuia“.

„Deci, exclamă Stern radios, imediat ce majordomul ieși din încăpere, putem discuta în sfîrșit despre finanțarea proiectului de reconstrucție a zonei South Bronx ?“

Președintele puse cu grijă ceașca pe farfurioară.

„Îmi pare rău, Abe, dar sînt obligat să vă dezamăgesc. Nu ăsta era motivul pentru care v-am rugat să veniți aici“.

Mirat, primarul ridică din sprîncene.

„Abe, avem o belea îngrozitoare pe cap, și beleaua privește orașul vostru“.

Stern scoase un sunet care era în același timp și suspin și mormăit.

„Ah ! domnule președinte, păi atunci nu e chiar sfîrșitul lumii ! Crize au fost, și vor mai fi. Dar New Yorkul le-a supraviețuit !“

Un fel de văl acoperi ochii președintelui în timp ce-l privea pe omulețul din fața sa :

„Faceți o mare greșeală, domnule primar ; de data asta e vorba de o criză căreia New Yorkul s-ar putea să nu-i mai supraviețuiască“.

PARTEA A CINCEA

„ZGÎRIE-NORII ÎȘI VOR LUA ZBORUL"

Harvey Hudson, directorul biroului F.B.I. din New York, cobora două cîte două treptele amfiteatrului din cartierul general situat în Federal Plaza. Era urmat de prefectul de poliție și de șeful brigăzii de inspectori. În timp ce aceștia doi se așezau între hampa drapelului orașului New York și flamura albastru-aurie a F.B.I., Hudson se apropie de pupitrul aflat la marginea estradei, cu cel de-al patrulea trabuc al zilei între dinți. Se mișcaseră repede. Era abia ora nouă a zilei de luni 14 decembrie. Hudson îmbrățișă cu o privire satisfăcută uriașa sală plină ochi, așteptă să-și calmeze respirația și scoase trabucul din gură. Apoi luă microfonul.

„Domnilor, avem o belea mare pe cap".

Această ciudată introducere provocă un freamăt în sală, urmat de o liniște de mormînt.

„Un grup de teroriști palestinieni a ascuns un butoi cu clor în New York, mai mult ca sigur în Manhattan".

În spatele lui Hudson prefectul Bannion observa fețele inspectorilor săi, încercînd să le ghicească reacțiile.

„Sînt sigur, continuă Hudson, că nu e nevoie să vă amintesc de proprietățile extrem de toxice ale clorului : vă amintiți cu toții ce s-a întîmplat în Canada după accidentul acela de cale ferată. În chiar aceste clipe blestematul ăla de butoi cu clor face ca asupra populației să planeze o amenințare cu moartea. Imaginați-vă numai panica la aflarea veștii ! Iată de ce fac apel la simțul vostru de responsabilitate și vă cer insistent să păstrați cel mai riguros secret asupra spuselor mele".

Inspectorii poliției newyorkeze erau niște duri de felul lor, dar pe Bannion expresia de groază ce apăruse pe nu-

meroase chipuri îl făcu să se-nfioare. Dumnezeule ! ce s-ar fi întîmplat dacă ne punea dracu' să le spunem adevărul ?

Hudson continua să le spună basmul pe care-l imaginase împreună cu Bannion şi Feldman : un comando palestinian se găsea în New York cu ordinul de a face să explodeze butoiul cu gaz mortal, dacă Begin nu eliberează pînă a doua zi la prînz zece din tovarăşii lor, actualmente în închisorile israeliene. O schemă mărită a bombei H a lui Geddafi, din care serviciile tehnice speciale şterseseră cu grijă orice urmă care le-ar fi putut da alte idei poliţiştilor, apăru pe un ecran în spatele vorbitorului.

„Unii dintre dumneavoastră vor avea ca misiune arestarea teroriştilor, alţii vor proceda la operaţii de cercetare, sector cu sector, vor fi echipe care vor pieptăna cu atenţie aerodromurile, cheiurile şi docurile pentru a încerca să afle cum au introdus drăcovenia în oraş. Veţi lucra în echipe, poliţia din New York cu agenţii F.B.I., serviciu cu serviciu : antigang cu antigang, răpiri cu răpiri, explozibili cu explozibili şi aşa mai departe".

„Dumnezeule mare ! exclamă unul din fundul sălii, de ce nu le ziceţi jandarmilor să dea drumul feciorilor ăia de tîrfe pe care-i ţin la păstrare !"

Bannion se aştepta la o reacţie de acest gen. Îi făcu un semn lui Hudson, se ridică şi se apropie de microfon :

„Asta e problema israelienilor, declară el fără drept de apel, nu a noastră ! Şi treaba voastră e să găsiţi blestematul ăla de butoi !"

Bannion făcu o pauză, apoi încheie, cu o voce tunătoare :

„Băieţi, contez pe voi ! Găsiţi-mi butoiul ăla ! Şi fuga-fuguţa !"

*

Inspectorul de gardă la intrarea principală a Departamentului Finanţelor, din Washington, se apropie de cei doi bărbaţi care coborîseră dintr-un „FORD" negru, oficial. Verifică rapid actele de identitate care dovedeau că sînt înalţi funcţionari la Departamentul Apărării, apoi le făcu semn să-l urmeze în holul ministerului. Îi conduse spre o uşă grea pe care scria „Ieşire", după care coborîră

două etaje, pînă în subsolul clădirii, şi apucară pe un coridor prost luminat care se termină cu o a doua uşă, închisă cu cheia. Ea permitea accesul în culisele secrete ale Casei Albe, în acel tunel care trece pe sub East Executive Avenue şi care fusese folosit de preşedinte cu o seară înainte pentru a se duce incognito la Pentagon.

David Hannon, cincizeci şi patru de ani, cu părul grizonat, era responsabilul Agenţiei pentru protecţia civilă. Adjunctul său, Jim Dixon, era specialist în efectele armelor nucleare. Amîndoi îşi petrecuseră cea mai mare parte a activităţii lor profesionale studierii unui subiect oribil: distrugerea oraşelor, satelor şi populaţiei americane cu arme nucleare şi termonucleare. Inimaginarul le era la fel de familiar ca un bilanţ expertului contabil. Fuseseră la HIROSHIMA şi NAGASAKI, urmăriseră exploziile experimentale în deşertul NEVADA, concepuseră şi comandaseră construirea unor cochete case coloniale, şiruri întregi de frumoase bungalouri, manechine în mărime naturală pe care planificatorii militari ai anului '50 măsuraseră efectul generaţiilor succesive de arme nucleare.

Însoţitorul lor îi conduse pe sub Casa Albă şi-i îndrumă pe o scară ce dădea spre aripa de vest, care adăpostea birourile prezidenţiale şi sala Consiliului Naţional pentru Securitate. Acolo fuseseră lăsaţi pe mîna unui comandant din corpul Infanteriei Marine.

„Conferinţa tocmai a început, le zise ofiţerul arătîndu-le două scaune pliante instalate lîngă uşă. Vă vor chema imediat".

*

Membrii Comitetului de criză îşi reluaseră locurile în jurul mesei de conferinţe. Preşedintele îşi aşezase oaspetele, primarul New Yorkului, în dreapta sa. Ceasul digital de pe perete arăta 9,03. Se scurseseră nouă ore din clipa exploziei din deşertul Libiei.

„Am vorbit la telefon cu guvernatorul statului New York şi l-am pus la curent cu situaţia, spuse preşedin-

tele. Chiar eu i-am expus situaţia şi domnului primar şi l-am rugat să ni se alăture. Ameninţarea priveşte oraşul şi concetăţenii săi, aşa încît vom face o excepţie de la procedurile obişnuite ale secretului discuţiilor noastre".

Făcu un semn din cap în direcţia amiralului Tap Bennington. Tradiţional, toate reuniunile Consiliului Naţional pentru Securitate începeau, invariabil, printr-o expunere a directorului C.I.A.

„Din momentul în care ambasada noastră din Tel Aviv a primit telefonul acela anonim ce anunţa iminenţa unui bombardament atomic asupra Libiei, am intervenit pe lîngă sovietici cerîndu-le să facă presiuni asupra Israelului. Presiunile au avut efect imediat. Grupul „ELINT" al Flotei a VI-a din Mediterana ne-a confirmat că la ora 3,48 în dimineaţa acestei zile Israelul a anulat un atac nuclear împotriva Libiei. Consider că, în privinţa asta, situaţia este satisfăcătoare".

Directorul C.I.A. răspunse cu un semn din cap murmurului de uşurare provocat de spusele sale.

„Pe de altă parte, C.I.A. încearcă să găsească indicii care să-i permită să identifice pe indivizii care ar fi putut plasa bomba lui Geddafi în New York. — Făcu o pauză —. Din nefericire, pînă acum nu am făcut nimic concret".

„Însărcinatul cu afaceri la Tripoli a răspuns mesajului lui Eastman prin care îi ceream să-i facă cunoscut lui Geddafi că vreau să stau de vorbă cu el ?" întrebă preşedintele.

„Încă nu. „CATASTROFA", Boeingul nostru, e la locul lui în dispozitiv, gata să stabilească legătura în clipa în care vor dori cei din Tripoli".

„Perfect".

Răspunsul acesta laconic dădea de înţeles că preşedintele era convins că, o dată intrat în legătură cu Geddafi, ar fi posibil să-l convingă să accepte o soluţie rezonabilă apelînd la judecata şi la sentimentele sale religioase.

„Tap, de ce libertate de manevră dispune, după părerea voastră, colonelul Geddafi ? E singur la cîrmă ? E unicul stăpîn asupra deciziilor ?"

„ABSOLUT ! armata, poporul, ţara întreagă i se supun. Nimeni şi nimic nu i se împotriveşte !"

Președintele strînse din buze și începu să bată darabana pe tăblia mesei. Se întoarse spre directorul F.B.I. :

„Domnul Holborn ?"

În timp ce fiecare participant dădea raportul asupra activității departamentului de care răspundea, de la ultima întîlnire cu președintele, primarul Abe Stern continua să rămînă sub șocul îngrozitoarei confidențe ce i-o făcuse șeful statului. Cînd amiralul Fuller, președintele Comitetului șefilor de stat major, anunță că portavioanele și submarinele nucleare ale Flotei a VI-a se apropiau de ținta lor în largul coastelor libiene, Stern se aplecă spre microfonul ce-l avea în față, cu palmele dolofane încrucișate pe masă. I se părea că trăiește un coșmar :

„Domnilor, israelienii aveau dreptate ! — Toate privirile erau îndreptate spre omulețul din fața lor —. N-ar fi trebuit să-i constrîngeți să renunțe la o ripostă. Singurul nostru obiectiv ar trebui să fie lichidarea exaltatului ăla !"

„Domnule primar, îi replică liniștit Eastman, grija noastră principală este de a vă salva populația orașului".

Dar nimic nu-l mai putea opri pe Abe Stern. Chipul lui devenise brusc stacojiu. Apocalipsul care-i amenința orașul îl făcuse să-și piardă măsura.

„Arabul ăsta nu e altceva decît un nou HITLER ! De zece ani de zile nu face nimic altceva decît să violeze absolut toate principiile moralei internaționale. A ucis, a distrus, și-a trimis teroriștii în toate colțurile lumii pentru a-și impune voința. A distrus LIBANUL cu banii săi, invadînd BEIRUTUL cu zeci de milioane de dolari, prin intermediul cinstiților bancheri americani, ca să fim sinceri. El stă în spatele lui Khomeini. Caută să distrugă pe toți prietenii noștri din zonă, de la Saadat, la casa domnitoare saudită, cu scopul de a ne submina, anulîndu-ne aprovizionarea cu petrol. Și noi ne-am țintuit fundurile pe scaunele noastre confortabile, în toți acești zece ani, lăsîndu-l să acționeze, ca niște fantome ale lui Chamberlain ce sîntem, făcînd sluj în fața acestui nou FÜHRER !"

Stern se întoarse spre președinte și i se adresă direct :

„Și bufonul ăla de frate al vostru s-a acoperit de ridicol, că de altminteri și dumneavoastră, domnule președinte, mergînd să-i cîntați osanale acestui monstru peste mări și țări... Precum cretinii ăia din partidul germano-

american care urlau la lună „HEIL HITLER" în 1940, cînd şi-au ţinut congresul la CHICAGO".

Făcu o scurtă pauză pentru a-şi relua suflul şi o luă de la capăt şi mai surescitat :

„Acum a pus o bombă H în oraşul meu, printre oamenii mei şi voi vreţi să-l implorăţi în genunchi, să-i daţi ce vă cere acestui fanatic ! În loc să-l lichidaţi !"

„Domnule primar, lichidînd LIBIA nu vom salva New Yorkul", interveni amiralul Fuller.

„Baliverne !"

„Credeţi sau nu, ăsta-i adevărul".

„De ce ?

„Pentru că distrugerea LIBIEI nu va împiedica explozia bombei. Dimpotrivă, va grăbi explozia acesteia !"

Primarul lovi tăblia mesei cu ambele palme. Se ridicase pe jumătate din fotoliu, tremurînd de furie, arzîndu-l cu privirea pe calmul şef de stat major din capătul mesei.

„Adică vreţi să-mi spuneţi că aţi păpat an de an zeci de miliarde de dolari cu blestemata voastră de maşinărie nucleară — miliarde de care oraşul meu are atîta nevoie şi pe care nu le-a primit nici pînă azi — ca acum să aflăm că armele voastre nu pot salva locuitorii New Yorkului, nu pot apăra oraşul de ambiţiile unui dictator de o sută de ori mai rău decît Khomeini — care e un dulce copil nevinovat — şi care conduce o ţară care nu e decît un imens deşert de nisip presărat cu baligi de cămile !"

„Aţi uitat petrolul !", remarcă cineva uşor maliţios.

Chipul osos al amiralului luă aerul trist al unui bătrîn cîine de vînătoare căruia îi rîde un iepure în nas.

„Cea mai sigură metodă de a vă salva oraşul, şi, de altminteri, singura, domnule primar, e să găsim blestemata aia de bombă şi s-o dezamorsăm".

*

„Pe care ţi l-au dat ?"

Inspectorul principal Angelo Rocchia îşi usca mîinile sub jetul de aer cald al unei suflante din toaletă, în timp ce discuta cu vechiul său coleg şi prieten Henry Ludwig. Ludwig întoarse enormul său cap pleşuv spre un negru înalt, cu un păr scurt şi creţ.

„Ăla de colo ! Şi ţie ?"

Angelo îi arătă cu o scurtă şi dispreţuitoare privire pe tînărul agent F.B.I., care-şi pieptăna meşele de păr blond la cîteva chiuvete mai departe de ei. Apoi scoase un suspin de plictiseală şi se aplecă spre oglindă pentru a-şi examina mai bine chipul. Văzu cîteva urme unsuroase din crema antirid pe care o aplica în fiecare dimineaţă sub ochi şi în colţurile buzelor. Începuse să facă asta de cînd o cunoscuse pe ziarista de la „NEW YORK TIMES", Grace Knowland. Îşi perie cu grijă sacoul, căci cochetăria şi mîncarea bună erau cele două slăbiciuni ale sale. Banii lui Angelo Rocchia nu au decît două direcţii : burta şi ferchezuiala, glumeau colegii săi. Nu juca poker sau alte jocuri de noroc, nu paria şi nu alerga după femei. Dar purta costume de la casa „TRIPLER", la trei sute cincizeci de dolari bucata, ca cel bleumarin pe care-l îmbrăcase în acea dimineaţă, cu o cămaşă din mătase cu monogramă şi butoni la manşete, o cravată din brocart alb şi o pereche de pantofi strălucitori cu bot ascuţit de la firma „SCREENLAND". De la începuturile meseriei sale înţelesese un lucru foarte important : că eleganţa şi consideraţia merg mînă în mînă şi că un copoi bine înţolit face impresie asupra caizilor din Mediu.

„Henry, socotesc că nu e nevoie să-ţi mai spun ce cred ? mormăi el. Şi totuşi e ceva ce mă calcă pe bătătură în circul ăsta. Miza e mult mai mare ! F.B.I.-ul este vîrît pînă în gît în chestia asta. Ca şi tipii de la Finanţe, ca şi Vămile. Am văzut vreo cîţiva indivizi şi de la Stupe. Şi toţi ăştia caută un butoi cu rahat ? Haida-de !"

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se apropie de junele fed cu care fusese procopsit pe post de coechipier.

„Bună, amice ! Ce cravată mişto ai ! exclamă el aruncînd o privire compătimitoare spre fîşia îngustă de stofă ce atîrna la gîtul lui Jack Rand. Unde ai găsit minunăţia asta ?"

„Chiar credeţi că-i drăguţă ? Am cumpărat-o de la „BROWN", un mare magazin din Denver".

„Denver ? Dar ai făcut ceva drum pînă aici ! Bine, hai să vedem încotro ne spun s-o apucăm", zise Angelo, trăgîndu-l după el pe tînărul fed.

În mijlocul unui careu din birouri metalice, într-o uriaşă încăpere alăturată, un poliţist newyorkez şi un agent F.B.I. împărţeau ordinele de misiune fiecărei echipe.

O confuzie groaznică domnea în jurul meselor. Căci, ceva mai departe, alți polițiști împărțeau, la rîndul lor, graficele de patrulare, codurile de legături radio, aparate reglate pe frecvențele secrete ale F.B.I. Inspectorii cereau urlînd mașini de patrulare banalizate, alții cereau plata orelor suplimentare, iar cei mai mulți îi înjurau la grămadă pe toți, jidani și arabi deopotrivă.

Angelo simți o mînă atingîndu-l ușor pe umăr. Se întoarse. Inspectorul șef Feldman se aplecă și-i spuse la ureche :

„Dă-i bătaie, Angelo ! Pe viață și pe moarte ! Și nu-ți fă griji : te reclamă, te înjură că i-ai amenințat sau i-ai pocnit... ești perfect acoperit pentru orice !"

Feldman plecă imediat să-și găsească altă ureche pentru mesajul său nu tocmai ortodox. Junele fed apăru cu o hîrtie pe care era codificat ordinul de acțiune și zona de patrulare. Angelo îl citi cu atenție și apoi, privind cu îngrijorare la mulțimea care se înghesuia în fața mesei unde se împărțeau stațiile radio, își zise că au toate șansele să-și petreacă întreaga zi stînd la coadă. Se apropie discret, se aplecă, pescui un aparat, îl ascunse sub haină și o șterse ușurel.

„Hei ! sări în sus un agent F.B.I. cu ochelari. Unde te crezi aici ? Și încotro ai șters-o cu drăcia aia ?"

„Cum unde ? se miră candid Angelo. Pe cheiurile Brooklynului, acolo unde am fost trimis. Unde ați vrea să mă duc ? La cursele de ogari ?"

„Nu puteți pleca așa ! urla fedul scos din fire. N-ați semnat de primire. Trebuie să semnați un bon de primire ! Și cu data precizată !"

Angelo făcu o mutră plictisită.

„Poți crede asta, iepuraș ? mormăi el trăgîndu-și de mînă coechipierul. Pe undeva prin orașul ăsta un butoi cu gaz toxic stă să explodeze, omorînd o mulțime de oameni și noi ne pierdem vremea semnînd hîrtogăria individului ăsta, în loc să-l căutăm".

Luă foaia de hîrtie pe care le-o vîrîse sub nas funcționarul care acum era ca turbat.

„Îți jur, iepuraș, chiar dacă ar fi să se aleagă praful de lumea asta, se va găsi întotdeauna un birocrat tîmpit care să urle după tine : „Hei, o secundă ! Mai înainte trebuie să semnați de primire !" Asta e !"

6

Pentru prima oară în viaţa sa David Hannon, responsabilul Agenţiei de securitate civilă, se găsea în faţa şefului statului. Scoase din buzunar un disc din plastic bleu cu roşu, de mărimea unei farfurioare pentru desert şi îl puse pe masă. Era instrumentul indispensabil pentru exercitarea meseriei sale, mai degrabă macabră, aceea de a calcula efectele bombelor nucleare. Adică o riglă specială de calcul, ce dădea răspuns tuturor situaţiilor imaginate : presiunea pe centimetru pătrat necesară pentru a sparge un geam sau a provoca o hemoragie pulmonară, mărimea arsurilor provocate de o bombă de cinci megatone, ce explodează la treizeci şi şapte de kilometri, amploarea radiaţiilor provocate de o explozie de optzeci de kilotone, ce explodează la optzeci şi patru de kilometri, timpul în care aceste radiaţii îşi vor ucide victimele...

„Domnule Hannon, vă ascultăm".

Omuleţul îşi înclină capul în direcţia preşedintelui şi-şi îndreaptă cu un gest precis nodul cravatei în dungi.

„Situaţia NEW YORKULUI este, din nefericire, o situaţie specială, începu el pe tonul sentenţios al unui arheolog ce descria vestigiile unei civilizaţii dispărute. Din cauza zgîrie-norilor... Lucrările noastre au fost centrate pe distrugerile pe care le putem face noi sovieticilor şi mai puţin asupra pagubelor pe care ni le-ar putea face ei. Şi cum ei nu au zgîrie-nori, noi ne găsim astăzi într-o situaţie în care, într-un fel, ne cam lipsesc... — îşi căuta un cuvînt potrivit — ... să zicem, datele. Dar un lucru e sigur : pagubele pe care o bombă de trei megatone le-ar putea provoca în Manhattan sfidează orice închipuire. — Îşi şterse fruntea şi se întoarse spre harta pe care adjunctul său o afişase pe perete. Era o hartă a New Yorkului —. Această hartă prezintă o încercare de estimare aproximativă a pagubelor materiale şi a pierderilor de vieţi omeneşti".

Patru cercuri concentrice avînd ca centru Times Square, în inima Manhattanului, cuprindeau succesiv întregul oraş şi periferiile sale. Hannon arătă spre primul cerc tras cu roşu, cerc ce cuprindea o zonă cu un diametru de aproximativ cinci kilometri şi care, transpus la scara aglomeraţiei pariziene, reprezenta spaţiul cuprins între

Arcul de Triumf, Turnul Eiffel, Luvrul și Basilica Sacré-Coeur din Montmartre.

„În interiorul acestui cerc, nimic nu va mai rămîne decît sub formă de vestigii calcinate".

„Nimic ? întrebă președintele, îngrozit, chiar nimic ?"

„Nimic, domnule președinte. Distrugerea va fi totală".

„E îngrozitor !"... bîigui Eastman.

Se gîndea la panorama Insulei Manhattan, pe care o redescoperea cu atîta emoție de fiecare dată cînd mergea să-și petreacă week-endul la New York cu soția și fiica lor Cathy. Revedea acele adevărate ziduri strălucitoare din oțel și sticlă ce se întindeau de la Centrul de comerț internațional pînă în Wall Street și chiar mai departe. Și totul putea fi ras într-o clipă ! Nu se poate ! Nu era decît un coșmar, emănația minții dezaxate a unui birocrat, îndobitocit de prea multe calcule !

„Totuși, domnule director, unele din acele clădiri vechi sînt construite precum niște fortărețe !"

„Unda de șoc a unei astfel de bombe, de timpul H, va produce un uragan cum n-a fost vreunul pe fața Pămîntului pînă acum", replică imperturbabil Hannon.

„Mai rău ca la HIROSHIMA și NAGASAKI ?"

„Acelea erau simple bombe atomice, nu cu hidrogen, cum e cazul acum. Erau niște arme de-a dreptul rudimentare. Furtunile declanșate de explozie nu erau decît niște brize amărîte pe lîngă cele ce vor fi declanșate de explozia la care ne putem aștepta acum".

Expertul cu părul grizonat arătă din nou cerul roșu ce contura inima MANHATTANULUI : WALL STREET, GREENWICH VILLAGE, BULEVARDUL 5, PARK AVENUE, CENTRAL PARK, EAST și WEST SIDES.

„Noi știm, ca urmare a cercetărilor făcute pe teren în cele două orașe japoneze distruse cu arme nucleare, că imobilele moderne din oțel și beton au fost pur și simplu suflate, puf ! așa. — Hannon plesni din degete. —. Așa că, în cazul furtunii declanșate de o bombă H, veți vedea zgîrie-nori zburînd literalmente prin aer. Luați precum umbrelele de soare de pe plaja Coney Island într-o zi cu vînt puternic. Înainte de a se preface în pulbere".

Expertul se întoarse apoi spre ascultătorii săi. Era atît de absorbit de subiectul expus încît ai fi zis că ține un curs studenților boboci.

„Domnilor, dacă bomba chiar explodează, tot ce va rămîne din MANHATTAN va fi un pumn de moloz fumegînd".

Se lăsase o liniște mormîntală. Primarul New Yorkului încercă să se ridice din fotoliu. Avea ochii măriți de groază și chipul pămîntiu.

„Și supraviețuitorii ?" întrebă el într-un tîrziu, arătînd spre cerul roșu în interiorul căruia erau prinși ca într-o cursă de șoareci peste cinci milioane de locuitori.

„Care supraviețuitori ? — Hannon ridică din umeri —. Poate ceva gîndaci de bucătărie, dar nu fiți prea optimist".

„Dumnezeule !" gemu Abe Stern prăbușindu-se în fotoliu.

„Va lua foc întreg orașul ?" întrebă Herbert Green, secretarul de stat de la Apărare.

„Incendiile care vor izbucni nu vor avea precedent în istorie, explică doct David Hannon. Bomba va da naștere unei unde de șoc calorice care va aprinde totul pe mai multe zeci de kilometri în jurul New Yorkului. Zeci, sute de mii de case din NEW JERSEY, LONG ISLAND, STATEN ISLAND, WESTCHESTER se vor aprinde precum chibriturile".

Examină cu atenție harta.

„În interiorul primului cerc, suflul undei de șoc va fi atît de puternic încît va atinge cea mai mare parte a incendiilor. Efectul termic va fi întrucîtva atenuat de ecranele vitrale ale clădirilor moderne din centrul New Yorkului. Numai că se pune o întrebare : ce e în interiorul acestor clădiri ? Păi ar fi covoare, perdele, tapete, birouri pline cu hîrtii. Bref, materii inflamabile. Veți avea, brusc, zeci de mii de focare. Bineînțeles că imediat deflagrația va transforma totul în ruine fumegînde".

„Dumnezeule mare ! gemu cineva, aflat într-unul din capetele mesei, toți nefericiții ăia prizonieri în clădirile înalte..."

„După calculele noastre, clădirile din oțel și sticlă sînt mai puțin periculoase decît v-ați putea imagina, bineînțeles cu condiția să fie suficient de îndepărtate de epicentrul exploziei. Căci structurile din sticlă se vor fragmenta în mii de schije microscopice. În felul acesta șocul îi va transforma pe ocupanți într-un fel de arici cu țepi din sticlă, fără să-i ucidă pe loc".

Tipul ăsta glumește ? se întreba Jack Eastman, complet năucit de ceea ce auzea. Îl privea pe expert, cu degetele mîinilor crispate pe marginea mesei, cu umerii săi lați prăbușiți de oboseală. Își dă seama că vorbește de ființe umane, care au un chip, un nume, o familie ? Și nu cu un morman de cifre scuipate de un calculator !

„În afara primului cerc vor fi supraviețuitori ?" îl întrebă președintele.

„Da. Calculele noastre indică faptul că în cercul doi, adică între cinci și zece kilometri de la punctul de impact, cincizeci la sută din locuitori vor fi uciși, patruzeci la sută răniți, mai mult sau mai puțin grav, și zece la sută vor rămîne teferi".

„Numai zece la sută ?" murmură primarul.

Întoarse capul spre hartă, dar nu vedea nici cercurile în culori, nici caroiajele strînse ale străzilor și bulevardelor. Vedea orașul său, New Yorkul, pe care-l bătuse cu piciorul, îl iubise sau îl blestemase timp de mai bine de o jumătate de secol de politică și campanii electorale. Vedea cartierele evreiești din partea de jos a BROOKLYNULUI în care, din ușă în ușă, într-un ucigător miros de pește, tradiționalul *gefelte,* strînsese votul alegătorilor ; plimbările în CONEY ISLAND cu pustii care vindeau cornete cu cartofi prăjiți și cîrnați lungi și groși ca niște bulane de polițai ; ulicioarele din HARLEMUL hispanic și străduțele colcăitoare puțind a pește sărat, clătite cu carne de porc și ouă putrede ; ferestrele Micii Italii decorate în întregime în roșu și verde în onoarea sfîntului lor patron ; statuia lui naivă purtată pe umeri, din om în om, prin mulțimea în delir ; interminabila aliniere de triste locuințe populare de la BENSONHURST și ASTORIA ; toate căminele oamenilor săi, acei șoferi de taxi, servitori, coafeze, amploiați, funcționari, electricieni, pompieri, polițiști, modeștii locuitori printre care își petrecuse viața, luptîndu-se să le-o îmbunătățească, astăzi condamnați într-un perimetru trasat cu albastru pe hartă.

„Vreți să spuneți că un singur newyorkez din zece are oarecari șanse să rămînă în viață ? Și că jumătate din ei vor muri pe loc ?" insistă el.

„Exact cum ați auzit, domnule primar".

„Care va fi impactul asupra celorlalte sectoare ?" întrebă neliniștit președintele.

„Aproape întreaga totalitate a zonelor JERSEY CITY, BRONX și BROOKLYN vor fi rase de pe suprafața pământului. Clădirile din oțel și sticlă cele mai noi vor fi prefăcute în schelete, dar majoritatea carcaselor vor rămîne în picioare, fiindcă spărgîndu-se geamurile, vor opune o rezistență mai mică furtunii. La periferia cercului bleu, clădirile mai vechi se vor prăbuși".

„Putem presupune că vor fi supraviețuitori în interiorul celui de-al treilea cerc ?" întrebă neliniștit Eastman.

Acel cerc cuprindea campusul universității „COLUMBIA", precum și o serie de zone rezidențiale extrem de populate.

„În aceste zone geamurile, zidurile interioare și acoperișurile se vor volatiliza. Un număr nu prea mare de case se vor prăbuși. Orice persoană ce nu se va găsi într-un adăpost sau într-o pivniță riscă să fie îngropată sub dărămături. Estimăm la 10% numărul de morți și la circa 35—40% răniți".

„Perfect, dar nu ne-ați vorbit de radiații", interveni președintele.

„Să ne ferească Dumnezeu ! domnule președinte, dar dacă avem ghinionul ca vîntul să sufle dinspre mare în momentul exploziei, norul radioactiv va acoperi întreaga arie a aglomerației newyorkeze înainte de a-l împinge spre interiorul țării. Milioane de oameni vor fi atinși și zeci de mii de kilometri pătrați vor fi contaminați radioactiv. Timp de generații nimeni nu va mai putea trăi acolo".

„Ascultați, domnule. Nu mai știu cum, m-am săturat să vă aud povestindu-mi cum arată iadul ! — Primarul își regăsise aplombul —. Singurul lucru care mă interesează pe mine, și asta să-mi spui cu precizie, e următorul : cîți dintre concetățenii mei vor fi îngerași, dacă blestemata aia de bombă explodează ?"

„Cu plăcere, domnule primar !"

Hannon deschise un dosar voluminos cu coperte rigide îmbrăcate într-o piele artificială neagră, cu inscripția aurie „ULTRA-SECRET". Conținea inseparabila dovadă a existenței unui birocrat model : hîrtii scrise la imprimantă. De fapt, era vorba de un fel de uimitoare proiecție, cartier cu cartier, a morții și distrugerilor, pînă la numărul exact de infirmiere, pediatri, osteopați, de insta-

latori, paturi de spital, pompe de incendiu, piste de aeroport și, natural, arhive oficiale, care ar fi putut supraviețui în fiecare din zonele atinse.

Executivul american cheltuise milioane de dolari pentru a aduna aceste date și a le prelucra pe calculatoarele-gigant ale Centrului de alertă națională din Olney, în Maryland. Și iată că venise timpul să rezume toate ororile implicate de toate acele coloane de cifre, statistici și procentaje.

Hannon își consultă rapid cartea sa neagră și declară hotărît :

„Numărul total de morți în orașul New York se va ridica la 6 744 000".

*

Agentul federal Jack Rand aruncă o privire nervoasă spre ceas. Un uriaș ambuteiaj de mașini imobiliza „CHEVROLETUL" răpciugos al coechipierului său, inspectorul Angelo Rocchia.

„Măcar să-i fi anunțat pe cei de la punctul de comandă", sugeră Rand.

„Și la ce le-ar folosi asta ? îi replică Angelo în zeflemea. Să afle că sîntem blocați pe Podul Brooklyn ? Aș putea spune că-și cam închipuie".

Gagiul ăsta are un radio în fund, gîndea Angelo. Scoase niște alune din punga de hîrtie de culoare cafenie, de care nu se despărțea cînd pleca în misiune.

„Ușurel, flăcău ! relaxează-te ! Admiră panorama. Ce-i mai frumos abia acum urmează ! Căcatul ce poartă numele de BROOKLYN".

Încet, cu prudență, se fofilă de-a lungul rampei și o luă spre Henry Street, la două străzi de chei. Junele fed făcu o grimasă la vederea spectacolului ce-i apăruse în fața ochilor : un șir de imobile cu trei sau patru etaje, aproape toate distruse ca de un bombardament. Zidurile, sau cel puțin cele care mai stăteau în picioare, erau acoperite cu desene obscene. Locul puțea a urină, excremente și cenușă.

Cea mai mare parte a magazinelor erau baricadate cu obloane solide. Rand remarcă mirat puținele dintre ele care mai erau încă deschise : frizeria „La Marele Tony" cu fațada sa în care se căscau mari crăpături, cu ușa as-

cunsă de o perdea galbenă şi cu muşcate în fereastră ; măcelăria lui Ace, cu rafturile cu mezeluri, cutiile de bere şi de limonadă, ţigările şi şerveţelele din hîrtie, îngrămădite de-a valma în spatele unui grilaj ţeapăn.

În colţul străzilor, oameni chinuiţi de mizerie, pentru care visul american nu rămăsese decît un miraj, îşi încălzeau mîinile la focuri aprinse cu gunoaiele din pubelele demult neridicate.

„Pun pariu că n-ai mai văzut un aşa rai pe acolo, pe la tine, prin Colorado ! Ştii cît costă pe aici viaţa unui om ? Zece dolari ! Da, iepuraş, zece dolari asasinarea unui cetăţean al mîndrei Americi ! — Angelo Rocchia dădu din cap cu nostalgie —. Cu toate astea, a fost un cartier mişto. Italieni. Cîţiva irlandezi. Astăzi, cea mai mare parte a oamenilor de aici trăiesc cu mult mai rău ca animalele din grădina zoologică din Bronx. Arabii ăia ne-ar face un serviciu..."

„Un serviciu ?"

„ ... dacă şi-ar arunca aici butoiul ăla împuţit !"

Cu coada ochiului Angelo îl văzu pe junele fed strîmbîndu-se.

„Acolo jos e President Street, zise el cu mîndrie. Vechiul teritoriu de vînătoare al gangsterului Joey Gallo. Iar în faţa ta, iepuraş, ai unul dintre cele mai mari cîmpuri de bătălie ale americanilor".

Era purul adevăr : pe cheiurile din Brooklyn muriseră mai mulţi oameni decît în toate bătăliile istorice ale AMERICII, cu excepţia Războiului de Secesiune, dar după cum evoluau ostilităţile, ziua cînd va fi depăşit nu era prea departe. De cînd se ştie crima, corupţia, asasinatele fuseseră o boală pentru acei nesfîrşiţi kilometri de cheiuri, de antrepozite jegoase, ca şi pentru cartierele vecine. „Şobolanii" de pe cheiuri, piromanii plătiţi din docuri, gazdele de hoţi, negustorii de oameni, traficanţii de carne vie, dezaxaţii capabili de orice cruzime, recrutorii veroşi de echipaje, contrabandiştii, ucigaşii cu ora fuseseră — şi erau încă — siniştrii eroi ai uriaşei saga despre conglomeratul social viciat al acelor ţărmuri blestemate, care pentru mulţi fuseseră pămîntul făgăduinţei. Nesiguranţa şi jaful atinseseră asemenea proporţii încît navele sfîrşiseră prin a părăsi cheiurile Brooklynului.

„Şi tot mafia controlează şi acum cheiurile ?" întrebă candid junele fed.

Angelo nu-şi putu stăpîni un rînjet. Ce ţi-e şi cu gagiul ăsta ! Data viitoare o să mă întrebe dacă, din întîmplare, papa e catolic !

„Ei bine, da, tot mafia ! Familia PROFACI. ANTHONY SCOTTO..."

„Şi n-aţi reuşit să-i zdrobiţi ?"

„Auzi la el : nu i-aţi zdrobit ! Glumeşti, iepuraş ! Controlează toate companiile de manutanţă care închiriază cheiurile. Dacă un docher nu are un unchi, un frate, un văr în sindicat, care să-l poată recomanda, se poate duce liniştit la plimbare : nu va găsi de lucru nici măcar la măturat. Ştii ce se întîmplă cînd apare un năuc din ăsta, în prima lui zi de muncă ? Un tip se apropie de el şi-i spune suav : „Salut, bătrîne ! Se face o chetă pentru Tony Nazziato. Şi-a rupt o labă pe cheiul 6". Surprins, candidatul întreabă ca tîmpitul : „Care Tony ?" S-a terminat : fii sigur că omul tău nu va avea de lucru acolo în vecii vecilor. Căci marele Tony e acolo, în biroul sindicatului, pe cale să-şi numere sutele de dolari cîştigaţi cu chetele pentru multiplele sale fracturi închipuite. Legea junglei. Ca peste tot pe cheiurile astea împuţite".

Angelo văzu obrajii rozalii ai coechipierului său virînd spre cenuşiu, culoarea cerului deasupra Brooklynului.

„Gata, hai să vorbim de altceva. E al dracului de ciudat că te-au trimis tocmai din Denver numai pentru a scotoci după blestematul ăla de butoi cu rahat, nu ?"

„S-ar părea că e o afacere deosebit de periculoasă", observă Rand.

„Păi sigur că e, iepuraş ! Ştii cîţi dintre voi, cei din F.B.I., au venit fuga-fuguţa încoace ? Cel puţin două mii !"

„Atît de mulţi ? — Ezită o clipă —. Spune-mi, nu cred că mai ai mult pînă la pensie, nu-i aşa ?"

„Dacă vreau, chiar pot ieşi la pensie ! exclamă Angelo ronţăind o alună. Vechimea o am. Dar îmi place meseria... Ce să fac : să mă retrag undeva prin Long Island şi să stau, ascultînd cum creşte iarba ? Uită-te la mine, iepuraş ! Aşa arată un pensionar ?"

Angelo îşi începuse cariera de copoi în 1947, chiar în cartierul pe care îl traversau acum. Comisariatul din Brooklyn era aşa de aproape de casa în care locuia, încît între două patrulări putea veni să bea o cafea în casa în care se născuse, să-şi sărute mama, să croiască un piept cu tatăl său, în micuţul atelier de croitorie, pe care acesta îl

deschisese la sosirea lor din Italia, imediat după primul război mondial, și chiar să ciupească un pui de somn pe balconul în care, adolescent fiind, cususe sîmbetele după-amiază, ascultîndu-și tatăl fredonînd după radio celebrele arii din „RIGOLETTO", „TRAVIATA" și altele, ce-i aminteau de însorita Italie.

„Ești de mult în F.B.I. ?" îl întrebă pe Rand.

„De trei ani. De la terminarea facultății de drept din Tulane".

„Ești originar din New Orleans ?"

„Nu, din Thibodaux ; e pe un braț al fluviului Mississippi, în Luisiana. Tata era agent federal acolo".

„E locul de baștină al lui Ron Guidoy, observă cu satisfacție Angelo. Cel mai bun aruncător pe care baseballiștii de la „Yankees" l-au avut de la plecarea lui Witey Ford".[1]

„Și eu am jucat fotbal !"

„Nu s-ar zice, ești prea slăbănog !"

„Așa ziceau și antrenorii. Și așa, am urmat științele juridice".

Cu cîteva zile înainte de înmînarea diplomelor, un reprezentant al F.B.I. venise să prezinte studenților avantajele pe care le-ar putea avea intrînd în rîndurile securității federale. În toamnă Jack Rand fusese admis în misterioasa academie a F.B.I., instalată în incinta bazei navale „QUANTICO", în Virginia. Urmase timp de unsprezece luni antrenamentul intensiv al viitorilor agenți de siguranță americani : cursuri de procedură criminalistă, școală de contraspionaj, inițierea în ideologiile revoluționare, lecții de filaj, lecții practice pe scenarii de răpiri, infiltrări din străinătate, terorism politic, șantaj nuclear. Un întreg antrenament fizic demn de James Bond : exerciții de autoapărare, luptă corp la corp, trageri reale — toate acestea reprezentau stagiul de pregătire al cărui ultim examen fusese o probă de rezistență la tortură.

Dar Rand învățase mai ales să se supună acelor reguli care urmăreau să unească în același aluat cei nouă mii de agenți ai F.B.I. Se terminase cu veșmintele sau cravatele fanteziste ; trăiască costumele sobre, bune în orice ocazie, gabardine bejulii sau cenușii, cu pălării din fetru de aceeași culoare. Ochelari discreți, stil predicator sau

[1] Jucător celebru de baseball.

preot. Părul nici prea lung, nici prea scurt. Adio bărbi sau mustăți. Aceleași exigențe și în privința comportamentului. Ca și pentru modul de abordare a unei conversații : fără discursuri volubile sau discuții în contradictoriu, ci o strictă economie de limbaj. Cu atît mai mult era nedorită originalitatea în abordarea problemelor. Cel mai important era să te supui obedient metodelor în vigoare. Un polițist anonim, gata să-și dilueze originalitatea și individualitatea în cenușiul organizației, iată ce făcuse F.B.I.-ul din junele Rand.

ANGELO ROCCHIA își începuse cariera în inima acelei imense babilonii care era BROOKLYNUL și al cărui cartier din jurul docurilor semăna astăzi cu satele devastate de război ale Siciliei, în care luptase în toamna lui 1942. Se aflau în ghetoul italian, care în vremea începuturilor carierei sale era scena vendetelor între familiile rivale ale mafiei. Nu întîrziase să descopere ce imensă decădere, ce imensă corupție favorizau culoarea uniformei bleumarin, cascheta hexagonală și faimosul calibru 38, ce simbolizau puterea celor treizeci și două de mii de polițiști ai New Yorkului. Închisese ochii la tîlhăriile din sectorul său, luase, fără cea mai mică jenă, și oricum fără scrupule, dijmă de la gangsteri. După o scurtă trecere prin Bronx, traversase East Riverul pentru a-și lua în primire locul în rîndul brigăzii criminaliste din Manhattan, unde lepădase uniforma de copoi de stradă pentru a naviga în civil prin mediul interlop al jocurilor interzise, al pariurilor oneroase, extorsiunii comerciale și industriale, cartier care era mai înfloritor ca oricînd.

Un an petrecut la brigada „Hoți de buzunare" din sectorul Manhattan-Sud, apoi încă un an și o lună la brigada „Moravuri" a comisariatului 18 de pe cea de-a 54-a Stradă Vest îi îmbogățiseră considerabil experiența. Se dovedise un excelent actor. Arta cu care se deghiza făcuse să-i cadă în plasă cîteva fetițe vesele din zona aristocratică din Times Square, surprinse toate să descopere că blegul vînzător de bere de München sau reprezentantul cu ochii oblici al maiestății sale „HONDA" avea un calibru 38 sub braț. Ecusonul aurit al inspectorilor de prima clasă venise să-i recompenseze activitatea, deschizîndu-i porțile aristocrației forței publice newyorkeze, corpul celor trei

mii de inspectori, care reprezentau un puternic Lobby curtat de putere și de presă.

„Ești căsătorit ?“ își întrebă Angelo coechipierul.

„Da și am și trei puști. Și tu ?“

Jack Rand descoperi pentru prima oară o umbră de tristețe pe chipul coechipierului său, care-i mărturisi :

„Sînt văduv de cîțiva ani. Am un copil, o fetiță“.

Pronunțase cuvintele ca pe o punere la punct definitivă care nu mai permitea nici un alt comentariu.

Polițistul își opri mașina în fața unei porți mari, metalice. Își arătă insigna de inspector paznicului, care-i făcu un semn plictisit că poate intra. Puțin mai departe opri în fața unei uriașe clădiri de un galben murdar, care avea scris pe fațadă cu litere mari, negre : „PASSENGER — TERMINAL“ — „GARA MARITIMĂ“.

„Ultima oprire înainte de ruperea de oase !“ glumi Angelo.

„Ruperea de oase !“

„Oh ! un căcat, las-o baltă. Tu nici măcar nu te născuseși pe atunci ! — Își mai vîrî în gură cîteva alune —. De aici am plecat la război în '42“.

O rafală înghețată de vînt le aruncă în față fuioarele de ceață murdară care învăluiau decorurile. Angelo își ridică gulerul pardesiului și se îndreptă spre un fel de cușcă vitrată din capătul cheiului.

„Ei bine, iată minune : e biroul vămilor americane ! Poți să treci cu ditai trupa de elefanți prin fața geamurilor, că individul tot n-o să-și dea seama“.

Angelo intră în cușca slab luminată în care plutea un miros de transpirație și de fum rece de țigară. Fotografii de vedete ale baseball-ului, un poster îngălbenit cu un *pin-up* scos dintr-un număr vechi din „PLAYBOY“ decorau zidurile jegoase. Răsturnat într-un fotoliu, omulețul în uniformă albastră citea concentrat paginile sportive din „DAILY NEWS“.

„M-au anunțat de vizita voastră, mormăi el, vizibil deranjat la vederea insignei lui Angelo. Vă așteaptă alături, în biroul agentului maritim !“

Biroul lui Hellias Stevedore era cu puțin mai mare decît cel al vameșilor. Maldăre de hîrtii erau înghesuite în căsuțe din lemn înșirate de-a lungul peretelui. Erau documentele de expediție ale tuturor vaselor care-și descărcaseră mărfurile la acel chei în anul care se scursese.

Angelo își scoase pardesiul și-l împături cu grijă, punîndu-l pe spătarul unui scaun. Scoase cîteva alune din nedespărțita sa pungă, și le întinse lui Rand.

„Ia de ronțăie, iepuraș, și la muncă ! Și ține minte : „Chi va piano, va sano !“ Hai, pa !“

Junele fed părea hazliu de nedumerit.

„Cu alte cuvinte, iepuraș, asta vrea să spună că un bun polițist e un tip care nu se grăbește. Și mai clar : răbdare și tutun !“

*

Cu chipul răvășit și livid de emoție, primarul New Yorkului își împreunase palmele într-un gest de implorare. Șase milioane șapte sute patruzeci și patru de mii de morți ! repeta el fără încetare, șase milioane șapte sute patruzeci și patru de mii ! ! Un holocaust mai îngrozitor ca tragedia care expediase în camerele de gazare de la AUSCHWITZ un mare număr de rude ale sale. În cele cîteva secunde ale unui fulger ucigător !

„Domnule președinte, — vocea sa era aproape o șoaptă greu de auzit — trebuie să faceți cît mai repede ceva pentru toți acești oameni. E absolut obligatoriu !“

Abe Stern era singur cu președintele, în biroul particular al acestuia din urmă. Anchilozat de lungile ședințe la care asista pînă atunci, șeful statului se plimba de colo-colo prin cameră.

„Bineînțeles, Abe... O să găsim o cale s-o facem... Dar așteptăm să găsim soluția, trebuie să ne păstrăm sîngele rece, să nu cedăm panicii“.

„Domnule președinte, astea nu-s decît cuvinte frumoase. Nu acțiuni capabile să salveze cele peste șase milioane de bărbați, femei și copii prizonieri în orașul meu ! Ce vom face să-i smulgem din ghearele acestui fanatic ?“

„Pentru numele bunului Dumnezeu, Abe, doar nu vei fi crezînd că dacă e ceva de făcut, eu nu voi face ?“

„De ce nu-i evacuați ?“

„Să-i evacuez ? N-ai citit mesajul ? E mai mult decît clar : la primul semn de evacuare, va arunca totul în aer. Vrei să ne luăm acest risc ? Înainte chiar să putem sta de vorbă cu el ?“

„Eu refuz să accept că acest dement ne dictează ce să facem ! Nu putem s-o facem în timpul nopții ? Fără ca

el s-o știe ? Întrerupînd legăturile telefonice, radioul și televiziunea ? Trebuie să existe vreo cale !"

Președintele se întoarse de la fereastra în dreptul căreia se oprise. Nu mai putea suporta frumusețea spectacolului, covorul imaculat de nea și obeliscul lui WASHINGTON, ce țîșnea spre albastrul cerului, memorial sobru al vremurilor fericite.

„Abe, zise el grav, am comite o gravă eroare subestimîndu-l pe Geddafi. Eu am convingerea că a prevăzut totul, pînă în cel mai mic detaliu. Toată strategia lui se bazează pe acest lucru : pe faptul că ține în șah o concentrare fantastică de populație. Dacă ostatecii săi reușesc să părăsească orașul, s-a terminat cu el. O știe bine... Ca atare, mai mult ca sigur oameni de-ai lui, dotați cu puternice emițătoare radio, sînt gata să-l anunțe chiar în clipa în care noi vom pronunța cuvîntul evacuare !"

„Vă implor, domnule președinte, lăsați-mă să fac un apel la radio și la televiziune "

„Abe, dacă o s-o faci, vei reuși poate să salvezi un milion de oameni. Dar ăștia vor fi bogații care au mașini sau elicoptere. Dar ce vei face cu negrii din HARLEM, portoricanii din BROOKLYN, oamenii sărmani din BRONX ? Ei nu ar avea timp nici să dea colțul străzii, fiindcă bomba i-ar și transforma în pulbere !"

„Cel puțin supraviețuitorii vor putea scrie pe mormîntul meu : „A salvat un milion din concetățenii săi !". Măcar atît să fac pentru ei !"

Președintele clătină trist din cap :

„Da, Abe, dar cărțile de istorie vor scrie că din cauza nesăbuinței noastre celelalte cinci milioane au pierit într-un mod îngrozitor !"

Sfîșietoarea dilemă în care se găseau făcu să se lase o lungă tăcere între cei doi oameni politici. În cele din urmă, președintele reluă :

„Abe, imaginează-ți pentru o clipă numai haosul provocat de anunțul evacuării New Yorkului !"

„Știu mai bine ca oricare ce imens balamuc se va isca ! Dar e vorba de oamenii MEI, și nu pot sta cu mîinile încrucișate și cu fundul lipit de un fotoliu așteptînd ca altcineva să-i scoată din labele șantajistului ăla dement ! — Primarul întinse un deget acuzator spre orașul ce se vedea în spatele ferestrelor —. Și toți aceștia scîrța-scîrța pe

hîrtie de la protecţia civilă care au păpat peste treizeci de ani milioanele NOASTRE ? Ce mai aşteaptă ? Să ne arate ce au făcut cu banii ? Daţi-mi cei mai buni experţi de la Apărarea civilă. Îi iau cu mîne la New York şi-i pun la treabă. Să vedem dacă sînt capabili să găsească o soluţie".

„Sînt ai voştri, Abe. Îi voi trimite imediat la baza aeriană „ANDREWS". Vor pleca în acelaşi avion cu dumneata. — Preşedintele puse mîna pe umărul primarului —. Şi dacă descoperă un mijloc, oricare ar fi el, care să permită o evacuare fără risc, sînt de acord ! — Îl bătu uşor pe umăr pe bătrînul din fotoliu —. Capul sus, Abe, nu se va întîmpla nimic rău ! Din clipa în care vom intra în legătură cu Geddafi voi face totul să-l conving, şi sper că voi reuşi, să renunţe la proiectele sale. — Suspină —. Dar acum e timpul să mergem să ne interpretăm comedia !"

Jurnaliştii îi aşteptau pe unul din holuri. Preşedintele glumi cu unul şi cu altul, apoi citi un comunicat anodin, se întreţinuse cu primarul în privinţa cuantumului ajutorului federal ce urma să fie acordat oraşului New York în următorul an fiscal.

„Domnule primar, ce dracu' se va întîmpla cu New Yorkul dacă nu obţine subvenţiile cerute ?" îl întrebă pe şleau un reporter.

Abe Stern îl împunse cu privirea :

„Nu duceţi grija New Yorkului, tinere domn ! New Yorkul va şti să se descurce în orice situaţie".

*

Ca în fiecare dimineaţă, Jeremy Oglethorpe intră în bucătăria căsuţei sale din Arlington, în Virginia. De treizeci de ani, de cînd locuia acolo, nimic nu tulburase vreodată obiceiurile acestui funcţionar meticulos a cărui zi de lucru începea invariabil cu două ouă ochiuri şi se termina, opt ore mai tîrziu, cu savoarea întăritoare a două pahare cu d r y m a r t i n i s. Cincizeci şi opt de ani, aer bonom şi roşu în obraji. Oglethorpe făcea parte din acea corporaţie de birocraţi cu diplomă, născută dintr-o curioasă încrucişare între pepinierele universitare şi anticamerele guvernamentale ale Washingtonului. Organismele care foloseau oameni ca el proliferaseră ca ciupercile după

ploaie pe malul Potomacului imediat după cel de al doilea război mondial. Temele de studiu ale acelora erau : stabilirea, printre altele, necesarul de acumulatori cu cadmiu în industria electronică pe anul 1987, precizia de impact a rachetei „MX" după diferitele curbe de apropiere de obiectiv și legi de comandă, evoluția condițiilor socio-culturale pînă în anul 2000. Nici un subiect nu scăpa competenței unor tehnocrați precum Oglethorpe. Nici chiar problemele legate de suprapopularea tractirurilor din America de Sud, descoperire ce provocase o criză de furie senatorului William Proxmire.

În ce-l privește pe Jeremy Oglethorpe, el aparținea prestigiosului „STANFORD RESEARCH INSTITUTE", filială a nu mai puțin cunoscutei universități „STANFORD" din Palo Alto, în California. Specialitatea sa consta în stabilirea modalităților de evacuare a orașelor în caz de atac termonuclear sovietic. Cu toate că în rapoarte nu figura niciodată cuvîntul „e v a c u a r e". Birocrația guvernamentală îl găsea la fel de pesimist ca și cuvîntul „cancer", motiv pentru care fusese înlocuit cu formularea pudică : „reamplasarea populației în caz de urgență".

Timp de aproape treizeci de ani Oglethorpe se consacrase acestei probleme cu un zel cel puțin egal cu devotamentul Maicii Tereza pentru săracii din Calcutta. Încoronarea carierei sale fusese publicarea unei opere monumentale de patru sute douăzeci și cinci de pagini cu titlul destul de inofensiv : „Condițiile reamplasării populațiilor urbane din coridorul nord-estic al Statelor Unite". Acest document necesitase colaborarea a douăzeci de persoane timp de trei ani, precum și fonduri al căror total Oglethorpe nu îndrăznea să-l mărturisească ! De atunci se dedicase celui mai delicat și arzător aspect al misiunii sale, adică problema evacuării New Yorkului. Incontestabil, el era expertul prin excelență în problemele de evacuare a giganticei metropole în caz de alarmă nucleară. Cu toate că nu locuia în acest oraș, pe care îl detesta. Dar totala sa necunoaștere pe teren a aglomerărilor a căror evacuare o planifica nu-i tulburase conștiința profesională, ca, de altfel, nici pe cea a șefilor săi, ca să fim cinstiți. În apropierea pensiei Jeremy Oglethorpe se întreba adesea dacă nu cumva atîtea eforturi nu fuseseră zadarnice.

Cu toate astea, în acea dimineaţă de luni 14 decembrie, atunci cînd mai rămînea cu puţin peste o zi pînă la expirarea ultimatumului lui Geddafi se părea că ora lui sosise brusc.

În timp ce îşi pregătea ochiurile, micul său dejun tradiţional, soneria telefonului îl chemă în salon. Aproape că se înecă de emoţie cînd un colonel de la Pentagon îl anunţă că secretarul de stat de la Apărare dorește să-i vorbească. Nici o persoană oficială mai mare în grad ca un şef de birou nu-l chemase încă la el. Două minute mai tîrziu se arunca în limuzina oficială, care urma să-l ducă la birou să-şi ia documentele, ca apoi să fugă la baza aeriană „ANDREW", de unde urma să plece cu avionul la New York, împreună cu Abe Stern. În timp ce şoferul demara în trombă, Oglethorpe fu scuturat de un frison : treizeci de ani de viaţă pentru a ajunge la acest extraordinar rezultat !

*

Sosirea psihiatrului olandez Henrick Jagerman va provoca reacţii diverse printre consilierii extenuaţi care-l înconjurau pe Jack Eastman în biroul său din aripa vestică a Casei Albe. Pentru blonda Lisa Dyson, şeful secţiei libiene a C.I.A. aducea promisiunea unei guri de aer proaspăt într-o reuniune care se împotmolise după o noapte de discuţii intense şi, nu rareori, furtunoase. Doctorul Bernie Tamarkin, specialist în negocierile cu teroriştii, vedea intrarea confratelui său cu respectul unui tînăr violoncelist care-l întîlneşte pe PABLO CASALS. Corpolentul personaj ce venea de la Amsterdam întruchipa pentru Jack Eastman singura speranţă de a rezolva terifianta criză în care se afla America.

Prezentările fiind făcute, doctorul Henrick Jagerman se aşează în locul indicat de Jack Eastman, chiar în faţa lui. Din fotoliul său vedea celebra rotondă cu coloane a Casei Albe. Calmul său, enervant pentru cei din jur, fusese pus la grea încercare. Cu nici o jumătate de oră înainte mai zbura încă deasupra Atlanticului, cu de două ori viteza sunetului, savurînd fastuosul mic dejun gastronomic al companiei „AIR FRANCE", servit de o încîntătoare însoţitoare de bord, studiind, în acelaşi timp, dosarul lui Geddafi, pe care-l primise de la un agent C.I.A.

pe aeroportul din Paris. Şi iată-l acum catapultat în mijlocul conducerii naţiunii celei mai puternice din lume, pentru a propune o stategie susceptibilă de a împiedica o catastrofă de o amploare inimaginabilă.

„Aţi stabilit deja un contact cu colonelul Geddafi ?" întrebă el cu un puternic accent olandez, imediat ce Eastman termină de rezumat situaţia.

„Nu încă, din nefericire ! Circuitele de transmisie sînt stabilite, dar Geddafi rămîne încă de negăsit".

Jagerman reflecta, cu ochii în tavan. Avea o aluniţă în mijlocul frunţii. Era ca un fel de *tika,* îi plăcea lui să spună, acea pată rotundă pe care hinduşii şi-o pictau în acel loc pentru a reprezenta cel de-al treilea ochi, cel care percepea adevărul dincolo de realitate.

„Oricum nu e grabă mare".

„Nu e grabă mare ? se minună Eastman. Ne mai rămîn mai puţin de douăzeci şi şapte de ore să ieşim din viesparul ăsta blestemat şi voi spuneţi că nu e grabă mare !"

„Păi nu e, căci, după succesul experienţei nucleare, colonelul nostru se găseşte aproape sigur în stare de erecţie psihică, mai pe şleau, în plin delir paranoic".

Psihiatrul vorbise cu autoritatea unui profesor în medicină ce-şi expunea diagnosticul în faţa studenţilor.

„Explozia sa atomică l-a convins că posedă, în sfîrşit, ceea ce s-a străduit să obţină de ani de zile, adică puterea absolută, totală, definitivă. În alţi termeni, e stăpînit de o psihoză a forţei. Îşi vedea obiectivele de atins la îndemînă : lichidarea Israelului, preluarea conducerii lumii arabe, stăpînirea pieţei mondiale a petrolului. A începe imediat convorbiri cu el ar însemna, fără îndoială, să comitem o eroare fatală. E mai bine să lăsăm oala să se răcească înainte de a-i da capacul jos, să vedem ce-i înăuntru !"

Jagerman se ciupi de nas pentru a-şi desfunda urechile, încă afectate de coborîrea rapidă pe care avionul „CONCORDE" al companiei „AIR FRANCE" o făcuse la cererea expresă a autorităţilor americane.

„Ştiţi, într-o afacere de felul ăsta, primele momente sînt cele mai periculoase, reluă el. La început, gradul de anxietate al unui terorist este foarte, foarte ridicat. Se găseşte frecvent într-o stare de isterie care-l poate împinge

subit să comită ireparabilul. Trebuie să-i dăm oxigen, să-l ajutăm să-şi tragă sufletul, să-l lăsăm să-şi expună opiniile şi să-şi formuleze dorinţele".

Olandezul se ridică brusc.

„Apropó de legătura aia cu Geddafi, sper că e o legătură radio sau tefelonică, şi nu telex, şi că putem să-i auzim vocea".

Eastman părea foarte încurcat:

„Asta pune o problemă de securitate..."

„E absolut necesar să-i auzim vocea, insistă el. E esenţial."

Vocea unui om era pentru el o deschidere indispensabilă spre psihicul său, elementul care-i permite să-i înţeleagă caracterul, modularea emoţiilor, eventual să-i prezică modul de comportare în viitor. În toate afacerile cu ostateci, Jagerman înregistra toate convorbirile cu teroriştii, apoi asculta şi reasculta banda, analizînd cea mai mică ezitare în vocea, cea mai mică schimbare de timbru, vocabularul, elocuţiunea.

„Cine ar trebui să-i vorbească ? întrebă Eastman. Presupun că preşedintele..."

„Mai ales el nu ! protestă cu vehemenţă psihiatrul. Preşedintele este singurul care ar putea să-i acorde ceea ce el cere, — cel puţin aşa crede el. Este deci ultima persoană cu care trebuie să intre în contact. — Jagerman bău o gură de cafea —. Obiectivul nostru e să cîştigăm timp, timpul necesar poliţiei să descopere bomba. Or, cum vom putea face să treneze lucrurile şi să obţinem o amînare a ultimatumului dacă-l lăsăm pe şeful statului să intre în joc la începutul negocierilor ? Riscăm ca Geddafi să-l pună cu spatele la zid, cerîndu-i pe loc un răspuns".

Olandezul constată că întreaga asistenţă era cu ochii aţintiţi asupra sa, ascultîndu-l cu o deosebită atenţie.

„Iată de ce eu preconizez interpunerea unui negociator între terorist şi autoritate. Dacă teroristul formulează o cerere presantă, negociatorul poate atunci pretexta că trebuie să supună cererea sa aprobării celui ce-i poate da ceea ce cere. Timpul, surîse el, timpul lucrează întotdeauna în favoarea autorităţii. Pe măsură ce orele trec, teroriştii se arată din ce în ce mai puţin siguri pe ei, din ce în ce mai vulnerabili. Să sperăm că aşa va fi cazul şi cu Geddafi".

„Ce fel de individ trebuie să fie acest negociator ?" îl întrebă Eastman.

„Cineva mai degrabă în vîrstă, placid, care știe să asculte, să-l smulgă din eventualele tăceri. Una peste alta, un fel de tată, cum a fost pentru el, cînd era tînăr, președintele egiptean Nasser. Esențial este ca acest cineva să-i inspire încredere. Tactica sa va trebui să constea în a-l face să înțeleagă următoarele : „Vă agreez și sînt de acord cu obiectivele voastre. Vreau să vă ajut să le atingeți".

Psihiatrul olandez își cunoștea la perfecție meseria. În cinci cazuri, pînă atunci, dialogase cu teroriștii într-o astfel de manieră încît să le frîneze pornirile agresive, ca apoi să-i aducă, puțin cîte puțin, în starea de a lua cunoștință cu realitatea, ca, în sfîrșit, să accepte rolul în care el îi distribuise : acela de eroi generoși care au cruțat viața ostatecilor lor. De patru ori manevra reușise în mod strălucitor. Astăzi ar fi mai bine să nu ne gîndim la eșecul celei de a cincea afaceri ! se gîndea el.

„Primul contact va fi decisiv, continuă el. Geddafi trebuie să știe de la început că-l luăm în serios. — Privirea sa vie și luminoasă mătură încăperea —. Luînd în considerare enormitatea șantajului, ceea ce vă voi recomanda eu vă va părea poate grotesc, dar e un element vital al strategiei noastre. Trebuie să începem prin a-i spune că are dreptate. Că nu numai că acuzațiile sale aduse ISRAELULUI sînt legitime, dar chiar sîntem gata să-l ajutăm să găsească o soluție rezonabilă".

„Pînă aici toate bune, doctore, dar chestiile astea presupun ca și Geddafi să vrea să discute cu negociatorul nostru ! observă Lisa Dyson. Dar îi stă în caracter să ne spună — și-i adresă un surîs angelic olandezului — iertată fie-mi expresia : „Hai sictir ! Terminați cu pălăvrăgeala ! Și faceți ce vă spun ! Nu-i așa ?"

Poftim de vezi femeia americană ! își zise Jagerman. Asta e mai spurcată la gură ca un gardian dintr-o închisoare olandeză !

„Nu vă faceți griji, scumpă domnișoară ! Va vorbi. Excelentul vostru studiu o arată clar. Sărmanul amărît de beduin din deșert, pe care camarazii lui îl ridiculizau altă dată, vrea să devină eroul tuturor arabilor, impunîndu-și voința omului celui mai puternic din lume, adică președintelui vostru ! Credeți-mă, va vorbi !"

„Să vă audă Cel de Sus !"

Eastman îl ascultase cu atenţie pe Jagerman, cu toate că era prins între îndărătnicul său scepticism în privinţa metodelor psihiatrice şi speranţa nebună că acel bărbat putea să le dea soluţia mult aşteptată.

„Numai nu uitaţi, doctore, interveni Eastman : nu ne aflăm în faţa unui pîrlit de ucigaş obscur care pune ţeava revolverului la tîmplă unei bătrînici. Geddafi are în mîinile sale puterea de a ucide aproape şapte milioane de oameni în mai puţin de o secundă. Şi el ştie acest lucru !"

Jagerman dădu din cap :

„Aşa e. Cu toate astea noi trebuie să ţinem seama de datele psihologice precise şi de anumite principii imuabile. Ele se aplică la fel de bine unui şef de stat ca şi unui vulgar şantajist. Cea mai mare parte a teroriştilor se consideră ca fiind vizionari oprimaţi, care luptă pentru a pedepsi unele nedreptăţi. Omul cu care avem de-a face este fără nici cea mai mică îndoială un iluminat, un autentic fanatic religios. Ceea ce complică lucrurile, căci, în numele religiei, omul este întotdeauna mai radical, mai intransigent. Aduceţi-vă aminte de „amicul Khomeini !"

Jagerman se întoarse spre Lisa Dyson şi o privi părinteşte, cu un aer aprobator.

„Şi în acest punct portretul făcut de dumneavoastră este dintre cele mai instructive, domnişoară. Este evident că dorinţa de a obţine ceea ce crede el că ar fi dreptatea pentru fraţii săi arabi este raţiunea fundamentală a acţiunii în curs. Cu toate că, inconştient, un alt imperativ îl determină să acţioneze aşa : dispreţul pe care-l manifestă faţă de OCCIDENT. El ştie că voi, americanii, ca şi englezii, francezii şi chiar şi sovieticii, îl consideraţi a fi un nebun. Ei bine, el vrea să vă demonstreze că aţi greşit. El, mizerul copil arab dispreţuit, vă va obliga să-l respectaţi, să ţineţi cont de voinţa lui, să-i permiteţi să-şi realizeze visul său grandios. Şi pentru a vă dovedi că nu e aşa de nebun pe cît pare, e gata să meargă pînă la capăt : să distrugă totul. Pe voi, pe el şi poporul lui, dacă e nevoie !"

*

Angelo Rocchia trecea în revistă fiecare din facturile agentului maritim Hellias Stevedore, cînd mai mulţi haidamaci intrară în încăpere să se încălzească în jurul go-

dinului cu cărbuni. Erau șefi de chei. Cei mai mulți dintre ei erau italieni, dar și cu un eșantion de negri, concesie reticentă a „Mediului" la presiunile antirasismului. Erau distribuția ideală pentru un remake după filmul „Pe chei", cu salopetele lor unsuroase, cu cămășile în carouri, vătuite, și șepcile din piele. Limbajul acestor indivizi se reducea la o serie de grohăieli guturale, un amestec de argou american cu înjurături siciliene, vorbind de sex, de timp, de pițule și de baseball.

Polițistul simți privirile lor ostile străpungîndu-l. Știa bine că nimeni nu era atît de nedorit pe chei ca un polițai. Indivizii erau pe cale să-și stoarcă creierii încercînd să afle de ce a venit, se gîndea el încîntat. De pe imensul chei al lui „BROOKLYN OCEAN TERMINAL" veneau, cu zgomot de fond, șuierăturile elevatoarelor, scrîșnetele macaralelor ce scoteau paletele cu mărfuri din cala vaselor legate de mal. Un chei mai ciudat ca acela era greu să găsești în S.U.A. : era unul din ultimele porturi care mai manipulau mărfuri în vrac, mărfuri ce zăceau în grămezi uriașe mai peste tot, un anacronism în era containerelor. Angelo își amintea de vremurile cînd toate mărfurile soseau în vrac. Docherii se aruncau asupra mărfii, ca niște hoarde înfometate de șobolani, ciordind tot ce se putea ciordi, fără discriminări sau crize de conștiință. Se frecă la ochi, mai ronțăi cîteva alune, apoi își urmă acțiunea meticuloasă de verificare a facturilor. Brusc, simți un ghiorăit familiar în stomac și-și scoase capul din mormanul de facturi.

„Hei, Tony ! strigă el funcționarului cu fața ca o lună plină, așezat la un birou din fundul încăperii, știi cumva dacă restaurantul lui Salvatore mai există ?"

Tony Picardi își scoase la rîndul lui nasul din mormanul de hîrțoage ce-l avea în față și deschise o gură plină cu dinți îmbrăcați în aur.

„Nu. Ala bătrînu' a mierlit-o acu' doi ani".

„Păcat ! Nimeni nu știa să facă precum el m a n i c a r e t t i".

Remarca îl sîcîi pe Jack Rand, care dădea semne de nerăbdare. Polițaiul ăsta newyorkez e complet diliu ! își zicea, furios. De cînd intraseră în biroul ăla jegos, nu făcuse altceva decît să pălăvrăgească în italiană cu individul din fundul încăperii. Bombănind, junele fed pescui o nouă factură din mormanul din fața sa. O citi și sări în sus.

„Hopa ! Am pus lăbuța pe el !“ exclamă Rand cu surescitarea unui pescar ce descoperă cu uimire un somn în undiță.

Angelo se aplecă spre el și urmări degetul coechipierului său ce aluneca de-a lungul documentului.

„*EXPEDITOR:* LIBYAN OIL SERVICE, Tripoli. *CONSIGNATAR:* KANSAS DRILL International, Kansas City, Kansas. *IDENTIFICARE:* LOS 8477/8484. *CANTITATE:* 5 palete. *DESCRIERE:* Material de foraj petrolier. *GREUTATE BRUTO:* 17.000 livre“.

„Da, aprobă Angelo, s-ar părea că e bun. Du-te și telefonează la P.C. și comunică-le informațiile“.

Jack Rand ieși imediat. Cîteva clipe mai tîrziu, atenția lui Angelo Rocchia fu atrasă brusc de cuvîntul BENGHAZI ce figura pe o altă factură. Numele ăsta îi spunea ceva... Unchiul GIACOMO ! Acolo îl făcuseră englezii prizonier pe unchiul GIACOMO în 1942. La BENGHAZI, în LIBIA. Examină fișa :

„*NUMELE VASULUI:* „Dionysos“. *EXPEDITOR :* Am El Fasi, Export, Benghazi. *CONSIGNATAR:* Durkee Filter, 194 Iewel Avenue, New York. *IDENTIFICARE:* 18/38 B. *CANTITATE:* 1 paletă. *DESCRIERE:* 10 butoaie cu diatomită. *GREUTATEBRUTO:* 5000 livre.“

Rocchia făcu rapid un calcul : asta însemna circa 500 Lb pe butoi. Nu era puțin cam ușor pentru un butoi cu clor ?

„Hei, Tony ! îl strigă el pe funcționar, vino încoace să te uiți și tu. — Și îi vîrî sub nas lui Picardi factura cu pricina — Ce dracu“ e asta : diatomită ?“

„Un fel de pudră... Scoici sfărîmate“.

„La ce folosește ?“

„Nu știu prea bine. Se pare că la filtrarea apei, de exemplu, apa din piscine“.

„Îți spune ceva numele vaporului ăsta : DIONYSOS ?“

„Mda. O bazaconie ruginită. Care apare la fiecare șase săptămîni cu același rahat, de vreo cinci sau șase luni“.

Angelo îi luă factura şi începu să se gîndească serios la ce trebuia să facă. Dacă o să-i pun să alerge după butoaie care cîntăresc numai cinci sute de livre, cei din P.C. au să mă ia de tîmpit, mai ales că ne-au spus că se caută o belea ce cîntăreşte de trei ori mai mult ! Numai dacă nu cumva unele din butoaiele astea n-or fi sosit goale ?..."

*

Proxenetul negru Enrico Diaz nu avea obiceiul să se afle la o oră atît de matinală pe Bulevardul 7. Orele zece ale dimineţii erau un fel de crăpat de ziuă pentru pasărea asta de noapte. Tocmai îl îmbarcase în uriaşul său „LINCOLN SPECIAL" pe agentul federal care-l sunase în zori. De data asta fedul era însoţit de un coleg. Cu pedala la blană, Rico o ştergea din zona sa : nu era prea sănătos să fie văzut de Fraţi cu pasagerii ce-i avea, cu toate că puteau trece uşor ca fiind doi onorabili turişti ce se îndreptau spre o partidă de picioare în aer cu fetiţele lui.

„Rico, avem o mică problemă", îl anunţă Frank, ce era corespondentul său obişnuit.

Negrul se făcu a nu-l fi auzit. Prin sticla fumurie a uriaşelor lentile ale ochelarilor de soare, îl scruta în oglinda retrovizoare pe celălalt fed, aşezat pe bancheta din spate. Tipul ăsta are o mutră de mîrlan, îşi zicea el, mutra unuia care juisează de plăcere cînd rupe aripile fluturilor.

„Arăboaica, pe care ne-ai semnalat-o, şi-a părăsit hotelul în dimineaţa asta, spunînd că ia avionul spre Los Angeles..."

Rico ridică dezabuzat o mînă şi arătă spre munţii de zăpadă murdară ce se ridicau de-o parte şi de alta a bulevardului.

„Iată un şoricel ce are suficient mălai !"

„Numai că şoricelul tău nu s-a urcat în avion, Rico".

Proxenetul simţi că-l ia cu frig pe şira spinării. Începuse să-i pară rău că nu-şi luase porţia de praf la trezire.

„Şi ce-i cu asta ?"

„Păi uite ce-ar fi : ne-ar face reală plăcere să stăm de vorbă cu mîţa ta".

Frisonul se transformă în crampă.

„Nici vorbă. Mîţa e un gagiu care poate fi al dracului de fioros. Şi e un ticălos de primă mînă !“

„Nu mă aşteptam să fie un îngeraş bucălat, Rico. Cu ce se ocupă de fapt, dacă nu sînt prea curios ?“

Peştele scoase un fel de mormăit, mai mult un geamăt.

„Te ascult, Rico“.

„O, nu cine ştie ce ! Chestiile obişnuite. Un pic de praf ici şi colo“.

„Perfect, Rico. O să-l chemăm să ne conversăm pe tema prafului. Nu există nici cel mai mic pericol să ajungă la tine“.

Rico rînji. Un firicel de sudoare îi curgea pe spate şi asta nu pentru că i-ar fi fost prea cald în scurta sa de vizon, de cinci mii de dolari.

„Sînteţi dilii sau ce-i cu voi ? Spuneţi-i numai gagiului : „O arăboaică, „HAMPSHIRE HOUSE“ şi o să vedeţi că nu va fi alt negru din New York la care se va gîndi cu duioşie şi cu un „MAGNUM 52“ în mînă !“

„Domnule Diaz ! — Intervenea în discuţie celălalt fed, care-i era necunoscut —. E vorba de o afacere extrem de importantă. Şi foarte urgentă. Realmente avem nevoie de ajutorul dumneavoastră“.

„Păi v-am şi ajutat“.

„Ştiu. Şi vă sîntem extrem de recunoscători. Dar e absolută nevoie s-o găsim pe fata aceea. De aceea trebuie să-i vorbim prietenului dumneavoastră. — Scoase din buzunar un pachet de „WINSTON“, se aplecă peste spătarul banchetei din faţă şi-i oferi o ţigară lui Rico. Negrul îl refuză—. Sînteţi foarte preţios pentru noi, domnule Diaz. Nu vom face niciodată ceva care ar putea să vă compromită. Credeţi-mă. Nu există nici cel mai mic risc ca amicul care ne interesează să-şi dea seama că e vorba de dumneavoastră. V-o promit“.

Fedul îşi aprinse o ţigară şi trase cu sete din ea.

„Frank, dacă am înţeles eu bine, una din prietenele domnului Diaz are, acum, oarecari dificultăţi cu poliţia din New York“.

„Dacă crezi că cinci ani la ţambal nu-s chiar o fericire, aş putea spune că are, într-adevăr, niscaiva probleme“.

„Ai putea să te descurci cu retragerea plîngerii ? Datorită importanţei cooperării domnului Diaz ?“

„Cred că da".

„Astăzi ?"

„Dacă e neapărată nevoie, da !"

„E neapărată nevoie !"

Rico observă în retrovizor că privirea fedului era ațintită asupra sa.

„Fata se va întoarce la dumneavoastră, domnule Diaz, dacă veți face un mic efort de memorie. Vă repet că nu e nici cel mai mic pericol ca prietenul dumneavoastră să ghicească de unde i se trage. Nici un pericol !"

Ce m-o fi găsit s-o las să plece în ziua aia cu pușcociul la ea, înjura Rico. Tîmpita dracului, și dacă nu i-aș fi spus să nu tragă niciodată după clienți. Chiar dacă gagiul refuză s-o plătească. Anita era singura „mașină" din garajul său care prindea o sută — de dolari — pe oră. Curul fătucii era o adevărată mină de aur. Două-trei mii de dolari pe săptămînă : individa era de două ori mai productivă decît restul fetițelor. Ea era principala sursă a fastuoasei sale existențe și nu era nevoie să-i spună cineva ce se va întîmpla dacă nu va ceda șantajului celor doi federali. Încăpățînîndu-se s-o facă pe mutu', va fi pa și pusi, fata tatii, cinci ani pe banii statului, iar pentru el strînsul curelei ! Dacă va vorbi, îi vor înapoia, pe post de „Albă ca Zăpada", principala sa sursă de venituri. Ceea ce nu era de lepădat !

Rico dădu cu pumnul în volan. Înghiți de cîteva ori în sec. Era un gest nervos.

„Chiar nu e nici un pericol să mă trezesc cu nebunu' pe cap ?" mormăi el.

„Poți avea încredere în noi", îl asigură Frank.

În căpșorul lui, care funcționa cu viteza unui supercalculator, Rico încă își mai făcea socoteli pro și contra, evalua riscurile, ținînd cont de creșterea galopantă a prețurilor la prafurile de bună calitate și de mica avere necesară seniorului ce era pentru a-și menține standingul la același nivel.

Fedul de lîngă el trebui să-și aplece urechea pentru a auzi murmurul aproape imperceptibil pe care-l scosese cu scîrbă.

„PEDRO. Apartamentul 5-A, 213 WEST, Strada 55".

*

Tînăra arabă căutată de F.B.I. se afla la volanul unui „FORD", pe şoseaua 187, la cincizeci de kilometri nord de Manhattan, mergînd spre Tarriton. Leila închiriase maşina cu cincisprezece zile mai devreme din Buffalo. Ca o măsură suplimentară de prevedere, îi schimbase numerele de înmatriculare cu nişte numere din New Jersey, ce fuseseră furate cu şase luni în urmă de pe autoturismul unui turist american aflat la Baden-Baden, în Germania. Aşezat lîngă ea, fratele ei Whalid învîrtea butoanele radioului în căutarea buletinului de ştiri de la ora zece.

„Poate vom afla că jidanii au început deja să-şi facă bagajele", zise el, exultînd de încîntare.

Leila îi surîse puţin mirată. Cît s-a schimbat în ultimele ore ! se gîndea ea. S-ar părea că s-a împăcat din nou cu el însuşi. Groaza de eşec care-l torturase pînă în noaptea trecută dispăruse. Or, poate era efectul medicamentelor pe care i le adusese ea ? Oricum, nu se mai plînsese de dureri ulceroase de cînd plecaseră.

Leila trecu pe banda din dreapta, lăsîndu-se depăşită de un monstruos camion frigorific. Conducea cu un ochi pe vitezometru, avînd grijă să nu depăşească limita celor 90 de kilometri la oră. Nu era momentul potrivit să se trezească oprită pentru exces de viteză. Whalid părea perfect liniştit şi, nu cumva, asta era din cauză că misiunea lui se terminase ? se întreba Leila. Acum îl conducea la adăpostul pe care-l pregătise în sătucul Dobbs Ferry, prima etapă pe drumul de întoarcere. Ea urma să se întoarcă imediat în Manhattan, pentru a-l lua şi pe Kamal, care nu putea părăsi garajul decît cu două ore înainte de explozie. Cu paşapoartele false pe care le primiseră, cei trei Dajani urmau să treacă în Canada şi să ajungă în portul Vancouver, pe coasta Pacificului. Un cargou sub pavilion panamez, dar care aparţinea, de fapt, unei companii libiene, urma să-i ia la bord în ziua de crăciun. Leila credea că supravegherea portului nu va fi atît de riguroasă în ziua naşterii Fiului Domnului.

Tînăra femeie părăsi şoseaua 187 la ieşirea în Bulevardul Ashford şi se îndreptă spre vest, în direcţia rîului Hudson. Cîteva minute mai tîrziu oprea în faţa unui supermagazin şi avu grijă să o facă în cel mai îndepărtat colţ al parcării.

„Whalid, ar fi mai bine dacă te-ai duce tu să cumperi provizii. Vei trece mai uşor neobservat decît mine. Am face o prostie prea mare dacă am risca inutil".

Whalid îi făcu voios cu ochiul şi ieşi din maşină. Leila deschise aparatul de radio. Fratele ei îşi va fi regăsit calmul, numai că ea, pe măsură ce orele treceau, se simţea din ce în ce mai nervoasă şi mai neliniştită. Căută cu febrilitate un post de radio care emitea muzică rock, căci vacarmul o ajuta să-şi alunge gîndurile negre. Mîinile sale strîngeau spasmodic volanul. Nu vroia să se mai gîndească. Să-şi şteargă din minte coşmarul... Dar nu putea scăpa de chipul lui Michael, un Michael dezintegrat de sfera de foc, cu trupul devorat de razele ei ucigătoare, calcinat într-un oribil urlet de suferinţă. Ar fi fost bine să-şi spună fără încetare că bomba nu va exploda, că în ultimul moment americanii vor accepta ultimatumul lui Geddafi, că monstruoasa armă va fi dezamorsată la timp, ipoteză opusă cataclismului ce l-ar fi putut declanşa şi care nu înceta s-o tortureze.

Era atît de absorbită de gîndurile ei încît nu auzi deschizîndu-se portiera. Whalid puse pe bancheta din spate o cutie din carton plină cu provizii, de unde se iţea gîtul unei sticle cu whisky „JOHNNY WALKER".

„Şi ulcerul tău ce zice ?"

„Nu-i duce tu grija ulcerului meu !"

*

Din cele treizeci şi şase de ore ale ultimatumului lui Geddafi trecuseră deja zece. La Paris era ora patru a după-amiezei de luni 14 decembrie. Generalul Henri Bertrand, director al S.D.E.C.E., reuşise să dea, în sfîrşit, de inginerul francez care condusese construcţia reactorului francez vîndut de Franţa libienilor. Ochii pe jumătate închişi şi chipul impenetrabil al şefului serviciilor de informaţii franceze te făceau să crezi că gîndurile îi rătăceau la mii de kilometri. În realitate gîndurile sale erau acaparate de posteriorul unduitor al subretei spaniole ce-l condusese în salonul unui elegant apartament din arondismentul al XVI-lea. Directorul S.D.E.C.E. începu să examineze locurile. Un întreg perete vitrat dădea spre Bois de Boulogne unde călărise cu cîteva ore mai devreme. Zidurile erau decorate cu vitrine tapisate cu ca-

tifea de culoarea carminului, ce punea în evidență o colecție de obiecte de artă orientală și greco-romană. Născut în Indochina, Bertrand iubea ca un amator avizat comorile Orientului. Anumite piese de origine indiană, ca acea statuie din granit roz a zeului Șiva, pe care o bănuia a fi din secolul VII sau VIII erau, fără îndoială, de o mare valoare și cu un preț pe măsură. Dar piesa cea mai valoroasă a colecției era, fără îndoială, acel admirabil cap de roman, pus pe o măsuță scundă în mijlocul salonului.

Auzi deschizîndu-se o ușă și văzu făcîndu-și apariția un bărbat mărunțel, slăbuț, cu capul pleșuv, îmbrăcat într-o haină de casă din mătase roșie închisă pînă la bărbie și din ale cărei falduri ieșeau vîrfurile unor papuci din catifea roșie cu un ciucur auriu în vîrf. Un mandarin, sau un cardinal pe drumul spre Capela Sixtină pentru un conclav.

Paul Henri de Serre era una dintre cele mai vechi figuri ale Comisariatului pentru energie atomică al Franței. Își începuse cariera lucrînd pe „ZOE", prima pilă atomică franceză, o mașinărie atît de primitivă încît barele de uraniu erau comandate de motorul electric al unei mașini de cusut. După care se specializase în construcția centralelor nuclearo-electrice, lucru ce-i permisese să facă frecvente deplasări și să lucreze mulți ani în țările în care Franța își exporta instalațiile sale nucleare. În felul acesta fusese de curînd însărcinat să supervizeze instalarea reactorului nuclear vîndut Libiei și să-i asigure funcționarea în perioada critică a primelor șase luni.

„Ei bine, ce să-i faci, e obiceiul americanilor să arate cu degetul spre noi, suspină inginerul, cînd Bertrand termină să-i expună motivul vizitei sale. De mulți ani ne poartă sîmbetele pentru faptul că le-am luat o parte din piață. Chiar și ideea că libienii ar fi putut obține plutoniul din reactorul nostru e absurdă".

Confortabil instalat pe o canapea „LUDOVIC al XVI-lea", cu vesta rotunjită pe un început de burtă, Bertrand își aprinse o țigară.

„Experții noștri confirmă spusele dumneavoastră, admise el. Asta nu înseamnă că nu ar fi al dracului de stînjenitor dacă plutoniul ar fi furat din instalația noastră. Spuneți-mi, scumpe domn, nu s-a întîmplat niciodată în Libia ceva care ar fi putut să vă dea de bănuit ? Nici cel mai mic lucru bizar ? Ceva neobișnuit ? Nimic ?"

„Absolut nimic".

„Nu s-au întîmplat niciodată... știu și eu... să zicem defecte în funcționarea reactorului, incidente mecanice inexplicabile ?"

„Nici unul ! Dar fiindcă tot veni vorba, e evident că Geddafi ar fi încîntat să aibă la îndemînă ceva plutoniu ! De cîte ori pronunți cuvîntul „nuclear" în fața arabilor, le strălucesc ochii de poftă. Însă tot ceea ce pot afirma cu tărie e că nu și-au putut face rost de plutoniu din instalația noastră".

„Aveți vreo idee cum și-ar fi putut procura plutoniul și din ce surse ?"

„Nici cea mai mică idee !"

„Și tehnicienii cu care ați lucrat ? Nu au fost printre ei și simpatizanți pentru cauza arabă ? Tipi dispuși să-i ajute pe libieni ?"

„Cum prea bine știți, toți oamenii noștri de acolo au făcut obiectul unei anchete prealabile din partea celor de la D.S.T. Tocmai pentru a elimina genul de indivizi despre care vorbiți. Acestea fiind zise, cei mai mulți dintre ei au plecat în Libia cu sentimente mai degrabă favorabile cauzei arabe. Dar trebuie să spun că zelul lor s-a stins repede, chiar de la începutul colaborării cu libienii".

„Sînt oameni dificili libienii ?"

„De-a dreptul imposibili !"

Iată unul care nu-i prea are la suflet, gîndea generalul.

După o oră de discuții, șeful S.D.E.C.E. era la fel de nelămurit ca la început. Sursa plutoniului lui Geddafi rămînea un mister. Pur și simplu îl furase, era evident, dar de unde ?

„Scumpe domn, cred că deja am abuzat prea mult de timpul dumneavoastră", zise el curtenitor, ridicîndu-se.

„La nevoie, nu ezitați să mă căutați", se grăbi să-i spună inginerul.

În momentul în care se pregătea să iasă, Bertrand fu din nou atras de frumusețea capului roman, de liniștea perfectă a acelei măști din marmură ce traversase secolele nealterată.

„Ce minunăție ! se extazie el. Unde l-ați găsit ?"

„Provine de la „LEPTIS MAGNA", un șantier arheologic ce se găsește la o sută de kilometri est de Tripoli. — Paul Henri de Serre mîngîie părul marmorean cu o expresie de încîntare —. E frumos, nu-i așa ?"

„Magnific ! — Bertrand arătă spre vitrinele înşirate de-a lungul pereţilor —. Ca toată colecţia dumneavoastră !"

Se apropie de statuia lui Şiva :

„Şi piesa asta e de o valoare excepţională. Aş putea spune că are o vechime de cel puţin douăsprezece sau treisprezece secole. Aţi luat-o din India ?"

„Da. Eram la post acolo, la începutul anilor '70, în calitate de consilier tehnic".

Generalul contempla piatra lucrată cu delicateţe.

„Sînteţi un om fericit, domnule de Serre, un om realmente fericit".

*

În timpul acesta, la New York junele fed Jack Rand termina de cercetat ultima factură a lui Hellias Stevedore. Le pusese cu grijă la locul lor, îşi încheie nasturele de la gît, îşi potrivi nodul de la cravată şi se ridică. Atunci constată iritat că coechipierul său terminase de mult partea ce-i revenea. Angelo Rocchia mînca liniştit o bucată uriaşă de pudding cu ciocolată, pe care o luase de pe un platou cu dulciuri ce trona pe un colţ al biroului. Cu picioarele puse pe masă, flecărea senin cu funcţionarul companiei.

„Bun, aici am terminat, spuse sec fedul pregătindu-se de plecare. Ar trebui s-o luăm deja din loc, că mai avem şi alte docuri de cercetat".

Ignorînd acest ordin, Angelo începu să-şi lingă îndelung urmele de ciocolată de pe degete. Puţoiul ăsta e un căcănar, îşi zise el, în gînd. N-am mai văzut pînă acum un altul pe care să-l mănînce aşa de tare în cur. Numai dacă nu cumva individul ştie ceva ce nimeni n-a găsit de cuviinţă să-mi spună şi mie ? îi trecu brusc prin minte.

Poliţistul îşi puse tălpile pe pămînt şi privi o clipă mormanul de facturi de pe masă. Cu un gest rapid luă foaia de deasupra, se ridică şi, fără să-i spună un cuvînt junelui fed, se proţăpi în faţa amploiatului.

„Ia zi, Tony, mai ai şi alte hîrţoage legate de transporturile astea de diatomită ?"

Picardi examină factura lui „Dionysos" şi luă un clasor negru dintr-un raft. Avea cîte unul pentru fiecare vas ce acosta la cheiul de care răspundea. Acolo era păstrat un exemplar din recipisa de evidenţă a mărfurilor pentru toată încărcătura debarcată, avizul de recepţie trimis intermediarului sau tranzitarului, documentul de punere la dispoziţie vizat de vameşi, precum şi o foaie de chei. Scoase foaia de chei, corespunzătoare ultimei sosiri de butoaie cu diatomită provenind din Libia. Acolo era indicat numele cărăuşului, firma ce închiriase camionul de transport, numărul de înmatriculare al vehiculului, ora la care părăsise docurile, şi descrierea încărcăturii.

„Mda ! Îmi aduc aminte de transportul ăsta. De obicei cel care vine să ia marfa de pe copaia aia nenorocită e un angajat al lui Murphy. Dar de data asta n-a mai venit el. Ci un tip oarecare cu o camionetă închiriată de la „HERTZ".

Rand bătu cu degetul în factura pe care Angelo o ţinea în mînă.

„Tu nu vezi că aceste butoaie cîntăresc numai cinci sute de livre ?"

„I-auzi !" se sclifosi poliţistul cu o mutră fals surprinsă. Apoi, adresîndu-se lui Picardi şi arătînd cu degetul spre Rand, adăugă : Puştiul meu are o minte, ceva de speriat, un adevărat calculator !"

Angelo se întoarse şi-l fixă cu calm pe junele fed care fierbea de nerăbdare.

„Iepuraş, tu aştepţi să-ţi spun ceva ce-ţi place : ei bine, ai dreptate. Trebuie să ne mişcăm fundurile în altă parte. Dar înainte, aşa, pentru noi, trebuie să mai facem două sau trei mici verificări. În felul acesta, în frumosul motel unde te-au instalat patronii tăi, pe banii noştri, vei putea pune căpşorul pe pernă şi vei face un nănici liniştit, îngeraşule. Vei avea conştiinţa împăcată că ai verificat totul. Că n-ai lăsat nimic în aer !"

Angelo se întoarse spre amploiat.

„Toni, nu e printre băieţii tăi vreunul care şi-ar putea aminti ceva despre chestia asta ?"

Picardi examină un colţ al facturii.

„Poate ăştia doi care au transbordat marfa".

Angelo notă numele celor doi docheri pe un colţ de ziar.

„O.K., amice, exclamă el, bombîndu-şi pieptul, ce-ai zice dacă ai merge cu noi acolo jos, să ne prezinţi celor doi domni ? Plesni din degete în direcţia lui Rand. Vino, fiule ! Vei avea marele noroc să vezi cu ce se mănîncă un chei din Brooklyn !"

„BROOKLYN OCEAN TERMINAL" era un tunel nesfîrşit, întunecat şi lat cam cît un teren de fotbal, unde se desfăşura o intensă activitate. Munţi de mărfuri se ridicau pretutindeni pînă în tavan. Arome ameţitoare de mirodenii şi de cafea prăjită pluteau în aerul prăfos dîndu-i acestui imens hol o atmosferă de bazar oriental. Pătrunzînd la intervale regulate prin uşile de acces la locurile de acostare, lungi fascicole strălucitoare aruncau o palidă lumină asupra baletului motostivuitoarelor care se mişcau cu viteza unor păianjeni de apă pe suprafaţa unui lac. La capătul clădirii o scară ruginită conducea la platforma superioară. Pe părţile ei exterioare se mai putea citi : „Îmbarcarea trupelor". Lipit de ea se găsea un fel de cuşcă cu gratiile din lemn : „cufărul", pentru adăpostirea mărfurilor valoroase : cutii cu coniac spaniol, spumante italian, fildeş din Senegal, obiecte din sidef balinez. Angelo şi Rand trecură prin faţa piramidelor alcătuite din cutii cu măsline greceşti, bidoanelor cu ulei din floarea soarelui venind din Turcia, sacilor cu nuci de cajou din Indii, baloturilor cu bumbac din Pakistan, baloturilor cu piei impuţite din Afganistan.

„E gogeamiteă supermagazinul în peştera asta. Şi să nu-ţi imaginezi că toţi docherii care mişună pe aici nu pun mîna".

Picardi mergea cu doi sau trei metri în faţa lor, cu foaia de chei a lui „Dionysos" în mînă.

„Hei, Tony, se întîmplă adesea ca să vină după marfă camioane închiriate de la alţii, nu de la voi ?"

„Nu prea des, răspunse funcţionarul fără să se întoarcă. Cam de două sau trei ori pe săptămînă. Depinde".

Îşi conduse vizitatorii spre un grup de docheri, care descărcau palete cu saci de cafea, şi se apropie de un malac care-şi ţinea cîrligul în mînă. Angelo remarcă faptul că albul ochilor era striat cu mici firişoare roşii. Un amator de pileală, gîndi el. Picardi îi vîrî factura sub nas.

„Domnii aceştia vor să ştie dacă tu îţi aduci aminte ceva despre marfa asta".

În spatele lor lucrul încetase. Bărbaţii formaseră un semicerc tăcut, ostil, în jurul lui Angelo şi Rand. Docherul nici măcar nu privi documentul.

„Nu, mormăi el cu o voce răguşită. Nu-mi aduc aminte de nimic".

Alcoolul l-a făcut să-şi piardă şi memoria, gîndi Angelo. Căută în buzunar pachetul de „MARLBORO". Nu mai fuma de cinci ani, dar avea întotdeauna un pachet cu ţigări în buzunar, alături de nelipsita pungă cu alune. Pentru a le oferi. Căci, tînăr poliţist, învăţase un lucru esenţial : nimic mai bun pentru a sparge gheaţa într-o „conversaţie" decît gestul de a oferi ceva.

„Poftim, Gumbo, zise el în italiană, aprinde-ţi o piparoasă".

În timp ce individul îşi aprindea ţigara, Angelo continuă :

„Ascultă-mă bine, ceea ce căutăm noi pe aici nu are nimic de-a face cu micile voastre învîrteli şi ciupeli... înţelege-mă bine !"

Docherul aruncă o privire fugară spre Picardi. Cu un uşor ridicat din sprînceană, funcţionarul îl lăsă să înţeleagă că e cazul să vorbească.

„Cu ce semănau butoaiele astea ?" îl întrebă cu blîndeţe Angelo.

„Păi... Cu nişte butoaie. Nişte butoaie foarte mari".

„Ţi-l aminteşti pe tipul care a venit să le ia ?"

„Nu".

„Vreau să spun, era unul care cunoştea obiceiurile casei ? Un gagiu care cunoştea locurile, cum devine chestia pe aici, te-ai prins ?"

Aluzia la obiceiurile casei, care spun că trebuie să-i ungi cu ceva pe docherii care-ţi descarcă mărfurile, avu ca efect îmbunarea interlocutorului său.

„Daa ! Acum îmi aduc aminte de ţărănoiul ăla. — Plescăi din limbă —. A trebuit să-i aduc io aminte de bunele manere, şi cîn' i-a picat fisa, a ieşit pe ştrase cu o hîrtie de cincizeci de mardei. Cum dracu' să nu-m' aduc aminte !"

Inima lui Angelo o luă la goană. Cine era nebunul să dea, aşa, o hîrtie de cincizeci de dolari ? se întreba el. Mai mult ca sigur nu era un italian ! Şi cu atît mai puţin un irlandez, frate bun cu scoţianul ! De fapt, nici un obişnuit

al docurilor care știe tarifele. Cel care-o făcuse nu putea fi decît un străin, un gagiu care nu are obișnuința locurilor.

„Îți amintești cum arăta ?"

„Păi, era un gagiu oarecare. Ce poci să vă spui io ? Un gagiu. Era un gagiu !"

„Angelo, ne pierdem timpul de pomană pe aici, se enervă Jack Rand. Hai să mergem la cheiul următor".

„De acord, să mergem".

Îi arătă docherului foaia de chei pe care o ținea Picardi.

„Unde e colegul tău care te-a ajutat să încarci marfa ?"

„S-a dus să joace cărți la cantină", le zise docherul.

„O.K., fiule, mă duc un minut pînă acolo și apoi chiar o ștergem".

Înainte ca Rand să poată scoate cel mai mic sunet, darmite un protest, polițistul newyorkez își puse laba sa mare pe umărul lui.

„Ești la fel de grăbit ca și mine". Smulse foaia de chei din mîna lui Picardi și-i arătă numărul de înmatriculare al camionului care venise să ia butoaiele. În timp ce mă duc pînă la cantină, tu du-te și telefonează la „HERTZ" și încearcă să afli ce agenție a închiriat camionul, și pe ce nume s-a realizat contractul de închiriere".

Angelo se întoarse de la cantină în mai puțin de cinci minute fără să fi obținut altceva decît mîrîiturile furioase ale jucătorilor de cărți. Rand întinse o foaie de hîrtie cu datele privind camionul „HERTZ". Fusese închiriat de la agenția de pe Bulevardul 4 din Brooklyn, chiar în spatele docurilor, vineri dimineața la orele 10,30, cu foarte puțin timp înainte de a ridica marfa, oră indicată pe foaia de chei. Clientul l-a adus în seara aceleiași zile și a plătit cu o carte de credit „AMERICAN EXPRESS". Permisul său de conducere fusese eliberat de statul New York pe numele Gerald Putman, de la „INTEROCEAN EXPORTS", 123 CADMAN PLAZA WEST, BROOKLYN HEIGHTS.

Angelo repetă numele și adresa cu un aer satisfăcut.

„Bravo, fiule ! Să verificăm. Un mic telefon și apoi putem dormi liniștiți".

Găsi în cartea de telefon numărul de la „INTEROCEAN EXPORTS" și sună imediat. Rand îl auzi spunîndu-și numele și funcția telefonistei și cerîndu-i să vorbească acelui

domn Putman. În timpul pauzei ce urmă, Angelo se maimuțări, luîndu-i pe Rand și pe Picardi de martori :

„Unde ați mai văzut voi camionagii cu secretară ?"

Își reluă tonul serios pentru a-i răspunde sus-numitei secretare :

„Da, domnișoară, e ceva personal... Alo, domnul Putman ? Vă vorbește inspectorul Angelo Rocchia de la brigada criminalistă. Am fost informați de agenția „HERTZ" de pe Bulevadrul 4 din Brooklyn că ați închiriat de la ei un camion, vinerea trecută în jurul orelor 10 dimineața și am dori..."

La un metru de telefon Rand putu să audă răcnetele lui Putman, care întreba furios :

„Ce-am făcut ? Greșiți, inspectore ! Vineri dimineața nici măcar n-am ieșit din birou. Îmi amintesc al dracului de bine de ziua de vineri. E ziua în care mi-am pierdut portofelul. Credeam că mă sunați să-mi dați vestea cea bună, cum că l-ați găsit !"

*

Cartierul general însărcinat cu coordonarea acțiunilor de căutare, din care echipa Rocchia-Rand nu era decît o rotiță, devenise operațional din jurul orelor zece ale dimineții de luni 14 decembrie. Ales de Quentin Dewing, director din Centrala F.B.I. de la Washington, locul oferea condițiile ideale de păstrare a secretului : îngropat trei nivele sub tribunalul din Foley Square, P.C.-ul „alertă" al orașului New York fusese atît de rar utilizat încît aproape toată lumea, chiar și ziariștii acreditați pe lîngă primărie, uitaseră de existența lui. Era o peșteră gigantică împărțită în mai multe cuști în care totul era vopsit într-un gri sinistru : zidurile, podelele, mobilele, chiar și chipurile polițiștilor, care-i asigurau paza zi și noapte, erau tot cenușii.

Cu acea grijă metodică ce constituia renumele F.B.I., Dewing transformase, într-un timp record, acest P.C. adormit într-un stup în acțiune. Cincizeci de federali ocupau centrala telefonică, avînd ca misiune centralizarea informațiilor privind arabii sosiți în New York în ultimele șase luni. Fiecare agent avea o linie la dispoziția sa. Unii dintre ei se aflau în contact direct cu serviciul de imigrare de la

Washington şi cu colegii lor, care purecau în aeroporturi cărţile de debarcare model I-94. Pe un birou exista un calculator „I.B.M.-P.C. 1", care servea de bancă centrală de identificare, fiecare nume şi adresă comunicate erau introduse în memoria sa. Toate persoanele de origine arabă care nu fuseseră găsite şi interogate pe loc îşi aveau numele pe o fişă cu prioritate specială.

Feldman, şeful inspectorilor poliţiei newyorkeze, asculta cu admiraţie şuvoiul neîntrerupt de nume şi de adrese transmise de maşinile F.B.I. răspîndite peste tot în zona New Yorkului.

„ROMEO 19 !" Ocupaţi-vă de numitul Ahmed Attal — repet : ALFA, TANGO de două ori, ALFA, LIMA — locuind pe Bulevardul 4, la numărul 1904, BROOKLYN".

Operaţia care se derula într-o cameră vecină era şi mai impresionantă. De acolo se coordonau cercetările în porturi şi pe malurile zonei adiacente lor. Hărţi, care cuprindeau cei nouă sute optzeci de kilometri de ţărmuri ale zonei New York şi New Jersey, erau întinse pe toţi pereţii. Fiecare din cele două sute de locuri de acostare era înscris pe panouri. Nume de vase care veneau din porturi precum Tripoli, Benghazi, Lattakia, Aden sau Bassora erau înscrise pe aceste tabele. În clipa în care o echipă descoperea intrarea unor mărfuri suspecte, telefona şi anunţa datele necesare identificării destinatarului. Dacă livrarea se făcea în zona oraşului New York, P.C. lansa pe urmele ei o echipă de la Vămi sau Stupefiante. Dacă era expediată în afara New Yorkului, un agent al biroului F.B.I. cel mai apropiat era trimis pe urmele ei.

Traversînd camera, Feldman se opri şi admiră, cu un surîs ironic în colţul buzelor, munca de furnicuţe a federalilor.

„ALLO, DETROITUL ? Avem pentru voi o expediţie de cinci sute de lăzi cu curmale provenind de la BOSSORA. Destinatarul este „MARIE'S FOOD PRODUCTS", 1132-A, Dearborn Avenue".

„ROMEO 17" a terminat de verificat cele 12 baloturi de piei provenind de la Lattakia, descărcate de pe „S/S PRUDENTIAL EAGLE", pe 19 noiembrie la dana 32 din „PORT ELIZABETH". Nimic deosebit".

„SCANNER 6 ! — „SCANNER" era numele de cod dat agenţilor vamali. Ocupaţi-vă de cele două sute cincizeci

bidoane cu ulei de măsline sosite de la BEIRUT pentru „PARADISE SUPPLY", 1476 Decatur, BROOKLYN".

Dewing își instalase biroul în camera destinată primarului în caz de alertă nucleară. În sala vecină funcționa o baterie multiplă de receptoare multiplex, prin intermediul cărora sosea un șuvoi neîntrerupt de informații provenind din fișierele C.I.A. și F.B.I., ca și de la contactele acestor două organizații din străinătate.

Clifford Salisbury, agentul cu barbișon din conducerea C.I.A., studia metodic dosarul fiecărui terorist și selecționa indivizii care aveau un oarecare nivel intelectual și care locuiseră mai mult timp în S.U.A. Magnific ! bombănea Feldman la vederea mormanului de fotografii ce creștea pe un colț al biroului. Mai e nițel și se face suta... Și care nu vor folosi la absolut nimic... Ce să facă agenții lui cu toată grămada aia de poze ? Să le arate prin barurile și cofetăriile din Brooklyn ? „Spuneți-mi, nu cumva ați văzut din întîmplare mutra individului ăsta pe aici ? Dar pe a ăstuia ? Și pe a ăstuia ?" După trei sau patru fotografii, oamenii se vor lua cu mîinile de cap. De fapt, vor fi atît de amețiți, încît nu vor putea să recunoască nici mutra celui mai bun prieten al lor, darmite pe a altora !

Feldman scoase o țigară dintr-un pachet boțit de „CAMEL". Cu toată bombăneala lui, admira minuția cu care procedau cei de la F.B.I. Cea mai mare parte a marilor anchete plecau de la o bază foarte mare și convergeau încetul cu încetul, și cu puțin noroc, spre un punct precis. Un sistem verificat. Cu condiția să dispui de opt-zece zile. Or, tipul de la C.I.A. se pare că a uitat că nu mai avem mai mult de treizeci de ore la dispoziție, gîndea el. Geddafi putea să prăjească de cîteva ori orașul pînă vor trece ei de faza a III-a a operației lor. Pentru ca toată munca asta să folosească la ceva, ar trebui ca C.I.A. sau F.B.I. să ne dea direcția definitivă, fotografia unui singur individ care trebuie căutat în mulțime. Și cît mai repede !

Intrarea ofițerului de poliție însărcinat cu spionarea cartierelor arabe din Brooklyn îl readuse pe Feldman la realitate. Era un tînăr din Virginia cu gabaritul unui jucător în linia a treia la rugby. Cum făcea dovada unui perfect eclectism, superiorii săi îi dăduseră și misiunea supravegherii organizațiilor evreiești. Dar dosarele lui nu conțineau cine știe ce. Ceva zvonuri vagi recoltate de la

măcelarul din colţ, sau din gura vreunui informator de ocazie, de genul : „SOCIETATEA SEMILUNII ROŞII", 135, Atlantic Avenue, care a prezentat o cerere de scutire de impozite, e bănuită că strînge fonduri pentrù O.E.P.", sau „Cafeneaua Damascului", 204, Atlantic Avenue, e frecventată adesea de susţinători ai lui Georges Habache. De fapt, de cînd o lege privind libertatea de informare permitea oricui să-şi vîre nasul în toate arhivele oficiale, poliţia newyorkeză făcea în aşa fel ca nici o informaţie cu adevărat importantă să nu figureze vreodată în dosare oficiale. Marfa bună era pusă la păstrare în dosare secrete pe care ofiţerii de informaţii le ţineau la adăpost de orice privire indiscretă. Cel al tînărului ofiţer de poliţie conţinea o listă de treizeci şi opt de suspecţi de apartenenţă la O.E.P., cea mai mare parte a lor tineri imigranţi palestinieni săraci ce trăiau în cartierele de la graniţa bidonvilurilor negre din Bedford Stuyvesant.

„Cel puţin pe suspecţii noştri ştim de unde să-i luăm ! îi spuse Feldman ofiţerului său. Te apuci şi mi-i hingherești pe toţi, pînă le-o ieşi sufletul ! Să-ţi spună minut cu minut ce-au făcut în ultimele şaptezeci şi două de ore".

„Şi sub ce pretext, şefule ?"

„Sub orice pretext. Verificarea identităţii... Oricum, toţi sînt mai mult sau mai puţin în neregulă cu actele !"

„Dumnezeule ! Dacă fac asta, au să mă muşte de fund toţi apărătorii drepturilor civile din prăpăditul ăsta de oraş !"

Feldman era pe punctul să-i răspundă că peste cîteva ore probabil că nu vor mai fi locuitori, şi deci nici drepturi civile de apărat, cînd fu întrerupt de un gardian :

„Şefu', la telefon !"

La telefon era Angelo Rocchia. Şeful inspectorilor nu se mira că Rocchia îl suna direct, ocolind ierarhia. Ştia bine pe ce cal poate paria, ca şi gloabele din grajdul de care răspundea, aşa încît pe băgăreţii care-i puteau face un blazon tot mai strălucitor în faţa şefilor săi îi încurajase întotdeauna să-şi urmeze instinctul, să vină să-l caute personal cînd aveau o problemă. Cum Rocchia era unul dintre caii lui cîştigători, îl asculta cu cea mai mare atenţie, notînd ce i se părea mai important.

„Dă o fugă la biroul individului ăla din Brooklyn şi vezi dacă poţi afla despre cel care i-a umflat portofelul,

îi ordonă el imediat. Trimit o altă echipă să vă ia locul în docuri".

În timp ce vorbea, formă pe un al doilea telefon numărul lui Tommy Malone, șeful brigăzii hoți de buzunare.

„Strînge toate fotografiile șuților care lucrează în Brooklyn, îi zise, și fugi cu ele în 123 Cadman Plaza West".

„Ceva nou, șef ?" îl întrebă tînărul ofițer.

„Să fiu cinstit, m-ar mira să iasă ceva", mormăi Feldman, ridicîndu-se, cu un aer nedumerit.

Făcu cîțiva pași în direcția unei nișe ce adăpostea o plită electrică pe care stătea la cald o cană din sticlă termică plină cu cafea. Își turnă o porție zdravănă de cafea fierbinte și, profitînd de un scurt moment de acalmie, încercă să-și pună puțină ordine în gînduri. Își ducea cana la gură cînd privirea i se lipi pe ceva ce atîrna pe perete, deasupra plitei. Era un afiș vechi al Apărării civile, cu semnul său familiar, un triunghi alb într-un cerc negru. Recunoscu stilul tipografiei oficiale și începu să citească titlul :

„SFATURI DE RESPECTAT ÎN CAZ DE ATAC TERMONUCLEAR".

Și urmau șapte sfaturi. „Depărtați-vă de ferestre", glăsuia primul. Feldman parcurse lista :

„...5. Desfaceți-vă cravata, descheiați-vă nasturii de la mînecuțe ca și orice alt veșmînt ajustat pe corp".

„6. De cum ați văzut strălucirea exploziei nucleare, aplecați-vă în față și vîriți-vă capul între genunchi".

La ultimul sfat al afișului, Feldman izbucni într-un uriaș hohot de rîs. Nici o recomandere nu putea rezuma mai bine rahatul îngrozitor în care se găseau, își zicea în sinea lui.

„7. K i s s y o u r a s s g o o d — b y e ! — Dați-i curului un pupic de adio !"

*

„Acum să-ți povestesc cum se fac astea în acest minunat oraș..."

Poftim cultură ! mîrîia exasperat Jack Rand, ăsta iar o ia de la capăt cu basmele lui.

„La New York, explică Angelo Rocchia junelui fed din Denver, hoții de buzunare lucrează aproape numai la comandă. Unul, care se ocupă cu dositul mărfii furate, se duce la șutul pe care-l cunoaște și-i spune : „Salut, Charlie, vreau să-i fac cadou bătrînei mele un Tv color. Am nevoie de hîrtii și de un „plăstic" proaspăt mîine dimineață. „Plasticul" sînt cărțile de credit. Dositorul insistă: „Trebuie să fie neapărat foarte proaspete, nu mai vechi de două sau trei ore". Altfel spus înainte ca păgubașul să aibă timp să-i anunțe pe cei de la „AMERICAN EXPRESS" sau „DINERS CLUB" că i-au șutit cărțile de credit. Șutul execută comanda. Păstrează paraii pe care-i găsește — dacă-i găsește — în portofel și primește de la cel care i-a dat comanda două sau trei sute de mangoți pentru actele de identitate și cărțile de credit. Mișto, nu-i așa ?"

De la stradă la stradă decorul se schimbase încetul cu încetul. Nu trecuseră nici cinci minute de cînd părăsiseră cheiurile și peisajul dezolant al cocioabelor din jurul docurilor dispăruse, făcînd loc străduțelor înguste ale vechiului cartier Brooklyn Nighte, cu reședințele sale particulare construite din piatră maro, ornamentate cu grațioase scări exterioare, rampe în feronerie și cu trotuarele plantate cu arbori fasonați cu grijă.

„Și crezi că a fost cazul cu portofelul individului la care mergem ?" insistă fedul.

„S-ar putea foarte bine".

„Așa, după tine, cam cîți hoți de buzunare sînt în New York ?"

„Da' dracu-i știe : trei, patru, cinci sute !"

Rand îi vîrî sub nas ceasul de la încheietură, bătînd furios cu degetul în geam :

„E deja trecut de ora unsprezece și nenorocitul ăla de butoi trebuie să explodeze mîine, la prînz ! Doar nu-ți închipui că avem timp să punem laba pe cinci sute de șuți ? Să-l identificăm pe cel care a — sau n-a — furat portofelul individului, să descoperim cui a dat cărțile de credit, să găsim dositorul... Pînă mîine la prînz ?... Ești căzut în bibiloi, tăticu' ?"

„Și ce-ai vrea să-ți spun ? suspină Angelo, cu un ton detașat. Pentru moment altceva mai bun nu avem. De fapt, fiule, pentru moment nu avem DECÎT ASTA !"

Tocmai intraseră pe Fulton Street şi vedeau Cadman Plaza, aproape de intrarea pe rampa ce conducea spre Podul Brooklyn.

„Şi dacă stau bine să mă gîndesc, nici tu şi nici eu nu-l putem împiedica să sară în aer. Şi nimeni de pe aici. Noi nu sîntem decît pe post de galerie. Barosanii de la Washington trebuie să-i scoată din căcat. Numai ei pot s-o facă. Nu niște pîrliți ca noi".

*

„Barosanii" de la Washington practic nu mai ieşiseră din şedinţa începută cu două ore mai devreme şi la care participase şi primarul New Yorkului. Pentru a da ziariştilor impresia unei zile obişnuite de lucru, preşedintele se străduia să-şi respecte calendarul oficial. Acum se întorsese în mijlocul consilierilor săi, din Comitetul de criză. Imediat puse întrebarea care se găsea, de fapt, pe buzele tuturor :

„Veşti de la Tripoli ? Geddafi e pregătit să stea de vorbă cu noi" ?

„Am vorbit la telefon cu ambasada noastră, răspunse secretarul de stat adjunct. Însărcinatul nostru cu afaceri e tot la cazarma din Bab Azziza. Nimeni nu pare să aibă habar de ceva".

Harold Green, secretarul de stat de la Apărare, se juca cu pipa. Părea că gîndeşte cu voce tare.

„Faptul că distrugătorul „ALLAN" a putut intercepta o convorbire telefonică a lui Geddafi nu-i o dovadă suficientă. Nimeni nu l-a văzut pe libian de la începutul acestei afaceri. Nimeni nu l-a auzit proferîndu-şi direct ameninţarea. E vorba de o escaladă atît de fantastică în practica şantierului încît trebuie să ne punem anumite întrebări. Ce dovadă avem că e chiar el în spatele şantajului ? Ar fi imposibil ca acum să fie prizonier în propriul său C.G., în mîinile unor palestinieni fanatici ?"

Atenţia generală se îndreptă spre directorul C.I.A.

„Noi am prevăzut o astfel de eventualitate, le spuse amiralul Bennington, şi răspunsul nostru este „NU". Programul nuclear libian a fost dintotdeauna un domeniu exclusiv al colonelului Geddafi. În ceea ce-i priveşte pe palestinieni, i-a ţinut întotdeauna bine în lesă. Printre altele,

laboratoarele noastre tocmai ne-au confirmat că vocea de pe casetă îi aparţine".

„Mai bine mai tîrziu, decît niciodată", mîrîi preşedintele.

Bennington surîse jenat.

„După analiza pe care am făcut-o înregistrării de pe „ALLAN", reluă el, rezultă că nu face obiectul nici unei constrîngeri".

„Un motiv în plus pentru a încerca să-i vorbim de urgenţă", sublinie Eastman.

„Absolut !" întări preşedintele înainte de a-l interpela pe directorul F.B.I. :

„Ce mai e nou la New York ?

Joseph Holbon se pregătea să-i răspundă cînd o lumină roşie începu să clipească pe telefonul secretarului de stat adjunct.

„Domnule preşedinte, Centrul operaţional al Departamentului de stat este pe cale să primească un „cherokee nodis" de la Tripoli. — Un „cherokee nodis"[1] e o telegramă avînd cea mai înaltă prioritate în sistemul de transmisiuni al Departamentului de stat —. Ne-o vor trimite în cîteva secunde", îi anunţă Middleburger.

Pe măsură ce sosea la etajul şapte al Departamentului de stat, telegrama codată era înghiţită de un calculator care o decoda şi o expedia, folosind un telescriptor special, Centrului de telecomunicaţii care servea sala Consiliului naţional al securităţii. Middleburger abia terminase convorbirea cînd un ofiţer îi aduse lui Eastman telegrama de la Tripoli.

„Domnule preşedinte, însărcinatul cu afaceri tocmai s-a întîlnit cu Geddafi".

„Şi ?"

„Geddafi declară că tot ce-a avut de spus a spus pe caseta pe care ne-a trimis-o. Refuză să vorbească cu dumneavoastră".

[1] Denumirea a fost aleasă de secretarul de stat Dean Rusk în semn de omagiu pentru Cherokee Country, comitatul din Georgia unde se născuse.

PARTEA A ŞASEA

„VULTUR CĂTRE BAZA VULTURILOR ! BÎRLOGUL VULPII A ÎNTRERUPT LEGĂTURA !“

Rău am făcut înjurîndu-i pe poliţai, îşi zicea importatorul Gerald Putman. Nici măcar nu se deranjase să mai depună plîngere după dispariţia portofelului, convins, ca oricare alt cetăţean în situaţia sa, că plîngerea, oricum, n-ar fi determinat intervenţia unei poliţii care avea altele pe cap. Şi cu toate astea, avea în birou un inspector, după toate aparenţele, cu un grad mare în ierarhia poliţiei, un agent F.B.I. şi şeful brigăzii hoţi de buzunare, toţi trei arzînd de nerăbdare să afle ce se întîmplase cu portofelul său.

„Perfect, domnule Putman, spuse Angelo Rocchia, dar să mai recapitulăm încă o dată. Deci v-aţi petrecut întreaga dimineaţă a zilei de vineri aici, în acest birou. Apoi, pe la...“

„Douăsprezece şi jumătate...“

Poliţistul verifică bucăţica de hîrtie pe care îşi luase notiţe.

„Bun, aşa. La douăsprezece şi jumătate v-aţi dus la piaţa de peşte din Fulton Street, ca să mîncaţi la Luigi. Pe la orele două aţi băgat mîna în buzunar să scoateţi portofelul şi să plătiţi nota cu cartea de credit „AMERICAN EXPRESS“. Atunci aţi descoperit că v-a dispărut portofelul. Corect ?“

„Corect.“

„Atunci v-aţi întors aici, unde aveţi numerele tuturor cărţilor de credit, şi i-aţi cerut secretarei să anunţe diverselor societăţi bancare dispariţia lor.“

„Aşa e.“

„Şi v-a fost aşa de greu să-l anunţaţi şi la poliţie ? că doar comisariatul e chiar peste drum !“

Putman surîse stingherit.

„Îmi pare rău, inspectore, dar m-am gîndit că, la cîte aveţi pe cap, numai portofelul meu vă mai lipsea."

Angelo îşi fixa interlocutorul cu insistenţă. Era un bărbat cam la patruzeci de ani, de talie mijlocie, bine făcut, cu păr negru buclat şi tenul mat, de mediteranean.

„Acum să încercăm să reconstituim ce aţi făcut vineri dimineaţa, îi spuse inspectorul newyorkez. În primul rînd, unde vă ţineţi de obicei portofelul ?"

„Aici", zise Putman, arătînd spre buzunarul din dreapta de la spatele pantalonului din flanelă gri.

„Îmi închipui că în dimineaţa aceea purtaţi un sacou şi un pardesiu", interveni Tommy Malone, şeful brigăzii hoţi de buzunare.

„Bineînţeles. Pot să vi le arăt."

Deschise o debara şi scoase un sacou de tweed gri în carouri şi un pardesiu de aceeaşi culoare cu guler de blană. Poliţistul examină cele două piese de îmbrăcăminte şi-i arătă despicătura din spate.

„E foarte practică pentru şuţi", zise Malone surîzînd.

Îndrumat de Angelo, importatorul le povesti cum şi-a petrecut dimineaţa zilei de vineri 11 decembrie. Îşi părăsise casa din Obyster Bay, în Long Island, cu cîteva minute înainte de ora opt. Ca de obicei, soţia îl condusese la gară. Cumpărase „WALL STREET JOURNAL" şi aşteptase pe peron două minute trenul de 8,07. Se aşezase lîngă prietenul şi partenerul său de squash, Grant Ottley, un director de la I.B.M. Coborîse la staţia terminus de pe Flatbush Avenue, în Brooklyn, şi mersese pe jos pînă la birou. Nu-şi amintea de nimic anormal sau ciudat, nici în tren şi nici în gară, cu atît mai puţin în timpul deplasării spre birou. Nimeni nu-l împinsese sau lovise şi nici nu remarcase vreo mişcare mai deosebită în jurul său. Pe scurt, nimic care să-i atragă atenţia.

„Se pare că avem de-a face cu opera unui adevărat artist", comentă Malone cu admiraţie.

„Sînt în plop, şi plopu-n aer", suspină Angelo, nedumerit.

Se ridică şi începu să se plimbe nervos prin birou.

„Domnule Putman, o să vă arătăm cîteva fotografii. Nu vă grăbiţi. Examinaţi-le cu cea mai mare atenţie şi spuneţi-ne dacă credeţi că aţi mai văzut pe undeva vreuna dintre figurile acestea."

Dacă e adevărat că tinerii se formează şi călătorind, băieţii şi fetele, cărora şeful brigăzii hoţi de buzunare le înşira fotografiile pe biroul importatorului, trebuiau să constituie o elită culturală deosebită, remarcabilă ! Puţini globe-trotteri puteau pretinde, într-adevăr, că au asemenea cunoştinţe despre capitalele lumii. Nici o adunare internaţională, fie ele Jocurile Olimpice de la Montreal, Lake Placid sau Moscova, alegerea Papei la Vatican, Jubileul reginei Elizabeth la Londra, Campionatul mondial de fotbal de la Buenos Aires nu puteau avea loc fără prezenţa lor, ce-i drept prea puţin dorită. În afara acestor evenimente spectaculoase, domeniile lor de predilecţie rămîneau cîmpurile de curse, marile magazine, gările, bisericile şi alte locuri deosebit de frecventate. Toţi aceşti indivizi detestau singurătatea. Ei reprezentau crema mondială a hoţilor de buzunare.

Aproape toţi indivizii cu părul negru şi cu tenul mat, ale căror poze treceau prin mîinile lui Gerald Putman, erau de origine columbiană. Aşa cum Ţara Bascilor exportă cei mai buni ciobani, iar Anversul şlefuitorii de diamante, această ţară din America Latină exporta cafea, smaralde, cocaină — şi hoţi de buzunare. Există pe mizerabilele calles din Bogota, capitala Columbiei, o adevărată întrecere între şcolile de şuţi. Copii de ţărani săraci sînt vînduţi proprietarilor acestor şcoli pentru a-şi face ucenicia în această meserie. În Piaţa Bolivar sau pe Avenida Santander, specialiştii din şcoli îi învăţau trucurile artei lor : cum să taie un buzunar cu o lamă de ras, cum să desfacă o poşetă, cum să desfacă brăţara unui ceas de mînă. Proba finală consta din subtilizarea unor obiecte de pe un manechin acoperit cu clopoţei.

După ce privise mai mult de cincizeci de fotografii, Putman rămase cu ochii lipiţi de fotografia unei brunete superbe cu sînii provocatori sub un pulover mulat pe corp.

„Figura ei îmi spune ceva ! Pe cinstea mea, asta pare a fi fătuca pe care era s-o răstorn mai zilele trecute pe scările de la intrarea în gară ! Da, da... chiar ea e. Acum îmi aduc aminte : citeam un prospect cînd m-am lovit de ea. A fost cam jenant. Tipa a trebuit să se agaţe de mine, ca să nu cadă !“

„Domnule Putman, i-o tăie Angelo, chestia asta nu s-a întîmplat cumva vineri dimineaţa ?“

Importatorul închise ochii, încercînd să-şi aducă bine aminte.

„Cred că da."

Angelo luă fotografia şi începu să examineze şi el chipul fetei, cu sîni generoşi, îndreptaţi obraznic spre fotograful poliţiei ascuns în mulţime.

„Nu dumneavoastră aţi îmbrîncit păpuşica asta, domnule Putman, ea vi s-a băgat în suflet ! Şuţii sînt încîntaţi să lucreze cu fetiţele astea cu lăptăriile bine dezvoltate. Ele vi le vîră sub nas, în timp ce complicele vă palmează portofelul. E un truc clasic !"

Angelo remarcă o uşoară roşeaţă în obrajii importatorului.

„Nu vă faceţi prea multe griji, domnule Putman. Îţi pierzi întotdeauna puţin capul cînd dai de-o gagică cu un balcon bine garnisit. Chiar şi oamenii din Oyster Bay, precum dumneavoastră."

*

Primarul New Yorkului urmărea cu o mirată iritare manejul specialistului în probleme de apărare civilă, pe care-l cărase cu el la „Washington în avionul pus la dispoziţie de preşedintele Statelor Unite. Jeremy Oglethorpe alerga dintr-un colţ într-altul al biroului prefectului poliţiei pentru a-şi agăţa diagramele, tabelele şi hărţile sale cu dinamismul unui agent de publicitate, ce prezintă o campanie de promovare a unei noi mărci de pastă de dinţi. Şi mai are tupeul să fredoneze marşul triumfal din „Aida" ! se sufoca de indignare Abe Stern.

„Perfect !" exclamă satisfăcut Oglethorpe, aruncînd o privire părintească tuturor materialelor care reprezentau munca sa de mai mulţi ani.

„Chemaţi-l pe Walsh !" ordonă prefectul.

Timothy Walsh, de origine irlandeză, treizeci şi şapte de ani, un metru nouăzeci şi şase de centimetri, nişte ochişori maliţioşi şi o mutră de boxer, cu nasul stîlcit, era ofiţerul responsabil cu serviciul de protecţie civilă al poliţiei newyorkeze. Activ, ambiţios, fusese luat din divizia de informaţii şi pus să reanime acest serviciu muribund. Şi reuşise s-o facă. Toate catastrofele susceptibile să lovească New Yorkul erau de resortul său. În mod deosebit cele care erau subiectul favorit al mediilor de informare, pre-

cum mareele, taifunurile, viscolele, întreruperile gigantice de curent, toate nenorocirile care puteau înmuia inima prefectului de poliție, permițînd umflarea bugetului și întărirea echipelor. În mod paradoxal, problemele evacuării și apărării pasive, în caz de atac nuclear, erau pe ultimul loc în preocupările sale. Căci, explica el, nimeni nu vroia să audă de astfel de lucruri. Cînd le pomeneai de așa ceva, toți îți replicau supărați : „Mai lasă-mă, neică, cu sovieticii și cu bombele lor. Tu nu vezi că am ditamai mormanul de zăpadă în fața garajului ?" Filozofia sa în privința chestiunii cu pricina era rezumată în principiu de următoarea frază, nu lipsită de cinism : „N-am pierdut niciodată ocazia de a mă ruga pe altarul ororilor nucleare, la Washington, dar de fapt mă rugam să obțin bani federali pentru cauzele care interesează cu adevărat pe newyorkezi, ca, de exemplu, cumpărarea de grupuri electrogene în vederea următoarei pene de curent !"

Walsh intră fluierînd. La vederea atîtor fețe simandicoase, dezinvoltura îi dispăru brusc. Primarul îi sări literalmente în cap.

„Walsh, avem sau nu un plan de evacuare a New Yorkului ?"

Ofițerul rămăsese cu gura căscată. Ce era cu întrebarea asta brutală ? Ce dracu' se întîmpla acolo ?

În realitate, un astfel de plan exista. Purta chiar și un nume, extrem de sforăitor : „Plan operațional de supraviețuire pentru zona țintă a New Yorkului", Volumul I — „Plan de bază". Concepută în anul 1972, veritabilă cărămidă de peste două sute de pagini, era considerată de toți nulă, fără valoare. Se vorbea chiar de hîrtie igienică. Nici chiar Walsh nu-l citise vreodată. Și din cîte știa, nimeni din serviciul său n-o făcuse pînă atunci.

„Domnule prefect, ultima oară cînd a fost vorba de o problemă de evacuare era în decembrie 1977. Societatea „CONSOLIDATED EDISON" vroia s-o apuce pe East River în sus cu un vas încărcat cu gaze lichefiate, pînă la un depozit de-al lor din Berrian Island. Ne-au întrebat dacă am fi capabili să organizăm evacuarea cartierelor din East Side în cazul în care se vor semnala pierderi de gaze sau, Doamne ferește, accident la navă sau la rezervoare."

„Bine, şi ?“

„Şi : e absolut imposibil !“

Prefectul de poliţie se burzului.

„Bine, Walsh, ia aşază-te tu acolo şi ascultă ce zice specialistul care ne-a venit de la Washington.“

Fierbînd de curiozitate, ofiţerul de poliţie îşi aşeză trupul masiv pe canapeaua bleu a prefectului. Îl privi pe Oglethorpe cum îşi ocupa locul în faţa hărţilor. I se părea că recunoaşte vag capul ce se agita deasupra papionului negru cu buline albe.

Oglethorpe ţinea în mînă un băţ indicator.

„Din fericire, problema evacuării New Yorkului este una din cele pe care noi le-am studiat cu cea mai mare grijă, începu el cu un surprinzător optimism. Cred că nu mai e nevoie să vă spun că e totuşi vorba de o acţiune colosală. Intervalul minim de timp în care simulările noastre au dovedit că se poate goli oraşul e de trei zile.“

„Trei zile ! sughiţă Abe Stern. Nebunul ăla de arab nu ne lasă decît treizeci de ore !“

„Să aprofundăm puţin problema, nu descurajă Oglethorpe. Manhattanul fiind o insulă mai mult lungă decît lată, sîntem obligaţi să luăm, de asemenea, în calcul şi evacuarea foarte numeroaselor periferii care vor fi, fatalmente, situate în zona de risc.“

„Una peste alta, de cîţi oameni e vorba ?“

„Unsprezece milioane !“

Primarul scoase un muget disperat. Walsh îl privea cu simpatie pe bătrînul din faţa sa. În ceea ce-l priveşte, îşi satisfăcuse curiozitatea. Isuse Cristoase ! îşi zicea el, păi numai o bombă nucleară poate justifica evacuarea a unsprezece milioane de oameni.

„Prima măsură ce trebuie luată, continuă netulburat expertul Washingtonului, e să închideţi toate căile de acces în oraş şi să le faceţi cu sens unic, adică spre exterior. Nenorocirea e că numai 21% dintre locuitorii Manhattanului dispun de o maşină. — Statistici, cifre, date erau mediul în care Oglethorpe se simţea precum peştele în apă —. Asta înseamnă că restul trebuie să fugă cu alte

mijloace. Vor trebui rechiziționate toate autobuzele și va trebui să puneți mîna pe toate camioanele. Din fericire, dispunem de metrou. Va trebui să umpleți ochi toate ramele, să le dați drumul pe căile expres și să ordonați mecanicilor să nu se uite la vitezometru. Va trebui să trimiteți cea mai mare parte a lor în direcția zonei Bronx. La cap de linie oamenii vor coborî și o vor lua la picior."

„V-ați gîndit vreodată la kermeza ce și-o vor oferi tîlharii ?" îl întrerupse prefectul, încă sub efectul jafurilor ce urmaseră uriașei pene de curent din decembrie 1977.

„Bineînțeles, nu hoții vă lipsesc în oraș, recunoscu Oglethorpe. Dar dacă niște indivizi sînt dispuși să-și asume riscul de a fi dezintegrați, alergînd să fure un televizor în culori, ca și cînd miercuri Manhattanul ar mai fi tot acolo, treaba lor !"

„Și unde veți evacua aceste milioane de oameni ? se neliniști Abe Stern. Doar n-o să-i aruncați pe stradă în gerul ăsta polar ?"

Nu exista întrebare care l-ar fi putut prinde pe picior greșit pe Oglethorpe. Își bombă pieptul și își aranjă papionul.

„Domnule primar, evacuarea populațiilor în caz de urgență se bazează pe conceptul zonelor zise de risc și pe zonele zise de primire. Problema constă în a muta cît mai multe persoane posibil din zonele de risc, suprapopulate, spre zonele de primire, subpopulate. Dat fiind termenul extrem de scurt de care dispunem, vom cere zonelor periferice de a primi refugiații."

Minunat ! se gîndea locotenentul Walsh. Imaginați-vă puțin ce mutră va face șeful poliției din Scarsdale cînd îi vom spune : „Scumpule, pregătește-te, că-ți vom trimite în vacanță o juma' de milion din ăi mai buni negri pe care-i avem prin Harlem !"

„Bine, și cu bătrînii, infirmii, mă rog, toți cei care nu se pot deplasa ?" se neliniști din nou primarul.

Oglethorpe ridică trist din umeri.

„O să le spunem să se tîrască și ei cum pot pînă în subsoluri sau adăposturi. Și să nu uite să-și ia Biblia cu ei. Căci nu le mai rămîne altceva de făcut decît să se roage."

Oglethorpe prevăzuse totul în monumentalul său studiu de 195 de pagini. Totul era conştiincios descris acolo, analizat, clasificat. Din el puteai afla că există 3.800.000 de unităţi locuibile în zona de risc nuclear, cu o medie a ocupării de trei persoane ; că fiecare sector poştal al New Yorkului avea în medie circa 40.000 de locuitori, 19.400 de locuinţe şi 4.500 de automobile ; că s-ar fi putut utiliza 310 avioane de linie cu peste 200 de locuri, care, plecînd de pe opt aeroporturi, cu o frecvenţă de 71 de zboruri pe oră, timp de trei zile, făceau posibilă evacuarea pe calea aerului a unui număr de exact 1.022.400 locuitori. Vagoane, locomotive, mecanici, tot ceea ce priveşte cele şase reţele de cale ferată ce serveau New Yorkul fuseseră şi ele incluse în calcul. Toate frecvenţele de trafic imaginabile fuseseră simulate pe calculator pînă ce ajunsese la o rotaţie a convoaielor ce permitea evacuarea cu o cadenţă de 80.000 de locuitori pe oră. Inventarul mijloacelor de transport maritim fusese făcut cu aceeaşi grijă. Feriboturi remorchere, barje, şlepuri, drăgi, platforme plutitoare şi vase de plăcere făceau parte din categoria mijloacelor de evacuare. Oglethorpe petrecuse săptămîni la rînd pentru a stabili, folosind hărţi rutiere, itinerariile cele mai rapide de evacuare pentru a permite populaţiei să scape de un holocaust. Da, totul fusese gîndit cu o rigoare impecabilă — chiar şi faptul că 250.000 de locuitori s-ar fi putut revolta că nu şi-ar fi putut lua cu ei cîinii, pisicile, canarii şi peştişorii din acvarii ; chiar şi faptul că o jumătate de milion de newyorkezi nu au valize. Dar acest plan era gîndit pentru o evacuare în trei zile — trei zile ale unei plecări metodice, ordonate, şi nu o cursă nebună spre poduri, cum ar fi impus-o situaţia de faţă.

Oglethorpe scuturâ din cap, ca pentru a alunga imaginea de coşmar care-i întunecase brusc spiritul meticulos.

„Bineînţeles că şoselele şi reţeaua metroului vor fi principalele noastre căi de evacuare. Va trebui să menţionăm cu orice preţ un flux normal de vehicule pe căile ce duc la ieşirea din oraş. Există mai multe căi de a asigura acest lucru. Fie eşalonînd plecările în ordine alfabetică, difuzînd instrucţiunile corespunzătoare la radio şi televi-

ziune, de exemplu, plecarea imediată a posesorilor de mașini ale căror numere încep cu litera A ; fie plecînd de la numerele pare și impare de înmatriculare. Sau, altă soluție, plecînd de la sectoarele poștale și alegînd, în primul rînd, cartierele cele mai amenințate din centrul orașului."

„Domnule expert, se pare că uitați că orașul ăsta e, totuși, o insulă, îl întrerupse prefectul poliției. Veți avea mașini în pană, cu radiatoare sparte, motoare calate, fără benzină, care vor bloca drumurile, podurile, tunelurile. Vă mai amintiți de imaginile atroce ale exodului pe șoselele Franței anului 1940 ?"

Din ce în ce mai enervat Timothy Walsh nu-și mai putea stăpîni furia. Visez, își zicea el. Nu se poate, toate astea nu-s adevărate ! Îi privea cu milă pe primar și pe prefect. Păreau atît de afectați, așa cum stăteau și ascultau ca niște școlari silitori, ca și cînd, în adîncul sufletului lor, ar fi sperat că vorbăria aia frumoasă s-ar fi putut materializa într-un fel sau altul. Se hotărî să intervină.

„Ascultați, domnule expert, mie mi se pare că n-ați înțeles prea bine cum se vor petrece lucrurile în adevăratul New York, nu în cel din imaginația dumneavoastră. O să-i spuneți domnului Abbot să se urce în mașină și s-o ia din loc ? Și vă închipuiți că domnul Rodriguez din Brooklyn va sta culcat pe-o rînă, privind cum domnul Abbot o șterge ? O să vă spun eu ce-o să facă domnul Rodriguez : se va posta în prima intersecție, cu flinta lui ruginită și cu buzunarele pline de gloanțe, și-i va zice domnului Abbot să iasă din rabla lui, dîndu-i de înțeles că mersul pe jos e mult mai sănătos. Și se va instala el la volan".

Oglethorpe protestă indignat.

„Dar poliția pentru asta este : ca să prevină astfel de incidente !"

„Poliția ? Glumiți ! Ce vă face să credeți că polițaii noștri se vor supune ? Puteți fi siguri că jumătate din ei vor alerga în prima intersecție, cu pistolul de serviciu în mînă, la fel ca domnul Rodriguez, ca să oprească prima rablă care trece pe acolo. S-o șteargă și ei în munți. — Walsh dădu din cap —. Toată această minunată combinație funcționează, dar cu o condiție : folosiți soldați. Dar aici aveți de-a face cu o hoardă înspăimîntată de civili nedisciplinați !"

„Calm, Walsh ! Ţine-ţi gura !“ îi reteză avîntul prefectul de poliţie, deşi ştia că acesta are perfectă dreptate.

„Cum aveţi de gînd să avertizaţi populaţia ?“ întrebă primarul, foindu-se pe scaun.

Locotenentul Walsh prinse întrebarea din zbor.

„Haideţi să vă spun eu, domnule primar, cum NU PUTEŢI avertiza populaţia. Nu o veţi putea avertiza cu sirenele municipalităţii dumneavoastră ! Acestea nu funcţionează !“

Walsh făcea aluzie la reţeaua de şapte sute de sirene instalată la New York în anii '50, din ordinul guvernatorului Rockefeller în timpul războiului rece. Cele mai multe dintre ele rugineau, pierdute cine ştie pe ce acoperişuri. Una dintre sirene sfîrşise chiar prin a storci o paşnică trecătoare prin Herald Square, căzînd în gol de pe un acoperiş.

„Vom folosi radioul şi televiziunea, răspunse Ogletthorpe, fără să se lase intimidat, în scopul de a ţine legătura prompt şi permanent cu populaţia. Toate mesajele noastre vor trebui să fie cît mai concrete cu putinţă. Oamenii vor trebui să aibă sentimentul că executăm un plan sistematic, că nimic nu e lăsat la voia întîmplării, că ne ocupăm de ei de cum ajung la destinaţie, că se face totul pentru a se evita panica“.

Se întoarse spre una din planşe. Avea ca titlu un singur cuvînt scris cu litere groase : „LUAŢI...“

„Putem prezenta această planşă la televiziune, ca oamenii să ştie ce să ia cu ei.“

Ochişorii lui Walsh priveau miraţi tabelul, rotunzi ca nişte bile : „... Ciorapi de schimb, un termos cu apă potabilă, un deschizător de conserve, lumînări, chibrituri, un aparat de radio cu baterii, o periuţă de dinţi, un tub cu pastă de dinţi, o cutie de TAMPAX, un sul de hîrtie igienică, un tub de aspirină, carnetul de la Securitatea socială“. Oglethorpe întoarse planşa. Pe verso era o a doua listă cu titlul : „NU LUAŢI“. Se rezuma la trei articole : arme de foc, stupefiante, alcool.

Expertul ăsta e genial ! se extazie Timothy Walsh. A reuşit să găsească exact cele trei articole fără de care nici un locuitor al acestui minunat oraş n-ar fi conceput s-o ia din loc în caz de pericol !

Oglethorpe îşi bombă din nou pieptul.

„E o chestiune de organizare. Totul e să ne conducem cît mai bine afacerile. Aş vrea să facem imediat o recunoaştere din elicopter a tuturor căilor de evacuare. Apoi aş vrea să mergem în Bronx, să vorbim cu cei de la direcţia metroului din Jay Street."

Dumnezeule mare ! mîrîi Walsh. Jay Street e în Brooklyn. Tipul ăsta vrea să salveze New Yorkul şi el habar nu are care-i BRONXUL şi care-i BROOKLYNUL !

„Un minut, vă rog ! interveni Abe Stern, mi se pare că aţi uitat cu toţii de adăposturile antiaeriene. E un element esenţial al apărării pasive şi, din cîte ştiu eu, e unul dintre cele mai bune sisteme de adăposturi antiaeriene din lume. Ce mai aşteptăm ? Să-l folosim !"

Oglethorpe exulta : sigur că o deşcă bătrînă ca el în ale apărării civile nu putea fi lipsită de interes pentru adăposturile newyorkeze, care şi ele fuseseră construite sau amenajate tot în anii cincizeci. Comandamentul geniului din U.S. ARMY şi departamentul municipal al lucrărilor publice înregistraseră şaisprezece mii de pivniţe sau localuri subterane, care puteau primi şase milioane şi jumătate de locuitori. Bugetul municipal şi ajutorul federal înghiţiseră zeci de milioane de dolari pentru a echipa aceste refugii cu provizii şi materiale necesare supravieţuirii pe timp de cincisprezece zile a celor adăpostiţi în ele : bomboane vitaminizate şi biscuiţi proteici, înveliţi într-un ambalaj special, cerat, doisprezece biscuiţi de persoană, de trei ori pe zi, furnizau o raţie minimă de supravieţuire de şapte sute cincizeci de calorii ; truse medicale de prim-ajutor, penicilină, apă potabilă în recipiente speciale, care se puteau transforma în WC-uri chimice, hîrtie şi prosoape igienice. Găseai chiar şi mici contoare „GEIGGER" pentru ca ocupanţii adăposturilor care mai supravieţuiau loviturii nucleare să poată măsura nivelul radiaţiilor ruinelor de deasupra capetelor lor.

„Bineînţeles, Excelenţa Voastră, se grăbi să-i răspundă Oglethorpe, aceste adăposturi constituie un element capital în programul nostru. În mod special pentru persoanele care nu pot fugi. Va fi suficient să le spunem unde să se ducă. Aş vrea să procedăm de urgenţă la o inspecţie rapidă a cîtorva din aceste adăposturi în compania locotenentului Walsh, pentru a aprecia capacitatea lor de primire."

„Faceți-o imediat, domnule Oglethorpe ! îi zise primarul, și să fiți aici peste trei ore și jumătate cu un plan de evacuare executabil imediat !"

Oglethorpe și Walsh ieșiră imediat. Prefectul Bannion se întoarse atunci spre primar. Erau buni prieteni de peste douăzeci de ani.

„Abe, tu ce gîndești de fapt despre toate astea ?" îl întrebă el.

„Dacă vrei să știi adevărul, Michael, am încetat să mai gîndesc. ...Încerc, mai degrabă, să mă rog... Și-mi dau seama că nu prea sînt în stare s-o fac."

*

Era aproape ora cinci a după-amiezii zilei de luni 14 decembrie, cînd, în sfîrșit, generalul Henri Bertrand, directorul S.D.E.C.E., reuși să revină în biroul său, după întîlnirea cu Paul Henri de Serre, inginerul care condusese lucrările de construcție a reactorului vîndut Libiei de Franța. Pe biroul său se găseau patru pachete trimise de cei de la D.S.T. Conțineau dosarele privind pe toți francezii implicați în realizarea proiectului atomic libian, ca și transcrierile interceptiilor tuturor convorbirilor telefonice pe care le avuseseră cu Franța.

Aceste transcripții nu reprezentau decît o infimă parte a recoltei culese în fiecare zi de laboratorul de telecomunicații al D.S.T. Instalat la ultimul etaj al cartierului general din strada Saussaies, în spatele Ministerului de Interne. În sala cu aer condiționat și presurizată, în care nu pătrundea nici cel mai mic fir de praf, tehnicienii mînuiau o întreagă panoplie de aparate ultrasensibile, capabile să înregistreze emisiile și comunicațiile telefonice internaționale, care aveau ca origine sau destinație teritoriul francez. Tot ce se recolta era stocat pe calculator și apoi „smîntînit" electronic după un evantai de chei care permitea o explorare instantanee a informațiilor culese.

Bertrand tocmai începuse să frunzărească dosarele primite, cînd fu deranjat de soneria telefonului. Era consilierul său științific, Patrick Cornedeau.

„Patroane, rapoartele misiunilor de inspecţie au sosit de la agenţia din Viena acum o oră. Abia am terminat să le citesc. Trebuie să vă văd imediat", îi zise el.

Cornedeau intră cîteva secunde mai tîrziu cu un braţ de hîrtii purtînd antetul O.N.U. Bertrand îşi manifestă surprinderea.

„Dumnezeule mare ! A trebuit să înghiţi tot mormanul ?"

„La dracu', bineînţeles că da, îi răspunse tînărul inginer, frecîndu-şi fruntea cu degetele. Şi sînt complet nedumerit !"

„Perfect, îl aprobă generalul. În meseria noastră e cu mult mai bine să fii nedumerit, decît să fii sigur !"

Cornedeau puse vraful de hîrtii pe biroul şefului său şi începuse să le răsfoiască

„Pe data de 7 mai, anul acesta, libienii au avertizat Agenţia de inspecţie a instalaţiilor nucleare de la Viena că au belele, deoarece au descoperit urme de radioactivitate în sistemul de răcire a reactorului. Au declarat, de asemenea, că au descoperit o defecţiune la încărcătura de uraniu, care servea drept combustibil în reactor ; din această cauză l-au oprit pentru înlocuirea containerelor defecte. Agenţia a trimis imediat trei inspectori la Tripoli : un japonez, un suedez şi un nigerian. Oameni foarte la locul lor... Au asistat la scoaterea barelor de uraniu şi la transbordarea lor în bazinul de răcire. Au pus cu mîna lor în bazin camerele de control foto de care v-am povestit azi dimineaţă. Şi de atunci au mai făcut două inspecţii."

„Şi rezultatul ?"

„Totul e în regulă."

„Atunci nu văd de ce te-ai impacienta !" îi zise mirat generalul.

„Beleaua e alta... — Cornedeau se ridică şi se duse spre foaia de carton care rămăsese prinsă de zid — şi anume că plutoniul, ca mai toate elementele, există sub forma diferiţilor izotopi, un fel de variaţiuni pe aceeaşi temă. Ca să realizezi o bombă ai nevoie de plutoniu 239 foarte, foarte pur. Plutoniul de calitate aşa-zis „militară". Or, plutoniul obţinut din uraniul ars în reactoarele de tipul celui din Libia conţine, în mod obişnuit, un procent extrem de mare dintr-un alt izotop, plutoniul 240. Se poate

face o bombă și cu plutoniu 240, dar e chinul dracului, nu merită efortul."

„Tot ce-mi spui e nemaipomenit de interesant, îi zise nerăbdător Bertrand, dar tot nu văd ce te neliniștește !"

„Durata, domnule general ! Cu cît uraniul stă mai puțin în reactor, cu atît mai mult plutoniu 239 se produce în urma procesului de reacție."

Generalul își slăbi nodul cravatei. Obrajii săi, de obicei îmbujorați, se făcuseră pămîntii.

„Și ce calitate de plutoniu s-a produs la scoaterea uraniului din reactor ?"

„Asta e ceea ce mă neliniștește. — Cornedeau reveni la rigla sa specială de calcul pentru a verifica încă o dată calculele făcute în minte —. Pentru a obține un plutoniu ideal, de puritate 97%, calitate militară, cu uraniul folosit în acest tip de reactor, trebuie ca acesta să stea în inima reactorului timp de numai douăzeci și șapte de zile."

Se întoarse spre Bertrand.

„Patroane, din rapoarte rezultă că exact douăzeci și șapte de zile au stat și barele scoase de libieni din reactorul lor !"

*

Inițiativa acelei ședințe din P.C.-ul subteran al New Yorkului aparținuse lui Quentin Dewing, directorul F.B.I., care hotărîse să facă un fel de bilanț, la fiecare nouăzeci de minute, cu toți responsabilii diverselor compartimente angajate în operațiunile de cercetare. Dădu cuvîntul agentului federal însărcinat cu căutarea arabilor intrați în regiunea New Yorkului în ultimele șase luni.

„Washingtonul și aeroportul „Kennedy" ne-au furnizat toate numele de care dispun, îi anunță fedul. Sînt deja introduse în memoria calculatorului de alături. În total sînt 18.372. — Enormitatea cifrei provocă un fel de undă de șoc printre participanți —. Am deja două mii de băieți care aleargă să le ia urma. Pînă acum au controlat identitatea a 2.102 dintre ei. Cei pe care nu-i găsim cînd îi căutăm, dar care par a fi în regulă, îi plasăm în categoria albastră pe calculator. Cei care par a fi suspecți au parte de fișele verzi. Cazurile evidente de infiltrare le clasificăm în categoria roșie."

„Cîți „roșii" din aceștia aveți ?" îl întrebă Quentin Dewing.

„Pentru început, numai doi."

„Și ce faceți ca să puneți mîna pe ei ?"

„Avem cincizeci de agenți care se ocupă de cei verzi și roșii. Pe măsură ce apar noi cazuri dubioase, trimitem alți agenți."

Dewing îl aprobă cu un semn din cap.

„Și dumneata, Henri ?"

Întrebarea era adresată fedului, care fusese însărcinat cu coordonarea cercetărilor în port.

„Noi avansăm puțin mai repede decît am sperat, domnule Dewing. Serviciile de informații ale firmelor „LLOYDS" de la Londra și „MARITIME ASSOCIATIONS" de pe Broad Street ne-au comunicat listele tuturor navelor pe care le căutăm, data sosirii, ora acostării la chei. și locurile de acostare folosite. Sînt 2.116 nave, adică circa o jumătate din navele sosite la New York în ultimele șase luni. Echipele noastre au verificat deja peste 800 de facturi și au controlat destinația mărfurilor de pe aproape jumătate din nave."

„Perfect. Și dumneavoastră, domnule Booth ? îl întrebă Dewing pe șeful brigăzilor NEST de căutare a explozibililor nucleari, dumneavoastră ce ne puteți spune ?"

Booth își părăsi fotoliul și se duse spre harta Manhattanului, care era fixată pe un perete.

„Echipele noastre sînt în întregime operaționale de mai bine de două ore. Am două sute de furgonete și cinci elicoptere care patrulează în partea de jos a Manhattanului. De la Canal Street pînă la Battery Park."

„Și n-au descoperit nimic suspect pînă acum ?" îl întrebă nerăbdător Dewing.

„Cum dracu' nu ! Beleaua cu materialul de detecție de care dispunem e că nu detectează numai bombe nucleare. Detectează TOATE radiațiile. Așa încît am pus mîna pe o băbuță care colecționa deșteptătoare „BIG BEN" cu cadranul și cifrele din radiu, am găsit depozitul de îngrășăminte care aprovizionează juma' de oraș, plus doi indivizi care ieșeau dintr-un spital cu burta plină de barită, după o radiografie la stomac. Numai bomba nu !"

Quentin Dewing se întoarse spre Harwey Hudson, directorul F.B.I.-ului newyorkez.

„Am două ponturi, Quentin, declară acesta. Unul a sosit chiar acum cîteva clipe de la Boston și pare foarte promițător. E vorba de unul dintre tipii care au stat în lagărele de antrenament ale lui Geddafi. Iată-i fișa și fotografia."

Le împărți o foaie xeroxată.

„SINHO, MAHMOUD. Născut la HAIFA. la 19.07.1946. Imigrat în STATELE UNITE în anul 1962, în cadrul cotei speciale conform legii privind refugiații. Instalat la părinții săi, 19 SUMMER DRIVE, QUINCY, MASSACHUSETTS. Naturalizat cetățean american de Prima Curte districtuală, New York, în octombrie 1967. Înscris la universitatea din BOSTON, facultatea de gestiune administrativă, 1966—1970. Fișat de direcția F.B.I. din BOSTON ca fiind militant O.E.P. și colector de fonduri, în 1972. Semnalat de C.I.A. că a intrat în LIBIA în februarie 1976. Corespondentul local confirmă prezența lui SINHO într-un lagăr de antrenament al fedainilor palestinieni la MISRATAH, LIBIA, aprilie 1976. Plasat sub supravegherea direcției F.B.I. din BOSTON la reîntoarcerea în S.U.A., septembrie 1976. Suspectul și-a abandonat toate activitățile politice propalestiniene. Întrerupt supravegherea la 23 mai 1977, conform rechizitoriului 9342/77 dat de Camera de punere sub acuzație. Cazier judiciar lipsă. Nici o suspiciune de participare la acțiuni criminale. Ultima adresă 49 HORACE ROAD, BELMONT, MASS."

Tipul a dispărut de la domiciliu ieri dimineață pe la zece și de atunci n-a mai fost văzut, le spuse Hudson. Compania de telefoane i-a verificat linia. Primise un apel cu taxă inversă dintr-o cabină telefonică de pe Atlantic Avenue, Brooklyn, cu două ore mai devreme de plecarea sa precipitată. Circulă cu un „CHEVROLET" verde cu numărul de înmatriculare din Massachusetts, avînd codul 792 K 83".

„Iată cea mai bună pistă de la începutul anchetei! exclamă Dewing, încîntat. Și celălalt pont ?"

„Unul dintre informatorii noștri, un pește, negru legat de Frontul de eliberare portorican, ne-a semnalat că un mic traficant de droguri dintre cunoștințele sale a dus niște medicamente unei cliente arabe de la „HAMPSHIRE HOUSE". Tipa a părăsit hotelul în această dimineață dînd o adresă falsă. — Hudson își consultă agenda —. A tre-

buit să-l strîngem serios cu uşa pe traficantul cu pricina pînă l-am făcut să vorbească. S-ar părea că fata l-a chemat. Un schimb de servicii între palestinieni şi portoricani. Tipa cunoştea parola. I-a cerut medicamentele pentru că nu vroia să ia o reţetă de la medic. Problema e că tipul se jură pe toţi sfinţii că nici măcar n-a văzut-o. I-a lăsat medicamentele la recepţie. Ceea ce s-a şi confirmat la recepţia hotelului."

Hudson se strîmbă şi-şi vîri agenda în buzunar. Apoi continuă :

„Le-am cerut celor de la Departamentul de stat să ne furnizeze toate informaţiile privitoare la cererea de viză a femeii suspecte şi, mai ales, să ne dea fotografia. Dar un consul idiot de la Beirut a trimis fotografiile cu cursa „PAN AM", pentru că ambasada noastră în Liban nu are fax. Cretinul ăla putea să se ducă dracului cu ea la biroul de la „ASSOCIATED PRESS" sau mai ştiu eu care agenţie care are şi transmisie belino !"

„Chemaţi avionul înapoi la Beirut !" sugeră Dewing.

„I-am spus să aterizeze la Roma. E mai aproape."

„Despre ce medicament era vorba ?"

„Despre „TAGAMET". E ceva pentru ulcer la stomac."

„E singurul indiciu pînă la sosirea blestematei ăleia de fotografii, conchise Dewing. Să căutăm, deci, un arab care suferă de ulcer !"

Se întoarse spre Feldman.

„Şef, care sînt noutăţile de la oamenii voştri ?"

Şeful inspectorilor luă un aer plictisit.

„Din nefericire, nu cine ştie ce ! Unul din inspectorii noştri, care anchetau în port, mi-a spus că a dat de urma unei încărcături de butoaie care a venit din Libia şi care a fost ridicată de un tip ce s-a folosit de acte furate. Dar greutatea acestor butoaie e net inferioară estimărilor atribuite obiectului pe care îl căutăm noi. Cu toate astea am trimis imediat o echipă la destinatarul mărfii. Nu se ştie de unde sare iepurele !"

„Bine, şef ! răspunse Dewing, vizibil iritat de faptul că un simplu inspector newyorkez a scurcircuitat ordinea ierarhică şi, mai ales, conducerea F.B.I. Ţine-ne la curent !"

Dewing tocmai pusese capăt şedinţei cînd un operator radio dădu buzna în cameră.

„Domnule Booth, vă cheamă C.G.-ul formațiunilor voastre ! Unul dintre elicopterele de patrulare a descoperit radiații."

Booth o luă la fugă pe urmele operatorului radio pînă în sala de telecomunicații.

„Ce-ați înregistrat ?" strigă el tehnicianului aflat la bordul elicopterului.

Cu greu putu să-i audă răspunsul din cauza zgomotului făcut de reductorul rotorului principal.

„Nivelul nouăzeci de milirazi."

Booth rămase cu gura căscată. Era vorba de o emisie considerabilă, cu atît mai mult cu cît era probabil ecranată de mai multe etaje pînă la nivelul acoperișului, unde fusese descoperită de aparatura elicopterului.

„De unde vin radiațiile ?"

Booth se repezi la o hartă. Cu ajutorul a doi polițiști newyorkezi, a reușit să localizeze rapid zona de unde proveneau radiațiile. Era vorba de un ansamblu de patru blocuri de locuințe în cartierul Baruch, chiar pe malul East Riverului, la cîteva zeci de metri de podul Williamsburg.

„Șterge-o imediat de acolo, să nu te repereze ! îl ordonă Booth pilotului. Am să trimit furgonetele !"

Apoi se năpusti pe scări și se aruncă în mașina banalizată care-l aștepta în colțul Foley Square.

•

La Paris, generalul Bertrand se plimba prin birou, ca un leu în cușcă, rumegînd spusele consilierului său științific, în legătură cu rapoartele misiunilor de inspecție ale Agenției de la Viena, privitoare la reactorul francez cumpărat de Libia. Își aprinse o nouă „GITANE" de la mucul alteia, se întoarse la birou și se lăsă să cadă în fotoliu.

„Ce mă deranjează e că onorabilul domn de Serre n-a scos nici măcar un cuvințel despre această oprire a reactorului...", îi spuse lui Cornedeau.

„Probabil că s-a gîndit că e vorba de un accident mult prea tehnic pentru a fi cu adevărat interesant pentru dumneavoastră."

Bertrand scoase un scurt oftat și deschise unul din dosarele trimise de cei de la D.S.T.

„Va trebui să examinăm foarte serios toate hîrţoagele astea. Îţi dai seama ce scandal va fi dacă se dovedeşte că libienii au făcut rost de plutoniu cu ajutorul reactorului nostru ? Şi, mai ales, dacă se mai dovedeşte şi că au fost ajutaţi de un oarecare inginer francez ? Ne scot ochii americanii !"

Degetul generalului frunzărea mormanul de plicuri marcate cu ştampila roşie „ULTRA SECRET", pînă îl găsi pe cel care avea înscris : Paul Henri de Serre.

„În ceea ce mă priveşte, vreau să încep cu dosarul colecţionarului ăsta de pietre !"

*

Angelo încă mai chicotea pe înfundate.

„E realmente reconfortant să constaţi ce eforturi face poliţia pentru a ajuta un simplu cetăţean să-şi regăsească portofelul", le spusese Gerald Putman, luîndu-şi rămas bun de la cei trei poliţişti în pragul uşii biroului respectiv.

De cum urcaseră în maşină, Angelo se întorsese spre Tommy Malone, şeful brigăzii hoţi de buzunare.

„O.K. Tommy, ce ştii despre gagica asta ?"

Malone scoase o fişă din geanta sa diplomat.

„YOLANDA BELINDEZ, alias AMALIA SANCEZ sau MARIA FERNANDEZ. Născută la NEIVA, COLUMBIA, 17.06.1959. Păr negru, ochi verzi. Semne particulare : nu are. Cazier judiciar : arestare pentru furt în timpul jubileului reginei, LONDRA, iunie 1977. Condamnată la doi ani de închisoare, din care unul cu suspendare. Arestare pentru acelaşi motiv la MÜNCHEN, în timpul sărbătorilor din octombrie, la 3 octombrie 1978. Condamnată la doi ani de închisoare, din care unul cu suspendare. Complici cunoscuţi : PABLO „Pepe" TORRES, alias MIGUEL COSTANZA, ref. fişier poliţie NEW YORK 3742—51."

Malone căută imediat fişa acelui TORRES şi constată că datele arestărilor coincideau cu ale fetei.

„Nu e cine ştie ce, suspină Angelo, dar e măcar o pistă. Unde dăm de cele două zebre ?"

„E o zonă în care vin să lenevească adesea, undeva pe lîngă Atlantic Avenue. Hai să dăm un ocol pe acolo. Poate găsim pe vreunul care are nevoie de un „mic serviciu". După aceea mai vedem."

Angelo tocmai pornise motorul cînd radiotelefonul începu să țiriie. Îl deschise.

„ROMEO 14, telefonați de urgență la P.C.", spuse o voce fără nici o altă explicație.

Angelo se opri în fața primei cabine telefonice. Cîteva momente mai tîrziu ieșea cu un aer vesel, care nu scăpă celor doi însoțitori ai săi. Se aruncă la volanul „CHEVROLETULUI" și se întoarse spre Rand :

„Ia zi, iepuraș, îți mai amintești mutra tipului căruia i s-a furat portofelul ?"

„Bineînțeles !"

„Ia povestește-ne ceva frumos !"

Junele fed era întruchiparea vie a mirării.

„Păi, tenul mat... părul creț... ochii deschiși la culoare..., da' de ce ?"

Angelo rîse satisfăcut.

„E exact semnalmentul portretului robot făcut de colegul de la identificarea judiciară, trimis de Feldman în port, după ce am plecat noi, și corespunde cu mutra șoferului care a condus camionul vineri, cînd s-au ridicat butoaiele !"

„Vrei să spui că Putman a..."

„Nu fi tîmpit ! Nu el, ci un tip care-i seamănă atît de bine încît i-a folosit liniștit actele... Au făcut o muncă pe cinste ! Și nu e totul, amice, adăugă triumfător Angelo, s-ar părea că prietenii noștri, care s-au dus să caute butoaiele, le-au găsit !... Tocmai au sunat la P.C. : Locul unde le-au găsit e un fel de magherniță cu un garaj uriaș în spate. Toate butoaiele de pe factura lui „DIONYSOS" sînt bine mersi la locul lor... Toate, în afară de unu !"

*

În timp ce fedul, care conducea mașina în care era Bill Booth, încerca să se strecoare cît mai repede pe străduțele strîmte și întortocheate ale părții de jos a Manhattanului, acesta era muncit de un gînd care nu-i dădea pace. Informațiile privitoare la imobilele pe care trebuia să le controleze : grosimea zidurilor, plafoanelor, acoperișurilor, natura materialelor utilizate la construcția lor, toate acestea ușurau întotdeauna munca echipelor de căutare a explozibililor nucleari.

„Cartierul ăsta de blocuri n-a fost construit de municipalitate ?"

Înainte ca şoferul să aibă timp să-i răspundă, Booth luase microfonul radiotelefonului şi chemase P.C.-ul.

„Trimiteţi de urgenţă pe cineva la primărie să ia planurile de construcţie ale imobilelor din cartierul Baruch, ordonă el. Să mi le aducă în intersecţia bulevardelor Huston cu Columbia".

Ajungînd pe bulevardul Huston văzu una din furgonetele sale vopsite în culorile roşu cu alb ale firmei „AVIS". Nimic n-o deosebea de un vehicul ce livra mărfuri în oraş. Cu toate astea era unul din cele două sute de laboratoare ştiinţifice mobile ce se plimbau în acea dimineaţă de luni prin Manhattan. Patru discuri minuscule şi o antenă scurtă fixate pe caroserie erau legate la un detector cu bor şi la un scaner cu germaniu. Aceste aparate erau capabile să detecteze radiaţiile gama şi neutronii emişi de cele mai fine pulberi de plutoniu. Erau racordate la un calculator care le afişa pe un C.R.T.[1]. Calculatorul putea identifica nu numai o sursă de radiaţii gama la foarte mare distanţă — distanţa exactă era ţinută în secret — dar putea determina şi natura izotopilor şi elementele din care proveneau.

Booth îl recunoscu pe tipul înalt şi bronzat aşezat lîngă şoferul furgonetei. Doctor în fizică al Universităţii „BERKELEY", californianul Larry Delaney era un proiectant de arme nucleare în laboratorul din Livermore. Se bronzase escaladînd versanţii munţilor Sierra Madre la fiecare sfîrşit de săptămînă.

„Nu se înregistrează nimic", anunţă el cu un aer decepţionat.

Booth ridică ochii spre masa compactă de imobile care se decupau pe fondul albastru al cerului cu acea lipsă de eleganţă caracteristică construcţiilor municipale.

„Nu-i de mirare ! Sursa trebuie să fie undeva acolo sus."

Îşi continuă examenul. Cincisprezece etaje. Pe puţin opt sute de apartamente şi cinci mii de locatari. Să te plimbi pe acolo fără să fii remarcat nu era chiar aşa uşor. O a doua maşină a F.B.I.-ului se strecură între ei. Din ea coborî un agent care-i întinse un sul gros de planuri.

[1] C.R.T. (CATHODE RAY TUBE) — ecran catodic — monitor, ecran de televizor (n. t.).

Şeful brigăzilor NEST urcă în furgoneta în care un alt agent F.B.I. tocmai îl echipa pe Delaney cu un microfon de mărimea unei piese de un cent, cu ajutorul căruia putea comunica permanent cum decurge cercetarea blocurilor de locuinţe. După care agentul F.B.I. îi prinse după ureche un microreceptor care-i permitea să capteze informaţiile aparatului său de detectare şi să primească instrucţiuni. Apoi le cuplă pe amîndouă la emiţătorul-receptor ascuns sub haină.

Booth desfăcu planurile de construcţie privitoare la blocurile pe care trebuia să le cerceteze. Erau nişte adevărate cuşti pentru iepuri ! îşi spuse el. Cîţi politicieni şi speculanţi şi-au umplut buzunarele cu afacerea asta ! Dar tot răul spre bine ! Pereţii sûbţiri şi fragilitatea materialelor folosite la construcţie cel puţin îi vor uşura cercetările. Nu planşeurile şi zidurile imobilelor din cartierul Baruch vor ecrana radiaţiile, slavă Domnului ! Dacă vor mai fi pe acolo !

„Bine, declară el după ce-şi termină studiul, vom cerceta ultimele şase etaje şi acoperişurile. Chiar dacă nu avem practic nici o şansă de a găsi sursa de radiaţii pe care elicopterul a descoperit-o sub ultimele patru etaje... Voi doi vă veţi ocupa de blocul A. Dacă sînteţi reperaţi şi sînteţi întrebaţi ce căutaţi pe acolo, spuneţi că sînteţi de la compania de asigurări a imobilelor. O.K. ?"

Fedul newyorkez care trebuia să-l însoţească pe Delaney se strîmbă.

„Ei, ce e ?"

„Păi pe aici mişună mai degrabă cei puşi să recupereze mălaiul caselor de împrumut decît agenţii de asigurări", îl atenţionă el.

„Corect !" încuviinţă Booth.

Apropierea de o încărcătură explozivă plasată de terorişti era faza cea mai delicată, cea mai periculoasă, căci aceştia din urmă erau gata să facă orice pentru a-şi apăra bomba. Oamenii din brigăzile NEST nu erau înarmaţi şi protecţia lor cădea în sarcina agenţilor F.B.I., care-i urmau ca nişte umbre.

Pentru a cerceta imobilul B, Bill Booth alesese unul dintre inginerii săi negri, şi ca escortă F.B.I. — o negresă. Putem trece drept tineri căsătoriţi în căutarea unui apartament.

Larry Delaney ieşi din furgonetă cu detectorul de radiaţii portabil. Aparatul nu era mai mare decît o valiză-diplomat sau decît o valiză cu eşantioane, de care nu se despart comis-voiajorii. Nu mai era nici o urmă de bronz pe chipul fizicianului alpinist.

„Nervos ?" se neliniştî Booth.

Delaney făcu semn că da. Booth îl bătu pe umăr.

„Hai, nu-ţi fă gînduri negre, o să găsim, în sfîrşit, prima noastră bombă !"

„Care bombă ? Nu din cauza bombei tremur eu, protestă Delaney. Mi-e frică să nu fie vreun gagiu pe acolo pe sus — şi arătă spre cuburile triste din beton — care să-mi înfigă un cuţit între omoplaţi !"

Imediat după ce Delanay şi fizicianul negru dispărură în cartier, urmaţi de gărzile lor de corp, Booth formă alte trei echipe care urmau să controleze celelalte imobile. Apoi, cu ajutorul planurilor construcţiilor, le urmări prin radio mişcările, etaj cu etaj, apartament cu apartament, de la etajul cincisprezece la etajul zece. Delaney fu ultimul care-şi termină cercetările în clădirea care-i fusese repartizată. Nici un detector nu captase nici cea mai mică urmă de radiaţii. Nu avuseseră nici măcar satisfacţia unui ceas deşteptător cu cadran luminiscent !

„Fir-ar al dracului să fie ! înjura furios Booth. Nu mai înţeleg absolut nimic. După focul de artificii înregistrat de elicopter, să nu mai găseşti nici cea mai mică scînteie ! Nu se potriveşte ! — Se gîndi cîteva clipe —. Chemaţi elicopterul în timp ce ei vor scotoci etajele nouă şi opt."

Cîteva minute mai tîrziu, Booth auzi din fundul furgonetei, unde se afla, bîzîitul aparatului. Apoi vocea uimită a tehnicianului care se afla deasupra blocului :

„Radiaţiile au dispărut. Nu mai înregistrez nimic ! Nici o miime de miliard !"

„Eşti sigur că te afli chiar deasupra locului unde ai descoperit radiaţiile ?"

„Afirmativ !"

Decepţionat, fizicianul suspină.

„Continuaţi căutarea !" ordonă el.

Elicopterul se învîrti pînă cînd echipele de la sol îşi terminară cercetările. Fără nici un rezultat.

„Detectorul tău trebuie să fie decalibrat, conchise Booth. Şterge-o imediat la McGuire şi verifică-l cum trebuie !"

Delaney anunță că nu găsise nimic nici la etajul opt.

„Atunci urcă la ultimul etaj și aruncă o privire și pe acoperiș !"

Se auzi un mormăit nu prea politicos :

„P... măsii, liftul e defect !"

„Ei bravo ! Nu ești tu un fanatic al cățărărilor ? Mișcă !"

Cîteva minute mai tîrziu, gîfîind de efort, californianul ajunse pe acoperiș. În fața lui se deschidea panorama cenușie a cartierelor din Brooklyn. Detectorul rămînea mut. Aruncă o privire plină de scîrbă spre găinațul care acoperea smoala acoperișului.

„Bill, spuse el, nu-i absolut nimic aici. ABSOLUT NIMIC ! În afară de rahăței de porumbel !"

*

Președintele Statelor Unite stătea în dreptul unei ferestre din rotonda care prelungea marele birou oval, ce simboliza reședința puterii pentru două sute douăzeci de milioane de americani. Cu mîinile la spate, cu privirea rătăcind pe mantia albă de zăpadă ce acoperea parcul, se gîndea. Fusese ales în funcția supremă pentru că compatrioții săi aveau nevoie de un șef, o personalitate energică, capabilă să înlocuiască personajul, plin de bune intenții, dar lipsit de posibilități, care-l precedase în acel birou. Și iată cum calitățile sale de lider erau puse la grea încercare, cum niciodată nu fuseseră solicitate cele ale predecesorilor săi de după cel de-al doilea război mondial. Se gîndea la tot șirul de președinți care ocupaseră acel birou : HARRY TRUMAN, rumegînd decizia de a arunca prima armă nucleară asupra Japoniei, LINDON JOHNSON, vîrîndu-se în viesparul vietnamez și, bineînțeles, J.F.K.[1], cel de pe vremea crizei cubaneze a rachetelor. Dar cel puțin știam că pot recurge la forța terifiantă a Statelor Unite pentru a-și susține hotărîrile. Pe cînd grija de a apăra viața a milioane de americani îl priva acum de acest sprijin. Ah ! gîndea el, chinezii aveau dreptate cînd spuneau altă dată că sîntem niște „tigri de hîrtie".

[1] John Fitzgerald Kennedy (n.t.)

Un zgomot de paşi îl smulse pe preşedinte din gîndurile sale amare. Venise timpul primei manifestări oficiale din acea zi de luni 14 decembrie.

Se întoarse la biroul din lemn de stejar, cadou al reginei Victoria pentru preşedintele HAYES, şi care provenea de la bordul navei regale „RESOLUTE". Sub conducerea însărcinatului cu problemele presei, un grup de ziarişti şi reporteri de televiziune intră în cameră. Preşedintele nu lăsa să se vadă nimic din necazurile sale, se arăta volubil, primind pe fiecare ca pe un vechi prieten. În timp ce purtătorul său de cuvînt debita cîteva cuvinte introductive, preşedintele privea stema prezidenţială pictată pe tavan. Dumnezeule, ce vom face dacă blestematul ăla de libian persistă în refuzul lui de a sta de vorbă cu noi ?"

Apoi, fără cel mai mic semn de emoţie sau nervozitate, îşi puse ochelarii cu lentile cu focar dublu şi rame din baga şi începu să citească alocuţiunea pregătită de serviciile Casei Albe pentru aniversarea celor 33 de ani de la adoptarea Declaraţiei universale a drepturilor omului. Ajunsese pe la mijlocul cuvîntării cînd atenţia îi fu atrasă de silueta lui Jack Eastman, care se strecura discret spre fundul biroului. Consilierul prezindenţial îşi strînse nodul cravatei şi mimă cu degetele o foarfecă ce taie. Şeful statului îşi scurtă imediat discursul.

„E tîrziu, domnilor. Şi cred că muriţi cu toţii de foame. Eu, cel puţin, nu mai pot. La revedere şi vă mulţumesc !"

Cîteva clipe mai tîrziu, Eastman se găsea împreună cu preşedintele în biroul particular al acestuia din urmă.

„O veste mare ! Am stabilit o legătură cu Geddafi !"

*

Expertul Jeremy Oglethorpe îşi începuse inspecţiile la adăposturile antiaeriene din oraş, oprindu-se la cel de sub zgîrie-norul care adăpostea Centrul administrativ al statului New York. Era o alegere deliberată. Dacă era o clădire care să posede „ROLLS-ROYCEUL" acestui tip de instalaţii, apoi aceea era cea cu care îşi începuse vizitele. De la intrarea în imensul hol colcăind de lume, vizitatorul văzu cu satisfacţie panoul negru cu galben semnalizînd direcţia în care se găsea adăpostul.

„Cel puţin aici oamenii vor şti încotro s-o apuce în caz de alarmă", îi zise el locotenentului Walsh, care-l însoţea.

Cei doi ajunseră în faţa biroului vitrat al portarului, ocupat de un negru masiv în uniformă. Walsh îi prezentă insigna.

„Poliţia municipală. Biroul de protecţie civilă. Avem sarcina să verificăm starea de întreţinere a adăpostului vostru antiaerian."

„Adăpost antiaerian ? se bîlbîi negrul. A, da ?... adăpostul ăla de dedesubt ? Aşteptaţ-o clipă, să caut chiia."

Se ridică şi se îndreptă spre un enorm tablou garnisit cu mii de chei de toate formele, mărimile şi culorile. Îşi frecă fruntea şi începu să caute disperat prin mormanul de fierotenii care ocupa un perete întreg al biroului. „E una din chiile astia, mormăia el, uşor fonfănit, trebui' să fie p-aci !" Se scurseseră cinci minute bune, timp în care bravul portar, cu fruntea inundată de sudoare, examina cu o mînă tremurătoare cheie după cheie.

Dumnezeule, îşi zicea Walsh înspăimîntat, ia să ne închipuim puţin panica ce va izbucni în holul ăsta în timp ce animalul aici de faţă nu mai sfîrşeşte de căutat cheia de la adăpost !

Probabil că portarul simţi nerăbdarea în creştere a vizitatorilor săi, căci sfîrşi prin a striga cu o voce exasperată :

„Pedro ! Unde e căcatu' ăla de chiie de la adăpost ?"

La chemarea asta categorică, din fundul biroului apăru un fel de gnom împodobit cu o caschetă de baseball. Purta un bluzon înstelat cu insigne şi abţibilduri care proclamau că : „Cel sculat din morţi va reveni !", că „Isus e salvatorul nostru" şi că „drumul lui Cristos e cel mai bun."

Pedro se apucă la rîndul lui să scotocească printre chei. Mai trecură minute bune pînă cînd, în sfîrşit, dădură de ea. Apoi le arătă drumul vizitatorilor. Uşa adăpostului se deschidea sub o scară prost luminată, iar intrarea era obturată cu o reţea de ţevi de canalizare, încît Walsh şi Oglethorpe intrară aproape în patru labe. Pătrunseră, în sfîrşit, într-o uriaşă sală umedă, unde plutea un miros greţos de mucegai. Pe un panou agăţat pe perete era lipită o foaie galbenă de hîrtie : inventarul încăperii, făcut de Apărarea civilă, şi data 3 ianuarie 1959. Erau enumerate alimentele şi alte materiale ce se găseau acolo,

adică : 6.000 de bidoane cu apă, 275 truse de prim-ajutor, 140 de contoare „GEIGER-MÜLER", 2.500.000 biscuiți proteinizați. Oglethorpe mătură încăperea cu fascicolul lanternei. Părea a căuta ceva.

„Aha ! Iată-le !" exclamă el, descoperind ușurat, de-a lungul unui zid, grămezile de cutii din carton, pline cu faimoșii biscuiți.

Lovi una cu lanterna.

„E curios, se minună el, dar sună a gol !"

Lovi mai multe cutii de ambalaj și trebui să se supună evidenței : toate erau goale !

„Walsh, se indignă el, de parcă ar fi fost vorba de lingourile de aur din camera blindată, unde sînt BISCUIȚII "?

Locotenentul îl privi cu milă pe extraterestrul expert.

„În NICARAGUA !"

„Cum adică : în Nicaragua ?"

„Așa bine. Nu vă mai amintiți de taifunul care a devastat țara în anul 1975 ? Ei bine, le-am trimis sinistraților biscuiții noștri !"

Polițistul surise sarcastic.

„Blestemat cadou, nu-i așa ? S-ar părea că cei care au scăpat de taifun n-au scăpat de o căcare. Toți biscuiții erau stricați".

Oglethorpe avea răsuflarea tăiată. Hotărît lucru, totul e nemăsurat la New York, pînă și nesimțirea ! își zicea el.

„Și celelalte adăposturi ?" întrebă el în cele din urmă, cu o voce stinsă.

Walsh dădu din cap.

„Nu-s toate chiar așa pustii, domnule Oglethorpe. Unele dintre ele sînt chiar locuite... și nu numai de șobo... Bande de puști vin în adăposturi să se înțepe cu morfina din trusele de prim-ajutor și apoi se f... !"

Conduși de Pedro, cei doi bărbați se întorseseră pe același drum. Pe scară, lanterna lui Oglethorpe lumină brusc un abțibild lipit de spatele bluzonului purtat de paznic. Ca o culme a descurajării, expertul aprecie mesajul înscris pe el ca fiind cel mai judicios sfat pe care-l putea primi în acele ore tragice :

„ISUS e salvatorul nostru, spunea abțibildul, încredințați-i LUI necazurile voastre !"

La Washington, membrii comitetului de criză aşteptau întoarcerea preşedintelui şi a lui Jack Eastman. Cu excepţia militarilor, ceilalţi erau în cămaşă, cu gulerele descheiate şi cu cravatele slăbite. Toţi păreau a fi la capătul puterilor. Se ridicară, obosiţi, la intrarea preşedintelui, care le făcu semn să ocupe loc. Nu era momentul să se sinchisească de protocol. Îşi scoase şi el haina şi-şi suflecă mînecile cămăşii, în timp ce consilierul său le făcea un rezumat al situaţiei.

„Însărcinatul nostru cu afaceri la TRIPOLI a primit un telefon din partea lui Salim Jalloud, prim-ministrul libian, le spuse Jack Eastman. Geddafi e dispus să se întreţină cu dumneavoastră la orele douăsprezece G.M.T. — aruncă o privire spre ceasurile digitale de pe perete — adică la orele prînzului aici la noi, deci peste douăzeci şi şapte de minute. Legătura se va face prin circuite radio asigurate de Boeingul nostru „CATASTROFA". Geddafi vorbeşte engleza, dar mai mult ca sigur va prefera să vorbească în arabă, cel puţin la început. Aceşti domni — şi arătă spre doi funcţionari cu părul alb, aşezaţi sfioşi într-un colţ al camerei — sînt interpreţii Departamentului de stat. Vă sugerez să procedaţi în felul următor: unul din cei doi interpreţi ne va face o traducere simultană, confidenţial, pentru a şti imediat ce zice Geddafi. De fiecare dată cînd Geddafi va face o pauză pentru traducere, al doilea interpret va face traducerea, hai să-i zicem aşa, oficială. În timpul acestei traduceri oficiale, vom dispune de puţin timp pentru a ne confrunta opiniile şi pentru a pregăti un răspuns. Dacă avem nevoie de un răgaz suplimentar, îi vom cere acestui al doilea interpret să-l întrebe pe Geddafi asupra sensurilor precise ale unui cuvînt oarecare, sau asupra unei fraze mai încurcate."

Preşedintele aprobă cu un semn din cap. Jack Eastman continuă:

„Natural că ne-am luat toate măsurile ca să-l înregistrăm pe Geddafi concomitent cu traducerea. Totul va fi stenografiat. Mai multe secretare se vor afla aici pentru a dactilografia convorbirea, pe măsură ce se desfăşoară. Iar acolo avem — şi arătă spre un pupitru de comandă cu o mulţime de cadrane şi butoane — un analizator

de voce furnizat de C.I.A., care ne va semnala cel mai mic semn de tensiune sau nervozitate apărut la interlocutorul nostru."

Eastman își termină expunerea prezentînd președintelui și miniștrilor săi pe doctorii JAGERMAN, TAMARKIN și TURNER, care erau așezați la celălalt capăt al mesei. Prezența acestui areopag medical nu mira pe nimeni. Cu toate că lucrurile erau aproape necunoscute marelui public, înaltele sfere guvernamentale americane aveau obiceiul de a face apel la sfatul psihiatrilor.

„Bazîndu-se pe experiența lor în negocierile cu teroriștii, acești domni vă sfătuiesc să nu stați de vorbă personal cu Geddafi", atenționă Eastman.

Președintele își stăpîni cu greu surprinderea.

„Domnilor, țin să vă mulțumesc, spuse el cu căldură în glas, căci ajutorul dumneavoastră ne va fi foarte prețios. Și, mai ales, al dumneavoastră, doctore Jagerman. Olandezul înclină ceremonios din cap —. Dar explică-mi și mie, de ce nu vreți să-i vorbesc lui Geddafi ?"

Jagerman repetă argumentele pe care le expusese mai devreme în biroul lui Eastman.

„Confratele meu are perfectă dreptate, domnule președinte, insistă doctorul Tamarkin. Obligîndu-l să discute cu altcineva decît dumneavoastră, sînteți liber să vă pregătiți în liniște riposta. — Psihiatrul american utilizase și el metoda cu succes, la Washington, cînd o sectă a celor din Black Muslims luase ostateci —. Altfel spus, îl ținem cu sufletul la gură în timp ce noi avem timp de gîndire."

„Mi se pare că pentru moment mai degrabă el e cel care ne ține pe noi cu sufletul la gură, remarcă amar președintele. Și cui vreți să încredințați rolul de negociator ?"

„Sperăm că Geddafi va accepta să stea de vorbă cu generalul Eastman, răspunse Jagerman. Toată lumea știe că este colaboratorul dumneavoastră cel mai apropiat."

Președintele bătea nervos cu degetele în tăblia mesei.

„Bine, domnilor, sînt de acord cu propunerile voastre. Să sperăm că va fi de acord și Geddafi. Nu mă îndoiesc de perfecta cunoaștere de către dumneavoastră a mentalității criminalilor, dar aceea a unui șef de stat nu e obligatoriu să răspundă acelorași criterii. Și, fiindcă veni vorba, poate îmi veți explica și mie ce anume îl poate

împinge pe un om, precum Geddafi, să acționeze așa cum o face. A înnebunit ? A fost atins de demența puterii ?"

Psihiatrul olandez închise ochii pentru cîteva clipe. Ce n-ar fi dat să fie acum în liniștitul său birou din Amsterdam !

„Important nu e acum să știm dacă e sau nu atins de paranoia, domnule președinte. Important e să-i descoperim motivațiile. Personal, împărtășesc concluziile celor de la C.I.A. : nu e chiar nebun."

„Atunci de ce a organizat o astfel de acțiune demențială ?"

„Aici e aici ! — Jagerman își freca nervos nasul —. Trăsătura dominantă a personalității sale este gustul pentru singurătate, cultivat la școală și apoi la academia militară pe care a făcut-o în Anglia. Ca șef de stat, continuă să-l cultive. Or, solitudinea e de temut. Cu cît un om se închide mai mult în sine, cu atît riscul de a deveni periculos crește. Teroriștii sînt fundamental niște indivizi izolați, marginalizați, excluși, care se regrupează în jurul unui ideal, unei cauze. Simțindu-se rău în pielea lor, sînt împinși să acționeze. Violența este modul lor de a-și afirma existența în fața lumii. Singurătatea în acțiune le dă un sentiment de superioritate. Se consideră un fel de semizei, încarnarea Dreptății, atîta timp cît sînt convinși de justețea cauzei lor."

Președintele îl privea cu o așa de mare curiozitate pe Jagerman, încît olandezul își lăsă privirea în pămînt cîteva clipe, înainte de a continua.

„Pe măsură ce Geddafi a simțit crescînd izolarea sa în fața celorlalte națiuni arabe, cuplată cu ruptura tot mai profundă de comunitatea mondială, această nevoie de a acționa, de a dovedi lumii că există, a devenit din ce în ce mai mult o obsesie pentru el. Așa încît a devenit campionul luptei pentru cauza palestiniană. Este absolut convins de temeinicia cauzei lor. Și acum, datorită bombei H, se crede Dumnezeu Tatăl, gata, dincolo de Bine și de Rău, să administreze singur Dreptatea !"

„Și dacă omul nostru e în halul ăsta de megalomanie, de ce ne mai pierdem timpul încercînd să stăm de vorbă cu el ?" obiectă președintele.

„Nu vom încerca să-l convingem că trebuie să gîndească altfel, domnule președinte. Noi vom încerca să-l convingem de necesitatea de a ne acorda un răgaz, așa cum încercăm de obicei să convingem un terorist să-și lase liberi ostatecii. Adesea, cu timpul, lumea ireală în care se complace teroristul începe să se prăbușească. Realitatea îl depășește și mecanismele sale de apărare se dezmembrează. Lucrul acesta se poate întîmpla foarte bine și cu Geddafi. Realitatea, descoperirea consecințelor acțiunilor sale ar putea să-l paralizeze brusc."

Psihiatrul ridică arătătorul în aer.

„Dacă se ajunge acolo, momentul va fi teribil de periculos. În clipa contactului cu realitatea teroristul este gata să moară, să se sinucidă într-un mod extrem de spectaculos. Riscul să ia cu el în mormînt ostatecii pe care-i deține este imens în acele momente. În caz că se întîmplă... — Jagerman își lăsă ideea în aer. Toată lumea înțelesese : Dumnezeu cu mila Lui ! — În schimb, urmă el, ar putea fi cea mai bună ocazie să-l luăm de mînă pe terorist — vorba vine — și să-l conducem departe de locul periculos. Va trebui în acest caz să-l convingem că e un erou, un erou care a fost obligat să se supună onorabil unor forțe superioare."

„Și credeți că vom ajunge să-l manipulăm pe Geddafi în felul acesta ?"

„E o speranță. Și nimic mai mult. Dar situația în care ne aflăm nu ne oferă altă soluție."

„Bine. Și cum vom acționa ?"

„Aici e vorba de obiectivul final, domnule președinte. Tactica de urmat pentru a ni-l atinge urmează să o discutăm acum, să o punem cît mai bine la punct. Iată de ce e crucial să putem angaja un dialog cu el. Căci strategia noastră va depinde de ceea ce vom afla ascultîndu-l. Înainte de toate, esențialul este ca fiecare dintre cei prezenți aici — și psihiatrul își plimbă privirea sa pătrunzătoare peste asistență — să binevoiască a accepta această situație, spunîndu-și că pînă la urmă noi vom cîștiga."

Numai..., gîndea medicul olandez la propriile sale cuvinte, numai că, la sfîrșit, cînd tragi linie, nu se întîmplă să cîștigi întotdeauna...

*

Clopoţelul de deasupra uşii îşi făcu auzit clinchetul cristalin. Toţi ocupanţii cafenelei întunecoase din Brooklyn, cinci sau şase adolescenţi, tolăniţi pe canapele acoperite cu un fel de scai zdrenţuit, barmanul ametit şi neras, trioul în bluzoane de piele care juca la biliardul electric se întorseseră şi priveau ţintă la cei trei poliţişti care trecuseră pragul sanctuarului lor. În sală se lăsase o linişte mormîntală, întreruptă numai de „clic-clac-ul" bilei de plumb, care sărea din arc în arc şi „bing-ul" numărătorului, care marca scorul pe panoul aparatului.

„Nu-i aici, îi şopti Angelo lui Rand, puştii ăştia au un al şaselea simţ care le spune cînd au parte de o astfel de „vizită". Asta e."

Tommy Malone, şeful brigăzii şuţi, trecu încetişor de-a lungul barului, privind atent fiecare chip în parte. Toţi erau hoţi de buzunare care „făceau" regulat gara „FLATBUSH" şi care, între orele de maximă aglomeraţie, veneau să se destindă aici, cu o cafea columbiană în faţă şi cu un pahar de tequila. Malone se opri la un metru de biliardul electric şi-i făcu semn să se apropie unuia dintre cei trei în bluzoane din piele.

„Vai, domnule Malone, gemu acesta, contorsionîndu-se ca un dansator de disco la balul de sîmbătă seara, da' de ce tocmai eu ? Vă jur, n-am făcut nimic !"

„Vrem să avem o mică discuţie cu tine, îi zise Malone pe un ton dulceag. Afară, în hodoroagă."

Malone şi Angelo se aşezară pe bancheta din faţă a „CHEVROLETULUI", cu şutul între ei. Rand vru să se aşeze pe bancheta din spate, dar coechipierul său îl opri.

„Mai bine întoarce-te în cafenea, iepuraş, îi sugeră el prietenește, şi cască bine ochii. Nu se ştie niciodată."

Încadrat în felul acesta, columbianul începu să tremure. Capul i se clătina precum ştergătoarele de parbriz pe timp de ploaie.

„De ce mă săltaţi, domnule Malone ? gemu el încetişor. Vă jur că n-am făcut nimic !"

„Dar nu te-am săltat, îi răspunse Malone. Vreau numai să te rog să ne faci un mic serviciu. Un mic serviciu care nu va fi uitat la următoarea porcărie pe care simt eu că o s-o faci cît de curînd."

Scoase fotografiile Yolandei Belindez și a lui Torres și le vîrî sub nasul hoțului de buzunare. Angelo privea fix chipul adolescentului. Pentru cîteva fracțiuni de secundă, văzu ceea ce căuta, o tresărire aproape imperceptibilă : recunoscuse fotografiile.

„Cunoști mutrele astea ?" îl întrebă Malone.

Șuțul părea că încearcă să-și amintească.

„Nu. Nu-i cunosc, nu i-am mai văzut."

Înainte ca hoțul să aibă timp ca să înțeleagă ce i se întîmplă, Angelo îi prinsese brațul drept ca într-o menghină și începuse să i-l răsucească.

„Amicul meu ți-a pus o întrebare !"

Picături de sudoare perlau fruntea adolescentului. Privirea îi alerga de la un polițist la altul.

„Vă jur că nu-i cunosc !"

Angelo strînse și mai tare brațul. Hoțul scoase un țipăt de durere.

„Tu ai încercat vreodată să șuteşti un portofel cu laba în ghips ? Dacă nu-i răspunzi amicului meu, o să-ți rup oasele ca pe surcele !"

„Opriți-vă ! Vă spun totul !"

Angelo slăbi strînsoarea.

„Sînt din ăia noii. Nu i-am văzut decît o singură dată."

„Unde-și au hogeagul ? Repede !"

„Pe undeva pe Micks Street. Peste drum de „EXPRESS WAY". Nu știu casa. Nu i-am văzut decît o singură dată, vă jur."

Angelo îi dău drumul la braț.

„GRACIAS, AMIGO !" zise el deschizîndu-i portiera.

*

Generalul Bertrand detesta să citească transcripțiile interceptărilor telefonice. Nu pentru că directorul S.D.E.C.E. ar fi avut cel mai mic scrupul privind moralitatea procedeului. Dimpotrivă, anii petrecuți în serviciile secrete îl învățaseră ce auxiliare prețioase puteau fi. Dacă detesta dosarele astea cu transcripții, aceasta se datroa faptului că găsea lectura lor deprimantă. Nimic nu dezvăluia mai mult vidul și mediocritatea celor mai multe dintre existențele concetățenilor săi decît fructele acestei supravegheri electronice a sufletului uman.

Cel puțin spera să descopere în convorbirile lui Paul Henri de Serre, făcute în decursul îndelungatei sale șederi în Libia, dovada unui spirit strălucit. Or, mare îi fu decepția constatînd că Serre nu era decît un banal funcționar. Un bărbat fără cea mai mică strălucire, fără umbra celei mai neînsemnate singularități nemărturisite, care să-i fi atras simpatia generalului. Nu avea nici măcar o amantă, sau dacă avea, nu vorbea niciodată cu ea la telefon. De fapt, se gîndea Bertrand amuzat, aparenta fidelitate conjugală a tipului e singura bizarerie a caracterului său.

Generalul se frecă la ochi. Dosarul foarte gros cuprindea o perioadă de mai multe luni. Una din înregistrări îl arăta pe Serre discutînd pe mai multe pagini cu directorul administrativ al centrului nuclear de la Fontenay-aux-Roses, pentru a obține numirea a trei dintre asistenții săi în funcții superioare, ceea ce ar fi antrenat propria sa avansare, deci o creștere destul de substanțială a salariului. Bertrand notă, cu interes, că discuția se terminase cu un schimb de remarci personale.

„ADMINISTRATORUL : Apropó, dragul meu, vom avea cît de curînd un premiu Nobel în dugheana noastră !"

„SERRE : Vezi să nu ; știi prea bine că suedezii nu vor da niciodată Nobelul cuiva care e asociat, chiar și pe departe, cu programul nostru ! Sînt încă prea grijulii în a-i face pe oameni să uite cum și-a cîștigat iubitul lor Nobel averea, pentru a recompensa niște francezi care lucrează în centrul care se ocupă de bombă."

„ADMINISTRATORUL : Ei bine, vă înșelați, dragul meu Serre. Vă mai amintiți de ALAIN PRÉVOST ?"

„SERRE : Omulețul care și-a pierdut ceva timp, acum cîțiva ani la CADARACHE, bibilind la motorul submarinului ?"

„ADMINISTRATORUL : Chiar el. Cu rugămintea celui mai desăvîrșit secret vă anunț că el și echipa lui de la LASERE, aparținînd centrului FONTENAY-AUX-ROSES, a făcut o descoperire decisivă în cadrul cercetărilor în domeniul fuziunii."

„SERRE : Au spart bila ?"

„ADMINISTRATORUL : Au pulverizat-o, dragul meu ! Marți după amiază e invitat la ELYSÉE ca să-i povestească lui GISCARD și cîtorva miniștri aleși pe sprînceană ce și cum."

„SERRE : Drace ! Transmiteţi-i lui PRÉVOST felicitările mele cele mai călduroase ! Rămîne între noi : nu mi-am închipuit vreodată că băiatul ăsta va fi în stare de o asemenea ispravă. La revedere, dragul meu".

„ALAIN PRÉVOST !... Cum ? ALAIN PRÉVOST ? Fir-ar dracu' al dracului ! strigă furios Bertrand. Inginerul asasinat în Bois de Boulogne, cînd se ducea la reuniunea de la Elysée cu Giscard !"

Generalul închise brusc dosarul cu stenogramele şi trase cu sete din nelipsita sa „GITANE". Sînt două posibilităţi, îşi zicea el. Prima, ca D.S.T.-ul să nu fie singurul serviciu de informaţii care a tras cu urechea la ce-şi spuneau cei doi în acea zi.

Pe cînd cea de-a doua... Venise timpul să se ocupe foarte, foarte serios de trecutul inginerului francez însărcinat cu proiectul libian.

*

Din boxele din lemn vopsit în alb, care mascau difuzoarele dispuse în centrul mesei de conferinţe din sala Consiliului naţional al securităţii din WASHINGTON, se auzi o voce. Îi chema BOEINGUL 747 „CATASTROFA", care zbura la cincisprezece mii de metri deasupra coastelor libiene ; generalul responsabil cu transmisiunile în cadrul U.S. AIR FORCE din Mediterana îl chema pe preşedintele Statelor Unite.

„VULTURUL UNU către BAZA VULTURILOR. Legătura noastră radio protejată cu BÎRLOGUL VULPII este din acest moment operaţională — „BÎRLOGUL VULPII" era numele de cod pentru TRIPOLI —. BÎRLOGUL VULPII anunţă că VULPEA UNU va fi pe linie în şaizeci de secunde."

Rumoarea discuţiilor încetă brusc la auzul numelui VULPEA UNU. Pentru cîteva clipe nu se auzi decît fîşîitul aparatelor de condiţionare a aerului. Fiecare lua cunoştinţă, în felul său, că peste puţin timp urmau să-l audă pe omul care ameninţa viaţa a şase milioane de newyorkezi.

Se auzi un fîşîit şi, brusc, vocea lui Geddafi răsună în sala de consiliu. Faptul că legătura se făcea pe o linie specială, protejată, dădea vocii sale un timbru ciudat ; ai fi

zis că provenea din banda sonoră a unui film cu extratereștri carè dau năvală să cucerească Pămîntul.

«La aparat colonelul MOAMER EL GEDDAFI, președintele JAMAHIRIEI ARABE LIBIENE POPULARE SOCIALISTE.»

În clipa în carè interpretul oficial termina de tradus această introducere, Jack Eastman deschidea microfonul din fața sa.

«Domnule Președinte, vă vorbește generalul JACK EASTMAN, consilier al Președintelui STATELOR UNITE ALE AMERICII pentru problemele securității naționale. În primul rînd vreau să vă transmit asigurările personale ale președintelui meu că linia noastră de legături radio este strict confidențială. Pentru a ușura dialogul nostru, îl am alături de mine pe domnul E.R. SHEEHAN, de la Departamentul de stat, care ne va asigura traducerea.»

EASTMAN îi făcu un semn interpretului.

«Acest angajament este satisfăcător, declară GEDDAFI la sfîrșitul traducerii. Sînt gata să discut cu președintele dumneavoastră.»

«Mulțumesc Excelenței Voastre, răspunse EASTMAN cu deferență. Președintele m-a rugat să vă spun în primul rînd că este interesat în cel mai înalt grad de conținutul scrisorii dumneavoastră. Chiar în acest moment discută cu membrii guvernului american pentru a găsi cel mai bun mijloc de a da satisfacție cererilor dumneavoastră. M-a însărcinat să-l reprezint și să încercăm să găsim împreună termenii unui acord asupra diverselor probleme pe care le-ați ridicat. Există în scrisoarea dumneavoastră un număr de puncte în care am dori să vă solicităm cîteva lămuriri. De exemplu, v-ați gîndit ce măsuri de securitate ar fi de dorit în CISIORDANIA după plecarea evreilor ?»

Cei trei psihiatri schimbau între ei surîsuri satisfăcute. Eastman își asuma cu autoritate rolul său de negociator, terminîndu-și, cum era prevăzut, prima intervenție cu o întrebare care-l putea face pe Geddafi să creadă că va obține ceea ce cere, obligîndu-l în acest fel să continue dialogul.

Urmă o pauză mai lungă pînă cînd libianul reveni la aparat. Chiar dacă vorbea în limba arabă, cei din sala de Consiliu detectară cu toții o schimbare de ton.

«Generale Eastman, nu voi vorbi decît cu Președintele și cu nimeni altcineva !»

Asistența aștepta urmarea, dar numai brumul amplificatorului mai răsuna în boxe.

„Încercați să cîștigați timp, îi șopti Jagerman generalului Eastman, răspundeți-i că l-ați anunțat pe președinte. Că va sosi. Spuneți-i orice, numai să nu plece de la aparat.".

Nici nu apucase Eastman să pronunțe două-trei cuvinte, cînd din difuzoare se auzi vocea lui Geddafi. De data asta vorbea în engleză.

«Generale, vă înșelați dacă credeți că puteți să mă faceți să cad așa ușor în cursă ! Dacă cele cuprinse în scrisoarea mea nu sînt atît de importante încît Președintele vostru să le discute el cu mine, nu mai am nimic de adăugat. Nu mai încercați să mă contactați atîta timp cît Președintele nu va fi gata să discute personal cu mine.»

Urmă din nou o pauză în care nu se auzi decît un bîzîit de fond. Apoi apelul din BOEINGUL 747 „CATASTROFA" :

„VULTUR UNU către Baza VULTURILOR ! BÎRLOGUL VULPII a întrerupt legătura !"

*

„CHEVROLETUL" lui Angelo Rocchia valsa încetișor printre găurile care înfloreau în asfaltul de pe Hicks Street. Înghesuită între docuri și Express Way, strada oferea un spectacol la fel de dezolant ca și cele din cartierul docurilor. Junele fed din Denver holba ochii, scîrbit de cele ce vedea. Aceleași graffiti-uri obscene anunțau că puterea neagră va „f... întreaga lume", aceleași fațade pe jumătate carbonizate, aceleași epave de automobile „canibalizate" pînă la tablă, aceleași mormane de gunoaie pe trotuare. Rand văzu la fereastra unei case o bătrînă în zdrențe. Cu un prosop făcut turban în jurul capului, cu restul unei pături pe umerii firavi, ținea în mînă o sticlă cu whisky. Suferința cumplită întipărită pe chipul bătrînei era de nesuportat pentru tînărul agent federal. Se întoarse spre Angelo.

„Ce dracu' căutăm aici ? O s-o luăm cu colindatul din ușă în ușă ?"

Angelo se gîndi înainte de a-i răspunde.

„Nu, spuse el într-un sfîrșit. Dacă încercăm să dăm de cele două zebre, bătînd din ușă în ușă, procedăm ca niște tîmpiți. Cum se va afla că sînt oarece copoi prin zonă, n-ai să mai găsești pe nimeni. Toți își vor închipui că sînt amicii lor de la Imigrare. Mai mult de jumătate din cei de aici sînt cu actele în neregulă. Trebuie să găsim altceva."

Trecură prin fața unei băcănii pipernicite, o gaură într-un zid, cu cîteva coșuri de legume pe jumătate putrezite, înghesuite în dreptul geamului. Angelo remarcă numele proprietarului, vopsit cu alb pe blatul ușii.

„Am o idee", zise el, căutînd un loc de parcare.

Cei doi polițiști își croiră drum printre mormanele de deșeuri care barau trotuarul, trecură pe lîngă o bandă de pușți, care spărgeau cu praștia ultimele ochiuri de geam rămase încă întregi la o casă în ruină și ajunseră în sfîrșit la intrarea în băcănie.

„Lasă-mă pe mine să-l țin de vorbă", îi ordonă Angelo, făcîndu-i cu ochiul.

Zgomotul familiar al unui clopoțel răsună la deschiderea ușii. Încă de la intrare fură învăluiți de un miros persistent de usturoi și de mezeluri bine condimentate. Te-ai fi putut crede în cambuza unui vas, văzînd mormanele de conserve, de bidoane și sticle cu ulei, pachetele cu tăieței și supele la pachet. De tavan erau agățate, în ambalajele lor din rafie, butelci cu vin ieftin din Italia.

O bătrînică îmbrăcată de sus pînă jos numai în negru, cu părul alb strîns într-un coc, apăru din spatele unei vitrine frigorifice, în care se aflau de-a valma cutii din carton cu lapte proaspăt, pachete de unt, brînzeturi și diverse produse congelate. Se uita bănuitoare la cei doi vizitatori.

„Signora Marcello ?" întrebă Angelo, exagerîndu-și accentul specific limbii vorbite în Calabria sa natală.

Bătrîna scoase un mormăit. Angelo făcu un pas spre ea. Avea o mină atît de jovială încît Rand aștepta ca din clipă în clipă să înceapă să-i cînte o arie din „TOSCA". Newyorkezul se apropie de proprietară pînă cînd simți mirosul de leșie ce emana din rochia de dimie de culoare neagră.

„Signora Marcello, șopti el astfel încît junele fed să nu audă, am de rezolvat o mică problemă și am nevoie de ajutorul dumneavoastră."

Nici nu putea fi vorba să-i mărturisească faptul că era de la poliție. Bătrînele, cum era și cea din fața lui, născute în Italia, mai ales în sud, nu vorbeau niciodată în fața polițiștilor. Era un lucru bine știut.

„Una din nepoatele mele, o micuță italiancă de pe la noi, a fost atacată duminică pe Bulevardul 4, cînd se întorcea de la slujba de ora zece de la Catedrala „Sfîntul Anton". — Se aplecă spre bătrînă ca un preot gata să asculte o confesiune —. E *fidanzato,* murmură el, arătînd cu degetul spre Rand —. O umbră de repulsie îi întunecă chipul —. Nu-i italian. Ah ! ce ți-e și cu tinerii din ziua de azi ! E neamț, dar e un bun catolic."

Se retrase cu un pas, simțind că între el și bătrînă se stabilise o legătură bazată pe simpatie. Afectînd un aer plin de o tristețe sfîșietoare, adăugă :

„Cine și-ar fi putut închipui că există oameni capabili să-i facă asta micuței, o copilă de pe la noi care tocmai primise cuminecătura ? Acolo, aproape în fața bisericii ? S-o lovească și să-i fure geanta ?"

Se aplecă din nou spre urechea signorei Marcello :

„Erau niște venetici... sud-americani. — Scuipă scîrbit pe podea —. Veneau de aici, din cartier", zise el arătînd spre stradă.

Apoi scoase din buzunar fotografiile lui Torres și Yolandei Belindez.

„Un amic de-al meu, un inspector italian din Manhattan mi-a dat fotografiile astea. Dar ce pot face copoii ? — Bătu ușor cu degetul în fotografii —. Eu sînt capul familiei. Și atunci trebuie ca eu să-i caut. Ca la noi. Pentru onoarea familiei. I-ați văzut cumva pe cei doi ?"

„Ai ! ai ! ai ! gemu bătrîna. Isuse, Mario, Iosife ! Ce se va alege de cartierul ăsta ?"

Își căuta ochelarii pe tejghea. Degetul său noduros se opri pe fotografia tinerei cu sînii provocatori :

„Pe asta o cunosc. Vine mereu să cumpere lapte de la mine."

„Unde locuiește ?"

„Puțin mai jos, lîngă cafenea. Sînt trei case la fel. Acolo stă."

*

Sigur președintele nu fusese surprins de brutalitatea cu care Geddafi refuzase să discute cu Jack Eastman și întrerupsese legătura. Se aștepta la o astfel de reacție.

„Lăsați să mai treacă vreo cîteva minute și spuneți-le celor din „747" să restabilească contactul cu Tripoli", ordonă el.

Apoi se întoarse spre cei trei psihiatri :

„Domnilor, vă invit să profităm de acest răgaz pentru a-mi spune cum trebuie să-l abordăm pe Geddafi în acest nou context. Doctore Tamarkin ?"

Pleoapele medicului american se zbăteau nervoase în dosul lentilelor groase de miop.

„Domnule președinte, experiența m-a învățat că teroriștii se dedau la violență pentru că au ceva pe suflet. Au ceva de mărturisit. Dacă sînt ascultați, vorbesc, și ceea ce spun dă, în general, cheia ripostei. Sfatul meu este deci, grosso modo, să ascultați cît mai mult cu putință."

„Ce drăguț, doctore, dar cum poți avea un dialog numai ascultînd ? Cum trebuie dusă discuția ? Să fac un apel la pace în lume ?"

Cu toate că nu-și avea locul la masa discuțiilor, Lisa Dyson estimă că era obligația ei să răspundă la întrebarea asta.

„Domnule președinte, mă tem că un apel în favoarea păcii nu va fi un argument la care să fie sensibil colonelul Geddafi, zise ea, avînd în fața ochilor chipeșul ofițer care-i oferise într-o zi un pahar cu suc de portocale. Pacea nu este obligatoriu o stare de dorit pentru un beduin. Ea implică supunerea în fața unei autorități, în timp ce dispoziția unui beduin e să fie constant la pîndă, gata de o incursiune în sălașurile triburilor vecine. Eu aș interpreta apetitul continuu al lui Geddafi pentru aventuri în exteriorul țării, sprijinul său pentru susținerea tuturor mișcărilor revoluționare ca pe o prelungire a acestei stări de spirit. Chiar dacă s-ar declara de acord cu dumneavoastră asupra necesității salvgardării păcii în lume, ar fi o eroare de a trage de aici o concluzie realmente valabilă pentru ceea ce va urma."

Președintele îi mulțumi cu un surîs.

„Și dumneavoastră, doctore Jagerman ?"

Psihiatrul olandez scoase un lung suspin, întrebîndu-se încă o dată ce dracu' căuta el în ocna asta.

„Domnule președinte, va trebui să nu vă arătați nici amenințător, dar nici slab. Ci gata să-i vîrîți în cap ideea că ceea ce cere nu e chiar irealizabil."

„Chiar dacă nu-i adevărat ?"

„Ja, ja. Va trebui să-l faceți, încetul cu încetul, să creadă că va reuși. Evitați o confruntare directă care ar risca să întărească atitudinile sale negative. După primul contact cu noi, se simte mai degrabă sigur pe el, stăpînindu-și bine emoțiile. Orice ați crede dumneavoastră, e un lucru bun. Oamenii slabi, gata să se sperie, sînt cei mai periculoși. Aceștia vă pot face pocinogul la cea mai mică provocare. — Jagerman își mîngîia alunița din frunte, cel de-al treilea ochi al său, ca și cînd ar fi căutat lumina Adevărului —. Încercați din nou să-l convingeți să stea de vorbă cu generalul Eastman. Faceți-l să înțeleagă că în acest fel veți fi mai liber să vă ocupați, cu toată hotărîrea, de satisfacerea cererilor lui. E realmente capital să-l constrîngem să stea de vorbă cu noi."

Președintele închise ochii, încrucișă mîinile și rămase cîteva clipe nemișcat, încercînd să-și adune gîndurile și să se pregătească pentru încercarea care-l aștepta. Ca un sportiv în fața marii încercări, inspiră profund și expiră brusc aerul din plămîni.

„O.K., Jack, eu sînt gata."

În timp ce se apropia de microfon fu cuprins de un acces de furie. Furie că era obligat să joace această comedie, furie fiindcă era obligat, el, șeful națiunii celei mai puternice din lume, să se umilească în fața unuia care era gata să ucidă șase milioane de oameni.

„Colonele Geddafi, vă vorbește PREȘEDINTELE STATELOR UNITE ALE AMERICII, zise el, de cum fu anunțat de stabilirea legăturii radio. Mesajul pe care mi l-ați adresat ieri face obiectul unui studiu serios și aprofundat din partea guvernului nostru și a mea personal. Nu am terminat încă s-o facem. Cu toate acestea, nu trebuie să aveți vreo îndoială asupra următorului lucru : condamnăm ferm acțiunea pe care ați întreprins-o. Oricare ar fi sentimentele voastre privitoare la problemele care ne despart, referitor la ORIENTUL APROPIAT, sau în privința nedreptăților făcute poporului palestinian, tentativa dumneavoastră de a le rezolva, jucîndu-vă cu viața celor

șase milioane de americani nevinovați, este un sacrilegiu inacceptabil ! »

Brutalitatea acestei introduceri îi făcu să pălească pe cei trei psihiatri. Tamarkin își scoase batista și-și șterse fruntea și tîmplele umede de sudoare, Jagerman trăgea de lobul urechii, ca și cînd ar fi vrut să audă cît mai clar începutul APOCALIPSULUI. Imperturbabil, președintele îi făcu semn interpretului :

„Traduceți. Și fiți atent : nu modificați nici c-o iotă, nici ca formă, nici ca fond."

Nici nu se termină bine traducerea, că președintele reluă :

«Colonele Geddafi, sînteți soldat,. și ca soldat știți că am la îndemînă puterea de a distruge instantaneu orice urmă de viață pe teritoriul țării dumneavoastră. Dacă mă veți obliga, trebuie să știți că nu voi ezita să utilizez această putere, oricare ar fi consecințele.»

«În locul meu, continuă președintele, cei mai mulți șefi de stat ar fi reacționat în felul acesta în chiar clipa în care ar fi primit ultimatumul vostru. Eu m-am abținut, căci doresc din tot sufletul să găsesc o rezolvare pașnică acestei situații, și vreau s-o găsim împreună. Cum sigur știți, n-am încetat niciodată, nici în timpul campaniei electorale și nici după alegerea mea, să declar că nu poate exista o soluție durabilă problemei ORIENTULUI APROPIAT, fără să fie luate în considerare aspirațiile legitime ale poporului palestinian. Sînt sincer gata să cooperez cu dumneavoastră în acest scop. Dar va trebui să înțelegeți că satisfacerea cerințelor dumneavoastră nu depinde numai de guvernul țării mele. Iată de ce vă propun ca generalul Eastman să ne servească drept legătură în timp ce eu voi antama negocierile cu IERUSALIMUL.»

Președintele se lăsă pe spate în fotoliu și-și șterse fruntea de sudoare.

„Cum a fost ?" îl întrebă el pe Eastman, în timp ce interpretul traducea.

„Formidabil !"

Răspunsul libianului nu se lăsă așteptat. Contrar temerilor tuturor, tonul era măsurat, aproape reținut. Nu se putea spune același lucru și despre cuvintele folosite.

«Domnule Președinte, nu v-am chemat pentru a discuta conținutul scrisorii mele. Termenii săi sînt suficient

de clari. Nu mai necesită nici o explicație din partea mea — ci doar o acțiune imediată din partea voastră.»

Geddafi făcu o scurtă pauză pentru a permite traducerea. Psihiatrii schimbau priviri profund neliniștite.

«Domnule Președinte, singurul obiect al intervenției mele este să vă avertizez de faptul că radarele mele au detectat prezența vaselor Flotei a VI-a a U.S.A. în dreptul țărmurilor libiene. Vă declar solemn, că nu mă voi lăsa intimidat de această amenințare!»

„Monstrul! mîrîi sotto voce texanul Delbert Crandell, secretar de stat la Energie. El vorbește de amenințări!"

«Navele voastre au depășit în aceste momente limitele apelor mele teritoriale. Vă cer să fie retrase imediat la o distanță de cel puțin o sută de mile marine. Dacă retragerea nu se face în următoarele două ore, cu regret trebuie să vă informez că voi fi obligat să reduc cu cinci ore limita ultimatumului.»

Președintele era literalmente uluit de atîta îndrăzneală din partea lui Geddafi. Privea cu speranță spre colaboratorii săi, căutînd să vadă pe chipurile lor un răspuns la noua dilemă ce apăruse, complicînd lucrurile. Nu văzu pe nicăieri altceva decît reflectarea propriei sale uluieli.

«Colonele Geddafi, dată fiind amenințarea din partea voastră, care planează asupra New Yorkului, găsesc această nouă cerere nu numai extravagantă, ci de-a dreptul necuviincioasă. Cu toate astea, datorită dorinței mele sincere de a ajunge, cu ajutorul vostru, la o soluție pașnică, sînt dispus s-o discut cu guvernul țării mele și vă voi anunța decizia noastră cît mai repede posibil.»

Șeful statului aruncă o privire severă colaboratorilor săi.

„Domnilor, nici unul din frumoasele voastre scenarii n-a prevăzut și beleaua asta, zise el cu amărăciune. Ce-o să-i răspundem? — Se întoarse spre președintele Comitetului șefilor de stat major —. Harry, care e părerea voastră?"

„Domnule președinte, sînt absolut împotriva retragerii acestor vase, declară categoric amiralul Fuller. Demonstrația noastră de forță are ca scop să-l oblige să devină conștient de consecințele ce le poate avea șantajul său nuclear împotriva New Yorkului asupra propriului popor. Și am reușit pe deplin. Retragerea acestor vase riscă să-l incite, la un moment dat, să-și detoneze bomba!"

„Ca să nu mai vorbim de faptul că Flota a VI-a este un enorm mecanism, adăugă șeful operațiunilor navale, care era așezat lîngă Fuller. N-o putem trambala de colo-colo ca pe nebunul de la șah. Dacă-i anulați misiunea, vor trece mai multe ore pînă va redeveni operațională".

„Herbert ?"

„Împărtășesc această opinie, răspunse secretarul de stat de la Apărare, fără să-și scoată pipa dintre dinți."

„Domnule Middleburger ?"

Secretarul de stat adjunct se juca cu pixul, căutînd să cîștige timp pentru a-și pune ordine în gînduri.

„Lăsînd la o parte toate considerațiile de ordin militar, dar ținînd cont de personalitatea lui Geddafi, cred că ar fi o eroare fatală să-i acordăm cu ușurință o astfel de concesie. Asta îl va face să fie și mai inteligent. Domnule președinte, răspunsul meu este : REFUZ TOTAL !"

„Tap ?"

Șeful C.I.A. își vîrî degetele în răscroiala vestei :

„Omul nostru pare decis să se angajeze într-o încercare de forță. Dacă asta caută, n-ar fi mai bine să-i demonstrăm pe loc că sîntem gata să-l înfruntăm ?"

Președintele privi cu atenție la personajul sigur de el, ușor arogant, care tocmai vorbise. Ah ! indivizii ăștia din serviciile secrete ! își zicea el, mereu gata să-ți răspundă la o întrebare cu o altă întrebare, pentru ca posteritatea să nu rețină în contul lor vreo luare de poziție oarecare. Să-ți vină să crezi că au studiat cu toții la „HARVARD" pe vremea lui Kissinger !

„Jack ?"

Jack Eastman se foi puțin jenat în fotoliul său :

„Sînt obligat să mă pronunț împotriva avizului general. Problema cu care sîntem confruntați constă în a ști cum vom putea salva viața a șase milioane de newyorkezi. Nu vom reuși să facem acest lucru decît cîștigînd ceea ce Geddafi vrea să ne ia : timp. Acum avem mai multă nevoie de cele cinci ore decît de prezența Flotei a VI-a în apele teritoriale ale Libiei."

„Deci mă sfătuiți să retrag navele ?"

„Da, domnule președinte, fără ezitare. — Eastman încercă să-și alunge din fața ochilor imaginea fiicei sale în rochie albă, vrînd să fie cît mai sigur că răspunde exclusiv ca urmare unei analize la rece a situației —. Rea-

litatea acestor cîteva ore este infinit mai importantă pentru noi decît modul în care Geddafi percepe forța sau slăbiciunea noastră, continuă el. Aș adăuga, în cunoștință de cauză, că nu avem nevoie de Flota a VI-a pentru a șterge Libia de pe fața pămîntului."

„E ceva care mă miră în această nouă amenințare a lui Geddafi, observă șeful statului. De ce cinci ore ? De ce nu cincisprezece ? De ce nu imediat ? Dacă navele noastre îl neliniștesc atît de mult, de ce n-a cerut mai mult ?"

Rămase cîteva clipe gînditor, încercînd să găsească el însuși o explicație. Apoi se adresă psihiatrilor :

„Care este părerea dumneavoastră, domnilor ? Ce mă sfătuiți să fac ?"

Henrick Jagerman simți din nou un fior rece pe șira spinării. Sfatul pe care se pregătea să-l dea va fi greu de înghițit pentru o parte a asistenței, cu atît mai mult cu cît el venea din partea unui străin.

„Domnule președinte, eu cred că această nouă pretenție a colonelului Geddafi trădează fundamental nesiguranța în care se află. Inconștient, el caută să vă pună la încercare, în speranța că acceptarea cererii îi va aduce confirmarea din partea dumneavoastră că această sfidare va da realmente roade. Noi am observat întotdeauna această atitudine la primele contacte cu teroriștii. O atitudine agresivă, exigentă : „Faceți imediat asta sau asta, sau dacă nu executăm un ostatec !" În asemenea situații sfatul meu este invariabil același : faceți ce vă cere teroristul. În cazul de față, vă sfătuiesc, deci, să faceți ce vă cere Geddafi. În felul acesta îi veți demonstra că se poate înțelege cu dumneavoastră. Veți strecura astfel foarte subtil în mintea lui ideea că are o șansă de a reuși dacă tratează cu dumneavoastră. Dar eu l-aș face să plătească această concesie. M-aș servi de ea pentru a-l obliga să discute conținutul scrisorii, pe care v-a trimis-o, și pe care se pare că refuză în continuare să-l discute. Pentru a pune pe picioare un dialog."

Președintele îi mulțumi cu o înclinare a capului. Fără să scoată o vorbă, închise din nou ochii, concentrîndu-se pentru a lua o hotărîre, singur în fața conștiinței sale. Apoi se întoarse spre amiralul Fuller :

„Harry, ordonă Flotei a VI-a să se retragă."

Imediat se auzi o voce scandalizată :

„Cedînd acestui şantajist, riscaţi să deveniţi CHAMBERLAINUL AMERICII", domnule preşedinte !"

Şeful statului fixă chipul rubicond al secretarului de la Energie.

„Domnule Crandell, nu-i cedez colonelului Geddafi. — Fiecare cuvînt cădea în cadenţa fatidică a unui marş funebru —. Nu încerc să fac altceva decît ceea ce generalul Eastman a calificat, pe drept cuvînt, a fi atuul major în această criză, — ochii săi albaştri erau aţintiţi asupra ceasurilor de pe perete — încerc să cîştig TIMP ! Jack ! Să se restabilească legătura cu TRIPOLI !"

Imediat ce BOEINGUL 747 „CATASTROFA" anunţă intrarea pe linie a VULPII UNU, preşedintele declară :

«Colonele Geddafi, sînt gata să ordon Flotei a VI-a să se retragă la o sută de mile de coastele Libiei, aşa cum aţi cerut. Dar ţin să vă spun că am luat această hotărîre pentru un singur şi unic motiv : pentru a vă demonstra dorinţa mea arzătoare şi sinceră de a găsi, împreună cu dumneavoastră, mijloacele de a rezolva această criză, spre satisfacţia ambelor părţi. Cu toate acestea nu voi da ordinele necesare decît dacă veţi accepta să angajăm imediat discuţiile asupra modului de rezolvare a crizei.»

După care o pauză anormal de lungă urmă cuvintelor sale. Ce se întîmpla la Tripoli ? se întreba neliniştit generalul Eastman. Cînd Geddafi răspunse în cele din urmă, o făcu în engleză.

«Atîta timp cît vasele voastre de război sînt acolo unde sînt acum, nici nu poate fi vorba de discuţii. Vom discuta cînd vor fi plecat. INCH ALLAH !»

Se auzi un declic. Cutiile albe amuţiseră din nou.

PARTEA A ŞAPTEA

„M-AŢI MINŢIT, DOMNULE PREŞEDINTE !"

Angelo Rocchia examină cele trei clădiri pe care i le arătase bătrîna din băcănie. Prezentau toate acelaşi aspect de decrepitudine : faţade leproase, scări de incendiu prăbuşite sau care atîrnau şui, ferestre şi uşi baricadate cu foi de placaj. „Camere de închiriat. Adresaţi-vă portarului din 305 Hicks Street", anunţa un panou prins pe zidul uneia dintre clădiri.

„Adevărate cocine, comentă Angelo. Sînt fără îndoială proprietatea vreunui Slum Lord din Manhattan. Aşteptînd să ia foc, individul înghesuie aici clandestini şi-i obligă să plătească cît mai mult posibil pe cap de fraier."

Cei doi poliţişti intrară în holul clădirii cu numărul 305 din Hicks Street. Un maldăr împuţit de resturi menajere, sticle goale, cutii de bere şi hîrtii unsuroase se înălţau pînă la tavan. Ceea ce era mai greu de suportat era mirosul înţepător, învăluitor, de urină, care impregna zidurile şi scara.

„Ia te uită, iepuraş !"

Angelo ridicase o sticlă şi o aruncase în mormanul de gunoaie. Sub privirile îngrozite ale junelui fed, o hoardă de şobolani bine hrăniţi o zbughi în toate direcţiile. Angelo rîse pe înfundate la vederea pasului înapoi făcut de coechipierul său şi se îndreptă spre uşa pe care scria „portar". Ciocăni. Se auzi zornăitul unui lanţ. Timid, uşa apartamentului se întredeschise, lăsînd să apară silueta unui negru bătrîn îmbrăcat într-o salopetă. Angelo îi flutură cu atîta iuţeală prin faţa ochilor insigna sa de

ofiţer de poliţie, încît portarul nu văzu decît o sclipire aurie. Rand crezu că se sufocă auzindu-l prezentîndu-se ca fiind „inspector la comisia de igienă". Arătase deja cu degetul spre muntele de gunoaie.

„Ia zi, tuciuriule, nu ţi se pare că sînt cam multe gunoaie în şandramaua asta ? Risc de epidemie, plus risc de incendiu... o să te coste ceva..."

Cu chipul înspăimîntat de cele auzite, negrul începu să descuie una cîte una încuietorile şi lanţurile care-l baricadau în casă.

„Da' ce poci să fac io ? gemu el. Ăştia care stă aici e ca animalili. Deschide uşa şi-şi aruncă gunoaili pă scară !"

„Va trebui să dresez cîteva procese verbale... — Angelo scoase fotografia tinerei hoaţe —. Numai dacă... — Îi arătă fotografia —. O cunoşti ? O columbiană. Cu ţîţele mari, pe care le vezi de la un kilometru".

Portarul examină atent fotografia. Spasmul brusc al mărului lui Adam îl convinse pe poliţist că acesta va minţi.

„Nu, io n-am văzut-o pă aici niciodată."

„Păcat ! — Angelo îl privea compătimitor —. Speram că ne putem face unul altuia mici servicii, înţelegi ce vreau să zic ?"

Poliţistul suspină şi scoase o bucăţică de hîrtie ca şi cînd s-ar fi pregătit să scrie un proces verbal.

„Sînt pe puţin o duzină de infracţiuni aici."

Arătă gunoaiele, scara fără iluminare, scările de incendiu rupte,

Dumnezeule mare ! îşi zicea Jack Rand, înspăimîntat de comedia coechipierului său, dacă află vreodată F.B.I.-ul prin ce mijloace am obţinut informaţiile, pot spune un călduros adio carierei mele ! Sînt sigur că-mi voi sfîrşi zilele într-un cătun din South Dakota !

„Hai, domnu' inspector, da' de ce trebui' să vă grăbiţi, îi zice portarul. Nu vă supăraţi. Că pă mine mă pune propietarul să plătesc hîrtiile ălea.»

„Aşa deci ? Sper că ai ceva bani la ciorap ! Căci de data asta distracţia o să te cam coste... ia să vedem... cam la cinci sute de dolari."

Portarul se clătină sub forţa loviturii. Dar mai ştia că locatarii i-ar fi sucit cu plăcere gîtul, dacă avea nefericita inspiraţie să-l dea pe vreunul dintre ei pe mîna poliţiei.

„Ascultă, amice, îi zice cu blîndeţe Angelo, punîndu-i mîna pe umăr. Îţi fac o favoare. Să zicem că uităm de ăia cinci sute de dolari. Dar zi-mi, iute, unde înnoptează porumbiţa asta. Ştim că locuieşte aici."

Ochii bătrînului începură să se rotească precum bilele de la loto, privind cînd spre uşile de pe coridor, cînd spre scară, cînd spre trotuarul din faţa casei.

„La 207, murmură el paralizat. Etajul doi, a doua uşă pe dreapta."

„Acum e sus ?"

Negrul dădu din umeri.

„Mişună fără încetare. Uneori sînt şi cinşpe la ea."

Angelo îl lovi pe portar prieteneşte cu palma pe obraz şi-i făcu un mic semn de adio, apoi îl chemă pe Jack Rand, care era în hol, şi începură să se sfătuiască.

„Trebuie să cerem întăriri, îi zise agentul federal. Se pot dovedi periculoşi."

„Ai dreptate, mormăi newyorkezul. Cincisprezece gagii nu-s de colo. — Angelo se ciupea de bărbie —. Dar, în general, şuţii nu sînt înarmaţi. Îi costă prea scump să fie găsiţi cu puşcociul după ei cînd se ocupă numai de buzunare. — Angelo se gîndea —. Pe de altă parte, a încerca să aduci pe neobservate poliţaii într-un cartier ca ăsta e ca şi cum ai încerca să vîri un elefant într-un magazin cu porţelanuri. Hai, vino, iepuraş, o să mergem singuri !"

Ajuns în dreptul scărilor, Angelo scoase din buzunar un mic calendar din plastic cu reclama băncii „FIRST NATIONAL CITY BANK". Să-i ceri dublura cheii amărîtului ăla de portar însemna să-i semnezi condamnarea la moarte. Sigur că puteau încerca să spargă uşa, dar asta îi va lipsi de efectul surprizei. Vîrî calendarul sub nasul lui Rand.

„Am să deschid colivia cu drăcia asta. După care dăm buzna amîndoi."

Utilizată adesea de poliţişti şi de lăcătuşi, acea micuţă placă din plastic, rigidă şi suplă în acelaşi timp, permitea deschiderea fără zgomot a broaştelor obişnuite.

„Angelo ! nu putem face asta ! se revoltă junele fed. Nu avem mandat de percheziţie."

„Ce griji ai şi tu ! îi replică Angelo, ajuns pe palierul de la etajul doi. Nu trăim într-o lume perfectă, iepuraş !"

•

„Sublim !“

Michael Laylord se învîrtea ca un titirez în jurul manechinului încremenit într-o oază excentrică, sub lumina reflectoarelor din studiou. Cu ochiul lipit de vizorul scumpului său „HASSELBLAD“, îngenunchia căutînd să surprindă reflexele mov ce dansau pe rochia de seară a casei „YVES SAINT-LAURENT.“

„FANTASTIC ! — Apăsă pe declanşator —. Fabulos !“

În felul ăsta luă o duzină de instantanee.

„Merci, iubito, ajunge pentru ziua de astăzi“, zise el modelului, stingînd reflectoarele.

Atunci o descoperi, ghemuită într-un colţ al studioului, pe Leila, care revenise la New York după ce-l condusese pe fratele său în ascunzătoarea de la Dobbs Ferry, unde trebuia să se întoarcă cu Kamal a doua zi şi de unde trebuiau să fugă în Canada.

„Linda ! exclamă el. Eu credeam că dejunezi cu...“

Ea îl întrerupse cu o sărutare.

„Mi-am schimbat programul. Ca să mîncăm împreună !“

•

„Poliţia ! Nimeni nu mişcă !“

Cuvintele răsunară ameninţătoare între cei patru pereţi ai încăperii. Angelo şi Jack Rand dăduseră năvală pe uşa deschisă graţie micuţului calendar din plastic. Ar fi zis că-s doi federali, de pe vremea prohibiţiei şi a lui ELLIOT NESS, care năvălesc într-un s p e a k e a s y : pălăria trasă pe un ochi, revolverul ţinut strîns în pumn, genunchii uşor îndoiţi. O astfel de înscenare avea de ce să-i înlemnească pe cei şase ocupanţi ai apartamentului.

Locul era conform cu ce-şi imaginase Angelo : saltele din paie întinse pe jos ; un bec chior, atîrnînd din tavan la capătul a două fire, era unica sursă de lumină. Şi totul era inundat de un miros insuportabil de sudoare amestecată cu parfum ieftin. Pe o sfoară întinsă, de-a lungul camerei, se uscau de-a valma izmene, sutiene, tricouri, chiloţi de damă, blugi — decor derizoriu al acestei maghernițe împuţite. În cameră nu exista decît o singură mobilă : o canapea desfundată ale cărei arcuri străpunseseră stofa roasă de atîta frecuş, şi pe marginea căreia

era așezată fata cu sînii opulenți, ocupată să mestece cu lingura într-o oală, care fierbea pe un reșou așezat direct pe podea. Angelo o recunoscuse imediat. Se îndreptă, își puse revolverul la loc în tocul de la subțioară, trecu peste un adolescent înspăimîntat și se proțăpi în fața ei. Adulmecă mirosul ce se ridica din oală.

„Ce păcat că n-o să te poți bucura de ea, îi zise ușor amuzat, că miroase al dracului de bine ! ia-ți hainele, *muchacha,* mergi cu noi la bulău !"

„Nu vă atingeți de *mujer* la mine ! Ce vrei de la ea ?" scheună atunci o formă lăbărțată într-un culcuș de-a lungul zidului.

„Gura !" strigă la el Jack Rand.

Torres, columbianul care lucra cu fata, tăcu imediat. Era un tinerel gălbejit, cu pomeții unsuroși, o privire febrilă și o claie de păr negru și cîrlionțat.

„Dă cuvertura aia la o parte", îi ordonă Rand, arătînd cu țeava revolverului spre un fel de poncho roșu cu desene geometrice, sub care s-ar fi putut ascunde o armă.

Columbianul se conformă. Cu excepția unor șosete desperecheate și a unui slip de o albeață îndoielnică, individul era gol-goluț. Angelo se apropie de el, scoase din buzunar fotografia pe care i-o dăduse șeful brigăzii hoți de buzunare și o compară surîzător cu originalul.

„Hei ! amigo, chiar tu ești zebra pe care o căutăm. Mergi și tu la bulău !"

Șuțul începu să protesteze într-un amestec de spaniolă și engleză, dar Angelo îi închise iute pliscul.

„Individul căruia i-ai săltat portofelul în gară vinerea trecută ți-a recunoscut mutra dintr-un morman de fotografii. Ți-am zis c-o să ajungi la bulău ! Numai că înainte o să avem o mică discuție între patru ochi".

Unul dintre ceilalți trei columbieni întinși pe saltele căuta să-i atragă atenția polițistului. Era un bărbat în vîrstă, cu chipul trist și zbîrcit.

„Domnule inspector, e din ăia noii, îi zise el rugător într-o engleză ezitantă. N-a făcut nimic rău pînă acu' ! — Cotrobăi sub așternut și scoase un pachet de bancnote —. Am putea să ne înțelegem !" zise el, făcîndu-i cu ochiul.

Angelo îi aruncă o privire pătrunzătoare și le făcu semn să iasă, lui și celor doi asociați ai săi, ca și unei fete ghemuite într-un colț al încăperii.

„Ștergeți-o ! Toată lumea afară ! Imediat ! Dacă nu, îmi chem amicii de la Imigrare !"

Simpla pomenire a cuvîntului „imigrare" îi făcu pe cei patru columbieni s-o ia din loc fără să mai aștepte alte invitații. Angelo se întoarse apoi spre Torres și-i zise pe un ton dulceag :

„Amigo, trebuie să ne dai o informație : cui ai plasat cărțile de credit pe care le-ai ciupit vineri dimineața în gara „FLATBUSH" ? Cine ți-a dat comanda ?"

Angelo auzi în spate o rafală de cuvinte spaniolești. Nu înțelese decît două : *derechos civicos* — drepturi civice. Exasperat, se întoarse spre fata cu sînii mari și-i aruncă o privire ucigătoare. Trebuie să-i fac vînt nebunei, își zise Angelo. Îl chemă pe Rand, care stătea de pază în dreptul ușii.

„Ia gagica și du-o jos în rabla noastră ! Vin și eu imediat".

Rand se cam codea. Nu aproba metodele coechipierului său. Cu toate astea se supuse.

„Hai, fetițo, marș afară !" îi strigă el, împingînd-o pe palier.

Se auzi ușa trîntindu-se și Torres începu să-și tragă pe el o pereche de blugi.

„Șezi blînd ! îi zise Angelo, smulgîndu-i pantalonii din mînă. Mai întîi să stăm de vorbă. Îți repet întrebarea : cui ai plasat cartea de credit „AMERICAN EXPRESS" pe care ai găsit-o în portofelul șterpelit vineri ? Cine ți-a dat comanda ?"

„Eu nimic furat, *señor !*"

Vocea îi tremura, dar îl privea pe polițist drept în ochi.

„Fii foarte atent, *muchacho !* Te întreb pentru a treia oară cui ai dat blestemata aia de carte ! Tu ai dat lovitura în gară vineri dimineața. Cineva ți-a cerut să alegi un client care să semene cu o anumită persoană. Cine e ? Atît vreau să știu."

Torres lăsă ochii în podea, se dădu înapoi și se urcă pe o saltea. Se sprijinea cu spatele de zid. La picioarele sale, pe reșou, oala fierbea, în draci. Angelo se apropie amenințător de el.

„Domnule, îl implora columbianul, tu nu dreptul ! Eu avem *derechos civiços.*"

„*Derechos civicos* ? rînji Angelo. Tu nu ai drepturi civile, tîrîtură ! Drepturile tale le-ai lăsat la Bogota".

Polițistul se apropie de Torres, pe care îl domina cu mai bine de un cap. Adolescentul slăbuț și neputincios tremura de frig, de frică, din cauza acelui sentiment de neputință, datorat goliciunii în fața anchetatorului. Își proteja sexul cu mîinile, și umerii roșii și osoși îi dădeau un aer și mai jalnic.

Lovitura polițistului fu atît de rapidă încît columbianul n-o văzu venind. Mîna stîngă a lui Angelo îl lovi în bărbie și-l proiectă cu capul de perete. Paralizat de frică, ridică mîinile. Angelo profită de ocazie și-l prinse de testicule cu mîna dreaptă, strîngîndu-l tare. Columbianul scoase un urlet.

„O.K., fiu de cățea, acu' ori îmi spui cui ai dat blestemata aia de carte ori îți smulg bomboanele și ți le vîr pe gît !"

„Vorbesc ! Vorbesc !" gemea Torres, frînt în două.

Angelo slăbi ușor strînsoarea.

„UNION STREET. BENNY. DOSITORUL !"

Angelo strînse din nou.

„Unde pe Union Street ?"

Columbianul scoase un nou urlet. Un val de sudoare îi înundase fața.

„Aproape de Bulevardul 6. Peste drum de supermagazin. Etajul doi."

Angelo îi dădu un brînci șuțului, care se prăbuși pe podea, gemînd de durere.

„Hai, pune-ți izmenele, îi ordonă el. O să-i facem amîndoi o mică vizită lui Benny ăsta al tău."

•

„Michael, my love ! Și dacă am uita de tot și de toate, măcar cîteva ore... să nu ne mai gîndim decît la noi doi ? spunea Leila, privindu-și iubitul cu un aer languros.

Fotograful o privea uimit. Mai devreme, în taxiul care-i ducea la restaurant, îi dăduse de înțeles că are să-i spună ceva foarte important. În timpul dejunului rămăsese tăcută, abia atingîndu-se de mîncare și de paharul cu vin. Chelnerul strînse farfuriile și adusese cafeaua.

„Acesta e lucrul deosebit de important pe care vroiai să mi-l spui ?" o întrebă el, lăsînd jos ceașca cu cafea.

„Se spune că dragostea e ca o plantă, Michael. Pe care trebuie s-o îngrijești ca să se dezvolte. Ar fi minunat dacă, din cînd în cînd, am face împreună cîte o mică

nebunie, ceva mai deosebit de cenușiul de fiecare zi. Ar fi ca o gură de aer proaspăt pentru..."

„...legătura noastră ?"

„Dacă vrei, da."

„Și ce ți-ar plăcea să facem ?"

„Orice... De exemplu, plecăm din restaurantul acesta, ne urcăm în primul taxi, îi spunem șoferului să ne ducă la aeroportul „KENNEDY" și plecăm undeva. Două, trei zile. Fără bagaje. Fără nimic. Uite, eu trebuie să fiu mîine la Montreal. Să văd o colecție de vară. Mîine seară ne-am putea întîlni la Quebec. Michael, tu cunoști Quebecul ? Ai văzut CHÂTEAU FRONTENAC ? Un vechi și imens hotel francez pe malul fluviului Saint-Laurent. Cu restaurante, magazine și localuri de noapte ca la Paris. Ne vom plimba cu trăsura și vom mînca un munte de cornuri."

Îi luă mîna lui Michael. O nerăbdare copilărească îi strălucea în priviri. Michael mai luă o înghițitură de cafea.

„Linda mea scumpă, am programat pentru mîine două ședințe de pozat pe care nu le pot amîna. Nu am cum. Și apoi nu uita că miercuri sîntem invitați la Truman Capote... Dacă chiar ai chef de o escapadă, hai mai bine să ne petrecem sfîrșitul de săptămînă în Mexic, la Puerto Vallerta, sugeră el conciliant... Brr... Canada ; e un ger pe acolo, mai ales acum, iarna. Plecăm vineri după amiază și seara luăm masa sub palmierii de pe malul Pacificului."

Leila pocni din degete entuziasmată.

„Minunată idee ! Las totul baltă. În loc de Canada, plecăm mîine după-amiază spre Mexic. Ești un geniu, dragul meu."

„Nu mîine, darling, vineri, o corectă Michael, plătind nota. Cei de la „VOGUE" mă spînzură dacă nu le fac fotografiile mîine. Dar vineri..."

Leila se întristase brusc. Pînă unde pot merge fără riscul de a... se întreba ea.

Afară, norii cenușii și joși anunțau noi căderi de zăpadă.

„Mai ai de lucru astăzi ?"

„Nu", îi răspunse el, ajutînd-o să-și îmbrace mantoul de blană.

„Atunci, haidem la tine. Am mare nevoie de tandrețe."

Situat la etajul nobil, al treilea, biroul secretarului general al ministerului francez de externe avea ferestrele spre splendoarea poluată a Senei. Oprit în dreptul uneia din ele, baronul Geoffroy de Fraguier, actualul stăpîn al locurilor, urmărea lenta înaintare a unui şlep care lupta contra curentului gălbui al fluviului, întrebîndu-se care ar putea fi motivul real al vizitei urgente pe care urma să i-o facă directorul S.D.E.C.E.

Fraguier nu înghiţea nici omul şi nici organizaţia pe care o conducea. Încăpăţînîndu-se să copieze modelul său american, cei de la S.D.E.C.E. intraseră pe domeniul de vînătoare rezervat celor din Quai d'Orsay, implantîndu-şi reprezentanţi în toate ambasadele Franţei, vopsiţi în consuli sau ataşaţi politici. Fraguier acuza guvernul că tolerase această degradare a corpului diplomatic, demn urmaş al unor VERGENNES şi TALLEYRAND.

Revenise la masa sa de lucru cînd un uşier îl introduse pe generalul Bertrand. Îl salută cu cel mai impecabil semn din cap compatibil cu regulile curtoaziei.

„Cărui fapt datorez plăcerea prezenţei dumneavoastră aici ?" întrebă el cu o voce fals cordială.

Bertrand căuta o scrumieră. Cu degetul, baronul îi arătă un gheridon în celălalt colţ al încăperii.

„La 15 aprilie 1973, îşi începu generalul explicaţiile, cu scrumiera pe genunchi, ministerul dumneavoastră a semnat, în numele unui domn Paul Henri de Serre, inginer la Comisariatul pentru energie atomică, un contract pe trei ani, care-l însărcina cu o misiune pe lîngă Comisariatul pentru energia atomică din India, în calitate de consilier tehnic. S-a întors în Franţa în noiembrie 1975, cu şase luni înainte de expirarea contractului. Dosarul pe care mi l-au furnizat colegii mei de la D.S.T. şi care-l priveşte pe domnul de Serre nu indică motivele acestei întoarceri anticipate. M-aţi putea oare ajuta să mă lămuresc ?"

Baronul se aplecă asupra biroului, cu coatele pe tăblia mesei şi capul prins între palme.

„Aş putea cunoaşte şi eu motivele curiozităţii dumneavoastră ?"

„Tare mă tem că nu, se scuză Bertrand, care jubila în sinea lui. Cu toate acestea ţin să precizez că am auto-

rizații de la cel mai înalt nivel pentru a vă cere dosarul său."

Braconierii ! fierbea, de indignare, diplomatul. Iată-i vînînd încă o dată pe pajiștile noastre, invocînd binecuvîntarea castelanului. Ce vremuri ! Ce moravuri !

Fraguier ceru dosarul de Serre unuia dintre colaboratorii săi. Îl deschise pe birou, în așa fel încît Bertrand să nu-l poată citi din fotoliul în care era așezat. La documentul care punea capăt ședерii lui Paul Henri de Serre în India, era atașată o notă. Ea făcea trimitere la un plic sigilat ce conținea o scrisoare a ambasadorului Franței în India, adresată predecesorului secretarului general. Acesta o luă și o citi, trăgînd de timp, lucru de natură să-l înfurie pe general, a cărui nerăbdare era manifestată. Cînd termină de citit, împături scrisoarea, o puse înapoi în plic, puse plicul la loc și înapoie dosarul colaboratorului său.

„Cum era de așteptat, o afacere fără importanță", zise el în cele din urmă.

„Hm !" mîrîi generalul sceptic.

„Amicul vostru, domnul de Serre, a utilizat valiza diplomatică pentru a scoate fraudulos antichități. Obiecte de mare valoare. Pentru a evita orice asperități în relațiile cu prietenii noștri indienii, a fost rechemat și reintegrat la comisariatul pentru energie..."

„Extrem de interesant", constată Bertrand, stingînd cu mare atenție mucul țigării în scrumieră.

Deci găsise acea greșeală, acel defect care îi permitea să exploreze zonele de umbră ale unui individ mai presus de orice bănuială ! Limbile pendulei „LUDOVIC AL XVI-lea", de pe șemineul din spatele baronului, arătau orele șase și jumătate ale după-amiezii. Dacă vroia să exploreze aceste informații, înainte de căderea nopții, trebuia să acționeze cu cea mai mare viteză. Deși se găsea oricum într-o dilemă : nu era mai înțelept să-și ia un timp de gîndire și să aștepte pînă a doua zi ? Pe de altă parte, colegul lui de la C.I.A. părea al dracului de grăbit...

„Vă rog să mă scuzați, domnule secretar general, dar mă văd obligat să vă cer permisiunea să utilizez facilitățile dumneavoastră de comunicații radio pentru a transmite un mesaj urgent reprezentantului nostru la Tripoli. Luînd în considerare cele ce mi-ați spus, nu mai pot aștepta pînă la întoarcerea la birou."

Jeremy Oglethorpe, expertul Washingtonului în materie de evacuare, contempla spectacolul cu încîntarea unui puşti ce descoperă, în dimineaţa crăciunului, trenuleţul electric al viselor sale. Pe un întreg perete din postul de comandă al direcţiei generale a transportului în comun din New York se întindea o hartă luminoasă a metropolitanului, gigantică pînză de păianjen semănată cu 450 de staţii printre care şerpuiau ca licuricii cele cinci sute şase rame care transportau în fiecare zi patru milioane de călători pe cei trei sute optzeci de kilometri ai celor trei reţele.

„E mai impresionant decît îmi închipuiam, se extazia el în faţa negrului gras şi jovial care ocupa funcţia de director al traficului. Domnule Todd, îl întrebă el brusc, închipuiţi-vă că ar trebui să evacuăm Manhattanul în cea mai mare grabă ; care ar fi numărul maxim de persoane pe care le-ar putea transporta metroul în, să zicem, patru ore ?"

Negrul privea cu uimire la omuleţul cu papion din faţa sa.

„Mărturisesc cinstit că întrebarea asta nu mi-am pus-o niciodată."

Oglethorpe scoase un dosar din servietă.

„Cu toate astea am un document elaborat de „STANFORD RESEARCH INSTITUTE", care arată că, mobilizînd totalitatea celor şapte mii de vagoane ale metropolitanului, îmbarcînd cîte două sute cincizeci de pasageri în vagon, mărind lungimea fiecărui tren de la zece, la paisprezece vagoane, şi crescînd cadenţa la o ramă pe minut, care să circule cu viteza maximă posibilă pînă la staţiile terminus, se pot evacua trei milioane şi jumătate de oameni în mai puţin de patru ore. E adevărat ?"

Directorul traficului era din ce în ce mai interzis.

„Mă tem că estimările dumneavoastră sînt puţin cam optimiste."

„Adică ?"

„Adică, vreau să spun că socotelile dumneavoastră de acasă nu ţin seama de cele 20% din vagoanele din reţea defecte, aflate în revizie sau reparaţii curente, de faptul că dacă veţi înghesui mai mult de două sute de oameni într-un vagon vor începe adevărate busculade, ramele vor

ajunge să se ciocnească în lanț, că dacă vor merge cu viteza maximă vor deraia precis, iar dacă veți mări numărul de vagoane la paisprezece, ultimele patru vor rămîne ascunse după colț, în tunel, căci peroanele nu pot acoperi decît zece vagoane ! În rest, calculul e cum nu se poate mai bun !"

Pe măsură ce Todd îi enumera obiecțiile sale, chipul expertului pălea.

„Am putea totuși evacua cel puțin jumătate ? implora el. Măcar două milioane în patru ore ?"

Negrul dădu trist din cap.

„Planul dumneavoastră e formidabil, domnule expert. Numai că are un mic defect : e complet irealizabil !"

„Complet ?" se ofuscă Oglethorpe.

Rînjetul lui Todd îi dădu de înțeles că acesta nu avea chef de glume.

„Și apoi cine o să vă conducă minunatele trenuri din vis ?" îl întrebă el.

„Conducătorii voștri obișnuiți, ca de obicei. Dar cine ați vrea s-o facă ?"

„Și ce motiv o să invocați pentru această evacuare de urgență ?"

„Nu știu încă... ezita Oglethorpe, pipăindu-și papionul... de exemplu, le-am putea spune că teroriștii au ascuns o bombă atomică undeva în Manhattan."

Negrul pufni în rîs.

„Dacă o să le spuneți că e o bombă atomică în Manhattan, puteți fi sigur că au să-și ducă cu toată pompa ramele pînă la stația terminus. Asta, da ! Dar acolo vor coborî și ei ca toată lumea. În privința acarilor și șefilor de tren, de care veți avea nevoie să aduceți ramele înapoi în oraș, fiți sigur că-și vor fi făcut și ei valiza ! — Mimă cu mîna un semn de adio —. Doar nu vă închipuiți c-or fi tîmpiți să aștepte să le cadă în cap bomba voastră ! Și cine se va ocupa de oameni, în stații ? Nu angajații metroului, asta v-o garantez eu. Ei vor fi primii care o vor șterge spre Bronx sau mai știu eu unde. În maximum o jumătate de oră veți găsi toate ramele goale, într-o învălmășeală de nedescurcat, la capătul liniilor. Iar în timpul ăsta oamenii se vor părui pe peroane."

Oglethorpe asculta avalanșa de calamități cu inima strînsă, cu mîna încleștată pe dosar. Negrul arătă spre documente, cu un aer dezolat :

„Ceea ce aveți dumneavoastră acolo, sărmanul meu lomn, sînt numai vorbe goale !“

•

Flegmaticul șef al brigăzilor NEST, de detectare a explozibililor nucleari, avea aerul disperat al unui soț care tocmai a aflat că soția sa e pe cale să nască quintupli. De la reîntoarcerea în P.C.-ul instalat în cazarma din Park Avenue, Bill Booth simțea că înnebunește. În decursul unei singure ore elicopterele sale, care survolau partea de jos a Manhattanului, semnalaseră puternice emisii de radiații. Și aceste radiații dispăruseră în mod misterios la sosirea echipelor terestre, trimise să percheziționeze imobilele unde fuseseră detectate. Cu toate acestea, echipamentele de la bordul elicopterelor funcționau corect, cum o dovedea verificarea făcută pe elicopterul trimis la baza aeriană McGuire.

Exasperat, Booth se plimba ca un leu în cușcă prin P.C., ascultînd mesajele radio de la echipele sale din teritoriu. Brigăzile NEST dispuneau de un sistem de transmisii ultraperfecționat, detașat în mod special de la baza lor din Las Vegas. În întregime autonom, el permitea echipelor de la sol sau din aer să comunice pe frecvențe secrete ce nu puteau fi interceptate nici de ziare, nici de stațiile de radio și televiziune, nici de radioamatorii care-și făcuseră o ocupație din spionarea comunicațiilor poliției. Pe pereți erau înșirate imense fotografii aeriene ale unor zone din cartierele newyorkeze. Rezoluția acestor clișee era atît de mare încît puteai deslușî culoarea pălăriei unei trecătoare pe Strada 5. Aceste documente veneau dintr-o serie de clișee care acopereau o sută șaptezeci de orașe americane și care stăteau zi și noapte la dispoziția statului major al brigăzilor NEST din Washington. Booth auzi brusc vocea surescitată a unuia dintre oamenii săi.

„FULG 3 către BAZĂ ! Am captat ceva ! Sînt deasupra Străzii 23, aproape de intersecția cu Madison Avenue.“

FULG 3 era unul din cele trei elicoptere din dotarea permanentă a brigăzilor NEST. Pilotul său tocmai relua emisia pentru a reconfirma localizarea exactă, cînd Booth îl auzi înjurînd :

„Paştele şi dumnezeii măsii ! Sursa de radiaţii a dispărut !"

Se scurseră cîteva secunde, după care vocea reveni :

„Bill ! Le-am regăsit. N-au dispărut, ci se deplasează. Aş spune că se deplasează pe Madison Avenue !"

„Fac pariu că jigodiile alea au pus bomba într-un camion şi-o plimbă de colo-colo prin oraş !"

Dădu ordine ca o duzină de furgonete să cerceteze imediat sectorul, trimise şi cel de-al doilea elicopter în sprijinul primului şi alertă F.B.I.-ul. O întreagă armată de maşini banalizate se pregătea pentru vînătoarea camionului, în traficul intens al miezului de zi. Urmărită în permanenţă de elicoptere, sursa de radiaţii urcă de-a lungul bulevardului Madison, trecu de Strada 34, depăşi „MOBIL BUILDING" şi o coti scurt spre vest.

Brusc, elicopterul din frunte anunţă :

„Sursa de radiaţii s-a oprit."

„Unde sînteţi ?" îl întrebă Booth.

„În intersecţia Străzii 42 cu Bulevardul 5."

Şeful echipelor NEST ordonă echipajelor sale să se îndrepte spre intersecţie. Prima furgonetă ajunsă în zonă confirmă imediat :

„Radiaţii prezente !"

„Unde te afli exact ?"

„Chiar în faţa Bibliotecii Municipale !"

*

La Washington, orologiul de pe peretele sălii Consiliului Naţional al Securităţii arăta ora 14,28. Din clipa în care Geddafi întrerupsese legătura asigurată de BOEINGUL 747 „CATASTROFA", cu două ore şi jumătate mai devreme, în încăpere domnea o atmosferă de neputinţă. Sunau neîntrerupt soneriile telefoanelor care-o legau cu Centrul de comandă al Pentagonului, cu Biroul urgenţelor nucleare din cadrul F.B.I. ; cu P.C.-ul poliţiei newyorkeze, cu Biroul acţiuni al C.I.A., cu Centrul operaţional de la etajul 7 al Departamentului de stat al Apărării, intrau şi ieşeau tot felul de mesageri. Ceşti de cafea, resturi de mîncare şi scrumiere debordînd de mucuri umpleau masa, amestecate printre maldărele de documente secrete. Nici una dintre telegramele şi mesajele care soseau, prin in-

termediul rețelei ultrasofisticate de telecomunicații aparținînd Casei Albe, nu adusese președintelui și consilierilor săi nici cea mai mică ușurare, nici cea mai palidă promisiune că s-ar putea găsi o soluție rezonabilă acestei crize. Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de expirarea ultimatumului lansat de dictatorul de la Tripoli, președintele și guvernul său erau dezarmați, în ciuda fabuloasei panoplii de mijloace militare aflate la dispoziția S.U.A. Respirînd mirosul acru de fum amestecat cu transpirație, Eastman găsea că semănau cu echipajul unui submarin avariat, aflat pe fundul mării. Erau informați din oră în oră cu derularea acțiunii de detectare a bombei din New York. O certitudine se impunea puțin cîte puțin : dimensiunea acțiunii era atît de uriașă încît nu mai exista nici o speranță de a găsi bomba în termenul impus de Geddafi ; în timp ce absolut toate mesajele sosite din străinătate îl presau pe președinte să nu cedeze șantajului. Dar nimeni nu spunea cum ar putea-o face, fără să pună în pericol viața locuitorilor din New York.

În cursul ultimelor ore președintele se întreținuse cu prim-ministrul Begin de două ori : prima oară pentru a-l informa asupra situației, a doua oară, presat de cei de la C.I.A., ca să-l roage ca specialiștii israelieni să accepte să „joace" criza pe calculator împreună cu omologii lor americani. Poate că nenorocitele alea de creiere electronice ne-ar lumina acolo unde noi nu reușim să facem lumină și ne-ar da, prin cine știe ce minune, soluția-miracol, i-a zis, în esență, președintele prim-ministrului Begin. La Washington nimeni nu credea cu adevărat că vor obține soluția de la necuvîntătoarele „Marelui Albastru", numai că scopul lor era altul : să-i oblige pe evrei să vadă cu ochii lor, pe propriile ecrane, că numai o concesie teritorială majoră din partea lor va permite salvarea New Yorkului.

Imediat după orele 14,30 un ofițer de marină întrerupse un raport al C.I.A., ce provenea de la biroul din Paris, pentru a anunța că ultimul vas al Flotei a VI-a tocmai părăsise apele teritoriale ale Libiei. Președintele primi vestea cu un amestec de ușurare și îngrijorare. Dialogul urma să fie reluat, dar în ce direcție trebuie el orientat ? Cum să-l faci să judece, de la șase mii de kilometri distanță, pe un fanatic care, nu mai departe decît ieri, era numai șeful iluminat al unui mic popor de triburi pierdute

într-un ocean de nisipuri mișcătoare ; dar care astăzi era — grație petrolului, geniul tehnologic al omului secolului 20, nebuniei OCCIDENTULUI, care permisese oricui accesul la cele mai prețioase cunoștințe — în posesia mijloacelor care-i permiteau să impună lumii viziunea sa de justițiar. Omenirea își putea permite luxul de a mai avea tirani pe vremea sabiei sau a ghioagei, nu în secolul atomului, își zicea președintele.

În timp ce în difuzoarele boxelor se auzea jargonul spațial al operatorilor de pe „CATASTROFA", care stabileau legăturile cu Tripoli, președintele aruncă o ultimă privire asupra notelor pe care le primise, în cursul discuțiilor cu psihiatrii care-i erau consilieri. „Flatați-l ! Exaltați-i vanitatea, dîndu-i de înțeles că ar fi un lider mondial. E un solitar. Promiteți-i un prieten. Demonstrați-i că sînteți cel care-l poate scoate cu demnitate din tranșeele unde s-a retras. Să-i vorbiți cu blîndețe. Fără amenințări. Să nu-i dați nici o clipă impresia că nu-l luați în serios. Încercați să-l faceți să se îndoiască. Trebuie să-i zdruncinați progresiv fermitatea. Să nu știe niciodată unde se află !" Hm ! Sfaturi bune pentru a trata cu niște prăpădiți de hoți care au atacat o bancă de provincie ! La ce-or servi ele în discuția cu un tip de calibrul lui Geddafi... numai Dumnzeu poate ști !

Ofițerul radio aflat în „BOEINGUL 747" aflat deasupra Libiei anunță :

„VULPEA UNU este pe linie !"

Președintele simți un ghem în stomac. Se descheie la guler. După ce se asigură că libianul constatase retragerea Flotei a VI-a, declară :

«Colonele Geddafi, doresc să discutăm împreună foarte grava problemă pe care o ridică scrisoarea dumneavoastră. Știu cu cîtă ardoare doriți ca frații voștri din Palestina să obțină dreptatea. Vreau să știți că împărtășesc aceleași sentimente, că...»

Geddafi îl întrerupse. Vorbea de la început în limba engleză. Vocea îi era la fel de politicoasă ca și în cazul precedent, dar cuvintele nu erau cu nimic mai încurajatoare.

«Domnule președinte, nu cred că e cazul să ne pierdem timpul cu discursuri frumoase ! Israelienii au început, sau nu, evacuarea teritoriilor arabe ocupate ?»

„Nici urmă de emoţie", îl informă specialistul de la C.I.A. care mînuia analizatorul de voce.

«Vă înţeleg nerăbdarea, îi răspunse preşedintele, luptîndu-se să-şi păstreze calmul. E şi a mea. Dar trebuie să punem împreună bazele unei păci durabile, o pace care să satisfacă toate părţile interesate, şi nu o pace impusă lumii de ameninţarea dumneavoastră asupra New Yorkului.»

«Vorbe ! Mereu numai vorbe ! i-o tăie din nou Geddafi. Aceleaşi vorbe alunecoase şi ipocrite cu care i-aţi ameţit timp de peste treizeci de ani pe fraţii mei din Palestina !»

Geddafi nu-l luă în seamă.

«Vă asigur că vorbesc cu toată sinceritatea, insistă preşedintele.»

«Aliaţii voştri, israelienii, bombardează şi mitraliază lagărele de refugiaţi palestinieni din Liban cu avioane şi tunuri americane, ucigînd cu gloanţe americane femei şi copii arabi şi ce le daţi în schimb ? Vorbe ! Şi în timpul ăsta continuaţi să vindeţi evreilor cele mai noi arme ale voastre ca să poată ucide cît mai mulţi palestinieni ! Ce aţi făcut de fiecare dată cînd evreii au furat proprietăţile fraţilor mei, pentru a-şi instala acolo coloniile lor ilegale? Ne-aţi servit lamentaţiile voastre pioase, pe care le-au citit cu exclamaţii de indignare purtătorii voştri de cuvînt de la Washington ! Dar de cîte ori aţi intervenit pentru a-i opri pe evrei ? Niciodată ! Ei bine, domnule preşedinte, din clipa asta, păstraţi-vă pentru dumneavoastră minunatele voastre discursuri. Timpul vorbelor frumoase a trecut. Arabii din Palestina au de acum mijloacele să-şi obţină dreptatea care li se datora de atîta vreme. Şi o vor obţine pentru că, dacă nu, milioane de compatrioţi ai dumneavoastră vor plăti nedreptăţile cărora le-au fost şi le sînt victime arabii.»

Impactul spuselor sale era subliniat de tonul rece, monocord, aproape detaşat, cu care se exprimase şeful statului libian. Era tonul unui agent de bursă ce-i citeşte unui client cotaţiile, îşi zicea Eastman. Pentru dr. Tamarkin şi Jagerman, vocea aceea precisă, perfect controlată, le confirma amîndurora temerile. Geddafi n-ar ezita să-şi pună în aplicare ameninţarea.

«Nu pot crede, îi explică președintele, că un om ca dumneavoastră, colonele Geddafi, un om atît de mîndru că a realizat revoluția din țara sa fără nici cea mai mică vărsare de sînge, un om compătimitor și milostiv va fi capabil să comande explozia acelei bombe, instrument al iadului, acea alcătuire diavolească, ce ar însemna moartea sau mutilarea a milioane de suflete nevinovate.»

«De ce să nu credeți ?»

Pentru prima oară tonul avea ceva usturător. Președintele era consternat.

«Pentru că ar fi un act total iresponsabil, irațional — ezita —... un act dement, un...»

«Un act asemănător cu cel făcut de țara dumneavoastră, cînd ați aruncat o bombă asemănătoare asupra populației civile japoneze. Unde vă erau atunci mila și compasiunea ? Vreți poate să-mi spuneți că nu contează că ați omorît, ars și mutilat milioane de mici asiatici galbeni, arabi și africani, atîta timp cît n-a fost vorba să se întîmple același lucru cu acei frumoși americani cu pielea albă ? Asta vreți să-mi spuneți ? Cine sînt barbarii, domnule președinte ? Cine a inventat această unealtă diavolească, așa cum i-ați spus dumneavoastră ? Evreii germani ! Care e singura țară din lume care s-a folosit de ea ? Prea creștina Americă ! Cine produce mii de astfel de arme care ar putea pulveriza lumea de mii de ori ? Națiunile avansate ale așa-zisului vostru Occident civilizat. Aceste bombe sînt produsul civilizației voastre, domnule președinte, și astăzi noi sîntem obligați să ne folosim de ele pentru a îndrepta greșelile pe care le-ați făcut în privința noastră !»

Șeful statului își privea disperat bloc-notesul. Cît de derizorii i se păreau acum sfaturile primite.

«Colonele Geddafi ! — Vocea sa suna patetic —. Oricît de mare ar fi solidaritatea dumneavoastră față de nefericirile palestinienilor, trebuie să recunoașteți că nu locuitorii New Yorkului poartă responsabilitatea ; negrii din Harlem, portoricanii din Bronx, milioanele de proletari care-și cîștigă greu pîinea, cu sudoarea frunții.»

«Bineînțeles că sînt responsabili ! Toți ! Și pentru început, cine e responsabil de înființarea statului ISRAEL ? Voi, americanii ! Și cu ai cui bani supraviețuiește ? Cu ai voștri !»

Președintele căuta un alt argument. De data asta fu insidios :

«Să presupunem că evreii ar accepta să părăsească teritoriile pe care le revendicați, în acest caz, colonele Geddafi, credeți că v-ar lăsa nepedepsit ? Ce garanție de soluționare durabilă sperați să aveți ?

Se pare că era o întrebare la care libianul fu încîntat să răspundă.

«Cereți sateliților care survolează în acest moment țara mea să examineze banda de deșert de la frontierele noastre orientale, de la țărmul mării pînă la oaza Kufra. Vă vor dezvălui existența anumitor instalații. Evident, rachetele mele nu sînt așa de puternice ca ale dumneavoastră, domnule președinte, nu sînt capabile să facă acum ocolul pămîntului, ca apoi să lovească un vîrf de ac. Dar o mie de kilometri, pînă la țărmurile Israelului, tot vor putea zbura. E tot ceea ce le cer. Ele reprezintă toate garanțiile de care am nevoie.»

„Dumnezeule mare !" murmură președintele. Abia acum realiza ce se întîmplă. Era mai rău decît își imagina. Răsfoia febril paginile bloc-notesului în speranța că va găsi formula magică susceptibilă să-i atingă interlocutorului său coarda sensibilă, dar se pare că nu reușea s-o găsească. Aruncă o privire în direcția psihiatrilor, dar chipurile lor nu reflectau decît propria sa neputință.

«Colonele Geddafi, am urmărit cu vie admirație cuceririle revoluției voastre. Știu cu cîtă înțelepciune ați folosit bogățiile petrolifere ale subsolului vostru pentru a oferi progresul material și prosperitatea poporului libian. Oricare ar fi sentimentele dumneavoastră în privința New Yorkului, nu cred că vreți ca țara și poporul dumneavoastră să fie distruse de represaliile unui holocaust termonuclear ?»

«Poporul meu este gata să moară pentru CAUZĂ, domnule președinte, ca și mine !»

Libianul se exprima în continuare în engleză, pentru a facilita dialogul.

«Mao Tzedun a putut să înfăptuiască una dintre cele mai mari revoluții din istorie practic fără să facă să curgă sînge, reluă președintele. — Afirmația era total neadevărată, dar referința la Mao, fostul lider chinez, îi fusese su-

gerată de Jagerman — „Invocați-l pe Mao. Mai mult ca sigur se consideră un fel de Mao arab" —. Puteți face și dumneavoastră același lucru, colonele Geddafi. Fiți rezonabil, renunțați la amenințarea asupra New Yorkului și lucrați cu mine la construirea unei păci juste și durabile în ORIENTUL APROPIAT.»

«Să fiu rezonabil ? exclamă libianul. După dumneavoastră, a fi rezonabil înseamnă a accepta ca arabii din Palestina să fie alungați de pe pămînturile lor, obligați să trăiască, generație de generație, în lagărele de refugiați ? A fi rezonabil înseamnă, fără îndoială, ca arabii din Palestina să asiste cu brațele încrucișate la anexarea progresivă a țării lor de colonii amicului vostru Begin ? A fi rezonabil înseamnă să tolerăm în continuare ca voi, americanii și aliații voștri, evreii, să continuați să-i privați pe frații mei palestinieni de dreptul divin de a-și avea căminul lor, în timp ce noi continuăm să vă vindem petrolul cu care merg mașinile și uzinele voastre, și cu care vă încălziți casele ? Pentru voi asta înseamnă a fi rezonabil ? Acordați-ne drepturile pe care ni le refuzați de atîta vreme, dacă nu vă vom lovi, chiar dacă asta n-ar mai fi tocmai rezonabil !»

În timp ce Geddafi vorbea, Jagerman îi strecură un mesaj președintelui : „Încercați tactica obiectivului superior." Era vorba de o manevră pe care psihiatrul olandez o explicase puțin mai devreme. Ea consta în a-l convinge pe Geddafi de a se asocia la realizarea unui obiectiv și mai grandios. Să-i subliniezi ambițiile într-un proiect ce depășește limitele pe care el însuși și le-a propus. Din nefericire, nimeni nu fusese capabil să definească un astfel de obiectiv care să permită să se aplice această teorie.

O inspirație neașteptată îl făcu pe președinte să întrevadă o soluție. Nu avea nici un precedent și prezenta dificultăți a priori insurmontabile. Dar ea era atît de îndrăzneață, atît de dramatică, încît avea șanse de a vorbi imaginației lui Geddafi.

«Colonele Geddafi ! exclamă el, fără a putea să-și stăpînească surescitarea. Vreau să vă fac o propunere. Eliberați pe concetățenii mei newyorkezi de amenințarea

dumneavoastră, şi eu voi lua imediat avionul în direcţia Tripoli. Fără escortă la bordul lui AIR FORCE ONE. Eu, Preşedintele Statelor Unite ale Americii, mă voi constitui ostatec în locul lor în timp ce vom lucra mînă în mînă pentru a da fraţilor voştri din Palestina o pace durabilă, o pace adevărată şi acceptată de toţi. O vom face împreună şi gloria voastră va fi mai mare decît cea a lui Saladin căci o veţi obţine fără vărsare de sînge !»

Această ofertă absolut neaşteptată îi lăsă muţi de uimire pe membrii comitetului de criză. Jack Eastman era meduzat. Era o soluţie de neimaginat : şeful naţiunii celei mai importante din lume să devină ostatec unui despot arab al petrolului, sechestrat în deşert ca un vulgar negustor răpit, acum două secole, de piraţii de pe coasta BARBARĂ ? Pe chipul obosit al preşedintelui american răzbătea un aer triumfător. Era convins că iniţiativa sa putea crea şocul salutar, capabil să rezolve problema. Boxele rămîneau mute. La fel de uimit ca şi consilierii americani, libianul închisese linia pentru a-şi putea pregăti răspunsul. Secretarul de stat adjunct profită de ocazie pentru a-şi exprima dezacordul :

„Este vorba, domnule preşedinte, de o propunere extrem de curajoasă, dar mă tem că ne pune o serioasă problemă constituţională !“

Preşedintele îşi aţinti privirea sa, de un albastru închis, asupra diplomatului.

„Unica şi adevărata noastră problemă e acum aceea de a salva viaţa a şase milioane de newyorkezi, domnule Middleburger. Şi nu Constituţia ne va spune cum s-o facem! Nu-i aşa ?“

Vocea lui Geddafi răsună din nou în încăpere :

«Domnule preşedinte, aveţi tot respectul şi toată admiraţia mea pentru propunerea făcută. Dar ea e inutilă. Scrisoarea pe care v-am trimis-o e suficient de clară. Ea prezintă foarte limpede care sînt singurele mele cereri. Nu mai avem nimic de discutat în plus, nici aici, nici în altă parte...»

«Colonele Geddafi ! — Preşedintele american îl întrerupse pe libian —. Vă implor să acceptaţi propunerea mea. În cursul ultimelor ore guvernul meu a luat legătura cu principalii şefi de stat din lume. Bineînţeles că am luat le-

gătura şi cu cei din ţările prietene cu ţara dumneavoastră: preşedintele SAADAT, preşedintele ASSAD, regele HUSEIN, regele KHALED. Chiar şi cu YASSER ARAFAT. Toţi, fără excepţie, au condamnat acţiunea dumneavoastră. Sînteţi singur, izolat. Şi veţi fi în continuare izolat dacă nu-mi acceptaţi propunerea.»

«Domnule preşedinte, eu nu vorbesc în numele lor, ci în numele POPORULUI ARAB. Cetăţeni ai acestui popor îndură umilinţe şi nedreptăţi, nu preşedinţii şi monarhii care se lăfăie în palatele lor demne de „O mie şi una de nopţi". — În vocea lui Geddafi se simţi în acele clipe un freamăt de iritare şi de nerăbdare —. Toată această discuţie e absolut inutilă. Domnule preşedinte, trebuie să faceţi ceea ce aveţi de făcut.»

„Apariţia cîtorva semne de nervozitate", anunţă specialistul C.I.A., care mînuia analizatorul de voce.

«Aţi avut tot timpul în aceşti treizeci de ani să faceţi dreptate poporului meu şi n-aţi făcut nimic ! Acum vă mai rămîn mai puţin de douăzeci şi patru de ore !»

Chipul preşedintelui se împurpură sub efectul unui acces de furie.

«Colonele Geddafi ! — Spre consternarea psihiatrilor, aproape striga —. Refuzăm să acceptăm şantajul vostru ! Ameninţarea aceasta iresponsabilă nu ne va obliga să cedăm cererilor voastre nebuneşti !»

O tăcere lungă, de prost augur, urmă acestei izbucniri. Apoi se auzi din nou vocea lui Geddafi, la fel de calmă şi de măsurată ca la început.

«Domnule preşedinte, e rîndul dumneavoastră să fiţi rezonabil, căci nu vă cer imposibilul. Nu cer distrugerea statului Israel. Eu cer numai ceea ce e drept : fraţilor mei palestinieni să le fie redate pămînturile lor natale şi să-şi aibă şi ei ţara pe care Dumnezeu a lăsat-o tuturor popoarelor. Noi, arabii, avem aceste drepturi de peste treizeci de ani, dar nici lupta armată, nici acţiunea diplomatică nu ne-au permis să ne facem auziţi şi înţeleşi, pentru că ne lipsea forţa. Acum o avem, domnule preşedinte. Deci, sau îi veţi obliga pe evrei să ne acorde drepturile pe care ni le datorează sau, dacă nu, precum Samson din Biblia voastră, vom face să se prăbuşească Templul asupra voastră şi asupra tuturor celor care-l locuiesc !»

În timp ce Moamer el Geddafi își reînnoia amenințarea, unul din teroriștii pe care se baza pentru a-și pune în practică amenințarea cu explozia bombei H se pregătea să facă dragoste într-un apartament newyorkez.

„Ce caut eu aici ?" se întreba Leila Dajani, căzută brusc în brațele unei inexplicabile proaste dispoziții.

Ușa camerei se deschise și în cadrul ei apăru Michael, gol, cu un prosop legat în jurul taliei, cu cîte o cupă de șampanie în fiecare mînă. Îi întinse o cupă, apoi se întinse alături de ea. Rămaseră tăcuți, întinși unul lîngă celălalt.

„Michael ? Deci ne vedem mîine la Quebec !"

Michael se ridică într-un cot și văzu o implorare mută în privirea Leilei.

„De ce insiști, Linda, știi bine că-mi este imposibil să plec mîine", îi zise el cu blîndețe.

„Pot să-ți spun ceva ?"

Michael își lăsă din nou capul pe pernă.

„Bineînțeles, darling, sînt numai urechi."

„Cunosc un ghicitor bătrîn, cam ciudat, care locuiește undeva prin Brooklyn. E un loc uluitor. Cînd intri la el, te crezi, undeva, pe malurile Nilului. Nevasta lui e îmbrăcată toată în negru, ca cei din triburile de beduini. Are tot chipul acoperit de tatuaje. Cum te vede, îți aduce imediat o ceașcă de *masbut*, cafeaua arabă. El își petrece timpul într-o cămăruță întunecată unde se roagă toată ziua. Te asigur că, din clipa în care îl vezi, îți dai seama că te afli în prezența unui om sfînt. Are chipul cel mai pur, cel mai ascetic ce poate fi închipuit. Îți ia ceașca de cafea și o cuprinde în palme. Te întreabă cum te cheamă, cum o cheamă pe mama ta și cînd te-ai născut. Intră într-un fel de transă și începe să se roage. Nu-ți dă voie să fumezi, nici să-ți ții brațele sau picioarele încrucișate. Zice că asta ar întrerupe fluxul stabilit între tine și el. Din timp în timp se oprește din rugăciune și-ți vorbește. Michael, mă crezi dacă am să-ți spun unele lucruri din cele ce mi le-a spus ?"

„O întîlnire secretă la Quebec ?"

Leila surîse.

„Am fost să-l văd astăzi dimineață. La sfîrșitul întîlnirii, cînd mă pregăteam să plec, chipul i s-a crispat brusc,

ca și cînd ar fi fost lovit de ceva. Mi-a zis : „Văd pe cineva care vă e foarte aproape. Un bărbat. Tînăr și blond. Un *messawarati*", a precizat el în arabă. Tu știi ce-i acela un *messawarati* ?"

Capul blond se mișcă de cîteva ori pe pernă :

„Un infidel dezmățat ?"

„Te rog, fii serios, dragul meu. Un *messawarati* e un fotograf. De unde putea ști el de tine ?"

Făcu o pauză. Apoi continuă :

„Și a adăugat : „Acum e în mare pericol aici. Trebuie să plece pînă mîine la New York". Asta mi-a spus."

Luă mîna lui Michael și o strînse în a sa.

„Michael, te implor, vino mîine cu mine la Quebec."

Michael se ridică din nou într-un cot, privind-o drept în față. Îi privea chipul rugător și lacrimile care-i curgeau pe obraji. Cît puteau fi de superstițioase femeile astea ! O sărută cu blîndețe pe obrazul ud de lacrimi.

„Ești o drăguță, dar nu fi îngrijorată, scumpa mea. Știu... prezicerile unui vrăjitor arab..."

Leila se întoarse și se lipi de el. Decepționată și resemnată, privi îndelung chipul iubit. Am încercat să fac tot ceea ce puteam face, își zicea ea. Din tot sufletul.

„Păcat, Michael", murmură ea, simplu.

•

Președintele era livid. Aluzia lui Geddafi la SAMSON distrugînd TEMPLUL îl zdruncinase la fel de mult ca și bula de foc pe care o văzuse izbucnind la miezul nopții pe ecranele Pentagonului.

„Jack, ordonă el aproape în șoaptă, cereți celor din „747" să simuleze o pană de circuit pentru cîteva minute. Trebuie să am un răgaz de gîndire."

Președintele privea fețele îngrijorate ale celor care-l înconjurau.

„Domnilor, ce părere aveți de asta ?"

În capătul mesei, președintele Comitetului șefilor de stat major, amiralul Fuller își ascunsese capul în gulerul cămășii, ca o bătrînă broască țestoasă ce se ascunde în carapacea ei.

„Mă tem, domnule președinte, că nu avem de ales și că o acțiune militară..."

„Nu sînt de acord !"

Middleburger, secretarul de stat adjunct, intervenise înainte ca amiralul să-şi fi terminat spusele :

„În loc să încercăm să-l facem să gîndească pe acest exaltat, ar trebui să utilizăm răgazul care-l mai avem la dispoziţie pentru a smulge evreilor cîteva concesii care să-l potolească pe nebun şi să salvăm în felul acesta New Yorkul."

„Iată, în sfîrşit, o iniţiativă care are cel puţin meritul că cere foarte puţin timp, observă sarcastic directorul C.I.A. Begin nu are nevoie de mai mult de o secundă pentru a spune un NU hotărît şi definitiv. De cinci ani de zile C.I.A. predică în pustiu, spunînd oricui vrea să asculte, că toate aceste colonii „sălbatice" sînt o ameninţare pentru pacea în zonă şi că, într-o zi, au să ne bage într-o belea îngrozitoare. Din nefericire, nimeni n-a binevoit să ţină cont de spusele noastre. Ei bine, aţi ajuns la vorba noastră !"

Preşedintele simţi subit dorinţa să-i lovească pe cei din faţa sa. Nici o criză nu era deci atît de îngrozitoare pentru a îndepărta retorica stereotipă a cercurilor conducătoare, ale ierarhiilor guvernamentale americane ! Pentagonul, care ne imploră să-l distrugem pe fanatic, Departamentul de stat, care ne sfătuieşte să batem în retragere, C.I.A., care nu se gîndeşte decît să se eschiveze cum n-a mai încetat s-o facă de la dezastrul iranian...

„Jack ?" întrebă el descurajat.

„Domnule preşedinte, eu nu pot decît să repet ce-am spus şi mai devreme, răspunse Eastman. Singurul meu cuvînt de ordine rămîne : să cîştigăm timp ! Middleburger are dreptate, trebuie să obţinem cu orice preţ o concesie oarecare din partea lui Begin pentru a ne putea servi de ea în negocierile noastre cu Geddafi, obligîndu-l să-şi retragă ameninţarea. Sau cel puţin să întîrziem cu cîteva ore expirarea ultimatumului pentru a avea şanse mai mari de a găsi bomba !"

„Şi dumneavoastră, domnilor psihiatri, ce ne sfătuiţi ?" Tamarkin aruncă o privire consternată pe notele insignifiante pe care le mîzgălise ascultîndu-l pe Geddafi şi spuse :

„Un singur lucru mi-e clar : că avem de-a face cu un individ care suferă de o psihoză a puterii, uşor atins de paranoia, dar asta nu înseamnă că ar fi iresponsabil. Genul acesta de subiect stăpîneşte cu greu situaţiile com-

plexe. Trebuie să evităm să-i oferim prilejul de a-şi cristaliza acţiunile. El se aşteaptă la două feluri de atitudini din partea adversarului : sau veţi capitula, sau veţi încerca să-l distrugeţi. Altfel spus, se aşteaptă ca dumneavoastră să luaţi decizii în locul lui. Dacă, din contră, îl vom confrunta cu o mare varietate de probleme anexate, ar putea să se simtă descumpănit."

„Ja, ja, aprobă Jagerman, sînt întru totul de acord cu colegul meu. Şi, dacă-mi permiteţi, domnule preşedinte, mi-ar face plăcere să vă sugerez că nu avem mare lucru de cîştigat obligîndu-l în continuare să explice „de ce"-ul acţiunii sale. Oricum, el e convins că are dreptate şi astfel riscaţi să-l faceţi şi mai iritat, zgîndărindu-l cu asta. Cred că ar trebui să abordaţi mai degrabă „cum"-ul afacerii şi să încercaţi să-i abateţi atenţia, bombardîndu-l cu o mulţime de întrebări de ordin tehnic şi mai puţin importante, privind modul de aplicare a cererilor sale. Vă mai aduceţi aminte de teoria „puiul sau cîrnatul" pe care v-am expus-o mai devreme ?"

Preşedintele făcu semn că da. Denumirea teoriei cu pricina putea părea grotescă în atari circumstanţe. Era vorba de fapt de o tehnică pusă la punct de psihologul olandez pentru a rezolva problemele legate de luările de ostateci. Ea figura de acum în toate manualele de poliţie din lume. Trebuie să-i deturnezi atenţia teroristului, susţinea Jagerman, să-l obligi să răspundă unui şuvoi neîntrerupt de întrebări şi de probleme care nu aveau nici o legătură cu fondul negocierilor în curs. Exemplul pe care-l dădea invariabil era modul de a răspunde unui terorist care cere de mîncare. „Ce doreşte să mănînce ? Pui sau cîrnaţi ? Piept sau pulpe ? Bine fript sau mai în sînge ? Cu muştar sau cu ketchup ? Cu sau fără pîine ? Fiert sau prăjit ? Cu ce condimente ? Vrea şi castraveţi ? Cu ceapă ? Prăjită sau nu ? [1]". Scopul era să-l îndepărteze pe terorist de la obsesiile sale prin acest adevărat şuvoi de întrebări, adeseori permiţînd negociatorului să-l cal-

[1] Medicul olandez adăugase numeroase rafinamente tehnicii sale. El avea grijă ca mîncarea să fie trimisă întotdeauna în farfurii adevărate, nu în plastic sau hîrtie, cu şerveţele şi feţe de masă din bumbac şi pahare din sticlă. Această precauţie, afirmă el, introduce subtil un element de omenie în relaţiile poliţiei cu teroristul. Între altele, de fiecare dată cînd are ocazia şi e posibil s-o facă, cere teroriştilor să spele vasele înainte de a le returna. Astfel aceştia încep să execute încetul cu încetul ordine.

meze, să-l aducă la realitate şi să-l facă, pînă la urmă, mai maleabil.

„Dacă reuşiţi să adaptaţi această tehnică la situaţia actuală, îl sfătui Jagerman, poate veţi reuşi să-l convingeţi să continue discuţia cu domnul Eastman, în timp ce dumneavoastră vă adresaţi israelienilor."

„Ce ne costă să încercăm, răspunse fatalist preşedintele. Jack, restabiliţi legăturile cu Tripoli !"

Se gîndea la acea seară de vară de acum aproape treizeci de ani cînd, singur în velierul său, se rătăcise în ceaţă şi în întuneric, în largul apelor Golfului Maine. Prizonier întreaga noapte al acelui văl ucigător, neputincios, fusese zvîrlit de colo pînă colo de valuri, pîndind cu disperare sunetul sirenei de ceaţă, care să-i arate direcţia spre port, confruntat pentru prima oară cu eventualitatea morţii. Doamne, Dumnezeul meu, cînd voi auzi oare sirena în tenebrele care mă înconjoară acum ?

«Colonele Geddafi, începu el, ştiţi că în prezent există peste treizeci de implantări israeliene în teritoriile arabe ocupate. Dacă punem la socoteală şi IERUSALIMUL DE EST, asta înseamnă pe puţin o sută de mii de persoane. Problemele de logistică puse de evacuarea lor într-un termen atît de scurt, aşa cum aţi cerut, pun obstacole insurmontabile în faţa israelienilor.»

«Domnule preşedinte ! — Ponderată, politicoasă, vocea libianului nu se schimbase —. Oamenii aceştia şi-au instalat coloniile lor ilegale în numai cîteva ore. Ştiţi prea bine cum a fost. Au profitat de întunericul nopţii pentru a se instala într-o noapte, douăzeci şi patru de ore le sînt mai mult decît suficiente s-o ia din loc !»

«Dar, colonele Geddafi, se împotrivi preşedintele, familiile acelea au acum casele lor, fermele lor, atelierele lor, ogoarele lor, şcolile şi sinagogile lor. Nu vă aşteptaţi să plece brusc, abandonîndu-le.»

«Este exact ceea ce aştept din partea lor. Bunurile care le aparţin vor trece sub protecţia poporului arab. Din clipa în care statul arab palestinian va intra în posesia locurilor acestora, evreii vor fi autorizaţi să se întoarcă să-şi ia lucrurile care le aparţin.»

«Cum putem fi siguri că nu se vor produce dezordini sau chiar haos pe măsură ce evreii se vor retrage ?»

«Poporul, bucuros să-şi regăsească patria pierdută, va avea grijă să menţină ordinea.»

«Mă tem că nu va fi suficient. Nu ar fi mai bine să-i cerem regelui Hussein să-şi trimită trupele ?»

«Asta nu ! De ce să recolteze acest valet al imperialismului gloria acestei victorii ?»

«Şi O.E.P.-ul ?»

«Să mai vedem !»

«Oricum va fi, va trebui să elaborăm aceste aranjamente cu cea mai mare grijă, sublinie preşedintele. Să determinăm ce unităţi să alegem. Să ştim care le vor fi şefii. De unde vor veni. Cum vor putea fi recunoscute. Cum vom reuşi să le coordonăm mişcările cu cele ale israelienilor. Tot acest proces va necesita o pregătire şi negocieri foarte bine puse la punct, şi, de ce să n-o recunoaştem, foarte tensionate.»

După o lungă pauză, Geddafi răspunse :

«Sînt dispus să accept totul.»

«Şi bomba din New York ? Presupun că din momentul în care vor fi luate toate măsurile necesare, ne veţi comunica locul său de amplasare şi veţi da ordin echipei de supraveghere să o dezamorseze pe loc ? Sînteţi de acord ?»

Urmă din nou o lungă tăcere.

«Bomba a fost concepută să explodeze automat la expirarea ultimatumului meu. Receptorul său radio nu va putea primi decît semnalul negativ care provoacă anularea exploziei. Codul îl cunosc numai eu !»

Eastman scoase un fluierat admirativ.

„Ticălosul ! Asta e garanţia că nu vom lansa cîteva rachete împotriva lui, în ultima clipă. Ca să salvăm New Yorkul, va trebui să avem grijă să rămînă în viaţă."

„Numai dacă nu e prea şmecher ? se hazardă directorul C.I.A., şi nu blufează. Cum minte probabil şi în privinţa rachetelor îndreptate împotriva Israelului..."

Se întoarse brusc spre şeful statului.

„Domnule preşedinte, faptul că ştim dacă minte sau nu poate schimba esenţial datele problemei. Laboratorul nostru a pus la punct un detector de minciuni care ne-ar putea da un ajutor incalculabil. Va fi suficient să-l determinăm pe Geddafi să continue dialogul în faţa unei camere de luat vederi."

„Despre ce-i vorba ?"

„Despre o maşină care foloseşte fascicole laser şi care permite să facem o analiză ultra-sensibilă a mişcărilor ochilor unui individ care vorbeşte. Ea decelează, în mod

special, modificările specifice ale mișcării în momentul în care subiectul minte."

Președintele îi surîse admirativ directorului C.I.A.

„Aveți dreptate, merită să încercăm așa ceva".

Se concentră cîteva clipe înainte de a lua legătura cu Tripoli.

«Colonele Geddafi, în discuțiile foarte complexe pe care le vom avea în legătură cu organizarea teritoriilor din Cisiordania, ne-ar fi de mare folos să putem să ne elaborăm aranjamentele folosindu-ne de hărți și de fotografii ale recunoașterii aeriene, ceea ce ar limita riscurile de a greși. De aceea mi se pare indispensabil să avem, pe lîngă legătura radio, și o legătură video. Sînteți de acord să stabilim imediat o legătură video între noi ? Vă putem trimite imediat un avion cu materialul necesar.»

Urmă, din nou, o lungă tăcere din partea libianului. Directorul C.I.A. mușca distrat muștiucul pipei sale „DUNHILL", rugîndu-se în gînd să-l audă zicînd „da" pe Geddafi. Spre marea lui uimire, acesta acceptă, aparent foarte satisfăcut de propunere. Îi anunță chiar că dispune de echipamentul necesar în propriul său post de comandă. Sărmanul cretin, jubila directorul C.I.A., după ce descoperise o urmă de aroganță în spusele lui Geddafi, e atît de fascinat de gadgeturile tehnologiei moderne încît e gata să cadă în orice capcană !

În timp ce tehnicienii din BOEINGUL 747 „CATASTROFA" stabileau legăturile care urmau să ducă la schimbul de imagini între WASHINGTON și TRIPOLI prin intermediul satelitului „COMSAT", doi ingineri din laboratorul C.I.A. își montau scannerul în fața ecranului din sala de conferințe a Consiliului național al securității. Toată lumea urmărea cu interes deosebit instalarea acestui ultim instrument din arsenalul C.I.A., care avea ca scop să forțeze barierele cele mai îndepărtate ale inconștientului și să-i oblige pe oameni să se trădeze fără voia lor. Acest scanner semăna vag cu un aparat portativ pentru radioscopii. La partea superioară avea fixate două tuburi legate între ele, de mărimea unui binoclu puternic de cîmp. Acestea emiteau două mici fascicole luminoase, ale căror urme dansau deja pe ecránul de televizor unde trebuia să apară chipul dictatorului libian. Cele două raze laser erau dirijate spre pupilele sale pentru a înregistra cele mai mici mișcări, care erau transmise unui calcula-

tor instalat în unitatea centrală a scannerului. Rezultatele obținute erau comparate cu datele stocate în memoria calculatorului și afișate pe ecranul fixat pe unitatea centrală.

Timp de cîteva secunde imaginea care sosea de la TRIPOLI te făcea să te gîndești la o colonie de amibe, colcăind sub obiectivul unui microscop. Ca apoi, dintr-odată, să apară chipul liderului libian. Era curios, dar apariția sa era aproape liniștitoare. Geddafi avea un aer atît de tînăr, atît de serios, atît de rezervat, încît părea de neînchipuit că ar putea să pregătească moartea a șase milioane de locuitori ai New Yorkului. În bluzonul său kaki care nu avea alte ornamente, în afara epoleților cu însemnele de colonel, semăna mai degrabă cu un instructor de tactică militară decît cu un fanatic care se crede instrumentul pedepsei divine. Eastman nu detectă nici măcar o umbră de emoție sau de tensiune pe chipul său. Numai în colțul buzelor se putea bănui o urmă de ironie. Așezată în fotoliul său din fundul camerei, Lisa Dyson simți o ușoară neliniște revăzîndu-l pe bărbatul care o onorase altă dată cu atenția sa.

Cele două puncte luminoase provenind de la scanner alunecară pe fruntea lui Geddafi și se fixară pe pupilele sale, ca două lentile de contact.

„Începem înregistrarea", anunță unul dintre tehnicieni.

„De data asta am pus laba pe tine !" mormăi directorul C.I.A., mușcînd nervos mușțiucul pipei.

În fața președintelui se aprinse un bec roșu pe camera de televiziune care transmitea imagini la TRIPOLI.

„Totul e gata", șopti Eastman.

Cei doi șefi de stat apărură atunci alături pe marele ecran din sala de conferințe, americanul făcînd un efort să surîdă, libianul la fel de impenetrabil ca un bust de senator roman pe una din coloanele de la Leptis Magna.

«Colonele Geddafi, începu președintele, cred că sîntem amîndoi de acord că acest contact vizual este foarte util pentru a rezolva problemele delicate pe care trebuie să le rezolvăm. Mai devreme, în timpul ultimei discuții pe care am avut-o, ne-ați spus că explozia bombei pe care ați plasat-o în New York este reglată de un mecanism automat, și că numai un semnal radio transmis de dumneavoastră, și numai de dumneavoastră, poate anula declanșarea exploziei. E adevărat ?»

În jurul președintelui, toate privirile erau ațintite pe imaginea libianului, cu cele două puncte luminoase care străluceau pe pupilele sale. Înainte de a răspunde, Geddafi duse mîna dreaptă la buzunarul bluzonului. Îl deschise cu o încetineală calculată și scoase o pereche de ochelari cu cu lentile negre pe care și-i puse ostentativ pe nas.

„Fecior de curvă !" înjură cu obidă unul dintre tehnicienii C.I.A., în mijlocul unui oh ! general de stupoare.

Umbra de ironie din colțul buzelor lui Geddafi se transformă într-un larg surîs batjocoritor.

«Da, Domnule Președinte, e perfect adevărat.»

Comparat cu sala Consiliului de securitate de la Casa Albă, P.C.-ul libian din Vila Pietri, de unde se adresa Geddafi președintelui Statelor Unite ale Americii, arăta de-a dreptul spartan. Nu găseai nici planigloburi uriașe, nici orologii digitale, nici telefoane cu zeci de butoane clipitoare. Geddafi stătea pe un scaun din lemn vopsit în alb, avînd ca fundal un perete gol, iar în fața sa camera de luat vederi care transmitea pentru Washington.

Lîngă el se găsea ultimul său recrut, un blond înalt, cu părul lung și jegos ce semăna cu un beatnik al anilor '60 : doctorul german Otto Falk, care preda psihologia aplicată la universitatea liberă din BERLINUL de VEST. Dibuit de vestitul terorist columbian Carlos în mediile de stînga din fosta capitală germană, el juca, pe lîngă stăpînul de la Tripoli, același rol ca și psihiatrii de la Washington, pe lîngă președintele S.U.A. Falk îi făcuse lui Geddafi o descriere amănunțită — și exactă — a modului în care va reacționa Casa Albă și a capcanelor pe care vor încerca să i le întindă omologii lui. Cu toate că libianul nu luase în seamă sfatul său de căpătîi — să refuze categoric orice dialog —, ajutorul său se dovedise extrem de eficace, așa cum cei de la Washington simțiseră din plin pe propria lor piele.

Șeful statului libian fixa camera din dosul ochelarilor săi negri.

«Domnule președinte, întrebarea corectă e nu CUM va exploda bomba, ci DACĂ va exploda sau nu. Or, ce ați făcut dumneavoastră pînă în clipa de față pentru satisfacerea cererilor mele ? Ce concesii ați obținut din partea amicilor voștri evrei ? Nu cumva nimic ?»

«Fiţi sigur, colonele, că sînt în contact permanent cu Ierusalimul.»

Imaginea preşedintelui american era prezentată la Tripoli, în P.C.-ul libian, pe ecranul uriaş al unui televizor de construcţie franceză al firmei „RADIOLA". Prin ochelarii săi de soare Geddafi vedea două minuscule pete luminoase pe pupilele preşedintelui. C.I.A. ar fi fost foarte surprinsă la aflarea veştii că şeful statului libian îşi avea şi el scannerul de scrutare a conştiinţelor. Doctorul Falk îi descoperise existenţa după ce poliţia vest-germană îl utilizase pentru interogarea asasinilor prezumtivi ai bancherului Dietrich Waldner. Ca să-şi procure un exemplar de la fabricantul său „STANDARTEN OPTIKA" din Stuttgart, prin intermediul unei firme de complezenţă, era o joacă de copil. Fusese suficient să plătească fără să se tocmească preţul destul de piperat : 2,4 milioane franci francezi.

«Şi vă pot anunţa, domnule Geddafi, continuă preşedintele, că prima reacţie a domnului Begin la cererile dumneavoastră a fost deosebit de favorabilă. Iată de ce e foarte important să continuaţi discuţiile cu consilierul meu Jack Eastman, permiţîndu-mi să continui, la rîndul meu, convorbirile cu ISRAELUL.»

Unul din cei doi tehnicieni arabi care mînuiau scannerul libian tresări. Linia verde care curgea continuu pe ecranul osciloscopului se frînge a într-o succesiune de dinţi de fierăstrău, pe măsură ce calculatorul înregistra reacţiile oculare ale preşedintelui. Tehnicianul apăsă pe butonul roşu, care-l punea în legătură cu Geddafi.

„YA SIDI ! Minte !"

Libianul rămase liniştit. Nici cel mai mic muşchi de pe faţa să nu tresărise. Îşi scoase ochelarii negri şi se apropie de cameră.

«Domnule preşedinte, vă credeam un om onest şi sincer. M-am înşelat. M-aţi mînţit ! În acest caz orice discuţie e absolut inutilă.»

Se auzi un declic. Legăturile cu TRIPOLI erau din nou întrerupte.

*

În furgoneta roşie „FORD", cu însemnele „AVIS", tehnicianul brigăzii de cercetare nucleară, sosit primul la

intersecția Străzii 42 cu Bulevardul 5, privea scara monumentală a Bibiliotecii muncipale din New York. Osciloscopul detectorului înregistra o emisiune constantă de treizeci și patru de milirazi. Spre marea sa mirare, în fața edificiului nu era oprit nici un camion sau furgonetă. Între senzorii vehiculului de delectare și cei doi lei uriași din granit, care păzeau scara, nu se găsea decît mulțimea de la prînz : studenți mîncînd un cîrnat, așezați pe treptele de la intrare, vînzători și funcționari din imobilele învecinate, dezmorțindu-și oasele în lumina unui soare timid, cîțiva locuitori din cartier, plimbîndu-și cîinii.

Tehnicianul se scărpina în cap, disperat.

„Dumnezeule mare ! De unde vin radiațiile astea ?", își storcea el creierii.

Își făcu apariția, cu o altă furgonetă de cercetare, Bill Booth, nu mai puțin disperat... Șeful echipelor NEST examină ecranul osciloscopului, apoi privi esplanada. Părea la fel de nedumerit ca și subordonatul său. Elicopterul le confirmă din nou existența unei surse de radiații în acel loc. Tot sectorul era împînzit de acum cu mașinile banalizate ale F.B.I.-ului și poliției newyorkeze. Apărură încă două furgonete NEST care raportară și ele același lucru.

Booth își aprinse o țigară, încercînd să se calmeze, apoi începu să scruteze meticulos locurile. O bombă, cîntărind o mie cinci sute de livre, putea fi introdusă în clădire înainte de sosirea furgonetei ? Nu, era imposibil, își zicea el, căci în acest caz elicopterul nu ar fi putut detecta nimic, din cauza masivității extraordinare a bibliotecii ! Consternarea îl deprimă teribil. Fără îndoială că iar ne-am păcălit urmărind un individ care și-a făcut o radiografie la stomac, folosind bariul ca substanță de contrast, și care coborîse în stația de autobuz...

Ordonă imediat la patru dintre tehnicienii săi să-l însoțească într-o cercetare a împrejurimilor bibliotecii, folosindu-se de detectoarele lor portabile. Își croiră drum printr-o ceată de tineri pe patine cu rotile și cu căștile pe urechi, ale minicasetofoanelor care le atîrnau la brîu, pentru a nu pierde nici o notă din muzica disco ce le ritma acrobațiile. Trecură pe lîngă doi negri solizi, unul care încercă să le vîndă ustensile de bucătărie iar celălalt care îi îmbie cu băuturi răcoritoare. Înaintau în arc de cerc,

pentru a putea „pieptăna" ansamblul pieții. Brusc, unul dintre ei exclamă :

„Semnul vine de acolo, de sus !"

Tehnicianul i-l arătă lui Booth pe PRUDENCE, unul din cei doi lei din piatră care flancau scara. La picioarele statuii se aflau așezate pe treptele din travertin cam zece-cincisprezece persoane.

Cînd începură să se apropie de grup, sursa de radiații se puse brusc în mișcare. O bătrînică gîrbovită, îmbrăcată cu un palton răpănos, de culoare neagră, se ridicase și se îndepărta cu pași șovăitori.

Booth le făcu semn oamenilor săi să se îndepărteze. Urmat de un singur fed, se apropie de bătrînă. Două mari pete de ruj îi colorau obrajii scofîlciți, machiaj neîndemînatic, amintind de o frumusețe demult trecută. La vederea uriașului protăpit în fața sa, care-i flutura pe sub nas insigna de polițist, degetele i se crispară pe mînerul genții de plastic pe care o avea în mînă. Înspăimîntată, tremurînd toată, bîigui :

„Vă cer iertare, domnule ofițer, dar nu știam că nu e voie. Eu sînt săracă, nu am pensie. — Ridică o mînă noduroasă spre frunte, pentru a-și aranja o șuviță de păr scăpată de sub basma. Privirea sa era plină de disperare —. Vremurile sînt atît de grele și eu... eu n-am crezut că fac ceva rău dacă-l iau să-l duc acasă. Nu știam că e al statului. Vă jur că nu știam."

Booth îi făcu semn fedului să plece și se aplecă politicos spre sărmana femeie.

„Scuzați-mă, doamnă, dar ce anume spuneți că ați luat ?"

Ea deschise timid geanta. Booth văzu înăuntru ceva de culoare cenușie. Băgă mîna în geantă și scoase corpul, cald încă, al unui porumbel mort. Pe una din gheruțe avea prins un inel cu o capsulă.

„Dumnezeule mare ! exclamă el, cînd i-ați sucit gîtul ?"

„Acum cîteva minute, înainte de sosirea dumneavoastră."

Bill Booth era lămurit acum. Totul se explica : radiațiile care apăreau și dispăreau, mergeau cînd pe stradă, cînd pe acoperișuri... porumbei cu capsule radioactive ! Întinse zburătoarea unuia dintre oamenii săi.

„Vîr-o cît mai repede într-un container de plumb. Drace ! Ăştia sînt de-a dreptul diabolici !“

*

Pentru a treia oară în ultimele patru ore statul major însărcinat cu căutarea bombei se reunise în jurul şefului său în P.C.-ul subteran din Foley Square.

„Harvey, aţi reuşit să puneţi mîna pe tipul din Boston, care a stat la Geddafi ?“ îl întrebă Quentin Dewing pe directorul F.B.I. din New York.

Hudson dădu din cap.

„Nu. Avem cincizeci de oameni pe urmele lui. Dar un lucru e sigur : docherii care au încărcat butoaiele de diatomită pe cheiul din Brooklyn nu l-au recunoscut în fotografie.“

„Trebuie mărită zona de cercetare ! tuna şi fulgera Dewing. Puneţi mîna şi scotociţi toate cîrciumile şi barurile arabe de la Boston la Philadelphia. Am convingerea că tipul ăsta reprezintă cea mai bună pistă pe care o avem.“

Cineva tuşi la celălalt capăt al mesei.

„Doriţi să spuneţi ceva, şef ?“ îl întrebă agasat Dewing pe Al Feldman.

Şeful inspectorilor îşi freca nasul.

„Dacă iepuraşii de care vorbiţi sînt atît de preţioşi pentru noi, ca şi pentru ei, ca să fiu drept, un restaurant arab e ultimul loc în care o să-i găsiţi. Vor alege mai degrabă o piţerie sau un „Mac Donald's“.

„Nu trebuie să neglijăm absolut nimic, şef. Apropó, experţii voştri au găsit ceva interesant în antrepozitul din Queens unde au fost depuse butoaiele ?“

Dewing ordonase tehnicienilor din laboratoarele poliţiei municipale să examineze antrepozitul din Queens. Iar camioneta „HERTZ“, care fusese închiriată cu acte false, fusese încredinţată unei echipe de specialişti ai laboratorului naţional de criminologie, sosită cu avionul de la Washington.

Feldman îşi scoase notesul şi-l puse pe masă.

„Antrepozitul din Queens aparţine unui agent de schimb din Long Island, retras din afaceri. L-a moştenit de la sora sa. A fost închiriat de o femeie în luna august

a acestui an. Şi cum aceasta i-a plătit chiria în avans, pe un întreg an, individul n-a pus prea multe întrebări. I-am prezentat portretul robot al tinerei arabe dispărute azi dimineaţă din hotelul „HAMPSHIRE HOUSE", portret făcut după spusele cameristei şi recepţionerei. Cred că e vorba de această persoană."

Dewing îşi manifestă satisfacţia.

„Va trebui să distribuiţi portretul-robot tuturor celor care anchetează în Brooklyn, îi ordonă lui Hudson. Dar despre antrepozit ce aţi aflat ?"

„După spusele vecinilor, cei care l-au închiriat n-au venit prea des pe acolo. Cu toate că am găsit pe cineva care afirmă că ar fi văzut o camionetă „HERTZ" intrînd, acum circa o săptămînă în urmă".

„Ce fel de canale de scurgere a dejecţiilor servesc cartierul ?" întrebă şeful echipelor NEST.

Feldman îşi stăpîni cu greu rîsul : ce dracu' aveau în comun haznalele cartierului cu belele lor ?

„Canalele municipalităţii, ca în tot oraşul ăsta împuţit !"

„Vreau să trimit o echipă să le sondeze, îi anunţă Bill Booth. Trebuie să vă spun că în cazul în care cineva se află în contact fizic cu o armă nucleară, urina şi fecalele sale prezintă urme de radioactivitate. Nu e cine ştie ce, dar în cazul în care le găsim vom avea o confirmare suplimentară că e vorba de butoiul pe care-l căutăm."

„Şi furgoneta, Harvey ?"

„Oamenii noştri se ocupă de ea. Tot ceea ce ştim pentru moment este că parcursese 410 kilometri pînă în seara cînd fusese adusă înapoi. Asta ar însemna că bomba se poate găsi oriunde într-un cerc cu raza de 205 kilometri. Dar asta nu înseamnă nimic, căci indivizii se puteau plimba foarte bine aiurea cîteva sute de kilometri, pentru a ne induce în eroare. E o manevră clasică."

„Asta nu ne ajută cu nimic, se plînse Dewing. Şi ancheta privitoare la actele furate ?" întrebă el, întorcîndu-se spre Feldman.

„Am pus mîna pe şut şi acum ne ocupăm de dositorul care i-a comandat lovitura."

Dewing nu-şi putu ascunde nerăbdarea :

„Nu puteţi grăbi puţin cercetările în direcţia asta ?"

„Domnule Dewing, trebuie să fim foarte prudenți, replică Feldman. Sînt anumiți indivizi care se ghemuiesc precum aricii dacă nu știi cum să-i iei. Și atunci chiar că vom fi în căcat."

*

„I-acolo sus."

Pablo Torres, șutul columbian, arăta spre etajul al doilea al clădirii din cărămidă de pe cealaltă parte a străzii. Era așezat pe bancheta din spate a „CHEVROLETULUI" lui Angelo Rocchia avînd mîinile, prinse în cătușe, puse protector în zona părților genitale care-l dureau foarte tare. Amalia, complicea sa, era deja pusă în păstrare în comisariatul 81.

Angelo privea cu atenție clădirea. Jegul de pe ferestre și o scară de incendiu nu-i permiteau să vadă înăuntru.

„Ia zi-i, cum e înăuntru ?"

Șutul dădu din umeri.

„O prăvălie. O gagică. Și Benny, patronul."

„Tipic ! constată Angelo. La New York dositorii dau aparența magazinelor de gros. Cu o secretară apetisantă într-o cușcă de sticlă și tot circul. Cumpără orice : aparate foto, televizoare, mașini electrice, utilaje, covoare, piese de schimb pentru automobile... Închiriază chiar și pușcoace. Au în stoc șaizeci pînă la optzeci de pocnitori pentru șparlitorii de sîmbătă seara. Le închiriază cu douăzeci de pițule pe seară, plus un procent din recoltă."

Viră și intră pe Bulevardul 6, căutînd un loc de parcare, la adăpost de priviri indiscrete.

„Micuțule, tu-ți faci intrarea cu columbianul la un minut în urma mea. Pune-i pardesiul tău pe umeri, să nu sperie lumea cu noul model de brățări".

Magazinul dositorului era semnalat de o firmă — „BROOKLYN TRADING" — și de numele proprietarului — BENJAMIN MOSCOWITZ — pe ușă. Așa cum prezisese Angelo, o secretară drăguțică, ce-și pilea conștiincios unghiile, se afla instalată la intrare, în omniprezenta cușcă de sticlă. Își ridică genele false spre polițist. După mutra ce-o făcea, Angelo înțelese că fătuca nu avea obișnuința de a primi vizitatori atît de elegant înțoliți.

„Cu ce vă pot fi de folos ?" se grăbi ea să-l întrebe cu o voce ascuțită.

Dositorul era în camera vecină, de cealaltă parte a peretelui vitrat. Era un omuleț dolofan, la vreo șaizeci de ani, ce purta o cămașă în dungi fine, deschisă la guler, cravată desfăcută și o vestă din catifea verde. Ochelarii îi avea ridicați pe capul pleșuv. Fuma un trabuc de dimensiuni respectabile.

„Cu el am treabă", îi zise Angelo.

Înainte ca pupăza din cușcă să facă cel mai mic gest, polițistul intrase în biroul dositorului.

„Cine sînteți ?" chelălăi Benny Moscowitz, fluturînd trabucul ca pe o măciucă.

Angelo își arătă insigna de polițist. Chipul dositorului nu trăda nici cea mai mică neliniște.

„De ce mă bateți la cap ? mîrîi el. Sînt un negustor cinstit. Nu am nimic de-a face cu poliția."

Angelo îl privea țintă pe omulețul din fața sa, dominîndu-l prin statură și prin acel aer disprețuitor pe care-l numea „Aerul de Naș."

„Am cu mine un amic de-al tău care arde de nerăbdare să-ți spună bună ziua."

Se întoarse spre ușă și, așa cum se aștepta, îi văzu pe Rand și Torres. Le făcu semn să intre.

„Cine-i tîrfa asta de poponar ? mugi Benny ațintind vîrful trabucului spre șuț. Nu l-am văzut în viața mea."

„Nașul" luă tonul unui judecător de instrucție.

„PABLO TORRES, îl recunoașteți pe domnul MOSCOWITZ BENJAMIN, aici de față, și-l identificați ca fiind persoana care v-a cerut să furați portofelul unui călător în gara „Flatbush", vineri dimineața, și căruia i-ați adus actele călătorului și o carte de credit ?"

Jargonul ăsta juridic nu avea nici o valoare legală, dar Angelo învățase însă că putea zgîlțîi adesea cu el oameni precum jupînul Moscowitz.

Șuțul dansa de pe un picior pe altul.

„Mda, el e."

„Căcatul ăsta hispanic nu știe ce zice", vociferă Benny.

Se ridicase de pe scaun și se plimba de colo-colo prin cameră, scuipînd vălătuci de fum din trabucul de care se pare că nu se putea despărți.

„Ce-i cu povestea asta tîmpită ? Vreți să mă șantajați ?"

„Așază-te, Benny, agitația nu face bine la colesterol, îl sfătui calm Angelo. Nu vreau decît să stăm puțin de vorbă."

Fierbînd de furie, dositorul se așeză în fotoliu.

„Cască urechile mari, Benny : am aflat de la un columbian că faci regulat cincizeci de cărți de credit pe săptămînă. Mi se fîlfîie mie de cărțile tale de credit. Pe mine mă interesează numai una, cea pe care i-ai comandat-o vineri dimineața. Vreau să știu pentru cine ai făcut trebușoara asta."

Dositorul se prefăcea uluit de spusele polițistului.

„Realmente nu înțeleg ce vreți să spuneți."

Angelo îl măsura pe Moscowitz cu o privire placidă, dar care lăsa să se înțeleagă că nu e omul care să fie prea ușor de păcălit.

„Torres i-a golit buzunarul individului cu pricina, la sosirea trenului de ora nouă. Booon. Ți-a adus hîrtiile la nouă și jumătate. La ora zece un flăcău s-a folosit de ele pentru a închiria un camion de la agenția „HERTZ" de pe Bulevardul 4."

„Nu vă lipsește tupeul ! se indignă dositorul, sugînd furios din trabuc. Doar v-am spus că fac o negustorie cinstită. Am și registre. Un morman de registre. Plătesc impozite, domnule ! Vreți să-mi vedeți registrele ?"

„Benny, ți-am mai spus, mi se fîlfîie de registrele tale. Vreau să știu un singur lucru : cui ai revîndut nenorocita aia de carte de credit. Pentru mine e foarte important, Benny. Foarte, foarte important."

Cu toate că în tonul lui Angelo se strecurase o nuanță amenințătoare, dositorul nu se sinchisi.

„Nu fac nimic ilegal. Vînd articole de ocazie, asta-i tot. Toată marfa mea e cu acte în regulă."

Arăta spre etajerele pline de aparate de fotografiat, camere video, aparate electrice de ras, televizoare, ceasuri...

„Mi se fîlfîie la fel de tare și de căcaturile alea din rafturi. — Nu mai era nimic amical în vocea lui Angelo —. Îți mai repet întrebarea : Torres ți-a adus vineri o carte de credit „AMERICAN EXPRESS", O.K. ? Și cartea a plecat de aici imediat. La cine a ajuns, Benny ? La cine ?"

„Eu nu am nimic de-a face cu poliţaii", se încăpăţîna Benny.

Angelo îl fulgeră cu o privire furioasă şi-i smulse trabucul cu o mişcare rapidă.

„Băi, scrumbie afumată ! ţipă la el poliţistul, arătînd spre pancarta „PLECAT LA MASĂ", agăţată în geamul uşii de la intrare. Dacă refuzi să cooperezi, o să-ţi închidem prăvălia ! Şi rişti să-ţi agăţi pancarta aia în geam pentru cîţiva ani bunişori !"

Individul se ghemui în fotoliu, dar rămase nemişcat pe poziţie.

„O să-ţi cam închidem şandramaua, Benny, îi repetă Angelo, şi tot ce poţi spera e să ai o poliţă de asigurare contra incendiilor cît mai grasă ! — Încet, metodic, poliţistul scutura trabucul pentru ca scrumul incandescent să cadă în coşul plin cu hîrtii mototolite —. Măi băiatule, tu nu-ţi dai seama în ce cursă incendiară te afli. Proprietarul plecat, şandramaua ia foc. Pricepi cam ce vreau să spun ?"

Benny deveni brusc livid.

„Bandă de ticăloşi, doar n-o să-mi faceţi asta..."

„Care asta, Benny ? îl întrebă dulceag Angelo, scuturînd în continuare scrumul în coş, peste hîrtiile care începuseră deja să miroasă a ars. Te referi la focul de artificii ce va urma în şandramaua ta ? Va fi o încîntare să-l privim !"

Dintr-un salt, dositorul fu în faţa lui.

„Am să fac o plîngere ! explodă el. Pentru şantaj şi tentativă de incendiere a magazinului meu."

Angelo îi rîse în nas. Se ştia acoperit. Vorbele lui Feldman erau sfinte : „Eşti acoperit pentru tot, Angelo."

„Ştii ce poţi face cu plîngerea ta, Benny ? Să te ştergi cu ea la cur, tîmpitule !"

Dositorul clipea din ochi, nedumerit. Era din ce în ce mai intrigat. Mai fusese arestat de şase ori pînă atunci, dar de fiecare dată scăpase repede de belea. Acum nu mai era acelaşi lucru, se simţea mai încolţit ca niciodată.

„O.K., făcu el resemnat. N-am prea mult mălai lichid la mine, dar ne putem înţelege."

Angelo zdrobi furios trabucul pe biroul lui Moscowitz. Chipul îi era de-a dreptul vînăt.

„Benny, nu de astfel de înţelegere e vorba, îi spuse el cu o voce glacială. Mă doare-n cot de combinaţiile tale.

Mi se [illegible] de felul în care îţi revînzi tu cărţile de credit furate. Pentru ultima oară, Benny, nu vreau să ştiu decît un singur lucru : cui ai dat blestemata aia de carte „AMERICAN EXPRESS" ?"

Moscowitz scoase alt trabuc din sertarul biroului şi-l aprinse. Gustul tutunului îi dădu forţe noi. Ridică receptorul telefonului. Angelo îi dădu peste mînă.

„Am dreptul să-mi chem avocatul !" se răzvrăti dositorul.

„Bineînţeles, recunoscu Angelo, ridicîndu-şi mîna. Hai, dă-i bătaie, cheamă-ţi avocatul ! — Şi, arătînd spre trabuc şi spre coşul de gunoi care fumega deja, adăugă Sper că avocatul tău este şi pompier".

Angelo îşi privi prada. În fiecare interogatoriu e un moment în care cel interogat e gata să se prăbuşească sub efectul unei ultime lovituri bine ţintite. Sau, din contră, înspăimîntat de consecinţele unei trădări, se retrage brusc, preferînd închisoarea riscului de represalii. Inspectorul se aplecă spre Moscowitz cu o expresie de simpatie atît de cordială încît Rand se aştepta să-l ia în braţe şi să-l pupe pe frunte. Vocea era numai miere.

„Benny, înţelege-mă bine, tot ce vreau să ştiu e numai atît : cui ai vîndut cartea de credit. Tu îmi spui, noi plecăm, şi nu mai auzi de noi în vecii vecilor."

Dositorul îşi scutură nervos trabucul. Îşi ţinu capul aplecat un lung moment, apoi îl ridică brusc şi-l fixă pe inspector :

„Ei bine, ducă-se dracului tot, n-aveţi decît să mă duceţi la mititica ! Nu vă spun nimic !" le răspunse el furios.

Atunci se auzi vocea gravă a lui Jack Rand.

„Poate poţi să mă laşi cîteva momente singur cu acest domn, înainte să-l săltăm", îi sugeră el lui Angelo.

Poliţistul newyorkez se întoarse iritat spre junele fed. Era cuprins de un sentiment de neputinţă amestecată cu umilinţă şi furie că a dat greş în faţa lui.

„Bineînţeles, micuţule, îi zise el fără să încerce să-şi ascundă amărăciunea. N-ai decît să stai bot în bot cu scumpetea asta pînă cînd te-oi plictisi !"

Se ridică, trosnindu-şi oasele, şi se îndreptă tacticos spre anticamera unde se găsea secretara.

„Şi dacă tot eşti aici, încearcă să-i vinzi şi o poliţă de asigurare suplimentară împotriva incendiilor", adăugă el. ieşind.

„Domnule Moscowitz, începu junele fed imediat ce Angelo închise ușa în urma lui, presupun că sînteți de religie mozaică ?"

Fixa steaua lui DAVID, lucrată în aur și care atîrna la gîtul lui Moscowitz. Dositorul îl privea țintă, complet năuc. Gagiul ăsta ce mai e ? se întreba el intrigat, predicator, prof, sau e un alt dilîu rămas în libertate ? Își bombă pieptul.

„Da, sînt evreu. Și ce-i cu asta ?"

„Și presupun că sînteți interesat de securitatea și bunăstarea statului evreu ?"

„Ce-i cu tine, puișor ? Vinzi bonuri de Tezaur pentru ISRAEL ?"

„Domnule Moscowitz, răspunse calm Rand, aplecîndu-se spre el, ceea ce am să vă spun acum, sub rezerva celui mai desăvîrșit secret, este infinit mai important pentru statul ISRAEL decît vînzarea cîtorva amărîte de bonuri de tezaur."

Angelo îi observa prin peretele de sticlă. La început Moscowitz părea sceptic, apoi perplex, pentru ca în final să fie extrem de interesat de spusele lui Rand. Brusc, își strivi trabucul, se precipită afară din birou, trecu în trombă prin fața lui Angelo și se opri în dreptul ferestrei care dădea spre stradă. Strivindu-și arătătorul de geam, urlă :

„Un curist de arab a cumpărat blestemata aia de carte. Pronunțase „arab" cu o greață de nedescris în cuvinte —. Își omoară timpul acolo, în barul din colț !"

*

La te uită, cardinalul nostru s-a metamorfozat în Sacha Guitry, merge să supeze la „MAXIM'S" ! își zicea generalul Bertrand. Se găsea pentru a doua oară în aceeași zi în salonul-muzeu al lui Paul Henri de Serre, inginer de geniu nuclear, care — după cum se știe — supervizase construcția și punerea în funcțiune a centralei nucleare pe care Franța o vînduse Libiei. În acea seară inginerul era îmbrăcat cu o haină din catifea grena, cu un papion negru și papuci din velur negru brodat cu fir de aur.

„Sînt realmente dezolat că v-am făcut să așteptați".

Primirea pe care i-o făcea de Serre părea cu atît mai călduroasă, cu cît îl scosese de la dineul pe care îl oferea

cîtorva prieteni. Deschise o cutie luxoasă pentru ţigări, din lemn de mahon, şi o întinse vizitatorului său.

„Luaţi o ţigară „CHÂTEAU-LAFITE" ; sînt delicioase."

După care inginerul scoase dintr-un bar micuţ o sticlă de „NAPOLEON V.S.O.C." şi turnă în două pahare-balon. După ce-i oferi un pahar lui Bertrand se afundă în pernele moi ale unei canapele.

„Spuneţi-mi, dragă domnule, aţi făcut ceva progrese în ancheta dumneavoastră de la întîlnirea noastră precedentă ?"

Bertrand savura buchetul coniacului. O minune ! Cu ochii întredeschişi, chipul său mărturisea o deplină desfătare.

„Din nenorocire, practic nici un progres ! Cu toate acestea, ar fi un mic detaliu despre care aş vrea să vă vorbesc. Am aflat, acum cîteva ore, că libienii au fost obligaţi să-şi oprească foarte repede reactorul după un schimb de uraniu, pentru a extrage nişte bare defecte."

„A, da !... — Cu aerul distrat, de Serre urmărea cu privirea volutele de fum ale trabucului său. Un banal incident tehnic, cum se întîmplă în toate instalaţiile nucleare... A fost totuşi un moment destul de jenant, datorită faptului că uraniul cu pricina era de provenienţă franceză. Căci, aşa cum poate ştiţi, majoritatea uraniului ars în centralele nucleare este de provenienţă americană."

„Ce mă miră pe mine e că nu mi-aţi semnalat acest fapt imediat".

„Scumpe domn, era vorba de probleme tehnice atît de complexe încît nici măcar nu m-am gîndit că v-ar putea interesa", explică de Serre, netulburat.

„Înţeleg", zise Bertrand, pufăind din trabuc.

Întrevederea continuă încă un sfert de oră, era atît de evazivă încît directorul S.D.E.C.E. se mulţumea, în mare, să-l întrebe pe de Serre despre gradul de fiabilitate al inspecţiilor agenţiei din Viena. În sfîrşit, îşi goli paharul şi se ridică, pregătindu-se să plece.

„Vă rog să mă scuzaţi că am abuzat de timpul dumneavoastră, dar întrebările astea..."

Fraza lui Bertrand se termină voit într-un fel de mormăit. Îndreptîndu-se spre uşă, se opri în faţa capului de roman pe care-l admirase cu cîteva ore mai devreme.

„Ce piesă superbă ! se extazie el din nou. Sînt convins că nici la Luvru nu găseşti prea multe ca aceasta."

„Puteți fi sigur ! — de Serre nu-și ascundea mîndria —. Eu nu am văzut niciodată ceva asemănător."

„Probabil că v-ați zbătut din greu ca să obțineți de la libieni un permis de export pentru această minune !"

„Într-adevăr, m-am lovit de dificultăți inimaginabile !"

„Ei da, bravo, se vede că pînă la urmă ați reușit să-i convingeți."

„Cu multă perseverență, după săptămîni și luni de pălăvrăgeală !"

„Felicitările mele !"

Generalul ajunse la ușă. Cu mîna pe clanță, se opri, ezită o clipă, apoi se întoarse.

„Sînteți un mincinos, domnule de Serre !"

Inginerul păli.

„Libienii nu v-au autorizat să scoateți această statuie, pentru bunul motiv că, de cinci ani de zile, au pus un embargou total asupra tuturor antichităților din patrimoniul lor național".

Paul Henri de Serre se clătină și se prăbuși într-un fotoliu. Chipul său, de obicei rubicond, era acum livid, iar mîinile îi tremurau.

„E absurd ! protesta el, gîfîind. E o nebunie !"

Bertrand îl domina cu statura sa înaltă, ca TORQUEMADA sortind focului veșnic al iadului un eretic.

„Vin de la Quai. Am vorbit cu amicii mei de la Tripoli. Și am aflat și de încurcăturile din India. M-ați mințit fără încetare din clipa în care v-am cunoscut. M-ați mințit în privința funcționării reactorului, ca și în privința modului în care libienii i-au înșelat pe inspectorii agenției de la Viena."

Generalul acționa instinctiv, lovind orbește. Se aplecă și îl strînse pe inginer de braț.

„Gata cu tîmpeniile ! Acum îmi veți spune frumușel tot ce s-a întîmplat în Libia. Nu peste o zi, nu peste o oră, acum !"

Generalul își intensifică strînsoarea atît de mult încît inginerul scoase un geamăt de durere.

„Dacă nu, vă garantez că vă veți tîrșîi minunații dumneavoastră papuci auriți pe cimentul unei celule la Fresnes. O vacanță la mititica ; chestia asta vă spune ceva ?"

La auzul cuvîntului „închisoare" în privirea lui de Serre apăru o lucire de panică.

„Nu se servesc nici trabuce „DAVIDOFF" şi nici „NAPOLEON V.S.O.C. după mesele luate la Fresnes, scumpişor, iar singurele piese de colecţie pe care le veţi admira vor fi mutrele patibulare ale unor tăntălăi ca dumneata."

Bertrand simţea că personajul era pe cale să clacheze. Zdrobeşte-l, îi şoptea vocea experienţei, zdrobeşte-l imediat, nu-i lăsa timp să se desmeticească. Şi aceeaşi voce îi şoptea unde să-şi lovească adversarul căzut, cum să-l termine.

„Cred că aşteptaţi să ieşiţi la pensie peste cîteva luni, dacă nu mă înşel ? Şi-mi închipui că sînteţi preocupat de felul în care vă veţi putea păstra strălucitul vostru nivel de trai, nu ? Ştiu, pentru că mi-am petrecut după-amiaza scotocind prin conturile voastre bancare. Chiar şi pe cel pe care-l aprovizionaţi permanent la banca „COSMOS" din Geneva !"

Paul Henri de Serre tresări.

„Domnule de Serre, va trebui să fiţi înţelegător şi să cooperaţi cu noi. Dacă nu, mă văd obligat să-mi vîr nasul în toate afacerile dumneavoastră şi veţi da socoteală şi de ultimul bănuţ."

Mai slăbi din strînsoare. Tonul se mai îndulcise întru cîtva.

„Domnule de Serre, motivul prezenţei mele la dumneavoastră este atît de grav încît vă pot face o promisiune. Dacă mă ajutaţi să-mi rezolv problemele, mă angajez să fac să dispară din dosarul dumneavoastră orice piesă compromiţătoare, chiar şi pe cea privind nefericita aventură indiană. Chiar dacă pentru asta va trebui să intervin pe lîngă preşedintele Republicii !"

Chipul lui de Serre virase spre vineţiu. Dumnezeule mare ! ticălosul ăsta o să-mi facă o criză cardiacă ! îşi zicea Bertrand. De fapt, inginerul lăsase să-i cadă paharul cu coniac din mînă şi, ghemuit în fotoliu, vomita, murdărindu-şi haina de velur şi pantalonul de smoking. După ce se mai linişti puţin, îşi prinse capul între mîini şi începu să plîngă.

„N-am vrut s-o fac, hohotea el, am fost obligat s-o fac !"

Bertrand ridică paharul şi se duse la bar, unde-l umplu cu „FERNET BRANCA", lichiorul verzui care taie greaţa. Era intuil să mai joace în continuare rolul inchizitorului :

îl avea în buzunar... Serre bău o duşcă de „FERNET BRANCA", revenindu-şi puţin.

„Deci, aţi fost obligat, zise Bertrand, cu vocea liniştitoare a bătrînului medic de familie chemat la căpătîiul unui prieten, asta poate fi în avantajul dumneavoastră. Povestiţi-mi absolut tot. Începeţi cu începutul."

„N-am vrut s-o fac ! horcăi din nou de Serre. Aveam obiceiul să merg în fiecare săptămînă la Leptis Magna. Puteai să mai găseşti cîte ceva pe acolo, mai ales după cîte o furtună, din cauza alunecărilor de teren. Mă împrietenisem cu un paznic libian. Pentru cîţiva dinari îmi arăta unde pot găsi un fragment de statuie, o bucată de frîză, cîteva monede. Într-o zi m-a invitat să beau un ceai în ghereta lui. Şi mi-a arătat capul acesta... — Inginerul îl privea cu disperarea unui îndrăgostit bătrîn ce-şi vedea aleasa inimii, cu mult mai tînără, părăsindu-l —. Mi l-a oferit pentru zece mii de dinari."

„Presupun că e o sumă derizorie pentru o astfel de piesă !"

„Evident. Valorează milioane de dolari. Două săptămîni mai tîrziu plecam să-mi petrec vacanţa de paşti la Paris. Şi, cum niciodată nu-mi fuseseră controlate bagajele, am hotărît să-l iau cu mine."

Şi la aeroport vameşii s-au repezit fix la valiza dumneavoastră !"

„Da."

„E evident că v-au întins o cursă."

„M-au aruncat într-o închisoare, un fel de gaură întunecoasă, fără ferestre. Nu puteam sta în picioare. Nu avea pat, scaun, şi nici tinetă. Nimic."

Sărman idiot, îşi zicea Bertrand, cunoştea genul acela de locuri. Nu-i de mirare că a dat ochii peste cap cînd i-am pomenit de mititica. Inginerul se agăţă de braţul generalului.

„Era plin de şobolani. Mergeau pe corpul meu. Mi se dădea o cană de orez pe zi. Trebuia să-l mănînc urgent, pînă nu-mi săreau şobolanii în cap. — De Serre horcăia tot mai tare —. Am făcut dizenterie. Trei zile m-am bălăcit în propriile-mi mizerii, urlînd după ajutor. În cele din urmă au venit. Mi-au spus că am violat legea privind patrimoniul naţional. Au refuzat cererea mea de a-l chema pe consulul francez. Mi-au spus că urma să rămîn un an în închisoare, dar dacă..."

„Dar dacă îi veți ajuta să scoată uraniul din reactor ?..."

De Serre aprobă, dînd din cap.

Bertrand se ridică și se uită să-i mai toarne un pahar de „FERNET BRANCA."

„După cîte ați îndurat, cine v-ar putea reproșa ceva ? îi zise el întinzîndu-i paharul. Cum ați procedat ?"

De Serre bău o dușcă și se strădui să-și recapete calmul.

„Relativ ușor. Pana cea mai frecventă într-un reactor cu apă ușoară este datorată unei anomalii în încărcătura de combustibil. De exemplu, o fisură în teaca uneia din barele ce conțin pastilele de uraniu. Deșeurile radioactive care se acumulează în aceste teci, pe măsură ce uraniul ars scapă prin fisuri, se răspîndesc în apa de răcire a reactorului și o contaminează. Noi am susținut că așa ceva s-a întîmplat."

„Dar reactorii sînt totuși niște mașinării extrem de sofisticate, obiectă Bertrand, amintindu-și de spusele consilierului său științific. Au o mulțime de dispozitive de securitate ! Cum ați reușit să înscenați o astfel de comedie ?"

De Serre dădea din cap, ca și cînd ar fi încercat să alunge amintirile coșmarului pe care-l trăise.

„Reactoarele în sine sînt, într-adevăr, niște capodopere de perfecțiune. Sînt echipate cu numeroase sisteme de securitate care nu pot fi violate prin nici un mijloc. Dar micile dispozitive grefate în jurul lor sînt vulnerabile."

Făcu o pauză.

„Iată, am un bun prieten, pilot de curse în Formula 1. Într-o zi l-am însoțit la Marele Premiu de la Monaco. În vremea aceea alerga pentru căluțul celor de la „FERRARI" și Il Commendatore îi dăduse pe mînă un nou prototip de doisprezece cilindri, o minunăție. Costa milioane. După primul tur s-a defectat în fața hotelului „PARIS". Nu din cauza vreunei deficiențe a nemaipomenitului motor al firmei „FERRARI", ci din cauza unei garnituri nenorocite de doi bani, care n-a rezistat."

Își drese puțin glasul, apoi continuă :

„În cazul reactorului nostru, ne-am legat de instrumentele care măsoară radiațiile în cele trei camere de combustie. Ca toate instrumentele de acest gen, au un

potențiometru pentru reglarea derivei de la zero. Mișcînd ușor aceste potențiometre, am indicat existența unor scurgeri radioactive, deși nu era cazul. Am prelevat un eșantion din apa de răcire și l-am trimis la laborator, pentru analize. Laboratorul cu pricina era condus de libieni, care ne-au dat răspunsul dorit."

„Bine, bine, dar apoi cum i-ați păcălit pe inspectorii de la Viena ?"

„Am scris Agenției internaționale pentru energia atomică de la Viena, anunțînd că vom opri reactorul pentru a scoate o încărcătură de uraniu ce prezintă fisuri în teacă. Am trimis-o cu poșta, evident, doar trebuia să cîștigăm timp. Cum am prevăzut, ne-au trimis o echipă de inspectori pentru a supraveghea operațiile de înlocuire a uraniului „defect" și punerea încărcăturii scoase la loc sigur."

„Cum i-ați convins că a fost realmente ceva anormal în funcționarea reactorului, recte, că barele erau defecte ?"

„N-a trebuit să facem nimic. Pur și simplu le-am pus în față înregistrările calculatorului de supraveghere a funcționării reactorului, care atestau că senzorii din camerele de combustie au detectat urme de radioactivitate, precum și rezultatele falsificate ale laboratorului libian. Iar uraniul scos era atît de radioactiv încît nimeni nu avea chef să-l vadă prea de aproape."

„Și v-au crezut ?"

„Singurul lucru care i-a mirat puțin a fost faptul că toate cele trei încărcături s-au defectat în același timp. Cum însă tot uraniul avea aceeași sursă de proveniență, putea părea firesc. Să zicem, la limita verosimilului."

„Și cum ați făcut să șutiți uraniul din bazinul de răcire, unde a trebuit să-l depuneți după scoaterea din reactor ? Camerele inspectorilor de la Viena, plasate pe fundul bazinului, nu sînt puse tocmai pentru a controla, la fiecare sfert de oră, dacă uraniul e la locul său ?"

„Asta a fost treaba libienilor. Camerele de luat vederi pe care le folosește agenția de la Viena sînt de tipul „PSYCHROTONICS", fabricate în Austria. Au reușit să cumpere șase camere de luat vederi printr-un intermediar. Fiecare aparat posedă două obiective, unul superangular și unul normal cu focalul de 50 mm, și care sînt

reglate să se declanșeze la intervale regulate. În bazin există mai multe puncte de ancorare, special instalate pentru aceste camere. Libienii au ascultat cu stetoscopul camerele foto ale agenției de la Viena, fiind vorba de echipamente speciale, de înaltă sensibilitate, pînă cînd au aflat intervalul exact de timp la care se declanșează, acesta fiind reglabil și cunoscut numai de cel ce mînuiește camera. Au fotografiat cu propriile lor camere, riguros din aceleași locuri cu cele ale agenției, secvența pe care o filmau acestea din urmă. Au developat și au mărit clișeele pînă au obținut secvența fotografiată în mărime naturală, scenă pe care au montat-o în bazin, în fața camerelor agenției, astfel încît acestea nu fotografiau altceva decît o altă fotografie. Grație acestui subterfugiu, au putut subtiliza liniștit barele de uraniu."

Bertrand se gîndi din nou la cele ce i le spusese consilierul său științific.

„Bine, dar cum i-au păcălit din nou pe inspectori, cînd au venit să-și scoată camerele și să verifice dacă barele erau în continuare în bazin ?"

„Nimic mai simplu ! Cînd au scos din bazin adevăratele bare de uraniu, libienii au pus în locul lor niște bare false tratate cu cobalat 60. Cobaltul 60 dă același halou albăstrui — efectul „GZERMIKON" — pe care-l dă uraniul ars în reactor. Dă chiar și aceleași indicații pe contoarele de detecție puse tot de inspectorii agenției de la Viena."

Subtilitatea și, de ce nu, viclenia tehnicienilor libieni stîrnise admirația generalului Bertrand. De ce sîntem tot timpul gata să-i denigrăm, încercînd să ne convingem că nu sînt egalii noștri, numai pentru că sînt arabi, negri, sau mai știu eu ce ?

„Și cum au reușit să extragă plutoniul conținut de barele de uraniu ?"

Nu mai exista nici cea mai mică urmă de ostilitate în vocea generalului, ci mai degrabă un sentiment de compasiune pentru bărbatul distrus din fața sa.

„Nu-a mai trebuit să mă ocup personal de acest lucru. O singură dată am văzut locul în care fac aceste operații. E un fel de stațiune agricolă, la circa douăzeci de kilometri de reactor, aproape de malul mării. Și-au procurat din Statele Unite planurile unei mici uzine de extracție a plutoniului. Prin anii '60 o obscură societate

americană, „PHILLIPS PETROLEUM", vindea acest fel de informaţii. Tîrgul comporta vînzarea schemelor foarte detaliate ale lanţului de operaţii chimice necesare procesului de extracţie şi desenele diferitelor utilaje şi aparate necesare proceselor tehnologice aferente."

„Şi cum au făcut rost de toate utilajele de care aveau nevoie ?"

„Dumnezeu ştie cum, zise de Serre, ridicînd braţele spre cer. S-au descurcat. Le-au smuls pakistanezilor una din cele trei foarfeci hidraulice care folosesc la debitarea barelor de uraniu iradiat, şi pe care Franţa le vînduse Pakistanului. E un material extrem de specializat şi pe care nu-l fabricăm decît noi şi americanii."

Pentru prima oară de la începutul discuţiei Bertrand sesiză un surîs timid luminînd chipul livid al inginerului.

„Nu vi se pare curios gîndul că o astfel de foarfecă, element care constituie unul din principalele secrete ale tuturor tehnologiilor nucleare, poate fi fabricată într-un mic atelier de lăcătuşerie din regiunea pariziană ? Bun, să ne întoarcem la oile noastre, libienii ! V-am spus că s-au descurcat. În realitate, ei şi-au luat multe riscuri. Au neglijat anumite precauţii de securitate considerate fundamentale. Dar ceea ce e mai important e că la ora actuală echipamentele indispensabile construcţiei unei astfel de uzine se pot cumpăra fără probleme pe piaţa mondială. Nu există nimic atît de rar şi de scump să nu ţi-l poţi cumpăra. Mai ales cînd ai, precum Geddafi, zeci de miliarde de dolari din petrol !"

„Nu e vorba de operaţii tehnologice extrem de periculoase ?"

Bertrand îşi reamintea atenţionarea privind riscurile de iradiere, făcută de tînărul său consilier ştiinţific în cursul convorbirii din dimineaţa aceleiaşi zile. De Serre păru brusc incomodat de mirosul neplăcut degajat de hainele sale.

„Dumnezeule, trebuie să mă duc să mă schimb, mormăi el... Ascultaţi, erau cu toţii voluntari. Palestinieni. Nu mi-ar face plăcere să fiu eu cel care trebuie să le facă o poliţă de asigurare pe viaţă. În cinci sau zece ani... zise el dînd din umeri. Dar îşi au plutoniul lor"

„Cîte bombe au reuşit să fabrice ?"

„Mi-au spus că au ajuns să extragă două kilograme de plutoniu pe zi. Suficient pentru a face două bombe pe săptămînă. Asta se întîmpla în iunie. Făcînd un calcul sumar şi luînd şi o marjă de eroare, aş zice că au extras suficient pentru a-şi putea fabrica circa patruzeci de bombe."

Bertrand fluieră a mirare. Povestea îl captivase într-atît încît nici nu lua în seamă scrumul ce-i cădea pe veston.

„Aţi putea recunoaşte cîţiva dintre chimiştii care lucrează acolo, dacă vă arătăm nişte fotografii ?"

„S-ar putea. Omul cu care eram în contact era un palestinian, nu un libian. Un tip bine făcut, cu mustaţă. Nu i-am cunoscut niciodată numele."

„Bine, mergeţi să vă schimbaţi, domnule de Serre, vă iau cu mine."

Inginerul îi aruncă o privire disperată directorului S.D.E.C.E.

„Asta vrea să însemne că sînt în stare de..."

„Pentru moment, vă mărturisesc că soarta dumneavoastră e ultima mea grijă la ora actuală. Avem de rezolvat o problemă, şi mă bazez pe dumneavoastră pentru a ne ajuta să-i găsim soluţia !"

Inginerul se ridică şi se îndreptă spre uşă.

„Mă duc să mă pregătesc."

Bertrand îi călcă pe urme.

„Date fiind circumstanţele, nu e cazul să vă formalizaţi dacă am să vă însoţesc."

*

Într-o criză internaţională de o astfel de complexitate vine o vreme în care omul investit cu destinul unei ţări simte nevoia să-şi părăsească anturajul oficial, pentru a se izola cu un intim, un confident. În orele sumbre care au urmat dezastrului de la Pearl Harbor, FRANKLIN ROOSEVELT fusese însoţit de silueta fragilă a lui Harry Hopkins. Vocea pe care o ascultase JOHN KENNEDY în timpul crizei rachetelor din Cuba fusese cea a fratelui său Robert. După eşecul ultimei sale discuţii cu Geddafi, preşedintele se retrăsese cu Jack Eastman. Se plimbau pe aleea cu coloane care lega aripa de vest a Casei Albe de reşedinţa sa. Soarele după-amiezii era cald şi zăpada de

pe cornișe se topea, curgînd ușor de-a lungul turturilor care dantelau marginile acoperișului. Un agent din serviciul de protecție, cu brațele încrucișate, îi păzea discret din capătul galeriei. Președintele era tăcut.

„Jack, uneori am impresia că sînt atins de un virus misterios și refractar la toate medicamentele minune pe care le recomandă medicii."

Se întoarse spre fundul parcului și privi imensul pom de crăciun pe care urma să-l inaugureze două ore mai tîrziu, demonstrație oficială de speranță și îmbărbătare, afirmare a permanenței anumitor valori pe care el le întruchipa în fața compatrioților săi, atît la bine, cît și la rău. Puse mîna pe umărul lui Eastman.

„Și acum, Jack, încotro o apucăm ?"

Eastman se aștepta la întrebare.

„Sigur nu pe drumul pe care ne mînă Geddafi. Veți fi obligat să stați în genunchi în fața lui. În ciuda celor spuse de psihiatri, nu mai cred că-l vom putea convinge să renunțe. Nu-mi mai fac nici un fel de iluzii din clipa în care l-am auzit."

„Și eu la fel."

Președintele își freca gînditor fruntea.

„Mai rămîne Begin."

„Begin, sau mai bine ar fi ca polițiștii să găsească blestemata aia de bombă."

Cei doi bărbați își reluară plimbarea.

„Trebuie să-i propunem lui Begin un pact „beton" care să garanteze frontierele statului israelian din 1967 în schimbul retragerii din Cisiordania. Și trebuie să-i luăm ca garanți și pe sovietici. Mi se pare singura soluție rezonabilă pentru a ieși din viesparul ăsta !"

Președintele pîndea reacția consilierului său.

„Probabil, — Eastman clătină din cap —. Dar în starea actuală a lucrurilor, mi se pare puțin probabil ca Begin să accepte. Numai dacă nu sînteți gata să-i puneți cuțitul la gît. Amintiți-vă ce ne-a spus aseară un general. Sînteți decis să debarcați în Israel, pentru a-i muta pe coloni cu forța, de va fi nevoie ? Sau, cel puțin, să-i amenințați c-o veți face ?"

Președintele părea surprins. O astfel de eventualitate nu era deloc plăcută. Dar nici perspectiva dispariției New Yorkului într-o explozie termonucleară nu era mai încurajatoare.

„Nu am de ales, Jack. Trebuie să mă iau de Begin. Hai să ne întoarcem !"

Joseph Holborn, directorul F.B.I., pindea întoarcerea celor doi.

„Am vorbit cu New Yorkul la telefon, îi anunță el, bomba e în oraș. Au găsit urme de radioactivitate într-un antrepozit din zona Queens, unde se presupune că a fost ascunsă cîteva ore, vinerea trecută."

*

Și un alt personaj se eclipsase pe nesimțite din sala Consiliului național pentru securitate. Secretarul de la Energie, Delbert Crandell, alerga pe un culoar din subsolul aripii de vest a Casei Albe în căutarea unei cabine telefonice. Cum găsi una, formă cu febrilitate un număr. Telefonul sună îndelung, pentru ca, în cele din urmă, o femeie să-i răspundă.

„Ce-ai pățit ? gemu Cindy Garett cu o voce cleioasă. Te-am așteptat pînă la cinci dimineața și ca să adorm am luat două somnifere."

„Îți explic puțin mai tîrziu, i-o tăie grăbit Crandell. Am să te rog să faci ceva urgent."

Cindy se ridică în pat, își aprinse o țigară și-și lipi receptorul de ureche. Blonda de douăzeci și trei de ani, cu nasul cîrn, era originară dintr-un orășel din Alabama, pe care-l părăsise în grabă după ce aflase că aștepta un copil de la adjunctul șerifului. Stabilită la Washington, găsise o slujbă la secretariatul senatorului din statul său. Cariera ei la Washington se sfîrșise brusc cînd senatorul cu pricina o descoperise pe post de poster, în costumul EVEI minus frunza, în revista „PLAYBOY". Concediată, Cindy își datora salvarea întîlnirii providențiale cu bogatul texan Delbert Crandell, care o instalase într-o „bomboniera" luxoasă din Washington, la cîteva străzi de propriul său apartament. Își petreceau toate sfîrșiturile de săptămînă la New York, unde Crandell poseda un superb apartament.

„Ce vrei să fac ?" îl întrebă ea cu accentul tărăgănat al celor din sud.

„Te urci imediat în mașină și o ștergi la New York. Te duci în apartament..."

„Nu pot pleca acum la New York, mormăi ea. Peste o oră trebuie să mă duc la epilat."

„La dracu' cu epilatul ! urlă Crandell. Faci ce-ţi spun eu ! Şi fără să pierzi un minut ! Ştii tabloul de deasupra căminului ?..."

„Ăla care luceşte — ca — şi — cînd — s-ar — fi — pişat — cineva — pe — el ?"

„Ăla !"

„Lucitorul" tablou era o pînză semnată de Jackson Pollock, pe care experţii de la asigurări îl estimaseră la trei sute cincizeci de mii de dolari.

„Şi pe cel din stînga televizorului ?"

„Cu un ochi în mijlocul mutrei ?"

„Da. — Era vorba de un „PICASSO" —. Le iei pe amîndouă, ca şi portretul de femeie din dormitor, — Crandell nu găsea că e cazul să-i spună că e vorba de un „MODIGLIANI" — şi le aduci aici. Cît poţi de repede !"

Crandell auzi un potop de proteste la capătul celălalt al firului.

„Ţine-ţi gura şi şterge-o imediat !"

Închise imediat, pentru a forma un nou număr. De data asta dorea să-i vorbească agentului său imobiliar, de la firma „DOUGLAS ELLMAN" din New York.

Cîteva minute mai tîrziu, liniştit, îşi relua locul printre colegii din Consiliul naţional al securităţii.

*

Aspectul modest şi spaţiul strîmt ale biroului primarului New Yorkului contrastau puternic cu imensitatea oraşului pe care-l administra. Multe secretare din silozurile de sticlă din Manhattan aveau mai mult loc. Aşezat la biroul din lemn de trandafir, Abe Stern contempla portretul ilustrului său predecesor FIORELLO LA GUARDIA, încercînd să-şi înăbuşe furia care fierbea în el. Ca şi preşedintele, se străduise din răsputeri să-şi urmeze programul oficial, ca în zilele obişnuite. Ultimul efort în acest sens fusese primirea roiului zumzăitor de viespi întărîtate, întruchipat în mulţimea de ziarişti care-şi cîştigau o pîine înjurînd primăria şi pe primar, primire la care încercase să le explice ce se întîmplase cu curăţitul zăpezii pe străzile New Yorkului. Cum plecă ultimul zia-

rist, își făcu apariția un alt vizitator care-l aștepta. Era directorul bugetului municipal.

„Ce doriți ?" se răsti primarul la timidul funcționar.

„Prefectul de poliție dorește să-și mobilizeze totalitatea forțelor pentru nu știu ce acțiune urgentă, Înălțimea Voastră !"

„Ei bine, cine-l oprește ?"

„Bine, dar asta înseamnă că va trebui să plătească ore suplimentare", protestă acesta.

„Ce-i cu asta ? Să le plătească !"

Stern era în culmea exasperării.

„Isuse Cristoase ! Înălțimea Voastră își dă seama ce-lovitură va fi pentru bugetul nostru, și așa destul de subțire ?"

„Mi se rupe !... Pentru numele Bunului Dumnezeu, dați-i prefectului ce vă cere !"

„Perfect, perfect, mormăia contabilul, în timp ce deschidea mapa cu documente pentru semnat, dar în acest caz trebuie să-mi semnați autorizația."

Stern smulse foaia de hîrtie din mîinile funcționarului și-și puse în grabă semnătura pe ea, dînd din cap cu un aer consternat. Ultimul om care va rămîne pe pămînt, dar ultimul, va fi un birocrat ! își zicea el furios.

Zece minute mai tîrziu bătrînul edil urca în elicopter împreună cu expertul WASHINGTONULUI, Jeremy Oglethorpe, în scopul de a efectua o recunoaștere aeriană a căilor de evacuare din New York. Prefectul de poliție Bannion și locotenentul Walsh îi însoțeau. Imediat ce luă înălțime elicopterul, în fața ochilor le apăru panorama New Yorkului. Abe Stern își simți inima bătînd mai puternic ; vederea orașului îl emoționa mai tare ca niciodată. „BABEL" strălucind în soare, superb, vibrant, agresiv, cu turnurile sale țîșnind spre cer ca niște totemuri, cu trotuarele pe care vedea viermuiala multicoloră a trecătorilor, cu camioanele sale strîmte prin care se scurgea șuvoiul galben al taxiurilor, baletul acvatic al miilor de ambarcațiuni dansînd în jurul insulei Manhattan, urmate de siajul de spumă. Orașul său, familia sa, oamenii săi, cărora aproape că le auzea vocile. Nu-i posibil, nu, nu se poate ca totul să dispară brusc, fără urmă ! Vocea expertului de la Washington îl smulse din viziunile de coșmar.

„Metroul ne va pune o problemă serioasă, îl anunță Oglethorpe, numai dacă nu găsim un mijloc de a evacua oamenii fără să le spunem de ce."

„Fără să le spunem de ce ? zbieră Stern, ați căzut în cap ? Nu puteți face nimic în acest oraș fără să spuneți oamenilor de ce o faceți. Știți cum se petrec lucrurile pe aici ? Dacă vreți să mobilizați metroul, trebuie să vorbiți întîi cu șeful sindicatului conductorilor, anunțîndu-l că oamenii lui trebuie să facă ore suplimentare. „E urgent" o să-i spuneți dumneavoastră. „Ce urgență, dom'le ?" o să vă zică el. După ce o să-i spunem, o să ne zică : „Așteptați, trebuie să-i spun și colegului meu de la sindicatul angajaților municipalității". Care la rîndul lui va vrea să vorbească cu colegul de la sindicatul pompierilor. Și așa mai departe. Asta-i New Yorkul, domnule Oglethorpe !"

Fofilîndu-se printre vîrfurile zgîrie-norilor din Wall-Street, elicopterul ajunse deasupra centrului Manhattanului.

„În cazul acesta singura soluție ar fi o evacuare pe șosea, spuse Oglethorpe, privind copiii care se băteau cu bulgări de zăpadă în Battery Park. — Arătă cu degetul spre pămînt —. Dar în partea asta a orașului riscăm să avem probleme serioase. Tunelurile rutiere din josul Manhattanului nu au decît două căi. Cu un debit maxim de șapte sute cincizeci de vehicule pe oră și pe fir, și cinci pasageri pe vehicul, nu vom putea evacua niciodată mai mult de șapte mii cinci sute de persoane pe oră."

Oglethorpe oftă, vizibil depășit de amploarea problemei.

„Or, numai de aici avem un milion de oameni de mutat ! Va trebui ca poliția să ia măsuri draconice pentru a împiedica panica. Vreau să spun, domnule primar, că va trebui ca polițiștii dumneavoastră să fie gata să tragă asupra celor care vor încerca să nu stea la coadă."

„În cazul acesta, puteți fi sigur că vor trebui să alicească nouă locuitori din zece", i-o tăie scurt locotenentul Walsh.

Elicopterul virase și urca de-a lungul Hudsonului, prin centrul New Yorkului.

„Aici, din fericire, va fi mult mai ușor, urmă imediat Oglethorpe, bine dispus. Avem cele șase fire ale Tunelului „LINCOLN", cele nouă ale Podului „WASHINGTON"

şi cele douăsprezece fire ale autostrăzilor ce duc spre nord. Asta ne-ar permite un debit de o sută de mii de persoane pe oră."

Vocea expertului răguşise în încercarea de a acoperi zgomotul rotoarelor. Şi cu toate astea se încăpăţîna, sclav al cifrelor şi statisticilor, al anilor petrecuţi la Washington, căutînd pe hărţi şi pe ecranul calculatoarelor soluţii la o problemă care părea imposibil de rezolvat.

Abe Stern nu-l mai asculta. Pentru el, tipul era uşor ţicnit. Se întoarse spre prefectul poliţiei, sperînd să desluşească pe faţa lui o lucire de speranţă. Dar nu văzu la vechiul său prieten decît reflectarea propriei sale descurajări.

„E imposibil să evacuezi oraşul ăsta, nu-i aşa, Michael.

„Imposibil, Abe."

Bannion contempla gigantica aglomerare de construcţii de pe îngusta limbă de pămînt înconjurată de ape.

„Acum treizeci sau patruzeci de ani am fi putut s-o facem nu ? Oamenii ar fi dovedit fără îndoială mai multă disciplină. Pe cînd astăzi..."

Dădu trist din cap la amintirea frumoaselor vremuri de altădată.

„Astăzi nu mai avem nici un mijloc s-o facem. Ne-am schimbat prea mult."

Imperturbabil, Oglethorpe continua neobosit să debiteze măsurile ce trebuiau luate pentru a organiza accesul la poduri şi tuneluri.

„Ţineţi-vă gura ! urlă în cele din urmă Abe Stern. Totul e pură nebunie. Ne pierdem timpul. E imposibil să evacuăm oraşul. Şi vreau să i-o spun şi preşedintelui. Sîntem prinşi în cursă ca nişte şobolani !"

Se aplecă şi-i dădu o palmă peste umăr pilotului, zicîndu-i :

„Ajunge, ne întoarcem !"

Elicopterul făcu un viraj foarte strîns. Panorama insulei Manhattan basculă spre cer, viziunea simbolică, gîndea Abe Stern, a lumii cu curul în sus, căreia am ajuns să-i fim prizonieri.

PARTEA A OPTA

„FII ŞI FIICE ALE ISRAELULUI, ACEST PĂMÎNT E PĂMÎNTUL VOSTRU !"

Scena, care se derula la nouă mii de kilometri de New York, oferea o imagine idilică a seninătăţii familiale. Aşezată la pianul cu coadă din reşedinţa prim-ministrului Israelului, Hassia, fiica cea mai mică a lui Menahem Begin, descifra, pentru tatăl ei, notele cristaline ale unui studiu de Chopin. Pe pervazul unei ferestre era pus un menorah. Begin aprinsese cu mîna lui una din cele şapte lumînări, cu o oră mai devreme, pentru a marca începutul primei nopţi de „HANUKKA" — „SĂRBĂTOAREA LUMINILOR", ce comemorează recucerirea IERUSALIMULUI de către IUDA MACABEUL.

Premierul era aşezat într-un fotoliu, cu picioarele încrucişate şi cu bărbia în palmă. Părea furat de muzică. Dar, dacă e să fim cinstiţi, gîndurile sale rătăceau altundeva, într-un univers care nu avea nimic senin. În inima crizei cu care se confrunta ISRAELUL. Forţele sale armate erau în stare de alertă. Tocmai vorbise cu guvernatorul militar al teritoriilor ocupate şi cu ambasada de la Washington : CISIORDANIA era calmă. Dacă erau la curent cu îngrozitoarea acţiune angajată în numele lor, palestinienii nu lăsau să se vadă nimic. Aceeaşi situaţie şi la Washington. Nu transpirase nimic din ceea ce ar fi putut dezvălui publicului american criza care era în curs de desfăşurare. Mai rău, chiar şi la informatorii recunoscuţi ai ISRAELULUI de la Casa Albă se observase aceeaşi apăsătoare tăcere.

Tînăra pianistă se opri la intrarea în cameră a mamei sale.

„Menahem, te caută, de la Washington, Preşedintele."

Hassia văzu chipul tatălui ei posomorîndu-se. Încercînd să-i zîmbească, aceasta se îndepărtă cu pași grăbiți. Cît de obosit arată, își zicea ea.

Begin se duse în biroul său din fundul casei, unde avusese în acea dimineață primul contact telefonic cu șeful statului american. Îl asculta, impasibil, pe președinte relatîndu-i dificultățile negocierilor cu Geddafi, apoi îi propuse o soluție pentru a rezolva criza : STATELE UNITE oferă ISRAELULUI garanția umbrelei sale nucleare în cadrul frontierelor din iunie 1967. Președintele Sovietului Suprem acceptase să asocieze UNIUNEA SOVIETICĂ la această inițiativă. În schimb, guvernul israelian trebuia să-și anunțe imediat hotărîrea de a se retrage — cu forțele armate, administrația și colonii — din teritoriile ocupate, și de a le restitui jurisdicției arabe.

Begin pălise la auzul acestui tîrg, dar rămăsese, totuși, calm.

«Altfel spus. Domnule președinte, ceea ce-mi cereți mie și poporului meu, este să cedez în fața șantajului unui tiran !»

«Ceea ce vă cer, îi replică președintele, e numai acceptarea singurei soluții rezonabile pentru cea mai tragică criză internațională, căreia trebuie să-i facă față lumea.»

«Unica soluție rezonabilă este cea pe care sovieticii ne-au împiedicat s-o aplicăm în dimineața acestei zile — cu sau fără complicitatea țării dumneavoastră.»

Liderul evreu vorbise, ca de obicei, cu o voce ponderată, netrădînd nimic din zbuciumul interior care-l măcina.

«Dacă intervenția dumneavoastră ar fi fost rezonabilă, îi spuse președintele, aș fi fost primul care ar fi pus-o în aplicare. Dar preocuparea mea majoră în această criză, domnule Begin, este să salvez viețile oamenilor. Să împiedic holocaustul a șase milioane de newyorkezi — alîția cîți evrei au fost masacrați de naziști — care nu au nici o vină, plus cele două milioane de libieni la fel de nevinovați.»

«Vă dați seama că ne cereți să călcăm în picioare înseși bazele suveranității noastre naționale pentru a ceda unei acțiuni criminale fără precedent în istorie și capabilă, iar asta chiar dumneavoastră mi-ați spus-o în această

dimineață, să distrugă bazele păcii în lume ca și ordinea internațională ?»

«Propunerea mea nu aduce nici o atingere suveranității țării dumneavoastră, domnule prim-ministru ! — Begin ghicea exasperarea președintelui —. ISRAELUL nu are nici un drept de suveranitate asupra CISIORDANIEI și nici n-a avut vreodată ! Aceste teritorii au fost atribuite în 1947 de NAȚIUNILE UNITE arabilor din PALESTINA în același timp cu poporul evreu care-și primea statul său național.»

«Regret, Domnule președinte, IUDEEA și SAMARIA nu puteau fi distribuite de NAȚIUNILE UNITE. — Credința se făcea simțită în vocea liderului israelian —. Aceste pămînturi au fost dăruite poporului evreu de Dumnezeul strămoșilor noștri, o dată pentru totdeauna.»

«Doar nu vreți să pretindeți, dumneavoastră, un șef de stat responsabil din secolul XX, în epoca armamentului termonuclear, că împărțiți lumea după o tradiție religioasă îndoielnică, veche de patru mii de ani !»

«Această „tradiție religioasă îndoielnică", cum i-ați spus dumneavoastră, ne-a susținut și ne-a crescut, ne-a păzit și ne-a unit timp de patru mii de ani ! Dreptul unui evreu de a se instala pe aceste pămînturi este la fel de inalienabil ca și dreptul unui american de a locui la New York sau în California !»

«Dreptul de a se instala pe pămîntul altuia ? se indignă președintele american. Domnule Begin, cred că glumiți !»

«N-am fost niciodată mai serios, Domnule Președinte. De fapt, ceea ce doriți dumneavoastră, ca ISRAELUL să se supună unui dictat, pe care-l respinge, un dictat care pune în cauză chiar principiul existenței dumneavoastră. Dacă ne veți forța să abandonăm IUDEEA și SAMARIA pentru a ne supune unui dictator, veți face din nou din evrei un popor de sclavi, distrugîndu-ne credința și țara.»

«Propunerea mea oferă în mod special țării dumneavoastră ceea ce solicită de atît de multă vreme : garanția solemnă a supraviețuirii sale. Departe de a slăbi voința națională, ea o va întări.»

Felul lent, aproape meticulos în care vorbea președintele îi dezvăluia lui Menahem Begin efortul ce-l făcea pentru a se stăpîni.

«Garanția supraviețuirii noastre ! Ce încredere mai poate avea poporul meu în garanțiile voastre cînd va afla

că AMERICA, singura națiune care-și zice prietena ISRAELULUI, mai mult, aliata lui, ne constrînge să acționăm împotriva voinței noastre, împotriva intereselor noastre vitale și neagă dreptul nostru la existență ? E ca și cum... — Begin ezită o secundă înainte de a spune ce avea pe suflet, dar nu putu să treacă peste convingerile sale și să se abțină —. ... am fi din nou în 1939 și FRANKLIN ROOSEVELT ne-ar zice : „Duceți-vă în lagărele naziste. Garantez eu de buna comportare a lui HITLER". Vă mai amintiți cuvintele, nu-i așa ?«

Președintele se simțea la capătul răbdării. BEGIN și GEDDAFI : două voințe inflexibile, doi fanatici religioși, între care era prins.

«Domnule prim-ministru, nu pun în discuție dreptul ISRAELULUI la existență. Dar dreptul ISRAELULUI de a urma o politică ce tinde să anexeze teritoriul unui alt popor, da !»

Urmă o pauză lungă. Președintele rupse primul tăcerea. Vocea sa era călduroasă, aproape patetică.

«Pactul de protecție pe care vi-l propun garantează pentru totdeauna existența ISRAELULUI. Numai renunțînd la teritoriile arabe pe care le-ați cucerit în urma războiului din 1967, veți oferi țării dumneavoastră pacea și veți salva viața a șase milioane de newyorkezi. Dacă însă veți dori să persistați cu încăpățînare în refuzul dumneavoastră, trebuie să vă spun că nu-mi voi lăsa compatrioții masacrați, fără să încerc să-i salvez prin orice mijloc. Iar ordinul pe care va trebui să-l dau va fi cel mai dureros din viața mea. Vă declar în mod solemn, domnule Begin, că dacă nu veți evacua imediat coloniile din CISIORDANIA, forțele armate ale STATELOR UNITE ALE AMERICII vor primi ordinul s-o facă !»

Begin era consternat. Acea amenințare de recurgere la forță împotriva ISRAELULUI, pe care o simțea plutind în aer de la începutul discuției cu președintele american, ieșise în sfîrșit la iveală. O imagine groaznică izvorî din străfundurile memoriei. Se revedea copil, nu avea mai mult de patru ani, în Lodzul natal — în Polonia —, tremurînd de frică în spatele ferestrei casei părintești, cînd o hoardă de cazaci își făcuse apariția în ghetoul lor, în goana cailor, mînuind niște ciomege uriașe ca pe săbii, lovind în cap și în spinare pe evreii întîlniți în cale, zdrobindu-le trupurile sub copitele cailor.

«Domnule președinte, zise el, cu vocea plină de tristețe, ISRAELUL e o democrație. Nici nu pot accepta, nici nu pot respinge de unul singur propunerea dumneavoastră — sau mai exact ultimatumul dumneavoastră. Numai guvernul are dreptul și puterea s-o facă. Vreau să convoc de urgență o ședință a Cabinetului și vă voi comunica hotărîrea sa.»

După ce închise telefonul, Begin îi ceru soției un pahar cu apă. Tremurînd ușor, luă una din pilulele prescrise de medicul său în caz de stres. Nici nu luase bine paharul de la gură, cînd sună din nou telefonul. De data aceasta era ministrul de interne.

„Ehud, zise el, după ce-l ascultă puțin, împiedică-i să treacă! Nu-i putem lăsa să-și facă de cap. Mai ales în seara asta!"

*

Iarna întunericul se lasă repede deasupra New Yorkului, și crepusculul acelei zile de luni 14 decembrie învăluise deja orașul. Cei patru bărbați ascunși în spatele ferestrei lui Benny Moscowitz, dositorul, abia mai reușeau să distingă în ocularele binoclurilor lor puternice trăsăturile clienților care pătrundeau în localul din colțul străzii și care purta prozaicul nume „BROOKLYN BAR & GRILL".

„Drace, dacă fiul ăsta de curvă arabă nu se grăbește, vom fi obligați să-l cărăm pe Benny în rabla noastră mascat în cutie de TAMPAX", mîrîia Angelo. — „Cutia de TAMPAX" era o veche șmecherie a poliției. Pentru a proteja anonimatul unui informator se foloseau de o cutie de carton cu care se livrau pachetele de vată igienică „TAMPAX". În această cutie se dădeau două găuri pentru ochi.

Benny își consultă ceasul. Era aproape ora cinci după amiază.

„Ar trebui să-l vedem, șopti el. Apare întotdeauna la cinci fix."

„Cunosc pe unu' căruia o să-i sune ceasul dacă arabul nu-i punctual", mormăi careva în spatele lui Angelo.

Polițistul pricepu aluzia și se întoarse. Cel care vorbise era directorul adjunct al biroului din New York al F.B.I. Șeful său, Harvey Hudson, îl expediase aici să

coordonezę capturarea arabului în clipa în care P.C.-ul fusese informat de declarațiile dositorului. O mulțime de alți agenți federali intrau și ieșeau fără încetare, trecînd prin fața secretarei cu gene false, care dădea din picioare, ascultînd șlagăre din parada săptămînii, fiind indiferentă la agitația din jurul ei.

Cooperarea dositorului fusese totală. Clientul său arab, care venea în fiecare seară să-și bea porția de „seven and seven“ [1] la „BROOKLYN BAR & GRILL“, în colțul străzii, intrase în contact cu el folosindu-se de serviciile barmanului. Într-o zi îi închiriase un „calibru 38“ cu surdină, pe care-l înapoiase a doua zi fără să se fi folosit de el. Două zile mai tîrziu îi spusese că are nevoie de „plastic“, de două cărți de credit valabile, „proaspete“ mai ales, cu actele de identitate aferente. Benny îl socotise a fi un om plin de bani. Îi ceruse — și obținuse — două sute cincizeci de dolari, preț cu mult peste tariful obișnuit. Apoi, miercurea-trecută, arabul îi ceruse o comandă „pe măsură“ : vineri să fie furată cartea de credit a unui individ care să aibă următoarele trăsături : — circa treizeci de ani, talie mijlocie, tenul mat, și să nu fie blond. Benny îl ușurase de cinci sute de dolari pentru afacerea asta.

Aceste informații îi obligaseră pe responsabilii din P.C. să acționeze repede. Era puțin probabil ca arabul cu pricina să fi închiriat chiar el camioneta de la firma „HERTZ“. Părea a fi mai degrabă un intermediar. Dar erau siguri că era unica pistă ce-i putea duce la cel care închiriase mașina. La început cei din F.B.I. hotărîseră să-l „fezandeze“ puțin pe barman, dar prefectul poliției și șeful inspectorilor newyorkezi se opuseseră vehement. Dacă puneau gheara pe barman, riscau să „prăjească“ barul. Arabul se putea prinde și dispărea ca măgarul în ceață. Și adio perspective luminoase. Era mai bine să-i întindă o cursă.

Nici un locatar sau obișnuit al locurilor n-ar fi putut bănui că se petrece ceva neobișnuit pe Union Street în seara aceea. Și cu toate astea, cartierul era înțesat de inspectori și agenți federali. Cîțiva, deghizați în muncitori ai companiei de electricitate „CONSOLIDATED EDISON“, erau pe cale să mai adauge o gaură la frumoasa colecție

[1] Seven and seven — un amestec de whisky marca „SEVEN CROWNS“ cu limonada „SEVEN UP“, băutură preparată după gustul american (n. t.).

de găuri de pe stradă, jucîndu-se cu un ciocan pneumatic. Îmbrăcaţi în salopete albastre, îşi făceau curaj înainte de a începe lucrul cu o bere băută la botul calului, adică sub nasul barmanului. O camionetă, cu însemnele unui reparator de televizoare din Queens, era parcată în spatele clădirii. Din interior, patru agenţi supravegheau intrarea de serviciu în bar. Mai departe, trei negri, înţoliţi precum celebrii junkies — toxicomani — în căutare de prafuri, erau la pîndă, gata să blocheze orice tentativă de fugă pe Bulevardul 6.

La ora şaptesprezece şi cinci minute nu aveau nici o veste despre arab. Angelo începuse să se enerveze. Îl dureau ochii lipiţi de ocularele binoclului. La fel de nerăbdător, directorul adjunct din F.B.I. se adresă în cele din urmă unui fed care păzea un radiotelefon :

„Cheamă-i pe cei din P.C. şi spune-i lui Hudson că ar fi mai bine să dăm buzna înăuntru şi să-l strîngem puţin cu uşa pe barman".

Fedul era pe cale să execute ordinul, cînd dositorul îi anunţă :

„Iată-l !"

Arătă spre un tînăr subţirel, îmbrăcat într-un „ALAIN DELON", care trecu pe sub reclama luminoasă a berii „BUDWEISER" şi dispăru în „BROOKLYN BAR & GRILL". În interiorul barului se auzi un bip în căştile minuscule din urechile tuturor agenţilor strecuraţi printre consumatori. Putură să urmărească drumul arabului pînă la masa la care se aşeză. La trei scaune mai încolo, la tejgheaua barului, un fed îmbrăcat cu un pulover pe gît şi cu o scurtă militară uzată, aparent pilit, învîrtea în palme halba cu bere. Era Jack Rand. Angelo intră în bar şi dădu, fără grabă, un ocol tejghelei barului. Se opri în spatele arabului care-şi bea liniştit primul pahar de seven and seven. Fără brutalitate, dar ferm, îi vîrî între coaste ţeava pistolului de serviciu calibru 38 şi-i flutură sub nas insigna de inspector.

„Poliţia, îi zise el în şoaptă. Ieşi cu mine. Vreau să-ţi spun ceva."

Înainte de a avea timp să reacţioneze, Rand şi trei dintre falşii muncitori săriseră să-l înconjoare.

„Hei, ce-i asta ?" exclamă mirat arabul.

„Lasă că vezi tu la comisariat !"

Ca de obicei, chipul generalului Bertrand era de nepătruns. Cu toate că în sinea lui fierbea. De mai mult de o oră, Paul Henri de Serre examina fotografiile fizicienilor şi teroriştilor arabi, care erau întinse pe biroul directorului S.D.E.C.E. Nu văzuse printre ele nici un chip cunoscut. Generalul nu punea la îndoială buna sa credinţă. Omul nostru era gata să facă şi pe dracu-n patru, numai să mai atenueze consecinţele tribulaţiilor sale libiene. În timpul drumului cu maşina pînă la sediul S.D.E.C.E., generalul se convinsese de nevinovăţia sa în ceea ce priveşte moartea colegului de la Fontenay-aux-Roses, fizicianul Alain Prévost. Acest asasinat şi modul în care libienii îl prinseseră în cursă pe de Serre purtau, fără îndoială, semnătura serviciilor secrete ale lui Geddafi. Indivizii făcuseră progrese, nu mai încăpea nici o îndoială. Poate că şi K.G.B.-ul le mai dăduse ceva lecţii ? Trebuia să verifice şi asta, după ce va scăpa de beleaua care o avea acum de rezolvat.

Se întoarse spre inginerul care luase la mînă fotografiile pentru a doua oară :

„Nici o mutră cunoscută ?"

„Nici una !"

„La dracu !"

Cu o „GITANE" în colţul buzelor, generalul nu mai avea astîmpăr. Era sigur că avea în birou totalitatea documentelor disponibile. De ce nu-i dăduse C.I.A. tot ceea ce avea ? Căci în privinţa celor de la MOSSAD nu avea nici o grijă : îi dăduseră absolut tot ce aveau : de peste treizeci de ani Bertrand întreţinea cele mai bune relaţii de încredere şi prietenie cu serviciul de informaţii israelian. Directorul S.D.E.C.E. era perplex. Trebuia să facă un portret robot al savantului palestinian ? El, personal, nu avea încredere în acest procedeu.

Încetă să mai măsoare biroul şi ridică receptorul telefonului. Experienţa îl învăţase că trebuie să cauţi printre prieteni mai apropiaţi pe cel care-ţi ascunde ceva în cazul afacerilor celor mai delicate. Trebui să formeze mai multe numere înainte de a da de Robert de Villeprieux, directorul D.S.T., care în seara aceea cina în oraş.

„Scumpe prieten, spune-mi, în arhivele voastre nu aveţi cumva, din întîmplare, niscaiva informaţii legate de

arabi, cel mai probabil palestinieni, implicați în povești nucleare și pe care să nu-i am eu în insectar ?"

Liniștea vinovată care urmă îl făcu să surîdă pe bătrînul vulpoi care era generalul Bertrand.

„Mă tem că n-ar trebui să vi le arăt", răspunse, înghițind în sec, de Villeprieux.

„Păcatul nu va cădea pe capul dumneavoastră, scumpe prieten. Sunați-l pur și simplu pe secretarul general al președinției și cereți-i autorizația președintelui Franței, ca să-mi fie trimise imediat toate documentele pe care le deține".

O jumătate de oră mai tîrziu, un motociclist din strada Saussaies îi aduse o mapă directorului S.D.E.C.E. Scoase din ea un plic gros sigilat cu ceară și avînd o inscripție tipărită cu cerneală roșie : „Conținutul acestui plic nu trebuie divulgat decît cu autorizația expresă a președintelui Republicii, sau, în lipsa sa din țară, cu a celei a primului ministru". În plic se găsea lungul raport, rămas secret, asupra tentativei nereușite a fraților Dajani de a fura plutoniul de la Cadarache și expulzarea lor din Franța.

Bertrand îi arătă lui de Serre fotografia lui Whalid Dajani :

„Àsta-i omul vostru ?"

Inginerul păli.

„Da, el e !"

Bertrand îi întinse apoi fotografia lui Kamal.

„Și ăsta ?"

De Serre examină cu atenție fotografia.

„Îmi spune ceva, dar nu sînt prea sigur... Mi se pare că l-am zărit prin laboratorul de extracție".

„Și ea ?"

Bertrand îi întinsese fotografia Leilei.

„Nu. Nu aveam niciodată femei printre noi."

Directorul S.D.E.C.E. se grăbi spre telefon.

„Pregătiți o linie telefoto cu LANGLEY [1], ordonă el, și preveniți-l pe amicul nostru Whitehead că fotografiile ale persoanelor pe care le caută sînt în drum spre Washington."

[1] LANGLEY este localitatea în care se află Cartierul General al C.I.A.

Nici un sociolog n-ar fi putut aduna un eşantion mai reprezentativ al societăţii israeliene ca mulţimea disparată care urca în noaptea complice spre Zidul Plîngerii din IERUSALIM. Erau acolo profesori de fizică de la „TECHNIKON" din Haifa, docheri yemeniţi din portul Ashdod, tîmplari din Nazaret, şlefuitori de diamante de pe strada Dizzenghoff din Tel Aviv, ţărani din kibuţurile din ţinuturile NEGUEV şi GALILEEA. Găseai un cîntăreţ de muzică populară alături de o somitate mondială în cancerul limfatic, un comandant şi două însoţitoare de bord de la compania aeriană „EL AL", care încadrau un fost ministru din Cabinetul BEN GURION. Veneau din toate colţurile ISRAELULUI, cu rucsacuri sau valize ultraluxoase „SAMSONITE", cu vechi cufere jerpelite legate cu sfoară, cu chitare sau menorahuri străvechi, cu plăpumi, perne şi saltele. Unii veneau pe jos, alţii cu autoturismele proprii, cei mai mulţi cu autobuzele roşii ale companiei „EGGED" sau în camioanele kibuţurilor lor.

Toţi aparţineau faimosului „GUSH EMONIM" — „BLOCUL CREDINŢEI" —, acea mişcare ai cărei militanţi îşi semănaseră coloniile „sălbatice" prin toate teritoriile ocupate de ISRAEL în urma războiului din 1967. Îi unea o singură dorinţă comună, acea arzătoare dorinţă cu care se sfîrşea promisiunea făcută de Dumnezeu lui AVRAAAM : „Îţi voi da, ţie şi urmaşilor tăi, pămîntul pe care astăzi eşti un străin, pămîntul CANAANULUI."

Fondat imediat după victoria amară a războiului de Kippur, în 1973, „Blocul credinţei" grupase sub steagul său o nouă generaţie şi un nou stil de sionişti, unii dintre ei veniţi din străinătate, mulţi dintre ei bucurîndu-se de situaţii confortabile, dar decişi cu toţii să reinstaureze în sufletul ISRAELULUI spiritul de pionierat, pierdut, după părerea lor. Nu avea nici o importanţă că lumea întreagă, arabii, ca şi mare parte dintre compatrioţii lor, condamnaseră modul de acţiune şi consideraseră ilegale coloniile lor : femeile şi bărbaţii profund religioşi din „GUSH EMONIM" se considerau a fi copiii Reînvierii, înfăptuind, prin recuperarea fiecărei bucăţele de pămînt din vechea lor moştenire, porunca cea mai sacră a credinţei lor.

Coloana lor trecu de Poarta Jaffa, trecu pe sub zidurile crenelate ale Turnului lui David şi intră în Oraşul Vechi. Neştiind de ultimatumul libian care ameninţa New Yorkul şi ţara lor, se pregăteau să lanseze una din acele operaţiuni fulger care-i făcuse celebri. Fiecare detaliu al operaţiunii fusese calculat cu cea mai mare grijă, în scopul de a obţine maximum de impact politic, emoţional şi publicitar. Numele de cod al acţiunii era străvechea poruncă a profetului ISAIA către poporul evreu : „SHUVAH ISRAEL". — „Întoarce-te la tine, O, ISRAEL !". Alegerea orei, miezul nopţii, fusese făcută pentru a reaminti acestor bărbaţi şi acestor femei exemplul strămoşilor lor care, în istoria Palestinei, ieşiseră din tenebre pentru a-şi implanta coloniile pe pămîntul părinţilor lor. Operaţiunea „SHUVAH ISRAEL" urma să adauge paisprezece noi locuri populate în teritoriile arabe ocupate.

Operaţia avea ca punct de plecare zidul occidental al Templului lui Solomon, — Zidul Plîngerii —, simbol mistic spre care se întorseseră evreii, timp de două mii de ani de la Împrăştiere, pentru a-şi căuta speranţă şi alinare.

Responsabilul acţiunii „SHUVAH ISRAEL", Yaacov Levin, îşi conduse jeepul pînă în centrul esplanadei. Cu statura sa impozantă, cu părul în bucle fine, cu fruntea înaltă, cu lunguieţul şi rectiliniul său profil, semăna cu un războinic asirian din vechiul Babilon. La treizeci şi doi de ani, era deja o figură legendară. Se născuse în aprilie 1948, în kibuţul „Kfar Etzion", la sud de Ierusalim, puţin înainte de cucerirea acestuia de către Legiunea Arabă, în timpul războiului de independenţă a Israelului. Cules dintre ruine de un soldat beduin, fusese redat evreilor şi crescut într-un alt kibuţ. În timpul războiului din 1967, Levin, pe atunci în vîrstă de nouăsprezece ani, condusese o companie de paraşutişti la recucerirea kibuţului în care pieriseră părinţii săi. Era unul dintre şefii „BLOCULUI CREDINŢEI".

Lîngă el se găsea Ruth Navon, secretarul adjunct al mişcării, o fată înaltă, cu o siluetă graţioasă, trăsături fine, cu lungi plete aurii, care semăna izbitor cu Catherine Deneuve. Spre deosebire de Levin, Ruth nu se născuse în Israel, ci în Algeria franceză, unde fusese crescută în atmosfera de frică şi de violenţă a războiului.

În timp ce colonii se strîngeau în jurul lui, Levin montă o porta-voce pe capota jeepului și-i legă firele de alimentare la instalația mașinii. Brusc, cineva începu să sufle într-un shofar — cornul de berbec — cu care preoții lui Iosua au făcut să se prăbușească zidurile Ierihonului. Mulțimea salută cu strigăte străvechea lamentație al cărei ecou făcu ocolul esplanadei. O farandolă de kibuțnici, în blugi și sandale, dansînd în acordurile voioase ale unei melodii, se apropie de jeep. În centrul cercului rotitor al dansatorilor se afla un bătrîn fragil, îmbrăcat cu o redingotă neagră închisă pînă sub bărbie și avînd pe cap o pălărie rotundă cu niște boruri enorme. Mergea cu pași ezitanți, aruncînd, ca un fel de păpușă mecanică, un picior în fața celuilalt, sacadat, susținut de doi militanți a căror statură îl făcea să pară și mai fragil. Lunga barbă hirsută se agita în ritmul psalmilor de recunoștință pe care-i intona fără încetare. Văzîndu-l, te făcea să te gîndești la un supraviețuitor pierdut al unei lumi dispărute pentru totdeauna în camerele de gazare de la TREBLINKA și AUSCHWITZ, la respectabilul patriarh dintr-un ghetou pierdut undeva în EUROPA CENTRALĂ, care, la sfîrșitul vieții, împărtășește din înțelepciunea sa și aduce alinare nepoților.

Rabinul Zvi Yehuda Kook era strict la polul opus al acestei imagini bucolice. Căci nu Menahem Begin, nici Moshe Dayan, sau altă figură legendară a ISRAELULUI modern, conducea acțiunea colonilor aparținînd de „GUSH EMONIM". Acest rabin nonagenar, neobosit herald al iudaismului militant, succesor al războinicilor răzbunători ai VECHIULUI TESTAMENT, în care își găsea sursa și justificarea viziunii sale mesianice. El era întemeietorul, forța spirituală ce anima acea mișcare ; el era cel care-și trimisese cu miile adepții să revendice stăpînirea teritoriilor arabe ; el era cel care dăduse formă filozofiei în numele căreia puseseră în pericol pacea ISRAELULUI și a lumii, sfidînd vecinii arabi ai ISRAELULUI, trei președinți ai Statelor Unite ale Americii și conducerea Uniunii Sovietice.

Rabinul Kook își descoperise mesajul său profetic în paginile venerabile ale Talmudurilor din Babilon și din Ierusalim, ca și în scrierile profeților și înțelepților Israelului cărora le dedicase o întreagă viață de studiu. Ca cea mai mare parte a ideilor, susceptibile să aprindă mulți-

mile, şi a sa îşi avea forţa în extrema ei simplitate. Dumnezeu alesese poporul evreu pentru a-şi releva, prin profeţie, natura Sa şi opera Sa omenirii. Dăduse lui Avraam şi fiilor lui Israel ţinutul Canaanului, pentru a-i consacra natura de loc binecuvîntat, care să-i unească, pentru a face să înflorească spiritualitatea şi sufletul evreului şi să ofere poporului lui Dumnezeu hrana spirituală şi pămîntească de care avea nevoie pentru a-şi îndeplini misiunea ce-i fusese încredinţată.

Bătrînul inspirat scruta chipurile extaziate care-l înconjurau. Se simţea animat de glasul profeţilor, flacăra celor care-şi asumaseră, precum el astăzi, teribila responsabilitate de a conduce poporul evreu pe căile obscure şi dificile care le trasase pentru el Dumnezeu.

„Fii şi fiice ale Israelului, fraţi şi surori, striga Kook în microfonul porta-vocii, pe care i-l întinsese Levin, veţi îndeplini în această noapte, în numele întregului popor evreu, una din datoriile cele mai sacre ale credinţei noastre. După două mii de ani de absenţă, veţi consacra întoarcerea fiilor lui Israel pe noi suprafeţe din Pămîntul sfînt, făgăduit de Dumnezeu strămoşilor noştri".

Se opri pentru a-şi trage sufletul.

„Nu lăsaţi pe nimeni să vă înşele sau să vă facă să rătăciţi drumul drept. Acest pămînt este pămîntul VOSTRU. Cei care s-au aşezat pe el au făcut-o uzurpînd drepturile voastre. — Ridică o mînă tremurătoare în direcţia Samariei —. Trebuie să se ştie, o dată pentru totdeauna, că acolo nu e pămînt sau teritoriu arab. E pămîntul lui Israel, eterna moştenire a strămoşilor noştri. Chiar dacă alţii au venit şi s-au aşezat acolo în lipsa noastră, noi nu am renunţat niciodată la locurile noastre şi nici la dreptul nostru asupra lor ; n-am încetat niciodată de a denunţa stăpînirea crudă, nelegitimă, pe care străinii au avut-o cu forţa asupra pămînturilor evreilor !"

Fanaticul profet făcu o nouă pauză. Imaginea acelui bătrîn, care, cu ultimele sale forţe, îşi îndeamnă discipolii să-i împlinească visul sacru emoţionase pînă la lacrimi asistenţa. Pentru Levin, rabinul Kook părea a fi în noaptea aceea „trimisul lui MESIA care, în sfîrşit, venea să anunţe renaşterea ISRAELULUI".

„Lăsaţi-i pe cei care doresc să impună o pace himerică în ORIENTUL APROPIAT să ne combată, reluă bătrînul rabin. Meditaţi la cuvintele profetului EZECHIEL : „Vă

voi scăpa de cei care se răzvrătesc și se ridică împotriva Mea ! Îi voi alunga de pe pămîntul pe care-l uzurpă și nu vor mai pune vreodată piciorul în țara lui ISRAEL !" Dacă dușmanii noștri vor pacea în ORIENTUL APROPIAT, ei trebuie să respecte, în primul rînd, Legea Divină ! Fii și fiice ale Israelului, mergeți și faceți să triumfe dreptatea ! — Ridică brațele —. Mergeți să vă acoperiți de glorie ! Faceți-o în numele tuturor fraților noștri răspîndiți în lumea întreagă ! În această noapte voi sînteți instrumentele Voinței Divine, cei ce-i împlinesc profeția SA !"

Istovit, bătrînul se lăsă să cadă în scaunul jeepului, însoțit de un vibrant strigăt aprobator ce se ridica din mulțime. Chemările stridente ale fluierului lui Yaacov Levin îi trimise pe coloni spre mașinile cu care veniseră.

În timp ce caravana, condusă de Levin și Ruth, părăsea bătrînele ziduri ale Ierusalimului, pentru a se pierde în valea Chedronului, doi tineri ofițeri ai armatei israeliene alertau prin radio P.C.-ul unității lor. După care unul dintre ei își întrebă însoțitorul :

„Și unde-i așteaptă ai noștri ?"

„Chiar în fața Ierihonului."

*

Întîrzie ! își repeta nerăbdătoare Leila Dajani, simțind cum zeci de priviri se lipesc de trupul ei precum lipitorile. Era ora șapte și jumătate, seara, și Strada 12 Vest era stăpînită acum de o faună de derbedei ieșiți de-a dreptul din paginile „PORTOCALEI MECANICE", de homosexuali, harnașați și încălțați cu cizme din piele, care se ofereau pentru un sandviș sau o porție de drog.

În cele din urmă Leila îl zări pe fratele său Kamal, ieșind dintr-o piterie, cu șapca în carouri trasă pînă peste urechi, cu gulerul bluzonului din piele ridicat, cu o cutie plină de pita sub braț. Kamal se strecură lîngă sora sa și plecară împreună spre Strada 12 Vest.

„Totul e în regulă la DOBBS FERRY ?" o întrebă el.

Leila încuviință, dînd din cap.

„Numai că Whalid s-a apucat din nou de băut. Azi dimineață și-a cumpărat o sticlă de whisky."

„Lasă-l să bea ! rînji Kamal. Nu ne mai poate împiedica cu nimic dacă se pilește. Fără îndoială, e fericit că a scăpat de corvoada de a-și contempla opera..."

Kamal privea vitrinele sex-shopurilor în fața cărora se înghesuia mulțimea tăcută a funcționarilor obscuri din zgîrie-norii Manhattanului. Privirea sa întîlni privirea arzătoare a unei adolescente în minijupă ce-și oferea corpul emaciat în umbra intrării într-un bar. Îi adresă un surîs. O avusese cu puțin timp în urmă pentru douăzeci și cinci de dolari. Fusese o posesiune sălbatică, mașinală, care călcase toate regulile de prudență impuse de Tripoli. Poate că e pentru ultima oară, își zicea el, aruncîndu-se ca un animal asupra fetei.

Hotărît lucru, își zicea el, urăsc acest oraș. Nu pe evreii din Israel, ci pe americani îi urăsc... îmbuibați, aroganți, acești indivizi care dau permanent lecții întregii lumi.... care se cred conștiința universului. — Scuipă —. De ce ne scîrbesc pe toți ? Și pe tipii din banda „BAADER", pe care-i cunoscuse în Germania, și pe amicii săi din „Brigăzile Roșii" din Italia, ca să nu mai vorbim de iranieni și de ciudații și micuții ăia de japonezi cu care se antrenase în Siria. Ce au de sînt urîți de toată lumea ?

„Ce faci în seara asta ?" își întrebă pe neașteptate sora.

„Nimic deosebit. Mi-am luat o cameră la „HILTON". Nu mai fac nici o mișcare pînă mîine, cînd trebuie să vin să te iau."

„Perfect !"

Erau tot pe Strada 12 Vest și se opriră în fața unei fierării situate la numărul 74.

„Cît arată ceasul tău ?"

„Ora 19 și 30 de minute !"

„Ne vom întîlni aici la ora 11, mîine dimineață. Dacă nu vii, revin la 11 și 10 minute și apoi la 11 și 30 minute. Dacă nu te găsesc nici a treia oară, mă pun singur la adăpost".

Kamal puse mîna pe umărul surorii sale.

„Dar, pentru numele Bunului Dumnezeu, dacă se întîmplă ceva și vrei să mă anunți la garaj, fă în așa fel ca să fiu sigur că ești tu. Pentru că, din acest moment, la

cel mai mic zgomot suspect, declanşez sistemul automat de declanşare a exploziei."

Strînse umărul surorii sale.

„MA SALAMEH, zise el, totul va fi bine. INCH ALLAH !"

Şi dispăru în mulţime, pentru ultima sa noapte printre şobolani, alături de bomba implantată în inima oraşului pe care îl ura atît încît era gata să-l distrugă.

*

„Culcă-te acolo, baby !"

Proxenetul Enrico Diaz se tolănise pe cearceafurile de mătase aurie, cu capul şi umerii sprijiniţi pe peretele lăcuit în negru, cu picioarele desfăcute, cu pliurile mătăsoase ale djellabalei căzîndu-i pînă la călcîie. Graţie pudrei pe care o prizase, plutea euforic în braţele nirvanei.

Două dintre fetele sale erau întinse într-un colţ al patului, împărţind extazul unui ciubuc al cărui fum acru se amesteca în cel al boabelor de tămîie ceyloneză, care ardeau în cădelniţele din bronz fixate în perete. Cea de-a treia fată, Anita, era îngenuncheată la picioarele sale, ca o novice în faţa marelui preot. Era o creatură lungă şi subţire, la vreo douăzeci de ani, originară din Minessota, ale cărei plete blonde îi cădeau în dezordine pe umeri. Cu o mişcare felină se strecură lîngă el. Buzele rujate dădeau chipului ei bosumflat o vagă asemănare cu Marilyn Monroe. Purta un pantalon disco ultra-colant de un verde smarald, pe care-l primise de la Rico — din banii cîştigaţi tot de ea, în paranteză fie spus — şi unul din acele sutiene din dantelă cu închizătoarea în faţă şi fără bretele, pe care-l descheia cu o singură mişcare în faţa clienţilor nerăbdători.

„Ştii ce-a făcut astăzi pentru tine omul tău ?" o întrebă Rico.

Anita dădu din cap.

„Te-a ferit de cinci ani la mititica."

„Darling, tu..."

„Mda... Am vorbit cu un gagiu. L-am făcut să uite plîngerea contra ta."

Anita se pregătea să se arunce în brațele omului său, cînd acesta se ridică. O prinse de plete și îi dădu capul pe spate.

„Ascultă, tîmpita dracului, de cîte ori să-ți spun să nu-ți mai amenințI clienții cu pușcociul ?"

„Rico ! Mă doare !"

Peștele o trăgea și mai tare.

„Nu vreau să văd copoii roind în jurul fetelor mele ! Bagă bine la cap !"

Rico vîrî o mînă sub saltea și scoase un cuțit cu buton. Anita începu să tremure la vederea lamei fine care lucea în penumbră. Înainte de a avea timp să facă cel mai mic gest de apărare, Rico îi trecu lama prin fața ochilor.

„Ar trebui să-ți ciopîrțesc buzele !"

O tăietură cu lama pe buze era răzbunarea tradițională a unui proxenet, cînd una din fetele care lucrau pentru el nu-i asculta ordinele.

„Numai că am altă idee..."

Lăsă cuțitul și cu o mișcare lentă ridică poalele djellabalei, centimetru cu centimetru pînă cînd dădu la iveală un penis imens, deja în erecție. Cu cealaltă mînă ținea strîns pletele fetei.

„Și acum, tîrfă mică, zise el scuturînd violent capul Anitei, ai să-i spui stăpînului tău cît de mult îți pare rău pentru necazurile pe care i le-ai făcut."

Chiar în acel moment se auzi soneria de la intrare.

Rico deveni livid la vederea celor doi indivizi în vestoane kaki din soldurile armatei și cu berete negre de aceeași proveniență, care-i rînjeau în cadrul ușii. Cel mai înalt arătă cu capul spre scară.

„VAMONOS, lătră el, scurt, *hay trabajo !* — Vino, avem o treabă de făcut !"

*

La Ierusalim, zorii zilei de marți 15 decembrie începeau să apară în spatele clopotnițelor de pe Muntele Măslinilor. Cu ochii întredeschiși în spatele lentilelor groase, Menahem Begin asculta cu un aer obosit torentele de imprecații, pe care le schimbau între ei membrii Cabinetului israelian de mai mult de o oră. Cum era de așteptat, amenințarea președintelui american declanșase

cea mai îngrozitoare furtună pe care o cunoscuse vreodată sala de consiliu, furtună cu mult mai violentă decît toate dezbaterile care au precedat Războiul celor şase zile, mai în draci decît toate arţagurile care au urmat războiului de Kippur, mai pasionate decît discuţiile care au condus la organizarea raidului asupra localităţii Entebbe. Lăsînd să alunece pe lîngă el toate schimburile de cuvinte inflamante, Begin căuta să descopere care dintre cei paisprezece bărbaţi, care împărţeau cu el conducerea ISRAELULUI, i-ar fi putut fi partizani în aceste circumstanţe. Cum era de aşteptat, reacţia cea mai brutală la ameninţarea americană venise din partea ministrului Construcţiilor Benny Ranan.

Fostul paraşutist era în picioare. Lovind aerul cu pumnii săi mari de boxer, reclama o mobilizare imediată şi totală a forţelor de apărare ale ţării pentru a se opune oricărei intervenţii americane împotriva ISRAELULUI. Suporterul său cel mai înfocat era rabinul Orent, reprezentantul unui partid religios de extremă dreaptă. Ciudată uniune, dar cît de semnificativă : credinciosul încrîncenat şi ateul indiferent, sinagoga şi kibuţul ; omul BIBLIEI, ataşat de acel pămînt, pentru că Dumnezeu îl dăruise strămoşilor săi, şi omul a cărui meserie erau armele, obsedat de securitatea poporului său. Alianţă care încarnează forţa ISRAELULUI ! îşi zicea Begin.

Spre marea sa surpriză, partizanul cel mai crîncen al unui compromis cu americanii era ministrul Internelor, Ehud Nero, un uliu pe care opinia publică îl asociase întotdeauna deciziilor celor mai extremiste ale guvernului. După el, era momentul să profite de ocazie pentru a smulge S.U.A. şi U.R.S.S. acele garanţii care vor pune pentru totdeauna ISRAELUL la adăpost de orice ameninţare. Asta ar permite reducerea zdrobitoarei poveri a bugetului pentru apărare, care ducea ţara în prăpastie mai sigur şi mai temeinic decît Geddafi şi bombele lui !

Viceprim-ministrul, arheologul pleşuv Iacob Shamir, şi ministrul Apărării, fostul comandant şef al aviaţiei, Ariyeh Şalamon, erau de părere să caute o cale de mijloc. Decizia care urma să fie luată era de o asemenea gravitate, încît era cazul să fie invitaţi şi liderii Partidului Muncii, care se afla în opoziţie, pentru ca decizia finală să fie rezultatul unui consens naţional. Begin nu avea nici

cea mai mică intenție să se lase atras într-o asemenea capcană, conștient fiind că singur nu va stăpîni situația.

Aflat încă sub influența decepției de a-și vedea anulată în ultimul moment misiunea asupra Libiei, generalul Yaacov Dorit, comandantul șef al forțelor de apărare, rămînea de data asta într-o espectativă prudentă. Dar Begin era convins că, fiind un bun militar, se va dovedi, la momentul potrivit, hotărît să reziste americanilor. Deci prim-ministrul putea conta pe cinci oameni pentru a se opune ultimatumului Washingtonului : paraşutistul Ranan, rabinul Orent, precum și miniștrii Finanțelor, Afacerilor Externe și Educației. Contra erau miniștrii Internelor, Justiției, cel al Energiei și cel al Comerțului, cu toții, membri ai propriului partid, cum constată cu amărăciune Begin, la fel ca și miniștrii Comunicațiilor și Muncii, care aparțineau partidului reformist. Shamir și Șalamon nu se pronunțaseră, guvernul fiind crîncen divizat.

Begin își drese vocea, vrînd să atragă atenția Consiliului. Cu o ținută parcă și mai sobră ca de obicei, haina încheiată, nodul cravatei perfect la locul lui, batista din buzunarul de la piept ca și manșetele cămășii de un alb orbitor, ieșind exact atît cît trebuie, rămînea la fel de calm, de stăpîn pe el ca și în zori, cînd primise primul telefon al președintelui Statelor Unite ale Americii.

„Țin să amintesc fiecăruia dintre voi care e responsabilitatea noastră fundamentală în fața țării și istoriei : „TREBUIE SĂ RĂMÎNEM UNIȚI !" De fiecare dată cînd evreii au permis dușmanilor, sau prietenilor, să ne dezbine, consecințele au fost catastrofale".

Apariția unuia dintre ofițerii din garda sa personală îl întrerupse pe prim-ministru :

„Scuzați-mă, Menahik, zise el cu acea familiaritate israeliană care-l dezgusta pe Begin, generalul Dorit este chemat de urgență la telefon."

„Forțele noastre n-au reușit să oprească toate coloanele plecate în noaptea asta din Ierusalim", le spuse acesta la întoarcere.

Toată lumea cunoștea ábilitatea cu care militanții din „GUSH EMONIM" scăpau de urmăritorii lor. „Întunericul, circumstanțele..." încercă o scuză generalul Dorit Nici nu trebuia să spună mai mult. Guvernul știa că vi-

nătoarea de coloni nu era o misiune tocmai potrivită pentru a stimula zelul recruților din armata israeliană.

Begin își înăspri atitudinea, stăpînindu-și cu greu furia.

„Generale, incapacitatea forțelor noastre de a neutraliza operațiunea din această noapte va avea consecințe dramatice ! În cîteva ore colonii se vor regrupa și-și vor trîmbița victoria în cele patru vînturi. Geddafi sau americanii nici nu mai au nevoie de un alt pretext pentru a trece la acțiune."

„Trebuie să acționăm urgent ! reacționă vehement ministrul de Interne. Fanaticii ăia pun patria în pericol de moarte. Cer guvernului să ordone forțelor de apărare să procedeze de urgență la expulzarea imediată a tuturor coloniilor implantate în teritoriile ocupate. Demonstrarea publică a unei astfel de măsuri va permite americanilor să angajeze negocieri cu Geddafi și să obțină anularea ultimatumului său în privința New Yorkului. După care vom vedea dacă e posibil să se găsească termenii unui acord la care putem subscrie și noi."

Begin se întoarse spre comandantul forțelor de apărare :

„Generale, putem conta pe armată pentru a evacua aceste colonii prin forță ? întrebă el. Toate coloniile ?"

„Veți spune unităților noastre motivele operației ?" întrebă generalul.

Begin își încruntă sprîncenele, cu un aer nedumerit.

„Pentru că dacă le veți spune adevărul, continuă generalul, ele vor refuza să se supună. Armata noastră este expresia majorității, și oricare ar fi sentimentele majorității în privința acestor colonii, nimeni din această țară nu va accepta să purtăm un război împotriva evreilor. Fie și pentru a salva New Yorkul !"

„Și dacă le spunem adevăratul motiv ?"

Pus în încurcătură, generalul Dorit dădu din umeri :

„Chiar și în acest caz, n-am fi mai siguri de supunerea trupelor noastre..."

Paradoxal, dar la auzul răspunsului, Begin păru mai liniștit. Privea țintă spre ministrul de Interne.

„Vedeți, sărmanul meu Ehud, chiar și dacă am vrea, probabil că n-am putea capitula în fața amenințării lui Geddafi. Am risca să antrenăm țara într-un război civil".

Își scoase ochelarii, jucîndu-se cu ei în timp ce vorbea.

„Știu că mă veți acuza și pe mine că mă las furat de mitul „MASSADA". Dar cred sincer că nu avem de ales. Nu trebuie să cedăm nici lui Geddafi, nici americanilor !"

„Americanii blufează, mormăi Ranan. Nu vor îndrăzni să vină aici. Și dacă o fac, îi vom trece prin rîșniță !"

Begin îl privea cu un aer glacial.

„Mi-ar face plăcere să gîndesc ca dumneavoastră, dar, vai ! mă tem să nu fiți prea optimist".

Întorcîndu-se spre Dorit, urmă :

„Dar cer să facem un gest simbolic și ordon forțelor noastre să expulzeze, la nevoie *manu militari*, P.C. al coloniilor din SAMARIA, colonia din ELON SICHEM. Acolo stau toți șefii mișcării. Inițiativa de astă-noapte constituie o provocare intolerabilă în condițiile actuale. Cereți ambasadei noastre să-i anunțe pe americani de decizia pe care am luat-o. Asta s-ar putea să dezamorseze cît de cît tensiunea".

*

Nu se poate, ăștia își închipuie că-l aduc pe Khomeini în persoană ! se mira Angelo Rocchia, scoțîndu-l din mașină pe arabul pe care-l arestase în barul din Brooklyn. Din zgîrie-norul din Federal Plaza dădură buzna mai mulți agenți federali cu degetele pe trăgacele pistoalelor și se repeziră să-i înconjoare pe cei doi, conducîndu-i pînă la ascensorul rezervat pentru F.B.I. Angelo putu acum să-și examineze în voie prada. Era un bărbat la vreo treizeci de ani, mai degrabă pirpiriu cu o claie de păr negru, lucitor, cu o mustață ce ascundea niște buze mici, efeminate, și o bărbie minusculă.

Quentin Dewing, prefectul de poliție Bannion, Salissbury de la C.I.A., Hudson, Al Feldman, toate mărimile îi așteptau pe palierul celui de-al douăzeci și șaselea etaj. Timp de o secundă Rocchia se simți ca o vedetă care se duse să-și ia „OSCARUL".

„Frumos lucrat ! îi zise prefectul. E primul succes !"

Imediat după luarea amprentelor și terminarea fotografiilor de identificare, arabul, care declarase că se numește Mustafa Kaddourri, fu condus în sala de interogatorii a F.B.I. O sală de-a dreptul ciudată pentru scopul propus : o mochetă elegantă și groasă acoperea podeaua. Locul rezervat suspectului era o canapea adîncă de cu-

loare bleumarin închis, tapisată cu perne în care te pierdeai. Pe o măsuță joasă, luată dintr-un magazin de design, erau întinse ziare și reviste, o cafetieră și cești cu farfurioare, precum și țigări. De cealaltă parte a măsuței, în fața canapelei, se găseau două fotolii care urmau să fie ocupate de cei însărcinați cu interogatoriul. Această ambianță rafinată era destinată să-l destindă și să-l dezarmeze pe cel care urma să fie „lucrat".

Cel mai mic zgomot, aprinderea unui chibrit, un oftat, orice, era automat înregistrat de microfoane ultrasensibile instalate în spătarele canapelelor și fotoliilor. Pe pereți erau atîrnate tablouri și acuarele care ascundeau obiectivele unei baterii de camere video. Pe peretele despărțitor, din partea opusă canapelei, se afla o oglindă uriașă care, în realitate, era un geam special, un fel de semioglindă. În spatele acestui geam se găsea o cabină de control, de unde douăzeci de persoane puteau vedea și asculta tot ceea ce se petrecea în camera de interogatoriu. Arestarea arabului îi dădea dreptul lui Angelo Rocchia să ia loc în sală. Fascinat, scruta chipurile care-l înconjurau.

„Ia zi, șefule, șopti el, arătînd discret spre o tînără brunetă îmbrăcată cu un pantalon și cu un pulover mulat pe sîni, cine e fătuca ?"

„Serviciile secrete israeliene", îi șopti Feldman : MOSSAD !"

Scoțîndu-i-se cătușele, arabul se așezase timid pe marginea canapelei. Doi federali se învîrteau în jurul lui, mai grijulii, spre indignarea lui Angelo, să-i asigure confortul decît să-l stoarcă rapid de ceea ce știe. Cînd, în cele din urmă, crezu că vor începe și interogatoriul, newyorkezul văzu pe unul din federali că scoate din buzunar un cartonaș și i-l vîră arabului sub nas.

„Ei bine, ăștia sînt dilii ! mormăi el la urechea lui Feldman. Avem în labă tipul care ne-ar putea duce la butoi și curiștii ăștia îi arată tîrfa aia de regulament".

Feldman ridică resemnat din umeri. „Cartonașul" era un document tipărit de care nu se despărțeau niciodată (gurile rele spuneau că nici în mormînt) inspectorii și agenții F.B.I. El avea ca scop să reamintească tuturor celor încăpuți în ghearele lor de ce drepturi civice se bucură. În felul acesta arabul putea cere să fie asistat de un avocat, înainte de a răspunde la întrebări, oricare ar fi ele.

Atmosfera din cabina de control se tensionă brusc. Fiecare simțea că eforturile pentru găsirea bombei riscau să se oprească acolo. Dacă arabul cerea un avocat, puteau trece ore multe (și destul de prețioase în cazul lor) pînă puteau să-l ia la întrebări, ca și multe alte ore pînă să-l poată strînge cu ușa suficient de tare pentru a obține mărturisiri complete în schimbul promisiunii de eliberare.

Arabul respinse cartonașul. Neavînd nimic de spus, nu vedea de ce ar avea nevoie de avocat.

Un fed tinerel dădu buzna în cabina de control.

„E deja fișat la noi !" anunță el triumfal.

Amprentele digitale fuseseră trimise la cartierul general al F.B.I. din Washington unde, în memoria calculatorului de la Siguranța federală, fuseseră comparate cu sutele de mii de amprente ale tuturor indivizilor arestați în întreaga țară, în ultimii zece ani. Apoi au fost trimise la Langley, unde calculatorul C.I.A. păstra în memorie amprentele tuturor teroriștilor palestinieni fișați în arhivele principalelor servicii de informații din lume. Trei minute după introducerea în memoria calculatorului, acesta le comunicase cui aparțin amprentele digitale.

Era vorba de un oarecare Nabil Suleiman, născut la Bethleem în anul 1951, suspectat pentru prima oară de israelieni, ca urmare a unei manifestări organizate de elevii colegiului arab din Ierusalim. În anul 1972, fusese din nou arestat pentru port de armă și condamnat la șase luni de închisoare. La eliberare, și-a făcut pierdută urma timp de un an, dispariție pe care ulterior MOSSAD o va atribui unei ședere într-un centru de antrenament al F.P.E.P., condus de Georges Habaché, în Liban. În 1975 a fost identificat ca fiind unul din cei doi teroriști care plasaseră o încărcătură explozibilă într-un coș cu fructe, în piața Mahana Yehuda din Ierusalim. Trei bătrîne fuseseră ucise pe loc și alte șaptesprezece persoane rănite, mai mult sau mai puțin grav, în acest atentat. De atunci numitul Nabil Suleiman se pierduse fără de urmă.

„Ați verificat la Departamentul de stat și la Biroul de imigrări ?" întrebă Dewing, confruntînd fotografia atașată fișei cu chipul arabului din camera de interogatorii.

„Da, domnule, răspunse tînărul agent care adusese fișele. Nici urmă de el în evidențele lor. E sigur un clandestin".

În sala de interogatorii, arabul acceptase să spună unde locuiește : CENTURY HOTEL, 844 ATLANTIC AVENUE, BROOKLYN".

„Trimiteți urgent doi băieți acolo", ordonă Hudson.

Indicarea adresei sale era evident singura informație pe care palestinianul părea dispus s-o dea. Cu ochii în pământ, își compusese o expresie de ostilitate disprețuitoare.

Angelo îl observa cu atenție. E un dur, își zicea. Un tip care se călise în taberele de antrenament ale fedainilor și care, după aceea, pusese bombe în Israel, nu era o cîrpă. Dacă federalii își închipuie că-l vor face să clacheze cu canapeaua lor moale și cu cafeaua aburindă, apăi se înșeală de-a binelea ! Rocchia nu digerase încă umilirea la care-l expusese Rand în biroul lui Benny, dositorul. Se apropie de Feldman.

„Șefule, faceți în așa fel încît să rămîn singur cu individul măcar zece minute. Că, dacă stau bine să mă gîndesc, eu l-am pescuit, nu ?"

Cinci minute mai tîrziu, Angelo lua locul celor doi agenți federali, care conduceau interogatoriile, în fața arabului. Feldman fusese obligat să apeleze la prefectul poliției pentru ca patronii F.B.I. să consimtă să-și lase prada din gheare, fie chiar și pentru o clipă, în beneficiul unui simplu inspector newyorkez. În cabina de control, tensiunea atinsese cote maxime. Angelo simțea toate privirile ațintite asupra sa. Dacă eșua, federalii nu i-o vor ierta, și o știa foarte bine. În ciuda urgenței, decise totuși s-o ia ușor. Adresîndu-i un surîs părintesc, își scoase punga cu alune.

„Servește-te, amice !"

Ascuns în carapace ca o broască țestoasă, micuțul, își zise Angelo, văzînd claia de păr negru agitîndu-se brusc, apoi se lăsă pe spate și ronțăi ostentativ mai multe alune.

„Nabil, să știi că nu ai nevoie de un avocat ca să mănînci alune".

Folosise prenumele ca pe o lovitură de măciucă. Îl văzu pe arab tresărind. Angelo se afundă și mai tare în fotoliu și mai ronțăi cîteva alune, dîndu-i astfel timp să mediteze la faptul că adevărata sa identitate era cunoscută. Apoi se aplecă spre el.

„Știi, noi, polițiștii ăștia obișnuiți, nu avem cu toții aceleași metode".

Vorbea cu acea voce puțin joasă, confidențială, pe care o folosise fără succes cu dositorul.

„Federalii și le au pe ale lor. Eu le am pe ale mele. Vezi tu, eu joc întotdeauna foarte cinstit cu cel din fața mea. Îi spun verde-n față ce am de spus".

„Nu vă obosiți, rînji arabul, n-am de gînd să vorbesc".

„Să vorbești ? se sclifosi Angelo. Ți-am cerut cu să vorbești ? Ascultă ! Îți cer numai să-ți deschizi bine urechile".

Își descheie haina și-și vîrî degetele în răscroiala vestei, cu un oftat de plăcere.

„Bun, ia să facem noi un mic rezumat : deci te-am săltat pentru dosirea de mărfuri furate pe care Benny Moscowitz ți le-a vîndut vineri pentru cinci sute de pițule... Angelo se întrerupse și adresă un surîs amical arabului —. Apropó, micuțule, le-ai plătit prea scump. Valorau cam două-trei sute juma', nu mai mult".

Simțea că vorbește cu pereții.

„Micuțule, bagă bine la cap că vei sta la mititica cel puțin trei ani juma' ! Depinde de jurați. Mie puțin îmi pasă că ajungi la gherlă. Mi se filfîie, și e bine s-o știi de la început. Ce mă interesează pe mine e altceva : cui ai dat cărțile acelea de credit ? Atît și nimic mai mult".

„Vă repet că nu am nimic de spus", insistă arabul, mereu cu același arțag.

„De acord, amice. Nu ești obligat. Ai citit care-ți sînt drepturile, nu ?"

Vocea lui Angelo devenise liniștită, aproape prietenească. Cu un aer gînditor, arătă spre oglinda uriașă din spatele său.

„Vezi chestia aia ?... E o falsă oglindă. În spatele ei sînt pe puțin douăzeci de indivizi care stau cu ochii pe noi. Judecători, mărimi din F.B.I., tot felul de alți indivizi. E chiar și-un șoricel care se interesează foarte de scalpul tău".

Angelo făcu o pauză, dînd timp curiozității arabului să-și facă datoria.

„Tipa aparține de drăcovenia aia jidănească... pe care o iubiți voi de nu mai puteți... cum ai zîs că-i spune ?... Ah ! da, așa e, MOSSAD".

Angelo se opri din nou, de data aceasta din cauza cravatei care se pare că nu făcea unghiul dorit cu gulerul

cămăşii, numai că nu-şi pierdea prada din ochi. Văzu, în sfîrşit, un vag semn de neliniște pe chipul palestinianului.

„Bun, şi acum să vedem unde sîntem. — Tonul vocii sale devenise brusc rece, detaşat —. Tu eşti un clandestin, de asta sîntem siguri. Nu ai o viză americană. Şi, cum bine ştii, noi avem acel tratat cu Israelul. În privinţa extrădării teroriştilor. Booon ! — Angelo pocni din degete —. Stai bine ! La tribunal un om de-al nostru se ocupă deja de hîrtiile necesare extrădării. Şi fătuca de la MOSSAD n-a venit cu mîna goală. Pe „KENNEDY" aşteaptă un avion, special pentru tine. Sper că-ţi dai seama cît de mult te iubesc dacă au trimis ditamai avionul numai pentru tine. Din cîte am înţeles de la ea, şi-a făcut socoteala ca la ora opt să fiţi deja în aer."

Angelo înregistră brusca schimbare de expresie de pe chipul arabului. Încă vreo cîteva minute şi o să facă pe el, îşi zicea, nu fără satisfacţie.

„N-ai de ales, drăguţă mioară. Vom fi obligaţi să te predăm verişorilor tăi din Israel. Obligat. Efectiv nu avem motive să te păstrăm în America pentru amărîtele alea de cărţi de credit furate !"

Scuturâ cojile de alune de pe revere şi-şi încheie haina, ca şi cînd s-ar fi pregătit să plece.

„Nu vrei să ne spui nimic ? E dreptul tău. Dreptul tău cel mai absolut, dacă absolut poate avea termen de comparaţie. Numai că, în acest caz, noi nu avem motive să te reţinem."

Angelo se ridică.

„Aşteptaţi, nu mai înţeleg nimic !"

„Şi e aşa de simplu ! Dă-mi, să-ţi dau. Tu ne dai o mînă de ajutor, şi noi nu uităm gestul. Tu te aşezi la masă şi serii, şi în felul ăsta devii martor. Şi, uite aşa, noi sîntem obligaţi să te păstrăm. Nu se mai pune problema să te predăm evreilor."

Angelo era în picioare. Se întindea, de-i pocneau articulaţiile.

„Dacă rămîi mut ca peştele, noi ce putem face ? Sîntem obligaţi să te livrăm destinatarului. Asta-i legea !"

Poliţistul începuse să se învîrtă în jurul arabului.

„Tu ar trebui să-i cunoşti mai bine decît mine pe amicii de la MOSSAD. După cîte-i ştiu eu, nu se prea încurcă ei cu cărticica bunului poliţai, ca cei din F.B.I....

— Angelo lăsă să-i fluture în colţul buzelor un uşor surîs —. Mai ales cînd au nesperata ocazie să petreacă o juma' de zi singuri în cogeamitea avionul cu arabul care a ascuns o bombă într-o piaţă, ucigînd trei amărîte bunicuţe care nu aveau altă vină decît că erau evreice. Pricepi cam ce vreau să spun ?... Bine, cu alte cuvinte, să nu te aştepţi să-ţi servească şampanie în avion."

Chipul palestinianului devenise livid în clipa în care Angelo pomenise de atentat.

„Bine, zise el în silă. Ce vreţi de la mine ?"

Angelo se aşează din nou. Îşi aranjă delicat dunga de la pantaloni şi-şi încrucişă picioarele.

„Să discutăm puţin, iepuraş, numai atît. Cîteva minute, nu mai mult."

*

Grace Knowland avu o surpriză foarte neplăcută văzîndu-şi fiul, pe Tommy, aşteptînd în faţa porţii cazărmii celui de-al şaptelea regiment din Park Avenue. Era trecut de şapte seara şi meciul ar fi trebuit să înceapă de zece minute.

„Mamă ! scînci puştiul disperat. Meciul a fost anulat".

Grace încercă să mai domolească cu un sărut decepţia puştiului care tremura de furie.

„De ce, puişor ?"

„Nu ştiu. Înăuntru e plin de oameni şi nimeni nu vrea să ne lase să intrăm. Nu mi-au dat voie nici să mă duc să-mi iau racheta."

Grace suspină. Hotărît lucru, era o zi ratată ! Plecase de pomană de la Washington, căci primarul nu se întorsese la New York cu naveta obişnuită, ci cu avionul dat de preşedinte ; nu reuşise să stoarcă nici o informaţie de la purtătorul de cuvînt al primăriei, privitoare la proiectul „SOUTH BRONX", înghesuiala şi călcăturile pe picioare ca să ajungă pînă aici, ca să afle că meciul de tenis al fiului său nu va mai avea loc...

„Scumpişor, cel puţin să încercăm să-ţi iei racheta".

Se îndreptă spre soldatul din MILITARY POLICE care păzea intrarea în clădire.

„Ce se întîmplă ? Fiul meu urma să susţină un meci de tenis aici, în seara asta !"

Soldatul bătu din palmele înmănușate în ciudate mănuși negre cu un singur deget.

„N-am nici cea mai mică idee, scumpă doamnă. Singurul lucru pe care-l știu e că am primit ordin să nu las pe nimeni să intre în clădire."

„Nu cred că fiul meu ar deranja pe cineva, oricine ar fi el, dacă s-ar duce să-și ia racheta din vestiar", insistă Grace cu o voce alintată.

Soldatul ridică din umeri cu un aer jenat.

„Ce pot să vă spun eu, doamnă ? Am ordinele mele. Interzisă intrarea ! Asta știu, asta fac !"

Grace simți că-i sare mustarul. Reprezentanții lui „NEW YORK TIMES" nu sînt obișnuiți să dea cu nasul de uși închise.

„Cine comandă aici ?"

„Locotenentul. Doriți să-l chem ?"

Cîteva minute mai tîrziu, M.P.-ul reveni în compania unui ofițer tînăr și numai un surîs. O privea cu interes pe Grace.

„Locotenente, zise ea mieros, ce se petrece aici e așa de important încît să împiedice un puști de doisprezece ani să-și ia racheta din vestiar ?"

„Nimic deosebit, doamnă. E un exercițiu pentru a studia cele mai bune mijloace de a curăți zăpada de pe străzile New Yorkului și pentru a vedea cum ar putea ajuta armata serviciile municipale, în cazul unor viscole ca acel de săptămîna trecută. Asta-i tot."

Grace avu o idee. Poate că totuși, după atîtea eșecuri, ziua nu era chiar pierdută.

„Sînt Grace Knowland, de la „NEW YORK TIMES", și tocmai lucrez la o anchetă asupra acestei probleme. Aș fi foarte bucuroasă să-i iau un interviu responsabilului exercițiului și să aflu la ce concluzie s-a ajuns."

Tînărul locotenent părea ușor încurcat.

„Îmi pare extrem de rău, dar nu vă pot fi de nici un fel de ajutor în această problemă, zise el. Eu nu am nici o legătură cu exercițiul. Eu sînt însărcinat numai cu asigurarea pazei."

Tommy fixa cu admirație pistoletul de la centura ofițerului.

„Coltul tău e încărcat ?"

„Bineînțeles, flăcău."

Întorcîndu-se spre Grace, locotenentul îi spuse :

„Uitați ce se întîmplă, dacă puștiul dumneavoastră îmi explică unde are racheta, voi încerca să mă duc eu să i-o aduc. Și-i voi spune comandantului că doriți să-l vedeți."

Cînd reveni, lovea cu palma cordajul rachetei.

„Iată un racordaj al dracului de bine întins ; înseamnă că ești un foarte bun jucător !" îi zise el junelui Tommy.

Apoi, surîzîndu-i lui Grace, îi explică :

„Mi-au spus că toate întrebările privind exercițiul în curs vor trebui adresate comandantului McAndrews, ofițer de presă la C.G. al Armatei I. — Îi întinse o foaie de hîrtie —. Iată numărul său de telefon".

Ofițerul privea spre tînăra femeie cu admirație.

„Dacă reveniți să faceți un reportaj, adăugă el timid, poate nu mă refuzați să bem o cafea împreună ?"

Grace își notă în agendă numele înscris pe ecusonul de deasupra buzunarului vestonului.

„Cu plăcere, locotenente. Pe curînd."

*

Bine înfundat în fotoliu, cu picioarele puse neglijent pe masă, Angelo Rocchia continua interogatoriul arabului.

„Deci, făceai mici servicii oamenilor care lucrau la ambasada Libiei la O.N.U. Cum te contactau ?"

„Îmi lăsau mesaje în barul din Brooklyn."

„Și cum vă întîlneați ?"

„Adunam patru unități datei înscrise în mesaj și mă duceam să aștept în intersecția străzii corespunzătoare cu Bulevardul 1. De exemplu, dacă aveam întîlnire pe data de 9, mă duceam în intersecția Străzii 13 cu Bulevardul 1."

Angelo încuviință din cap.

„Mereu la aceeași oră ?"

„Nu. Între unu și cinci după amiaza. Adăugam o oră după fiecare întîlnire, apoi o luam de la capăt."

„Te întîlneai întotdeauna cu aceeași persoană ?"

„Nu chiar. Aveam în mînă ultimul număr din „NEWSWEEK". Ei erau cei care mă abordau."

„Și în afacerea noastră cum s-au întîmplat lucrurile ?"

„La început a venit o fată."

„Îți aduci aminte cînd ?"

Arabul ezita.

„Trebuie să fi fost marți, pentru că locul de întîlnire a fost în colțul Străzii 12."

„Cum arăta ?"

„Nu era rea deloc. Păr șaten, tuns scurt. Purta un mantou de blană."

„Era o conațională ?"

Suspectul lăsă privirea în jos ; îi era rușine.

„Probabil. Dar vorbea englezește."

„Ce a vrut de la tine ?"

„Cărți de credit proaspete. Trebuia să i le aduc a doua zi dimineața la ora zece."

„Și atunci te-ai dus la Benny."

Arabul încuviință din cap.

„Și apoi ?"

„Am dat cărțile fetei. Ea mi-a cerut să o însoțesc la cumpărături. Am mers la un magazin de aparate foto. Mi-a zis să intru și să cumpăr un aparat."

„Și ce-ai făcut ?"

„În primul rînd m-am dus la toaletă pentru a exersa semnătura. Asta se întîmpla într-un bar. Apoi am intrat și l-am cumpărat. Treaba a mers. Casierul n-a observat nimic."

Arabul scoase un suspin. Era zdrobit de amploarea confesiunilor făcute poliției.

„Apoi tipa mi-a zis : „Bun, asta e dovada că totul e în regulă și cartea de credit e bună." Dorea alte cărți de credit proaspete și un permis de conducere pentru vineri dimineața după orele zece. Pentru un tip între treizeci și patruzeci de ani, brunet cu părul negru. Mi-a strecurat în buzunar o mie de dolari.

„Și vineri ce s-a întîmplat ?"

„De data asta a venit la întîlnire altcineva. Un tip. Pe care nu l-am mai văzut."

Quentin Dewing dădu buzna în sala de interogatoriu. Angelo nu-și ascunse furia că fusese întrerupt în timpul interogatoriului.

„Scuzele mele, inspector Rocchia, dar am vrea ca domnul Suleiman să examineze fotografiile acestea. Tocmai ne-au sosit de la Paris".

Îi arătă arabului fotografia Leilei Dajani, pe care generalul Bertrand o trimisese celor de la C.I.A. prin telefoto, cu mai puțin de douăzeci de minute în urmă.

„Nu cumva, din întîmplare e vorba de persoana care v-a contactat ?"

Arabul privi fotografia şi-şi ridică privirea spre fed.

„Da, ea e."

Dewing îi întinse fotografia lui Whalid Dajani.

„Şi el ? Nu el a venit după cărţile de credit vineri dimineaţa ?"

Arabul o examină şi dădu din cap că nu.

„Dar el ?"

Dewing îi arăta acum fotografia lui Kamal. Arabul o studie o clipă, apoi înălţă capul.

„Da, zise el. E chiar cel căruia i-am dat cărţile de credit."

În cabina de control Al Feldman nu-şi putea stăpîni bucuria. Cu braţele ridicate spre cer, striga :

„De data asta avem şi mutrele lor !"

*

Dacă n-ar fi fost gravitatea situaţiei, spectacolul gentlmenilor în smoking, aşezaţi în jurul mesei din sala Consiliului naţional al securităţii, ar fi fost mai degrabă comic. Obligat să se prefacă, acţionînd ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, preşedintele şi miniştrii săi, care îl însoţeau, urmau să-şi întîlnească soţiile la o recepţie în sala „BLUE ROOM" a Casei Albe. După ce vor asista la un banchet oferit în vesela de email care aparţinuse lui LINCOLN, care era dat în onoarea decanului corpului diplomatic, ambasadorul Boliviei, cu ocazia încheierii misiunii sale în S.U.A. Toată seara vor fi obligaţi să bea, să mănînce şi să flecărească, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

„În orice caz, ascultînd buletinele de ştiri, şi la radio şi la televiziune, nu exista nici cel mai mic semn că mediile de informare ar bănui ceva", declară vizibil uşurat Eastman.

„Palidă consolare, suspină preşedintele, în timp ce desfăcea telegramele diplomatice sosite din ISRAEL în răstimpul cît lipsise pentru a se schimba în smoking. Domnule Middleburger, zise el, adresîndu-se secretarului de stat adjunct, această iniţiativă a IERUSALIMULUI e evident insuficientă !"

„Domnule preşedinte, răspunse diplomatul, parcă scuzîndu-se, ambasadorul israelian a fost categoric. E maxi-

mum ce e dispus IERUSALIMUL să facă. El afirmă că armata israeliană nu va executa vreodată un ordin de expulzare în totalitate a coloniilor evreiești."

„În cazul acesta, Begin nu ne lasă altă alternativă decît s-o facem în locul lui, nu-i așa ?"

Tonul supărat al președintelui ascundea cu greu emoția ce-l stăpînea. Toți știau cît de mult ura o astfel de acțiune. Dar ce putea face ?

Se întoarse spre directorul C.I.A.

„Tap, care sînt șansele ca israelienii să se opună cu forța intervenției noastre ?"

„Aș zice cam juma'-juma', domnule președinte..."

Șeful statului își lipi spatele de spătarul fotoliului, închise ochii, cu bărbia sprijinită în palme, ca și cînd ar fi fost absorbit de oarecari rugăciuni. Și poate că acel bărbat, atît de religios, se ruga.

Deschise brusc ochii.

„Sîntem prinși între două fanatisme, bombăni el, fanatismul evreu și fanatismul islamic, și n-am de gînd să le sacrific șase milioane de americani. Și pentru că ne obligă s-o facem, vom acționa !"

Se întoarse spre ministrul Apărării.

„Herbert, vreau ca forța de intervenție rapidă să fie gata să plece în maximum o oră !"

Forța de intervenție rapidă era o forță interarme, care fusese înființată în 1979, și era gata de o intervenție fulger în orice punct al globului.

„Domnule Middleburger, vreau să-i avertizați, în cel mai desăvîrșit secret, pe regele Hussein al Iordaniei și pe președintele sirian Assad. Aranjați cu ei ca, în caz de nevoie, să folosim aerodromurile siriene și iordaniene ca bază de plecare."

Se ridică. Pașii săi erau fermi și rapizi. Ajunsese la ușă, cînd îl chemă directorul F.B.I.

„Domnule președinte ! — Chipul de obicei impasibil al directorului Joseph Holborn strălucea de surescitare —. Oamenii noștri din New York au identificat trei palestinieni implicați în această operațiune. Peste patru mii de agenți vor fi pe urmele lor încă de la revărsatul zorilor !"

*

„Ce ghinionu' dracu' !" mormăia sictirit directorul F.B.I. din New York.

Unul dintre agenții săi tocmai terminase raportul privitor la vizita ziaristei Grace Knowland la cazarma din Park Avenue. Iată cam ce se putea citi în el :

„De cum a aflat de la ofițerul care comandă detașamentul de pază că e vorba de un exercițiu de curățire a zăpezii, femeia a devenit brusc foarte interesată. Și-a scos legitimația de ziarist, cerînd să vorbească unuia dintre responsabili. Ca să scăpăm de nebună, i-am dat în cele din urmă numărul de telefon al liniei pe care o utilizăm pentru a proteja echipele NEST. E o linie falsă, care, chipurile, ar trebui să sune la ofițerul de presă al Armatei I. De fapt e centrala cazărmii. Ziarista tocmai a sunat și cere o declarație completă și o descriere a exercițiului în curs."

Harvey Hudson era consternat.

„Vă dați seama ce belea ? Pentru un puști rîzgîiat, care i-a înnebunit pe toți cu racheta lui, avem toate șansele ca presa să-și vîre nasul în oala noastră. Și atunci să te ții !"

Trăgea de una din aripile papionului, care atîrna trist sub gulerul mototolit al cămășii.

„Cassidy ! costumează pe unul dintre ai noștri în uniformă de ofițer și plantează-l în zorii zilei de mîine în fața cazărmii, ca să pună laba pe individă și să se descurce cum o știi, dar să-i servească cea mai senzațională poveste pe care a auzit-o cineva cu privire la curățatul zăpezii în New York ! îi ordonă el adjunctului său. Nu mă interesează ce-o să-i spună, treaba lui, dar să fie înghițibil ! Ultimul lucru pe care mi-l doresc în clipa de față e să-i am pe cap pe cei de la „NEW YORK TIMES" !"

*

La New York era deja noapte. Întunericul cădea repede în zilele de iarnă. Bătrîna „TOYOTA" aluneca în liniște de-a lungul liniei pustii a docurilor. Proxenetul Enrico Diaz era așezat pe bancheta din față, între cei doi compatrioți ai săi, care-l „răpiseră" unei ocupații agreabile pentru a-l lua într-o misiune urgentă. În dreapta, prin ochiurile plasei de sîrmă care alcătuia gardul ce înconjura antrepozitele din Jersey City zărea panglica strălucitoare a Hudsonului și, mai departe, ciorchinii de lumini ai Manhattanului.

Şoferul se opri în dreptul unei alei pustii, care ducea spre o baracă ce părea a fi pustie. Cei trei bărbaţi coborîră în tăcere din maşină. Perechea de portoricani, care mergea în faţa lui Rico, purta bocanci ai armatei americane, cu tălpi extrem de groase, din cauciuc, făcuţi special pentru junglele Vietnamului. Înaintau fără nici un zgomot, precum sălbăticiunile pădurilor. Ajunşi la baracă, unul din cei doi însoţitori ai lui Rico făcu un semnal de recunoaştere. Se întredeschise o uşă, de unde ţîşni raza luminoasă a unei lanterne.

„VENGA !" comandă cel care-o ţinea, după ce-i recunoscu pe cei trei vizitatori.

De cum intră, Rico a înţeles motivul chemării. În fundul încăperii erau înşirate cinci scaune, în spatele unei planşete aşezată pe două capre. La fiecare capăt al acestei mese încropite erau puse lămpi cu petrol, care aruncau o lumină pîlpîitoare asupra portretelor lui CHE GUEVARA, HECTOR GALINDEZ şi LUIS CABRAL, fondatorii „FRONTULUI DE ELIBERARE" din PORTO-RICO, şi care erau înşiruite pe perete.

Această mişcare portoricană era singura organizaţie teroristă solid implantată pe teritoriul Statelor Unite. Reuşise să-şi menţină aici coeziunea graţie unor practici nemiloase, de felul celei care era pe punctul să se desfăşoare acum. Era vorba de procesul unui trădător. Spre imensa sa uşurare, Rico constată că acuzatul, bine legat şi cu un căluş în gură, era deja aşezat pe un taburet în faţa mesei.

În calitatea sa de membru în conducerea „FRONTULUI...", Rico era unul dintre judecătorii acestui tribunal revoluţionar. Se feri să privească spre acuzatul care se zbătea, cu privirea îngrozită, cu venele de la gît umflate, încercînd în zadar din cauza căluşului să articuleze cuvintele unei pledoarii.

Procesul nu era, de fapt, decît justificarea unei crime. Fu extrem de scurt. Acuzatul era un informator al poliţiei din Philadelphia, adus aici pentru că era mai uşor de executat sentinţa în Jersey City. Odată vinovăţia sa stabilită, se trecu la vot. Unul după altul, cei cinci membri ai juriului pronunţară cuvîntul *muerte*. Nimeni nu se ridică în apărarea sa. Cu excepţia cîtorva personaje, precum Enrico Diaz, direcţia „FRONTULUI..." era formată din intelectuali, proveniţi din mica burghezie, învăţători raţaţi şi studenţi de profesie. Mila nu era partea lor tare.

Pe masă trona un pistol militar „WALTHER P 38", o armă de mare calibru. Fără un cuvînt, președintele tribunalului i-l dădu lui Rico. Proxenetul își stăpîni cu greu un puternic tremur de groază. Era vorba de un alt ritual al „FRONTULUI...". Să ucizi cu sînge rece, la ordinul organizației, constituia proba definitivă a loialității unui militant. Rico luă pistolul, se ridică și dădu un ocol mesei. Stăpînindu-și cu greu tremurul mîinii, — cu ochii ațintiți spre fundul sălii, pentru a evita să înfrunte privirea victimei —, ridică arma, dădu la o parte siguranța și apăsă pe trăgaci.

Se auzi un declic.

Rico auzi atunci un rîs înăbușit care provenea de la presupusa victimă. Privi spre cei patru „judecători" din spatele mesei. Chipurile lor erau la fel de goale ca pereții unei închisori.

„E un trădător în camera asta, dar nu e acesta din fața noastră !" declară președintele tribunalului.

Dintr-o cameră alăturată năvăliră șase bărbați care-l înconjurară pe Rico. Fu așezat legat într-un scaun, și i se puse un căluș în gură. De data asta nu mai era nevoie de un simulacru de proces. Acesta avusese loc înainte de sosirea proxenetului Enrico Diaz.

Președintele „tribunalului" scoase încărcătorul pistoletului, îl umplu metodic cu cartușe de 9 mm și-l puse la loc cu un gest scurt. Îl întinse bărbatului care se proțăpise în fața condamnatului. Era Pedro, micul traficant de droguri pe care-l „dăduse" Rico celor de la F.B.I., pentru că dusese medicamente unei palestiniene care locuia la „HAMPSHIRE HOUSE".

Fără cea mai mică ezitare, Pedro lipi țeava rece a pistolului de tîmpla celui care-l „vînduse" F.B.I.-ului. Savurîndu-și răzbunarea, îl privi pe Rico drept în ochi.

Apoi izbucni într-un rîs sălbatic și apăsă pe trăgaci.

*

Nu poate exista ceva mai frumos ! se extazia Angelo Rocchia, cu ochii roșii de oboseală, hipnotizați de spectacolul de care nu se sătura niciodată. Zgîrie-norii Manhattanului i se păreau și mai frumoși acum, noaptea, cu miile de ferestre aurii străpungînd tenebrele. În inima acestui corolar de lumini, cele paisprezece etaje ale Cartierului

general al poliției și cele ale Sediului federal al F.B.I. erau scăldate într-o baie de lumină. Nici inspectorii și nici agenții federali, care alergaseră întreaga zi după butoi, nu fuseseră autorizați să plece acasă sau la hotel. Primiseră cu toții ordine să doarmă în birouri, gata să răspundă la cel mai mic apel. Rand și Rocchia se despărțiseră, după interogatoriul arabului, mergînd fiecare la cartierul lui general pentru a se odihni cîteva ore.

„Și tu picotești tot aici ?"

Angelo recunoscu accentul gutural al vechiului său coleg Ludwig, care-l striga din biroul vecin.

„Mda ! Trebuie să predau chestiile astea mîine dimineață la ora șase jumătate."

Înainte de a se lungi pe patul de campanie, trimis de Serviciul protecției civile, trebuia să completeze nenumăratele documente care însoțesc inevitabil orice acțiune polițienească. Chiar și o zi atît de obositoare nu se putea termina fără redactarea raportului model „DD5" și a fișelor privind toate persoanele interogate și locurile vizitate. O adevărată belea, dar un bun polițai, spunea el tinerilor săi colaboratori, e un tip care-și ține hîrțoagele la zi.

Angelo își scoase nasul din rapoarte și se întoarse spre prietenul său.

„Vezi tu, Ludwig, sînt sătul pînă-n gît de toate afacerile astea care încep în zori de zi ! O fi vîrsta..."

„Și eu la fel, zise colegul său, desfăcîndu-și nodul cravatei. Îți mai aduci aminte de ticălosul ăla de comandant, pe care-l aveam pe cap în '52, cînd am venit la comisariatul 9 ? Zi, ți-l mai amintești ?"

„Cum dracu' nu !"

Timp de o săptămînă, în fiecare dimineață la orele șase, pe un ger de crăpau pietrele, Angelo și Ludwig trebuiau să se planteze pe bulevardul din West Side, încercînd să dea de urma unui șofer care fugise după ce provocase un accident mortal. Opreau toate mașinile. „Scuzați-ne, domnule, treceți zilnic pe aici ? N-ați văzut din întîmplare un autoturism care a lovit un pieton vineri dimineață ?" Puseseră aceeași întrebare de mii de ori, la mii de șoferi. Un vînzător de cravate le dăduse, în cele din urmă, informațiile care le permiseseră să dea de urma vinovatului.

Angelo căscă, întinzîndu-se cu voluptate.

„Ce-am mai îndurat pînă am pus mîna pe bezmeticul ăla !"

„Îţi dai seama ce de bani am cîştiga astăzi numai pe orele suplimentare, dacă ne-ar mai da şi acum astfel de misiuni ?"

„Lasă visele, bătrîne ! Nu se vor mai da niciodată de ceasul morţii să pună mîna pe un tembel care dispare ca măgarul în ceaţă după ce omoară pe cineva, zise Angelo, stingînd lumina. Hai, noapte bună !"

Tocmai adormise, cînd sună telefonul. Fără să mai aprindă lumina, întinse mîna şi ridică receptorul.

„Grace ! Scumpo, te-am sunat de două ori în seara asta !"

„Şi eu te-am căutat toată ziua ! Dar, ia, zi, ce faci la birou la ora asta ?"

Blestemată meseria asta de ziarist ! Cînd e vorba de întrebări, sînt mai rău ca poliţiştii. Adoptă un ton glumeţ.

„Ar fi trebuit să ştii pînă acum că ziua unui inspector nu se termină niciodată."

„Buf !" exclamă ea rîzînd.

Ca apoi să adauge, serioasă :

„Ia, zi, Angelo, ce-mi ascunzi ? Ce dracu' se întîmplă ?"

Se simţea o uşoară neliniştе în vocea ei.

„Nimic... În orice caz nimic grav. Pur şi simplu ne spetim ca să căutăm, ca de obicei, acul în carul cu fîn."

Urmă un lung moment de tăcere. O auzi aprinzîndu-şi o ţigară şi trăgînd cu sete din ea. De două luni se chinuia s-o convingă să se lase de fumat.

„Angelo ? — Ezită cîteva momente —. Cred că pînă la urmă putem cina miercuri împreună."

„Dar credeam că..."

„Nu. M-am răzgîndit. — Urmă un nou moment de tăcere —. Am hotărît să păstrez copilul."

„Vorbeşti serios, Grace ?" bîigui el.

„Mai serios nici că se poate."

„Doreşti atît de mult să ai un alt copil ?"

„Da."

O auzi din nou trăgînd din ţigară. Apoi se auzi vocea ei, calmă, naturală : „Linişteşte-te, îngeraş ! Asta nu va schimba cu nimic relaţiile dintre noi."

*

Nopţile de iarnă sînt reci în Samaria. Tremurînd, cu gluga vestonului trasă pînă în dreptul ochilor, tropăind să se încălzească, santinela de la intrarea în colonia „sălbatică" — „Elon Sichem" privea răsăritul soarelui în zorii zilei de marţi 15 decembrie. Ridicîndu-se din spatele munţilor de dincolo de Iordan, soarele începea să scalde în lumina sa roşietică întinderea cîmpiei. Acolo jos, între coamele stîncoase ale munţilor Ebal şi Garizim, se ridica marea aşezare arabă din Naplus — anticul Sichem al BIBLIEI. La porţile sale se găsea unul dintre cele mai importante locuri ale istoriei evreilor, cîmpia pe care-şi ridicase tabăra AVRAAM, după sosirea în ţinutul CANAANULUI. Acolo, la umbra unui terebint, după cum spune „Sfînta Scriptură", i s-a înfăţişat Dumnezeu pentru a-i spune că pămîntul pe care intrase era pămîntul lui ISRAEL şi că va aparţine pe vecie urmaşilor săi. După AVRAAM, pămînturile acelea fuseseră stăpînite de IACOB, înainte de IOSUA, supunîndu-se ordinelor lui MOISE, să-i adune pe evrei şi să vină să moară în acele locuri.

După aproape patru milenii mai tîrziu, un pumn de militanţi ai „BLOCULUI CREDINŢEI" revenise să scrie pe colinele Samariei o nouă pagină a istoriei evreieşti. În noaptea de 9 a lunii Ab a anului 1974, dată aniversară a distrugerii templului din IERUSALIM de legiunile romane ale lui Titus, un comando a ocupat o colină nelocuită din apropierea sătucului arab Kaddum, pentru a implanta acolo o colonie formată dintr-o duzină de caravane. În amintirea locului din apropiere unde Dumnezeu dăruise lui Avraam ţara lui ISRAEL, colonii o botezaseră „Elon Sichem".

Această instalare ilegală, într-un teritoriu arab ocupat prin forţa armelor, în anul 1967, pecetluia deznodămîntul unor lungi luni de război de gherilă între adepţii „BLOCULUI CREDINŢEI" şi guvernul statului Israel, condus pe atunci de generalul Isaac Rabin. Invocînd dreptul sacru al evreilor la colonizarea în totalitate a teritoriilor lăsate moştenire de Dumnezeu strămoşilor lor, discipolii bătrînului rabin Kook nu ezitau să sfideze sistematic ordinele guvernului. Ocupaseră un hotel la Hebron şi implantaseră multe alte colonii „sălbatice" în regiunile Bethleem şi

Ierihon. Apoi îşi lansaseră comandourile în direcţia Sebastiei, capitala legendară a Samariei. După ce-i alungase de nouă ori cu armata, generalul Rabin sfîrşise prin a se plictisi, cedînd şi tolerînd implantarea a treizeci de caravane mobile pe mamelonul arid Elon Sichem. Dar le refuzase orice fel de ajutor : nu apă, nu electricitate, nu drumuri, nu şcoli pentru încăpăţînaţii din Elon Sichem ! Cu toate acestea sute, mii de familii se ofereau voluntare pentru a se lipi primului nucleu de evrei care reveneau în Samaria. Autorizaţia de a deschide o *yeshiva* permisese introducerea clandestină a cîtorva locuitori în plus. La prima aniversare a aşezării, în decembrie 1975, cincisprezece mii de simpatizanţi, veniţi din întreaga ţară, urcaseră pe mamelonul dezolant pentru a-şi manifesta solidaritatea. Cu ajutorul cîtorva panouri prefabricate şi al unor plăci ondulate de azbociment, colonii construiseră un fel de hangar care le servea drept sinagogă. Plasaseră în mijlocul lui pupitrul ritual acoperit cu un covor din mătase roşie, împodobit cu Steaua lui David. Fixaseră, de-a lungul pereţilor, etajere pentru a pune cărţile sfinte oferite de o familie extrem de bogată din Tel Aviv primilor evrei care se vor instala în Samaria. Tabernacolul, din lemn aurit, fusese dăruit în 1945 de o comunitate de israelieni italieni soldaţilor din brigada evreiască. Treizeci şi cinci de ani mai tîrziu, aceştia îl vor dărui coloniei, în semn de recunoştinţă. Iar cele trei *torahuri* bogat împodobite erau un cadou din partea locuitorilor Ierusalimului.

Pentru a supravieţui, făcînd faţă tuturor vicisitudinilor pe stînca lor stearpă, locuitorii construiseră un atelier de feronerie, a cărui producţie o vindeau la Tel Aviv şi Haifa. Dar condiţiile lor de viaţă rămîneau atît de precare, încît numeroşi capi de familie trebuiau să lucreze în altă parte, şi nu se întorceau acasă decît pentru sabat. Cu toate acestea, viaţa se organiza. Primul copil se născu în decembrie 1975. În jurul caravanelor începuseră să răsară mici căsuţe, simbol al irevocabilei voinţe a acestor locuitori de a se înrădăcina în acele ţinuturi. Sosirea la conducerea guvernului a lui Menahem Begin însemnă zorii unei ere noi în existenţa lor dură. Abia ales, noul prim-ministru se duse la Elon Sichem, asigurîndu-i pe locuitori de sprijinul guvernului său. Trecu din caravană în caravană, vizită atelierul, spunînd tuturor : „Vă iubesc ! vă iubesc ! Sînteţi cei mai buni copii ai mei !" Mica aşe-

zare începu să semene din ce în ce mai mult cu un sat. Erau acum circa o sută de caravane legate la reţelele de apă, canalizare, electricitate şi chiar şi la reţeaua telefonică. Se deschisese o şcoală, apoi şi un dispensar. Sinagoga, devenită neîncăpătoare, fusese mărită. Puţin cîte puţin Elon Sichem devenea trambulină şi cartier general al operaţiunilor de implantare lansate de „BLOCUL CREDINŢEI" în CISIORDANIA, apoi în GOLAN, în SINAI şi chiar şi în GAZA.

Ca în timpul acţiunilor precedente, P.C.-ul operaţiunii lansate de bătrînul rabin Kook în faţa „Zidului Plîngerii" din Ierusalim era instalat în Hadar ha Okel, trapeza coloniei, o baracă lungă din eternit şi cu acoperişul din tablă ondulată, care împodobea creasta mamelonului. Fundalul încăperii era împodobit cu un foto-tapet uriaş, lung de patru metri şi înalt de doi, care înfăţişa magnifica esplanadă Haram ech Cherif din Ierusalim. Numai că fotografia era trucată. Sanctuarele musulmane — Catedrala „Pietrei Sfinte", de unde urcase la ceruri Mahomed, şi moscheea „El Aqsa" care se înalţă astăzi pe esplanadă şi care fac din Ierusalim al treilea oraş sfînt al ISLAMULUI —, fuseseră retuşate şi înlocuite cu o imagine monumentală a templului iudaic al lui Solomon, înaintea dărîmării sale de soldaţii lui Titus, în anul 70. Pe fundalul cerului de deasupra peisajului se afla înscrisă cu litere groase porunca profetului IOSUA către poporul lui ISRAEL :

„Reconstruieşte-ţi casa
Aşa cum a fost ea !"

O intensă animaţie domnise întreaga noapte în colonie. După ce-şi conduseseră trupele pînă la ieşirea din IERUSALIM, Yaacov Levin şi Ruth Navon se întorceau la Elon Sichem pentru a conduce operaţia prin radio. În acea noapte, pentru prima oară, militanţii „BLOCULUI CREDINŢEI" se foloseau de un puternic sistem de telecomunicaţii. Artizanul acestui sistem inedit era un rabin atletic, de treizeci şi cinci de ani, cu ochii albaştri şi barba roşcată. Născut în Brooklyn, tată a patru copii, Joel Ben Sira fusese ofiţer de transmisiuni în trupele de paraşutişti.

Dintr-unul dintre difuzoare se auzi un apel.

YAACOV, YAACOV, aici EFRAIM, sîntem încercuiţi !"

„Unde sînteţi ?"

„La kilometrul şase pe şoseaua RAMALLAH-IERIHON. Soldaţii trag în aer."

„Abandonaţi-vă vehiculele şi împrăştiaţi-vă ! Vă regrupaţi mai departe de ei !"

Tactica era la fel de veche şi de eficace ca şi colonizarea evreiască în Palestina. Dar, de data aceasta, dispersarea grupelor era însoţită de o manifestare simbolică. Ca şi iudeii, care-şi jalonaseră cu focuri uriaşe pămînturile pe care le cotropeau pentru a da de înţeles că le aparţin, peste tot pe unde treceau de-a lungul cîmpiei din IUDEEA şi SAMARIA.

Yaacov Levin şi Rruth Navon examinară harta de stat major la scara 1/25.000 care acoperea un panou al trapezei. Tînărul simţi lipindu-se de obrazul său obrazul tinerei fete. Recunoscu parfumul de iasomie pe care-l simţise în prima noapte cînd făcuseră dragoste în camera sa din „KATAMON", la IERUSALIM.

„Îţi mai aminteşti de unul dintre primele lucruri pe care mi le-ai spus ?" îl întrebă ea pe neaşteptate.

„Nu."

„Mi-ai spus : „Acţiunea uneşte oamenii, şi nu ideile lor". Eu n-am uitat niciodată ce mi-ai spus."

Ruth îi luă mîna şi i-o strînse cu blîndeţe. Apoi înfipseră pe hartă micile drapele cu Steaua lui David, care marcau locurile prevăzute pentru noile colonii. La puţin timp după aceea sosi un căpitan al armatei, însărcinat să remită responsabililor coloniei un plic cu sigiliul Cabinetului prim-ministrului. Yaacov Levin rupse sigiliul din ceară şi recunoscu imediat semnătura lui Menahem Begin în partea de jos a mesajului. Îl citi cu voce tare :

„Am trista datorie să vă informez că, pentru un motiv de înalte raţiuni de stat, toţi locuitorii coloniei Elon Sichem vor trebui să evacueze aceste locuri azi, 15 decembrie, pînă la orele 11 ale dimineţii.

Forţele de apărare israeliene au primit ordinul să vă furnizeze mijloacele de transport necesare spre zona de cantonare prevăzută să vă primească.

În cazul neexecutării prezentului ordin în termenul prescris, forţele de apărare israeliene vor proceda la evacuarea locurilor prin forţă."

Levin îşi ridică încet chipul bărbos. Fiecare putu vedea în privirea lui reflectarea propriei ulţuieli. Se întoarse spre Avraam Kastover, secretarul coloniei.

„Avraam, trebuie să-i aducem pe toţi înapoi. Nu ne putem lăsa alungaţi ca nişte cîini !"

*

În splendida sa reşedinţă din Gracile Mansion pe malul East Riverului, primarul New Yorkului se pregătea să atace micul dejun, uitîndu-se pofticios la ouăle ochiuri din farfurie. Era ora şapte şi un sfert, marţi 15 decembrie. Chipul său era răvăşit. Se hotărîse să părăsească C.G. subteran la ora trei dimineaţa, întorcîndu-se ostentativ acasă, dorind să nu trezească curiozitatea ziariştilor, veşnic la pîndă după ştiri senzaţionale. Dar nu putuse lipi geană de geană întreaga noapte, urmărit de teribilele imagini ale coşmarului care-i pîndea. Iár acum nu mai rămîneau decît circa cinci ore pînă la expirarea ultimatumului lui Geddafi.

Descoperirea radiaţiilor într-un antrepozit din Queens şi în furgoneta care servise pentru transportul bombei, certitudinea că unul dintre palestinienii care lucraseră la programul nuclear libian, şi şoferul, care ridicase încărcătura de pe „Dionysos", erau una şi aceeaşi persoană alungaseră definitiv speranţa nebunească ce-i hrănise iluziile lui Abe Stern în decursul ultimelor ore. Era evident: bomba exista !

Primarul New Yorkului fu smuls gîndurilor sale de intrarea soţiei, silueta ei fragilă fiind înveşmîntată în rozul fanat al unui kimono de mătase pe care-l cumpăraseră împreună la Tokio în 1960.

„De ce te-ai trezit atît de devreme ?" se miră el.

Fără să-i răspundă, Esther Stern îşi îmbrăţişă soţul.

„Mulţi ani fericiţi, iubitul meu Abe ! Şi multă sănătate şi fericire !"

În oroarea acelor ore tragice, Abe Stern uitase complet că acea zi de 15 decembrie era ziua sa de naştere : împlinea şaptezeci şi doi de ani.

„Ce nu e în regulă, dragul meu ? Te-am simțit foindu-te toată noaptea."

„Dar n-am nimic, absolut nimic ! bodogăni el. N-am putut dormi, asta-i tot !"

Soția sa întinse un deget acuzator spre ouăle din farfurie.

„Ouă la micul dejun ? Știi bine că doctorul Moritz le-a interzis ! Măresc colesterolul !"

„Îl dau dracului de colesterol !"

Cu o furie subită Stern își vîrî cuțitul în calupul de unt și-și întinse un strat gros pe o felie de pîine prăjită.

„Dacă dau în primire din cauza unui infarct, apăi nu ouăle prăjite au să fie de vină, ascultă-mă pe mine !... La ce oră ai avionul ?"

Esther Stern pleca în fiecare an, la aceeași dată, să-și petreacă crăciunul la Miami, cu nepoții. Plecarea era prevăzută de două săptămîni. Faptul că ea urma să fie ferită de destin era singura consolare a primarului din New York.

„Nu cred că mai am chef să plec."

„Ce ? răcni el, lovind cu pumnul în masă. Ce te-a apucat ? Trebuie să pleci !"

„De ce ții atît de mult să plec ? Și de cînd te-a apucat grija de mine ?"

„Esther !"

În vocea lui se simțea reproșul. După treizeci și doi de ani de perfectă înțelegere conjugală, cum putea să-i spună așa ceva ?

„Va trebui să te urci în avion, ăia micii ar fi foarte decepționați dacă nu te-ai duce", zise el simplu.

Esther își turnă o ceașcă de cafea pe care o bău cu înghițituri mici, căzînd pradă gîndurilor.

„Bineînțeles că a fost o glumă, scuză-mă. — Își privi soțul cu o profundă tandrețe —. Dar simt că e ceva care nu merge, Abe ! E ceva care te roade. Ce e ? Te rog, spune-mi ce se întîmplă".

Stern scoase un oftat. După o atît de lungă viață împreună, nu mai încăpeau secrete între ei.

„Da, zise el în cele din urmă. E vorba de ceva foarte grav. Dar nu-ți pot spune ce. Te implor, Esther, ia avionul și pleacă. Fă-mi această bucurie. Du-te la Miami..."

Esther se ridică, veni lîngă soțul său și-i luă chipul între palmele sale deformate de artroză.

„Abe, tu ai spus prea mult, sau prea puțin... Nu contează... Dar pentru că e vorba de ceva foarte grav, locul meu e lîngă tine, și nu la Miami !"

Dincolo de ulmii desfrunziți din parc, primarul New Yorkului văzu zorile acelei zile incendiind apele cețoase ale East Riverului.

Cît e de frumos, se gîndea el mîngîind tandru mîna soției sale, cît poate fi de frumos !

*

În postul de comandă subteran, în care federalii și polițiștii lucrau fără pauză, titanica operație de căutare își schimbase brusc direcția și luase o nouă dimensiune. Filajul tuturor arabilor intrați în Statele Unite în ultimele șase luni ca și ancheta din port fuseseră abandonate. Toate forțele disponibile erau în prezent concentrate asupra celor trei palestinieni, în cea mai impresionantă vînătoare de oameni pe care o cunoscuse vreodată un oraș american.

Al Feldman își petrecuse întreaga noapte coordonînd cu F.B.I.-ul acțiunea efectivelor proprii, de data asta în formație completă. Cei trei suspecți fiind identificați, se hotărîse să se arunce pe urmele lor toți cei treizeci și două de mii de gardieni publici ai New Yorkului. Pentru a păstra secretul și a evita orice risc de panică, cei trei Dajani fuseseră prezentați ca fiind asasinii a doi motocicliști ai poliției din Chicago. Feldman știa că, întotdeauna cînd era vorba de ucigași de polițiști, oamenii săi depuneau maximum de zel.

Tipăriseră în mai multe mii de exemplare fișele cu datele personale și fotografiile celor trei palestinieni. În zori documentele fuseseră distribuite tuturor agenților care intrau în serviciu la toate comisariatele din oraș. Chiar și celor care ieșeau din serviciul de noapte și care fuseseră mobilizați pentru un nou tur de serviciu. Peste tot același consemn : în dimineața asta lăsați totul baltă. Singura voastră misiune : să-i găsiți pe cei trei ucigași de polițiști pe care-i aveți în poze.

Convins că cel puțin unul din cei trei Dajani va scoate capul dintr-un moment în altul, Feldman pusese la punct un plan general de cercetare defalcat pe fiecare comisariat. Era vorba de intenția de a arăta fotografiile

suspecților tuturor vînzătorilor de ziare, vînzătorilor din băcănii, chelnerilor din bistrouri, tuturor casierițelor din self-service-uri, chioșcuri cu hamburgheri, pizzerii, tuturor vînzătorilor de sandvișuri și cartofi prăjiți, proprietarilor de baruri, angajaților din restaurante, îngrijitorilor de toalete, fetelor de la garderobe, tuturor patronilor, funcționarilor, vînzătorilor, gestionarilor și casierilor din magazinele alimentare, începînd cu cea mai jegoasă băcănie din Brooklyn și sfîrșind cu cel mai mare supermagazin din Queens ! Același lucru și pentru vînzătorii ambulanți de hot-dogs și de băuturi gazoase, paznicii veceurilor și băilor publice, ca și giranților băilor turcești.

Inspectori de la brigada „Moravuri" fuseseră trimiși să ancheteze pe lîngă prostituate, în saloanele de masaj, în localurile cu program sexual, în hotelurile cu ora ; oamenii de la stupefiante fuseseră asmuțiți pe urmele drogaților, deși Feldman se îndoia că niște teroriști de un asemenea calibru ar putea sucomba la tentații atît de periculoase. Fuseseră postați polițiști la toate punctele de control la intrarea pe autostradă, la intrările și ieșirile de pe poduri și din tunele, cu consemnul de a examina pasagerii tuturor vehiculelor. Cei trei mii de agenți ai poliției metroului fuseseră postați în dreptul fiecărui punct de plată din rețea.

De cealaltă parte Quentin Dewing își trimisese miile de agenți federali să scotocească în toate hotelurile, casele de închiriat și agențiile de locație a automobilelor. O parte din ei fuseseră trimiși la agențiile imobiliare să examineze contractele de închiriere încheiate în ultimele șase luni, în speranța că vor identifica ascunzătoarea bombei. Alții, lucrînd în tandem cu specialiștii în prevenirea criminalității din fiecare comisariat, telefonau la sute de comercianți pentru a încerca să afle dacă nu s-au întîmplat lucruri ciudate în cartierele lor. Alții însoțeau echipele NEST, scotocind localurile și imobilele abandonate cu ajutorul contoarelor „GEIGER" și aparatelor de detecție.

Punerea la punct a acestui imens dispozitiv dăduse naștere unor aprige dispute. Trebuiau să amestece în acțiune și mediile de informare ? Feldman dorea să comunice fotografiile celor trei Dajani și semnalmentele lor presei — ziare, posturi de radio și rețele de televiziune. Spera să cîștige timp prețios făcînd apel la ajutorul popu-

laţiei. Dar, prin vocea lui Jack Eastman, WASHINGTONUL opusese un veto ferm. De la incidentul cu scannerul şi ochelarii cu lentile negre, consilierul preşedintelui pentru securitatea naţională nutrea cea mai profundă neîncredere în privinţa lui Geddafi. Neîncrederea sa se baza pe ideea că libianul trimisese la New York numai kamikaze gata să moară cu bomba în braţe. Nu dorea să rişte ca, descoperindu-şi poza într-un ziar, aceştia să declanşeze prematur o explozie.

Feldman îşi frecă faţa nebărbierită de două zile şi-şi turnă o nouă ceaşcă de cafea. Nu-i mai rămînea decît să aştepte. Bînd încet din lichidul fierbinte, căuta să vadă ce ar fi putut uita. De mai multe ori simţise o dorinţă nebună să-i telefoneze soţiei care se afla în casa lor din Forest Hills, la nord de New York, să-i spună să nu trimită copiii la şcoală şi să-i ducă cît mai departe cu putinţă. De fiecare dată se stăpînise. Mă întreb dacă bătrînul Bannion şi-a prevenit bătrînica, îşi zicea el.

Îşi făcu apariţia şi prefectul poliţiei, cu ochii cerniţi, cu chipul descompus. Imediat după numirea sa, Bannion îşi părăsise locuinţa din Long Island şi venise să se instaleze în inima Manhattanului pentru a „exprima sentimentele sale de solidaritate cu populaţia New Yorkului", cum declarase el.

În faţa acelui chip epuizat, plin de disperare, şefului inspectorilor îi fu ruşine de gîndurile pe care şi le făcuse puţin mai devreme.

„Ce zici, şefule ? îl întrebă Bannion cu un glas obosit. Avem vreo şansă să reuşim ?"

Feldman nu fusese niciodată un monument de optimism. Înghiţi ultima gură de cafea amară de pe fundul ceştii şi-i aruncă o privire desperată.

„Ţinînd cont de puţinul timp care-l avem la dispoziţie, sincer să fiu nu, domnule prefect, nu cred că avem vreo şansă".

PARTEA A NOUA

„PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU ! OBȚINEȚI-NE O ZI ÎN PLUS !"

Doi soldați din „M.P." [1] o însoțiră pe Grace Knowland în interiorul cazărmii din Park Avenue. În hol o aștepta un ofițer tînăr. Se prezentă, surîzînd :

„Comandant McAndrews, serviciul de presă al Armatei I, îi zise el cu toată căldura unui autentic profesionist al relațiilor publice. Vă sîntem realmente recunoscători, doamnă, pentru interesul pe care-l acordați muncii noastre."

O conduse pe ziarista de la „NEW YORK TIMES" pe un coridor și o invită să intre într-un birou sçăldat în lumină.

„Iată-l pe ofițerul nostru însărcinat cu operațiile, comandantul Calhun", zise el, prezentîndu-i pe ofițerul cu aer jovial care se ridicase la intrarea lor.

Cei doi bărbați oferiră un fotoliu tinerei ziariste.

„Cum vă place cafeaua ?" o întrebă McAndrews cu amabilitate.

„Tare și amară, mulțumesc."

În timp ce McAndrews ieșea să pregătească cești le cu cafea, Calhun își pusese nonșalant picioarele pe birou, își aprinsese o țigară și arătă cu ea spre hărțile zonei newyorkeze ce tapetau pereții.

„În mare, începu el, scopul exercițiului este să stabilim un fel de inventar al ajutoarelor pe care le poate oferi Armata I New Yorkului în caz de catastrofă naturală, cum a fost viscolul de săptămîna trecută, o pană generală de electricitate, Doamne, ferește !, sau un ciclon".

Comandantul se ridică și începu să arate cu o baghetă diferitele instalații ale Armatei I aflate în zonă.

„Să luăm, de pildă, baza aeriană de la McGuire, din New Jersey. E adevărat că poate oferi facilități de eva-

[1] „M. P." — Poliția Militară (n. t.).

cuare pe calea aerului, dar nu asta va ajuta la curățatul zăpezii de pe străzi, nu ?"

Ofițerul rîse pe înfundate, satisfăcut se pare de scena pe care o juca, după care își continuă foarte serios expozeul pentru încă mai bine de o jumătate de oră, timp considerat de cei de la F.B.I. a fi suficient pentru a potoli curiozitatea celei mai înrăite ziariste, croite să afle cum se poate curăți New Yorkul de zăpadă.

„Aveți să-mi puneți întrebări asupra unor aspecte mai deosebite ?" întrebă el în concluzie.

„Da, zise Grace, aș vrea să discut cu cîțiva dintre militarii participanți la exercițiu."

„Mda !... e puțin mai greu pentru moment. Toate echipele sînt în plină activitate și, întrucît durata intervenției contează mult în calculele noastre, ar fi inoportun să-i deranjăm. Ar însemna să introducem date false în rezultatele noastre. Dar vă pot ajuta astfel : dacă doriți, reveniți mîine seară la terminarea exercițiului și veți putea sta de vorbă cu cîți doriți, asta v-o garantez eu !"

„În exclusivitate ?"

Perfect, își zicea Grace. Mulțumi ofițerului și-și închise caietul de note. McAndrews o însoți pînă la poarta cazărmii. Cum treceau de-a lungul imensului hol, unde venea din cînd în cînd să-și vadă fiul jucînd tenis, ziarista fu intrigată de ceva. În locul camioanelor verde-oliv aparținînd gărzii naționale, care ruginau de obicei în curtea cazărmii, fu surprinsă să vadă o mulțime de furgonete vopsite în culorile agențiilor „HERTZ" și „AVIS".

„Ce caută aici furgonetele astea închiriate ? Participă și ele la exercițiul vostru ?"

„La o adică... ezită comandantul, prins pe picior greșit, da, ne servesc să transportăm diferite materiale. Un fel de sprijin logistic, dacă vreți."

„Armata nu dispune de mijloace suficiente de transport ?" întrebă Grace în culmea uimirii.

McAndrews trebui să-și scoată batista, prefăcîndu-se că-și șterge nasul, pentru a cîștiga timp să găsească o explicație plauzibilă.

„Bineînțeles că are, doamnă. Dar din cauza mărimii lor, camioanele militare sînt foarte dificil de manevrat pe străzile întortocheate ale unui oraș. Ar risca să provoace serioase ambuteiaje. Iată de ce preferăm să utilizăm acest

tip de vehicule, mai uşor de manevrat. Ca să nu deranjăm populaţia."

Fedul deghizat în ofiţer era încîntat de găselniţa sa. În clipa în care se pregăteau să se despartă, Grace îşi aminti de faimoasa promisiune făcută cu o zi înainte tînărului ofiţer din M.P. din paza cazărmii.

„Da, văd ! zise Grace ironică. Armata nu se dă în lături de la nici o cheltuială !

Comandante, credeţi că l-aş putea întîlni pe locotenentul Daly ? A fost foarte amabil faţă de fiul meu ieri seara şi aş vrea să-i mulţumesc."

*

Preşedintele simţea cu plăcere binefacerile regeneratoare ale masajului glacial. Ce binecuvîntare era acest duş cu jet superputernic ! La Casa Albă i se spunea „deşteptătorul lui LYNDON". Pentru că preşedintele LYNDON JOHNSON ceruse să fie instalat. Actualul şef al Executivului se întorsese în apartamentul său în jurul orei patru şi jumătate dimineaţa, pentru a mai prinde cîteva ore de somn. Dar, ca şi primarul New Yorkului, nu putuse lipi geană de geană, căutînd pînă la obsesie o soluţie miracol. IDI AMIN DADA, KHOMEINI, astăzi GEDDAFI !... Întregul edificiu fragil al planetei era pe cale să se dezintegreze datorită toanelor acestor fanatici, beţi de ură ! Dar, în fond, nu cumva noi sîntem responsabili de ascensiunea unor monştri, îşi zicea el, noi ţările industrializate, cu lăcomia noastră nepotolită de petrol ?

Un chelner aduse în cameră măsuţa cu rotile pe care se afla micul său dejun obişnuit : un pahar cu suc de portocale, cafea, două ouă fierte şi pîine prăjită. Bău cu poftă sucul, îşi turnă o ceaşcă de cafea, dar nu se atinse de restul. Nu-i ardea de mîncare în dimineaţa aceea. Ca în fiecare dimineaţă, deschise cele trei televizoare aliniate la picioarele patului, pentru a arunca o privire spre actualităţile de dimineaţă prezentate de cele trei mari reţele naţionale. Chipul i se însenină la vederea soţiei sale, care se adresa unei adunări de tineri handicapaţi din Illinois. Din grija de a păstra aparenţele unei situaţii normale, o rugase să participe la această manifestare, prevăzută cu multă vreme în urmă. Înviorat de imaginile acelea emoţionante şi de constatarea că nu transpirase nimic din trage-

dia în curs de desfăşurare, se îndreptă cu un pas hotărît spre sala de conferinţe.

Membrii comitetului de criză erau cu toţii acolo, într-o stare vrednică de plîns. Rînd pe rînd încercaseră să fure cîteva minute de somn în fotoliile incomode, dar cea mai mare parte se mai ţineau pe picioare cu ajutorul fortifiantelor. Numai Jack Eastman, proaspăt ras, făcea figură aparte.

Imediat ce preşedintele se aşeză în fotoliul rezervat în jurul mesei de conferinţe, consilierul său pentru problemele internaţionale îi prezentă singura informaţie importantă sosită în absenţa sa : un mesaj de la KREMLIN. La ordinul MOSCOVEI, ambasadorul sovietic la TRIPOLI fusese la GEDDAFI să-l roage să întîrzie ora ultimatumului dat americanilor şi să-şi reia negocierile cu WASHINGTONUL. Libianul fusese de negăsit. După părerea diplomatului sovietic, acesta era gata să moară şi să-şi vadă şi ţara distrusă dacă cererile sale nu erau satisfăcute ! Cum şi cei cîţiva fideli care-l înconjurau păreau la fel de decişi, nu exista nici un motiv de a spera într-o lovitură de stat care ar putea modifica situaţia.

După relatarea celor de mai sus, Eastman îi prezentă şefului statului pe cei trei nou veniţi în sala de conferinţe : generalii de aviaţie, infanterie şi infanterie marină, responsabili cu proiectul de expulzare a colonilor israelieni implantaţi în CISIORDANIA.

„Domnule preşedinte, va trebui să luăm urgent cîteva decizii, spuse amiralul Fuller, preşedintele Comitetului şefilor de stat major. Prima priveşte Divizia 82 trupe aeropurtate „ŞOIMII URLĂTORI" ca şi Brigada a 2-a blindate. Primele aparate sînt la mijlocul drumului. Le lăsăm să continue ?"

Cea de a 82-a divizie aeropurtată staţionată la Fort Bragg în Carolina de Nord, şi Brigada a 2-a blindată de la Camp Hood, în Texas, fuseseră puse în stare de alarmă în cursul nopţii. Preşedintele ştia că cele două mari unităţi aparţineau forţei de intervenţie rapidă, pe care o înfiinţase în 1979 pentru a răspunde imperativelor politicii externe americane. O sută zece mii de soldaţi de elită, special antrenaţi şi superechipaţi, puteau fi trimişi fără întîrziere spre orice punct cald de pe glob. În 1979 acestea fuseseră puse de două ori în alertă, în cel mai deplin secret, pentru a interveni în Golful Persic. Prima oară în

Arabia Saudită, după o amenințare de complot împotriva regimului de la Riad ; a doua oară, pentru a lua sub control instalațiile petroliere iraniene de la Abadan în timpul crizei determinate de luarea ostatecilor de la ambasada americană din Teheran.

Astăzi, aceste trupe de elită fuseseră îmbarcate cu materialul lor sofisticat într-o armată de avioane „C-5 GALAXY". Avioanele zburau spre Germania, împărțite în douăsprezece flotile, cea din frunte fiind deja departe, deasupra Oceanului Atlantic.

Înainte ca președintele să aibă timp să răspundă la întrebarea amiralului, Michael York, șeful diplomației americane, întors în cursul nopții din America Latină, interveni :

„Am primit autorizația cancelarului Schmidt. Putem utiliza bazele noastre din Germania ca puncte de escală."

„A doua divizie privește debarcarea infanteriei marine aparținînd Flotei a VI-a, continuă amiralul Fuller. Generale, aveți cuvîntul".

Generalul comandant al trupelor de infanterie marină apăsă pe un buton, care comanda apariția unui ecran încastrat în zid. O imagine, transmisă de la Pentagon, înfățișa pe ecran partea orientală a Mediteranei și poziția forțelor amfibii aparținînd Flotei a VI-a : două portelicoptere și patru nave de asalt. Aceste bastimente se găseau la douăzeci de mile nautice de coasta libaneză, la nord de Beirut.

„Avem trei posibilități, domnule președinte. Prima este să ne debarcăm trupele aici, în regiunea Tyr, în sudul Libanului, sau mai la nord, la Golful Djuniye, care e în mîinile falangelor creștine. A doua e să-i debarcăm aici, lîngă Lattakia, în Siria, adică și mai la nord. A treia e să-i transportăm direct cu elicopterele pînă în Iordania, unde ar fi, evident, în imediata apropiere a obiectivelor ce le sînt destinate. Dar pentru asta va trebui să avem acordul regelui Hussein".

Secretarul de stat interveni :

„Ambasadorul nostru la Amman tocmai s-a întors de la o întîlnire cu suveranul iordanian. Acesta a acceptat să ne regrupăm forțele pe aeroporturile țării sale, asigurîndu-ne de totala sa discreție".

„Și unitățile forței rapide de intervenție ? întrebă președintele. Ce destinație le-ați prevăzut ?"

„Singurul loc convenabil ar fi Damascul, răspunse amiralul Fuller. Vom găsi acolo absolut toate facilităţile aeroportuare pentru a descărca materialul lor greu."

„S-a luat legătura cu Assad ?"

„Nu, domnule preşedinte, răspunse secretarul de stat. Am considerat că ar fi mai bine să aşteptăm aprobarea dumneavoastră. Relaţiile noastre cu preşedintele sirian nu sînt atît de bune ca acelea pe care le avem cu regele Hussein."

Şeful Executivului îşi acordă cîteva momente pentru a recapitula în minte toate elementele problemei, înainte de a face cunoscute deciziile sale.

„Perfect, domnilor. Unităţile de intervenţie rapidă să-şi continue drumul spre Germania. Să fie pregătite să decoleze imediat spre ORIENTUL APROPIAT. Preveniţi-l pe ambasadorul nostru de la Damasc şi spuneţi-i ce aşteptăm noi de la preşedintele Assad. Dar recomandaţi-i să nu ia legătura cu el înainte de a primi noi instrucţiuni".

Se întoarse spre generalul comandant al trupelor de marină.

„Dumneavoastră va trebui să prevedeţi pentru început că veţi debarca la Djuniye. Trupele voastre vor fi primite probabil cu mai multă căldură decît în regiunea Tyr, unde artileria israeliană s-ar putea să nu se arate prea ospitalieră. Cînd îl vom fi prevenit pe Assad, le vom heliopurta pe deasupra Siriei pînă în Iordania. Dar, pentru moment, toată lumea rămîne la bordul navelor. Nici o debarcare fără ordinul meu formal".

Preşedintele reflectă cîteva momente, apoi se adresă secretarului de stat :

„Michael, pregătiţi un mesaj pentru KREMLIN, explicîndu-le intervenţia noastră şi motivele sale. Faceţi în aşa fel ca aceste informaţii să fie aduse la cunoştinţa lui Geddafi. Adresaţi un mesaj analog însărcinatului nostru cu afaceri la Tripoli. Pentru nimic în lume nu trebuie să riscăm ca Geddafi să se înşele asupra intenţiilor noastre şi să decidă imediat să acţioneze. Şi profitaţi de ocazie pentru a-i face pe sovietici să înţeleagă cît le-am fi de recunoscători dacă ar face toate presiunile posibile asupra lui Geddafi să-şi prelungească cu cîteva ore termenul ultimatumului său."

„Şi cu evreii ce facem ? se neliniști secretarul de stat. N-ar trebui să-i avertizăm şi pe ei ? Dacă-şi dau seama că

nu avem de gînd să glumim, poate că vor sfîrşi prin a-şi expulza ei înşişi propriile colonii".

„Domnule preşedinte, dacă avem de gînd să angajăm o demonstraţie de forţă împotriva Israelului, protestez energic împotriva ideii de a le dezvălui intenţiile noastre cu cîteva ore înainte !" se grăbi să replice Fuller.

În tăcerea care urmă, toţi urmăreau reacţia preşedintelui.

„Nu vă faceţi iluzii, amirale. Nu avem nevoie să-i anunţăm noi pe evrei de operaţiile pe care le pregătim, le vor descoperi şi singuri !"

*

O adevărată muncă de ceasornicar ! se extazia Angelo Rocchia privindu-i pe specialiştii laboratorului criminalistic al F.B.I. cum demontează pînă la ultimul şurub furgoneta „VOLKSWAGEN" care servise la transportul bombei, de la „DIONYSOS" la destinaţia finală. Pe cimentul unuia dintre garajele agenţiei „HERTZ", aflat pe Bulevardul 4 din Brooklyn, se întindeau sute de piese. Fiecare din cele treizeci şi şapte de defecte de caroserie — zgîrieturi, lovituri, înfundări —, unele abia vizibile, fuseseră încercuite cu roşu. Cea mai mică ciupitură a vopselei era examinată cu un echipament de analiză spectografică trimis cu avionul de la Washington.

O echipă de federali stabilise cu minuţiozitate istoricul vehiculului. Plecînd de la contractele de închiriere, căutaseră pe toţi utilizatorii din ultimele două săptămîni şi reconstituiseră împreună cu ei toate deplasările camionetelor. Convocaseră şi tînăra pereche care-o închiriase după palestinian, pentru a vedea dacă nu găsiseră nimic în interior — pachet de chibrituri, şerveţele de hîrtie ale vreunui restaurant, hartă rutieră — care le-ar fi putut oferi eventuale indicii asupra locului unde s-ar fi dus teroriştii în ziua precedentă.

Banda de rulare a pneurilor fusese analizată la microscop, pentru a decela toate particulele ce le-ar fi putut dezvălui natura solului pe care rulase... sau staţionase. Covorul de cauciuc din dreptul pedalelor fusese şi el cercetat cu cea mai mare atenţie pentru a descoperi pulberi sau părţi din tălpile pantofilor lui Dajani, care ar fi putut orienta geografic ancheta. Nimic nu fusese neglijat. După ce aflaseră că în vinerea cu pricina pe Podul Bro-

oklyn fuseseră executate lucrări de vopsire, federalii examinaseră cu lupa caroseria mașinii : o singură urmă din acea vopsea ar fi fost dovada că bomba e ascunsă în Manhattan.

Minunat ! Angelo era cuprins de admirație în fața unei astfel de rigori, de minuție și precizie. Numai că, vai ! toată această gigantică analiză nu servise la absolut nimic. Își petrecuse o oră în birourile agenției „HERTZ", purecînd datele anchetei. Știa că cei doi Dajani — Whalid și Kamal — se prezentaseră la agenție vineri dimineața în jurul orei 10,30. Angajatul firmei își amintea că ceruseră o camionetă pentru „a muta cîteva mobile". Această precizare indica faptul că știau bine regulile care domneau în domeniul închirierii vehiculelor de transport. Într-adevăr, pentru a folosi camionete în scopul ridicării mărfurilor din port, permisul de conducere nu le-ar fi fost suficient, la agenție trebuind să prezinte și o licență comercială de transport. Funcționarul își amintea și de faptul că fusese întrebat ce greutate maximă poate transporta autovehiculul propus de el. Păruseră satisfăcuți cînd le spusese că e vorba de trei tone.

După ora ștampilată pe contractul de locație, luaseră în primire mașina la 10,47. Kamal o restituise singur, în aceeași seară, la orele 18,15, după închiderea biroului, paznicul de noapte pusese șaizeci și unu de litri de benzină în rezervor. Pentru cei patru sute zece kilometri marcați pe aparat, însemna o medie de 15 litri la suta de kilometri, ceea ce, în condiții de iarnă și de trafic intens, era normal. Singura informație precisă, în afară de acestea pe care le dețineau anchetatorii, era ora 11,42 — marcată de paznicul docurilor pe factura de ridicare a mărfii. Asta era aproape tot ceea ce știau. O altă echipă își petrecuse noaptea verificînd, pe calculatorul Biroului de contravenții, infracțiunile de staționare în locuri interzise comise în ziua de vineri. Dar nu obținuseră nimic.

Angelo ieșise în curtea garajului. Se plimba gînditor pe cimentul crăpat încercînd să stoarcă totul din slabele informații de care dispunea.

„Hei ! ce dracu' căutați de atîtea ore pe aici ? Un asasin fioros ?"

Angelo îl recunoscu pe paznicul căruia îi restituise Kamal Dajani furgoneta. Îi puse prietenește mîna pe umăr.

„Amice, ai ghicit, de un asasin e vorba, și tu poți să ne ajuți să salvăm pe următoarele sale victime. Nu vrei să încercăm să recapitulăm din nou cele ce s-au petrecut vineri seara ?“

„Vă arde de glume, nu ? — Iritarea paznicului era evidentă —. Am spus tot ce știam amicilor tăi de jos. Vineri garajul ăsta era un căcat de patinoar ! Hai, că am pierdut o groază de timp cu poveștile voastre ! Salut !“

Angelo își reluă liniștita sa plimbare. Brusc, se opri. „Un căcat de patinoar“, zisese paznicul. Un căcat de patinoar ?... De ce nu, în definitiv ?... Era bine știut : după ce ninge, numărul accidentelor crește exponențial. Or, arabii nu prea văd zăpada la față, așa că... Un căcat de patinoar... Trebuie să verific imediat. Nu se știe niciodată.

Grace Knowland surîdea tînărului locotenent intimidat, aflat în fața ei. Cum s-au mai schimbat lucrurile, își zicea ea. Aproape i-aș putea fi mamă și uite cu ce priviri galeșe mă privește ! Erau așezați la o masă într-un drug-store de pe Madison Avenue, în fața unor cești de cafea și a unor farfurii cu prăjituri.

„Știți, îi zise tînărul ofițer, în realitate nu fac parte din Military Police. Aparțin corpului de infanterie. La New York sînt într-o misiune temporară.“

„Ați avut o șansă nemaipomenită ! E încîntător să te trezești pe neașteptate la New York !“

„Nu pe cît ați putea crede ! Închipuiți-vă că ne-au trimis aici pe nepusă masă și că nu au pregătit nimic pentru a ne adăposti. Dormim pe podele, în saci de dormit, iar ca mîncare ne dau faimoasele rații K de război, și alea reci !“

„Așa ? se miră Grace. Vreți să spuneți că armata își permite luxul de a închiria un morman de mașini și nu are bani să vă dea o masă caldă ?“

„Dar nu armata a închiriat aceste camioane !“

„Cum adică, nu armata ?“

„Nu, civilii au organizat exercițiul în curs și ei sînt cei care le folosesec.“

„Să curețe zăpada ?“

„Nu știu ! Cred că le-au înțesat cu aparate și acum ies cu ele pe străzi și se plimbă ore întregi. Or fi măsurînd ceva ? Poate poluarea, dar habar n-am !"

Grace își goli ceașca, cu un aer nedumerit. Plăti ca consumația.

„Oh ! la dracu' zise ea, căutîndu-și portofelul. Uite că mi-am uitat carnetul de note în biroul comandantului. Puteți să mă conduceți la el ?"

Zece minute mai tîrziu, ieșea din cazarmă. Strînse cu căldură mîna tînărului ofițer și opri primul taxi care hoinărea prin Park Avenue.

Intrînd în mașină, își scoase carnetul și notă grăbită un număr. Pentru obținerea acestei informații dorise să se întoarcă în cazarmă. Era vorba de numărul de înmatriculare al uneia din furgonetele „AVIS" care erau parcate în curte.

„Aveți idee cîte camioane „HERTZ" circulă într-o zi obișnuită prin New York ?"

Angelo Rocchia pusese această întrebare funcționarului cu fața plină de coșuri, care conducea agenția de pe Bulevardul 4. Acesta scoase un ușor fluierat mirat și se lăsă în fotoliu, încercînd să-și facă socotelile.

„Noi, aici, avem o medie de patruzeci de închirieri pe zi, și mai avem două agenții în Brooklyn. Adăugați-le pe cele din Manhattan, din Bronx și din Queens. Ar putea fi între patru și cinci sute de hodoroage pe zi. Poate chiar mai multe, într-o zi mai aglomerată. De ce vă interesează ?"

„Aa ! așa ! Mă întrebam și eu..."

Prin fereastra micului birou supraaglomerat, Angelo urmărea baletul agenților federali de la laboratorul criminalistic în garajul vecin. Tipii făceau realmente tot ceea ce puteau pentru a scoate ceva din ruginitura aia, dar nu puteau spera la prea multe lucruri. Măcar de-ar avea timp, cît mai mult timp. Dar, de fapt, nimeni nu se sinchisise să ne dea un termen pentru găsirea blestematului ăla de butoi ! Și, de altminteri, sînt o grămadă de lucruri care ni se ascund în afacerea asta. Începînd cu acel raport de expertiză a furgonetei pe care federalii l-au făcut să dispară cît ai zice pește, în clipa cînd au văzut că am de gînd să-mi vîr nasul prin el. „SECRET",

mi-a zis gură-bogată ăla de fed care conduce echipa. Ce dracu' poate fi așa de secret în raportul ăla încît cei care au sarcina să-l găsească nu-l pot citi ?

Furios, Angelo mai scoase cîteva alune din nedespărțita sa pungă și începu să le ronțăie ostentativ. Se gîndea la povestea cu patinoarul și la concluzia ce se desprindea din ea. Era cumva trasă de păr acea deducție, au ba ? Deci arab plus zăpadă egal accident. Nu cumva sînt pe cale să caut pere-n plop ? Sau e ceva în această direcție ? Privi la federalii care munceau din greu, ca niște furnicuțe, în jurul furgonetei. În loc să salivez ca un imbecil așteptînd să termine, aș putea da cîteva telefoane ! Cu un aer plictisit, ceru o carte de telefon și formă un prim număr.

„Alo, comisariatul numărul 1 ? Dați-mi pe inspectorul însărcinat cu jurnalul de operații."

Jurnalul de operații era un registru în care fiecare dintre cele treizeci și două de comisariate de poliție din New York consemna succesiunea delictelor cotidiene, de la păruiala încasată de o biată nevastă de la bărbățelul ei beat pînă la crime.

„Spuneți-mi, inspectore, îi ceru el după ce-și declinase numele și funcția, ați avut vreun „61" vinerea trecută ?"

În jargonul poliției newyorkeze, un „61" este un accident de circulație cu autor necunoscut.

•

Grace Knowland împinse masiva ușă de la intrarea în imobilul ziarului „NEW YORK TIMES" și-l salută, făcîndu-i cu ochiul, pe paznicul înarmat care păzea intrarea în ascensoare. Holul de la intrare în clădirea celui mai influent ziar din lume impune o atmosferă de respect, de disciplină. Într-o nișă trona chipul sever al lui ADOLPH OCHS, fondatorul ziarului, părînd să reamintească tuturor celor care intrau acolo că simțul datoriei era primul din principiile pe care-și fondase extraordinara sa întreprindere.

Fofilîndu-se prin labirintul uriașei săli a redactorilor, Grace se instală în micul ei refugiu vitrat. Prima sa grijă fu să sune direcția newyorkeză a societății de închiriat mașini „AVIS". Obținu repede informațiile de care avea nevoie : furgoneta, căreia îi notase numărul

în cazarmă, aparţinea sucursalei din New Brunswick, un oraş din satul vecin, New Jersey. Îi rămînea să stabilească identitatea celui care o închiriase. Ştiind că societatea „AVIS" nu comunica astfel de informaţii unui corespondent necunoscut, recursese la o stratagemă pe care, fără cea mai mică îndoială, austerul fondator al ziarului la care lucra ar fi dezaprobat-o vehement.

„Sergent Lucy Harris, de la biroul central al poliţiei rutiere a statului New York, la telefon, spuse ea funcţionarei de la agenţia „AVIS" din New Brunswick. Unul dintre punctele noastre de control radar a constatat excesul de viteză al unei furgonete înmatriculate NJ 48749, aparţinînd agenţiei dumneavoastră. Vă reamintesc obligaţia de a ne comunica identitatea şi adresa persoanei în numele căreia a fost stabilit contractul de închiriere".

„Asta va dura ceva, se scuză funcţionara. Vă sun eu ?"

„Inutil, domnişoară. Aştept !"

Cîteva minute mai tîrziu obţinea informaţiile cerute :

„Luîndu-ne după permisul de conducere, e vorba de John McClintock, locuind la adresa 104 CLEAR VIEW AVENUE, la LAS VEGAS. Permis emis în Nevada, numărul 432701, la 4 mai 1979. Valabil pînă la 3 mai 1983."

Grace îşi notă datele în carneţel. De ce dracu' şi-au căutat un expert în curăţatul zăpezii taman în mijlocul deşertului ? se minuna ea.

„A lăsat un număr de telefon ?"

„Da. Prefix 202, şi numărul 293.30.00."

Ziarista îi mulţumi şi formă imediat numărul obţinut de la sucursala „AVIS".

„Baza aeriană McGuire", îi răspunse cineva.

Aha, e un militar, înţelese Grace. Ceru să vorbească cu John McClintock.

„Puteţi să-mi spuneţi la ce serviciu lucrează ?"

„Nu. Mi-a lăsat numai acest număr de telefon şi m-a rugat să-l sun."

„Vă dau serviciul de informaţii."

La baza McGuire nu exista nici urmă de John McClintock, aşa încît ziarista închise telefonul, complet încurcată. Frumosul său vis de a denunţa un nou jaf în fondurile publice se risipise. Aruncă o nouă privire ceasului. Era trecut de ora zece la New York, asta însemna cam ora opt la Las Vegas. Încă un telefon, un ultim telefon, şi-o las baltă.

De la serviciul de informații al companiei de telefoane din Nevada obținu numărul de telefon al unui John McClintock, care corespundea adresei de pe permisul de conducere. Sună îndelung. Tocmai se pregătea să închidă, cînd îi răspunse o voce de femeie. Ceru din nou să vorbească domnului John McClintock.

„Îmi pare rău, nu-i aici ; pot să vă ajut cu ceva ?"

„Știți unde aș putea să-l găsesc ?"

„Cine-l caută ? Eu sînt soția lui."

„Scuzați-mă că vă deranjez, doamnă, la telefon e „FIRST NATIONAL CITY BANK" din New York. Am primit un ordin de plată pe numele soțului dumneavoastră și am nevoie de instrucțiuni din partea dînsului. Mi-ați putea spune unde îl pot găsi ?"

„Din nefericire, nu. A plecat într-o călătorie pentru mai multe zile".

„Cînd se va întoarce ?"

„Să fiu cinstită, nu știu."

„Nu există un loc unde să-i pot lăsa un mesaj ?"

După un moment de ezitare, doamna McClintock îi explică :

„Îmi pare rău, dar nu vă pot spune unde e soțul meu. Este în misiune în slujba guvernului. Ar fi mai bine să sunați la biroul său din Federal Building, la Las Vegas."

Ca de fiecare dată cînd instinctul său de reporter o făcea să miroasă o afacere grasă, Grace fu cuprinsă de un val de căldură... Comandantul McAndrews îi spusese că furgonetele sînt închiriate de armată ; locotenentul Daly îi spusese că nu. Unul din cei doi se înșela — sau ninția. Sună la Federal Building din Las Vegas.

„Serviciul de protecție, Tom Reily la telefon", răspunse cineva din biroul lui McClintock.

Protecție ? Împotriva cui, sau a ce ? se minună Grace.

„Cu domnul McClintock, vă rog."

„Domnul McClintock lipsește pentru cîteva zile."

Ziarista adoptă un ton complice în speranța că interlocutorul său o va considera o veche cunoștință a lui McClintock.

„Aha ! Și de data asta ce protejează ?"

„Cine-i la telefon ?"

Vocea era seacă, distrată. Ziarista reîncepu mica ei comedie cu viramentul bancar.

„Aţi putea fi amabilă să-mi spuneţi unde l-aş putea găsi ?“

„Este imposibil să-l găsiţi pînă la terminarea misiunii. Obiectivul său e confidenţial.“

Grace era stupefiată. Ce drac de motive putea avea guvernul american să ţină secret un exerciţiu de curăţare a zăpezii pe străzile New Yorkului ? Brusc, avu o revelaţie : camioanele alea nu aveau nimic cu zăpada ! Dar dacă nu, ce căutau acolo ?

Se gîndea la răspunsul lui Angelo de la miezul nopţii : „O zi clasică de anchetă în căutarea acului în carul cu fîn.“ Dar apropó, ce, Doamne, iartă-mă, făcea la miezul nopţii la birou ? Şi primarul ? De ce se întoarse de la Washington cu un avion prezidenţial ? Cam multe ciudăţenii !

Sună la biroul lui Angelo, dar ca şi în timpul întregii dimineţi nu-i răspunse nimeni. Căută în anuarul secret al poliţiei newyorkeze şi formase febril numerele directe ale unei duzine de inspectori. Nu-i răspunse nici unul.

Două minute mai tîrziu, Grace Knowland dădu buzna în biroul redactorului său şef.

„Myron, îi strecură ea, trebuie să-ţi vorbesc de urgenţă. Cred că am dat peste o afacere grasă, foarte, foarte grasă.“

*

O întrebare îl obseda din ce în ce mai mult pe primarul New Yorkului, de la întoarcerea sa în P.C. subteran din Foley Square. Şi dacă bufonul ăla de Oglethorpe se înşela, agitînd spectrul panicii pentru a evita o evacuare de urgenţă a New Yorkului ? Nu ne demonstrează experienţa că,din contră, oamenii au cel mai adesea tendinţa să se comporte mai bine în cazul unei tragedii deosebite decît în cazul unui incident banal ? Şi în acest caz nu avea absoluta datorie morală să le spună concetăţenilor săi să plece ? Imediat ! În cea mai mare viteză ! Atîta vreme cît mai pot ! Oricum ! Ducă-se dracului orice alte consideraţii ! Mai bine să salveze cîteva sute de mii, decît să-i condamne pe toţi la moarte !

Rapoartele pesimiste din ultimele ore îi întăriseră primarului convingerea. După euforia ce urmase identificării palestinienilor şi mobilizării tuturor forţelor de

poliție, la mai puțin de patru ore de expirare a ultimatumului, în P.C. domnea o atmosferă apăsătoare.

Ca să-și lanseze strigătul său de alarmă, Abe Stern dispunea de un instrument unic în Statele Unite, „Linia 1000". Era vorba de o legătură radio și televiziune directă între biroul său de la primărie sau din reședința de la Gracile Mansion și controlul general al stației locale de radio și de televizune „W.N.Y.C.". La ordinul primarului, tehnicianul de serviciu la W.N.Y.C." cherna cele trei stații principale ale orașului : „W.N.B.C.", „W.C.B.S." și „W.A.B.C.". Toate trei declanșau, la rîndul lor, un sistem de alarmă care răsuna în toate stațiile newyorkeze. La acest semnal, toate stațiile aveau obligația expresă să-și întrerupă instantaneu emisiunile și să-și roage ascultătorii sau telespectatorii să rămînă lîngă aparate în vederea transmiterii unui mesaj urgent. În mai puțin de două minute după activarea Liniei 1000, primarul New Yorkului putea fi văzut pe ecranele televizoarelor și ascultat pe frecvențele a peste o sută de stații de radio și televiziune în același timp. Nici președintele Statelor Unite nu s-ar fi putut adresa atît de rapid compatrioților săi.

Abe Stern ezită încă să ia această decizie, cînd, dintr-un difuzor din sala de conferințe a P.C. subteran, se auzi vocea președintelui. Cu o seară în urmă se stabilise o linie telefonică directă între P.C. și sala de conferințe de la Casa Albă. Stern se cutremură la auzul vocii înspăimîntate a șefului statului implorînd vești liniștitoare în privința acțiunii de detectare a bombei. Acum singura sa speranță sîntem noi, cei de aici, își zicea primarul cu amărăciune. Optimismul său de aseară : „Încredere, Abe, îl vom convinge pe Geddafi să nu-și pună în aplicare funesta amenințare" făcuse loc celor mai negre presimțiri. Președintele îi anunță că încercase de trei ori fără succes să restabilească legătura cu Geddafi. Acesta rămînea de nezdruncinat în hotărîrea sa de a nu discuta. Le spuse de intervenția militară prevăzută pentru a expulza colonii evrei din CISIORDANIA. Stern păli. Nu era un sionist militant, dar perspectiva unui masacru între compatrioții săi și evrei, din cauza complotului fanaticului ăla de libian, îl îngrozea. De altminteri, nici un preț nu era prea mare pentru a-și salva orașul !

Spre stupefacția sa îl văzu pe Al Feldman, taciturnul

şef al inspectorilor, repezindu-se la microfonul liniei directe cu Casa Albă. Vocea îi era gîtuită de emoţie.

„Domnule preşedinte, nu avem nici o şansă să găsim bomba în răstimpul dat. Dacă vom avea o zi în plus, vom reuşi ! Pentru numele Bunului Dumnezeu, domnule preşedinte, obţineţi-ne ziua asta în plus !"

*

Numai în ziua de vineri 11 decembrie, jurnalele de operaţii ale celor treizeci şi două de comisariate din New York înregistraseră cincisprezece accidente de circulaţie cu autor necunoscut. Aşa cum bănuise Angelo Rocchia, cifra era cu mult superioară mediei obişnuite şi se datora zăpezii şi viscolului, care făcuseră din şosele patinoare.

Un singur accident se soldase cu un rănit grav şi, ca urmare, făcea obiectul unei anchete aprofundate. Celelalte purtau în registru aceeaşi menţiune. Afacerea încredinţată inspectorului „AUPANIER"[1]. Pentru profani, inspectorul cu pricina putea părea cel mai ocupat poliţist din New York. De fapt, nu exista. Numele său exprima sentimentele poliţiei referitoare la accidentele minore cu autor necunoscut : o grămadă de hîrţoage inutile ! Cea mai mare parte a plîngerilor veneau din partea şoferilor care conduceau maşinile diverselor societăţi, obligaţi să semnaleze şi cea mai mică zgîrietură dacă vroiau să pupe banii de la asigurări, sau din partea celor cu meserii independente, care vroiau să-şi justifice cheltuielile de reparaţii în declaraţiile de impozitare. Altădată poliţiştii aruncau direct la coş acest gen de plîngeri, deşi se munciseră să le dactilografieze în formă legală în faţa victimei. Şi o făceau grijulii să nu-şi strice statisticile cu încălcări ale legii nepedepsite ! F.B.I.-ul descoperise această practică şi-i pusese energic capăt. Acum, toate accidentele cu autor necunoscut primeau un număr şi erau înregistrate în jurnalele de operaţii ale comisarilor. Aceste declaraţii primite cu pioşenie sfîrşeau în acelaşi fel : erau uitate conform procedurii regulamentare.

În ciuda urgenţei extreme a afacerii, Angelo nu se grăbea. După ce telefonă la nouă comisariate şi inventarie şase din cele cincisprezece accidente semnalate, acum vorbea cu cei de la comisariatul 10, situat în Manhattan.

[1] Joc de cuvinte — AU PANIER : la coş (n. t.).

„Am o singură plîngere scrisă pentru ziua de vineri, îi spuse poliţistul de serviciu. Un reprezentant al firmei „COLGATE" care şi-a găsit o aripă a maşinii şifonată."

„Perfect. Cum sună declaraţia lui ?"

„Reclamantul declară că vineri, 11 decembrie, automobilul său marca „PONTIAC", purtînd un număr de înmatriculare al statului New York, N.Y.349271, se găsea parcat, între orele 13 şi 14, în dreptul numărului 537, pe Strada 29 Vest. Cînd a venit să-şi ia maşina, a constatat că aripa stînga-faţă era lovită. Un necunoscut îi lăsase un bilet sub ştergătorul de parbriz : „V-a lovit un camion galben care a fugit". Declaraţia primită la 11 decembrie de ofiţerul de poliţie Natal. Afacere încredinţată inspectorului „AUPANIER", în aşteptarea unor informaţii susceptibile să-i permită o rezolvare."

Angelo nu se putu abţine să nu izbucnească în rîs în faţa unei atît de grăitoare dovezi de sfîntă birocraţie.

„Şi zi, ce fel de informaţii aşteptaţi de fapt să-i „daţi urmare ?" îl persiflă el.

Apoi se entuziasmă.

„Chiar zice acolo un camion galben ?"

„Eu aşa văd."

„Dă-mi numele şi adresa acestui reprezentant al firmei „COLGATE" !"

„'tui paştele măsii de treabă ! înjura Angelo Rocchia, punînd la loc telefonul. Reprezentantul firmei „COLGATE", cel cu maşina şifonată, era în turneu prin Manhattan, mai precis în West Side, şi nu se întorcea pînă seara. Dacă se grăbea să dea de el, telefonista îi sugerase să-l caute la „PASCUALE", o cafenea de pe Strada 35, unde toţi comis-voiajorii din cartier veneau zilnic, pe la orele zece, să bea o cafea cu gogoşi calde.

Patru sute de fierotenii sub culorile celor de la „HERTZ", calcula Angelo. Plus alte sute, gălbioare şi ele. Sînt mii zi de zi pe străzile blestematului ăstuia de oraş ! Şi eu am o singură dovadă, o bucată de hîrtie unde scrie că o camionetă galbenă s-a pupat cu o rablă care staţiona ! Trebuie să fii masochist să te arunci pe o astfel de pistă ! Aruncă o privire spre armata de federali care trudeau examinînd furgoneta piesă cu piesă. Alţi bani, altă distracţie ! îşi zicea el, gîndindu-se la cît de săraci erau ei.

Se ridică, cu un aer obosit, își puse pălăria și se îndreptă spre garaj, recapitulînd datele problemei. Dacă mașina reprezentantului de la „COLGATE" a fost lovită în aripa stînga-față, atunci a fost lovită cu partea din dreapta a camionului galben. Se duse să examineze piesele din partea dreaptă a caroseriei cercetate de federali și identifică paisprezece cercuri roșii numerotate, cîte unul pentru fiecare punct de impact reperat. Consultă rapoartele de analiză spectografică ce corespundeau fiecărui număr. Din nefericire nu aduceau concluzii definitive ! Permiseseră să se identifice urme provenind de la trei mărci diferite de vopsele, două utilizate de concernul „GENERAL MOTORS", cea de-a treia utilizată de „FORD". Or, modelele vopsite cu aceste vopsele corespundeau la mai mult de 55% din parcul obișnuit aflat în circulație ! Iată ceva ce ne ajută ca o frecție la un picior de lemn ! ricană Angelo.

„E ceva care vă interesează, inspectore ?" îl întrebă sec unul dintre federalii laboratorului.

„Nu, mulțumesc, îi zise Angelo. Mă uitam și eu."

„În cazul acesta ar fi mai bine să așteptați în biroul acela. E mai comod. Și o să vă anunțăm noi cînd vom descoperi ceva ce v-ar putea interesa."

Hotărît lucru, sînt la fel de binevenit ca un „STUP"[1] la o partidă de prafuri, își zise Angelo. Neîncrederea agenților F.B.I. în toți ceilalți polițiști îl scosese întotdeauna din pepeni. Își zări coechipierul, pe junele fed Jack Rand. Și el părea că-l ține la distanță, ca pe un ciumat.

„Ia zi, iepuraș ! îi șopti newyorkezul, ai putea să-mi faci un mic serviciu ?"

Îi puse mîna pe umăr și-l conduse într-un colț mai discret. Nu se punea problema să-i spună ce-i umbla prin minte. Rand era mult mai respectuos cu regulamentul. Ar fi sunat imediat la P.C., anunțîndu-i să trimită pe altcineva pe urmele reprezentantului lui „COLGATE". Or, asta nu o dorea cu nici un preț Angelo. Îl privi pe Rand drept în ochi. Junele fed ar putea da totuși dovadă de un dram de solidaritate !...

„M-ai putea acoperi pentru o oră sau două ? — îi făcu cu ochiul — Trebuie să fac o vizită cuiva, pe aici pe apro-

[1] STUP — polițist de la brigada STUPEFIANTE (n. t).

pe, o gagicuță pe care n-am mai văzut-o cam de multișor. Numai cît să mă duc pînă la ea să-i zic un bună ziua !"

Rand se uita la el ca la un monstru.

„Angelo, tu ești diliu ? — Era sincer indignat —. Nu poți face asta ! Tu nu-ți dai seama cît e de urgent să găsim această..."

Era gata-gata să scoată „porumbelul" și să spună „bombă", dar se stăpîni în ultima clipă.

„Această ce ?..." îl întrebă candid Angelo.

„Acest butoi... acest butoi cu gaz."

„Ia spune-mi tu, micuțule, ce e atît de secret în această poveste încît și tu și amicii tăi de colo — și arătă spre garaj —, munciți ca apucații și mîrîiți de cîte ori se apropie cineva de voi ? Căcatul ăla de butoi chiar conține gaz ?"

„Bineînțeles."

Angelo își privi coechipierul cu o privire de entomolog. Și tu ești un mincinos, își zise el, scîrbit. Rand insista.

„Să te retragi acum, e... căuta cel mai urît exemplu pe care-l știa... e ca și cum ai fi un soldat care dezertează în fața inamicului !"

Rocchia scoase un mormăit nepoliticos și-l ciupi de ureche pe junele fed.

„Nu-ți fă griji, iepuraș ! O s-o întreb dacă n-are o prietenă !"

*

Myron Pick, redactorul șef de la „NEW YORK TIMES", se plimba nervos prin birou. Prin ușa deschisă se auzea zornăitul uriașului stup care era sala redactorilor. Din clipa în care Grace Knowland îi împărtășise bănuielile sale, își expediase toți redactorii disponibili în comisariate, cu misiunea de a selecta toate informațiile susceptibile de a dezvălui ceva anormal. De douăzeci de minute telefonau cu toții anunțînd aceeași veste : în afară de cîțiva polițiști care stau de pază, cele treizeci și două de comisariate sînt practic goale. Unul dintre reporteri se dusese chiar și la Cartierul general al F.B.I. din Federal Plaza. Nu fusese lăsat să intre, dar reușise să afle de la băieții care lucrau pe lifturi că sediul era invadat de cu seară de sute de agenți sosiți din provincie. Intrigat, coborîse să-și vîre nasul prin garajul clădirii și reperase și-

ruri întregi de mașini înmatriculate în statele învecinate. Era evident : F.B.I. avea una grasă în brațe.

Pick încerca să găsească motivele unei astfel de mobilizări cvasigenerale, cînd unul dintre tinerii săi reporteri dădu buzna în biroul său. Jubila, mîndru ca un ogar care pune laba pe primul lui iepure.

„Iată pricina balamucului, zise el gîfîind și-i aruncă pe birou fotografiile celor trei Dajani : Palestinieni. Măcelari de oameni ! Toată poliția orașului e pe urmele lor !"

Pick examină fotografiile una după alta.

„Și pe cine zici că au ucis ?"

„Doi motocicliști ai poliției din Chicago !"

„Din Chicago ?"

Pick încruntă sprîncenele. De cînd poliția din New York dovedește atîta compasiune față de sora ei mai mică de pe lacul Michigan ?

„Fugi și caut-o pe Grace Knowland !" ordonă el, ridicînd receptorul telefonului.

Cum sosi Grace, îi și arătă cele trei fotografii.

„Iată și acul tău în carul cu fîn. Trei palestinieni care ar fi ucis doi polițiști din Chicago acum cincisprezece zile. Curios e că nimeni n-a ucis vreun polițist la Chicago de mai bine de trei luni ! Am verificat vorbind cu șeful subredacției noastre."

Chipul lui Pick era foarte sever.

„Vreau să știu adevărul !"

Ridică din nou receptorul și-o sună pe Patricia McKnight, ofițer de presă al prefectului de poliție. Aceasta veni imediat la telefon. Înalții funcționari ai administrației newyorkeze nu aveau obiceiul să-l facă să aștepte pe redactorul șef de la „NEW YORK TIMES".

„Patty, vreau să știu ce se întîmplă. Știu că un fals exercițiu de deszăpezire este în curs de desfășurare în cazarma din Park Avenue. Și mai știu că toți copoii voștri sînt pe urmele a trei palestinieni pentru un motiv care nu este cel care li s-a spus. Patty, ce dracu' se întîmplă, de fapt ? Voi aveți în brațe un fel de afacere teroristă cu palestinieni, și vreau să știu despre ce e vorba cu adevărat !"

La celălalt capăt al firului urmă o lungă liniște jenantă.

„Sînt dezolată, dragul meu Myron, dar mă tem că întrebarea ta depășește competența mea. Rămîi la birou ?"

„Nu mă mișc de aici."
„Am să-i cer prefectului să te sune imediat."

*

Angelo Rocchia mirosi cu desfătare efluviile de salamuri ; de usturoi, de provolone, ulei de măsline și piper rîșnit. După mirosurile apetisante și un orb ți-ar fi putut spune unde te aflai : la „PASCUALE", cafeneaua de pe Strada 35, frecventată, la ora dejunului, de comis-voiajorii și reprezentanții firmelor din West Side. Angelo cuprinse sala cu privirea. În fața tejghelei barului erau aliniate vreo zece taburete îmbrăcate în pluș roșu, iar în fundul sălii se găseau mesele, acoperite cu fața de masă din hîrtie roșie. Personalul se reducea la un singur chelner, care, cu iuțeala unui prestidigitator, stivuia sandvișuri după sandvișuri, pregătindu-se pentru năvala de la prînz a clienților. Iar în spatele casei de marcat trona o robustă matroană, învești mîntată toată în negru, pe care Angelo o salută cu toată ceremonia, scoțîndu-și pălăria.

Apoi făcu un semn din cap spre damigenuțele cu chianti suspendate de tavan și, cu cel mai bun accent sicilian, își comandă un pahar de rufino.

„Bellissima signora, șopti el în timp ce ea îi turna vinul cu o condescendență aprobatoare, cunoașteți cumva un anume domn McKinney care lucrează la COLGATE ?"

„Bineînțeles. Uitați-l acolo !"

Arătă spre un bărbat la vreo cincizeci de ani, într-un impermeabil negru, care bea cafea, singur la masă, și citea „WAL STREET JOURNAL". Angelo se apropie de el cu pași furișați și-i arătă insigna de inspector de poliție în căușul palmei.

„Îmi permiteți să iau loc ?"

„Vă rog."

Cu o pereche de ochelari fără rame pe un nas de CYRANO, cu un început de chelie, te făcea să te gîndești mai degrabă la un cleric decît la un comis-voiajor. E un exemplar prea de lux pentru a colinda băcăniile ! își zise Angelo, înainte de a-i spune ce-l adusese la o porție de bîrfă cu el.

„Asta era ! îi răspunse comis-voiajorul, vizibil ușurat. Știți, am spus deja totul celor de la poliție, cînd am declarat accidentul."

„Așa e, domnule McKinney, dar eu am nevoie de cîteva precizări suplimentare."

Angelo surîse și se aplecă spre interlocutorul său:

„Ascultați-mă, îi spuse el confidențial, sîntem pe urmele unei afaceri barosane și există o posibilitate, o infimă posibilitate ca accidentul dumneavoastră să ne ofere o pistă capitală. Sînteți absolut sigur că bucata de hîrtie lăsată sub ștergător menționa un camion galben ?"

„Absolut ! — Răspunsul lui McKinney venise, fără ezitare, prompt. Le-am arătat bilețelul celor de la circulație."

Angelo sorbi din paharul cu vin.

„Perfect ! Domnule McKinney, credeți-mă că nu am nimic cu dumneavoastră, dar e extrem de important să știu ora și locul exact unde s-a întîmplat beleaua."

„Le-am spus și pe astea în raport."

„Știu. Dar eu trebuie să fiu absolut sigur. Sînteți sigur că v-ați parcat mașina la ora 13 ?"

„Nu mă pot înșela, căci am ascultat titlurile buletinului de știri de la ora 13 pe programul „W.C.B.S.", chiar înainte de a coborî din mașină."

„O.K. ! Și cît timp ați lipsit ?"

„Păi să vedem... McKinney își frecă fruntea, într-un efort de memorie. Își scoase caietul de comenzi din geantă —. În ziua aia am vizitat trei clienți, zise el frunzărindu-l. Ultimul a fost supermagazinul din colț. Dar a fost numai o vizită de curtoazie, căci indivizii cumpără direct de la sediu. L-am salutat pe director, am verificat cum sînt expuse produsele noastre, am tras cu ochiul la ce face concurența și am plecat. Una peste alta, nu cred că am lipsit mai mult de o juma' de oră."

Angelo își nota ceva pe un colț de ziar.

„Și ați parcat chiar în față la numărul 537 de pe Strada 29 Vest ?

„Sînt sigur ! Așa mi-am notat."

Bărbatul din fața sa roșise ușor. De ce minte ? se întreba Angelo. E evident că nu are nimic de-a face cu balamucul nostru. Atunci, ce ascunde ? Nu cumva mîngîia un șoricuț în loc să-și vadă de clienți ? Nu se prea glumește cu asta la „COLGATE". Bun, să încercăm să-l luăm altfel pe naivul nostru.

Își goli paharul dintr-o înghițitură și luă un aer jovial.

„Bănuiesc că locuiți în White Plains."

„Da, cunoaşteţi locurile ?"

„E un orăşel încîntător ! La un moment dat am vrut, cînd trăia şi soţia mea, săraca, să mă mut acolo. E linişte şi aer curat şi toate cele... Sînteţi căsătorit ?"

Angelo îşi gratifică interlocutorul cu un surîs dintre cele mai cordiale şi se aplecă din nou spre el.

„Credeţi-mă, domnule McKinney, vă garantez că nu sînteţi cu nimic implicat în belelele noastre. Dar trebuie să fiu sigur, absolut sigur, că v-aţi oprit maşina în dreptul numărului 537 pe Strada 29 Vest. Pentru mine e capital să ştiu !"

Reprezentantul „COLGATE" părea nerăbdător să termine conversaţia.

„Dar eu ce vă tot spun de un sfert de oră ! De ce sînteţi aşa încrîncenat ?"

„Pentru că e fals !... domnule McKinney. Am trecut prin faţa numărului 537 de pe Strada 29 Vest în timp ce veneam aici... E un antrepozit cu trei porţi de intrare-ieşire pentru camioane. Nu v-aţi fi putut parca maşina acolo nici altă dată ! Nici pentru un minut, dar'mite pentru o oră !"

McKinney se îmbujorase la faţă. Mîinile îi tremurau uşor. Lui Angelo îi era milă de el, dar tipul îl iritase. De ce se juca de-a v-aţi ascunselea ? Cu siguranţă că are un „şoricel" pe undeva. Şi cînd şi-a găsit aripa şifonată, a intrat în panică. Şi-a zis că ar fi cu mult mai bine dacă cei de la „COLGATE" n-ar şti locul exact unde s-a întîmplat accidentul. Şi să nu-l întrebe ce dracu' căuta pe acolo !

„Ascultaţi-mă bine, domnule McKinney, ar fi trebuit să ştiţi pînă acum că e foarte grav să faceţi o declaraţie falsă la poliţie. Asta ar putea să vă producă mari necazuri cu cei din parohia voastră. Eu nu vreau să vă fac nici un fel de buclucuri, căci sînt sigur că sînteţi un cetăţean onest, cu respect pentru legi. Dar vreau să ştiu unde v-aţi găsit maşina lovită şi la ce oră".

McKinney îşi ridică ochii din ceaşca de cafea.

„Lucrurile astea pot avea urmări ?" întrebă el neliniştit.

„Nici un fel de urmări. Aveţi cuvîntul meu : tot ceea ce-mi veţi spune va rămîne strict între noi. De fapt, unde eraţi ?"

„Pe Christopher Street".

„Povestea cu camionul galben și cu mesajul e adevărată ?"

Reprezentantul, învins, făcu semn că da.

„Și ora ?"

„Am ieșit din mașină pe la ora 12 și 5 minute, după ce am ascultat primul buletin de la BURSĂ, difuzat la „W.C.B.S.". Acum cincisprezece zile am cumpărat o sută de acțiuni „TELTRON"..."

În timp ce-l asculta, Angelo făcea cîteva calcule rapide. Furgoneta „HERTZ" părăsise docurile la ora 11 și 42. Dacă apucase prin tunelul Brooklyn Battery și urcase spre West Side, i-au trebuit cam douăzeci, douăzeci și cinci de minute pentru a ajunge pe Christopher Street. Nu mai mult.

„Cît ați stat acolo ?"

Omul nostru părea din ce în ce mai încurcat.

„Nu prea mult. E un bar acolo. Doar cît am băut un păhărel și am dat barmanului un bilețel pentru cineva. Cel mult o juma' de oră."

„Vă mai amintiți ce număr avea casa în dreptul căreia ați parcat ?"

„Nu, dar vă pot arăta locul."

*

Cei două sute locuitori ai implantării evreiești Elon Sichem, din Samaria, se reuniseră în mai puțin de un sfert de oră în refectoriu. Cu ochii umflați de somn, cu părul vîlvoi, în capot sau pulovere trase în grabă, semănau cu un grup de evrei luați de o razie. Era printre ei un importator bogat de pietre prețioase, cinci familii americane, două franceze, una rusă și chiar și un fost căpitan din armata japoneză care se convertise la iudaism după ce japonezii din Armata Roșie masacraseră evrei la LODZ. Ofuro Kazamatzu își schimbase numele în Aaron Bin Nun.

Cînd toată lumea luă loc în jurul meselor din refectoriu, Avraam Katsover, secretarul coloniei, dădu citire mesajului lui MENAHEM BEGIN. La auzul ultimatumului, toate chipurile erau descompuse. De la semnarea acordului de la Camp David și, după deciziile Curții supreme israeliene care hotărîse demolarea anumitor implantări în teritoriile arabe, pe terenuri aparținînd particularilor, colonia Elon Sichem trăia în incertitudine. Dar cine și-ar fi putut închipui că șeful venerat, care în iunie 1977 făcuse

pelerinaj pe colina lor dezolantă pentru a le spune : „Vă iubesc, sînteţi cei mai buni copii ai mei", le-ar putea spune într-o zi că au patru ore la dispoziţie pentru a-şi abandona căminele, sinagoga, toate roadele muncii lor ! Katsover ridică braţele pentru a calma furtuna de proteste din sală. În ciuda urgenţei, dorea ca procedurile democratice obişnuite să fie respectate, ca fiecare să-şi poată spune părerea şi ca hotărîrea de a se supune sau nu ordinului prim-ministrului să fie rezultatul unui vot.

„Tovarăşi ! strigă el, fluturînd scrisoarea lui Begin, ştiţi care e părerea mea : prezenţa noastră pe această colină nu e numai o realitate, ci şi un simbol. Ea dovedeşte tuturor evreilor, care însă sînt răspîndiţi în lumea întreagă, ca şi tuturor naţiunilor, că ISRAELUL e al nostru !"

Spusele sale fură subliniate de ovaţiile celor prezenţi. Pe chipurile lor atenţia nemăsurată luase locul stuporii de la începutul adunării. Din fundul sălii se ridicase un omuleţ cu părul alb care-l interpelă pe secretarul coloniei :

„Avraam, fii atent ! Aminteşte-ţi de cuvintele lui MAIMONIDE : „Cînd e ameninţat un interes superior, acel interes superior cere să dai înapoi". Cred că o rezistenţă împotriva armatei ar fi o curată nebunie !"

Colonul care vorbise era decanul de vîrstă al coloniei Elon Sichem. În vîrstă de şaizeci şi şase de ani, fost avocat la Viena, Isaac Rubin era singurul dintre ei care cunoscuse ororile lagărelor de exterminare naziste. Experienţa aceasta tragică şi faptul că fusese unul dintre intimii lui BEN GURION, jucînd un rol deosebit de important în timpul războiului de independenţă din anul 1948, îi conferea o autoritate incontestabilă. Dar deja se ridicase cineva dispus să-i răspundă.

„Sărmanul meu Isaac, tună rabinul Moshe Hurewitz, ar trebui să ştii că integritatea morală şi temporală a ceea ce toţi slujim, „ERETZ ISRAEL", este mai importantă decît pericolul de a înfrunta armata !"

Rabinul Hurewitz era unul dintre apărătorii cei mai fanatici ai lui „ERETZ ISRAEL" — „MARELE ISRAEL", un teritoriu care ar fi trebuit să cuprindă LIBANUL, SIRIA şi IORDANIA, pe care le cuceriseră odinioară IOSUA şi DAVID. Drept pentru care era şi cel mai fanatic susţinător al colonizărilor evreieşti în teritoriile arabe din

IUDEEA şi SAMARIA. Înainte de a se stabili cu soţia sa. sa, de origine americană, şi cei opt copii în colonia Elon Sichem, rabinul întreprinsese acţiuni spectaculoase de implantări evreieşti în teritoriile arabe ocupate. El era cel care ocupase, cu întreaga familie, timp de patru ani şi jumătate, un hotel părăsit din oraşul arab Hebron, pentru a obliga guvernul israelian să-i dea autorizaţia de a înfiinţa un cartier evreiesc în mijlocul acestui oraş.

Se urcă pe o masă pentru a-şi domina însoţitorii :

„Prieteni ! A venit timpul ca „THORA“ [1] să nu mai fie numai o carte destinată poliţelor din sinagogile noastre ! tună el. E timpul ca ea să redevină o carte vie, ghidul poporului nostru hotărît să-şi afirme suveranitatea asupra patriei străbune, acea patrie care-i aplică legile şi preceptele. Chiar de-ar fi pentru asta să înfruntăm cele mai mari primejdii !“

„Eu cred că ar fi mai bine să ţinem „THORA“ în afara acestei afaceri, i-o tăie japonezul Aaron Bin Nun. — Vorbea cu vocea sacadată a unui bonz intonînd o rugăciune budistă —. Mi se pare că teoriile scumpului nostru rabin ar trebui să fie independente de strategia politică şi de consideraţiile tactice imediate. Ultimatumul pe care ni l-a adresat prim-ministrul, oricît ar fi de crud, trebuie să comporte compensaţii foarte importante. De exemplu, garanţiile de pace pe care le-a considerat a fi mult mai importante decît prezenţa noastră aici.“

Secretara „BLOCULUI CREDINŢEI“ sări ca arsă de pe bancă.

„Te înşeli, Aaroane ! îi strigă blonda Ruth Naunon. E o tîmpenie să crezi că am putea obţine pacea în schimbul cedării pămînturilor lui ISRAEL străinilor ! Pămîntul lui ISRAEL, Aaroane, e trupul nostru ! — Declamase aceste cuvinte cu chipul schimonosit de durere şi încrîncenare —. Şi orice ţară care şi-ar aroga o suveranitate asupra acestui trup ar da naştere condiţiilor de respingere, adică războiului. „YEHAREG UVAL YAAVAR“ ! — „Mai bine murim, decît să plecăm !“

Din pieptul ei izbucni un ţipăt. Vocile celor din sală îl preluară, scandînd în cor. Yaacov Levin încercă să

[1] Carte, atribuită prin tradiţie lui Moise, care cuprinde primele cinci cărţi ale Vechiului Testament : Facerea, Ieşirea, Leviticul, Numerii şi Deuterenomul (n. t).

potolească vacarmul. Cu chipul supt de oboseală, cu obrajii nebărbieriți, sabra [1], care avea vîrsta statului ISRAEL, declară la rîndul său :

„Tovarăși ! Noi sîntem speranța și viitorul ISRAELULUI ! Numai pentru faptul că acum există colonii ca aceasta a noastră, mîine mii, sute de mii de evrei vor putea veni în această țară. Nu numai pentru a locui în blocuri confortabile ale Tel Avivului, ci să vină aici cu noi pentru a reconstitui ISRAELUL din interior. Politicienii care ne amenință nu vor putea face nimic împotriva voinței care ne-a adus pe această colină ! Chiar dacă ea ar trebui să devină... — căuta în privirile lor forța de a evoca imaginea care-i obseda pe toți — ...chiar dacă ar trebui să muncim precum străbunii noștri zeloții la MASSADA !"

Îi făcu un semn lui Katsofer că era timpul să treacă la vot. Toți colonii se ridicară. Secretarul ceru celor care erau pentru acceptarea ultimatumului lui Begin să ridice mîna. Nici un braț nu se mișcă în vastul refectoriu decorat cu templul lui Solomon. Levin le ordonă atunci colonilor să se ducă să-și ia automatele „UZO" și ceru voluntari pentru a instala mitralierele grele și mortierele în pozițiile de tir care erau pregătite de luni de zile, în eventualitatea atacurilor fedainilor.

Înainte ca sala să se golească, Ruth se urcă pe masă, cu pletele-i blonde în vînt și începu să cînte : „KOL OD BALEVAV PANIMA NEFESH YEHUDI HOMIA" — „Atîta timp cît în pieptul meu va bate o inimă de evreu...". Reluate cu toată forța de asistență, primele cuvinte ale „HATIKVAHULUI" se ridicau deasupra capetelor lor, eternul imn de speranță al evreilor în pericol pe care vîntul înghețat al iernii îl purtă pe deasupra colinelor Samariei.

*

Michael Bannion, prefectul poliției din New York, păli la citirea notei pe care i-o dăduse un secretar din P. C. subteran.

„Ce s-a întîmplat ? se neliniști HARVEY HUDSON văzînd aerul consternat al prefectului. Să nu-mi spuneți că e o nouă veste proastă !"

[1] SABRA — Este un evreu născut în ISRAEL (n. t.).

„Cea mai rea care se poate imagina, scrîşni Bannion. Oamenii de la „NEW YORK TIMES" sînt pe urmele noastre şi trebuie să-i neutralizăm !"

Prefectul se ridică, în căutarea unui colţ liniştit de unde putea vorbi cu ziarul fără să fie deranjat. Traversînd încăperea în care Al Feldman îşi conducea forţele, prefectul îl auzi dînd ordine operatorului radio.

„Trimiteţi imediat zece maşini în intersecţia lui Christopher Street cu Bulevardul 7, la dispoziţia lui ROMEO 14 !"

Ce dracu' se mai întîmplă ? se întreba neliniştit prefectul.

*

Angelo Rocchia şi reprezentantul de la „COLGATE" tocmai ajunseseră în inima „triunghiului fierbinte", unde colcăia o întreagă faună de homosexuali, şi albi şi negri, harnaşaţi precum îngerii lui Satan, cu cizme şi bluzoane din piele neagră, cu lanţuri de bicicletă în loc de brăţări, căşti de motocicliştî cu viziere de aviatori, personaje ieşite dintr-un mizerabil roman-foileton. Aceşti malaci atrăgeau cu mierea muştele — o grămadă de gulere albe, cadre şi funcţionari în costume sobre care năvăleau zi de zi, la ora dejunului, din zgîrie-norii din Wall Street sau de pe Bulevardul 5, pentru a savura extazul sub loviturile de lanţuri sau bice, specialităţi ale „saloanelor de recepţie" amenajate în docurile abandonate din West Side.

Oscilînd între scîrbă şi milă, Angelo se întoarse spre McKinney. Ce forţă bizară putea să atragă un brav tată de familie din White Plains în acest cuib al sadismului, violenţei şi perversiunii ?

„Îmi promiteţi să nu spuneţi asta nimănui ?" îl întrebă reprezentantul, tremurînd de teamă.

„Nu vă faceţi probleme, îl asigura Angelo. Această mică năzdrăvănie va rămîne strict între noi."

„Acolo am stat."

McKinney arătă la intersecţia dintre Christopher Street şi Bulevardul 7.

„M-am dus sus să beau un păhărel acolo la Butch. Şi am lăsat un bilet pentru... — vocea lui McKinney era zdrobită de ruşine — ... prietenul meu."

Angelo dădu din mînă a lehamite.

„Asta nu-i din parohia mea."

Deci furgoneta venise pe Hudson Street, virase la stînga pentru a apuca pe Christopher Street, calcula polițistul. Dacă ipoteza mea, sprijinită de acest accident, e exactă, asta înseamnă că butoiul cu gaz trebuie să fie pe undeva pe aici, între fluviu și Bulevardul 5. Căci dacă ar fi de partea cealaltă a Bulevardului 5, adică în partea de est a Manhattanului, palestinienii ar fi venit în Brooklyn prin est, folosind podul cu același nume. Dădu din cap. Atunci să vezi alergătură !

Observa manejul celor ieșiți la agățat, încălțați în cizmele lor ciudate din piele, care răsunau pe trotuare, cu lanțurile de bicicletă și bicele în mînă. Cei mai mulți dintre ei erau profesioniști. Și dacă cel care pusese bilețelul sub ștergătorul de parbriz era unul dintre ei ? Ar fi mai bine să ceară întăriri pentru a-i interoga pe indivizii din cartier, în speranța de a găsi un martor la ciocnire. Mai era și rabla lui McKinney... Șocul fusese foarte jos pe aripa din stînga-față, era deci vorba de o lovitură cu bara de protecție. Nici nu era de mirare ! Strada era plină de gropi. Dacă se punea la socoteală și zăpada înghețată, trebuia să fii FITTIPALDI să nu derapezi și să pupi pe cineva în trecere !

„Domnule McKinney, vă promit că voi avea grijă ca societatea la care lucrați să nu afle nimic, dar trebuie să ducem imediat mașina dumneavoastră în Brooklyn. Avem de făcut ceva cercetări asupra ei. Slavă Domnului că n-ați reparat-o !"

*

Vocea gravă a lui Michael Bannion răsuna în receptor cu o putere wagneriană.

„Domnule Pick, spunea prefectul, scuzați-mă că nu v-am sunat mai devreme. Dar după cum ați aflat, avem o afacere foarte serioasă pe cap."

„Știu, se impacientă redactorul șef al ziarului „TIMES", dar despre ce e vorba de fapt ?"

„Ceea ce vă spun eu acum e confidențial, domnule Pick, căci știu cît e de grijuliu „TIMES", ca și noi de altfel, de a apăra securitatea populației New Yorkului. Avem motive să credem că cei trei palestinieni pe care-i cău-

tăm au ascuns un butoi cu gaz clorhidric undeva în oraș. Și amenință să-l arunce în aer, dacă nu le vor fi satisfăcute revendicări de ordin politic."

„La dracu' ! Și ce vor ?"

„Asta e una din marile belele. Pentru moment, cererile lor sînt mai degrabă vagi, dar privesc coloniile evreiești din CISIORDANIA, ca și IERUSALIMUL".

Pick lua note, bombardînd-o pe Grace Knowland cu priviri triumfătoare.

„Imaginați-vă panica și balamucul ce le-ar stîrni o astfel de informație, dacă ar fi adusă la cunoștința publicului înainte ca noi să aflăm cu precizie unde se găsește butoiul cu gaz."

„Este adevărat, domnule prefect, dar îmi imaginez și pericolul pentru populație."

„Bineînțeles. Vă mai amintiți de măsurile luate de canadieni cînd le-a deraiat trenul ? Știu, dar atunci era vorba de un întreg vagon, iar acum e, din fericire, numai un butoi. Avem încă toate șansele să-l găsim și ne gîndim că ar fi o nebunie să ordonăm o evacuare prematură a populației."

În timp ce vorbea cu prefectul, Pick elabora deja o serie de instrucțiuni pentru redactorii săi. Dorea ca, de urgență, serviciul său științific să pregătească un studiu asupra efectelor toxice ale gazului clorhidric ; Grace să ancheteze mediile O.E.P. din New York ; corespondentul „TIMES" la IERUSALIM să le trimită ultima variantă a planului colonizărilor evreiești în teritoriile arabe ocupate.

„Domnule Pick, eu joc cu cărțile pe față, și fac apel la colaborarea dumneavoastră. Cunosc cu cîtă neplăcere primiți dumneavoastră, cei de la „TIMES", astfel de rugăminți, dar vă implor să nu publicați nimic înainte ca noi să găsim butoiul cu gaz."

„Domnule prefect !..."

Înainte de a răspunde cererii prefectului, Pick dorea să clarifice alt lucru.

„Apropó, ce fac toți indivizii ăia, în cazarma din Park Avenue, cu furgonetele lor închiriate ? Au ceva în comun cu toată povestea ?"

Mai tîrziu, rememorînd această convorbire, Pick își amintea de ezitarea prefectului și nu-și putea ierta că nu mirosise imediat adevărul

„Bineînțeles ! E o echipă a laboratorului central al F.B.I., care participă la cercetările privind butoiul respectiv, încercînd să detecteze eventualele pierderi de gaz. Chiar eu vă voi ține la curent cu progresele anchetei. Vă dau cuvîntul meu. Dar, pentru numele Bunului Dumnezeu, nu publicați nimic înainte ca noi să descoperim blestematul ăla de butoi. Gîndiți-vă la consecințele panicii inevitabile pe care ați provoca-o !"

„Nu sînt în măsură să-mi iau un astfel de angajament, domnule prefect. E de resortul șefilor mei."

„Sînt gata să-l sun și să vorbesc cu președintele dumneavoastră."

După ce închise telefonul, Pick se întoarse spre Grace :

„Povestea asta cu gazul e îngrozitoare, îi zise el. Numai că, știi, pentru cîteva clipe am avut senzația că e vorba de ceva cu mult mai teribil. Am crezut că pînă la urmă de ceea ce ne temeam n-am scăpat : un terorist a pus o bombă nucleară în New York !"

În adăpostul său subteran din Manhattan, Michael Bannion își reluase locul în sala de comandă pe care o împărțea cu F.B.I.-ul.

Cred că pentru moment am aranjat treburile, zise el puțin mai liniștit. Cel puțin pe moment. Dar să ne ferească Dumnezeu să afle că i-am mințit !"

*

Angelo Rocchia claxonă îndelung, instalat la volanul „PONTIACULUI" reprezentantului „COLGATE", pînă cînd cei trei federali ieșiră din garajul „HERTZ" din Brooklyn.

„Hai, flăcăi ! deschideți-vă împuțita voastră de „peșteră" a lui ALI BABA !", strigă inspectorul arătînd cu degetul spre poarta laboratorului improvizat, unde federalii făcuseră bucățele furgoneta „VOLKSWAGEN". Am găsit pe cineva căruia i-a șifonat aripa de camion galben !"

Așa cum se și aștepta Angelo, primirea fu dintre cele mai reci. Responsabilul echipei care-l „alungase" din garaj cu o oră mai devreme, nu-și economisi sarcasmele aflînd că amărîtul ăla de inspector newyorkez se lansase pe o astfel de pistă jalnică.

„Asta e tot ce-ai găsit, rînji el, un gagiu care și-a văzut rabla zgîriată de un camion galben ?"

„Veţi face, fără îndoială, o analiză spectografică a zonei lovite de aripa stînga-faţă a acestui „PONTIAC", ceru Rocchia cu o politeţe forţată. Poate veţi găsi urme de vopsea care ne-ar permite să tragem concluzia că cele două vehicule au făcut cunoştinţă mai de aproape !"

Întrebîndu-se dacă Angelo o făcea de capul lui sau avea spatele asigurat, fedul luă maşina şi-o duse în garaj.

Doi experţi se apucară imediat de treabă. Unul din ei trecu un fel de scanner de-a lungul aripii. O fi vreun fel de magnet de mare putere, îşi spunea Angelo, destul de novice în zona tehnică a muncii de poliţist. Poate cu el se aspiră fragmente minuscule de metal incastrate în tabla aripii. Intrigat, se apropie de el.

„Ce drac de maşinărie e asta ?" întrebă el, nevinovat.

„Un contor „GEIGER"."

„Un contor „GEIGER" pentru a examina vopseaua ?"

„Verificăm dacă din întîmplare nu prezintă urme de radioactivitate."

Angelo deveni livid. Simţi că i se înmoaie genunchii şi că se prăbuşeşte pe ciment. Ah ! curvele dracului ! Ştiau de la început despre ce-i vorba, şi nu ne-au spus nimic !

Tremurînd din tot corpul, se sprijini de un zid. Îl văzu pe Rand conversînd, animat, cu tehnicienii. Gunoaiele astea din South Dakota, din Colorado, din Washington, cu cravatele lor înguste şi costumele lor din tergal ! Lor li se putea spune adevărul, tîrîturile, ei erau, vezi, Doamne, agenţi federali. Iar mie, care sînt un copil al acestui oraş, mie, care-i am pe toţi ai mei aici, mie n-au găsit de cuviinţă să-mi spună. N-au încredere !

Se apropie de Rand şi-i dădu o palmă peste umăr, făcîndu-l să se clatine.

„Ajunge cu trăncăneala, hai, că avem treabă !"

Se aruncă în maşină şi trînti portiera cu atîta furie încît Rand rămase blocat.

„Hei, Angelo, ce te-a apucat ?" întrebă junele fed, aşezîndu-se lîngă el.

„Tu ştiai de la început, nu ?"

„Ce să ştiu ?"

„M-ai dus de nas, cum aţi făcut-o cu noi toţi ! Nu gaz clorhidric e în blestematul ăla de butoi ! E un căcat de bombă atomică !"

Întoarse cheia de contact şi acceleră, făcînd motorul să mugească.

„Orașul meu, casa mea, dar în mine și în oamenii mei n-au încredere !"

Toată furia, toată amărăciunea și umilința erau reale în acest puseu de violență.

„Au încredere într-un federal cu cașul la gură, venit de la mama dracului, taman din California, dar n-au încredere în mine, cu treizeci și cinci de ani de meserie în circă ! Ticăloșii !"

Apăsă pe accelerator și-și lansă „CHEVROLETUL" într-un derapaj furios, în scîrțiitul îngrozitor al roților, lăsîndu-l cu gura căscată pe paznicul garajului.

*

Mai puțin de două ore ! Privind ceasul de pe peretele sălii Consiliului național de securitate, președintele măsura oroarea situației. Nu mai rămînea decît o oră și cincizeci și nouă de minute pînă la expirarea ultimatumului lui Geddafi. Se întoarse spre Jack Eastman. Avea o idee. Nimic formidabil, dar în situația în care se aflau, trebuiau să încerce orice.

„Jack, vreau să vorbesc cu Abe Stern", îi zise el lui Jack.

„Abe ! strigă el, cînd fu stabilită legătura cu P.C. subteran din New York, clepsidra se golește ! În curînd vom fi obligați să acționăm. Și atunci nu vom mai avea cum da înapoi."

„Vă înțeleg perfect, domnule președinte, îi răspunse primarul New Yorkului. Dar ce vreți să faceți ?"

„Avioanele care transportă elementele forței de intervenție rapidă au aterizat în Germania, își fac plinul și se pregătesc să plece spre Orientul Apropiat. Acum o jumătate de oră am primit asigurările președintelui Assad că ne va lăsa să aterizăm la Damasc. În același timp, forța amfibie a Flotei a VI-a va debarca în Liban, iar unitățile eliopurtate vor debarca în Iordania. Aceste trei elemente vor prinde CISIORDANIA ca într-un clește și vor expulza coloniile evreiești."

„Israelienii vor reacționa, domnule președinte ! Și amintiți-vă că dispun și ei de armament nuclear."

„Știu, Abe, răspunse președintele cu o voce monocordă, dar înainte de a acționa, voi lua măsura de a-i informa,

ca pe întreaga lume de altminteri, asupra obiectivului limitat al acestei operaţiuni !"

„Asta s-ar putea dovedi a fi insuficient, domnule preşedinte."

„Dacă nu va fi suficient, voi cere KREMLINULUI să-i anunţe cît mai clar cu putinţă asupra consecinţelor unei eventuale utilizări a armelor nucleare. Puteţi fi sigur că vor lua în serios o ameninţare venită din partea sovieticilor !"

Abe scoase un geamăt.

„Dumnezeule ! Nu putem face altceva ?"

„Mai există o carte ce poate fi jucată, Abe. DUMNEATA !"

„Eu ?"

„Da, dumneata ! Abe, telefonaţi-i lui Begin. Încercaţi să-l convingeţi că face o prostie imensă refuzînd să disloce toate coloniile din CISIORDANIA."

„Pot să-i spun că sîntem pe punctul de a... ?"

„Abe, oftă preşedintele, poţi să-i spui ce vrei. Încearcă numai să-l convingi să anunţe imediat, la radio, că evacuarea totală a CISIORDANIEI a început !"

*

Angelo îşi oprise „CHEVROLETUL" pe Christopher Street, la numărul 178, aproape de locul unde reprezentantul „COLGATE" îşi parcase „PONTIACUL" în vinerea trecută. Cu un emiţător-receptor în mînă, cu o hartă detaliată a cartierului desfăşurată pe genunchi, supraveghea munca poliţiştilor care scotoceau zona în căutarea individului care pusese mesajul pe parbrizul maşinii reprezentantului. Mergeau din bloc în bloc, băteau la toate uşile, intrau în toate magazinele, întrebau pe toţi trecătorii.

Privirea poliţistului se opri o clipă pe ceasul de la bordul maşinii. În cît timp urma să sară în aer căcatul ăla de bombă ? se întreba. Brusc fu cuprins de dorinţa furioasă de a lăsa dracului totul şi de a alerga să-şi îmbrăţişeze fiica handicapată, foarte bolnavă, copilul pe care-l iubea şi pe care-l purta ca pe o cruce.

Un ciocănit în portieră îl smulse din gîndurile sale amare. Era unul dintre poliţiştii în civil care tîra după el un tînăr de circa douăzeci de ani, mulat într-o tunică neagră atît de strînsă pe corp încît ai fi zis că-i un bălerin,

avînd părul blond spălăcit tuns în maniera lui ELVIS PRESLEY. Ţinea în lesă un boxer arămiu.

„Vreţi să-i spuneţi şi inspectorului Rocchia ce mi-aţi spus şi mie ?“ îi ceru poliţistul.

„O ! da, cu plăcere, făcu tînărul, alintîndu-se. Tocmai o scosesem la plimbare pe Ashoka, ştiţi, sărăcuţul are atîta nevoie de mişcare, nu-i aşa darling ? — Mîngîie cîinele pe cap —. Mă găseam chiar acolo... — arătă cealaltă parte a străzii, spre intersecţia cu Bulevardul 5 — şi am auzit un zgomot de ciocnire. Am întors capul şi am văzut camionul galben, care o apucase pe stradă în sus. Am traversat cu mare grijă să nu cad, căci strada era mai rău ca un patinoar, şi am văzut că lovise aripa unei maşini care staţiona.“

„Şi i-aţi pus un bileţel pe parbriz.“

„Da. Altceva nu puteam face.“

„Şi era o furgonetă „HERTZ“ ?“

„Asta-i acum... — Puştiul părea uimit —. Nu ştiu ce să vă spun. Aşa o fi. Dar mergea foarte tare şi nu l-am văzut prea bine. Şi apoi, ştiţi, eu şi camioanele !“

„Ar mai fi putut vedea cineva scena ?“

„Oh ! erau acolo în colţ doi dintre indivizii ăia dezgustători, ieşiţi la agăţat“. — Arătă spre vitrina unui sexy-shop care era peste drum de „CHEVROLETUL“ lui Angelo.

„Îi cunoaşteţi ?“

Tinerelul avea un aer ofuscat.

„Eu nu frecventez genul acesta de indivizi. — Arătă cu mîna spre terenul pustiu din vecinătatea şoselei WEST SIDE DRIVE —. Îşi fac veacul acolo, în docurile abandonate...“

Angelo ţîşni din maşină.

„Vino, trebuie să-i găsim !“

*

Preşedintele Statelor Unite nu se înşelase. Serviciile de informaţii israeliene aveau cunoştinţă de pregătirile americane în vederea unei intervenţii în CISIORDANIA aproape din clipa în care operaţia începuse să fie pregătită. Un agent, infiltrat la baza aeriană U.S. de la Wiesbaden, în Germania, prevenise ambasada israeliană de la Bonn de aterizarea avioanelor „C-5 GALAXY“, aparţinînd

forței de intervenție rapidă. Detectate de radarele evreiești, navele forței amfibii a marinarilor Flotei a VI-a făceau deja obiectul unei supravegheri atente din partea aviației israeliene. Raportul complet asupra intențiilor americane venise totuși din partea unui agent al MOSSAD implantat în palatul regelui Hussein, la Amman, un locotenent-colonel al aviației iordaniene, membru al statului major al suveranului.

După ce expusese situația în fața guvernului israelian, Yuri Avidar, șeful serviciilor de informații ale armatei, cel care în zori făcuse să eșueze bombardamentul atomic asupra Libiei, prevenind ambasada americană, conchise :

„Nu există nici urmă de îndoială, Statele Unite vor năvăli peste noi."

„Trebuie să alertăm imediat presa mondială, tună ministrul Construcțiilor, Benny Ranan. Asta o să-i țină pe loc pe americani ! Opinia publică îi va obliga să-l atace pe Geddafi."

Viceprim-ministrul Iacob Shamir își privea colegul cu stupoare.

„Benny, ai înnebunit de-a binelea ! Dacă americanii află că New Yorkul riscă să fie distrus cu o bombă H din cauza coloniilor noastre, n-ai să găsești nici măcar un singur om care să se opună unei intervenții militare împotriva noastră."

Yuri Avidar era în picioare. Pe chipul său se citea o ironie amară.

„N-ar fi cazul ca măcar o dată țara noastră să-și recunoască greșelile ? De ce nu desființăm noi toate coloniile astea sălbatice, o dată pentru totdeauna ? Vă garantez că armata va sfîrși prin a se supune !"

„Greșeala noastră a fost că nu ne-am finalizat atacul de ieri asupra Libiei", spuse Ranan cu voce gravă.

Mereu stăpîn pe sine, Menahem Begin se întoarse spre Avidar :

„Nenorocirea e că serviciile noastre de informații n-au fost capabile să descopere ce clocește Geddafi. Dacă am fi știut mai multe despre programul său nuclear, am fi putut lua la vreme măsurile necesare ca să nu-și facă bomba."

Avidar încercă o scuză, dar Begin i-o tăie scurt, cu un gest sec al mîinii.

„Ţi-am citit toate rapoartele. Nu l-aţi luat niciodată în serios. Chiar şi după descoperirea filierei pakistaneze ! Aţi persistat în a spune că nu dispune de resursele tehnologice, de infrastructurile adecvate... Că blufează, că e numai gura de el..."

Unul dintre secretari intră în sala de şedinţe.

„Scuzaţi-mă, îi zise el lui Begin, primarul New Yorkului doreşte să vă vorbească de urgenţă."

•

Spectacolul era atît de respingător, încît lui Angelo i se făcu greaţă : bătrînul chei abandonat, sinistra baracă, cu inscripţia sa decolorată „VAMA U.S.", nefericitul pe jumătate gol întins pe jos în fundul încăperii, cu aerul unui animal hăituit, cu torsul sfîşiat şi plin de echimoze, cele două huidume în bluzoane din piele, unul din ei cu lanţul de bicicletă înfăşurat încă în jurul încheieturii. Inspectorul făcu un pas să intre în acest paradis al plăcerilor sado-masochiste, dar scîrba îl opri.

„Tu, ăla de colo, zise el arătînd spre tipul cu lanţul, ia mişcă-te încoa' ! Avem de discutat !"

Individul se apropia, tîrîndu-şi în silă bocancii pe pardoseală.

„Ce vreţi ? lătră el cu un aer ameninţător. Clientul e major şi vaccinat ! Acu' avem şi noi drepturi civice !"

„Gură, otreapă ! urlă Angelo. Mi se filfîie mie de ce faceţi voi acolo. Vineri, amicul de colo — şi arătă spre tinerelul cu cîinele — a văzut un camion galben care a şifonat aripa unei rable pe Christopher. Zice c-ai văzut şi tu."

„Mda", zise malacul, învîrtind cu aroganţă lanţul în jurul mîinii. — Clientul său, cu capul prins în palme, gemea într-un colţ al încăperii.

„Îţi aminteşti de camion."

„Păi un camion ca oricare, o furgonetă galbenă a celor de la „HERTZ" !"

„Eşti sigur că era un camion „HERTZ" ?"

„Mda, al dracului de sigur. De ce ?"

Angelo scoase din buzunar catalogul tuturor vehiculelor utilitare închiriate de „HERTZ" în regiunea New Yorkului.

„Mi-ai putea arăta ce tip era ?"

„Asta".

Fără să ezite, individul își proptise arătătorul pe imaginea unei furgonete „VOLKSWAGEN", tipul „ECONOLINE". Angelo îi făcu cu ochiul lui Rand, apoi tipului.

„Merci, micuțule, într-o bună zi o să-ți dau o medalie pentru bună purtare !"

*

În timp ce Rocchia și Rand se întorceau rapid la mașină, la douăsprezece blocuri de ei un bărbat urca liniștit într-un „FORD" oprit în fața unei fierării de pe Strada 12 Vest. Kamal Dajani admira peruca blondă cu care se împodobise Leila. Aceasta își schimbase atît de bine fizionomia, încît nici un polițist, chiar și cu fotografia în mînă, n-ar fi putut s-o recunoască. Mașina demară încetișor și se pierdu în traficul destul de animat de pe Bulevardul 6.

„Totul e în regulă ?" întrebă ea, privind cu atenție în retrovizor, pentru a fi sigură că nu sînt urmăriți.

„Totul e în perfectă ordine."

„La radio n-au spus nimic."

„Știu, am un tranzistor."

„Crezi că e posibil ca americanii să refuze ?"

Kamal ridică din umeri, cu chipul lipsit de orice expresie. Rămase tăcut, privind lumea ce se înghesuia pe trotuare, cu brațele pline de cadouri pentru pomul de crăciun. Leila era nervoasă ; își aprinse o țigară.

„Ai face mai bine să te uiți pe unde mergi, zise Kamal. Nu e momentul să-l șifonezi pe vreunul."

Urmă un lung moment de tăcere.

„Tu ce simți ?" zise ea în cele din urmă.

„În legătură cu ce ?"

„În legătură cu bomba asta, ce Dumnezeu ! Ce se va întîmpla dacă americanii refuză ? Tu nu mai simți nimic, Kamal ? Triumf, răzbunare, remușcări, orice. Nimic ?"

„Nu, Leila. Am învățat de mult să nu mai am nici un sentiment."

Se cufundă din nou în tăcere, admirînd perspectiva zgîrie-norilor care străluceau în lumina palidă a soarelui.

Mașina aluneca acum purtată de valul care se scurgea în afara New Yorkului. Cu un gest energic, Kamal despături harta rutieră pe bănchetă.

„N-o lua pe unde ai luat-o ultima oară", îi ordonă el.

„De ce ?"

„Nu vreau să trecem pe la casele de plată a taxelor. Dacă ne caută, acolo ne așteaptă."

•

Din noianul de îndemnuri, amenințări și promisiuni auzite de Menahem Begin de la primul telefon primit din partea președintelui cu treizeci de ore mai devreme, nici unul nu-l emoționase așa cum o făcuse cel al primarului New Yorkului. Begin îl întîlnise de două ori pe Abe Stern : o dată la New York, în timpul unei colecte de fonduri pentru ISRAEL, iar a doua oară la Ierusalim, cu un grup de sioniști newyorkezi.

«Domnule prim-ministru, pleda primarul, cu vocea vibrînd de emoție, permiteți-i unui bătrîn care a văzut multe în viața lui, și care astăzi împlinește șaptezeci și doi de ani, din care cea mai mare parte consacrați binelui concetățenilor săi, să vă adreseze o rugăminte, mai mult, să vă implore. Șase milioane de bărbați, de femei și de copii nevinovați de dramele, de nedreptățile și necazurile îndurate de poporul israelian de-a lungul luptei sale pentru supraviețuire, ar putea să piară pentru că dumneavoastră refuzați să evacuați o mînă de colonii dintr-un teritoriu care, de două mii de ani, fie că ați vrut sau nu, a încetat să mai fie al evreilor. Dar nu numai în numele acestor milioane de copii, fie ei albi, negri, chinezi sau hispanici, din orașul meu vin să vă rog ! Știți foarte bine că aici sînt mai mulți evrei decît în ISRAEL, și știți ce luptă îndîrjită purtăm zi de zi pentru a vă apăra dreptul la existență.

De ce credeți că măcelarul ăla de arab a ales New Yorkul pentru îngrozitorul lor șantaj ? De ce nu și-a ales ca ostatec WASHINGTONUL, CHICAGOUL sau LOS ANGELESUL ?

Din cauza noastră, domnule prim-ministru. Acum noi, evreii din NEW YORK, sîntem în prima linie, nu dumneavoastră.»

Primarul făcu o pauză, ștergîndu-și ochii plini de lacrimi, încercînd să-și tragă sufletul. Vocea sa ajunse la Begin deformată de distanța mare ce-i despărțea.

«Sînteți un om religios, domnule prim-ministru, reluă Abe Stern. Cunoașteți învățătura cărții noastre sfinte „THORA", preceptele sacre la care ne cere să luăm amin-

te noi, evreii. Cînd viața unui singur om e în pericol, întreaga comunitate trebuie să-i sară în ajutor. Viața a trei milioane de evrei nevinovați e astăzi amenințată, domnule Begin. Dar ei se găsesc aici, la New York, și nu în ISRAEL !»

*

„Iepuraș, nu-mi vine să cred ! Parc-am fi la CAP KENNEDY în seara cînd ARMSTRONG a pus piciorul pe LUNĂ !"

Angelo și Rand nu coborîseră niciodată în P.C. subteran din Foley Square, unde urgența făcea să domnească o adevărată isterie. Toate telefoanele sunau în același timp, ușile se trîntеau, bărbații intrau și ieșeau într-o viermuială orbească, difuzoarele aparatelor de radio cîrîiau, telexurile băteau cu zgomot metalic, calculatoarele clipeau.

Biciuit permanent de WASHINGTON, conștient de inutilitatea eforturilor, căpitanul acestei corăbii nebune încerca să-și păstreze capul limpede. Din lipsă de altceva, Quentin Dewing, directorul din F.B.I., reunise, la insistența lui Al Feldman, statul major pentru a-i asculta pe Angelo Rocchia și Jack Rand.

„Această idee merge mînă în mînă cu o alta, replică el, arătînd un scaun în capul mesei, și faceți-ne repede un rezumat al acestei anchete atît de subtile de care ne-a vorbit șeful vostru."

Angelo își desfăcu cravata și-și începu povestea : ideea de la care plecase, declarația de accident a reprezentantului de la „COLGATE", biletelul de sub ștergător, camionul galben, orele care coincideau, neomițînd nici un detaliu. Arătă pe imensa hartă a Manhattanului itinerarul probabil al furgonetei de la cheiul din Brooklyn pînă la coliziunea cu „PONTIACUL" pe Christopher Street.

„Dacă furgoneta a urmat acest traseu, asta înseamnă că, în mod obligatoriu, destinația ei era prin împrejurimi", sublinie el.

„Dacă, bineînțeles, e cea pe care o căutăm, observă Dewing. Chiar dumneata ne-ai spus că sînt mai mult de patru sute de camioane „HERTZ" în circulație !"

Directorul F.B.I. se lăsă pe fotoliu, cu un aer sceptic.

„Și apoi v-ați lansat pe o anumită pistă, spunîndu-vă

— în sinea voastră — că arabii nu știu să conducă pe zăpadă !"

Suficiența fedului îl exaspera în cel mai înalt grad pe Angelo.

„Această idee merge mînă în mînă cu o alta, replică el cu răceală. Aveți o alta mai bună ?"

„Harvey ? întrebă Dewing, adresîndu-se șefului biroului F.B.I. din New York, cînd o să primim raportul comparativ al vopselelor ?"

„Într-o jumătate de oră."

Dewing spuse că e prea mult și se întoarse spre Feldman :

„Șef, ce părere ai de toate astea ? Rocchia e din ograda noastră. Putem avea încredere în el și să luăm hotărîrea să scotocim tot cartierul ? Casă cu casă ?"

Înainte ca Feldman să poată răspunde, Dewing adăugă :

„E coșcogeamitea cartierul ! Cel puțin două sute de zone cu locuințe ! Va trebui să punem toată lumea la treabă. Toate ouăle în același coș ! Nu ne va mai rămîne nici un om pentru altceva !"

Feldman își consultă ceasul.

„Vedeți o soluție mai bună de a ne folosi timpul care ne mai rămîne la dispoziție ?"

Quentin Dewing își ridică capul spre cer.

„Nu mai avem nici un minut de pierdut și nu avem de ales. Dumnezeu să ne aibă în paza lui dacă ne înșelăm !"

Era pe punctul de a lansa operațiunea cînd Harvey Hudson flutură brusc o pagină galbenă din anuarul telefonic al profesiunilor.

„Stai așa, Quentin ! O agenție de închiriere „HERTZ" există și în colțul străzii unde s-a produs acroșajul. Mai mult ca sigur că se fîțîie camioane galbene toată ziua în intersecția aia. De ce n-ar fi unul din ele autorul accidentului care a șifonat faimosul „PONTIAC" pescuit de Rocchia ?"

Se lăsă o liniște grea, înainte ca Dewing să explodeze.

„Dumnezeule mare ! urlă el la Feldman. Ne lăsați să ne concentrăm toate forțele în același sector în timp ce izmană pe călător ăsta de inspector ramolit nu face nici verificările elementare ?"

Angelo zvîcni în picioare înainte ca sărmanul Feldman să poată deschide gura. Scoase din buzunar o bucată

de hîrtie, scrisă pe ambele feţe, o mototoli şi o aruncă în capul lui Dewing.

„Ţine, domnule fed ! urlă el, congestionat la faţă, ai aici lista mişcării furgonetelor din acel garaj pentru ziua de vineri. O ieşire la ora 8 şi 17 şi două întrări după ora 16 !"

Angelo se îndreptă ameninţător spre Dewing.

„Oi fi eu un idiot bătrîn, domnule fed, nu zic nu, dar să vă spun eu cine-mi sînteţi ! O tîrîtură de avorton ! Ne-aţi ascuns adevărul de la început ! Ne-aţi trimis în misiune ca pe nişte orbi pentru că nu aţi avut încredere în noi !"

Angelo pocni din degete în direcţia lui Jack Rand, căruia nu-i venea să creadă urechilor.

„În el aţi avut încredere, cum dracu' nu, doar e de-al vostru. E binecuvîntat de WASH-ING-TON. În timp ce eu, sărman curcan newyorkez un tip, printre alte milioane de tîmpiţi de care se va alege praful cînd butoiul ăla va sări în aer, eu nu sînt demn de încrederea voastră ! Şi apoi, voi ce-aţi putea păţi ? Sînteţi la adăpost, în peştera voastră de ALI BABA. Dar noi, acolo sus..."

„ROCCHIA..."

Vocea poruncitoare a prefectului de poliţie era neputincioasă în faţa acestui uragan de furie şi ranchiună. Angelo îl prinsese pe Dewing de revere şi-l scutura precum îl scuturase mai devreme pe Benny, dositorul.

„În căcatul ăla de butoi nu e gaz clorhidric ! E o bombă atomică ce va rade oraşul cu locuitori cu tot ! Ghetourile din HARLEM, din BRONX, din BROOKLYN ! N-o să mai aveţi de ce vă face griji în ce le priveşte ! New Yorkul nu va mai fi decît un ghetou de morţi cînd drăcia aia va face poc !"

Angelo se opri, gîfîind. Îşi simţea inima bătîndu-i nebuneşte în piept. Încercă să-şi domolească furia.

„Bun, eu v-am spus unde aţi putea găsi bomba. Vă duceţi s-o căutaţi sau nu, mă doare-n cot. Din partea mea, puteţi să vă băgaţi unde ştiu eu ancheta asta, dom'le DE-WING ! Vă salut !"

Înainte ca cineva din asistenţă, care participase siderată la scenă, să schiţeze cel mai mic gest, inspectorul Angelo Rocchia ieşise trîntind uşa.

„Rand, urlă Hudson, opreşte-l ! Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsaţi să ne pună tot oraşul în cap ţipînd peste tot : „Păziţi-vă, în oraş e o bombă atomică care stă să explodeze !“ Fugi după el !“

Din dorinţa de a asculta toate părerile, şeful Executivului invitase să se alăture grupului consilierilor săi extenuaţi şi preşedintele Comisiei afacerilor externe a Senatului, liderii majorităţii şi minorităţii senatoriale şi preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Îi informase în secret în legătură cu modul de desfăşurare a crizei şi acum dorea să-i asocieze la dificila hotărîre pe care era obligat s-o ia.

Preşedintele rugase pe fiecare în parte să-şi expună părerea. Aşezat în faţa lui, secretarul de stat rezumase cu concizia-i recunoscută opinia cvasi-generală.

„Domnule preşedinte, nu vom putea permite să piară peste şase milioane de americani pentru că o altă ţară, oricît de scumpă nouă, refuză să-şi schimbe o politică pe care am respins-o întotdeauna. Ordonaţi debarcarea imediată a Flotei a VI-a şi a forţei de intervenţie rapidă ! Asociaţi-i şi pe sovietici la acţiunea noastră pentru a preveni orice reacţie neaşteptată din partea ISRAELULUI. Informaţi-l pe Geddafi despre acţiunea noastră şi asiguraţi-l că poate urmări desfăşurarea operaţiunilor prin intermediul ambasadei sale de la Damasc. Asta va pune New Yorkul la adăpost şi, cînd vom dezamorsa această ameninţare, vom angaja negocieri cu el“.

Urmă un concert de tusete şi gesturi aprobatoare. Preşedintele îi mulţumi. Apoi, cu privirea împăienjenită de oboseală, privi chipurile grave care-l înconjurau.

„Herbert, zise el secretarului de la Apărare, cred că sînteţi singurul pe care nu l-am auzit.“

Herbert Green îşi descleştă dinţii de pe muştiucul pipei, puse coatele pe masă, îşi sprijini bărbia în palme, ca şi cum ar fi fost covîrşit de cele ce urma să spună. Mai mult ca oricare altul, el trăise în sinea lui această criză. Era fizician atomist, unul din creierele acelei biserici care dăruise umanităţii această binefacere, dar şi flagel, fisiunea atomului. Văzuse cu groază cum lumea civi-

lizată răspîndise în cele patru vînturi cunoştinţele ei, fără să prevadă că într-o bună zi va apărea un fanatic ameninţînd cu bomba atomică pentru a-şi impune voinţa.

Înainte de a lua cuvîntul, respiră adînc.

„Domnule preşedinte, ultima criză pe care am trăit-o în această sală de consiliu a fost cea a ostatecilor din Iran, şi n-am uitat nici acum evenimentele acelor zile. Ţara noastră avea nevoie disperată de prieteni în acele zile întunecate, şi îmi permit să vă reamintesc că nu am găsit decît unul singur, ISRAELUL. El singur a fost de partea noastră".

„Aliaţii noştri tradiţionali — ANGLIA, GERMANIA, FRANŢA — ne-au întors spatele cînd am făcut apel la solidaritatea lor. Erau atît de preocupaţi de aprovizionarea cu petrol încît au preferat să ne vadă umiliţi, iar diplomaţii noştri masacraţi, mai degrabă decît să fie alături de noi, făcînd ceva care le-ar fi putut tulbura viaţa lor îndestulată. Acestea sînt momente pe care eu nu le pot uita, domnule preşedinte. Vom putea îndrepta noi acum armele împotriva singurei ţări care ne-a fost alături la greu ? Şi asta sub ameninţarea unui dictator care ne urăşte, pe noi şi ceea ce reprezentăm noi ?"

„Împărtăşesc sentimentele dumneavoastră în privinţa coloniilor evreieşti din teritoriile arabe ocupate şi în privinţa intransigenţei Israelului. Dar ce se întîmplă acum depăşeşte cu mult problema acestor colonii şi a statutului Ierusalimului. Există o limită pe care orice ţară, ca, de altminteri, oricare om, nu o poate depăşi fără să-şi piardă demnitatea şi respectul de sine. Eu afirm că noi, noi am atins această limită."

Liniştea, o linişte apăsătoare care strîngea inimile, înmărmuri asistenţa cînd Green tăcu. Preşedintele se ridică. Aruncă o privire ceasului de pe perete.

„Vă mulţumesc, domnilor, zise el. Aş vrea să mă retrag cîteva clipe în parc, pentru a reflecta înainte de a lua o hotărîre."

•

Angelo Rocchia tocmai ieşise, trîntind uşa furios, cînd din încăperea vecină apăru un poliţist care-i dădu un mesaj lui Feldman.

„Isuse Cristoase ! mugi șeful inspectorilor, Rocchia avea dreptate !"

Sări ca ars de pe scaun și se repezi la harta New Yorkului.

„Unul dintre inspectorii de la moravuri a interogat o tîrfă care se fîțîie pe aici, spuse el arătînd un punct pe hartă în partea de jos a Manhattanului. A recunoscut pe unul dintre cei trei palestinieni. Cel pe care-l cheamă KAMAL. L-a avut client ieri seară."

„E sigură ? întrebă neliniștit Hudson. Gagicuțele din zona aia au ceva de lucru !"

„E categorică. L-a descris ca pe un adevărat diliu sadic. I-a dat și o mamă de bătaie !"

Feldman se întoarse spre hartă.

„E aproape în dreptul Bulevardului 5. Exact în sectorul pe care ni l-a indicat Rocchia. De acolo trebuie să începem scotocitul, și să nu iertăm nimic pînă la malul Hudsonului !"

Cuvintele lui galvanizaseră micul grup la capătul puterilor. Hudson își aprinsese un nou trabuc „ROMEO și JULIETA". Iar Bannion avea surîsul unui turfist ce-și vede unul dintre caii pe care a pariat luînd o cotă de o sută la unu în fața favoritului !

„Cît ne trebuie să scotocim toată zona ?" întrebă Dewing.

Feldman examină harta.

„Circa zece ore. Mai dați-ne zece ore și vă jur că vom găsi blestemata aia de bombă !"

•

Dar în acea zi de marți, 15 decembrie, nu le mai rămînea mai mult de o oră pînă la încheierea conturilor. Timp de cinci interminabile minute de agonie, cei reuniți în sala Consiliului național al securității așteptaseră cu sufletul la gură reîntoarcerea șefului statului. Numai Jack Eastman îl însoțise în parc. Dar îl lăsase la intrare, privind cum se îndepărtează pe alee, cu mîinile în buzunare, cu corpul plecat, meditînd și rugîndu-se.

Acum președintele era în picioare, în fața asistenței, cu aerul acela calm și hotărît pe care America îl desco-

perise în cursul orelor tragice din timpul crizei ostatecilor la Teheran.

„Domnilor, începu el cu o voce aproape confidențială. Poate că am greșit că nu am încercat evacuarea New Yorkului, indiferent care ar fi fost consecințele. Dumnezeu să-i țină în paza lui pe compatrioții noștri newyorkezi. Numai că eu sînt președintele a două sute treizeci de milioane de americani. Și acum noi avem de-a face cu un adevărat act de război. Și dacă ne-am înclina în fața amenințării, cedînd șantajului, vom renunța la dreptul nostru la existență. Vom fi condamnați să fim distruși, mai devreme sau mai tîrziu."

Făcu o pauză, trăgîndu-și răsuflarea.

„Acum e ora 11 dimineața. Ultimatumul lui Geddafi expiră la amiază. Amirale Fuller, vă ordon să îndreptați rachetele nucleare cu rază medie de acțiune de pe submarinele din MEDITERANA împotriva LIBIEI. Toate! Faceți tot ce se poate ca EGIPTUL și TUNISIA să fie ferite de căderile radioactive.

Domnule secretar de stat, pregătiți mesaje prioritare pentru primul secretar al Comitetului central sovietic, pentru conducătorii chinezi, pentru domnii BEGIN, GISCARD, HELMUT SCHMIDT și doamna THATCHER. Faceți în așa fel încît mesajele să fie prezentate în clipa în care se declanșează acțiunea."

Privi la chipul pămîntiu al președintelui Comitetului șefilor de stat major.

„Amirale, dacă la ora 11 și 30 n-am găsit și n-am dezamorsat bomba, iar Geddafi refuză să-și prelungească ultimatumul, vă ordon să distrugeți Libia!"

*

„Domnule Rocchia! Ce surpriză plăcută!"

Măicuța scundă de la „SAINT-VINCENT-DE-PAUL", care lucra la Centrul „KENNEDY" pentru copii handicapați, îl conduse pe inspector într-un salon.

„Sper că nu-i nimic grav."

„Nu, nu, măicuță, nu vă faceți probleme!"

Polițistul își învîrtea nervos pălăria în mîini, cu un aer încurcat.

„Trebuie s-o iau pe fiica mea pentru două sau trei zile la mine, ca să-şi vadă bunicii din Connecticut."

„Ah !... Mă tem că asta e împotriva regulamentului, obiectă călugăriţa, nu ştiu dacă maica superioară..."

„E urgent, obiectă Angelo. Cumnata mea din California a venit pentru două zile la New York. Ea n-a văzut-o niciodată pe MARIA."

Îşi consultă febril ceasul.

„Măicuţă, sînt foarte grăbit. Vreţi să fiţi amabilă să mergeţi s-o aduceţi pe fiica mea ? Trebuie să plec cît mai repede."

„Nu puteţi reveni diseară ?"

„Nu, măicuţă, v-am mai spus, se impacientă inspectorul. Sînt extrem de grăbit."

„Foarte bine ! Aşteptaţi aici, vă rog, pînă îi pregătesc valiza Mariei."

Călugăriţa îl conduse spre o sală cu un perete uriaş, din sticlă, ce dădea spre sala de jocuri. Ca de fiecare dată cînd venea acolo, Angelo simţea ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Era o sală de jocuri, ca oricare alta, cu o paiaţă, un tobogan, cuburi şi păpuşi. Îşi căuta fata în grupul de fetiţe. I se strînse inima la vederea acelor fiinţe cu chipurile deformate, cu gesturi sacadate şi neîndemînatice, cu ochii lor mari plini de o neputincioasă revoltă.

O văzu pe călugăriţă luînd-o delicat de mînă pe Maria şi îndepărtînd-o de colegele ei.

Şi cu ceilalţi ce va fi ? îşi zise Angelo, zguduit. Eu îmi salvez copila, dar cu ceilalţi ce se va întîmpla ?...

Cînd călugăriţa reveni cu copilul şi valijoara sa, inspectorul Angelo Rocchia dispăruse.

•

În partea de nord a statului Minnesota, într-o regiune bucolică, de păduri şi păşuni, în apropierea satului Oskomie, la cîţiva kilometri de graniţa canadiană se găsea o discretă rezervaţie forestieră aparţinînd „U. S. GOVERNMENT". Bărbaţi în uniforma Departamentului Păduri şi Pescuit păzeau intrarea. Rezervaţia se întindea pe cîteva hectare de teren vălurit, acoperit de codri seculari, plantaţii tinere şi pajişti tihnite, totul înconjurat cu şiruri dese de sîrmă ghimpată.

Gărzile înarmate aparţineau, de fapt, Departamentului de stat al Apărării, iar sîrma ghimpată ce împrejmuia rezervaţia alcătuia o gigantică antenă de transmisiuni, permiţînd comunicarea cu submarinele lansatoare de rachete nucleare ale marinei militare. Instalaţiile funcţionează zi şi noapte, utilizînd foarte joasa frecvenţă, cu mult sub 10 KHz, căci numai undele foarte lungi sînt susceptibile să atingă fundul mărilor, adîncimile la care navighează submarinele. Fiecare submarin în patrulare pe fundul oceanelor tîra propria sa antenă, un fir la fel de lung ca cei trei kilometri de sîrmă ghimpată ai rezervaţiei de la Minnesota.

La ora 11 şi 4 minute, adică la patru minute după ordinul de atac nuclear dat de preşedinte, două submarine, „SWORDFISHER" şi „PATRICK HERNY", în imersiune la mai multe sute de metri de suprafaţa calmă a Mediteranei, unul la douăzeci de mile sud-est de Cipru, celălalt la sud de Sicilia, reacţionară la o modificare survenită a emisiei continue venind de la suprafaţă. Operatorul radio al fiecărui submarin aduse mesajul, decodat automat de unul din calculatoarele submarinului, ofiţerului de cart care, la rîndul lui, îl duse comandantului.

În fiecare din cele două vase de război, comandantul şi secundul, utilizînd chei complementare, deschiseră la primirea ordinului un seif care conţinea nişte dischete speciale produse de firma I.B.M. Le introduseră în cele 16 calculatoare de tir, care comandau cele 16 rachete „TRIDENT" ce echipau fiecare submarin. Aceste dischete I.B.M. conţineau toate informaţiile de tir necesare pentru a detecta obiectivele libiene cu o marjă de eroare sub 30 de metri. După care cei doi ofiţeri şi responsabili cu lansările efectuară cele zece operaţii necesare pentru activarea sistemului de comandă a focului.

La ora 11 şi 7 minute, fiecare din cele două submarine expedie un mesaj în Minnesota, anunţînd că rachetele erau pregătite să-şi atingă obiectivele.

Mesajul decodat suna simplu: „VESSEL IN DEFCON" — „Vasul în stare de apărare".

*

Aproape în acelaşi timp cu acest mesaj, la Casa Albă sosea un altul, de data asta de la Moscova, fiind preluat de centrul de telecomunicaţii prin faimosul „telefon roşu".

Ca întotdeauna, comunicarea era transmisă în două limbi, întîi în rusă, apoi urma traducerea engleză a interpretului sovietic.

Președintele se grăbise să ajungă la telescriptor pentru a lua cunoștință de conținutul comunicării pe măsură ce aceasta sosea. Un interpret de la Departamentul de stat îl flanca pentru a verifica exactitatea traducerii sovietice și pentru a sublinia toate nuanțele și subtilitățile limbajului folosit.

De data asta nu era nici una. Mesajul era scurt și precis. Din cauza emoției, președintele simțea că amețește. Se sprijini de umărul interpretului înmărmurit.

„Mulțumescu-ți ție, Doamne !" șopti el.

În P.C. subteran din New York, frenezia atinsese paroxismul. Agenții federali urlau în toate telefoanele. Bannion ordona prin radio ca să fie transformat în P.C. avansat comisariatul 6, situat în zona care trebuia scotocită. Lîngă el, Al Feldman mobiliza oameni și material. Cu cîteva birouri mai departe, Bill Booth, șeful celor de la NEST, echipa de detectare a explozibililor nucleari, de obicei imperturbabil, asurzea pe toată lumea, urlînd ca un apucat într-un microfon. Pe cînd Harvey Hudson mobiliza un escadron de judecători federali pentru a emite mandate de percheziție care să le permită să intre în apartamente, birouri, imobile, mandate fără de care nici un newyorkez, mîndru de drepturile sale civice, n-ar fi lăsat nici un polițist să-i pună piciorul în casă.

Domnea un asemenea balamuc încît nimeni nu auzi difuzorul încastrat în mijlocul mesei de conferințe. Îngrozit, Abe Stern realiză că erau chemați de PREȘEDINTE. Ceru să i se dea imediat legătura în birou.

«Domnule președinte, se scuză el, sîntem acum într-o stare vecină cu isteria. Cred că am aflat locul unde e ascunsă bomba.»

Încă sub efectul emoțiilor din ultimele minute, președintele nici măcar nu-l ascultă.

«Abe, i se adresă el, am primit un mesaj din partea sovieticilor ! L-au constrîns pe Geddafi să amîne termenul ultimatumului cu șase ore ! Mai avem timp pînă diseară la ora șase.»

Primarul se prăbuși în fotoliu, mut de fericire.

«Dar fii atent, ABE ! Ora șase, nu mai mult ! Primul secretar a fost ferm : „GEDDAFI nu va ceda mai mult !"»

PARTEA A ZECEA

„AI PIERDUT, TRĂDĂTORULE! BOMBA TA TOT VA EXPLODA!"

Zona care urma să fie scotocită acoperea un imens patrulater din partea de jos a Manhattanului unde, într-un amestec de blocuri, case și căsuțe trăiau peste o jumătate de milion de oameni ziua și un milion noaptea. Acolo se găseau docurile abandonate din Golful Hudson, unde altă dată acostau marile transatlantice „NORMANDIE", „ILE-DE-FRANCE", cele două „QUEEN". Găseai acolo insulițe rezidențiale ale micii burghezii newyorkeze, cartiere de mici meșteșugari, străzile cele mai calde ale orașului cu sălile de spectacole sexy și saloanele de tortură sado-masochiste. Găseai o întreagă comunitate de artiști, de intelectuali, de hippies în echivalentul newyorkez al cartierului parizian SAINT-GERMAIN-DES-PRES, cunoscutul „GREENWICH VILLAGE".

Aproape zece mii de polițiști în civil, inspectori, agenți federali și membri ai brigăzilor de detectare a armelor nucleare, deghizați în cititori de contoare ai companiei „CON EDISON ELECTRIC", se vor abate asupra zonei. La P.C. din comisariatul 6, cel care organiza această metodică cercetare, după principii militare, era Quentin Dewing. Cartier după cartier, stradă după stradă, bloc după bloc, nimic nu trebuia să le scape.

Avangarda era formată din echipele mixte NEST și F.B.I., cu aparatele lor sofisticate de detecție. Ei pieptănau fiecare clădire, din pivniță pînă la acoperiș, fără a intra însă în apartamente. În spatele celor cercetați venea „infanteria grea", aproape trei mii de inspectori și de federali, cu buzunarele umflate de mandate de percheziție, care băteau din ușă, scotoceau prin apartamente, birouri, magazine, dînd o atenție deosebită antrepozitelor, garajelor și pivnițelor. O muncă fantastică! Ținînd cont de greuta-

tea butoiului, Al Feldman sugerase limitarea cercetărilor la primele două etaje ale clădirilor fără ascensor.

„De unde începem ? își întrebă Dewing Statul major reunit în jurul unei hărți uriașe a Manhattanului. Plecăm de la Bulevardul 5 și coborîm spre malul Hudsonului ? Sau invers ?"

„După mărturia tipului cu lanțul de bicicletă, furgoneta „HERTZ" urca în viteză pe Christopher Street cînd a derapat și s-a pupat cu „PONTIACUL". Deci e firesc să ne gîndim că se îndrepta spre Bulevardul 5 sau în împrejurimi. Eu aș începe scotocirea de acolo și m-aș îndrepta spre malurile fluviului."

Toate capetele se întoarseră uimite spre cel care vorbise. Cu o pălărie de fetru gri puțin pe-o parte, cu aerul maiestuos al „Nașului", care sosește la un consiliu de administrație cu ai săi capos, Angelo Rocchia se întorsese la turmă.

„Ah ! domnule Rocchia, îl interpelă Dewing, îndreptîndu-se spre inspector, cred că vă datorez scuze serioase."

„Scuze ?"

„Da, am primit un telefon de la laboratorul nostru din Brooklyn. Ei au găsit efectiv pe „PONTIACUL" reprezentantului dumneavoastră urme de vopsea provenind de la furgoneta „HERTZ" !"

*

Întrerupînd conștient orice legătură cu Tripoli, din motive de securitate, cei trei Dajani ignorau amînarea neașteptată a ultimatumului lui GEDDAFI. Așa cum fusese prevăzut, se refugiaseră în ascunzătoarea din Dobbs Ferry, aflat la circa cincizeci de kilometri de New York, într-o cochetă căsuță în stil colonial, pe care Léila o închiriase, datorită poziției sale discrete, în apropierea autostrăzii. Acolo era programat să aștepte explozia, după care urmau să treacă granița în Canada.

Așezați pe canapea, cei doi frați și sora lor aveau ochii ațintiți pe ecranul televizorului.

„Cît e ceasul ?" întrebă Kamal pentru a treia oară.

„Douăsprezece fără trei minute", răspunse Whalid.

Secundele se scurgeau fără ca vreunul dintre cei care ar fi sperat ei să apară la televiziune, să intervină. Nici Carter, anunțînd un nou acord privind Orientul Apropiat,

nici primarul New Yorkului, implorîndu-şi cetăţenii să fugă, nici Menahem Begin, anunţînd retragerea din teritoriile arabe ocupate. Nimic în afară de acel insipid serial ce povestea aventurile unui psihiatru îndrăgostit de una din pacientele sale.

Cu degetele crispate, cu buzele strînse, Leila simţea că o lasă nervii.

„N-am reuşit ! gemea ea. Americanii au refuzat. Bomba va exploda !"

Whalid îşi lăsă paharul cu whisky şi-i surîse.

„Linişteşte-te, surioară. Trebuie că încă mai discută. Şi atîta vreme cît vor mai discuta, Geddafi nu va trimite semnalul de comandă a exploziei !"

„Dar de ce nici cel mai mic comunicat ? se lamenta în continuare Leila. Ce mai tărăgănează să informeze publicul că sînt în aşteptarea unor veşti deosebit de importante ? Că americanii, Geddafi, evreii, palestinienii sînt, în sfîrşit, cu toţii de acord !"

Agasat de smiorcăielile surorii sale, Kamal se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

„Whalid, crezi că putem auzi explozia de aici ?"

Întrebase cu tonul cu care ar fi întrebat : „Whalid, crezi că putem auzi de aici soneria telefonului ?"

„Nu, Kamal, dar sigur vom vedea un fulger, apoi un nor, semănînd cu o ciupercă uriaşă."

Kamal îşi privea cu atenţie fratele. În ciuda tensiunii din aceste ultime zile, părea ciudat de calm. Resemnarea asta era cumva acceptarea fatalistă a actului său, după toate ezitările şi crizele de conştiinţă ? Sau avea un alt motiv, pe care numai el îl ştia ?

Pe ecranul televizorului, prezentatorul programului anunţa continuarea serialului pentru ziua următoare, la aceeaşi oră. Imaginea unui apus de soare însoţită de lamentoul unei viori dispăru, făcînd loc unui omuleţ hilar ce căuta o cutie de spaghetti pe rafturile unui supermagazin.

„Peste cîteva secunde va fi ora douăsprezece şi uită-te ce ne arată ăştia ! Leila era în pragul isteriei. V-am spus eu că asta a dat greş. Americanii au refuzat ! Bomba va exploda !"

„Potoleşte-te, Leila ! Puţină demnitate, ce Dumnezeu !" îi strigă Kamal, cu dispreţ.

Deschise ușa de la terasă și merse prin zăpadă pînă la balustradă, cu ochii ațintiți spre orizont.

Whalid își consultă încă o dată ceasul. Douăsprezece și un minut. Semnalul lui Geddafi ar fi trebuit să sosească prin antena de pe acoperișul garajului. Dar caseta neînregistrată n-a putut da informațiile necesare calculatorului de comandă a focului, pentru a declanșa explozia. Gîndul acesta îi dădea o stare de pace, o pace profundă, cum nu mai simțise de ani de zile, din perioada fericită de la Meyrargues, alături de soția și copiii lui. Angoasa, îndoiala, crizele de conștiință încetaseră în fața certitudinii că, de data asta, avusese curajul să facă ceea ce credea că trebuie să facă.

Alături de el, Leila, ghemuită, cu bărbia sprijinită de genunchi, părea hipnotizată de ecranul televizorului. Își repeta fără încetare, ca pe o litanie, că bomba nu trebuia să explodeze, că ea de fapt era numai un mijloc de presiune, ca și cum asta ar fi avut puterea să desfacă ceea ce făcuseră, smulgînd-o din obsesiile sale.

Brusc tresări.

„Ia uitați-vă : e NEW YORKUL ! strigă ea, arătînd cu degetul spre televizor. New Yorkul ! E la locul lui !"

Kamal se întoarse de pe terasă. Își privi ținta sora, apoi fratele mai mare cu o expresie de furie rece care-i făcu să tremure.

„E douăsprezece și șapte minute ! zise el. Trebuie să aflu de ce n-a explodat bomba !"

*

La New York uriașa percheziție din partea de jos a Manhattanului începuse printr-o cascadă de incidente. La numărul 156 de pe Bleecker Street doi inspectori au dat peste o partidă de drog în plină desfășurare. O duzină de toxicomani, tolăniți pe niște saltele soioase, pluteau deja în „Nirvana", în timp ce alții, înarmați cu seringi, se pregăteau să li se alăture. Traversînd încăperea ca un uragan, cei doi polițiști le sparseră seringile cu picioarele, le confiscară pastilele de L.S.D. și pliculețele cu heroină, apoi dispărură trîntind ușa, sub privirile tîmpite ale drogaților. În altă parte, federalii picaseră în mijlocul unor uriașe orgii sau ședințe de flagelare. Înspăimîntați de ideea scandalului, protagoniștii — aproape toți cadre sau

funcționari — o șterseseră pe ferestre sau scări de incendiu, aproape goi. Alte echipe întrerupseseră întîlniri mai romantice, scene de familie și păruieli.

În colțul Străzii 4 cu Greenwich Avenue, agenții federali puseseră mîna pe hoți în flagrant delict, aceștia nevenindu-și în fire mai multă vreme, cînd, spre uimirea lor, au fost invitați s-o șteargă cît mai iute. La barul „QUINTANA" sosirea celor doi agenți federali abătuse asupra lor o ploaie de articole diverse : revolvere, șișuri, pilule pentru trips, pachețele cu pudră albă, pachete de cînepă, heroină, toate obiectele care „frigeau" și de care micii traficanți voiau să scape în cazul descinderii în forță de care se temeau că va urma. Federalii au cules revolverele și șișurile, au aruncat drogurile în W.C., au inspectat pivnița și-au plecat așa cum au venit.

Au descoperit tot felul de butoaie : unele vechi din lemn, pentru bere sau vin, bidoane pentru ulei de motor, butoaie din tablă pentru diverse chimicale și detergenți. Într-o pivniță din Washington Square au descoperit chiar și trei butoaie de benzină de avion, din cel de-al doilea război mondial.

Într-un pod de pe Cornelia Street au găsit cadavrul în stare de descompunere al unui individ spînzurat și, într-o cameră de pe Bedford Street, corpul unei bătrîne, aparent moartă de frig.

Multe dintre apartamente erau încuiate — locatarii fiind la muncă — trebuiseră să facă apel la „berbecii" poliției municipale, niște țevi groase pline cu beton care permiteau spargerea ușilor celor mai îndărătnice. Abe Stern se temea ca orașul său — care poate că peste cîteva ore nu va mai exista — să nu fie condamnat să plătească milioane de dolari despăgubiri pentru furturi adevărate sau imaginare, cerînd ca să fie lăsat cîte un polițist lîngă fiecare ușă forțată astfel. Numeroși locatari invocau drepturile lor civice pentru a refuza orice fel de percheziție, chiar și atunci cînd era vorba de existența unui mandat de percheziție. Telefonau avocaților lor, întărîtau vecinii, provocînd încăierări. Polițiștii erau agresați de cei pe care încercau să-i salveze.

La orice întrebare a locuitorilor asupra motivelor intervențiilor lor, polițiștii aveau consemnul să le prezinte versiunea cu palestinianul care a ascuns în cartier un butoi cu gaz clorhidric. Contrar oricăror temeri, această dezvă-

luire n-a declanşat nici un fel de panică în rîndurile acelei populaţii pe care televiziunea sau cinematograful o obişnuiseră cu scenarii mult mai impresionante.

În P.C. de la comisariatul 6 se produseseră, din contră, cîteva reacţii de spaimă printre magistraţii mobilizaţi pentru a semna mandatele de percheziţie. Din clipa în care aflaseră motivul real — aşa credeau ei — al operaţiunii în curs, unii dintre ei dăduseră năvală în cea mai apropiată cabină telefonică, ordonînd familiilor să părăsească imediat New Yorkul.

Scotocirea începuse să se desfăşoare cînd Angelo Rocchia îşi luă o scurtă pauză pentru a da şi el un telefon personal.

„Grace, tu eşti ? zise el, făcînd mîna pîlnie în jurul receptorului, pentru a nu fi auzit de cei din jur, aş vrea să-ţi spun ceva apropó de... de ce mi-ai zis ieri seară. M-am gîndit. Aş vrea să ne căsătorim. Aş vrea ca acest copil să aibă amîndoi părinţii".

*

Kamal Dajani stinse televizorul cu o lovitură de pumn. Îşi prinse fratele de umeri, îl smulse din fotoliu şi începu să-l scuture violent.

„Spune-mi ce-ai făcut de n-a explodat bomba ?"

Whalid încercă să scape, dar pumnul de fier al fratelui său nu-l lăsă.

„Kamal, de ce mă priveşti cu atîta mînie ? întrebă el, încercînd să-şi disimuleze frica. Azi e o zi mare ! Bomba n-a explodat pentru că noi am cîştigat ! Sînt sigur că evreii au început să evacueze teritoriile noastre ! Vom afla cît de curînd vestea asta ! Să bem pentru victorie, frăţioare !"

Întinse mîna spre sticla pusă pe televizor, dar lovitura scurtă a lui Kamal îi opri gestul. Whalid se înverşună. Oroarea pe care i-o inspira lovitura dată de fratele său îl făcu să-şi golească sacul.

„Tu crezi că bomba aia va exploda ? Tu crezi sincer că ne putem întoarce la Ierusalim călcînd pe milioane de cadavre ? Zi, chiar crezi asta ? Frăţioare, eu cred că trebuie să mai fie şi alt mijloc. Eu n-am realizat bomba asta pentru a semăna moarte. Am construit-o pentru a

obţine dreptate pentru poporul meu. Pentru a fi egali cu ceilalţi. Evreii îşi au bomba lor, ca şi americanii, englezii, sovieticii, francezii, chinezii, indienii. Acum, arabii o au şi ei. Datorită ei, vom putea negocia cu duşmanii noştri şi, în felul acesta, să ne regăsim ţara."

Făcu o pauză.

„Kamal, conchise el, vorbind apăsat, nu se poate face dreptate călcînd pe cadavrele milioanelor de nevinovaţi !"

Ochii mezinului familiei Dajani aruncau văpăi de ură. Ochi de ucigaş, îşi zicea Leila, cu groază.

„Trădătorule ! Acum înţeleg eu : dacă bomba n-a explodat, asta înseamnă că ai dezamorsat-o atunci cînd ne-ai trimis, pe mine şi pe Leila, să verificăm antena de pe acoperiş. Crampa ta subită de la stomac era o pură înscenare ! Cînd am coborît, dispăruse. Ca şi ulcerul tău ! Ca prin minune ! Ticălosule, acum să-mi spui ce-ai făcut ca să dezamorsezi bomba că, de nu, te omor !"

Mîna lui Kamal ţîşnise ca un şarpe. Mîna care zdrobise traheea fizicianului francez ALAIN PRÉVOST în Bois de Boulogne îl lovi pe Whalid în plină faţă. Acesta scoase un ţipăt, iute stins de o a doua lovitură în plin stomac. Se clătină, se lovi de un scaun şi se prăbuşi pe masa din fundul încăperii. Farfurii, o a doua sticlă cu whisky, bibelouri se răspîndiră pe podea, într-un zgomot asurzitor de sticlă spartă. Kamal se aruncă asupra fratelui său şi-l strînse de gît.

„Tu ştii ce se întîmplă în clipa de faţă din cauza ta ? La ora asta americanii sînt pe cale să-l lichideze pe Geddafi ! Şi-l vor distruge pentru că acum e în mîna lor ! Din cauza ta ! Trădătorule !"

Whalid se sufoca. Cu gura larg deschisă, cu ochii ieşiţi din orbite, căuta să aspire cît mai mult aer.

„Cum ai dezamorsat bomba ?" îl întreba fără încetare Kamal, punctîndu-şi întrebarea cu o lovitură de genunchi în testicule.

Whalid se încovrigă de durere. Îngrozită, Leila încercă să-i despartă.

„Kamal, potoleşte-te ! Vrei să-l omori ? E fratele tău !"

„E un trădător ! Din cauza lui, nu ne vom mai întoarce acasă !"

Cuprins de o dezlănţuită ură, Kamal tăbărî cu nesăbuinţă asupra fratelui său. N-o văzu pe Leila apucînd

sticla de whisky, dar instinctul îl făcu să se ferească. Primi lovitura în umăr, în loc de cap. Sub şocul loviturii, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe canapea.

Între timp Whalid începu să-şi revină şi îşi scoase revolverul din buzunarul hainei. Îl ţinea în mîna tremurîndă, cînd Kamal se aruncă din nou asupra lui. Glonţul şterse urechea lui Kamal şi se opri în tavan. Nu mai urmă un altul. Degetele palestinianului erau deja înfipte în traheea fratelui său, chiar deasupra mărului lui Adam. Se auzi un zgomot sec. Whalid fu scuturat de un spasm şi gura i se deschise, lăsînd să se scurgă un şuvoi de bale.

„Ce-ai făcut ?" urlă Leila, îngrozită.

„L-am ucis".

Kamal privi îndelung cadavrul fratelui său întins pe covor, apoi îngenunche lîngă el, ridicînd manşeta pentru a descoperi tatuajul de pe mînă, ca şi cînd ar fi vrut să facă un nou jurămînt cu fratele său.

„Bomba ta tot va exploda, Whalid ! Ţi-o jur ! Va exploda ! Ai pierdut, trădătorule !"

Căută în haina lui Whalid instrucţiunile pentru executarea diverselor operaţiuni indispensabile pentru a putea proceda la comanda manuală a exploziei şi dădu peste o casetă. Recunoscu imediat caseta înregistrată la TRIPOLI.

„Ia te uită ! Asta era ! E simplu : a schimbat-o cu alta cînd eram pe acoperiş !"

Pentru prima oară în viaţa ei, dacă nu punem la socoteală potopul de împuşcături din serialele serilor ei de văduvă singură, doamna Dorothy Burns auzi răsunînd un foc de armă. Se repezi să tragă draperiile de creton, încercînd să vadă de unde putea veni împuşcătura. Auzi ecourile unei discuţii violente ce veneau din direcţia casei din faţă. Cîteva clipe mai tîrziu, văzu un bărbat necunoscut împingînd violent o tînără în maşina parcată în faţa casei. Maşina demară în trombă şi dispăru în direcţia autostrăzii. Fără să ezite, doamna Burns ridică receptorul telefonului roz de la căpătîiul patului.

„Domnişoară, daţi-mi vă rog comisariatul de poliţie".

Telefonul lui Myron Pick, redactorul şef al ziarului „NEW YORK TIMES“ sună în acelaşi timp cu cel al doamnei Burns. Corespondentul său la Las Vegas îl suna în privinţa lui John McClintock, cel care închiriase una din misterioasele furgonete „AVIS“, descoperite de Grace Knowland în cazarma din Park Avenue.

„Acest domn aparţinea unei organizaţii guvernamentale instalate la baza aeriană „McCARRAN“, într-o zonă interzisă. Organizaţia se numeşte NEST, de la NUCLEARE EXPLOSIVE SEACH TEAMS. Rolul acestor brigăzi e de a detecta orice materiale radioactive dispărute în cursul unui transport, furate dintr-o instalaţie nucleară sau căzute din cer ca cele de mai acum cîţiva ani în SPANIA, fie că e vorba de uraniu, plutoniu sau chiar de o bombă atomică. Echipamentul lor...“

Corespondentul îşi continua raportul, dar Pick nu-l mai asculta. Rămas fără replică, părea lovit cu leuca-n cap.

De ce-i fusese frică nu scăpase.

*

Doi poliţişti de la comisariatul din Dobbs Ferry bătură la uşa doamnei Burns ; la trei minute după apelul ei telefonic.

Aflată în culmea agitaţiei, aceasta le povesti ce văzuse şi auzise.

„Probabil că vede prea multe filme la televizor“, zise unul dintre ei, în timp ce traversau strada pentru a inspecta casa de peste drum.

Nu le răspunse nimeni la apelurile soneriei ; dădură ocol casei pentru a vedea eventualele urme ale unei efracţii. Apoi reveniră la intrare.

Uşa nu era închisă. Unul dintre ei îşi vîrî capul pe uşă.

„Nu-i nimeni acasă ?“ întrebă el.

Neobţinînd nici un răspuns, se aventură în salon.

„Dumnezeule ! exclamă el. Cheamă STATE POLICE. Individa n-a visat !

*

John Robinson, austerul director al ziarului „NEW YORK TIMES“, îşi privea redactorul şef cu surprindere.

Chipul radios al lui Myron Pick era acum la fel de lugubru ca o mască mortuară. Venise să-l pună la curent cu evenimentele ciudate care se petreceau în New York şi îi povesti directorului său ce descoperise în privinţa misteriosului domn McClintock din Las Vegas.

Fără să scoată un cuvînt, ridică receptorul şi ceru Cartierul general al poliţiei.

„Domnişoară, puţin îmi pasă mie unde e şi ce face, îi spuse el secretarei prefectului Bannion, vreau să-i vorbesc imediat. Aştept la telefon pînă îl găsiţi."

Trecură cîteva minute bune pînă cînd reuşi să-l găsească pe Michael Bannion în tumultul comisariatului 6. Robinson nu era bine dispus pentru a-şi pierde timpul cu salamalecumuri.

„Domnule prefect, aflu că i-aţi spus redactorului meu şef că sînteţi în căutarea unui butoi cu gaz clorhidric ascuns în oraş."

„Exact, domnule director, şi nu am cum să vă mulţumesc mai mult pentru faptul că ziarul dumneavoastră ne ajută să păstrăm această informaţie pînă în momentul în care vom găsi şi neutraliza acest butoi."

„A fost plasat de terorişti palestinieni, nu-i aşa ?"

„Perfect adevărat."

În ciuda uriaşei tensiuni din ultimele zile, vocea lui Bannion era la fel de severă ca de obicei.

„Domnule prefect, cu regret trebuie să vă spun că sînteţi un mincinos. Ce căutaţi voi e o bombă atomică, nu un butoi nenorocit. Mii, poate sute de mii de locuitori ai New Yorkului sînt în pericol de moarte, iar voi refuzaţi să-i avertizaţi, să-i salvaţi, spunîndu-le să fugă. Şi vreţi ca şi ziarul nostru să facă la fel ? Să păstreze tăcerea, cînd raţiunea existenţei sale este tocmai de a fi în slujba acestor oameni ?"

Bannion era împietrit. Făcu un semn unui fed şi-i întinse un mesaj mîzgălit în grabă :

„Chemaţi WASHINGTONUL ! Cereţi-l pe preşedinte ! Secretul a fost străpuns !"

•

Trei maşini aparţinînd de „NEW YORK STATE POLICE", cu girofarurile aprinse pe capotă, se opriră în faţa casei unde fusese asasinat Whalid Dajani. O ambulanţă,

cu ușile deschise, aștepta lîngă ele. În jurul lor se strînseseră vecinii și copiii care se întorceau de la școală. O crimă era un eveniment totalmente ieșit din comun pe străduțele liniștite din Dobbs Ferry.

În salon polițiștii se agitau în jurul cadavrului. Punctul de impact al glonțului cu tavanul era încercuit cu roșu. O echipă de la expertiza judiciară lua amprentele, în timp ce un polițist contura cu creta locul de pe covor unde zăcea cadavrul lui Whalid, iar un fotograf și un tip cu camera video înregistrau scena din toate unghiurile.

„Duceți-l la morgă și cereți o autopsie", ordonă căpitanul însărcinat cu primele cercetări.

Aruncă o privire spre cioburile celor două sticle de whisky răspîndite pe podea și privi cadavrul cu dispreț.

„Pariez că-i vor găsi la whisky în burdihan, să deschizi cu el un bar !"

Un polițist descoperi pașaportul lui Whalid în buzunarul hainei. Îl dădu șefului său.

„Ia te uită, Charlie, e un arab !"

Căpitanul examină fotografia, avînd dificultăți în a găsi vreo asemănare cu chipul desfigurat de sufocare, și frunzări paginile pînă găsi ștampila ofițerului cu imigrările de la aeroportul „KENNEDY".

„Săracul, n-a avut nici cînd să-și cumpere ce-i trebuie de crăciun ! zise el, remarcînd data intrării, 10 decembrie. Mă duc să transmit din mașină datele la sediu".

Cei de la „NEW YORK STATE POLICE" nu fuseseră informați oficial despre cercetările în curs la NEW YORK și căpitanul ignora drama în curs de desfășurare în Manhattan. Își aprinse o țigară, o fumă liniștit, apoi luă fără grabă microfonul și transmise P.C. al brigăzii sale primul raport referitor la crima din Dobbs Ferry.

După frenezia din perioada lansării giganticei scotociri, descurajarea domnea acum în P.C. avansat din comisariatul 6. Pe măsură ce echipele raportau că au terminat de cercetat o zonă, Al Feldman haşura cu negru respectiva zonă pe hartă. Numai că nu-și făcea iluzii : dacă nu aveau noroc, noroc cu carul, urmau să fie făcuți praf și pulbere cu mult înainte ca primul polițist să ajungă pe malul Hudsonului.

În acest moment de totală descurajare, Feldman fu chemat la telefon de unul dintre inspectori.

„Vă cheamă din P.C. subteran din Foley Square."

P.C. din Foley Square era legat, printre altele, prin telex de Cartierul general al poliției statului New York. Inspectorul de serviciu fusese intrigat de ultima depeșă apărută pe aparat.

„Șef, îi zise el lui Al Feldman, se semnalează un cadavru la Dobbs Ferry. Nu există un dubiu : e o crimă. Victima e un arab care seamănă al dracului de bine cu unul din gagiii pe care-i căutăm noi. Vă citesc semnalmentele :

„Sex : masculin. Talie : 5 picioare și 10 degete. Greutatea : 185 livre. Identitatea furnizată de pașaportul libanez nr. 234651, eliberat la BEIRUT la 22.11.1979, pe numele IBRAHIM WHALID, inginer electronist născut la BEIRUT la 12.09.1942. Intrat în S.U.A. prin punctul de frontieră aeroport „KENNEDY" la 10 decembrie. Păr : negru înspicat. Ochi căprui. Semne particulare : mustață fină și un tatuaj pe antebrațul stîng reprezentînd o inimă, un șarpe și un pumnal".

„Un tatuaj ! Dumnezeule mare, ai zis un tatuaj ?"

Feldman era în culmea surescitării.

„Dați-mi dosarul trimis de francezi aseară !" strigă el spre Dewing.

Îl frunzări cu mișcări febrile.

„El e ! urlă Feldman, omul nostru. E unul din cei trei palestinieni care au ascuns bomba !"

*

Richard Snyder, președintele Consiliului de administrație al ziarului „NEW YORK TIMES", se oprise în dreptul ferestrei biroului său, de la etajul paisprezece al renumitei clădiri, meditînd, copleșit, la cuvintele președintelui. Din fundul strîmtului canion al Străzii 43 urca pînă la el zgomotul intensei circulații, rumoarea New Yorkului, orașul său, orașul pe care ziarul familiei îl servea de peste trei generații.

Președinția acestui cotidian, care se considera a fi conștiința Americii, făcea să apese pe umerii acestui puritan de cincizeci și doi de ani o zdrobitoare responsabilitate morală. Care este datoria noastră astăzi, se întreba el, ce obligații are ziarul nostru față de oraș și față de țară ?

Întorcîndu-se la masivul său birou din lemn de nuc, contemplă pe pereți primele pagini istorice ale renumitu-

lui ziar şi portretele tatălui şi bunicului său, care-l precedaseră în acest birou. Uşa se deschise şi secretara sa îi introduse în birou pe John Robinson, austerul director al ziarului, Myron Pick, redactorul său şef şi pe Grace Knowland.

„Vă daţi seama, patroane, o bombă atomică ascunsă în oraş ! atacă Pick cu obişnuita sa vehemenţă. O bombă care ar putea ucide zece sau douăzeci de mii de persoane şi prefectul ne cere să ne ţinem gura !"

Preşedintele lui „NEW YORK TIMES" se aşezase, cu mîinile încrucişate pe birou, ca şi cînd s-ar fi rugat.

„Nu e o bombă atomică, Myron, e o bombă H. Şi nu zece sau douăzeci de mii de oameni sînt ameninţaţi. E ameninţat tot oraşul !"

Le rezumă mesajul primit din partea PREŞEDINTELUI S.U.A.

„M-a imploarat să nu divulgăm această informaţie."

Preşedintele marelui cotidian privea chipurile stupefiate ale subordonaţilor lui. În ciuda numărului lor, cunoştea personal pe fiecare dintre colaboratorii săi direcţi. Ştia că Grace locuieşte cu fiul ei în Manhattan, că Robinson îşi avea reşedinţa în West Side, că Myron Pick locuia cu soţia într-o veche casă din Brooklyn Heights. Iar el locuia cu soţia şi cei doi copii chiar în inima Manhattanului, la numai cîteva blocuri de birou. Toţi împărtăşeau soarta locuitorilor New Yorkului.

Richard Snyder adăugă, aproape implorator :

„Preşedintele ne cere altceva : vrea să păstrăm secretul... chiar şi faţă de familiile noastre."

Grace îşi înăbuşi un strigăt : Tommy !

„Dumnezeule ! E incredibil ! se revoltă Myron Pick. Speră că vom rămîne cu braţele încrucişate, fără să facem nimic, aşteptînd să fim... termonuclearizaţi ? Fără să ne punem familiile la adăpost ?"

Preşedintele lui „NEW YORK TIMES" explică faptul că Geddafi ceruse păstrarea secretului şi ameninţarea că la primul semn de evacuare, bomba va sări în aer.

„De ce ar trebui să ne supunem ? reluă Pick. Cine ne garantează că preşedintele ne-a spus adevărul ? N-ar fi prima oară cînd un preşedinte ne toarnă gogoşi !"

„Myron ! — Snyder îşi privea redactorul şef cu severitate — Problema nu e nici PREŞEDINTELE nici GEDDAFI, nici interesele noastre personale, ci numai datoriile

pe care le are față de cetățenii acestui oraș ziarul „NEW YORK TIMES“ !“

„Datoriile sînt evidente ! replică Pick, fără ezitare. Trebuie să scoatem imediat o ediție specială. Pentru a avertiza oamenii New Yorkului că orașul e amenințat de distrugere și să-i implorăm s-o șteargă cît mai iute, cu orice mijloc !“

„Myron, cum îndrăznești să vorbești așa cînd abia ți s-a spus că bomba va exploda la cel mai mic semn de evacuare ? E vorba de viața a milioane de oameni ! De viața...“

Grace era obsedată de chipul fiului ei. Bulversată, se ridicase, gata să părăsească încăperea.

„Noi deținem informația, replică Pick, neclintit. Datoria noastră de ziariști este s-o publicăm. Experiența ne învață că avem totul de pierdut dacă o ascundem. Amintiți-vă de Golful Porcilor[1] !“

Președintele ziarului se întoarse spre directorul său, care tăcuse pînă atunci. În toate circumstanțele grave, sfaturile acestui secund, cu o serioasă și solidă pregătire profesională, îi fuseseră de mare ajutor. La cei cincizeci și patru de ani ai săi, John Robinson era, într-un anumit fel, conștiința lui „NEW YORK TIMES“.

„Dacă vom comunica, începu el aproape timid, că datoria noastră față de newyorkezi este de a-i avertiza de pericolul care-i paște pentru a se putea salva, nu cu o ediție specială trebuie s-o facem. Ziarul nostru nu trebuie să profite de un astfel de prilej pentru a da o lovitură. — Întinse un deget spre bateria de telefoane de la dreapta lui Snyder —. Patroane, va trebui să-i sunați imediat pe toți confrații noștri de la radio și televiziune, spunîndu-le ca ei să alerteze imediat populația.“

Se opri, conștient de gravitatea opțiunii pe care urma s-o formuleze.

„Făcînd această observație, reluă el cu aceeași voce catifelată, consider că e de datoria noastră să fim, fără nici un fel de obiecții, alături de președintele S.U A. Ziarul

[1] Cu multe zile înainte de invazia din Golful Porcilor, în Cuba, cei de la „NEW YORK TIMES“ erau la curent cu operația și cu rolul jucat de C.I.A. în pregătirea ei. Dar n-a publicat nimic la cererea expresă a președintelui KENNEDY. Mai tîrziu, președintele Consiliului de administrație al ziarului și președintele S.U.A. vor regreta acest lucru, fiind convinși, ulterior, că divulgarea a ceea ce se pregătea ar fi putut împiedica această inițiativă dezastruoasă.

și-ar rata misiunea lui față de poporul american dacă ar trăda, într-o situație atît de gravă, încrederea omului care ne conduce."

Urmă o lungă și apăsătoare liniște. Președintele ziarului se ridică și, sprijinindu-se cu mîinile de birou, îi privi țintă pe cei trei colaboratori ai săi.

„Președintele mi-a spus că ultimatumul a fost prelungit pînă astă seară la orele șase. În ce mă privește, am de gînd să rămîn aici, în acest birou, pînă la ora șase. Las fiecăruia dintre voi libertatea de a acționa după cum îi dictează conștiința. Dacă doriți să plecați, plecați ! Dar faceți-o cu discreție. Aveți cuvîntul meu de onoare că acest lucru nu va fi subiect de discuție între noi. În altă ordine de idei, mă tem că nu avem altceva de făcut decît să pregătim ziarul de mîine — și să ne rugăm să fie un mîine".

*

„Repede, căpitane, vă cheamă cei de la New York !"

Ofițerul de la „NEW YORK STATE POLICE", care-și continua ancheta asupra morții lui Whalid Dajani în vila din Dobbs Ferry, alergă la mașină. Luă radiotelefonul, îl ascultă pe Feldman și se întoarse spre adjunctul său.

„Fugi și adu-o aici pe femeia care ne-a chemat !"

Cîteva clipe mai tîrziu, doamna Burns, emoționată de neașteptata sa importanță, se așeză în mașina poliției și răspunse prin radio întrebărilor lui Dewing și Feldman. Știau deja ora apelului său la poliția din Dobbs Ferry și obținură rapid de la brava femeie două informații suplimentare, care erau esențiale, privind înfățișarea bărbatului și femeii pe care-i văzuse ieșind în fugă și alergînd spre mașină, precum și culoarea mașinii — verde-închis — cu care fugiseră din oraș.

„Sînt chiar ceilalți doi ! strigă Feldman. Nu mai încape nici o îndoială !"

În jurul lui Feldman erau strînși ciorchine Dewing, Hudson, Salisburgy de la C.I.A.

„În ce direcție ar fi putut pleca ? îl întrebă Feldman pe ofițerul de la „NEW YORK STATE POLICE". Sînteți în apropierea unei căi importante de circulație ?"

„Da, la cinci sute de metri de aici e un acces pe autostradă."

„Și au plecat cumva în direcția aceea ?“

„Cu siguranță !“

„Căpitane, trimite imediat o mașină la punctul de intrare pe autostradă. Băieții care vînd tichete să ne confirme dacă fugarii au trecut pe acolo !“

În timpul acesta, la New York, o duzină de polițai scotoceau prin comisariatul 6 în căutarea unei hărți rutiere a statului New York. Pînă la urmă cineva găsi una în torpedoul mașinii sale. Feldman o întinse pe birou.

„Probabil că au șters-o spre nord, zise el. — Își privi ceasul. Știm că au fugit acum cincizeci și șapte de minute. N-au putut parcurge mai mult de cincizeci-șaizeci de kilometri. — Arătă un punct situat între Dobbs Ferry și Albany —. Ar trebui să fie pe aici. Trebuie să blocăm imediat toate ieșirile de pe autostradă. Poliția va trebui să blocheze toate rampele de acces și să-și trimită patrulele pe urmele lor cu ordinul de a opri toate mașinile verzi. Cei doi sînt singurii care ne pot spune unde e blestemata aia de bombă !“

În mai puțin de un minut, plecînd din toate colțurile Manhattanului, o armată de mașini de poliție și de motocicliști urcau de-a lungul Hudsonului, îndreptîndu-se spre autostradă.

*

„Merge treaba ?“

Angelo Rocchia recunoscu vocea pițigăiată a primarului New Yorkului.

„Nu cine știe ce, zise el arătînd harta cu un aer dezamăgit. Prea multe construcții ! Prea multe străzi ! Prea mulți oameni ! Prea puțin timp !“

Abe Stern îl privea uimit. Îi prinse brațul cu mîna sa durdulie.

„Am mizat totul pe dumneata, inspectore. Pentru numele Bunului Dumnezeu, sper că nu te-ai înșelat !“

Bătrînul se îndepărtă, cocîrjat, cu privirea în pămînt. Înțelesese că nu mai avea nimic de făcut decît să aștepte. Destinul orașului era în mîna unor oameni ca ROCCHIA sau motocicliștii din „STATE POLICE“ care controlau mașinile de pe autostradă și a polițiștilor care forțau ușile pivnițelor din GREENWICH VILLAGE. Cu stomacul cu-

prins de crampe, se închise într-una din toalete, cînd auzi deschizîndu-se ușa încăperii alăturate.

„Ia zi, Frank, se auzi o voce, știi ce caută grangurii ăia de sus ? Dacă-ți spun, rămîi cu gura căscată... O bombă atomică !"

„Te-ai țicnit ?"

„Nu. Și știi ce-am făcut ? Am sunat-o pe Jane. — Vocea devenise un murmur confidențial pe care Stern îl auzea cu greu —. I-am spus să ia copiii și s-o șteargă fuga-fuguța la maică-sa, în Connecticut".

Restul se pierdu în zgomotul făcut de apa trasă. Totul se prăbușește, zise el, de data asta secretul nu mai poate fi păstrat. Orașul va sări în aer. Se va declanșa panica, o panică de sute de ori mai rea decît aceea de care ne-am temut. Și dacă ieșim din budă, oamenii au să vină la Gracile Mansion să mă linșeze. Și ar avea al dracului de multă dreptate ! mormăi el.

*

„Căpitane, repetă ce-ai spus !" urla Al Feldman în microfon.

„Unul dintre băieții de la casele de marcaj i-a recunoscut pe cei doi, numai că nu mergeau spre nord, ci spre sud !"

Tot statul major din comisariatul 6 se bulucise în jurul lui Feldman.

„Sînteți sigur de această informație ?"

„Mai mult ca sigur. Punctul de control cu pricina e pe firul ce coboară spre New York."

Pe toate fețele se putea citi uimirea.

„De ce mama dracului se întorc în oraș, dacă știu că e pe cale să sară în aer ?"

„Probabil că trebuie să se întoarcă la bomba lor, le răspunse Feldman. Asta trebuie să fie ! Se întorc la bomba lor !"

„Dacă au plecat din Dobbs Ferry la ora 12,23, acum ar trebui să fie pe la periferia orașului. Din fericire la ora asta se circulă greu !"

Prefectul de poliție smulse telefonul din mîinile lui Feldman.

„Dă-mi la biroul „SPRINT" !"

„SPRINT" era abrevierea serviciului „SPECIAL POLICE RADIO INQUIRY NETWORK", reţeaua de telecomunicaţii a poliţiei newyorkeze. Ocupa în întregime două etaje din C.G. al poliţiei şi se îndeletnicea cu trierea celor 19.000 de chemări zilnice la numărul 911, numărul dispeceratului Poliţiei.

„Jim, ordonă el ofiţerului comandant al „SPRINT", trebuie să trimiţi spre comisariatul 6 tot ce are roţi şi se mişcă : maşini de patrulă, autobuzele poliţiei, motociclişti, depanatoare, camioane-macara. Trebuie blocate căile de acces în perimetrul delimitat de STRADA 14, HOUSTON STREET, BULEVARDUL 5 şi fluviu. Înconjuraţi tot cartierul. Opriţi pietonii şi maşinile la toate intrările, verificaţi actele de identitate, controlaţi maşinile. Doi dintre palestinienii pe care-i căutăm vor încerca să se infiltreze în zonă.

„Jim, urmă Bannion în pragul sufocării, spune tuturor celorlalte comisariate să-şi trimită urgent toate efectivele pentru a întări barajele. Cereţi celor de la administrarea şoselelor să ne trimită toate barierele de care dispun. Mişcă-te, Jim ! Pentru Dumnezeu, mişcaţi-vă cît mai repede !"

Bannion îşi şterse fruntea. Nu se gîndise nici o clipă la Dewing şi nici la ceilalţi federali. Era oraşul SĂU. Numai o acţiune fulgerătoare îl mai putea salva.

„Domnule primar !"

Nici nu-l chemă bine pe Abe Stern, care trecea îngîndurat pe coridor, cînd fu sunat de comandantul pompierilor.

„Barry, oamenii noştri au nevoie de toate cisternele voastre pe STRADA 14, HOUSTON STREET şi BULEVARDUL 5 pentru a bloca de urgenţă accesul în zonă".

Pompierii din New York purtau poliţiştilor o simpatie comparabilă cu cea a protestanţilor din ULSTER pentru catolicii irlandezi. Şeful lor ceru explicaţii.

„Barry, nu discutăm acum ! mugi Bannion. Execută ordinul imediat ! Ţi-l dau pe primar !"

În timp ce Stern îi confirma şefului pompierilor ordinele date de Bannion, acesta din urmă îşi suna serviciul de presă.

„Patty, în cel mult două minute ai să fii potopită de telefoane de la ziare, radiouri, reţele de televiziune şi toată haita obişnuită. Bagă-le textul cu butoiul de clor."

La C.G. al poliției, cele două etaje ale centrului de telecomunicații „SPRINT" erau într-un vîrtej demențial. Rețeaua era subdivizată în cinci P.C. radio, fiecare acoperind cîte una din marile zone ale orașului New York. O echipă de dispeceri controla pe ecranele calculatoarelor deplasarea tuturor mașinilor de poliție aparținînd districtului său. În felul acesta puteau urmări simultan munca patrulelor în misiune, știau cine se retrage într-un bar să bea o cafea sau care din ei conduce la închisoare un răufăcător. Era suficient să întoarcă două chei pentru a trimite oameni și mașini la un nou obiectiv.

Nici nu fuseseră bine întoarse toate cheile în cele cinci săli din centrul „SPRINT" cînd întreg orașul începu să răsune de urletele sirenelor poliției, urmate de sunetul sacadat al clopotelor mașinilor de pompieri care se grăbeau spre partea de jos a Manhattanului. În cîteva minute acest uragan de sirene cuprinse întregul cartier. Pe trotuare, mulțimea, obișnuită cu îngrozitoarea isterie zilnică de sirene și girofaruri, privea, încremenită. Așa ceva nu se mai văzuse în New York. Cum ajungeau în limitele perimetrului care trebuia controlat, vehiculele se opreau de-a curmezișul străzii, iar polițiștii deviau circulația. În cîteva secunde, ca o undă de șoc, ambuteiaje gigantice înghițiră centrul Manhattanului, paralizîndu-l iremediabil.

La ora 15,31 populația orașului afla pentru prima oară despre întreaga afacere. Stația de televiziune „W.C.B.S." își întrerupse programul pentru a introduce un buletin informativ. Dowy Hall, prezentatorul obișnuit al știrilor locale, apăru pe ecrane, nemachiat, pentru a anunța, cu o voce gîtuită, o importantă acțiune polițienească în sectorul Greenwich Village, „unde se presupune că teroriști palestinieni au ascuns un butoi cu gaz clorhidric letal". Zece minute mai tîrziu, Patty McKnight, ofițerul de presă al prefectului de poliție, își făcea apariția în fața camerelor de luat vederi ale tuturor canalelor de televiziune, făcînd apel la populație să-și păstreze calmul și sîngele rece.

*

La întoarcerea în oraș, Kamal Dajani își obligase sora să schimbe traseul. De data aceasta o luaseră pe Roosevelt Drive, de-a lungul lui East River. Era un drum mai lung, dar mai sigur. De cînd plecaseră, cei doi nu schim-

baseră nici un cuvînt. Cu degetele încleştate pe volan, cu ochii plini de lacrimi, încă şocată de scena atroce pe care o trăise, Leila conducea ca un automat. Numai amintirea tatălui lor o împiedicase să nu se izbească cu maşina de vreun zid şi să scape de monstruosul său frate. La capătul puterilor, hotărîse să se lase în voia soartei.

Kamal asculta radioul, baricadat în spatele unei tăceri posomorîte. Numai că radioul nu spunea nimic. Privea şuvoiul de maşini ce aluneca de-a lungul fluviului. Totul părea normal. Chiar şi vaietele îndepărtate ale sirenelor care fac atît de intim parte din fondul sonor newyorkez. Îmbrăţişă cu privirea decorul extraordinar ce se dezvăluia ochilor săi : zgîrie-norul ORGANIZAŢIEI NAŢIUNILOR UNITE, ridicîndu-se pe malul apei, cu şirul său de drapele din toată lumea fluturînd în faţă, săgeata lui CRYSLER BUILDING, tot acest univers de oţel şi sticlă care, fără trădarea fratelui său, s-ar fi preschimbat deja într-un peisaj lunar al morţii şi distrugerilor. Aceşti oameni sînt vii în timp ce, în LIBIA şi PALESTINA, arabii, fraţii mei, sînt din nou gata să moară din cauza eşecului nostru. Cuprins subit de furie, începu să lovească cu pumnul în bordul maşinii. Eşecul ! Eşecul ! Eşecul ! Eşecul ne mănîncă precum viermii un cadavru. Vom fi întotdeauna nişte rataţi, batjocura popoarelor !

Pipăi buzunarul bluzonului, asigurîndu-se pentru a suta oară că check-listul şi caseta cu instrucţiuni pentru calculator erau la el. În primul rînd trebuia introdus codul pentru a activa valiza, îşi repeta el. Apoi să schimb caseta. Formez pe claviatură F 19 A pentru a comanda citirea casetei — cea bună, de data asta — cu instrucţiuni pentru calculator. Apoi urmează să compun fatidicul cod 0636 pentru a comanda manual explozia. Îi trebuiau cel mult cinci minute.

Văzu prin parbriz panoul cu anunţul „IEŞIRE SPRE STRADA 14". Atinse braţul Leilei.

„Fii atentă, acum urmează !"

*

„Am mizat totul pe tine, inspectore !" Fraza primarului New Yorkului răsuna obsedant în mintea lui Angelo Rocchia. Încălecat pe un scaun, cu coatele pe spătar, cu

capul prins în palme, privea a suta oară planul zonei Bulevardului 5, de unde sugerase să înceapă scotocirea.

„Dacă arabii noştri urcau în viteză pe Christopher Street, o făceau ca să ajungă pe undeva pe aici", îi explica el lui Rand.

Angelo arăta străduţele din vecinătatea Bulevardului 5, unde căutările nu dăduseră totuşi nici un rezultat.

„Căci, dacă ascunzătoarea lor e undeva mai jos — arătă spre malurile fluviului, din celălalt capăt al patrulaterului — nu s-ar fi atins de „PONTIACUL" individului de la „COLGATE". Se opreau mai înainte."

„La noi chestia asta se cheamă „raţionament beton armat"", îi zise junele fed cu un surîs călduros.

Angelo se ridică brusc.

„Hai, iepuraş, trebuie să mai verificăm din nou pe traseu. Poate c-au zbîrcit-o pe undeva".

*

Cei doi palestinieni rulau pe Strada 14, în direcţia Bulevardului 5, cînd Kamal Dajani văzu fulgerele albastre ale girofarurilor.

„Încetineşte !" îi ordonă el Leilei.

Începuse să cadă o măzăriche rece, care suna ritmic pe acoperişul maşinii. Cu ochii aţintiţi asupra peisajului, zări numeroase maşini de poliţie şi camioane ale pompierilor care barau străzile dincolo de prima intersecţie. Agenţii de poliţie deviau circulaţia şi dispersau grupurile de gură-cască.

„Rămîi în dreapta, în faţă e barat... un incendiu sau un accident."

Pe măsură ce înaintau, traficul devenea tot mai greoi, iar mulţimea se îngroşa. Se gîndi să deschidă geamul şi să întrebe un trecător, dar era prea riscant din cauza accentului. În timp ce convoiul de maşini se scurgea puţin cîte puţin, înţelese ce se întîmplă. Două enorme semiremorci ale pompierilor barau în stînga Bulevardul 5.

„Ştiu unde e bomba ! mormăi el, cu aceeaşi furie în vintre ca cea care-l cuprinsese mai devreme pe Roosevelt Drive. Am ajuns prea tîrziu, au încercuit cartierul !"

Leila se tîrî cîteva sute de metri pînă la Bulevardul 7. Alte maşini de poliţie barau accesul în stînga.

„S-a terminat, Kamal ! Hai să întoarcem și s-o ștergem. Cum or să dea de Whalid, vor afla cine sîntem. Poliția va supraveghea toate posturile de frontieră și ne vor încolți".

Kamal Dajani privea drept în față, cu mîinile încleștate pe tabloul de bord.

Leila viră la dreapta pe Bulevardul 7. Era mai bine să scape din ambuteiaj cît mai puteau s-o facă. Nu parcurse nici cincizeci de metri că fratele său o prinse de încheietura mîinii.

„Oprește aici ! Eu cobor."

„Kamal, ești nebun ?!"

„Oprește-te, cînd îți spun ! O iau pe jos."

Deschise portiera, cînd mașina era încă în mers.

„Fugi spre nord, cît poți de repede, îi zise el. Măcar unul dintre noi să ajungă acasă ! *Ma salameh*, LEILA. Voi merge pînă la capăt, INCH ALLAH !"

Sări din mașină și se pierdu în mulțime.

* * *

Vrînd să dea aparența unor împrejurări normale, Abe Stern intra cu soția de braț în salonul reședinței lor Gracile Mansion, unde se inaugura pomul de crăciun pentru copiii angajaților primăriei. La piciorul uriașului brad încărcat de lumini multicolore se ridica un munte uriaș de pachete de toate culorile. Conduși de delegații sindicali ai personalului primăriei, circa cincizeci de copii de la șase la cincisprezece ani, aleși dintre cei mai silitori la școală, strigară în cor :

„MERRY CHRISTMAS and HAPPY BIRTHDAY YOUR HONOR !"

Livid de emoție și de nesomn, bătrînul primar se opri, își trase răsuflarea și răspunse cu toată forța :

„CRĂCIUN FERICIT TUTUROR !"

Apoi, precum un rege magician care-și împarte ofrandele fiilor tribului său, începu să le ofere cadourile. Văzînd prin fața ochilor săi atîtea chipuri fragede, pline de viață și de veselie, se simțea din ce în ce mai încordat. Își privi ceasul. Ultimatumul expira peste o oră. Nemairezistînd, își chemă soția.

„Esther, înlocuiește-mă cîteva minute. Trebuie să mă duc să dau un telefon".

Cu cascheta înfundată pe ochi, cu gulerul bluzonului ridicat, Kamal Dajani își grăbi pasul. Nu avea nici o îndoială : poliția era pe urmele sale. Își zicea că probabil un vecin auzise focul de revolver tras de Whalid și chemase poliția. N-ar fi trebuit să părăsesc antrepozitul ! Am vrut să-mi salvez pielea. Sînt și eu un laș ! Acum trebuie să trec neapărat. Dar cum să depășesc barajele ? Să mă deghizez ? Să-i fur cuiva actele ? Nu contează, trebuie să trec ! Își pipăi în buzunar pistolul „SMITH & WESSON" și caseta înregistrată la Tripoli. Trebuie să mă întorc cu orice preț la bombă !

Se opri pentru a se orienta. Era pe Bulevardul 7, la intersecția cu Strada 16. Antrepozitul se găsea la mai puțin de patru sute de metri, la stînga. Auzi în spate tînguirile unei sirene. Instinctiv, își vîrî capul între umeri și o luă din loc. Dar nu era decît o ambulanță de la „SAINT VINCENT HOSPITAL", cum scria cu litere roșii, groase, pe lateralele mașinii. O urmări cu privirea și o văzu virînd la stînga cu două blocuri mai departe. Ideea îl lovi ca un trăsnet : iată singura mea șansă ! ALLAH AKBAR !

Alergă pînă în Strada 18. Ambulanța era oprită acolo, la cîțiva zeci de metri în fața lui. Șoferul și un infirmier coborau o targă și se pregăteau să intre într-un imobil. Într-o fracțiune de secundă, totul se organiză în capul palestinianului. Își luă avînt, ajunse rapid în dreptul ambulanței, trînti ușa din spate și sări la volan. Motorul mergea. Sirena ! Dumnezeule, unde e butonul sirenei ? Trebuie să pornesc sirena, ca să pot depăși barajul ! Cînd sosi în fugă șoferul, încerca de zor toate întrerupătoarele de pe tabloul de bord. Șoferul încercă să deschidă portiera. Kamal angajă schimbătorul în viteza întîi și demară în trombă.

*

„Bineînțeles ! Iată unde am zbîrcit-o ! mugi Angelo Rocchia, lovind cu pumnul în volan. Privește, iepuraș !"

Îi arăta lui Jack Rand panoul de sens interzis plantat de cealaltă parte a intersecției. De acolo Christopher Street devenea sens interzis.

„E simplu ! Arabii nu puteau merge drept înainte spre Bulevardul 5. Au fost obligaţi s-o ia la stînga pe Greenwich Avenue. Deci şi-au ascuns bomba pe aici pe undeva !"

Angelo viră la stînga şi se amestecă în traficul de pe Greenwich Avenue, mergînd foarte încet. Cei doi poliţişti urmăreau cu atenţie faţadele şi trecătorii. La un moment dat radiotelefonul începu să cîrîie.

„Către toate patrulele din MANHATTAN-CENTRU ! Căutaţi ambulanţa spitalului „SAINT VINCENT" cu numărul 435, care a fost furată de pe STRADA 18 VEST".

Rand îşi manifestă indignarea.

„Blestematul ăsta de oraş în care se fură pînă şi ambulanţele !"

*

Kamal Dajani găsise butonul sirenei. La apariţia ambulanţei, în urletul sirenei, maşina de poliţie care bara Hudson Street, o stradă paralelă cu fluviul, făcu marşarier, ca să-i facă loc. Palestinianul se pierdu în zona interzisă. Ai pierdut, WHALID ! jubila el, cu chipul scăldat în sudoare, am trecut !

Ştia perfect unde se află, căci se găsea pe drumul pe care îl făcuse de multe ori înainte de a aduce bomba din docurile din Brooklyn pînă în garajul închiriat de Leila. Parcurse trei sute de metri, viră la stînga pe Christopher Street, revăzu locul unde derapase şi acroşase o maşină parcată, urcă pe stradă pînă la intersecţia unde începea sensul interzis.

Exact drumul pe care-l urmaseră Angelo şi Rand.

*

Închis în biroul reşedinţei sale, primarul New Yorkului mîzgălea cîteva cuvinte pe o foaie de hîrtie. Nu era cazul de a ţine un discurs ! Trebuia numai să le spună oamenilor să părăsească imediat oraşul, fără să ia nimic cu ei. Să facă apel la sîngele rece al fiecăruia. Şi, mai ales, să le spună să fugă, spre nord, spre New Jersey, pentru a evita căderile radioactive.

Nu-mi vor ierta niciodată cele ce voi face acum, îşi zicea el. Dar aici, la mine, în oraşul meu ameninţat cu

distrugerea, Eu sînt responsabil şi nu Preşedintele. Nu mai avea timp de pierdut. Nu vreau să las să moară locuitorii New Yorkului, trebuie să le dau o şansă să se salveze.

Microfonul faimoasei „Linii 1000", care-i permitea să intre instantaneu în contact cu concetăţenii săi, era în faţa sa. Dezactivă sistemul de securitate şi deschise contactul. Se pregătea să-şi citească apelul cînd în încăpere dădu buzna un fed :

„Agent federal John Marvel, Înălţimea Voastră ! Vreţi să alertaţi populaţia ?"

„De ce vă amestecaţi ? zbieră Stern, livid de furie. Eu sînt primarul !"

Fără să-şi piardă calmul, fedul debranşă microfonul.

„Vă rog să mă credeţi, Înălţimea Voastră, îmi pare rău, dar am ordin să vă împiedic s-o faceţi !"

Radioul emitea fără încetare un şuvoi de mesaje. P.C., maşinile de patrulare, barajele, motocicliştii, poliţiştii în patrulare pe jos, cu aparatele lor de emisie-recepţie, chiar şi pompierii, toată lumea îşi scuipa plămînii într-un talmeş-balmeş suprarealist ce părea coloana sonoră a unei superproducţii cu sunet stereo. Brusc, Angelo ciuli urechea. O voce le domina pe celelalte.

„Allo, centrala ! Patrula 107 ! Şoferul ambulanţei furate a recunoscut formal pe tipul care a dat lovitura ca fiind unul din cei trei pe care-i căutăm !"

„Ai auzit, iepuraş ! zise Angelo, ronţăindu-şi nelipsitele-i alune. Al dracului de tare gagiul !"

Nici nu-şi termină bine vorbele, că auzi în spate sunetul unei sirene. Dădu un şut zdravăn pedalei de frînă şi se întoarse. Văzu la circa cincizeci de metri în spate o ambulanţă care părăsea Greenwich Avenue şi vira la stînga pe una din străzile de care ei trecuseră.

„Iată-l !" urlă el, apucînd maneta schimbătorului de viteze şi lansîndu-se cu spatele într-un slalom nebunesc.

•

Rand apucase deja microfonul radiotelefonului.

„CENTRAL ! CENTRAL ! AICI ROMEO 14, REPEDE..."

Nu putu spune mai mult. Angelo smulsese firul microfonului. Rand contempla încremenit firul rupt şi se întreba dacă nu cumva Angelo înnebunise. Revenindu-şi din uimire, urlă :

„Angelo, trebuie să prevenim P.C., să le spunem că am reperat ambulanţa, să ne trimită întăriri, brigada NEST, trăgătorii de elită, să închidă cartierul ! Angelo, nu putem merge singuri acolo !"

Rocchia ajunsese deja în dreptul străzii pe unde apucase ambulanţa. O văzu, oprită la vreo două sute de metri. Girofarul era încă aprins. Încetini şi puse mîna pe braţul lui Rand. Sfîrşise prin a se obişnui cu junele fed, cu principiile lui la fel de înguste ca şi cravatele pe care le purta. Mai trebuiau şi unii ca el, altminteri poliţia devenea un fel de bordel !

„Jack, dacă chemăm artileria, dementul ăsta apasă pe buton şi atunci, adio şi n-am cuvinte ! Trebuie să mergem în vîrful picioarelor, ca nişte pisicuţe, înţelegi ? Să încercăm să-l agăţăm prin surprindere, înainte să ne simtă !"

Inspectorul newyorkez se întoarse spre coechipierul său, dar fără să piardă din ochi strada. Ochii îi străluceau de surexcitare.

„Şi apoi, iepuraş, e al nostru. Docurile, „DIONYSOS", şuţul, dositorul, camioneta „HERTZ", gagiul de la „COLGATE"... noi le-am descoperit. O să ai ce să le povesteşti puştilor tăi în Denver..."

Puse schimbătorul la punctul mort, lăsînd „CHEVROLETUL" să alunece fără zgomot, datorită inerţiei. Erau pe o stradă aproape pustie mărginită de arbori desfrunziţi şi de mici imobile victoriene restaurate. Pe măsură ce coborai spre fluviu, locuinţele făceau loc unui şir de clădiri scunde, garaje şi antrepozite abandonate. Ambulanţa era parcată în dreptul uneia dintre aceste clădiri.

Kamal sărise deja din ambulanţă. Cu o lovitură zdravănă de umăr, împinse uşa mîncată de carii, intră pe un coridor şi alergă pînă în fundul garajului, pe platformă. Bomba şi valiza de comandă a focului erau la locul lor. Desfăcu valiza şi-i desfăcu capacul. Panoul de control bleu-pal, cu ecranul său catodic, claviatura şi cititorul de

casete apărură în lumina palidă a singurului bec din garaj.

Cinci minute ! Nu-i trebuiau decît cinci minute pentru a repara trădarea lui Whalid, reamorsînd sistemul care declanşa impulsul electric de comandă şi reintroducînd codul de comandă manuală a exploziei. Şi jocurile vor fi făcute.

Tresări la auzul unui zgomot. Îşi scoase revolverul, gata să apese pe trăgaci. Dar nu era decît un şoarece.

Angelo abia atingea pedala de frînă : „CHEVROLETUL" se opri la zece metri în spatele ambulanţei. Poliţistul îşi descheie haina, băgă mîna şi simţi crosa rece a revolverului de serviciu „P 38", revolver pe care nu-l scosese prea adesea în cei treizeci şi cinci de ani de tribulaţii poliţieneşti de-a lungul şi de-a latul New Yorkului. Cu toate acestea, acum, cu un client atît de hotărît precum arabul, lucrurile riscau să se termine în plin western !

„Am şters-o, îi şopti el lui Rand. Tu te aşezi lîngă uşă şi mă acoperi. Intervii imediat ce te chem, dar nu fă prostii şi ai grijă să nu-mi vîri un glonţ în cur !"

Cu toate că erau date în şoaptă, ordinele interziceau orice discuţie. Junele fed îşi privi coechipierul cum se descalţă şi zîmbi văzînd că are monograma numelui chiar şi pe şosete.

„Fă la fel,, iepuraş, mîţa cu clopoţei nu prinde şoareci !"

Docil, Rand se conformă. Apoi, fără zgomot, deschiseră portierele şi se lăsară pe solul acoperit de gheaţă.

Angelo îi făcu cu ochiul lui Rand, scoţînd un lung : Brrr !...

Un adevărat ţap, bătrînul Angelo, se minună Rand, văzîndu-l ţopăind pe trotuar şi dispărînd pe uşa mîncată de carii, pe care arabul, în graba sa, o lăsase deschisă.

Kamal Dajani efectuase deja, din memorie, prima operaţie apăsînd pe tasta „PORNIRE" şi compunînd codul său de identificare pe claviatură. Se aprinsese indicaţia „CITIRE DATE". Desfăcu check-listul şi-l lumină cu lanterna. Sosise momentul decisiv. Acela de a „da"

viață acestei arme arabe de răzbunare și de dreptate. Luă caseta înregistrată la Tripoli, cea care conținea instrucțiunile de comandă a exploziei de către calculator, casetă pe care fratele său o înlocuise în ultimul moment. În timp ce o ținea în mîna tremurîndă de surescitare, o amintire îi trecu precum un fulger prin fața ochilor.

Era în Siria, cu mulți ani în urmă, în cursul unui marș de antrenament al fedainilor. Comandoul său găsise un cuib plin de puișori. Șeful lor le dăduse cîte unul și le ordonase să-i gîtuiască cu mîinile lor. Atingerea acestei casete care aducea moartea îi răspîndea în corp aceeași senzație, pe care o trăise atunci.

Făcu schimbul de casete, apoi consultă check-listul, pentru a continua ordinea firească a operațiilor. Banda magnetică începu să se deruleze imediat. Într-un minut urma ca ea să transmită memoriei calculatorului programul de comandă a exploziei. După aceea Kamal nu mai avea decît să compună pe claviatură o ultimă comandă codată. Pe care o știa pe de rost : 0636. Cum ar fi putut uita data victoriei de la YARMUK, cea care stabilise dominația arabă asupra patriei astăzi pierdută !

Pentru prima oară în cariera sa de polițist, Jack Rand nu se supusese ordinelor. Neliniștit să-și vadă coechipierul înfruntînd de unul singur teroristul, alergase în ciorapi pînă în capul străzii și dăduse buzna în prima băcănie pentru a anunța dispeceratul.

„A găsit bomba ! urla el în fața clienților care-l ascultau cu gura căscată. E într-un depozit pe Van Nest Street, chiar la intersecția cu Strada 4. Mișcați-vă ! Amicul meu e deja acolo !"

Brusc, Angelo o văzu. Era acolo, la circa treizeci de metri, în haloul aproape ireal al unicului bec, o masă neagră decepționantă, aproape derizorie, cu aspectul ei de butoi pîntecos. Cum putea fi ascuns „apocalipsul" în acest cilindru de tablă, în mijlocul acestui decor de film tîmpit cu polițiști din anii '30 ? Ascuns în spatele unui stîlp, cu palma udă pe crosa pistolului, inspectorul newyorkez privea, hipnotizat.

Arabul era chiar în fața bombei. Se agita febril deasupra unei valize diplomat. Angelo ridică brațul și-l sprijini de o proeminență a stîlpului, pentru a putea trage fără să-i tremure mîna. Dar nu se punea problema să

trage înainte ca arabul să se îndepărteze de bombă. Poți să știi ? Putea exploda. La gîndul ăsta, un firicel de sudoare începu să-i alunece pe șira spinării. Pîndi momentul în care arabul făcu un pas alături. Angelo respiră profund :

„POLIȚIA ! Nici o mișcare !"

Somația fusese atît de puternică încît Rand o auzi din stradă, cînd se întorcea în fugă spre depozit. Kamal rămase o fracțiune de secundă ca împietrit, înainte de a se arunca pe burtă, evitînd glonțul lui Angelo, care ricoșă pe platforma de ciment. Cu o mișcare rapidă, Kamal se rostogolise în spatele butoiului și-și scosese arma. Trase șase gloanțe în direcția lui Angelo, care se ghemuise în spatele stîlpului. Auzind schimbul de focuri, Rand o luă la fugă pe coridor, fără să ezite.

„Angelo ! Angelo ! îl strigă el de mai multe ori, deplasîndu-se în zigzag, pentru a nu-și dezvălui poziția. Angelo ! Ești întreg ?"

Adevărați cowboy, federalii ăștia ! înjura în gînd Angelo, emoționat totuși de solidaritatea coechipierului său.

Auzi urletele sirenelor și zgomotele portierelor. Cu degetul pe trăgaci, cu pălăria dată pe spate, pîndea pe cel ascuns în spatele butoiului. Palestinianul era întins la mai puțin de un metru de valiza unde sclipea o lumină verde.

Scurta rază de lumină care lumină coridorul cînd cei doi trăgători de elită, protejați de veste antiglonț, deschiseră ușa îi fu suficientă. Kamal îl văzu pe junele fed lipit de zid și-și descărcă pistolul. Lovit în frunte, Jack Rand căzu rămînînd nemișcat într-o baltă de ulei ce acoperea podeaua. Dar înainte ca arabul să poată reveni la adăpostul butoiului, o rafală dublă de gloanțe îl doborî la pămînt. Cei doi trăgători de elită îl executaseră pe teroristul palestinian.

Numeroase mașini de poliție soseau într-un vacarm asurzitor de sirene. În fruntea tuturor alerga Bill Booth :

„Nu vă apropiați ! urla el ca apucat. Pentru numele lui Dumnezeu, plecați de acolo !"

Angelo veni și îngenunche în fața corpului neînsuflețit al lui Jack Rand. Îl privi îndelung, în liniște. Apoi întinse mîna și-i închise ochii cu blîndețe.

„Iepuraş, iepuraş, murmură el cu inima strînsă, doar ţi-am spus că trebuie să ne apropiem ca nişte pisici ? De ce i-ai chemat ? De ce n-ai făcut ce ţi-am spus ?"

„CITIRE DATE : O.K." Mesajul verzuliu pe care Bill Booth îl văzu cu binoclul pe ecranul catodic al valizei de comandă îi făcu pielea de găină.

„Larry, îi spuse colaboratorului său, fizicianul alpinist Delaney, bomba asta e pe punctul să explodeze !"

Cu această constatare „încurajatoare" începu dezamorsarea cea mai periculoasă şi mai delicată încercată vreodată de brigăzile NEST. Primele temeri ale lui Booth se dovediră imediat justificate : bomba era „protejată" de o reţea de detectoare de proximitate pe o rază de doi la opt metri. Mai clar, intrarea oricărei persoane în raza lor de acţiune declanşa automat explozia. Bomba trebuia neutralizată de la distanţă. Situaţia era fără precedent.

„Nu văd decît un singur mijloc, îi spuse Booth prefectului Bannion după ce-şi consultase tehnicienii : deci decupăm cu un tun-laser o fereastră în valiza de comandă a focului şi încercăm să ardem instrucţiunile din memoria calculatorului."

Delaney îşi freca nervos bărbia.

„Şi dacă beleaua e presurizată ?"

Fizicianul făcea aluzie la un pericol suplimentar de explozie. Într-adevăr, făcînd o gaură în valiză, riscau să elibereze gazul care i-ar fi asigurat presurizarea, antrenînd în felul acesta comanda automată a exploziei.

La ora 17 şi 16 minute, cu mai puţin de trei sferturi de oră înainte de expirarea ultimatumului lui Geddafi, tunul laser al laboratorului NEST, adus cu avionul de la Las Vegas, intră în acţiune. Prima oară făcu o gaură cu diametrul egal cu al unui fir de păr. Timp de treizeci de secunde Booth şi tehnicienii săi, transpirînd din greu, rămaseră cu ochii lipiţi de cadranele detectoarelor de gaz. La primul semn de scăpare, ar fi urmat să astupe gaura, sudîndu-i marginile cu laserul.

„Nici o urmă de gaz !" anunţă uşurat Delaney.

„Atunci să-i dăm drumul !"

Servindu-se de tunul lor laser, ca de o veritabilă foarfecă de tăiat tabla, Booth făcu o deschidere de zece cen-

timetri lungime în peretele valizei şi în ecranul său antiraze ultraviolete.

„Isuse ! Cum au putut concepe blestemaţii ăştia de libieni, şi, mai ales, cum au putut realiza o asemenea bazaconie ?“ exclama el descoperind în ocularele binoclului jungla de sîrmuliţe şi maldărul de microprocesoare. În fund văzu două fire groase, unul albastru şi celălalt roşu. Erau, fără îndoială, firele de alimentare electrică, îşi zicea el. Le va secţiona cu laserul. Dar se potoli imediat. Dacă programarea era făcută ca la întreruperea alimentării să se comande explozia ? Mai bine să încerce să ardă memoria calculatorului.

Erau două mijloace de a o face. Fie printr-o emisie de radiaţii electromagnetice, fie trimiţînd un fascicol de radiaţii ultraviolete. Booth şi tehnicienii săi se puseră repede de acord. Orice eroare ar fi fost fatală.

„Vom utiliza raze ultraviolete, conchise Delaney. Nu sînt ele atît de puternice ca radiaţiile electromagnetice, dar cel puţin nu riscăm să excităm amărîţii ăia de detectori de proximitate, care ne pot trimite de-a dreapta Celui de Sus !“

Şapte minute mai tîrziu, oamenii lui Booth trimiteau pentru cincisprezece secunde un puternic fascicol de raze ultraviolete asupra plăcilor de circuit, pe care erau implantate microprocesoarele. O lungă, o interminabilă tăcere încărcată de nelinişte şi teamă urmă acestui bombardament luminos. Brusc, o succesiune de „bip-bip-bip“-uri se auzi, în dezordine, din valiză. Booth izbucni într-un rîs isteric, şi-şi aruncă pălăria de cowboy spre bombă, după care căzu în genunchi.

„S-a terminat ! urla el. Calculatorul a luat-o razna. Nu mai există nici o şansă la un miliard să găsească succesiunea corectă a instrucţiunilor.

Atrasă de schimbul de focuri şi de sirenele maşinilor de poliţie, o mulţime uriaşă încerca să spargă barajele poliţiei. O puzderie de jurnalişti era deja prezentă, masată în jurul autocarelor diverselor canale de televiziune, cu camerele de luat vederi şi reflectoarele aţintite asupra depozitului, gata să înregistreze declaraţia ofiţerului de

presă al prefectului de poliție, PATRICIA McKNIGHT, care acum era ocupată s-o redacteze în mașina sa.

Din antrepozit ieși o ambulanță precedată de doi motocicliști, care-i permiseră să ajungă pe bulevardul West Side. Aceasta transporta corpurile lui JACK RAND și KAMAL DAJANI, care erau înfrățiți în felul acesta în drumul lor spre morgă.

Palid, scăldat în sudoare, Angelo ROCCHIA se așezase pe capota unei mașini. Părea total zdrobit. Era obsedat de o singură întrebare : de ce l-a atras pe Jack Rand pe coridor ? De ce i-a zis să-l acopere ? De ce ? De ce ?

Un tînăr polițist negru se apropie de el, cu ochii strălucind de admirație.

„Bine lucrat, inspectore ! S-ar părea că l-ai făcut bucăți, tîrîtura dracului !"

Angelo dădu din cap. În treizeci și cinci de ani de carieră nu omorîse pe nimeni.

Prefectul Bannion fentă cercul de admiratori și-și puse mîna cu căldură pe umărul inspectorului.

„Vă felicit, inspectore ROCCHIA, zise el cu emoție. Poliția din New York e mîndră de dumneata".

Bill Booth îi întrerupse.

„Scuzați-mă, domnule prefect, n-ar trebui să punem în jurul clădirii panouri de atenționare împotriva radiațiilor ?"

Atunci cei trei bărbați auziră, la cîțiva metri, declarația pe care o citea ofițerul de presă al prefectului de poliție în fața camerelor de televiziune și microfoanelor stațiilor de radio.

„...Încărcătura explozibilă atașată de butoiul de gaz clorhidric a fost dezamorsată. Butoiul va fi transportat imediat cu un vehicul special la centrul de încercări militare de la Rodman Neck pentru a fi cercetat și distrus".

* * *

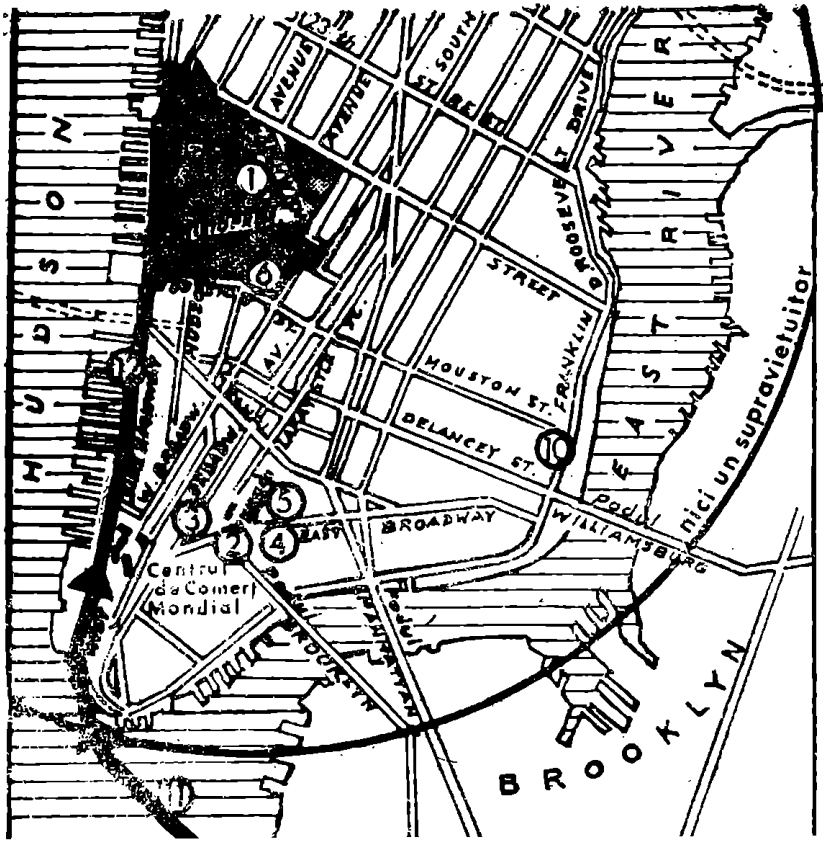

NEW YORK
în zilele de 13 și 14 decembrie

1. Ascunzătoarea bombei
2. Punct de comandă subteran din Foley Square
3. Primăria
4. Cartierul General al Poliției
5. Cartierul General al F.B.I.
6. Comisariatul 6
7. Hampshire House
8. Studio 54
9. Biblioteca municipală unde a fost găsit porumbelul radioactiv
10. Blocul din cartierul Baruch, unde au fost descoperite radiații
11. Spre cheiul Brooklyn, unde a acostat «Dionysos»
12. ——— Itinerarul urmat de Palestinieni, cu bomba
13. Calea de salvare
14. Reședința Primarului

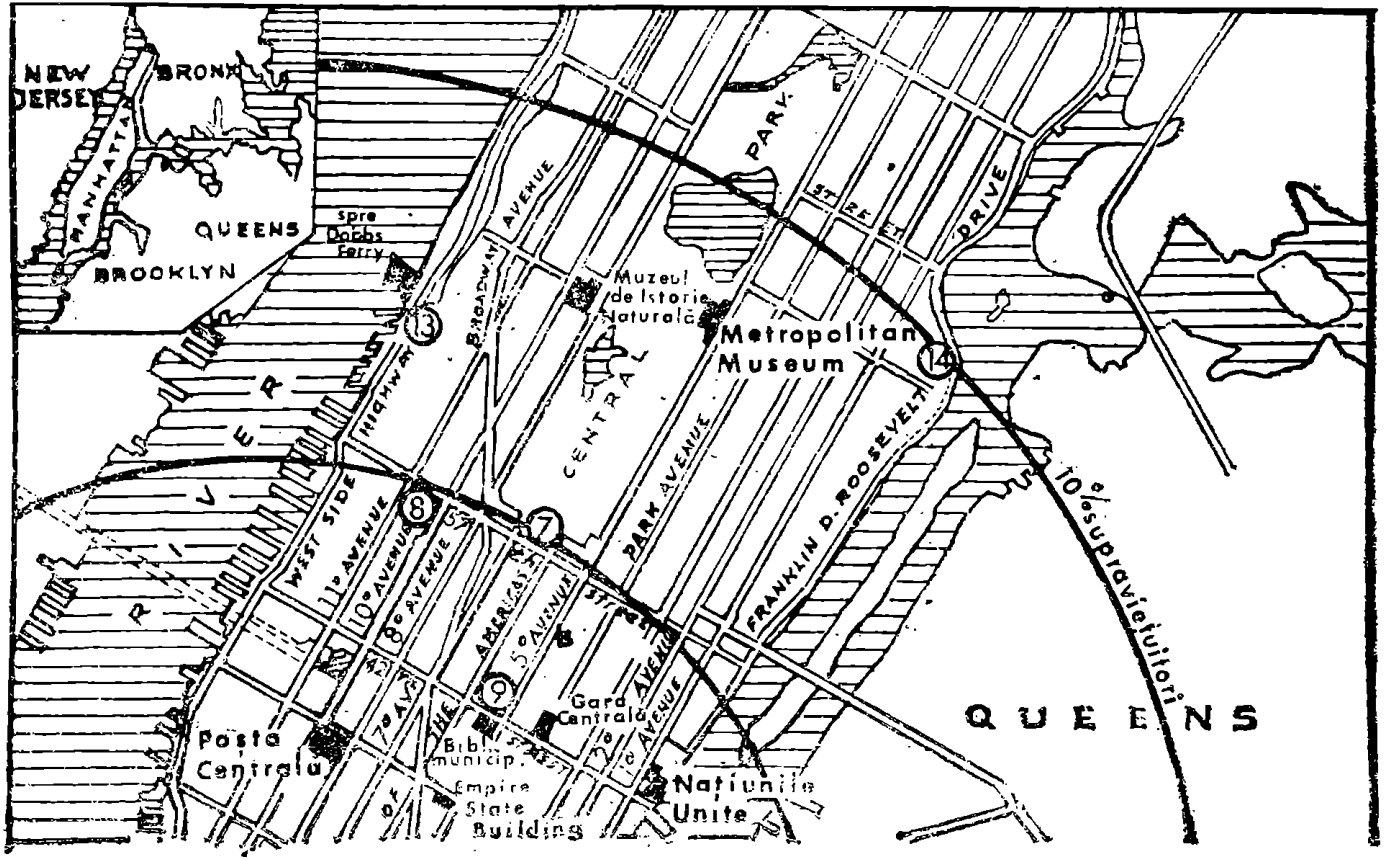
NEW JERSEY
BRONX
MANHATTAN
QUEENS
BROOKLYN
spre Dobbs Ferry
BROADWAY AVENUE
Muzeul de Istorie Naturală
Metropolitan Museum
PARK DRIVE
HUDSON RIVER
WEST SIDE HIGHWAY
CENTRAL PARK AVENUE
FRANKLIN D. ROOSEVELT
10 c/s supravieţuitori
11e AVENUE
10e AVENUE
8e AVENUE
7e AVENUE
5e AVENUE
ABERGAST
Gara Centrală
Poşta Centrală
Bibl. municip.
Empire State Building
Naţiunile Unite
QUEENS

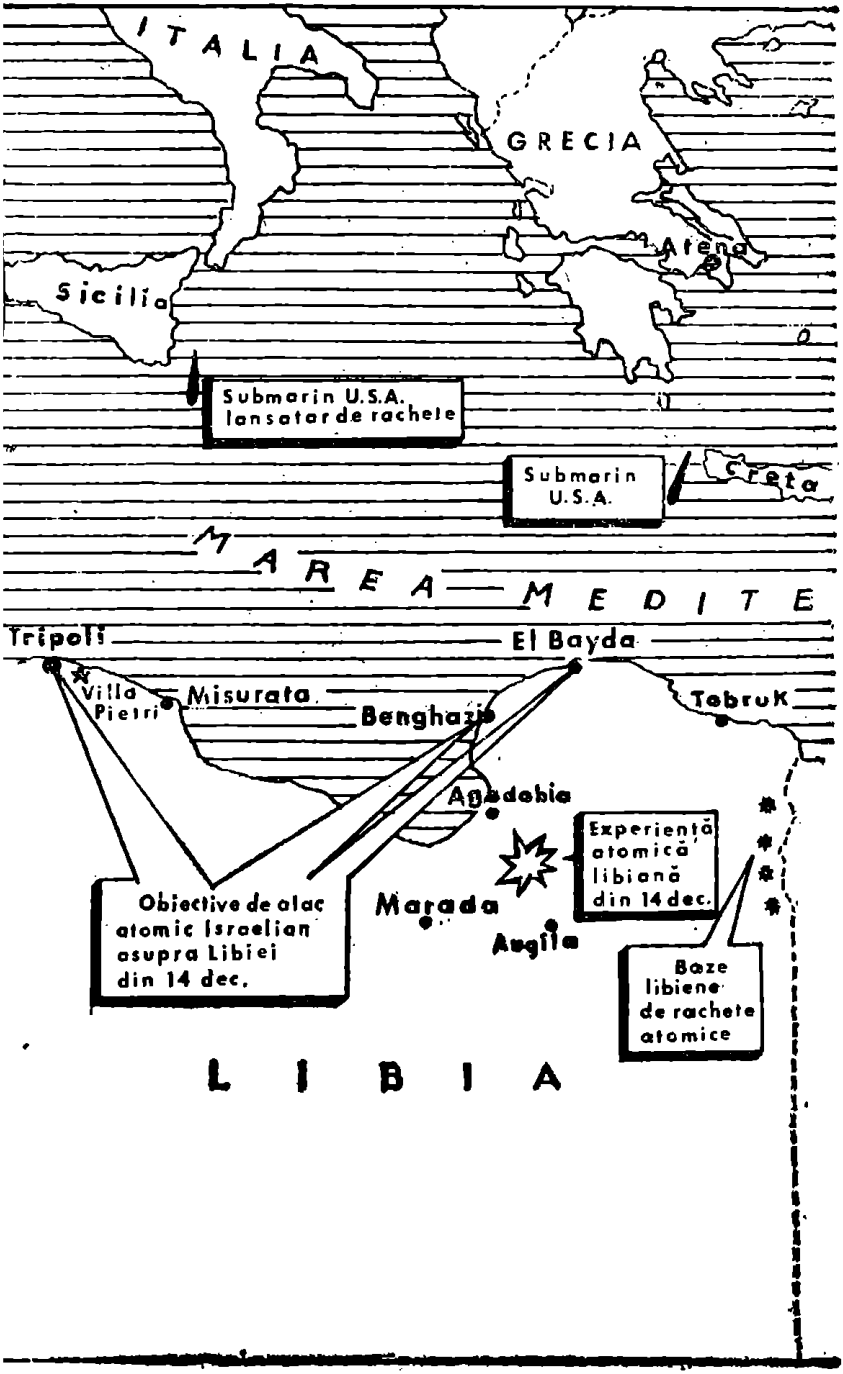
ITALIA
GRECIA
Atena
Sicilia
Submarin U.S.A. lansator de rachete
Submarin U.S.A.
Creta
MAREA MEDITE
Tripoli
El Bayda
Villa Pietri
Misurata
Benghazi
Tebruk
Agedabia
Experiență atomică libiană din 14 dec.
Obiective de atac atomic israelian asupra Libiei din 14 dec.
Marada
Augila
Baze libiene de rachete atomice
LIBIA

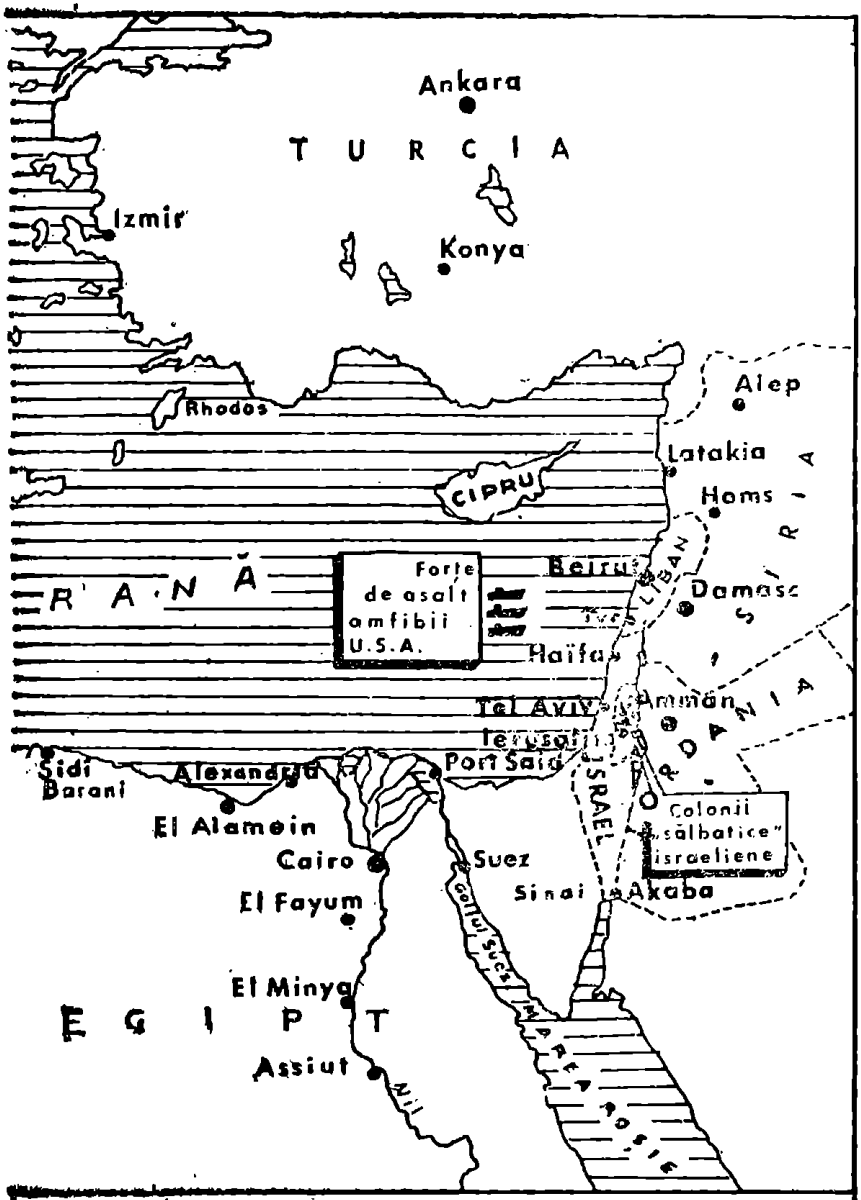

Bazinul oriental al MĂRII MEDITERANE

ÎN ZILELE DE 14 ȘI 15 DECEMBRIE

EPILOG

În seara zilei de marți 15 decembrie, bomba termonucleară construită de WHALID DAJANI pentru MOAMER EL GEDDAFI fu transportată cu un avion special la LOȘ ALAMOS pentru un examen aprofundat.

Patru zile mai tîrziu, HAROLD WOOD, directorul laboratorului atomic confirma, într-un raport confidențial că bomba era, într-adevăr, un focos nuclear cu hidrogen cu o putere de 3 megatone, de o sută cincizeci de ori mai puternică decît cea de la HIROSHIMA, și că era în deplină concordanță cu planurile trimise în ziua de 13 decembrie. Iar valiza de comandă le confirmă faptul că tehnicieni de la TRIPOLI puseseră la punct un sistem infailibil de comandă de la distanță.

*

Prima reacție a membrilor guvernelor american și israelian, după neutralizarea bombei, fusese dorința de răzbunare și distrugerea imediată a Libiei și a șefului ei. La analiza la rece a situației, furia făcu loc rațiunii. În caz de atac asupra acestei țări, rachetele de la granița sa răsăriteană puteau lovi. ISRAELUL provocîndu-i distrugeri catastrofale. Pentru LIBIA, ca și pentru ISRAEL sunase ora rațiunii.

Ca în cazul S.U.A. și al U.R.S.S., care de treizeci și cinci de ani trăiau în umbra echilibrului nuclear, și ele erau obligate să procedeze la fel, evitînd astfel perspectiva unei sinucideri colective.

În ziua de Crăciun, vrînd să exploateze traumatismul provocat de această criză la IERUSALIM, TRIPOLI şi WASHINGTON, preşedintele S.U.A. îi invită pe cei doi, MENHAEM BEGIN şi MOAMER EL GEDDAFI, la discuţii secrete la Camp David, pentru a găsi o soluţie definitivă conflictului arabo-israelian.

Înainte de a pleca la WASHINGTON, Begin se duse pe piscul stîncos al aşezării ELON SICHEM, unde colonii „BLOCULUI CREDINŢEI" şi soldaţii însărcinaţi să-i evacueze rămaseseră faţă în faţă timp de zece zile, fără ca nimeni să aibă curajul să deschidă focul. Prim-ministrul era însoţit de bătrînul rabin Kook, singurul care era ascultat şi urmat de coloni. După trei ore de dezbateri furtunoase, colonii au acceptat să-şi abandoneze colonia şi să se mute provizoriu în nişte barăci ale armatei, aflate în apropiere.

*

Leila Dajani nu putu executa ordinul lui Kamal. Ea nu va mai putea vedea Palestina, cel puţin într-un viitor apropiat. Arestată după trei ore de la despărţirea de fratele ei, la 150 de kilometri nord de New York, pe Şoseaua nr. 9, fu condusă imediat în faţa unui magistrat al curţii federale din Kingston, oraşul cel mai apropiat de locul arestării, şi inculpată, în virtutea articolului 18 din Codul penal al S.U.A., pentru „şantaj nuclear" şi „deţinere ilegală de explozibili".

Două crime pentru care risca douăzeci de ani de închisoare. O bagatelă.

*

La WASHINGTON, în curtea Cartierului general al F.B.I. de pe Pennsylvania Avenue, a avut loc ceremonia, simplă şi demnă, în memoria lui JACK RAND, în prezenţa soţiei sale şi a celor trei copii. Erau prezentate o mulţime de oficialităţi. Preşedintele îşi delegase soţia. Prefectul BANNION şi inspectorul ANGELO ROCCHIA reprezentau poliţia din New York. Sute de agenţi federali cu familiile lor umpleau galeria din jurul curţii. Ceremonia începu cu ridicarea drapelelor de o gardă de onoare a Infanteriei

Marine, apoi fanfara intonă un imn religios. După un cuvînt rostit de preot, vorbind de exemplul lui JACK RAND, JOSEPH HOLBORN, directorul F.B.I., înmînă văduvei atributul cel mai prețios al agenților federali : „Placa de agent federal aparținînd celui ce a murit pentru Patrie".

•

Concluzia acestor zile îngrozitoare de decembrie geros fu pusă de inspectorul ANGELO ROCCHIA în cursul discretei recepții oferite de ABE STERN la Primărie, după căsătoria sa cu GRACE KNOWLAND și decorarea cu cea mai înaltă decorație a poliției, „The Legion of Honor".

Cînd primarul îi șopti vestea întîlnirii secrete de la CAMP DAVID, Angelo, cu o cupă de șampanie în mînă, exclamă :

„Dumnezeule mare ! Au riscat viața a zece milioane de oameni ca să ajungă aici !"

PARIS — LONDRA
Crăciunul lui 1979